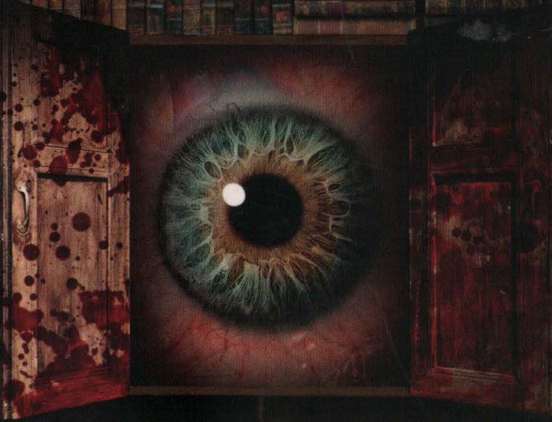
STEPHEN KING

Gece Yarısını Dört Geçe

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
FOUR PAST MIDNIGHT

YAYIN HAKLARI
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
4. BASIM / NİSAN 2015 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

ISBN 978 - 975 - 21 - 0897 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

Gece Yarısını Dört Geçe

Türkçesi
Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DOKTOR UYKU

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Çölde hayvani
Çıplak bir yaratık gördüm.
Yere çömelip oturmuş
Avuçlarının arasında tuttuğu yüreğini
yiyordu.

"Lezzetli mi dostum?" diye sordum.
"Acı... acı..." dedi.
"Ama acı olması hoşuma gitti.
Çünkü o benim yüreğim."
– Stephen Crane

Kız seni kollarımın arasına alıp öpeceğim
Ve gece yarısı
Daha neler yapacağım.
– Wilson Pickett

İÇİNDEKİLER

GECE YARISINA DOĞRU

GİRİŞ NOTU

Şu işe bakın... İşte yine hepimiz bir aradayız. Umarım siz de burada olmaktan benim kadar mutlusunuzdur. Bunu söyleyince aklıma bir hikâye geldi. Zaten ben hayatımı ve akıl sağlığımı kazanmak için hep hikâye anlatırım. İşte size yeni bir hikâye.

Bu yılın ilk günlerinde (bu yazıyı 1989 temmuzunun son günlerinde yazıyorum) bir koltuğa yayılmış televizyonda Boston Red Sox ile Milwaukee Brewers arasındaki beyzbol maçını izliyordum. Brewers'ın as oyuncusu Robin Yount kürsüye çıkınca Boston yorumcuları Yount'un henüz otuzlu yaşların başlarında olduğunu hayranlıkla dile getirdiler. Yount, Roger Clemens'ın locasına girerken Ned Martin, "Bazen Robin, Abner Doubleday'e kitap düzeltilerinde yardım edermiş," dedi.

Joe Castiglione, "Evet," diyerek onayladı. "Yount, liseden mezun olur olmaz Brewers'ta oynamaya başladı. Sanırım 1974'ten beri aynı takımda oynuyor."

Yerimden fırlayıverince Pepsi-Cola üstüme döküldü. *Bir dakika,* diye düşündüm. *Tanrı'nın cezası bir dakika dur! İlk kitabım 1974 yılında yayımlanmıştı! Ve aradan da pek uzun zaman geçmiş sayılmazdı! Peki*

Yount'un *kitap düzeltilerinde Abner Doubleday'e yardım etmesi de nereden çıkmıştı?*

Sonra birdenbire zamanın kuş gibi uçup gittiğini algıladım. Bu konu tüm hikâyelerde defalarca tekrarlanıp durur. Çok bireysel bir şeydir. *Doğru Göz* 1974 yılında ilkbahar aylarında yayımlanmıştı, beyzbol sezonunun açılışında, Robin Yount adındaki delikanlının ilk Milwaukee Brewers takımına girmesinden iki gün önce. Bana göre çok uzun bir zaman değildi. Ama şöyle bir geriye bakınca, yılları saymanın başka yolları da vardı ve bunlardan bazıları on beş yılın çok uzun bir zaman olduğunu kanıtlıyordu.

1974'te Gerald Ford başkandı. Ve İran'daki gösteriyi hâlâ şah yönetiyordu. John Lennon ve Elvis Presley henüz hayattaydılar. Donny Osmond kız ve erkek kardeşleriyle birlikte cırtlak sesiyle şarkılar söylüyordu. Yeni icat edilen video kayıt cihazları yalnızca birkaç deneme dükkânında satılıyordu. Bu sektörde çalışanların dediğine göre kısa süre sonra bu cihazların satışı yaygınlaşacak ve Sony'nin Beta formatındaki cihazları, VHS'lerle rekabet edemeyerek ortadan kalkacaktı. İnsanların kütüphanelerden kiraladıkları popüler romanlar gibi kısa süre sonra popüler filmleri kiralayıp evlerinde izleyecekleri günler henüz ufukta görünmüyordu. Benzin fiyatları tavan yapmış; normal benzinin galonu kırk sekiz sent, kurşunsuz benzinin galonu ise elli beş sente yükselmişti.

Saçlarımda ve sakallarımda tek tük beyazlar belirmeye başlamıştı. Şimdi fakültenin ikinci sınıfında olan kızım o günlerde dört yaşındaydı. Omuzlarına dek uzanan kıvırcık saçları elinde gitarı ile şimdi benim tepemden bakan büyük oğlumun altına o günlerde bez bağlıyorduk. Küçükler Ligi'nde şampiyonluk maçlarında oynayan küçük oğlum ise üç yıl sonra doğacaktı.

Zamanın komik, plastik bir kalitesi var. Bir fasit daire içinde dönüp duruyor. Otobüse bindiğinizde sizi kentin bir ucundan diğer ucuna dek götüreceğini düşünüyorsunuz, ama bir de bakıyorsunuz ki o da ne! Kıtanın ortasına gelmişsiniz. Bu benzetmeyi biraz basit mi buldunuz? Bana göre de fazla basit ama boş verin. Zamanın ger-

çek kelime oyunu öylesine mükemmeldi ki benim az önce yaptığım yavan gözlemler bile onun garip yankılanmasını değiştiremez.

Bunca yıldır değişmeyen; belki de bana göre (belki Robin Yount da böyle düşünmüyordur) zaman hiç geçmiyor. Ben hâlâ aynı işi yapıyorum: Hikâyeler yazıyorum ve hâlâ bildiğim tek ve hâlâ en çok sevdiğim iş. Ah, sakın beni yanlış anlamayın, karımı ve çocuklarımı çok seviyorum ama bu garip yan sokaklara saparak orada kimlerin yaşadığını, neler yaptıklarını ve bunları neden yaptıklarını öğrenmek bana büyük zevk veriyor, bu garipliği çok seviyorum. Manzara tüm çıplaklığı ile gözümün önünde canlanıp olaylar bir model oluşturmaya başladığında o muhteşem dakikaların zevkini tarif edemem. Her hikâyenin bir kuyruğu vardır. Bazen öyle çabuk kaçar ki onu kuyruğundan yakalayamam ama yakaladığım zaman da ona öyle sıkı asılırım ki bir daha asla elimden kaçamaz.

Gece Yarısını Dört Geçe 1990 yılında yayımlandığında ben on altı yıldır hayal dünyası işinden geçimimi sağlıyordum. Bunca yılın ortalarında bir yerlerde nasıl olduğunu bilmiyorum ama *Kuşku Mevsimi* adlı kitabım yayımlandığında, beni Amerika'nın sihirbaz yazarı ilan ettiler. Daha önce yayımlanmamış dört uzun hikâyeden oluşan bu kitaptaki üç öykü de korku hikâyesi değildi. İyi niyetli yayımcım bu kitabı kabul etti ama sanırım kafasındaki bazı endişeleri dile getirmedi, çünkü ben endişeliydim. Fakat sonunda ikimizin de boş yere endişelendiği anlaşıldı. Bazı kitapların bahtı açık olur. İşte *Kuşku Mevsimi* de benim için böyle bir kitap oldu.

Ceset adlı hikâye *Stand by Me* adıyla beyaz perdeye aktarıldı ve büyük başarı kazandı. *Göz*'den (Abner Doubleday ve ona düzeltileri kimin yaptığını biliyorsunuz) sonra film olarak büyük başarı kazanan ilk eserimdi. *Stand by Me* filmini yapan Rob Reiner bugüne dek tanıdığım en cesur en zeki film yapımcısıdır. Onu tanımış olmak bana büyük gurur veriyor. Ayrıca *Stand by Me*'nin kazandığı başarıdan sonra Reiner, Castle Rock Productions adlı firmayı kurdu... Bu isim benim sadık okuyucularıma yabancı gelmeyecektir.

Kuşku Mevsimi eleştirmenler tarafından da beğeni topladı. Eleştirmenlerin her biri farklı bir hikâyeyi göklere çıkardılar. Fakat bu olumlu eleştirilere fazla kulak asmadım. Çünkü *Christine* hakkında eleştirilerin çoğu olumsuz olduğundan *Kuşku Mevsimi* için yapılan olumlu görüşlere inanmakta zorluk çekiyordum (ama telif kazancından gelen çekleri de üst üste yığmaktan geri kalmıyordum). Bir kısım yazarlar eleştirileri hiç okumadıklarını bir kısım da kötü eleştirilerden hiç etkilenmediklerini iddia ederler. Her iki iddiaya da inanıyorum, ama ben farklıyım. Kötü eleştirilerin olasılıklarını tutkuyla beklerim ve daha sonra da günlerce yazılanları kara kara düşünürüm. Ama bu durum fazla uzun sürmez; kalemi kâğıdı elime alır birkaç çocuk ve yaşlı kadın öldürerek tekrar eski sağlığıma kavuşurum.

Daha da önemlisi okuyucular *Kuşku Mevsimi*'ne bayıldılar. Hiçbir okuyucumdan neden korku hikâyesi yazmadın diye hesap soran bir mektup almadım. Aslında okuyucuların çoğundan hikâyelerden birinden çok etkilendiklerini, duygulandıklarını ve üstünde uzun uzun düşündüklerini bildiren mektuplar aldım. İşte gerçek kazanç okuyuculardan gelen bu güzel eleştirilerdi. Bir kitabı yazmaya başlarken düşüncelerimi ifade edecek kelimeleri bulamadığım ve ilham perisinin beni terk ettiğini düşündüğüm zamanlar okuyuculardan gelen teşvik edici her mektup benim ilacımdır. Tanrı devamlı okuyucularımı kutsasın; dil konuşur, ama anlattıklarımızı dinleyen sevecen bir kulak olmazsa hikâyeler neye yarar.

Yıl 1982. O yıl Milwaukee Brewers, Robin Yount sayesinde –evet kim olduğunu biliyorsunuz– Amerikan Ligi Şampiyonu oldular. O yıl Yount üç yüz otuz bir atış, yirmi dokuz tur vuruşu yaptı ve Amerikan Ligi'nin en değerli oyuncusu unvanını kazandı.

Biz iki moruk için harika bir yıldı. *Kuşku Mevsimi* planlanmış bir kitap değildi; öylece oluşuverdi. Dört uzun hikâyeyi aralıklarla beş yıl içinde yazdım. Hikâyeler çok uzun olduklarından kısa hikâye olarak yayımlanamadığı gibi roman olarak da basılamazlardı. Kitabın kazandığı büyük başarı beni fazlasıyla mutlu etti, ama manuskript dönüp dolaşıp The Viking Press tarafından kabul edilince biraz üzül-

düm. İyi bir kitap olduğunu biliyordum ve yaşadığım süre boyunca onun kadar iyi bir kitap yayımlayamayacağımı da biliyordum.

Eğer yanılmışım diyeceğimi bekliyorsanız sizi düş kırıklığına uğratacağım. Elinizde tuttuğunuz bu kitap *Kuşku Mevsimi*'nden çok farklı. Üç anafikirden oluşan o kitapta hikâyelerden biri doğaüstüdür. Bu kitap ise dört korku hikâyesinden oluşmaktadır. *Kuşku Mevsimi*'ni oluşturan hikâyelerden daha uzun ve çoğunu sözüm ona kendimi emekliye ayırdığım iki yıl içinde yazdım. Belki de farklı olmalarının nedeni geçici olarak aklımı daha karanlık konulara takmış olmamdır.

Örneğin zaman insan kalbini aşındırır. Geçmişin gölgeleri şimdiki zamanın üstüne düşer. Tatsız olayların gölgeleri büyük ve çok daha tatsız olayları gizler.

Ama endişelerimin çoğu değişmedi ve inançlarımın çoğu daha da güçlendi. Ve hâlâ insan kalbinin güçlükleri yenebildiğine, gerçek sevginin her şeye muktedir olduğuna inanıyorum. İnsanların arasındaki bağların pekiştiğine ve içimizde yaşayan ruhların bazen birbirlerine dokunduklarına da inancım hâlâ devam ediyor. Bu bağlantıların çok daha pahalıya mal olduklarına da inanıyorum. Bu dünyada bir yer edindiğime inanıyorum ve ölünceye dek de bu yeri korumaya kararlıyım. Belki bunlar modası geçmiş endişeler ve inançlar ama bu duyguların beni ele geçirdiklerini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Hâlâ iyi hikâyeleri seviyorum. Hâlâ dinlemeyi ve anlatmayı seviyorum. Belki biliyor ya da bilmiyorsunuz (veya sizi hiç ilgilendirmiyor) ama bu kitabı ve bunu izleyecek iki kitabı bastırmak için çok para harcadım. İster inanın ister inanmayın bu kitaptaki hikâyeleri yazmam için kimse bana bir metelik ödemedi. Kendi halinde olan her şey gibi yazı yazmanın bir bedeli yoktur. Para kazanmak iyi bir şeydir ama iş yaratıcılığa geldiğinde en iyisi parayı düşünmemektir. Para işin içine girerse yaratıcılık tükenir.

Anlattığım hikâyeler de biraz değiştiler sanırım (daha iyi olduklarını ümit ediyorum fakat tabii ki bunu her okuyucu kendi kendine değerlendirecek) ama bu beklenen bir şeydi. 1982 yılında Brewers lig

şampiyonu olunca Robin Yount yan sahada oynuyordu. Şimdi orta saha oyuncusu. Sanırım biraz yavaşladı ama ona atılan tüm topları hâlâ hiç kaçırmıyor.

Benim için hava hoş.

Okurların çoğu bu hikâyelerin nasıl oluştuklarıu merak ediyorlar veya yazarın izlediği daha geniş bir projeye uygulanabilir mi diye merak ediyorlar. Bu hikâyelerin nasıl oluştuklarını açıklayan küçük notlar yazarım. Bu notlar sizi eğlendirebilir, eğer istemiyorsanız bu notları okumak zorunda değilsiniz. Tanrıya şükür bu ne okul ödevi, ne de pop müzik bulmacası.

Sözlerimi şöyle bitirmek istiyorum. Tekrar burada sağlıklı ve iyi olarak sizinle konuşmak çok güzel... Sizin de orada sağlıklı ve iyi olduğunuzu, başka bir yerlere gitmeye hazırlandığınızı bilmek çok hoş... Belki de duvarların gözleri, ağaçların kulakları olan ve çatıdan dışarı fırlayıp aşağı kata insanların yanına inmeye çalışan çok tatsız bir şeyin olduğu yere gitmek istiyorsunuzdur. O şey hâlâ benim ilgimi çekiyor... Ama bugünlerde beni neyin ilgilendirip neyin ilgilendirmediği insanların umurunda değil.

Gitmeden önce size beyzbol maçının sonucunu söyleyeceğim. Brewers, Red Sox'u yendi. Robin Yount'un ilk vuruşunda Clemens, Yount'u devre dışı bıraktı. Ama ikinci vuruşta Yount (Ned Martin'e göre yanlış cümleleri düzelterek Abner Doubleday'e yardım eden) sol sahadaki Yeşil Canavar'a topu fırlatıp sahanın çevresinde iki tur attı.

Ama sanırım Robin henüz oyunu bitirmedi.

Ben de.

Bangor, Maine
Temmuz 1989

BU UÇMAKTAN
KORKAN JOE İÇİN

Gece Yarısını Bir Geçe

Umacılar Konusunda Notlar

Hikâyeler değişik zamanlarda ve yerlerde aklıma gelir... Arabada, duşta, yürüyüşe çıktığımda, hatta partilerde ayakta dururken. Birkaç kez de hikâyeleri rüyamda gördüm. Fakat hikâye aklıma gelir gelmez çok nadir yazarım, çünkü yanımda defter taşımam. Aklıma gelen fikirleri yazmamak bir tür kendimi koruma egzersizidir. Aklıma sayısız fikir gelir ama bunların çok az yüzdesi iyidir. Bu nedenle onların hepsini aklımdaki bir dosyaya kaldırırım, kötü fikirler zamanla orada kendilerini yok ederler, tıpkı *Görevimiz Tehlike*'deki bant gibi. İyi fikirler oldukları yerde kalırlar. Arada sırada dosya çekmecesini açıp içinde kalanlara bir göz atarım; bu bir avuç küçük fikir ışıl ışıl görüntüleriyle bana bakarlar.

Umacılar'da bu görüntü bir yolcu uçağının gövdesindeki çatlağın üstüne elini bastıran bir kadındı.

Kendi kendime yolcu uçakları hakkında fazla bilgim olmadığını söylemem işe yaramadı. Ne yaparsam yapayım, ne zaman dosya çekmecesini açıp içine yeni bir fikir atsam görüntü karşımda duruyordu. Öyle bir an geldi ki kadının kullandığı parfümün (L'Envoi)

kokusunu duyuyor, yeşil gözlerini görüyor ve korkuyla sık sık nefes aldığını duyuyordum.

Bir gece yatakta tam uykuya dalmak üzereyken bu kadının bir hayalet olduğunu fark ettim.

Hemen yataktan kalkıp ışığı yaktım. Bir süre hiçbir şey düşünmeden öylece oturdum. Bu arada aslında bu işleri benim adıma yürüten adam çalışma sahasını düzenleyip tüm makineleri harekete geçirmeye hazırlanıyordu. Ertesi gün ben –ya da o– bu hikâyeyi yazmaya başladım. Yazmam bir ay kadar sürdü ve bu kitaptaki en kolay yazdığım hikâyedir. Hiçbir zorluk çekmeden doğal akışı içinde ilerledi. Kimi kez hikâyeler ve bebekler doğum sancısı çekmeden dünyaya gelirler. *Sis* adındaki uzun hikâyemde olduğu gibi kendimi bir vahiy gibi hissettim. Bu bölümün girişini oya gibi işledim ve bu hikâyemin de çok çok iyi olduğunu hissediyorum, ki bu çok nadir bir duygudur.

Ben çok tembel bir araştırmacıyım, ama bu kez ev ödevimi çok iyi çalıştım. Üç pilot –Michael Russo, Frank Soares ve Douglas Damon– bana çok yardımcı oldu. Uçaklar hakkındaki tüm bilgileri öğrettiler ve öğrettiklerini unutmamaya söz verdim.

Her şeyi doğru yaptım mı? Bundan kuşkuluyum. Büyük usta Daniel Defoe bile *Robinson Crusoe*'da akıl almaz yanlışlıklar yapmıştı. Kahramanımız çırılçıplak yüzerek az önce terk ettiği gemiye tekrar yüzerek döner ve adada hayatta kalabilmek için gerekebilecek eşyaları ceplerine doldurur. Sonra başka bir romanda (kitabın ismini ve yazarın adını vermeyeceğim) New York metro sistemini anlatırken yazar vatmanların kulübesini umumi tuvaletle karıştırmıştır.

Burada tüm sorumluluk bana ait. Bay Russo, Soares ve Damon sayesinde doğru bilgilere ulaştım. Hatalar ise bana ait. Gerçek hatalar genellikle benim doğru soruları sormamamdan kaynaklanıyor. Kısa süre içinde bineceğiniz uçağa ben de birkaç kez cesaret edip bindim. Hikâyenin akışı içinde cesarete neden ihtiyaç olduğunu anlayacaksınız.

Pekâlâ benden bu kadar; hadi uçağa binin.

Ve soğuk gökyüzüne uçalım.

BİRİNCİ BÖLÜM

KAPTAN PİLOT ENGLE'A KÖTÜ HABER. KÜÇÜK KÖR KIZ. HANIMIN KOKUSU. DALTON ÇETESİ, TOMBSTONE KASABASINA GELİYOR. 29 SEFER SAYILI UÇUŞ SIRASINDA KARŞILAŞILAN KÖTÜ OLAYLAR.

1

Brian Engle tam 10.14'te American Pride Şirketi'ne ait uçağı 22 numaralı kapının önünde durdurdu. Üzerinde "Lütfen Kemerlerinizi Bağlayınız" yazılı panonun ışıklarını söndürdü.

Şimdiye dek hiçbir uçuşun sonunda böylesine rahatlamamış ve kendini bu kadar yorgun hissetmemişti. Başı çatlayacak gibi ağrıyor, adeta zonkluyordu. Engle'ın bu akşamla ilgili kesin planları vardı. Pilotlara ait salonda içki içmeyecek, yemek de yemeyecekti. Westwood'a döndüğünde banyo bile yapmayacaktı. Kendini yatağına atarak on dört saat uyumayı düşünüyordu.

American Pride'ın Tokyo-Los Angeles arasındaki bu seferi şirketin en önemli servislerinden biri sayılıyordu. Yolculuk önce sert bir rüzgâr yüzünden gecikmişti. Sonra da LAX'te görülen o her zamanki tıkanıklık yüzünden. Engle, LAX'in Amerika'nın en kötü havalimanı olduğuna inanıyordu. Tabii Boston'daki Logan hesaba katılmazsa.

Uçuşun sonlarına doğru karşılaştıkları basınç sorunu durumu daha da kötüleştirmişti. Sorun önce önemsiz gibi görünürken gitgide kötüleşmiş ve insanı korkutacak boyutlara varmıştı. Bir patlama ve şiddetli basınç düşmesi olayıyla karşı karşıya kalmak üzereydiler. Ama neyse ki iş o noktaya varmamıştı. Bazen bu tür sorunlar birdenbire ve esrarlı bir biçimde ortadan kalkıyordu. Bu kez de öyle olmuştu. Kontrol kabininin hemen gerisindeki kapıdan çıkan yolcular, Tokyo'dan başlayan bu gece uçuşu sırasında kıymaya dönmelerinin an meselesi olduğunu fark etmemişlerdi bile. Ama Engle durumu biliyordu. Bu yüzden de başı çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı.

Brian Engle, yardımcı pilota döndü. "Bu kaltak hemen teşhis merkezine gitmeli. Onlar uçağın geldiğini ve sorunun ne olduğunu biliyorlar. Öyle değil mi?"

Yardımcı pilot başını salladı. "Bu durum hoşlarına gitmiyor ama her şeyi biliyorlar."

"Hoşlanıp hoşlanmadıkları bana vız gelir Danny. Bu gece ölüme fazla yaklaştık."

Danny Keene başını salladı. Durumu o da biliyordu.

Brian içini çekerek ensesini ovuşturdu. Başı çürük bir diş gibi ağrıyordu. "Belki de bu iş için fazla yaşlıyım."

Tabii herkes işi konusunda zaman zaman buna benzer sözler söylerdi. Aslında Brian bu iş için hiç de yaşlı olmadığını pekâlâ biliyordu. Kırk üç yaşındaydı. Yani bir pilot için altın çağ sayılan döneme yeni giriyordu. Ama yine de bu gece olanlardan sonra bu sözlerine neredeyse kendi de inanacaktı. Tanrım, çok yorgundu!

Kabinin kapısına vuruldu. Seyir görevlisi Steve Searles yerinden kalkmadan döndü ve kapıyı açtı. Dışarıda sırtında American Pride Şirketi'nin yeşil blazer ceketlerinden olan bir adam bekliyordu. Kapıda görev yapan memurlara benziyordu, ama Brian öyle olmadığını biliyordu. Bu adam John (ya da James) Deegan'dı. American Pride Şirketi'nin LAX'teki operasyon müdür yardımcısı.

"Kaptan Engle?"

"Evet?" Brian'ın bütün savunma mekanizması harekete geçti ve baş ağrısı da şiddetlendi. İlk düşüncesi, kabinin basınç kaybetmesinin suçunu ona yükleyecekleriydi. Bunun nedeni mantık değildi tabii. Sadece gerilmiş sinirler ve yorgunluktu. *Paranoyakça bir düşünce bu,* dedi kendi kendine. *Ama ben de şu anda öyle bir durumdayım.*

"Korkarım size kötü bir haberim var kaptan."

"Kabin basıncıyla mı ilgili?" Brian'ın sesi fazla sert çıkmıştı. Uçaktan inen birkaç yolcu dönüp ona baktılar. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu.

Deegan başını sağa sola salladı. "Karınızla ilgili Kaptan Engle."

Brian bir an adamın ne demek istediğini anlayamadı. Orada oturmuş, ağzı bir karış açık Deegan'a bakıyor, kendini aptal gibi hissediyordu. Sonra aklı başına geldi. Deegan, Anne'i kastediyordu tabii.

"O benim eski karım. Biz boşanalı bir buçuk yıl oldu. Anne'e ne olmuş?"

Deegan, "Bir kaza olmuş sanırım," dedi. "Belki büroya gelmeniz daha iyi olur."

Brian merakla adama baktı. O uzun, gerilim dolu üç saatten sonra bütün bunlar ona garip biçimde gerçek değilmiş gibi geliyordu. Bir an Deegan'a, *bu gizli kamera gibi saçma sapan bir şeyse,* demek istedi. *Defolup başımdan git!* Ama kendini tuttu. Tabii aslında oyun falan değildi. Havayolu şirketlerinin önemli memurları şaka yapıp oyun oynamazdı. Özellikle bunu havada korkunç bir kaza geçirmekten kıl payı kurtulmuş pilotlara yapmazlardı.

"Anne'e ne olmuş?" Brian bu kez soruyu daha yumuşak bir sesle sormuştu. Yardımcı pilot, ona ihtiyatlı bir anlayışla bakıyordu. "İyi mi?"

Deegan başını eğip pırıl pırıl cilalı ayakkabılarına baktı. Brian o zaman haberin gerçekten çok kötü olduğunu anladı. Anne'in hiç de iyi olmadığı belliydi. Bütün bunlara inanamıyordu. Anne henüz otuz dört yaşındaydı. Sağlıklı ve tedbirli bir kadındı. Ayrıca Brian kaç kez,

koca *Boston kentinde aklı başında bir tek sürücü var* diye düşünmüştü. *O da Anne. Hatta bütün Massachusetts Eyaleti'nde ondan başkası yok.*

Brian, Deegan'a başka bir şey daha sorduğunu fark etti. Sanki beynine bir yabancı girmiş, ağzını hoparlör olarak kullanıyordu. "Yoksa öldü mü?"

John ya da James Deegan destek ararcasına etrafına bakındı. Ama geride sadece bir hostes vardı. Uçaktan inen yolculara, "Los Angeles'ta güzel bir akşam geçirmenizi dilerim," diyor, arada bir de endişeyle kokpite göz atıyordu. Herhalde o da Brian'ın az önce aklına gelen şeyi düşünüyordu. Yani uçuşun son birkaç saatini kâbusa çeviren o hava kaçağından mürettebatın sorumlu tutulmasından korkuyordu. Deegan destek bulamadı. Tekrar Brian'a bakarak başını salladı.

"Evet... korkarım öyle. Lütfen benimle gelir misiniz Kaptan Engle?"

2

Brian Engle on ikiyi çeyrek geçe Los Angeles'tan Boston'a gitmek için American Pride Şirketi'nin 29 sefer sayılı uçağına bindi. Amerika kıtasını aşan yolcuların "Kızıl Göz" diye tanımladıkları yolculuk on beş dakika sonra başlayacaktı. Brian daha önce, eğer LAX Amerika'nın en tehlikeli ticari havalimanı değilse, o zaman Logan'dır diye düşündüğünü anımsadı. Ve şimdi kötü rastlantılar sonucu sekiz saat arayla iki havalimanına da inmiş olacaktı. LAX'e pilot olarak inmişti. Logan'a ise bitkin bir yolcu gibi.

Los Angeles'a indiğinde zaten şiddetli olan baş ağrısı biraz daha arttı.

İçinden, *bir yangın*, dedi. *Kahrolasıca bir yangın. Duman dedektörlerine ne oldu Tanrı aşkına? Yepyeni bir binaydı o!*

Birdenbire Anne'i son dört beş ay boyunca hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Boşandıkları ilk yıl ona eski karısından başka hiçbir şeyi düşünemiyormuş gibi gelmişti. Anne ne yapıyor, ne giyiyordu?

Ve tabii, kimleri görüyordu? Sonunda yarası iyileşmeye başlamış ve her şey hızlı gelişmişti. Sanki ona iğneyle ruhunu canlandıracak bir antibiyotik vermişlerdi. Boşanma konusunda çok yazı okuduğundan, canlandırıcı şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu antibiyotik değil, bir kadındı. Yani düş kırıklığını izleyen tepki.

Brian için başka kadın olmamıştı. Hiç olmazsa şimdilik yoktu. Birkaç kadınla bir iki kez çıkmış ve bir keresinde de çekinerek yatmıştı. (Bu AIDS çağında herkesin evlilik dışı ilişkiler konusunda çekingen davrandığına inanıyordu.) Hayır. O sadece... iyileşmişti.

Brian uçağa binen yolcuları izliyordu. Sarışın bir kadın, siyah gözlük takmış küçük bir kızın elinden tutmuştu. Çocuk da bir eliyle sarışının dirseğini yakalamıştı. Kadın bir şeyler mırıldandığında küçük kız hemen sesin geldiği yöne doğru döndü. Brian o zaman çocuğun kör olduğunu anladı. Küçük kızın başını döndürüş biçimi açıklamıştı bunu. *Ne garip,* diye düşündü. *Böyle küçücük hareketler insana çok şeyi açıklıyor.*

Sonra için için ekledi: *Anne... Şu an Anne'i düşünmen gerekmez mi?*

Ancak yorgun kafası Anne'den başka konulara doğru kayıyordu. Karısı Anne. Öfkeyle tokatladığı tek kadın olan Anne. Ve artık ölmüş olan Anne.

İçinden, *herhalde ülkeyi dolaşarak konferanslar verebilirim,* dedi. *Boşanmış erkeklerden oluşan gruplarla konuşurum. Tabii boşanmış kadınlarla da. Konu "Unutma Sanatı" olur. Onlara, "Çiftler en çok dördüncü evlilik yıldönümlerinden sonra boşanırlar," diye açıklamada bulunurum. "Beni ele alın. Ondan sonraki yıl bir cehennem hayatı yaşadım. Suçun ne kadarının bende ne kadarının da onda olduğunu düşünüyordum devamlı. Çocuk konusunda onu sıkıştırıp durmuştum. Bu doğru mu olmuştu, yoksa olmamış mıydı, anlamak istiyordum. Bizim en önemli sorunumuz buydu. Uyuşturucu ya da zina gibi dramatik şeyler değil. Sadece o eski "Çocuk mu, meslek mi?" konusuydu. Sonra sanki kafamın içinde bir ekspres asansör belirdi. Anne de bunun içindeydi. Ve asansör hızla aşağıya indi.*

Evet, hızla aşağıya inmişti. Brian son birkaç ay hiç düşünmemişti... Hatta her ay nafaka çekini gönderme vakti geldiğinde bile. Bu uygarca bir davranış ve uygun bir rakamdı. Anne yılda brüt seksen bin dolar kazanıyordu. Nafakayı kendi avukatı ödüyordu. Brian da rakamı aylık hesap raporunda görüyordu. Elektrik faturası ile apartmanın ipotek borcu arasına sıkışmış bir iki bin dolar.

Brian kolunun altına keman kutusu sıkıştırmış, başına da Musevilerin kipa dedikleri keplerden giymiş olan bir delikanlının koltukların arasından ilerlemesini seyretti. Çocuğun hem endişeli hem de heyecanlıymış gibi bir hali vardı. Gözleri geleceğin ışıltısıyla doluydu. Brian gencin coşkusunu kıskandı.

Evliliklerinin son yılında karısıyla arasında acı duygular ve öfke belirmişti. Sondan dört ay kadar önce de olan olmuştu. Kafası hayır diyemeden, eli defol diye haykırmıştı. O olayı anımsamak Brian'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Anne bir partide içkiyi fazla kaçırmıştı. Eve döndüklerinde de ona karşı saldırıya geçmişti.

"Bu konuda artık beni zorlama Brian! Yakamı bırak. Artık çocuklardan söz etmeni istemiyorum. Bir sperm testi istiyorsan doktora git. Benim işim reklamcılık, bebek doğurmak değil. Senin şu fazla erkekçe zırvalarından bık..."

İşte o zaman karısına tokat atmıştı. Şiddetle ağzına vurmuştu kadının. Ve bu tokat cümleyi zalimce bir düzgünlükle sona erdirmişti. Karıkoca, Anne'in daha sonra öleceği o apartmanda, karşılıklı durarak birbirlerine bakmışlardı. İkisi de hiçbir zaman itiraf edemeyecekleri kadar sarsılmış ve korkmuşlardı. (Belki Brian ancak şimdi 5A numaralı koltukta oturmuş bu sefere katılacak yolcuların uçağa binmelerini seyrederken bunu itiraf ediyordu. Sonunda kendi kendine itiraf ediyordu.) Anne kanamaya başlayan dudağına dokunmuş, sonra da parmaklarını ona doğru uzatmıştı.

"Bana vurdun," demişti. Sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı. Brian o zaman, *galiba Anne Quinlan Engle'a yaşamında ilk kez biri öfkeyle vurdu*, diye düşünmüştü.

Sonra da karısına, "Vurdum tabii," demişti. "Ve sesini kesmezsen aynı şeyi tekrar yapacağım. Artık o sivri dilinle beni zehirleyemeyeceksin hayatım. Ağzına bir asma kilit takman iyi olur. Bunu sana kendi iyiliğin için söylüyorum. O eski günler sona erdi artık. Eğer evde aklına estiğince tekmeleyebileceğin bir şey olmasını istiyorsan o zaman bir köpek al!"

Evlilikleri birkaç ay daha zorlukla devam edebilmişti. Ama aslında beraberlikleri Brian'ın tokadı Anne'in suratında şakladığı an sona ermişti. Karısı onu çileden çıkarmıştı. Tanrı da biliyordu bunu. Ne var ki, Brian o korkunç anı hiç yaşanmamışçasına anılardan silebilmek için birçok şey yapmaya razıydı.

Son yolcular da uçağa binerken Brian, Anne'in parfümünü düşünmeye başladı. Sanki bu düşünce saplantıya dönüşmüştü. Kokuyu gayet iyi hatırlıyor ama adı aklına gelmiyordu. Neydi bu? Âşık? Aşkım? Akşam? Aman sen de! Kokunun adı dilinin ucundaydı. Bu insanı çıldırtacak bir şeydi.

Sıkıntıyla, *onu özlüyorum*, dedi içinden. *Anne artık ebediyen yok ve ben şimdi onu özlemeye başladım. Ne garip!*

Aşılama? Kokunun adı böyle saçma sapan bir şey olabilir mi?

Brian yorgun zihnine, *bırak artık bunu*, diye emretti. *Kendini yiyip durma.*

Zihni de razı oldu. *Pekâlâ. Bu sorun değil. Konuyu bir tarafa bırakabilirim. Hem de istediğim an. Acaba kokunun adı Aşı mıydı? Hayır, olmaz. Bu böceklere karşı kullanılan bir ilaç değil mi? Özür dilerim. Acaba Akşamlarımız olabilir mi? Yoksa Aşk Akşamları?*

Brian kemerini takıp arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Adını bir türlü çıkaramadığı o parfüm genzine dolmuş gibiydi.

Hostes işte tam o zaman onunla konuşmaya başladı. Tabii ya! Brian Engle'ın bu konuda geliştirdiği bir teorisi vardı. Hostesleri... mezuniyetten sonra belki de adı "Yolcunun Damarına Basmak" olan gizli bir kursa çağırıyorlar. Orada bu kızlara, pek de gerekli olmayan bir hizmet sunmak için yolcular uyuklamaya başlayıncaya dek bekle-

melerini öğretiyorlar. Özellikle yolcu iyice daldıktan sonra uyandırıp, "Yastık ya da battaniye ister misiniz?" diye sormayı da.

Hostes, "Affedersiniz..." diye söze başladı, sonra da durakladı. Brian kızın bakışlarının siyah ceketinin omzundaki apoletlerden yanındaki boş koltukta duran sırmalı kasketine kaydığını fark etti. Kız bir an düşündü ve tekrar konuşmaya başladı. "Affedersiniz kaptan, kahve ya da portakal suyu ister misiniz?" Brian hostesin biraz şaşırdığını fark ederek bıyık altından güldü. Kız kompartımanın önünde, küçük sinema perdesinin altındaki masayı işaret ediyordu. Masada iki buz kovası vardı. Her birinden de bir şarap şişesinin ince boynu uzanıyordu. Brian, *tabii şampanya da içebilirim*, diye düşündü. *Aşk Çocuğu! Parfümün adı bu değil. Ama buna yakın bir şey*. Sonra hostese, "Teşekkür ederim," dedi. "Hiçbir şey istemem. Yemek servisine de gerek yok. Boston'a varıncaya kadar uyuyacağım. Hava durumu nasıl?"

"Great Plains'ten Boston'a kadar on sekiz bin fit yükseklikte bulutlar var. Ama sorun değil. Biz daha yüksekten uçacağız. Ah, evet. Bize Mojave Çölü'nün yukarılarında kutup ışıkları görüldüğü bildirildi. Belki onları görmek için uyumaktan vazgeçersiniz."

Brian kaşlarını kaldırdı. "Herhalde şaka yapıyorsunuz! Kaliforniya üzerinde kutup ışıkları, öyle mi? Yılın bu mevsiminde?"

"Bize öyle söylediler."

Brian, "Galiba bazıları fazla ucuz uyuşturucu kullanıyor," dedi. Kız güldü. Sonra ekledi. "Teşekkür ederim ama ben yine de kestireceğim."

"Peki kaptan." Hostes bir an durakladı. "Siz, karısını kaybeden o kaptan pilotsunuz değil mi?"

Brian'ın baş ağrısı birdenbire şiddetlendi, ama kendini zorlayarak gülümsedi. Bu kadının... daha doğrusu bu pek genç kızın kötü bir niyeti yoktu. "O benim eski karımdı. Ama evet... ben oyum."

"Bu kaybınız yüzünden çok üzgünüm."

"Sağ olun."

"Sizinle daha önce hiç uçtum mu efendim?"

Brian yine hafifçe gülümsedi. "Sanmıyorum. Şu son dört yıl daha çok dış hatlarda çalıştım." Sonra da belki gerek duyduğu için elini uzattı. "Ben Brian Engle'ım."

Kız da onun elini sıktı. "Ben de Melanie Trevor."

Engle tekrar kıza gülümsedi. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Gevşedi ama uykuya dalmadı. Çünkü uçuş öncesi yapılan anonsun kendisini uyandıracağını biliyordu. Uçağın havalanırken hafifçe yalpalamasının da öyle. Yolculuk sırasında uyumak için bol zamanı olacaktı.

Uçak tam zamanında havalandı. Brian, çekici yanımız pek az, diye düşündü. *En önemli özelliğimiz de zamanında kalkıp inmemiz.*

Uçağın yarıdan fazlası doluydu. Birinci mevkide Brian'dan başka altı yolcu daha vardı. Hiçbiri de sarhoş ya da gürültücü kimselere benzemiyordu. *Bu da çok iyi,* diye düşündü Brian. *Boston'a kadar gerçekten de rahatça uyuyabileceğim.*

Brian çıkış kapılarını işaret eden, koltuğun altındaki can yeleğinin nasıl şişirileceğini ve basınç kaybı olduğu takdirde sarı madenden küçük kabın ne işe yarayacağını gösteren Melanie Trevor'ı sabırla izledi. (O da kısa bir süre önce kafasından o küçük kabın nasıl kullanılacağını endişeyle geçirmişti.) Uçak havalandıktan sonra hostes tekrar onun yanına gelerek içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Brian başını iki yana sallayarak kıza teşekkür etti. Koltuğun düğmesine basıp sırt dayanılacak yerin iyice geriye kaymasını sağladı. Gözlerini kapatır kapatmaz da uykuya daldı.

Melanie Trevor'ı da bir daha görmedi.

3

29 sefer sayılı uçak havalandıktan üç saat sonra, Dinah Bellman adlı küçük bir kız uyandı ve Vicky teyzesine, "Su içebilir miyim?" diye sordu.

Vicky teyze cevap vermedi. Dinah da sorusunu tekrarladı. Teyzesinin sesi çıkmayınca da onun omzuna dokunmak için elini uzattı. Ancak teyzenin omzuna değil de, boş koltuğun arkalığına dokunacağını hissetmişti. Gerçekten de öyle oldu. Dr. Feldman, ona doğuştan kör olan çocukların duyularının çok hassas olduğunu söylemişti. Sanki duyuları radarlarıydı onların. Etraflarında birilerinin olup olmadığını hemen anlıyorlardı. Ama aslında Dinah'nın bunun kendisine açıklanmasına hiç ihtiyacı yoktu. Küçük kız bunun gerçek olduğunu biliyordu. Tabii her zaman olmuyordu, ama genellikle yanında biri olup olmadığını bilirdi, özellikle bu kimse ona eşlik eden Gözleri Sağlam Olan kişiyse...

Dinah, *eh*, diye düşündü. *Herhalde teyzem tuvalete gitti. Az sonra döner.* Ama küçük kız yine de garip, açıklayamadığı bir huzursuzluk içindeydi. Durumu hemen kavrayamamıştı. Ağır ağır uyanmıştı. Bir yüzücünün gölün dibinden suyun yüzüne çıkmasına benziyordu bu. Dinah kendi kendine, *Vicky teyze camın önündeki koltukta oturuyordu,* dedi. *İki üç dakika önce yanımdan geçseydi bunu hissederdim. Demek ki, Vicky teyze tuvalete daha önce gitti. Ama bu önemli değil Dinah. Belki yerine dönerken biriyle konuşmaya daldı.*

Aslında işin garibi büyük uçağın kabininde Dinah'nın kulağına hiç konuşma sesi gelmiyordu. Sadece jetlerin düzgün homurtuları duyuluyordu. Kızın endişesi arttı.

Dinah'nın "benim kör öğretmenim" diye tanımladığı tedavi uzmanı Bayan Lee'nin sesi kulaklarında çınladı: *Korkmaktan korkmamalısın Dinah. Bütün çocuklar zaman zaman korkuya kapılırlar. Özellikle onlar için yeni sayılacak durumlarda. Ve kör çocuklar için bu daha da geçerlidir.*

Bana inan. Ben neden söz ettiğimi biliyorum. Dinah, Bayan Lee'ye inanıyordu. Çünkü o da kendi gibi doğuştan kördü. *Korkudan vazgeçme... Ama ona boyun da eğme. Kımıldamadan otur ve mantığını kullanmaya çalış. Bunun çoğu zaman etkili olduğunu görecek ve şaşıracaksın.*

Özellikle onlar için yeni sayılacak durumlarda.

Bu söz gerçekten duruma uyuyordu. Dinah o zamana dek dev bir jetle Amerika'nın bir ucundan diğerine gitmek bir yana, uçağa hiç binmemişti.

Mantığını kullanmaya çalış.

Eh, o da yabancı bir yerde uyanmıştı ve Gözleri Sağlam Olan kişi yanında yoktu. Bu tabii ki insanı korkutacak bir şeydi. Onun geçici olarak gittiğini bilse bile. Sonuçta Gözleri Sağlam Olan kişi yukarılarda uçan bir uçağa tıkılıp kalmaktan sıkıldığı için yakındaki bara gidemezdi. Kabindeki garip sessizliğe gelince... ne de olsa gece yolculuğuydu. Herhalde diğer yolcular da uyuyorlardı.

Dinah'nın kafasındaki endişe duyan o merkez, kuşkuyla, *hepsi de mi uyuyor,* diye sordu. *Olabilir mi?*

Sonra cevabı buldu. *Film. Uyanık olanlar uçakta gösterilen filmi seyrediyorlar. Tabii ya.*

Dinah birdenbire çok rahatladı. Vicky teyze ona, Billy Crystal ve Meg Ryan'ın oynadıkları *Harry Sally'yle Tanışınca* filminin gösterileceğini söylemiş, "Uyuyakalmazsam seyredeceğim," demişti.

Dinah parmaklarını teyzesinin koltuğunda hafifçe dolaştırdı. Kadının kullanacağı kulaklıkları arıyordu. Ama onlar da yerlerinde değildi. Dinah'nın parmakları kulaklıklar yerine bir cep kitabına değdi. Herhalde Vicky teyzenin okumaktan hoşlandığı o romantik eserlerden biriydi. Teyzesi onlardan söz ederken, "Erkeklerin erkek, kadınların ise öyle olmadıkları günlerin hikâyeleri bunlar," diyordu.

Dinah'nın parmakları biraz daha uzandı ve başka bir şeye dokundu. Dümdüz, yumuşak bir deriye. Kız bir dakika sonra fermuarı, hemen arkasından da sapı hissetti.

Vicky teyzenin çantasıydı bu.

Dinah yeniden endişelendi. Kulaklıklar Vicky teyzesinin koltuğunda durmuyordu. Ama çantası oradaydı. Bütün seyahat çekleri onun içindeydi. Dinah'nın çantasına sıkıştırılmış olan yirmi dolar dışında bütün paraları genç kadındaydı. Dinah bunu kesinlikle biliyordu. Çünkü Pasadena'daki evden ayrılmadan önce annesiyle teyzesinin bundan söz ettiklerini duymuştu.

Vicky teyze çantasını koltuğunda bırakıp tuvalete gider miydi? Yol arkadaşı sadece on yaşında bir çocuk, üstelik de körken. Ve uyurken.

Dinah, teyzesinin böyle bir şey yapabileceğine pek ihtimal veremiyordu.

Korkudan vazgeçme... Ama ona boyun da eğme. Hareket etmeden otur ve mantığını kullanmaya çalış.

Ama teyzesinin boş koltuğu ve uçaktaki derin sessizlik Dinah'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Yolcuların çoğu tabii ki uyuyacaklardı. Bu çok mantıklıydı. Uyanık olanlar ise diğerlerini rahatsız etmemek için sessiz oturmaya çalışacaklardı. Ama kız yine de bu durumdan hoşlanmıyordu. Dişleri ve tırnakları son derecede sivri olan bir hayvan, Dinah'nın kafasının içinde uyanarak homurdanmaya başladı. Küçük kız o hayvanın adını biliyordu. Panik deniyordu buna. Ve Dinah paniği hemen kontrol altına almazsa hem onu hem de Vicky teyzesini utandıracak bir şey yapacağının da farkındaydı.

Kız, *gözlerim gördüğü zaman,* dedi kendi kendine. *Boston'daki doktorlar gözlerimi tedavi ettiklerinde böyle budalaca şeylerle karşılaşmayacağım.*

Bu herhalde doğruydu ama şu anda Dinah'ya bir yararı olmuyordu.

Kız birdenbire yerlerine oturduktan sonra Vicky teyzesinin elini tutarak parmaklarını kıvırdığını anımsadı. Sadece işaretparmağını düz tutmuş ve onu Dinah'nın koltuğunun yanına sürmüştü. Kontrol düğmeleri oradaydı. Birkaç taneydiler, ne işe yaradıklarını hatırlamak da kolaydı. Kulaklıkları taktıktan sonra kullanabileceğiniz iki

küçük düğme vardı. Bunlardan biri kanalları değiştirmek içindi. Diğeri ise ses ayar düğmesiydi. Küçük dikdörtgen biçiminde düğmenin yardımıyla tepedeki ışığı yakıp söndürmek mümkündü... Vicky teyze, "Senin ona ihtiyacın yok," demişti. Ama sesinden güldüğü anlaşılıyordu. "Hiç olmazsa şimdilik." Sonuncusuysa kare biçimindeydi. Basıldığı zaman hostes geliyordu.

Dinah parmağını düğmenin hafifçe kabarık yüzeyinde dolaştırdı. Kendi kendine, *bunu yapmayı gerçekten istiyor muyum*, diye sordu. Ve cevabı hemen aldı. *Evet, istiyorum.*

Düğmeye basınca o hafif, çıngırağınkine benzeyen sesi duydu. Sonra da bekledi.

Ama hiç kimse gelmedi.

Sadece jetlerin yumuşak, fısıltıyı andıran uğultusu duyuluyordu. Kimse konuşmuyor, kimse gülmüyordu. Dinah, *galiba bu film Vicky teyzenin düşündüğü kadar komik değil*, diye düşündü. Kimse öksürmüyordu da. Yanındaki Vicky teyzenin koltuğu hâlâ boştu. Hiçbir hostes, Dinah'ya doğru eğilip onu iç rahatlatıcı parfüm, şampuan ve hafif bir makyaj kokusuyla sarmıyor, ona bir şey getirip getiremeyeceğini sormuyordu. "Sandviç ister misin?" demiyordu. Ya da su.

Sadece jet motorlarının düzenli uğultusu duyuluyordu.

Panik denilen hayvanın homurtuları daha da yükselmişti. Dinah, onu yenmek için dikkatini kafasındaki gizli radara verdi. Bunu görünmez bir baston haline sokarak kabinin ortasına doğru uzattı. Bu işte çok başarılıydı. Bazen olanca gücünü kullanıyor ve o zaman sanki diğerlerinin gözleriyle etrafa bakabiliyordu. Yani bunu iyice düşündüğü ve çok istediği zaman. Dinah bir seferinde Bayan Lee'ye bu duygusundan söz etmişti. Kadın kendisinden beklenmeyecek kadar sert konuşmuştu. "Körlerin başlıca hayallerinden biri görmeyi paylaşmaktır. Özellikle kör çocukların. Bu duyguna güvenmek gibi bir hata yapayım deme Dinah. Yoksa ya merdivenden yuvarlanır ya da bir arabanın önüne çıkarsın."

Dinah da o yüzden "görmeyi paylaşmak" çabalarından vazgeçmişti. Dünyayı annesinin ya da Vicky teyzesinin gözleriyle gölgeli, titrek bir yer olarak gördüğü zamanlarda bu düşünceyi kafasından kovmaya çalışmıştı... Tıpkı çıldırmaktan korkan bir adamın kulağına gelen mırıltıları duymamaya çalışması gibi bir şeydi bu. Ama Dinah şimdi korkuyordu. O yüzden de başkalarını hissetmeye, duymaya çalışıyor, ama onları bulamıyordu.

Duyduğu dehşet iyice güçlenmişti. Panik denilen hayvanın homurtuları ise gök gürültüsü gibiydi. Kız boğazından bir feryadın kopmak üzere olduğunu fark ederek dişlerini sıktı. Çünkü bu ses ağzından bir sesleniş ya da bağırma olarak çıkmayacaktı. Tiz bir çığlık olarak etrafta yankılanacaktı.

Dinah öfkeyle kendi kendine, *bağırmayacağım*, dedi. *Bağırıp Vicky teyzeyi utandırmayacağım. Çığlıklar atıp uyuyanları uyandırmayacağım. Uyanık olanları da korkutmayacağım. Yoksa koşarak yanıma gelecek ve, "Şu küçük korkak kıza bakın," diyecekler. "Şu küçük korkak kör kıza bakın."*

Ama şimdi kafasındaki o radar... bütün o karanlık algıları değerlendiren ve Bayan Lee ne derse desin bazen diğerlerinin gözleriyle etrafa bakan o merkez, korkusunu geçirmiyor, tersine artırıyordu.

Çünkü radarı ona etki alanı içerisinde hiç kimsenin olmadığını haber veriyordu.

Hiç kimsenin olmadığını!

4

Brian Engle çok kötü bir rüya görüyordu. Yine Tokyo'dan Los Angeles'a giden uçaktaydı. Ama bu sefer o hava kaçağı çok kötüydü. Kokpittekiler felaketin yaklaşmış olduğunu hissediyorlardı. Steve Searles bir yandan Danimarka çöreği yerken bir yandan da ağlıyordu.

Brian, "Madem bu kadar korkuyorsun," diyordu. "O halde o çöreği nasıl yiyebiliyorsun?" Kokpite çaydanlığın çıkardığı sese benzeyen tiz bir ıslık dolmuştu. Brian bunu kaçan havanın çıkardığını düşündü. Tabii saçmaydı bu. Çünkü patlama oluncaya dek basınç her zaman sessizce düşerdi. Ama tabii rüyada her şey olabilirdi.

Steve'in hıçkırıkları artmıştı. "Çünkü ben bu çörekleri seviyorum. Ve onlardan bir daha yiyemeyeceğim."

Sonra o tiz ıslık sesi ansızın kesilmişti. Rahatlamış olan bir hostes gülümseyerek geldi. Aslında gelen hostes Melanie Trevor'dı. Brian'a sızma yerinin bulunarak tıkandığını haber verdi. Brian ayağa kalkıp onun peşinden kabine doğru ilerledi. Eski karısı Anne Quinlan Engle, onu küçük bir bölmede bekliyordu. Oradaki koltuklar kaldırılmıştı. Kadının yanındaki camın üzerine anlaşılmaz ama insanı yine de korkutan birkaç sözcük yazılmıştı. SADECE KAYAN YILDIZLAR. Harfler kırmızıydı. Tehlikeyi belirten renkte.

Anne'in arkasında American Pride Şirketi'nin hosteslerinin giydikleri o koyu yeşil üniformalardan vardı. Bu da garipti. Çünkü kadın aslında Boston'daki bir reklam ajansının yöneticilerindendi. Kocasıyla birlikte uçan hosteslere de her zaman o aristokratlara yakışan ince burnunu kıvırarak bakmıştı. Anne şimdi elini gövdedeki bir çatlağa dayamıştı.

Gururla, "Görüyor musun hayatım?" diyordu. "Her şey halledildi. Bana vurmuş olman bile artık önemli değil. Ben seni affettim."

Brian, "Yapma bunu!" diye bağırdı ama çok geçti artık. Anne'in elinin üzerinde gövdedeki çatlağa benzeyen bir kıvrım belirmişti. Basınçlar arasındaki fark kadının elini amansızca emip dışarı doğru çekerken o kıvrım da derinleşiyordu. Önce Anne'in ortaparmağı yarıktan çıktı. Sonra yüzükparmağı. En sonunda işaretparmağı ve serçeparmağı. Fazla hevesli bir garson şampanya şişesini açtığında duyulan sese benzer bir ses işitildi. Ve Anne'in eli çatlağa tümüyle girerek ortadan kayboldu.

Ama Anne hâlâ gülümsüyordu.

Kolu da dışarı çekilmeye başlarken Anne, "Parfümümün adı L'Envoi hayatım," dedi. Saçları ensesindeki tokadan kurtularak yüzünün etrafında uçuşan bir bulut oluşturmuştu. "Ben her zaman o kokuyu sürerim. Hatırlamıyor musun?"

Brian hatırlamıştı. Şimdi hatırlıyordu. Ancak artık bunun da önemi yoktu.

"Anne, geri gel!" diyerek haykırdı.

Karısı, kolu dışarıdaki boşluğa doğru çekilirken hâlâ gülümsüyordu. "Canım hiç yanmıyor Brian. Bana inan."

Anne'in yeşil American Pride blazer ceketinin kolu dalgalanmaya başlamıştı. Brian o zaman karısının etlerinin yoğunca beyaz bir sıvı halinde çatlaktan dışarı aktığını gördü. Tıpkı tutkallara benziyordu.

Anne boşluğa doğru çekilirken, "Hatırlıyor musun?" dedi. "L'Envoi." Brian yine o sesi duyuyordu. Şair James Dickey'in bir keresinde "Uzayın o geniş, hayvanca ıslığı" diye tanımladığı sesi. Etraf gitgide kararırken ses de yükseldikçe yükseliyordu. Aynı anda rüzgârın çığlığı gibi değil de, insan sesine dönüşüyordu.

Brian gözlerini birdenbire açtı. Rüyanın etkisinde kaldığı için bir an ne olduğunu anlayamadı. Ama sadece bir an. Tehlikesi büyük, sorumluluğu da fazla olan meslekten bir profesyoneldi. Ve bu iş için en gerekli niteliklerden biri de insanın hızla tepki gösterme özelliğiydi. Brian da Tokyo'dan Los Angeles'a değil, Boston'a giden uçaktaydı. Anne ölmüştü bile. Hava sızması değil, yangın yüzünden. Karısı rıhtımın yakınında, Atlantik Caddesi'ndeki dairesinde can vermişti. Ama Brian o sesi hâlâ duyuyordu.

Küçük bir kız tiz çığlıklar atıyordu.

5

Dinah Bellman kısık ama berrak bir sesle, "Lütfen biriniz benimle konuşur musunuz?" dedi. "Çok üzgünüm. Ama teyzem bir yere gitmiş. Ben de körüm."

Ama kimse ona cevap vermedi. Kırk sıra ve iki bölme ötesinde Kaptan Brian Engle rüyasında seyir görevlisinin bir Danimarka çöreği yiyerek ağladığını görüyordu.

İçeride sadece jetlerin o sürekli uğultusu duyuluyordu.

Panik Dinah'nın içini tekrar kaplayıverdi. Kız, onu uzaklaştırmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Kemeri çözerek ayağa kalktı ve yan yan koltukların arasındaki koridora çıktı.

Daha yüksek sesle, "Hey," dedi. "Hey! Kimse yok mu?"

Ama yine cevap veren olmadı. Ve ağlamaya başladı. Yine de kendini toplamaya çalışarak sol taraftaki koridorda ağır ağır ilerliyordu. Kafasının bir yanı telaşla, *saysana,* diye onu uyarıyordu. *Kaç sırayı geçtiğini say. Yoksa kaybolur ve bir daha da dönüp yerini bulamazsın.*

Vicky teyzeyle oturdukları koltukların önündeki sıranın yanında durdu. Kollarını uzatarak parmaklarını açtı ve kendini uyuyan bir adamın suratına dokunacağı ana hazırladı. Orada bir adamın oturduğunu biliyordu. Çünkü Vicky teyze uçak kalkmadan bir iki dakika önce onunla konuşmuştu. Adam da karşılık vermiş ve sesi Dinah'nın hemen önündeki koltuktan gelmişti. Bunu gayet iyi hatırlıyordu. Seslerle yerleri saptamak yaşamının bir parçasıydı onun. Bu, soluk almak gibi yaşamıyla ilgili sıradan bir gerçekti. Parmakları yüzüne dokunduğu an uyuyan adam irkilecekti, ama Dinah artık böyle şeylere aldıracak halde değildi.

Ancak... koltuk boştu.

Tümüyle boş.

Dinah doğruldu. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Kafası korkudan zonkluyordu. Adamla teyzesi aynı anda tuvalete gitmiş olamazlardı ki. Tabii ya.

Ama belki de iki tuvalet vardı. Bu kadar büyük bir uçakta iki tuvalet olması gerekirdi.

Neyse... bu o kadar önemli değildi.

Ne olursa olsun Vicky teyze çantasını koltuğunda bırakmazdı. Dinah bundan emindi.

Kız ağır ağır ilerledi. Her sıranın başında durup iki tarafta da en yakınında olan koltukları yokluyordu.

Bunlardan birinde bir çanta vardı. Diğerinde ise Bond çantaya benzeyen bir şey. Üçüncüsünde de bir not defteriyle bir kalem. Dinah diğer iki koltukta kulaklıklar olduğunu fark etti. İkinci kulaklıklardan birine yapışkan bir şey bulaşmıştı. Dinah parmaklarını birbirine sürdü. Sonra da yüzünü buruşturarak elini kanepenin baş dayanan yerindeki örtüye sildi. Eline bulaşan şey kulak kiriydi. Emindi bundan. O yapışkan, pis şey konusunda yanılması imkânsızdı.

Dinah Bellman ağır ağır ilerlemeye devam etti. Artık dikkatli ve çekingen davranmaktan vazgeçmişti. Çünkü bu o kadar önemli değildi. Parmakları ne birinin gözüne batmış, ne yanağını çimdiklemiş, ne de saçını çekmişti.

Kızın yokladığı her koltuk boştu.

Dinah deli gibi, *ama bu olamaz,* diye düşündü. *İmkânsız bu! Uçağa bindiğimiz zaman hepsi de buradaydılar! Onları duydum! Hissettim! Kokularını aldım! Hepsi birden nereye gittiler?*

O uyuduğu sırada teyzesiyle birlikte uçaktaki bütün yolcular ortadan kaybolmuşlardı.

Olamaz! Dinah'nın kafasının mantıklı yanı Bayan Lee'nin sesiyle haykırdı. *Hayır! Bu imkânsız Dinah! Herkes gittiyse uçağı kim kullanıyor?*

Kız daha hızlı ilerlemeye başladı. Elleriyle koltukların kenarlarını tutuyordu. Siyah camlı gözlüğün gölgelediği gözleri iri iri açılmıştı. Pembe yol giysisinin etekleri uçuşuyordu. Sıraların sayısını

unutmuştu. Ama devam eden sessizlik yüzünden duyduğu endişenin yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

Dinah tekrar durup sağındaki koltuğa doğru uzandı. Bu kez parmakları saçlara dokundu... Ama saçların bulunduğu yer uygun değildi. Koltuğun oturulacak yerindeydiler. Bu nasıl olurdu?

Dinah saçları yakaladığı gibi... kaldırdı. Ve korkunç bir biçimde sarsılarak gerçeği kavradı.

Saç bu! Ama bu saçların sahibi ortada yok. Bulduğum bir kafa derisi. Elimdeki bir ölünün kafa derisi!

Dinah Bellman işte o zaman ağzını açıp haykırmaya başladı. Ve çığlıkları Brian Engle'ı gördüğü rüyadan uyandırdı.

6

Albert Kaussner karnını bara dayamış, viski içiyordu. Earp kardeşler, yani Wyatt ve Virgil sağındaydılar. Doktor Holliday ise solunda. Albert tam birinin şerefine kadeh kaldırmayı önereceği sırada bir bacağı tahtadan olan biri hızla Sergio Leone Barı'na daldı.

"Dalton Çetesi!" diye haykırıyordu. "Daltonlar biraz önce Dodge kasabasına girdiler!"

Wyatt dönerek adama sakin sakin baktı. İnce yakışıklı yüzlü güneşten yanmıştı. Doğrusu Hugh O'Brian adlı aktöre çok benziyordu. Wyatt, "Burası Tombstone kasabası Muffy," dedi. "Sen şu leş gibi kafanı bir toplasana."

Muffin, "Nerede olursak olalım!" diye bağırdı. "Daltonlar geliyorlar! Ve çok öfkeliler Wyatt! Çok çok öfkeliler!"

Sanki birileri onun bu sözlerini kanıtlamak istermişçesine sokakta silah sesleri yankılanmaya başladı. Ordu 44'lüklerinin gürültüsü Garand tüfeklerinin patlamalarına karışıyordu. (Herhalde 44'lükler çalıntıydı.)

Doktor Holliday, "O kadar telaşlanma Muffy," diyerek şapkasını geriye itti. Albert, onun Robert De Niro'ya çok benzediğini fark edince hiç şaşırmadı. Çünkü her zaman veremli dişçi rolünün Robert De Niro'ya çok uygun olduğunu düşünmüştü.

Virgil Earp çevresine bakındı. "Ee, ne diyorsunuz çocuklar?" Açıkçası Virgil hiçbir film yıldızına benzemiyordu.

Wyatt, "Hadi, gidelim," dedi. "O lanet olasıca Clanton'lardan bıktım."

Albert yavaşça düzeltti. "Gelenler Daltonlar Wyatt."

Wyatt, "İsterse gelenler John Dillinger'la Güzel Çocuk Floyd olsun!" diye bağırdı. "Sen bizimle beraber misin, yoksa değil misin, bunu söyle Ace?"

Albert Kaussner doğuştan katil olanlara özgü o yumuşak ama tehlikeli sesle karşılık verdi. "Sizinle beraberim." Bir elini uzun namlulu Buntline Special'ın kabzasına attı. Diğerini de kipasının başına sıkıca oturup oturmadığını anlamak için kafasına götürdü.

Doktor, "Tamam çocuklar," dedi. "Hadi gidip şu Daltonları biraz doğrayalım."

Tombstone Baptist Kilisesi'nin çanları öğle olduğunu haber vermek için çalındığı sırada dört silahşor yan yana barın kapısından çıktılar.

Daltonlar dörtnala anayoldan iniyorlar, vitrin camlarına ve binaların tahta cephelerine ateş edip duruyorlardı.

Tüfek tamircisi Duke'ün dükkânının önündeki su dolu fıçıyı bir fıskiyeye dönüştürüverdiler.

Tozlu sokakta bekleyen dört adamı ilk Ike Dalton gördü. Dördü de tabancalarının kabzalarını çabucak kavrayabilmek için kuyruklu ceketlerini geriye doğru itmişlerdi. Ike atının dizginlerini zalimce çekti ve hayvan kişneyerek şaha kalktı. Ağzından etrafa köpükler saçıldı, Ike Dalton biraz Rutger Hauer adlı aktöre benziyordu.

Haydut, "Bakın burada kimler varmış," diye alay etti. "Wyatt Earp'le homo kardeşi Virgil."

Donald Sutherland'a (ama bir ay uykusuz kalmış bir Sutherland'a) benzeyen Emmett Dalton, atını Ike'ın yanında durdurdu. "Ve hötöröf dişçi arkadaşları da. Başka kim..." Sonra gözü Albert'a ilişti ve yüzü bembeyaz kesildi. Alaycı bir tavırla gülmeye çalıştı ama beceremedi.

Baba Dalton iki oğluna yaklaştı. O da adeta ikizi denilecek kadar Slim Pickens'a benziyordu. Baba Dalton, "Tanrım," diye fısıldadı. "Ace Kaussner bu!"

Frank James atını Baba Dalton'un yanında durdurdu. Yüzü kirli parşömen rengine dönüşmüştü. Frank, "Ne oluyor çocuklar?" diye bağırdı. "Sıkıntılı bir günde bir iki kasabayı yakıp yıkmaya hiçbir diyeceğim yok. Ama hiç kimse bana Arizonalı Musevi'nin burada olacağını söylemedi!"

Sedalia'dan Steamboat Springs'e kadar "Arizonalı Musevi" diye ün salan Albert (Ace) Kaussner öne doğru bir adım attı. Elini Buntline'ının kabzasının hemen yukarısında tutuyordu. Ağzındaki tütünü bir yana tükürdü. Buz gibi bakışlı gri gözlerini altı metre ötedeki atlı, kanlı haydutlardan ayırmıyordu.

Arizonalı Musevi, "Hadi, kımıldayın bakalım çocuklar," dedi. "Bana sorarsanız cehennem daha yarısına kadar bile dolmadı." Tombstone Baptist Kilisesi'nin kulesindeki saat sıcak çöl havasında on ikinci defa çalarken, Dalton Çetesi silahlarına davrandılar. Ace de müthiş bir hızla kendi tabancasını çekti. Dalton Çetesi'ne 45'lik kurşunlarla ölüm yağdırmaya başladı. Aynı anda Uzun Boynuz Oteli'nin önünde duran bir kız avaz avaz haykırmaya başladı.

Ace, *biri bu piç kurusunun zırıltısına bir son verse,* dedi içinden. *Nesi var onun? Bu çarpışmayı kontrolüm altına aldım. Bana boşuna Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Musevi dememişler!*

Gel gelelim kızın çığlıkları devam ediyor, etrafta yankılanıyordu. Sonra ortalık kararmaya ve her şey çözülmeye başladı.

Albert bir an karanlık bir boşlukta kaldı adeta. Rüyasının parçacıkları dönüyor, dönüyor ve bir girdap oluşturuyordu. Devamlı olan tek şey ise o korkunç çığlıklardı. Fazla kaynamış çaydanlığın ıslığına benziyordu bu çığlık.

Albert gözlerini açıp etrafına bakındı. Uçağın ana salonunda, ön tarafa yakın koltuğundaydı. Uçağın gerisinden ona doğru on, on iki yaşlarında bir kız geliyordu. Üzerinde pembe bir giysi, ayaklarında da iki renkli, kirli ayakkabılar vardı.

Albert, *nedir o,* diye düşündü. *Film yıldızı filan mı?* Ama yine de korkmuştu. Hoşuna giden o rüyadan kötü bir biçimde uyanmıştı çünkü.

Albert, diğer yolcuları uyandırmamak için yavaşça, "Hey," diye bağırdı. "Hey, çocuk! Ne oluyor?"

Kız başını sesin geldiği yöne doğru hızla çevirdi. Bir süre sonra da tüm vücuduyla salonun ortasındaki sıralardan birine çarptı. Geriye doğru devrildi. Kendini bir koltukta buldu. Ayakları havaya kalkmıştı.

Kız, "Kimse yok mu?" diye bağırdı. "Bana yardım edin. Bana yardım edin!"

Endişelenen Albert da, "Hey! Hostes!" diye seslendi. Belindeki kemeri çözüp ayağa kalktı. Bağıran küçük kıza doğru döndü... Sonra da şaşkınlık içinde durakladı. Uçağın arkasına doğru baktığında gördüğü şey donup kalmasına neden olmuştu.

O anda Albert, *eh, diğer yolcuları uyandırmaktan çekinmeme gerek kalmadı,* diye düşündü.

Ona uçağın kabini tümüyle boşmuş gibi geldi.

7

Brian Engle birinci mevkiyle ikinciyi birbirinden ayıran bölmeye gelmek üzereydi. Birdenbire birinci mevkide hiç kimsenin olmadığını fark etti. Bir an durakladı, sonra tekrar yürümeye başladı. *Belki de herkes kimin haykırdığını anlamak için yerlerinden kalktılar*, diye düşündü.

Aslında öyle olmadığını biliyordu. İnsanların grup psikolojilerini öğrenecek kadar yolcu taşımıştı. Bir yolcu kriz geçirdiğinde diğerleri yerlerinden bile kımıldamazlardı. Sanki yolcuların çoğu kuşa biner

binmez tek başlarına hareket etme hakkından yavaşça vazgeçerlerdi. Yerlerine oturur ve kemerlerini bağlarlardı. Bu birkaç basit işi tamamladıktan sonra bütün sorunların halledilmesini mürettebattan beklerlerdi. Havayollarında çalışanlar onlardan "kazlar" diye söz ederdi. Aslında yolcular daha çok koyun sürüsüne benzerdi... Ama mürettebatın çoğu onların bu tavırlarını beğenirdi. Böylece sinirleri bozulan yolcularla kolaylıkla baş edebiliyorlardı.

Ama Brian'ın aklına gelen tek mantıklı şey buydu. O yüzden deneyimlerini bir yana bırakarak ilerledi. Hâlâ rüyasının etkisindeydi. Kafasının bir bölümü haykıranın Anne olduğuna inanıyordu. Hatta onu uçağın gövdesindeki çatlağa elini dayamış halde bulacağından bile emindi. Üzerinde SADECE KAYAN YILDIZLAR yazılı levhanın altındaki o çatlağa.

İkinci mevkide bir tek yolcu vardı. Kahverengi takım elbise giymiş yaşlıca bir adam. Okuma lambasının ışığında çıplak başı hafifçe parlıyordu. Artritten şişmiş ellerini kemerin tokasının üzerinde düzgünce kavuşturmuştu. Derin bir uykuya dalmış, horluyordu. Gürültünün de farkında değildi.

Brian kabine daldı ve gördüklerine inanamadı. Sersemleyerek durakladı. Genç bir delikanlı küçük bir kızın yanında duruyordu. Kız bir koltuğa yuvarlanmıştı. Ama delikanlı ona bakmıyordu. Gözlerini uçağın dibine dikmiş, ağzı bir karış açıktı. Şaşkınlıktan çenesi neredeyse tişörtünün yakasına değecekti.

Brian da önce Albert Kaussner gibi tepki gösterdi. *Tanrım! Bütün uçak boşalmış,* diye düşündü.

Sonra uçağın sağ tarafında oturan bir kadının ayağa kalkıp ne olduğunu anlamak için koridora çıktığını gördü. Kadında derin uykudan ansızın uyanmış insanlara özgü o sersemlik vardı. Yüzü de şişmişti. Ortadaki sıralarda oturan kazaklı genç bir adam başını küçük kıza doğru uzatmış, çekik gözleriyle ona bakıyordu. Ama endişelenmiş gibi bir hali de yoktu. Altmış yaşlarında olan bir başka adam da Brian'a yakın bir koltuktan kalkıp kararsızca durdu. Sırtında kırmızı

flanel bir gömlek vardı. Üstelik çok şaşkın görünüyordu. Saçları filmlerdeki deli bilginleri andıran bir şekilde kıvır kıvır ve kabarıktı.

Adam, Brian'a, "Kim bağırıyor?" diye sordu. "Uçak arızalandı mı bayım? Düşmeyeceğiz ya?"

Küçük kız bağırmaktan vazgeçti. Çırpınarak yuvarlandığı koltuktan kalktı ama bu kez de az kalsın diğer tarafa doğru düşüyordu. Delikanlı, onu tam zamanında yakaladı. Şaşkınlığından ağır ağır hareket ediyordu.

Brian, *bu yolcular nereye gitti*, diye kendi kendine sordu. *Sevgili Tanrım! Hepsi de nereye gitti?*

Bir yandan da farkına varmadan delikanlıyla küçük kıza doğru yürümeye başlamıştı. O arada bir başka yolcunun yanından geçti. On yedi yaşlarında genç bir kızdı. Ağzını biçimsizce açmış, derin derin soluyordu.

Brian, delikanlıyla pembeli kızın yanına gitti.

Albert Kaussner, Brian'a, "Yolcular neredeler?" diye sordu. Bir kolunu hıçkırarak ağlayan kızın omzuna atmıştı, ama ona bakmıyordu. Gözleri hemen hemen boş olan kabini tarıyordu. "Ben uyurken uçak bir yere mi indi? O yolcuları indirdiler mi?"

Küçük kız, "Teyzem gitmiş," dedi. "Vicky teyzem! Uçağın boş olduğunu sandım! Burada yalnız kaldığımı düşünerek korktum! Yalvarırım... teyzem nerede? Teyzemi istiyorum!"

Brian, kızın yanına diz çöktü. Böylece yüzleri hemen hemen aynı hizaya geldi bir an. Çocuğun siyah gözlüğünü fark etti, o zaman onun uçağa sarışın bir kadınla bindiğini anımsadı. "Endişelenme," dedi. "Endişelenme küçükhanım. Adın nedir?"

Kız, "Dinah," dedi hıçkırarak. "Teyzemi bulamıyorum. Körüm ve onu göremiyorum. Uyandığım zaman yeri boştu..."

Kazaklı genç adam, "Ne oluyor?" diye sordu. Brian'la Dinah'ya aldırdığı yoktu. Yanındaki tişörtlü delikanlı ve flanel gömlekli yaşlıca adamla konuşuyordu. "Herkes nerede?"

Brian, "Endişelenme Dinah," dedi. "Burada başkaları da var. Onların seslerini duyuyor musun?"

"E... evet, duyuyorum. Ama Vicky teyzem nerede? Öldürülen kim?"

Uçağın sağ tarafındaki koltuğundan kalkmış olan kadın telaşla bağırdı. "Öldürülen mi?" Brian başını kaldırarak ona bir göz attı. Kadın genç ve güzel bir esmerdi. "Biri gerçekten öldürüldü mü? Uçağı mı kaçırdılar?"

Brian, "Kimse öldürülmedi," dedi. Bu tam da işe yarayacak bir laftı işte! Düşünceleri tuhaflaşmıştı, demirinden kurtulmuş bir tekneye benziyordu. "Sakin ol yavrum."

Dinah, "Ama onun saçlarını tuttum," dedi. "Biri kafa derisini yüzmüştü!"

Bütün bunların arasında bu olay da başa çıkılamayacak kadar inanılmazdı. Brian bu sözlerin üzerinde durmadı, Dinah'nın daha önce düşündüğü şey birdenbire onun da aklına geldi. "Kahretsin! Uçağı kim kullanıyor?"

Ayağa kalkıp kırmızı gömlekli yaşlıca adama döndü. "Benim öne gitmem gerekiyor. Küçük kızın yanından ayrılmayın."

Kırmızı gömlekli adam, "Pekâlâ," dedi. "Ama ne oluyor?"

O sırada yanlarına otuz beş yaşlarında bir adam geldi. İyi ütülenmiş bir kot pantolon ve gömlek giymişti. Diğerlerinin aksine son derecede sakindi. Cebinden bağa çerçeveli bir gözlük çıkardı. Gözlüğü sallayarak saplarını açıp taktı. "Birkaç yolcumuz eksilmiş gibi gözüküyor," dedi. "Öyle değil mi?" Çok belirgin İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Ben de bunu öğreneceğim." Brian öne doğru yürüdü. Tam ara bölmeye geldiğinde dönerek hızla yolcuları saydı. Siyah gözlüklü kızın etrafındaki gruba iki kişi daha katılmıştı. Biri derin uykudan uyanmış ya da uyuşturucu çekmiş gibi görünen genç bir kızdı. Diğeri ise spor ceketinin dikişleri büzülmüş yaşlıca bir beydi. "Sekiz kişi."

Brian buna kendini ve ikinci mevkideki derin derin uyuyan ve bu ana dek hiçbir şeyin farkında olmayan o yolcuyu da kattı.

On kişi.

Tanrı aşkına. Geri kalan yolcular neredeler?

Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Aslında daha önemli sorunlarla karşı karşıyaydılar. Brian hızla ilerledi. İkinci mevkideki uyuyan adamla ilgilenmedi.

8

Servis yeri sinema perdesinin arkasındaydı. Perdeyle birinci mevki bölmesinin arasına sıkışmıştı. Orası da boştu. Mutfak da öyle. Ama orada gördüğü şey onu çok endişelendirdi. Tekerlekli içki servisi masası sağ tarafdaki tuvaletin yanına çaprazlamasına konmuştu, alt rafında kirli bardaklar vardı.

İçki servisi yapmaya hazırlanıyorlarmış, diye düşündü. *Olay başladığı sırada... o olay neyse... servis masasını çıkarıyorlarmış. Bu kirli bardakları daha önce toplamışlardı sanırım. Kalkıştan önce. O halde, olay neyse... kalkıştan sonraki yarım saat içerisinde oldu. Çölün yukarısında havanın çalkantılı olduğu bildirilmiş miydi? Öyle sanıyorum. Ya kuzey ışıklarıyla ilgili o garip laflar...*

Brian bir an kuzey ışıklarıyla ilgili sözleri rüyasında görmüş olduğunu sandı. Ne de olsa gördüğü düş çok garipti. Ama daha sonra iyice düşününce bunu kendisine hostes Melanie Trevor'ın söylemiş olduğunu hatırladı.

Neyse, bunu bırak şimdi. Ne oldu burada? Tanrı aşkına, ne?

Bunu bilmiyordu. Ama terk edilmiş içki servis arabasını gördüğünde batıl inançlarla ilgili bir korku ve dehşet duyduğunun da farkındaydı. Bir an içinden, *herhalde Mary Celeste adlı hayalet gemiye ilk binenler de aynı şeyi hissettiler*, dedi. *Yelkenleri düzgünce açılmış, kap-*

tanının sofrası akşam yemeği için hazırlanmış, halatlar özenle rodalanmış ve burundaki güvertesinde hâlâ bir gemicinin piposu tüten bir gemi...

Brian büyük bir çaba harcayarak onu felce uğratan bu düşünceleri kafasından kovdu. Servis yeriyle kokpit arasındaki kapıya gitti. Kapıya vurdu. Ama korktuğu başına geldi. Ona kimse cevap vermedi. Hiçbir işe yaramayacağını bilmesine rağmen kapıyı yumrukladı.

Ve tabii hiçbir şey olmadı.

Kapıyı açmayı denedi ama başarılı olamadı. Uçakların Havana, Lübnan ve Tahran'a kaçırıldıkları bu çağda alınan önlemlerden sadece biriydi bu. Brian uçağı kullanabilirdi... Ama dışarıdan değil.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey, çocuklar! Şu kapıyı açın!"

Ama aslında ne olduğunu biliyordu. Mürettebat ortadan kaybolmuştu. Yolcuların çoğu da öyle. Brian Engle iki pilotun da yok olduklarından emindi.

Uçağın otomatik pilotla doğuya doğru uçtuğundan emin olduğu gibi.

İKİNCİ BÖLÜM

KARANLIK VE DAĞLAR. HAZİNE. KAZAKLI GENCİN BURNU. HAVLAMAYAN KÖPEKLER. PANİĞE İZİN YOK. GİDİLECEK YER DEĞİŞİYOR.

1

Brian kırmızı gömlekli yaşlıca adamdan Dinah'yla ilgilenmesini istemişti. Ancak kız sağ tarafındaki koltuktan kalkan kadının güzel ve yumuşak sesini duyar duymaz bütün dikkatini korkulacak bir heyecanla ona verdi. Kadına sokularak çekingen bir tavırla onun eline uzandı, Dinah, Bayan Lee'yle geçen yıllardan sonra bir öğretmenin sesini hemen tanımayı öğrenmişti. Siyah saçlı genç kadın da kızın elini rahatça tuttu.

"Adın Dinah mı hayatım?"

Kız, "Evet," dedi. "Ben körüm. Ama Boston'daki ameliyattan sonra görmeye başlayacağım. Yani... herhalde göreceğim. Doktorlar gözlerimin biraz görmeye başlaması olasılığının yüzde yetmiş olduğunu söylediler. Tümüyle görme olasılığının ise yüzde kırk. Sizin adınız nedir?"

Siyah saçlı kadın, "Laurel Stevenson," diye karşılık verdi. Bakışlarıyla kabini taramaya devam ediyordu. Yüzünde hâlâ o şaşkınlık ve sersemlik vardı.

Dinah, "Laurel?" dedi. "Bu bir çiçek adı değil mi?" Telaşlı bir canlılıkla konuşmaya çalışmıştı.

Laurel, "Öyle," dedi.

İngiliz aksanıyla konuşan bağa gözlüklü yolcu, "İzninizle..." diye mırıldandı. "Ben de öne giderek dostumuza katılacağım."

Kırmızı gömlekli yaşlıca adam da atıldı. "Ben de sizinle geleceğim."

Kazaklı genç adam aniden bağırdı. "Burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum!" Yüzü bembeyaz kesilmişti. Sadece yanaklarında kırmızı halkalar vardı. Sanki allık sürmüş gibi. "Ne olduğunu hemen, şimdi öğrenmek istiyorum."

İngiliz, "Buna hiç şaşırmadım," diyerek öne doğru yürümeye başladı. Kırmızı gömlekli adam da onun peşinden gitti. Sersem sersem bakınan genç kız bir süre onları izledi, ama sonra birinci ve ikinci mevki arasındaki bölmede durakladı. Nerede olduğunu bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Eski spor ceketli, yaşlı bey sol taraftaki camlardan birine giderek dışarı baktı.

Laurel Stevenson, "Ne görüyorsunuz?" diye sordu.

"Karanlığı ve dağları."

Albert meraklandı. "Kayalık Dağları mı?"

Eski spor ceketli yaşlı adam başını salladı. "Öyle sanıyorum delikanlı."

Albert da öne gitmeye karar verdi. On yedi yaşında, son derece zeki bir çocuktu. O gecenin en önemli sorusu onun da aklına gelmişti. "Bu uçağı kim kullanıyor?"

Sonra bunun önemli olmadığına karar verdi... Hiç olmazsa o ara. Uçak sorunsuz ilerliyordu. Demek ki biri kullanıyordu. Ya da bir şey... yani otomatik pilot. Ama öyle de olsa onun yapabileceği bir şey yoktu. Yani Berklee Müzik Koleji'ne eğitim için giden Albert Kaussner'in yapabileceği bir şey. Ama Ace Kaussner olarak Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi de oydu. (Yani hiç olmazsa rüyalarında.) Ace Kaussner cumartesileri rahatına bakan, ayaklarını yatağına dayamamaya dikkat eden ve hiçbir fırsatı

kaçırmayan bir ödül avcısıydı. Tozlu yollarda koşer yiyecekler satan bir yer arayan bir delikanlı. *Herhalde bu Ace rolüyle beni fazla koruyan kalpleri bolca sevgi dolu annemle babamdan kaçmaya çalışıyorum,* diye düşünüyordu. *Benim Küçükler Beyzbol Takımı'na girmeme izin vermemişlerdi. Yetenekli ellerime zarar vermemden korktukları için. Zavallılar burnumun her akmaya başlayışında zatürree olduğumu sanırlardı. Ve ben şimdi silahşor bir kemancıyım. İlginç bir durum bu. Ama açıkçası uçakların kullanılması konusunda hiçbir şey bilmiyorum.* Ve küçük kız, onun hem ilgisini çeken hem de aynı zamanda kanını donduran bir şey söylemişti. "Onun saçlarını tuttum. Biri kafa derisini yüzmüştü."

Albert, Dinah'yla Laurel'dan uzaklaştı. (Eski spor ceketli adam pencerelerin birinden bakmak için sağ tarafa doğru gitmişti. Kazaklı genç adam ise kavgaya hazırlanıyormuşçasına gözlerini kısmış ve diğerlerine katılmak için ön tarafa doğru yürümeye başlamıştı.) Albert, Dinah'nın geldiği sol taraftaki koridorda geriye doğru gitti.

Kız, "Biri kafa derisini yüzmüştü!" demişti. Albert birkaç sıra sonra kızın ne demek istediğini anladı.

2

İngiliz, "Birinci mevkideki koltuklardan birinin üzerinde duran pilot kasketinin sizin olması için dua ediyorum efendim," dedi.

Brian kilitli kapının önünde durarak başını eğmişti. Kafası hızla çalışıyordu. İngiliz arkasından konuştuğunda hayretle irkildi ve topuklarının üzerinde hızla döndü.

İngiliz yavaşça, "Sizi korkutmak istemedim. Adım Nick Hopewell," diyerek elini uzattı.

Brian da bu eli sıktı. Bu çok eski töreyi tekrarlarken bütün bunların rüya olabileceğini düşündü. Tokyo'dan yaptığı o korkunç uçuş ve Anne'in öldüğünü öğrenmek buna yol açmış olabilirdi.

Kafasının bir bölümü aslında öyle olmadığını biliyordu. Küçük kızın çığlıklarının boş birinci mevkiyle ilişkisi olmadığını bildiği gibi. Ama Brian o fikre olduğu gibi buna da sıkıca sarıldı. Madem bunun yardımı oluyordu, böyle yapmaması için bir neden var mıydı? Her şey çılgıncaydı. Hem de öyle çılgınca ki, olanları düşünmeye kalktığında beyni yerinden oynuyordu adeta. Ayrıca düşünmek için de zamanı yoktu aslında. Hiç zamanı yoktu.

"Benim adım da Brian Engle," dedi. "Tanıştığımıza sevindim. Ama koşullar..." Beceriksizce omzunu silkti. Aslında koşullar neydi? Aklına durumu tanımlayabilecek bir sıfat gelmiyordu.

Hopewell başını salladı. "Durum biraz garip değil mi? Ama galiba şu anda bunu düşünmemek daha iyi olacak. Mürettebat cevap vermiyor mu?"

"Öyle." Brian aniden yumruğunu düş kırıklığıyla kapıya vurdu.

Hopewell, onu yatıştırmaya çalıştı. "Yavaş. Yavaş. Bana o kasketten söz edin Bay Engle. Sizi Kaptan Engle diye çağırmanın beni ne kadar sevindirip rahatlatacağını bilemezsiniz."

Brian istememesine rağmen gülümsedi. "Ben gerçekten Kaptan Pilot Engle'ım. Ama bu durumda beni Brian diye çağırabilirsin."

Nick Hopewell, Brian'ın sol elini tutarak heyecanla öptü. "Galiba ben seni Kurtarıcı diye çağıracağım. Sence bunun bir sakıncası var mı?"

Brian başını arkaya atarak gülmeye başladı. Nick de ona katıldı. Şimdi hemen hemen boş olan uçakta, kilitli kokpitin kapısı önünde durmuş, deli gibi katılarak gülüyorlardı. Aynı anda kırmızı gömlekli adamla kazaklı yolcu oraya geldiler. İkisine de çıldırdıklarına inanıyorlarmış gibi bakıyorlardı.

3

Albert Kaussner saçı bir süre sağ elinde tuttu. Düşünceli düşünceli ona bakıyordu. Siyah saçlar tavandaki lambaların ışığında parlı-

yordu. Delikanlı bunun küçük kızın ödünü patlatmış olmasına hiç şaşırmadı. Çünkü Albert da saçı göremeseydi herhalde çok korkardı.

Delikanlı peruğu tekrar koltuğa attı. Onun yanındaki koltukta duran çantaya bir göz attı. Sonra da çantanın yanındaki şeye dikkatle baktı. Altından sade bir nişan yüzüğüydü. Albert yüzüğü alıp inceledikten sonra yerine bıraktı. Ağır ağır uçağın arkasına doğru yürümeye başladı. Bir dakikadan daha da kısa bir sürede o kadar şaşırdı ki, uçağı kimin kullandığı sorusunu bile unuttu. Ya da otomatik pilotla uçtukları takdirde yere nasıl inecekleri sorununu.

Uçağın yolcuları ortadan kaybolmuşlardı ama geride olağanüstü güzel ve bazen de şaşırtıcı bir hazine bırakmışlardı. Albert hemen her koltukta mücevher buldu; bunların çoğu alyanstı. Ama pırlantalar, zümrüt ve yakutlar da vardı. Küpelerin çoğu ucuz şeylerdi ama Albert bu konuda bilgili olmamasına rağmen bazılarının gerçekten pahalı parçalar olduklarını anladı. Annesinin de bir iki parça değerli ziynet eşyası vardı. Onlar buradakilerin yanında pek ucuz şeylermiş gibi görünüyorlardı. Ayrıca koltukların üzerinde kol düğmeleri, gerdanlıklar, kimlikler de vardı. Ve saatler, saatler, saatler. Timex'lerden Rolex'lere kadar türlü saat. Kimisi kanepelere bırakılmıştı; kimisi bunların önüne yere, kimisi de aradaki koridora. Işıkların altında parlıyorlardı.

Salonda en aşağı altmış gözlük olduğunu da fark etti Albert. Tel, bağa ve altın çerçeveli gözlükler. Ciddi havalı gözlükler, punkçı gözlükleri, sapları elmas taklidi taşlarla süslenmiş gözlükler.

Etrafa kemer tokaları, askeri broveler ve avuçlar dolusu bozuk para da saçılmıştı. Kâğıt para hiç yoktu. Ama bozuk paraların toplamı en aşağı dört yüz dolardı. Salonda cüzdanlar da kalmıştı. Küçük bozuk para çantaları kadar fazla değildi bunlar. Ama delikanlı on iki kadar cüzdan saydı. Bunların bazıları en iyi deridendi, bazıları da plastikten. Sonra çakılar. Ve en aşağı on iki tane cep hesap makinesi.

Bunlardan daha tuhaf olanları da vardı. Albert ten rengi plastikten yapılmış bir silindiri alarak bir süre inceledi. Sonunda bunun yapay bir cinsel organ olduğunu anlayarak telaşla yerine bıraktı. Bir koltukta güzel bir altın zincire takılı, yine altından yapılmış küçük bir kaşık duruyordu. Koltuklarda ve yerde madeni cisimler ışıldıyordu. Bunların çoğu gümüştü, ama aralarında altın olanları da vardı. Delikanlı şaşkın kafasının vardığı sonucu desteklemek için birkaçını aldı. Evet, bunlardan bazıları kromdu, çoğu ise diş dolguları. Albert arka sıralardan birinde çelikten yapılmış küçücük iki çubuk da buldu. Onlara birkaç dakika öylece bakakaldı. Sonunda bu çubukçukların aslında ameliyatlarda kullanılan çiviler olduklarını anladı. Onların yeri hemen hemen boş bir uçak değil, bir yolcunun dizi ya da omzuydu.

Albert çevreyi incelerken bir yolcuya daha rastladı. Sakallı, genç bir adamdı. En son sırada, iki koltuğun üzerine yayılmış, yüksek sesle horluyordu. Aynı zamanda bir bira fabrikası gibi de kokuyordu.

İki sıra ötede ise kalbe takılan pillere benzer bir şey vardı.

Albert uçağın sonuna gelince durdu ve bomboş salona baktı. Yavaşça, titrek bir sesle, "Kahretsin!" dedi. "Neler oluyor burada?"

4

Kazaklı adam olanca sesiyle, "Burada ne olduğunu öğrenmek istiyorum!" diye bağırdı. Düşmanca bir tavırla, hızla servis yerine girdi.

Nick Hopewell parlak gözlerini ona dikip, "Şu anda mı?" dedi. "Bu kapının kilidini kırmaya hazırlanıyoruz. Pilotların da herkes gibi tahttan feragat ettikleri anlaşılıyor. Ama yine de şansımız var. Bu yeni arkadaşım pilot. Şu anda bu uçakta ücretsiz yolculuk yapıyor..."

Kazaklı adam homurdandı. "Öyle mi? Birinin işleri boş verdiği ortada. Ve ben onun kim olduğunu bulacağım. Bundan emin olabilir-

sin." Nick'e hiç bakmadan onun önünden geçip suratını Brian'ınkine doğru uzattı. Hakemle tartışmaya hazırlanan bir futbolcuya benziyordu. "Sen American Pride'da mı çalışıyorsun ahbap?"

Brian, "Evet," dedi. "Ama neden bu konuyu şimdilik bir yana bırakmıyoruz efendim? Önemli olan..."

Kazaklı genç adam, "Neyin önemli olduğunu sana ben söyleyeceğim!" diye bağırdı. Brian'ın yüzünü küçücük tükürük zerrelerinden oluşan bir perde kapladı. Brian bir an bu ukalanın boynunu iki eliyle kavramak ve kafasını kemikleri çatırdayıncaya kadar yana döndürmek istedi. Şaşılacak bir istekti bu. Adam hâlâ bağırıyordu.

"Bu sabah dokuzda Prudential Merkezi'nde, Bankers International'ın temsilcileriyle randevum var. Tam saat dokuzda! Bu uçakta, iyi niyetle kendime yer ayırttım. Ve randevuma geç kalmak niyetinde de değilim! Şimdi üç şeyi öğrenmek istiyorum: Ben uyurken bu uçağın programda olmayan bir iniş yapmasına kim izin verdi? Uçak hangi alana indi? Ve bu neden yapıldı?"

Nick Hopewell birdenbire, "Sen hiç *Uzay Yolu* dizisini seyrettin mi?" diye sordu.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan kazaklı adam ona döndü. Suratından İngiliz'in çıldırdığına inanan bir ifade vardı. "Kahretsin! Sen neden söz ediyorsun?"

Nick, "Olağanüstü bir Amerikan dizisinden," dedi. "Bilimkurgu. İnsanın kafasının içinde yaşadığı anlaşılan garip, yeni dünyaları inceliyorlar. Ve eğer sen, ahmak köpek, çeneni hemen kapatmazsan sana Bay Spock'ın ünlü Volkan uyutma tutuşunu gösteririm!"

Kazaklı, "Benimle böyle konuşamazsın," diye çıkıştı. "Sen, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Nick, "Ah, tabii," dedi. "Sen aşağılık, ahmak bir köpeksin! Uçak biletinin senin Dünyanın En Üstün Yaratığı olduğunu kanıtlayacağını sanan bir budala! Ayrıca çok da korkuyorsun. Bunun bir zararı yok. Ama bize engel oluyorsun."

Kazaklının kafasına kan öylesine hücum etmişti ki, Brian, adamın kafasının bir bomba gibi patlamasından korktu. Bir keresinde bir filmde böyle bir sahne görmüştü. Aynı şeyi gerçek yaşamda seyretmeyi istemiyordu. Adam, "Benimle böyle konuşamazsın!" diye bağırdı. "Sen, Amerikan vatandaşı bile değilsin!"

Nick Hopewell öyle hızla hareket etti ki, Brian olanları anlayamadı bile.

Nick ellerini ütülü kot pantolonunun sardığı kalçalarına dayamış, Brian'ın yanında duruyor ve kazaklı adam da onun suratına suratına bağırıyordu. Sonra birdenbire durum değişti. Şimdi Nick, kazaklı adamın burnunu sağ elinin işaret ve üçüncü parmaklarıyla sıkıca yakalamıştı. Kazaklı gerilemeye çalıştı, İngiliz parmaklarını sıktı... Sonra elini hafifçe çevirdi. Bir vidayı sıkıştıran ya da saati kuran bir adam gibi. Kazaklı böğürdü.

Nick, "Burnunu kırabilirim..." diye uyardı. "Çok kolay olur. Bana inan."

Kazaklı hızla gerilemeye çalıştı. Ellerini Nick'in kollarına vurdu ama bir sonuç alamadı. Nick yine elini çevirdi ve adam tekrar böğürdü.

"Galiba ne söylediğimi duymadın. Burnunu kırabilirim. Beni anlıyor musun? Anlıyorsan bunu söyle."

Kazaklı bu sefer sadece böğürmedi, bir çığlık da attı.

Uyuşturucu çekmiş gibi görünen genç kız arkalarından, "Ah," dedi. "Vay vay vay."

Nick, adama yavaşça, "Senin iş randevularını konuşacak zamanım yok," dedi. "Saldırganlık kılığına bürünmüş isteriyle uğraşacak zamanım da olmadığı gibi. Senin çözümün bir parçası olmadığın kesin. Ve ben senin sorunun bir parçası halini almana izin vermek niyetinde de değilim. Onun için seni tekrar ana koltuğuna göndereceğim. Kırmızı gömlekli bu centilmen..."

Kırmızı gömlekli adam, "Adım Don Gaffney," dedi. O da Brian gibi oldukça şaşırmıştı.

Nick, "Teşekkür ederim," dedi. Hâlâ o şaşılacak teknikle kazaklının burnunu tutuyordu. Brian, adamın sıkışmış burun deliklerinin birinden ince bir kan sızdığını fark etti.

Nick, kazaklı adamı kendine daha da çekerek sanki bir sır açıklayacakmış gibi dostça bir tavırla konuşmaya başladı. "Bay Gaffney, sana refakat edecek. İçeriye geçer geçmez, bir koltuğa otur, kemerini de gövdenin ortasına sıkıca bağla, tamam mı, benim ukala dostum. Daha sonra, kaptan pilotumuz bir dağa, bir binaya ya da bir başka uçağa çarpma tehlikesi olmadığını anladığı zaman durumumuzu uzun uzadıya görüşme fırsatını bulabiliriz. Ancak şimdilik senin yardımına ihtiyacımız yok. Sana söylediklerimin hepsini de anladın mı?"

Kazaklı adam öfke ve can acısıyla inledi.

"Anladıysan lütfen başparmağını havaya kaldır."

Adam başparmağını kaldırdı. Brian, adamın tırnağına güzelce manikür yapılmış olduğunu fark etti.

Nick, "Güzel," dedi. "Bir şey daha var. Burnunu bıraktığımda intikam alma isteğine kapılabilirsin. Böyle hissetmene hiçbir diyeceğim yok. Ama kendini bu duyguya kaptırman çok büyük bir hata olur. Şunu hatırlamanı istiyorum: Burnuna yaptığımı testislerine de kolaylıkla yapabilirim. Hatta onları öylesine kıvırıp bükerim ki, seni bıraktığım zaman kabinde çocukların uçakları gibi fırıl fırıl dönerek uçarsın. Şimdi Bay..." Soru sorarmış gibi kırmızı gömlekli adama baktı.

O da, "Gaffney," diye tekrarladı.

"Evet, Gaffney. Tamam. Affedersin. Şimdi Bay Gaffney'le gitmeni istiyorum. İtiraz etmeyeceksin. Misilleme yapmak gibi bir şeye de kalkışmayacaksın. Hatta bir tek kelime söylediğin takdirde kendini şimdiye dek bilmediğin bir azaplar dünyasını incelerken bulursun. Bunu anlıyorsan başparmağını kaldır."

Kazaklı adam başparmağını öyle heyecanla salladı ki, bir an ishal olan bir otostopçuya bile benzedi.

Nick, "Pekâlâ," deyip adamın burnunu bıraktı.

Kazaklı adam gerileyerek İngiliz'e baktı. Gözlerinde hem öfke hem de şaşkınlık vardı. Üzerine bir kova soğuk su dökülmüş bir kediye benziyordu. Adamın öfkesi Brian'ı etkilemedi. Ama şaşkınlığı ona biraz acımasına neden oldu.

Kazaklı adam elini burnuna götürerek yerinde olup olmadığına baktı. Şimdi iki burun deliğinden de ince bir kan sızıyordu. Parmaklarına kan bulaştı, bu kanlara gözlerine inanamıyormuşçasına şaşkınlıkla baktı. Sonra ağzını açtı.

Don Gaffney, "Ben sizin yerinizde olsaydım buna kalkışmazdım," dedi. "Bu adam sözlerinde ciddi. Benimle gelmen daha iyi olur." Kazaklının kolunu tuttu. Adam bir an Gaffney'in çekiştirmesine karşı koydu. Ağzını tekrar açtı.

Uyuşturucu kullanmış gibi hareket eden genç kız, "Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı.

Kazaklı ağzını kapatarak Gaffney'in onu birinci mevkinin dibine doğru sürüklemesine izin verdi.

O sırada Nick'in adama karşı duyduğu öfke geçmişti bile. Pencerelerin birinden dışarı bakıyordu. "Galiba Kayalık Dağlar'ın yukarısındayız. Güvenli bir yükseklikten uçtuğumuz da anlaşılıyor."

Brian da dışarı bir göz attı. Evet, gerçekten de Kayalık Dağlar'ın üzerinde uçuyorlardı. Manzaraya bakılırsa dağ sırasının tam ortasında bir yerdeydiler. Pilot otuz bin fit yükseklikten uçtuklarını tahmin etti. Melanie Trevor'ın söylediği gibi. Onun için durumları iyiydi... Yani şimdilik.

Brian, "Hadi," dedi. "Şu kapıyı kırmama yardım et."

Nick yanına gelip kapının önünde durdu. "Operasyonun bu bölümüne ben komuta edebilir miyim kaptan? Bu konuda biraz deneyimim var."

Brian, "Tabii," dedi. Bir yandan da, *Nick Hopewell burun kıvırma ve kapı kırma deneyimlerini nasıl elde etti acaba*, diye kendi kendine soruyordu. *Herhalde onunki uzun hikâye.*

Nick, "Kilidin ne kadar sağlam olduğunu anlarsak yararı olur," dedi. "Kilide fazla şiddetle vurduğumuzda kokpite çok hızlı dalabiliriz. Çarpmamam gereken bir şeyin üzerine devrilmek hiç hoşuma gitmez."

Brian gerçeği söyledi. "Açıkçası bunu bilmiyorum. Ama kilidin pek sağlam olduğunu da sanmıyorum."

Nick, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Şimdi bana doğru dön. Sağ omzun kapıya doğru olacak. Benim de sol omzum."

Brian, İngiliz'in isteğini yerine getirdi.

"Şimdi saymaya başlıyorum. Üç dediğimde ikimiz de aynı anda kapıya omzumuzla vuracağız. Bunu yaparken dizlerini bük. Kapının aşağısına vurursak kilit daha çabuk kırılır. Kapıya olanca gücünle vurma. Ortalama bir güç uygula. Yeterli olmazsa yeniden deneyebiliriz. Anladın mı?"

"Anladım."

Biraz kendine gelmiş gibi olan kız, "Herhalde kapının anahtarını paspasın altında bırakmıyorlar," dedi. "Ya da buna benzer bir şey yapmıyorlar. Öyle değil mi?"

Nick şaşkınlık içinde ona baktı, sonra da Brian'a döndü. "Gerçekten de anahtarı bir yere bırakmış olabilirler mi?"

Kaptan pilot başını iki yana salladı. "Korkarım bu imkânsız. Kilitlenmesi teröristlere karşı alınan bir önlem."

Nick, "Tabii ya," dedi. "Tabii." Kıza bakıp göz kırptı. "Ama yine de kafanı kullandın."

Kız, ona şaşkın şaşkın gülümsedi.

Nick, Brian'a döndü. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Pekâlâ. Bir... iki... üç!"

İkisi birden aynı anda dizlerini bükerek kapıya yüklendiler ve kapı şaşılacak bir kolaylıkla açılıverdi. Servis yeriyle kokpit arasında

alçak bir eşik vardı. Brian'ın ayağı buna takıldı. Az kalsın yanlamasına içeri yuvarlanıyordu. Ama Nick, onu omzundan yakaladı, İngiliz bir kedi kadar çevikti.

Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Tamam," dedi. "Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışalım mı?"

5

Kokpit boştu. Brian içeri bakarken tüyleri diken diken oldu. Bir 767'nin iç seyir sistemine verilmiş bilgilere dayanarak otomatik pilotla binlerce mil yol alabildiğini bilmek iyi bir şeydi. Tanrı da Brian'ın kaç mil uçtuğunu biliyordu. Ama iki boş koltuğa bakmak bambaşkaydı. Kaptan pilotu donduran da bu oldu. Tüm meslek yaşamı boyunca uçuş sırasında boş bir koltuk hiç görmemişti.

Ve işte şimdi görüyordu. Pilot kontrolleri kendi başlarına hareket ediyor, uçağın Boston rotasında kalması için gerekli o çok ince düzeltmeleri yapıyorlardı. Panel yeşildi. Uçağın durumunu gösteren kadrandaki iki küçük kanat yapay ufkun üzerinde dümdüz duruyorlardı. İleriye doğru meyilli iki küçük pencerenin ötesinde sabahın bu erken saatlerinde milyarlarca yıldız ışıldıyordu.

Genç kız yavaşça, "Vay vay vay..." diye mırıldandı.

Nick de aynı anda, "Vay canına," dedi. "Şuraya bak ahbap." Pilot koltuğunun sol yanındaki servis masasının üzerinde duran yarısına dek kahve dolu fincanı işaret etti. Bunun yanında da iki lokması koparılmış bir Danimarka çöreği duruyordu. Brian aniden gördüğü rüyayı hatırlayarak şiddetle titredi.

Sonra, "Her şey çok çabuk olmuş," dedi. "Ne olduysa... şuraya bak... şuraya." Önce pilotun koltuğunu, sonra da yardımcı pilotunkini işaret etti. Kontrollerin ışığında iki kol saati parlıyordu.

Arkalarından biri, "Saat istiyorsanız," dedi. "İstediğinizi seçebilirsiniz. Arkada bir sürü saat var." Brian omzunun üzerinden baktığında Albert Kaussner orada duruyordu. Tişörtü ve başındaki küçük siyah kepiyle derli toplu ve çok da genç görünüyordu. Yanında ise eski spor ceketli bey vardı.

Nick, "Gerçekten mi?" diye sordu. İlk kez soğukkanlılığını kaybetmiş gibiydi.

Albert, ekledi. "Saatler, mücevherler, gözlükler ve cüzdanlar. Ama işin en garip yanı... diğer şeyler. Onlar bana insanların içlerinden çıkmışlar gibi geliyor. Kalp pilleri ve ameliyatlarda kullanılan çiviler gibi şeyler."

Nick, Brian Engle'a baktı. Rengi iyice uçmuştu. "Aslında ben de o kaba ve geveze dostumuz gibi düşünüyordum. Yani... ben uyurken uçağın bir nedenle yere indiğini. Ve mürettebatla yolculardan çoğunun inerek uzaklaştıklarını."

Brian, "Uçak alçalmaya başladığı an uyanırdım," diye açıkladı. "Bir alışkanlık bu." Gözlerini boş koltuklardan, yarısı içilmiş kahve fincanından ve ısırılmış Danimarka çöreğinden alamıyordu.

Nick başını salladı. "Normal koşullarda ben de böyle düşünürdüm. O yüzden bana verilen içkiye bir ilaç katılmış olduğuna karar verdim."

Brian, "Kimse benim içkime ilaç karıştırmadı," dedi. "Çünkü ben hiçbir şey içmedim."

Albert atıldı. "Ben de öyle."

Brian, "Zaten uçak biz uyurken bir yere inmiş ve tekrar havalanmış olamaz," diye açıkladı. "Bir uçak otomatik pilotla ilerleyebilir. Concorde otomatik pilotla iniş de yapabilir. Ama uçağı havalandırmak için kesinlikle insan gerekir."

Nick, "Demek hiçbir yere inmedik?" dedi.

"Öyle."

"O halde bütün bu insanlar nereye gittiler Brian?"

"Bilmiyorum." Brian ilerleyerek pilot yerine geçti.

6

Brian seyir görevlisinin defterini aldı. Hızı gösteren kadrana baktıktan sonra çabucak hesap yaptı. Sonra kulaklıkları taktı.

"Denver Merkez, burası American Pride 29. Tamam." Düğmeyi çevirdi... ama hiçbir şey duymadı. Hiçbir şey. Ne parazit, ne konuşma, ne alan kontrolü, ne de diğer uçaklar. Düğmeyi yeniden çevirdi. "Denver Merkez, lütfen konuşun. Burası American Pride 29. Tekrarlıyorum. American Pride. Bir sorunumuz var. Denver bir sorunumuz var."

Düğmeyi alıcıya getirdi. Dinledi.

Sonra Albert Kaussner'in yüreğinin korkuyla çırpınmasına neden olan bir şey yaptı. Avucuyla kontrol paneline, telsiz aygıtının hemen aşağısına vurdu. Boeing 767 yüksek bir tekniğin ürünüydü. Böyle bir uçakta aygıtları çalıştırmak için bu tür bir yönteme başvurulmazdı. İnsan ancak eskiciden bir dolara aldığı modası geçmiş radyoyu çalıştırmak için böyle yapardı.

Brian tekrar Denver'la bağlantı kurmaya çalıştı. Ve yine cevap alamadı. Hiçbir ses çıkmıyordu.

7

Brian o ana kadar şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde dolaşmıştı. Ama şimdi korkmaya başlıyordu. İyice korkmaya. Aslında o ana dek korkacak zaman bulamamıştı. *Keşke hâlâ öyle olsaydı,* diye düşünüyordu ama durum değişmişti. Brian telsizin imdat bandını bularak yeniden denedi. Yine bir cevap alamıyordu. Özel uçak pilotlarının kullandıkları dalgayı denedi. Dikkatle dinledi. Ama en hafif bir ses duyamadı. Oysa özel uçak pilotları durmadan konuşurlardı.

Brian yeniden imdat bandını denedi. "Denver, konuş! Hemen konuş! AP 29! Kahretsin! Bana cevap ver!"

Nick, onun omzuna dokundu. "Yavaş ahbap."

Brian telaşla, "Köpekler havlamıyor!" diye bağırdı. "Bu imkânsız ama durum böyle! Tanrım, ne oldu? Nükleer savaş mı çıktı?"

Nick tekrarladı. "Yavaş. Kendine gel Brian. Ve bana köpekler havlamıyor derken ne kastettiğini söyle."

Brian bağırdı. "Denver'ı kastediyorum! O köpeği! İmdat bandını kastediyorum! O köpeği! Özel uçakların kullandığı dalgayı kastediyorum! Ben şimdiye kadar..." Başka bir düğmeyi çevirdi. "İşte bu orta dalga. Şimdi hepsinin de sıcak bir kaldırımda zıplayan kurbağalar gibi vıraklamaları gerekirdi. Ama bir fısıltı bile duyulmuyor." Bir başka düğmeye uzandı. Sonra da başını kaldırarak ona iyice yaklaşmış olan Nick'le Albert Kaussner'e baktı. "Denver'dan işaret sinyalleri gelmiyor."

"Yani?"

"Yani telsizim çalışmıyor. Denver'dan da cevap gelmiyor. Ama panele bakarsan her şey yolunda. Saçma bu. Öyle olması gerekir." Brian'ın kafasında korkunç bir düşünce belirmeye başladı. Tıpkı bir nehrin yüzeyine çıkan suda şişmiş bir cesede benziyordu bu. "Hey, delikanlı... pencereden bir baksana. Sol taraftakinden. Bana ne gördüğünü söyle."

Albert Kaussner uzun bir süre pencereden dışarı baktı. "Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey. Sadece Kayalık Dağlar'ın son etekleri ve ovaların başlangıcı."

"Hiç ışık yok mu?"

"Yok."

Brian ayağa kalktı. Bacaklarının bütün gücü kesilmişti. Uzun bir süre gözlerini yere dikip öylece durdu.

Sonunda Nick Hopewell yavaşça, "Denver ortadan kayboldu, değil mi?" diye sordu.

Brian seyir uzmanının defterine ve paneldeki göstergelere göre o anda Denver'ın yetmiş kilometre kadar güneyinde olmaları gerektiğini biliyordu... Ama aşağıda sadece kapkaranlık bir ova uzanıyordu. Sonunda, "Evet," dedi. "Denver ortadan kayboldu."

8

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Nick, Albert, eski spor ceketli adam ve genç kıza döndü. Bir anaokulu öğretmeni gibi ellerini hızla birbirine vurdu. Konuşmaya başladığında yine bir öğretmenden farkı yoktu. "Pekâlâ çocuklar! Artık yerlerinize dönün. Burada biraz sessizlik gerekiyor."

Kız haklı olarak, "Zaten sesimiz çıkmıyordu ki," diye itiraz etti.

Eski spor ceket giymiş olan yolcu, "Bu centilmen biraz yalnız kalmaları gerektiğini kastediyor sanırım," dedi. Kültürlü bir adam gibi konuşuyordu. Ama yumuşak bakışlı, endişeli gözlerini Brian'a dikmişti.

Nick başını salladı. "Evet, ben de bunu demek istedim. Lütfen."

Adam alçak sesle, "Kendini toplayabilecek mi?" diye sordu. "Çok sarsılmışa benziyor."

Nick kendinden emin bir şekilde, "Evet," dedi. "Kendini toplayacak. Ben bunu sağlayacağım."

Adam diğerlerine döndü. "Hadi, gelin çocuklar." Bir kolunu kızın, diğerini de Albert'ın omzuna attı. "Arkaya gidip oturalım. Pilotumuzun işi var."

Brian hâlâ telsizle etrafı araştırıyordu. Ama bunun bir yararı yoktu. Denver'ın sesi çıkmıyordu. Colorado Springs ve Omaha'nın da öyle. Sanki hepsi yeryüzünden silinmişti. Brian terlerin yanaklarından gözyaşları gibi aktıklarını hissediyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. *Herhalde bir domuz gibi kokuyorum ya da...* diye düşündü. Sonra birden aklına bir şey geldi. Hemen askeri uçakların kullandıkları

dalgayı buldu. "Hava Kuvvetleri Kontrol! Hava Kuvvetleri Kontrol! Burası American Pride 29. Bir sorunumuz var. Büyük bir sorun. Beni duyuyor musunuz? Tamam."

Ama yine cevap alamadı.

Brian o zaman kafasının derinliklerinde bir şeyin kaymaya başladığını hissetti. Kafasındaki o örgütlenmiş düşüncelerden oluşan yapı sanki kapkaranlık bir uçuruma doğru kayıyordu.

9

Nick Hopewell aynı anda boynuna yakın bir yerden omzunu kavradı. Brian irkildi. Az kalsın bağırıyordu. Başını çevirdi. Nick yüzünü ona iyice yaklaştırmıştı.

Şimdi de benim burnumu yakalayarak kıvırmaya başlayacak, diye düşündü Brian.

Ancak İngiliz öyle bir şey yapmadı. Gözlerini ona dikip hafif ama heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı. "Gözlerindeki ifadenin farkındayım dostum... Ama bunu anlayabilmek için suratına bakmama gerek yok. Sesinden anlaşılıyor... Koltukta öyle oturuşundan da. Şimdi beni dinle. İyi dinle, paniğe izin yok!"

İngiliz'in mavi gözleri Brian'ı dondurmuştu sanki. Nick'e öylece bakakaldı.

"Beni anlıyor musun?"

Brian konuşmak için çabaladı. "Paniğe kapılanlar bu meslekte tutunamazlar Nick."

İngiliz, "Bunu biliyorum," dedi. "Ama bu olağanüstü bir durum. Ve şunu da unutmaman gerekiyor: Bu uçakta on iki ya da daha fazla yolcu var. Görevin de her zamankinden farklı değil. Onları sağ salim yere indirmek."

Brian, "Bana görevimi hatırlatman gerekmiyor," diye homurdandı.

Nick, "Korkarım gerekiyordu," dedi. "Ama neyse ki artık eskisinden yüzde yüz daha iyi görünüyorsun. Bayağı rahatladım."

Brian kendini gerçekten daha iyi hissetmeye başlamıştı. Biraz da titrek bir sesle, "Sen ne iş yapıyorsun Nick?" diye sordu.

İngiliz başını arkaya atarak güldü. "İngiliz Elçiliği'nde ataşeyim dostum."

"Hadi oradan!"

Nick omzunu silkti. "İyi ya... Yanımdaki belgelerde öyle yazıyor. Bence bu yeterli sayılır sanırım. Gerektiğinde o belgelere Majestelerinin Tamircisi diye de ekleyebilirler. Ben düzeltilmesi gereken şeylerle ilgilenirim. Onları düzeltirim. Ve şu anda da seninle ilgilenmem şart."

Brian alındı. "Sağ ol. Ama ben kendimdeyim."

"Pekâlâ. Şimdi... ne yapacaksın? Aşağıdan sinyal almadan bir şeyler başarabilecek misin? Diğer uçaklarla çarpışmaktan kaçınabilecek misin?"

Brian, "Bu paneldeki aletlerle yolumu rahatlıkla bulabilirim," dedi. "Diğer uçaklara gelince..." Radarı işaret etti. "Bu aygıt havada bizden başka hiç kimse olmadığını iddia ediyor."

Nick yavaşça, "Ama yine de olabilir," dedi. "Belki radar ve telsiz çalışmıyor. Hiç olmazsa şimdilik. Az önce nükleer savaştan söz ettin Brian. Bence karşılıklı nükleer bomba atsalardı, bundan haberimiz olurdu. Ama tabii bu bir kaza olmadığı anlamına da gelmez. Elektromanyetik püls denilen fenomenin ne olduğunu biliyor musun?"

Brian bir an Melanie Trevor'ı düşündü. Kız Mojave Çölü'nün yukarısında kuzey ışıklarının görüldüğünden söz etmişti. *Acaba sorun bu mu*, diye düşündü. *Havayla ilgili garip bir fenomen? Evet, olabilir. Ama neden hiç parazit duyamıyorum? Neden radar ekranında dalgalanmalar yok? Ayrıca... yüz elli, iki yüz yolcunun kaybolmasına kuzey ışıklarının yol açtığını da sanmıyorum.*

Nick, "Evet?" dedi.

Brian sonunda, "Harika bir tamircisin Nick," diye mırıldandı. "Ama bu durumun elektromanyetik pülslerle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Baksana bütün aletler kusursuz çalışıyor."

"Ya? Boston'a kadar gitmek niyetinde misin?"

Brian artık panikten kurtulmuş, kendine güvenini kazanmıştı. *Bu uçağın kaptanı artık benim... Ve önemli olan da bu. Aslında bana bunu daha başlangıçta hatırlatmalıydın dostum. O zaman boşuna çabalamazdık.* Sonra İngiliz'e döndü. "Aşağıda, ülkede ya da bütün dünyada neler olduğunu bilmeden yolumuza devam etmek mi? Hayır, olamaz."

"O halde nereye gidiyoruz? Yoksa bu konuyu düşünmek için zamana mı ihtiyacın var?"

Pilotun böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Artık neler yapması gerektiğini biliyordu. "Bence yolcularla konuşmanın zamanı geldi. Yani geride kalan birkaç kişiyle." Mikrofona uzandı.

Aynı anda ikinci mevkide uyuyan kel kafalı adam başını içeri uzattı. "Lütfen bana bu uçağın mürettebatına ne olduğunu açıklar mısınız? Güzelce uyudum... Ama artık akşam yemeği yemek istiyorum..."

10

Dinah Bellman kendini çok daha iyi hissediyordu. Etrafında başkalarının olması içini rahatlatıyordu. Laurel Stevenson, Albert Kaussner ve adının Robert Jenkins olduğunu söyleyen eski spor ceketli adamla birlikte oturuyordu.

Jenkins, "Şimdiye kadar kırktan fazla polisiye roman yazdım," demişti. "Şimdi de, bu tür roman meraklılarına konferans vermek için Boston'a gidiyorum." Sonra da eklemişti. "Ama şimdi yazmaya cesaret edemeyeceğim kadar olağanüstü bir esrarla karşı karşıyayım."

Dört yolcu orta bölümde, kabinin ön tarafında oturuyorlardı. Kazaklı adam biraz daha geride, sağ taraftaki bir koltuktaydı. Burnuna mendilini bastırmıştı. Oysa kanama birkaç dakika önce durmuştu. Yalnız başına oturan genç adam öfkesinden çıldırıyordu adeta. Onun yakınında oturan Don Gaffney endişeyle onu inceliyordu. Gaffney sadece bir kere onunla konuşmaya çalışmış ve adını sormuştu. Ama o, buruşuk mendilinin üzerinden müthiş bir öfkeyle bakmakla yetinmişti. Tabii Gaffney de ondan sonra herhangi bir şey sormaktan kaçınmıştı.

Laurel yalvarırcasına, "Burada ne olduğunu biraz olsun bilen yok mu?" diye sordu. "Yarın tatilime başlıyorum. On yıldan beri ilk kez tatil yapacağım. Ve şu başımıza gelenlere bakın."

Bu sözleri söylediği sırada Albert, ona bakıyordu. Kadının, on yıldan beri ilk kez derken gözlerini yana doğru kaydırdığını ve kirpiklerini birkaç defa kırpıştırdığını fark etti. Ve birdenbire, *bu kadın yalan söylüyor*, diye düşündü. *Bir nedenle yalan söylüyor.* Laurel Stevenson'a daha dikkatle baktı ama suratında yalan söylediğini belli eden bir ifade göremedi. Otuzuna basmak üzereydi. (Ona göre orta yaş otuzda başlıyordu.) Kadının güzelliği kayboluyordu. Pek yakında silik sönük bir tip olup çıkacaktı. Şu anda yanakları da kızarmıştı. Albert o yalanı niçin söylediğini bilmiyordu. Ama Laurel Stevenson bu yüzden biraz canlanmış ve eski güzelliğine kavuşmuştu.

Albert, *bu kadın sık sık yalan söylüyor olmalı*, diye düşündü. Sonra o ya da bir başkası Laurel'a cevap veremeden yukarıdaki hoparlörlerden Brian'ın sesi yükseldi.

"Sayın bayanlar ve baylar, ben kaptan pilotunuzum."

Kazaklı homurdandı. "Hadi oradan!"

Gaffney bağırdı. "Kes sesini!"

Kazaklı adam, ona şaşkınlıkla baktı ve sustu.

Brian konuşmasına devam etti. "Bildiğiniz gibi şu anda olağanüstü bir durumla karşı karşıyayız. Bunu size açıklamama gerek yok. Etrafınıza bakarsanız ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Albert, "Ben hiçbir şeyi anlayamıyorum..." diye mırıldandı.

Brian, "Size öğrendiğim bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Korkarım bunlar sizi sevindirmeyecek. Ama beraber olduğumuza göre mümkün olduğunca açık konuşmaya çalışacağım. Yerle bağlantı kurmam imkânsız. Beş dakika önce uçaktan Denver'ın ışıklarını kolaylıkla görmemiz gerekirdi. Ama göremedik. Şu anda ancak bir tek sonuca varabilirim, o da aşağılarda biri elektrik faturasını ödemeyi unuttu. Ve biraz daha bilgi edininceye kadar hepimizin de bu sonucu kabul etmesi daha iyi olur," dedi ve sustu.

Laurel, Dinah'nın elini tutuyordu. Albert dehşetle hafif bir ıslık çaldı. Polisiye roman yazarı Robert Jenkins ellerini bacaklarına dayamış dalgın dalgın ilerideki bir noktaya bakıyordu.

Brian, "Bütün bunlar kötü haberler," diye konuşmasına yeniden başladı. "İyi haber ise şu: Uçak hiçbir zarar görmedi. Bol yakıtımız var. Ve ben bu tip uçakları hem kullanabilecek hem de yere indirebilecek durumdayım. Herhalde hepiniz de benim gibi önce uçağın indirilmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Bunu başarıncaya dek yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok. Ve bunun yapılabileceğine inanmanızı istiyorum. "Size son olarak şunu söyleyeceğim: Maine Eyaleti'nin Bangor kentine ineceğiz."

Kazaklı adam yerinde hızla doğrularak. "Neeee?" diye böğürdü.

"Seyir aygıtlarımız gayet iyi çalışıyor. Ama seyir sinyalleri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bu koşullar altında Logan Havalimanı'na inmemeye karar verdim. Telsizle hiç kimseyle bağlantı kuramadım. Ne karada ne de havada. Uçağın telsizi çalışıyor ama böyle bir durumda ona da güvenemiyorum. Bangor Uluslar arası Havalimanı'nın avantajlı yanları şunlar: Oraya denizden değil, kara üzerinden daha kolay yaklaşılıyor. Varış saatimiz olan 8.30'da hava trafiği de fazla değil. Tabii eğer hava trafiği diye bir şey varsa... Birleşik Devletler'in doğu kıyısındaki en uzun pist eskiden Hava Kuvvetleri'ne ait olan bu alanda. İngiliz ve Fransız dostlarımız, New York'a ulaşamadıkları zaman Concorde'larını oraya indiriyorlar."

Kazaklı adam olanca sesiyle, *"Bu sabah saat dokuzda Pru'da çok önemli bir iş toplantısına katılacağım!"* diye bağırdı. *"MAINE'DEKİ ADİ BİR HAVAALANINA İNMENİ YASAKLIYORUM!"*

Dinah, adamın sesini duyunca irkilerek büzüldü. Yanağını Laurel Stevenson'ın göğsüne dayadı. Ağlamıyordu... ama şimdilik.

Adam hâlâ böğürüyordu. "BEN*İ DUYUYOR MUSUN? ÖNEMLİ BİR TAHVİLAT SATIŞI İÇİN BOSTON'DA BİR GÖRÜŞME YAPMAM GEREKİYOR! VE BEN O TOPLANTIYA ZAMANINDA YETİŞMEK NİYETİNDEYİM!"*

Laurel, "Lütfen," dedi. "Lütfen. Çocuğu korkutuyorsun."

Adam başını çevirip Laurel'a baktı. Bakışında ürkütücü bir ifade vardı. *"ÇOCUĞU KORKUTUYOR MUYUM? CEHENNEMİN DİBİNDE KÜÇÜK BİR HAVAALANINA İNECEĞİZ VE SEN TUTMUŞ..."*

Gaffney yerinden fırladı. "Yerine otur ve sesini kes! Yoksa yumruğu patlatırım!" Aslında adamdan yirmi yaş kadar büyüktü. Ama kilosu daha fazla, göğsü de daha genişti. Kırmızı flanel gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Yumruklarını sıktığında kollarındaki kaslar kabarıyordu. Onda emekliye ayrılmak üzere olan bir keresteci hali vardı.

Kazaklı adam üstdudağını gererek dişlerini ortaya çıkardı. Köpeği anımsatan bu ifade Laurel'ı korkuttu. *Acaba bu adam deli mi*, diye düşündü.

Adam, "Bu işi yalnız başına yapamazsın babalık," dedi.

"Zararı yok." Konuşan ikinci mevki yolcusu olan kel kafalı adamdı. "Sesini kesmezsen yumruğu indireceğim."

Albert Kaussner de bütün cesaretini topladı. "Ben de öyle ahmak herif." Bu sözleri söyler söylemez çok rahatladı.

Adam etrafına bakındı. Yine dudakları gerilip gerilip gevşiyor ve yüzünde o köpeklere özgü ifade beliriyordu. "Anlıyorum. Anlıyorum. Hepiniz de bana karşısınız. Çok güzel." Yerine oturup yine sertçe etrafındakilere baktı. "Ama Güney Amerika tahvilleriyle ilgili piyasayı bilseydiniz..." Sözlerini tamamlamadı. Yanındaki koltuğun

kenarında bir kokteyl peçetesi duruyordu. Onu aldı. Sonra da çekiştirmeye başladı.

Gaffney, "Böyle olması gerekmiyor," dedi. "Ben zalim biri olarak doğmadım. Öyle olmak istediğim de yok." Laurel, onun nazikçe konuşmaya çalıştığını ama yine de tetikte olduğunu düşündü. Hatta belki de hâlâ öfkeliydi. Gaffney konuşmasına devam etti. "Gevşeyip rahatına bak. İşin iyi yanını görmeye çalış. Herhalde havayolları, biletinin parasını sana iade eder."

Kazaklı adam, ona bir göz attı, sonra da kokteyl peçetesine baktı. Onu çekiştirmekten vazgeçip şerit şerit yırtmaya başladı.

Kel kafalı adam sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Mutfaktaki küçük fırının nasıl yakılacağını bileniniz var mı?" diye sordu. "Çok acıktım."

Kimse karşılık vermedi.

Adam kederle, "Bilen olduğunu sanmıyordum," dedi. "Uzmanlık çağı bu. Yaşanılmayacak, utanılacak bir çağ." Dönerek ikinci mevkiye gitti.

Laurel başını eğip Dinah Bellman'a baktığında kızın kırmızı plastik çerçeveli, kara camlı gözlüğünün gizlediği gözlerinden yaşlar aktığını fark etti. O anda geçici olarak kendi korku ve şaşkınlığını biraz olsun unuttu. Küçük kıza sarılarak, "Ağlama hayatım," diye fısıldadı. "Adam sadece sarsıldı, işte o kadar. Ama şimdi daha iyi." Sonra da için için ekledi. "Eğer orada oturup kâğıt peçeteyi şerit şerit yırtmak ve sanki ipnotize olmuşsun gibi davranmak *daha iyi* diye tanımlanabilirse."

Dinah fısıltıyla, "Korkuyorum," dedi. "O adam hepimizin birer canavar olduğunu düşünüyor."

Laurel şaşırdı. "Hayır, sanmıyorum. Bu da nereden aklına geldi?"

Dinah mırıldandı. "Bilmiyorum..." Bu kadından hoşlanmıştı. Onun sesini ilk duyduğu an hem de. Ama Laurel'a bir an kendisi de dahil hepsini o gürültücü adama bakarken gördüğünü açıklayacak

değildi. O gürültücü adamın *içine* girivermişti. Adamın adı Bay Tooms ya da Bay Tunney veya böyle bir şeydi. Ve hepsi de ona bencil, kötü gulyabaniler gibi gözükmüşlerdi.

Ama Laurel'a böyle bir şey söylerse Dinah'nın delirmiş olduğunu sanabilirdi. O yüzden sesini çıkarmadı.

Laurel, kızı yanağından öptü. Dinah'nın yüzü ateş gibiydi. "Korkma hayatım. Uçak güzel güzel uçuyor. Bunu hissetmiyor musun? Birkaç saat sonra yere inecek ve yine güvende olacağız."

"Bu çok iyi. Ama ben Vicky teyzemi istiyorum. Sence nerede olabilir?"

Laurel, "Bilmiyorum yavrum," dedi. "Keşke bilseydim."

Dinah yine o gürültücü adamın gördüğü suratları düşündü. Kötü suratlar. Hain suratlar. Adam, onu gözleri iri kara camların arkasında gizli, domuz suratlı bir bebeğe benzetmişti. Dinah boğuk boğuk hıçkırarak ağlamaya başladı. Laurel'ın kalbi sızlamıştı. Kıza sarıldı. Birkaç dakika sonra o da ağlıyordu. Dinah az sonra biraz sakinleşti. Laurel, Albert'a baktığında onun da gözlerinin nemlenmiş olduğunu fark etti. Kadının baktığını fark eden delikanlı gözlerini hemen telaşla ellerine dikti.

Dinah, "Galiba ağlamanın yararı yok..." diye mırıldandı.

Laurel, "Evet, galiba öyle," dedi. "Neden uyumayı denemiyorsun Dinah?"

Kız üzüntüyle içini çekti. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Daha önce *uyuyordum*."

Laurel içinden, *bana bunu anlatsana,* dedi.

Ve uçak yoluna devam etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TÜMDENGELİM YÖNTEMİ. KAZALAR VE İSTATİSTİKLER. OLASILIKLAR. ÇUKURLARDA BASINÇ. BETHANY'NİN SORUNU. İNİŞ BAŞLIYOR.

1

Robert Jenkins ansızın, "O küçük kız bir saat kadar önce ilginç bir şey söyledi," dedi.

O arada Dinah uykuya dalmıştı. Albert Kaussner de uyukluyordu. Sanki Tombstone kasabasına dönüyormuş gibi keman kutusunu raftan alıp kucağına koymuştu.

Doğrularak, "Ha?" diye mırıldandı.

Jenkins, "Affedersin," dedi. "Uyuyor muydun?"

"Hayır. Uyanığım." Albert sözlerini doğrulamak için kanlanmış iri gözleriyle Jenkins'e baktı. Gözlerinin altında mor lekeler belirmişti. "Kız ne dedi?"

"Bayan Stevenson'a uyuyamayacağını söyledi. *Daha önce uyuyordum* dedi. *Daha önce.*"

Albert, Dinah'ya bir göz attı. "Eh, yine uyuyor."

"Biliyorum. Ama önemli olan bu değil oğlum. Hiç değil."

Albert, Bay Jenkins'e, Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi Ace Kaussner'in kendine "oğlum" diye hitap edilme-

sinden hoşlanmadığını belirtecekti! Ama sonra bunu... şimdilik yapmamaya karar verdi. "O halde önemli olan nedir?"

"Ben de uyuyordum. Kaptan pilotumuz... yani asıl pilotumuz SİGARA İÇMEYİN panosunun ışığını daha söndürmeden içim geçti. Ben her zaman böyleyimdir. Trenler, otobüsler, uçaklar... motorları çalışır çalışmaz ben de dalar giderim. Ya sen oğlum?"

"Ya ben ne?"

"Sen de uyuyor muydun? Uyuyordun, öyle değil mi?"

"Şey, evet."

"Hepimiz de uyuyorduk. Kaybolan yolcu ve mürettebatın hepsi de uyanıktı."

Albert bu konuyu düşündü. "Şey... belki."

Jenkins adeta neşeyle, "Saçmalama," dedi. "Ben geçimimi sağlamak için polisiye romanlar yazıyorum. Tümdengelim benim bütün yaşamım denilebilir. O insanlar ortadan kaybolduğu sırada biri uyanık olsaydı avaz avaz haykırmaz mıydı? Bağırarak bizi uyandırmaz mıydı?"

Albert düşünceli bir tavırla başını salladı. "Evet, öyle sanırım. Sadece en gerideki adam dışında. Onu hava saldırısının başladığını belirten sirenler bile uyandıramaz."

"Pekâlâ. Onun dışında diyelim. Ama hiç kimse bağırmadı. Öyle değil mi? Ve hiç kimse geride kalan bizlere ne olduğunu açıklayacak bir ipucu bırakmadı. İşte ben de bu yüzden şu sonuca vardım: Sadece uyanık yolcular götürüldü. Tabii mürettebat da."

"Evet. Belki."

"Endişeli görünüyorsun oğlum. Yüzündeki ifadeden, bu fikir çok hoş ama buna yine de aklım yatmıyor diye düşündüğün anlaşılıyor. Bunun nedenini sorabilir miyim? Neyi atladım?" Aslında Jenkins'in hiçbir şeyi atlamadığından emin olduğu belliydi.

Albert dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Şimdi kaç kişiyiz? On bir kişi mi?"

"Evet. Dipteki... komaya girmiş gibi yatan adamı da sayarsak tam on bir kişiyiz."

"Siz haklıysanız daha kalabalık olmamız gerekmez miydi?"

"Neden?"

Albert birdenbire sustu. Aklına çocukluğunda dinlediği bir hikâye gelmişti. Tanrı'nın kara sabah meleğinin intikam aldığı firavunun hikâyesi. Şimdi gözlerinin önünde korkunç bir sahne vardı. Melek uçakta dolaşarak yolcuları tek tek topluyordu. *Ama neden,* diye düşündü. *Neden?* Ve titredi.

"Albert?" Bay Jenkins'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Albert, iyi misin?"

"Evet. Sadece düşünüyordum." Hafifçe öksürdü. "Uyuyan bütün yolcular geride bırakıldıysalar, o zaman altmış kişi kadar olmamız gerekirdi. Hatta daha fazla. Yani ne de olsa bu gece uçağı."

"Oğlum, sen hiç..."

"Beni Albert diye çağırabilir misiniz Bay Jenkins? Adım bu."

Yazar, delikanlının omzuna vurdu. "Affedersin. Üzgünüm. Gerçekten. Sana tepeden bakmak niyetinde değildim. Sadece çok sarsıldım. Ve ben sarsıldığım zaman hemen kabuğuma çekilirim... Tıpkı bir kaplumbağa gibi. Ama benim kabuğum polisiye romanlardan oluşur. Galiba şimdi de Philo Vance rolündeydim. O bir dedektif. Usta bir dedektif. Onu artık çoktan ölmüş olan S. S. Van Dine yaratmıştı. Herhalde o kitapları hiç okumadın. Son zamanlarda pek okuyan yok zaten. Çok yazık. Neyse... Özür dilerim."

Albert sıkılmıştı. "Rica ederim."

"Sen Albert'sın ve bundan sonra da Albert olarak kalacaksın... Az önce sana hiç gece yolculuğu yapıp yapmadığını soracaktım."

"Hayır. Şimdiye dek kıtanın bir yanından diğerine hiç uçmadım."

"Ben uçtum. Hem de kaç defa. Ve birkaç kez çok uykum olduğu halde bu isteğime inatla direndim. Bir süre özellikle uyumadım. Özellikle daha gençken. O zamanlar bu yolculuklar daha gürültülü olurdu. Şimdi... şunu demek istiyorum. Bu tür gece uçuşlarında yol-

culardan pek azı hemen uyur... Yani ilk saatlerde uyuyan pek yoktur. Sonra hemen herkes uykuya dalar. Ama önce birçok kimse manzarayı seyreder, eşleri ya da yol arkadaşlarıyla konuşur, bir iki içki içer..."

Albert, "Yani yerlerine yerleşirler..." dedi.

Jenkins başını salladı. "Kendilerine küçük birer yuva hazırlarlar. Kokpitin önündeki servis arabasını fark ettin mi oğ... Albert?"

Delikanlı, "Evet, fark ettim," diye cevap verdi.

Jenkins'in gözleri parladı. "Evet. Tabii ya. Onu ya fark edecektin ya da üzerine yuvarlanacaktın. Ama tekerlekli servis arabasına iyice dikkat ettin mi?"

"Sanmıyorum. Benim fark etmediğim bir şeyi gördüğünüze göre..."

"Çevremizde olup biteni gözler değil, kafa fark eder Albert. Tümdengelim konusunda eğitilmiş bir kafa. Ben bir Sherlock Holmes değilim. Ama arabayı durduğu dolaptan yeni çıkarmış olduklarını fark ettim. Uçak kalkmadan önce yolcuların içtikleri içkilerin kadehleri de alt rafta duruyordu. Bütün bunlardan şu sonucu çıkardım: Uçak kazasız belasız havalandı. Uçak belirli bir yüksekliğe erişti. Ve neyse ki ondan sonra otomatik pilot çalıştırıldı. Kaptan pilot kemerlerin bağlanmasıyla ilgili uyarı panosunun ışıklarını söndürdü. Eğer işaretleri yanlış yorumlamıyorsam bu olay yolculuğun ilk yarım saati içerisinde oldu. Yani gece birde. Panonun ışıkları söndürüldüğünde hostesler kalkıp ilk görevlerine başladılar. Yani yaklaşık yüz elli kişiye kokteyl verdiler. O arada pilot yükseklik ve rota konusunda otomatik pilotu ayarladı. Birkaç kişi uykuya daldı. Yani biz, on bir kişi. Geri kalanlardan bazıları belki kestiriyorlardı. Diğerleri ise uyanıktılar."

Albert, "Yuvalarını hazırlıyorlardı," dedi.

"Evet! Yuvalarını hazırlıyorlardı!" Jenkins bir an durdu, sonra da biraz melodrama kaçan bir tavırla ekledi. "Ve sonra olan oldu!"

"Olan *nedir* Bay Jenkins?" diye sordu Albert. "Bu konuda bir fikriniz var mı?"

Jenkins uzun bir süre karşılık vermedi. Sonra keyifsizce konuşmaya başladı. Albert o zaman Robert Jenkins'in o dramatik tavırlarına rağmen kendisi kadar korktuğunu anladı. Yazar, "Kilitli oda esrarı tümdengelim yönteminin en katıksız halidir," dedi. "Ben de bu türde birkaç roman yazdım. Daha doğrusu birçok şey yazdım. Ama açıkçası böyle bir olaya karışacağım hiç aklıma gelmezdi."

Albert, ona baktı ve söyleyecek bir şey bulamadı. Uçak kapalı bir oda sayılabilirdi. Belki burada cinayet de işlenmiş olabilirdi. Ama o zaman cesetler neredeydi? *Cesetler neredeydi?* Korku yeniden bacaklarından karnına doğru sızmaya başladı. O zaman, *kendimi hiç de ünlü silahşor Ace Kaussner gibi hissetmiyorum,* diye düşündü. *İlk kez oluyor bu.*

Jenkins alçak sesle konuşmasına devam etti. "İş sadece uçakla ilgili olsaydı, bir senaryo yazabilirdim. Ne de olsa şu son yirmi beş yıl ekmek paramı bundan çıkardım. Böyle bir senaryoyu dinlemek ister misin?"

Albert, "Tabii," dedi.

"Pekâlâ. Diyelim ki Dükkân gibi gizli bir resmi örgüt bir deney yapmaya karar verdi. Ve biz de deney konularıyız. Bu tür bir deneyin amacı... bu koşullar altında... ciddi zihinsel ve ruhsal stresin sıradan Amerikalıların üzerindeki etkisini belgelemek olabilir. Onlar, yani deneyi yapan bilimadamları uçağın oksijen sistemine insanı ipnotize eden kokusuz bir gaz katarak..."

Albert sanki büyülenmişti. "Öyle gazlar var mı?"

Jenkins, "Tabii var," dedi. "Örneğin, Diazaline. Ya da Methoprominol. Bir zamanlar kendilerini *ciddi* sayan okuyucuların Sax Rohmer'ın Fu Manchu romanlarına güldüklerini anımsıyorum. Onlardan *utanılacak sıradan melodramlar* diye söz ediyorlardı." Başını salladı. "Şimdi CIA ve DIA gibi alfabetik örgütlerin paranoyaları sayesinde Sax Rohmer'ın en korkunç kâbusu sayılabilecek bir dünyada yaşıyoruz. Aslında bir sinir gazı olan Diazaline en iyisi! Bu gazın çok çabuk etki yaptığını söylüyorlar. Şimdi, gaz havaya verildikten sonra *herkes* uykuya daldı. Pilot dışında. Onun maskesi vardı ve bu yüzden temiz hava soluyordu."

Albert, "Ama..." diye başladı.

Jenkins gülerek tek elini kaldırdı. "Neye itiraz edeceğini biliyorum Albert. Ama ben bunu açıklayabilirim. İzin veriyor musun?"

Delikanlı başını salladı.

"Pilot uçağı indirdi. Diyelim ki Nevada'da gizli bir havaalanına. Gaz verildiğinde uyanık olan yolcular... ve tabii hostesler, beyaz tulumlu, tehlikeli görünüşlü adamlar tarafından uçaktan alındılar. Gaz verildiği sırada uykuda olan yolculara... onların arasında sen ve ben de vardık... dokunulmadı. Biz uyumaya devam ettik. Sadece uykumuz biraz daha derinleşti. Pilot da uçağı tekrar havalandırdı. Normal yüksekliğe erişince eski rotayı buldu. Otomatik pilotu çalıştırdı. Uçak Kayalık Dağlar'a vardığında gazın etkisi geçmeye başladı. Diazaline *hafif etkili* diye tanımlanan gazlardan. Yani sonradan bir yan etkisi yok. Bizde de sersemlik, baş ağrısı gibi şeyler yapmadı. Pilot iç iletişim sistemiyle kör kızın bağırarak teyzesini çağırdığını duydu. Çocuğun herkesi uyandıracağını anladı. Deneyin ikinci evresi başlamak üzereydi. O yüzden pilot yerinden kalkarak kabinden çıktı. Kapıyı da arkasından kapattı."

"Bunu nasıl yapabilir? Dışarıda kapı kolu yok ki."

Jenkins bunun çok basit bir sorun olduğunu belirtmek için elini salladı. "Ah, bu dünyanın en basit şeyi Albert. Pilot bir seloteyp parçasından yararlandı. Bunu yapışkan tarafı dışa gelecek şekilde yerleştirdi. Kapıyı böylece çekti ve o da kendi kendine kilitlendi tabii."

Albert hayranlıkla gülümsedi. Sonra da gülümsemesi dondu. "O zaman pilot içimizden biri."

"Evet ve hayır. Senaryoma göre pilot yine pilot Albert. Yani izinli olarak Boston'a gittiği söylenilen ve sözde o yüzden aramızda olan kaptan. Felaket anlaşıldığı sırada o birinci mevkide, pilot yerinin ancak dokuz metre kadar gerisinde bir koltukta oturuyordu."

Albert dehşet dolu, alçak bir sesle, "Kaptan Engle," dedi.

Jenkins bir teoremi kanıtlamış bir geometri profesörü edasıyla memnun bir tavırla başını salladı. "Evet. Kaptan Engle."

İkisi de kazaklı adamın sanki ateşi varmış gibi garip garip parlayan gözleriyle onları süzdüğünü fark etmediler. Sonra adam önündeki koltuğun arkalığındaki cepten uçağın özel dergisini aldı. Kapağını koparak şerit şerit yırtmaya başladı.

Dudakları sessizce kıpırdıyordu.

2

Albert, Robert Jenkins'e heyecanla bakıyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Ceketi eski olsun olmasın yazar gerçekten akıllı bir adamdı. Her şeyi bir anda açıklayıvermişti.

Jenkins, delikanlıyı dikkatle süzüyordu. Neşesizce gülerek, "İlginç bir senaryo değil mi?" diye sordu.

"Yere iner inmez o adamı yakalamalıyız." Albert telaşla yanağını ovuşturup duruyordu. "Siz, ben, Bay Gaffney ve o İngiliz. O sert bir adama benziyor. Ama ya İngiliz de pilotla birlikteyse? Kaptan Engle'ın gorili olabilir. Yani biri sizin gibi işin içyüzünü anladığı takdirde pilota yardım edecek biri." Jenkins karşılık vermek için ağzını açtı, ama delikanlı heyecanla sözlerini sürdürdü. "İkisini de yakalamalıyız. Bunun bir yolunu bulmalıyız." Ace Kaussner'e yaraşır biçimde güldü. Yıldırımdan daha hızlı olduğunu bilen bir erkeğin gülüşüydü bu. "Ben belki dünyanın en zeki insanı değilim Bay Jenkins. Ama beni bir deney faresi gibi kullanmalarına da izin veremem."

Jenkins yavaşça, "Ama aslında bu imkânsız," dedi.

Albert gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Sana özetlediğim senaryo. Bu imkânsız."

"Ama... ama... siz dediniz ki..."

"Ben, iş sadece uçakla ilgili olsaydı bir senaryo yazabilirdim dedim. Ve bir hikâye uydurdum. Güzel bir hikâye. Bu fikri bir kitapta kullansaydım, menajerim romanı hemen satabilirdi... Ama ne yazık ki bu olay sadece uçakla ilgili değil. Denver kenti belki hâlâ aşağılarda

bir yerde. Öyleyse biri kentin bütün ışıklarını söndürdü. Deminden beri saat tutuyor ve bunu rotamıza uydurmaya çalışıyorum. Ve artık sorunun sadece Denver'la bitmediğini de anlıyorum. Omaha, Des Moines... aşağıda, karanlıklarda o kentlerden en ufak bir iz bile yok. Hatta ben bir tek ışık bile göremedim. Ne çiftlik evleri, ne ambarlar, ne de turnikeler. Bütün bunlar gece çok iyi görünür. Ama şimdi her taraf zifiri karanlık. Tepkilerimizi incelemek için hepimize gaz verecek kadar ahlak kurallarına aldırmayan resmi bir örgüt olduğuna inanabilirim. Hiç olmazsa teoride. Ama ben Dükkân'ın bile üzerinden geçtiğimiz her kentin yöneticilerini bütün ışıkları söndürmeleri için ikna edebileceklerine ve böylece kendimizi yapayalnız zannetmenizi sağlayabileceklerine inanamam."

Albert başka bir tahminde bulundu. "Şey... belki bunların hepsi de bir oyun. Yani belki de hâlâ yerdeyiz ve pencere dışındaki her görüntü projeksiyon makineleriyle sağlanıyor. Bir keresinde böyle bir film görmüştüm."

Jenkins başını üzüntüyle, ağır ağır salladı. "Onun ilginç bir film olduğundan eminim. Ama bu yöntemin gerçek yaşamda uygulanabileceğini sanmıyorum. Tabii bizim teorik gizli örgüt süper geniş perdeli üçboyutlu bir film tekniği geliştirmiş olabilir. Ama zannetmiyorum. Olaylar sadece bu uçağın içinde geçmiyor Albert. İşte tümdengelim de bu noktada bir işe yaramıyor."

Albert deli gibi, "Ama pilot!" diye bağırdı. "O en uygun zamanda, en uygun yerdeydi. Buna ne diyeceksiniz?"

"Sen beyzbola meraklı mısın Albert?"

"Efendim? Hayır. Yani bazen Dodgers takımını televizyonda seyrediyorum. Ama gerçek bir beyzbol meraklısı değilim."

"Sana çok şaşırtıcı bir istatistikten söz edeceğim. Ted Williams 1957'de arka arkaya on altı sayı yaptı. Bu rekoru bir daha kimse kıramadı. Bin yıl sonra bile kıramayacaklar."

"Yani?"

"Bence Kaptan Pilot Engle'ın bu gece uçakta olması bir rastlantıydı. Ted Williams'ın yaptığı on altı sayı da öyle. Ve böyle bir durumu düşündüğümde bunun bizim için şanslı bir rastlantı olduğuna inanıyorum."

Albert, "O halde neler oluyor?" diye fısıldadı.

Yazar endişeyle uzun uzun içini çekti. "Korkarım bunu bana değil, bir başkasına sorman gerekiyor. Ne yazık ki, Larry Niven ya da John Varley uçakta değil."

"Onlar da kim?"

Jenkins, "Bilimkurgu yazarları," dedi.

3

Nick Hopewell ansızın, "Sen herhalde bilimkurgu hikâyeleri okumuyorsun," deyiverdi. Brian başını çevirip o ana kadar seyir görevlisinin yerinde sessizce oturan İngiliz'e baktı.

"Çocukken onlar için çıldırırdım. Ya sen?"

Nick gülümsedi. "On sekiz yaşına kadar Kutsal Üçlü'nün, Robert Heinlein, John Christopher ve John Wyndham'dan oluştuğuna inanırdım. Şimdi burada oturmuş o eski hikâyeleri kafamdan geçiriyorum ahbap. Zaman-çarpılması, uzay-yarılması ve yabancı yaratıkların baskını gibi tuhaf şeyler düşünüyorum."

Brian başını salladı. Tuhaf şeyler düşünen sadece kendi olmadığı için rahatlamıştı.

"Aşağıda bir şeyler kalıp kalmadığını anlamanın yolu yok değil mi?"

Pilot, "Hayır," dedi. "Yok." Kafasında birçok kötü senaryo dolaşıyordu. En kötüsü de bulutlardan sıyrıldıklarında yeryüzünden bütün insanların ve ineceği alanın da silinmiş olduğuyla ilgili hikâyeydi. O zaman bu kuşu nereye konduracaktı?

Nick, "Beklemek bana her zaman zor gelmiştir," dedi. "Yani işin en zor bölümü."

Brian, *hangi işin,* diye düşündü ama sesini çıkarmadı.

Nick birdenbire, "Bizi iyice aşağılara indirsen," dedi. "Yani yerden beş bin fit yüksekliğe. Çevreyi çabucak inceleyebilmek için. Belki birkaç küçük kent ve karayolu görebilirsek içimiz rahat eder."

Brian bunu çoktan düşünmüştü. Hem de büyük bir istekle. "Güzel bir fikir. Ama yapamam."

"Neden?"

"Benim ilk sorumluluğum yine de yolcular Nick. Onlar paniğe kapılabilirler. Ne yapacağımı önceden açıklasam bile. Özellikle Pru'da çok önemli bir randevusu olan o ağzı bozuk dostumuzu düşünüyorum. Şu burnunu büktüğün adamı."

Nick, "Ben onun icabına bakarım," diye cevap verdi. "Mesele çıkarmaya kalkacak diğerlerinin de."

Brian, "Bunu başarabileceğinden eminim," dedi. "Ama yolcuları boş yere korkutmanın da hiç gereği yok. Zaten eninde sonunda ne olduğunu öğreneceğiz. Bildiğin gibi sonsuza dek havalarda uçamayız."

"Çok doğru ahbap." Nick'in sesi alaycıydı.

"Tabii bu söylediğini yine de yapabilirim. Beş bin fitte bulutların altına inebileceğimden emin olduğumda. Ne yazık ki, haberleşebileceğim başka uçak olmadığı için bu konuda karar veremiyorum. Aslında aşağıda havanın nasıl olduğundan bile haberim yok. Ve şu anda normal havadan da söz etmiyorum. İstiyorsan bana gülebilirsin."

"Güldüğüm yok ahbap. Hatta gülecek halde bile değilim. Bana inan."

"Bilimkurgu hikâyelerindeki gibi bir zaman çatlağından geçtiğimizi farz edelim. Bulutların arasından aşağıya iniyoruz ve bir de bakıyoruz ki Çiftçi Jones'un tarlalarında bir sürü prontozor otluyor. Tabii hemen arkasından bir siklon bizi parça parça ediyor. Ya da elektrik fırtınasında kavruluyoruz."

Nick sordu. "Sence bu mümkün mü?"

"Pek sanmıyorum. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. New York'un yerinde belirmiş olan bir dağa çarpabiliriz. Ya da başka bir uçağa. Kahretsin! Hatta belki de bir roket mekiğe. Eğer bu bir zaman kırığıysa, geçmiş gibi geleceğe de kolaylıkla geçebiliriz."

Nick pencereden dışarı baktı. "Gökyüzünde bizden başka kimse yok gibi."

"Evet, bu yükseklikte öyle. Ama aşağıda ne olduğunu kim bilir? Ve kim bilir sözcükleri bir pilot için oldukça tehlikeli bir şeye işaret ediyor demektir. Bangor'a vardığımızda kentin üzerinden uçacağım. Tabii yine bu yükseklikte bulut varsa. Atlantik Okyanusu'nun üzerinde uçarak dönüp bulutların altına ineceğim. İlk inişe okyanus üzerinde geçersek bizim için daha iyi olur."

"Demek yolumuza devam edeceğiz."

"Evet."

"Ve bekleyeceğiz?"

"Yine, evet."

Nick içini çekti. "Eh, kaptan sensin."

Brian güldü. "Bu da üçüncü evet."

4

Pasifik ve Hint okyanuslarının diplerindeki derin çukurlarda balıklar, güneşi görmeden, hatta hissetmeden yaşar ve ölürler. Bu harika yaratıklar çukurların dibinde hayalet balonlar gibi dolaşırlar. İçlerinden sızan ışık onları aydınlatır. Görünüşte oldukça zarif ve dayanıksızdırlar. Oysa aslında biyolojik gelişimin birer harikası sayılabilirler. Çünkü bir insanı kaşla göz arasında pencere camı gibi yamyassı edecek derecede şiddetli basınçlara dayanabilecek biçim-

de yaratılmışlardır. Ama o büyük güçleri aynı zamanda da en zayıf yanlarıdır. Kendi garip gövdelerinde hapistir onlar. Sonsuza dek o karanlık derinliklerde yaşarlar. Yakalandıkları ve yüzeye, güneşe doğru çekildikleri an patlayıverirler. Onları yok eden dış basınç değil, bunun yokluğudur.

Craig Toomy de kendi karanlık çukurunda yetişmiş, yüksek basınçlı bir ortamda yaşamıştı. Babası American Bank'in müdürlerindendi. Evden uzun sürelerle ayrılan, fazla hırslı biriydi. Kendisi gibi tek oğlunu da amansızca, zalimce zorluyordu. Craig küçük bir çocukken babasının anlattığı hikâyeleri dehşetle, titreyerek dinlerdi. Ama bu da şaşılacak bir şey değildi. Çünkü Roger Toomy tek çocuğunda dehşet duygusunu uyandırmayı istiyordu. Bu hikâyelerin çoğu "Umacılar" diye bilinen korkunç bir ırkla ilgiliydi.

Onların işi, hayattaki görevleri zamanlarını ziyan eden tembel çocukları avlamaktı. (Roger Toomy'nin dünyasında herkesin bir işi, yapılacak ciddi bir görevi vardı.) Craig yedi yaşına geldiğinde babası gibi fazla hırslı bir yaratık oldu. Çocuk kararını vermişti: Umacılar onu hiçbir zaman yakalayamayacaklardı.

Craig'in annesi alkolikti. Kadın ancak kocasından korktuğu için içkisini kontrol etmeye çalışıyordu. Roger Toomy ölüp mezara gömüldüğü zaman o da rahat bir soluk aldı. Artık içki şişelerini arayıp bulacak ve onları kıracak, onu tokatlayarak, "Tanrı aşkına, kendini topla!" diye bağıracak kimse kalmamıştı. Catherine Toomy de kendisini iyice içkiye verdi. Craig'i kâh şımartıyor, kâh büyük bir kayıtsızlıkla davranarak çocuğu adeta donduruyordu. Bu, kadının damarlarındaki cinin miktarına bağlıydı. Catherine Toomy'nin davranışları tuhaf, hatta bazen korkunçtu. Craig on yaşına bastığı gün çocuğun iki ayak parmağının arasına iri bir kibrit sokarak yaktı. Alev Craig'in etine doğru ağır ağır yaklaşırken kadın da "İyi ki doğdun!" diye şarkı söylemeye başladı. Ayrıca oğluna, "Onu söndürmeye ya da atmaya kalkarsan seni hemen yetimhaneye götürürüm," demeyi de unutmadı. Catherine Toomy sarhoşken hep bu tehdidi savururdu. "Aslında

senin yerin yetimhane Craig." Çocuk korkudan ağlarken, "Tıpkı babana benziyorsun!" diye bağırırdı. "Eğlenmeyi hiç bilmezdi. Sen de bilmiyorsun. Sen iç sıkıcı bir yaratıksın Craig'im." Çocuğun derisi yanmaya başladığı an doğum günü şarkısını bitirip kibriti söndürdü. Ama Craig kibritin sarı alevini ve yanarak kararan çöpünü hiç unutmadı.

Basınç.

Çukurda basınç.

Craig Toomy okulda başarılarını sürdürdü. Daha sonra girdiği şirkette de öyle. Ve beş yıl içinde mesleğinde yükseldi.

Craig sekiz ay önce çalıştığı şirketin yönetim kuruluna cüretli bir plan sundu. Buna göre piyasada kuşku uyandıran Arjantin tahvillerinden çok miktarda alınacaktı. Craig bu tahvillerin sanıldığından daha sağlam olduklarına inanıyordu. Bu sayede oldukça fazla para kazanabileceklerine de. Güvenle, "Yüzyılın en başarılı vurgunu olacak," diyordu. Ama aslında bu konuda kuşkuları da yok değildi. Ancak nedense ısrarla bu konu üzerinde duruyordu. Sonunda Çöl Güneşi Bankacılık Şirketi planı uyguladı.

Craig Toomy şimdi Boston'daki Prudence Merkezi'nde beş büyük bankanın tahvilat bölümlerinin yöneticileriyle buluşacaktı. Ve üç gün sürecek toplantı daha başlarken herkes Craig Toomy'nin doksan günden beri bildiği o gerçeği öğrenecekti. Satın aldığı tahvillerin değerleri iyice düşmüş ve altı sente kadar inmişti. Çöl Güneşi yönetim kurulu üyeleri gerçeğin geri kalan bölümünü de öğreneceklerdi. Craig izin verilen miktarın üç katı fazla tahvil satın almıştı. Bu uğurda kendi parasını da son kuruşuna kadar harcamıştı. Tabii adamlar bununla ilgilenecek değillerdi.

Denizin dibindeki o derin çukurlarda yakalanıp hızla yüzeye, varlığından bile kuşkulanmadıkları güneşe doğru sürüklenen o balıkların neler hissettiklerini kim bilebilir? Son anlarında dehşet yerine mutluluk duymaları olasılığı yok mudur?

İşte Craig Toomy de American Pride'ın Boston'a gidecek olan uçağına binerken utanç yerine müthiş bir rahatlık, dehşetle karışık çılgınca bir mutluluk duyuyordu. Patlayacaktı, ama buna da aldırmıyordu. Hatta o anı sabırsızlıkla bekliyordu. Haftalardan beri ilk kez bulduğu kâğıtları yırtmamış, uçak daha kalkarken uykuya dalmıştı. O kör yumurcak ciyaklamaya başlayıncaya kadar da bir bebek gibi uyumuştu.

Ama şimdi ona her şeyin değiştiğini söylüyorlardı. Buna izin verilemezdi. Verilmemeliydi. Onu ağla yakalayıp yüzeye doğru çıkarmaya başlamışlardı. Derisinin gerildiğini hissediyordu. Artık fikir değiştirip onu tekrar denizin derinliklerine atamazlardı.

Bangor?

Maine Eyaleti'nde Bangor kenti?

Ah, hayır! Olamaz!

Craig Toomy uçaktaki yolcuların çoğunun ortadan kaybolduklarının belli belirsiz farkındaydı. Ama buna aldırdığı yoktu. Önemli olanlar onlar değillerdi ki. O yolcuların babasının her zaman BÜYÜK TABLO diye tanımladığı şeyde yerleri yoktu. Asıl Pru'daki toplantı BÜYÜK TABLO'nun bir parçasıydı.

Boston yerine Maine Eyaleti'ne, Bangor'a gitmek... Kimin fikri bu? Tabii ki pilotun. Engle'ın fikri. Şu uyduruk kaptanın. Engle... Bak işte o BÜYÜK TABLO'nun bir parçası olabilir pekâlâ. Hatta bir DÜŞMAN AJANI da olabilir. Engle mikrofonla konuşmaya başlar başlamaz bunu hissettim. Ama bu sefer kendi önsezilerime güvenmeme gerek yoktu. Öyle değil mi? Tabii ya. Şu sıska delikanlıyla eski püskü spor ceketli adamın konuşmalarını dinledim. Adamın giyim konusunda hiç zevki yok, ama sözleri çok mantıklıydı... Hiç olmazsa bir noktaya kadar. Bütün yolcuların deney konusu olduğunu sanıyor.

Oysa deney konusu olan benim. Sadece ben.

Ama ben onlara göstereceğim!

Tabii belki de pilotu öldürmem gerekecek. İngiliz'i de.

Ama şimdiye kadar hiç kimseyi öldüremedim. Bu işi başarabilir miyim? Evet, evet! Havadayken değil ama. İngiliz çok çevik ve güçlü. Burada işi güvenle yapmamı sağlayacak silah da yok. Ama yere inince?

Evet! Gerekiyorsa yapacağım!

Gerekiyorsa ikisini de öldürebilirim. Hatta hepsini de.

5

Laurel Stevenson kestiriyordu. On yıldan beri ilk kez tatil yapacağı yalandı. Boston'a hiç tanımadığı bir adamla buluşmaya ve onunla yatmaya gidiyordu. Adamın adı Darren Crosby'ydi. Genç kadının onun yüzünü hatırlaması için fotoğrafına bakmasına da gerek yoktu. Çünkü Darren Crosby'nin suratının hatlarını ezberlemişti bile. Laurel sadece bu işe neden giriştiğini anlayamıyordu. Kaliforniya Üniversitesi'nin Kütüphanecilik Bölümü'nden mezun olmuştu. Belki bir model kadar güzel değildi. Ama vücudu biçimli, yüzü de hoştu. Birkaç yakın arkadaşı vardı. Laurel'ın "Dostlar ve Âşıklar" sütununun yardımıyla mektuplaştığı bir adamla buluşmak için Boston'a gittiğini duysalar herhalde çok şaşırırlardı. Aslında Laurel da şaşırıyordu ya buna.

Genç kadın kendi kendine yine, *ben ne yapmaya çalışıyorum,* diye sordu.

Uçak hava boşluğuna rastladığı için bir an sarsıldı. Gözlerini açarak etrafına bakındı. Daha önce gördüğü genç kız önündeki koltuktan dışarıyı seyrediyordu.

Laurel, "Ne görüyorsun?" diye sordu. "Bir şey var mı?"

Kız, "Eh," dedi. "Güneş doğdu. Ama hepsi o kadar."

"Ya yer?" Laurel bakmak için yerinden kalkmak istemiyordu. Dinah'nın başı hâlâ göğsündeydi. Onu uyandırmaktan kaçınıyordu.

"Yer gözükmüyor. Aşağısı bulutlarla kaplı." Kız dönüp baktı. Gözleri biraz berraklaşmış, yüzüne hafif bir renk gelmişti. "Benim adım Bethany Simms. Ya sizinki?"

"Laurel Stevenson."

"Her şey yoluna girecek mi dersin?"

Laurel, "Öyle sanırım," dedi. Sonra da istemeye istemeye ekledi. "Umarım."

"Bulutların aşağısında neler olabileceğini düşünerek korkuyorum. Zaten Boston'a gitmem konusunda endişeliyim. Annem birdenbire Shawna teyzemin yanında birkaç hafta geçirmemin harika bir şey olacağına karar verdi. Oysa okul on gün sonra açılacak. Tabii aslında annem uçaktan kuzu kuzu ineceğimi, ondan sonra da Shawna teyzemin iplerimi çekeceğini sanıyordu."

"Hangi ipleri?"

"Uyuşturucuyu bırak. En yakındaki merkeze giderek bu alışkanlıktan kurtulmaya çalış." Bethany parmaklarını kısa kesilmiş siyah saçlarının arasına soktu. "Her şey çok tuhaflaştı. Bana bu olay da onların bir devamıymış gibi geliyor." Laurel'a dikkatle baktı, sonra da ciddi ciddi ekledi. "Bütün bunlar gerçekten oluyor değil mi? Yani... kendimi çimdikledim tabii. Birkaç defa. Ve hiçbir şey değişmedi."

"Bütün bu olanlar gerçek."

Bethany, "Ama gerçeğe hiç benzemiyor," dedi. "Sanki felaketlerle ilgili o budalaca filmlerden birini çeviriyoruz. *Havaalanı 1990* gibi bir şeyi. Wilford Brimley ve Olivia de Havilland gibi eski oyuncuları görebilmek için etrafıma bakınıp duruyorum. Tehlike anında karşılaşıp birbirlerine âşık olacaklar."

Laurel, "Onların uçakta olduklarını sanmıyorum," dedi.

"Ya sen Laurel? Senin de felaket filmi gibi bir sorunun var mı?"

Laurel, "Sanırım yok," diye karşılık verdi. Sonra gülmeye başladı. Çünkü kafasında kırmızı neon ışıklarıyla yazılmış gibi parlayan bir cümle belirmişti. *Seni gidi yalancı.*

Bethany de eliyle ağzını kapatarak kıkır kıkır güldü. "Tanrım... Bu durum gerçekten çılgınca."

Laurel başını salladı. "Biliyorum..." Bir an durdu, sonra da, "Uyuşturucudan kurtarılmaya gerçekten ihtiyacın var mı Bethany?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Kız dönerek tekrar pencereden dışarı baktı. Artık gülmüyordu. Sesi de sıkıntılıydı. "Belki. Eskiden bunu eğlenmek için yaptığımı düşünüyordum. Ama artık bilmiyorum. Galiba bu alışkanlık kontrolden çıktı. Ama bu şekilde gönderilmek... Kendimi mezbahaya sokulmuş bir domuz gibi hissediyorum."

Laurel, "Üzgünüm..." dedi ama aslında kendisi için de üzülüyordu. Kör kız, onu seçmişti. Bir ikinci yolcunun sorumluluğunu daha yüklenmek istemiyordu. Artık iyice uyandığından çok korktuğunu da anlıyordu.

Bethany mırıldandı. "Ben de öyle. Ama şimdi bunu düşünerek üzülmenin zamanı değil sanırım."

Laurel, "Galiba öyle," dedi.

"O havaalanı tarzı felaket filmlerinde pilotlar ortadan hiç kaybolmuyorlar, değil mi?"

"Anımsadığım kadarıyla kaybolmuyorlar."

"Saat altı oldu. Daha iki buçuk saatimiz var."

"Evet."

Bethany içini çekti. "Hiç olmazsa dünya yerli yerinde olsa bari! Bu da bir başlangıç sayılır." Laurel'a dikkatle baktı. "Sende ot yok değil mi?"

"Korkarım yok."

Bethany omzunu silkerek Laurel'a yorgun yorgun gülümsedi.

Etkileyici bir gülümsemeydi bu. "Eh... Sen benden ileridesin. Ben sadece korkuyorum."

6

Brian Engle bir süre daha hesaplarını inceledi. Kol saatine bir göz attı. Sekizi iki geçiyordu. Nick'e bakmadan, "Tamam," dedi. "Zamanı geldi sanırım. Ya öleceğiz ya da yaşayacağız."

Uzanarak, "Lütfen Kemerlerinizi Bağlayın" yazılı panonun ışıklarını yaktı. Zil alçak ve tatlı bir sesle çaldı. Brian mikrofonu aldı. "Sayın bayanlar ve baylar. Konuşan yine Kaptan Engle. Şu anda Atlantik Okyanusu'nun üzerindeyiz. Maine kıyılarının yaklaşık otuz mil açığında. Biraz sonra Bangor'a doğru ilk dalışımıza geçeceğim. Normal şartlarda panonun ışıklarını bu kadar erken yakmazdım. Ama durum normal değil. Ve annem bana her zaman, tedbirsiz cesaretin yarar getirmeyeceğini söylerdi. Bu nedenle sizin de kemerlerinizi sıkıca bağlamanızı istiyorum. Görünüşte aşağıda tehlikeli bir durum yok. Ama telsiz bağlantımız kesildiğinden, hava koşulları hepimizi şaşırtabilir. Bulutların dağılacağını ummuştum. Vermont üzerinde bulutlar yer yer açılmıştı. Ne yazık ki, sonra tekrar kapandılar. Ancak deneyimli bir pilot olarak size şunu söyleyebilirim, aşağıda gördüğünüz bulutlardan havanın pek de kötü olmadığı anlaşılıyor. Bangor'da hava kapalı, hatta hafif yağmurlu olabilir. Artık inişe geçiyorum. Lütfen sakin olun. Her şey yolunda."

Nick, "Sözlerin çok rahatlatıcıydı," dedi. "Sen politikacı olmalıymışsın ahbap."

Brian mikrofonu kapattı. "Onların şu anda rahat olduklarını pek sanmıyorum. Açıkçası ben de hiç rahat değilim." Aslında meslek yaşamı boyunca bu kadar korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Tokyo'dan yaptığı uçuş sırasındaki basınç kaybı bile şimdiki durumun yanında gölgede kalıyordu.

"Benim de ödüm patlıyor ahbap." Nick'in sesi tuhaflaşmış, boğuklaşmıştı. "Falkland'da insanların öldüklerini gördüm. Ben de

bacağıma kurşunu yedim. Teflon dizim de bunun kanıtı. Beyrut'ta kamyon dolusu patlayıcı yüzünden havaya uçmama ramak kaldı. 1982'de oldu bu. Ama şimdiye dek hiç böyle korkmamıştım. İçimden sana tekrar yükselmemizi söylemek geliyor. Bu kuş bizi nereye kadar götürebilirse götürsün diyorum."

"Bunun bir yararı olmaz ki." Brian'ın sesi de titriyordu. "Sana daha önce söylediğimi unutma. Sonsuza dek havada kalamayız."

"Biliyorum. Ama bulutların altında neler varsa onlardan korkuyorum. Ya da neler yoksa..."

"Eh, bunu birlikte öğreneceğiz."

"Başka çare yok, değil mi ahbap?"

"Hiç yok."

Uçak hâlâ alçalıyordu.

7

Bütün yolcular kabindeydi. Çoğu zaman inatla ikinci mevkide oturmayı sürdürmüş olan kel kafalı adam bile aralarına katılmıştı. Uçağın en sonundaki sakallı yolcu dışında yolcuların hepsi uyanıktılar. Hepsi de adamın horultularını duyuyorlardı. Albert Kaussner bir an ona karşı acı bir kıskançlık duydu. *Keşke ben de sağ salim yere indikten sonra uyansaydım. Bu adamın yapacağı gibi, "Biz neredeyiz yahu?" deseydim.*

Salondan duyulan diğer ses de Craig Toomy'nin dergiyi yırtarken çıkardığı hışırtıydı. Adamın ayaklarının etrafı kâğıt şeritlerle dolmuştu.

Don Gaffney, "Lütfen şundan vazgeçer misin?" dedi. Sesi sinirliydi. "Bu ses insanı çıldırtıyor ahbap."

Craig başını çevirip iri, ifadesiz gözlerle ona baktı. Sonra döndü ve tekrar dergiyi yırtmaya devam etti.

Don Gaffney bir şey söylemek için ağzını açtı, ama vazgeçti.

Laurel kolunu Dinah'nın omzuna atmıştı. Küçük kız da onun diğer elini avuçlarının arasına almıştı.

Albert, Gaffney'in hemen önünde Jenkins'le beraberdi. Onun önünde de kısa, siyah saçlı genç kız dimdik oturuyordu. Bethany'nin önünde ise kel kafalı ikinci mevki yolcusu vardı.

Adam yüksek sesle, "Neyse sonunda yemek yiyebileceğiz," dedi.

Kimse sesini çıkarmadı. Salonun havası iyice gerilmişti. Albert Kaussner vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunun farkındaydı. Rahatlamak için Ace Kaussner kişiliğine bürünmeye çalıştı. Ama anlaşılan Ace tatile çıkmıştı.

Bulutlara iyice yaklaşmışlardı artık. Laurel, *aşağıya inmeyelim*, diye haykırmak istedi. *Ah, lütfen. Uçağı indirmeyin.* Ama başka ne seçenekleri vardı ki?

Bethany Simms boğuk bir sesle, "Çok korkuyorum..." diye mırıldandı. Orta bölümdeki koltuklardan birine geçip kemerini bağladı. Ellerini sıkıca karnına dayadı. "Galiba bayılacağım."

Craig Toomy, ona bir göz attı. Sonra bulduğu bir haritayı yırtmaya başladı. Albert bir dakika sonra kemerini çözüp yerinden kalktı. Gidip Bethany'nin yanına oturdu. Kemeri bağlamayı da unutmadı. Kız hemen delikanlının elini yakaladı. Cildi mermer kadar soğuktu.

Albert, "Her şey düzelecek," dedi. Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi gibi konuşmaya gayret etmişti. Ama ağzından korkudan ödü patlayan on yedi yaşındaki keman öğrencisinin sesi çıktı.

Bethany, "Keşke..." diye söze başladı. Ancak uçak sarsıldığı için bir çığlık attı.

Dinah tiz ve kaygılı bir sesle Laurel'a, "Ne oldu?" diye sordu. "Uçak arıza mı yaptı? Düşecek miyiz?"

"Hayır, sanmıyorum..."

Brian'ın sesi hoparlörlerden yükseldi. "Bu normal, hafif bir sarsıntı. Lütfen sakin olun. Bulutların arasına girdiğimizde biraz daha şiddetli sarsılacağız. Çoğumuz böyle şeyleri yaşamıştır. Onun için telaşlanmayın."

"Cıııırt!"

Don Gaffney tekrar Craig Toomy'ye bir göz attı. Ve içinden o kaçık köpeğin elindeki dergiyi kapıp bununla adamı dövmek geldi.

Bulutlara iyice yaklaşmışlardı artık. Robert Jenkins'in güçlü önsezileri yoktu. Ama içinden bir ses, *o bulutlardan sıyrıldığımız an insanların şimdiye dek görmediği bir şeyle karşılaşacağız,* diye fısıldıyordu. *İnanılmayacak bir şey olacak bu... Ama yine de ona inanmak zorunda kalacağız. Başka seçeneğimiz olmayacak.* Elleriyle koltuğun iki yanını kavradı. Bir ter damlası gözüne doğru aktı.

Dinah telaşla, "Her şey düzelecek mi?" diye sordu. Küçücük elleriyle Laurel'ın parmaklarını hemen hemen canını yakacak bir güçle sıkıyordu. "Her şey gerçekten düzelecek mi?"

Laurel dışarı baktı. Uçak bulutları yalayarak ilerliyordu. Sonra tekrar sarsıldı. Kadın inlememek için kendini zor tuttu. Yaşamında ilk kez korku yüzünden hastalanmıştı. "Öyle olacağını umarım hayatım," diye mırıldandı. "Öyle olacağını umarım. Ama bilmiyorum..."

8

Nick, "Radarda ne görüyorsun Brian?" diye sordu. "Olağanüstü bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Brian, "Hayır," dedi. "Radar sadece dünyanın aşağıda olduğunu açıklıyor ama işte o kadar. Biz..."

"Dur!" Nick sanki boğazı iyice sıkılmış gibi boğuk bir sesle konuşuyordu. "Yüksel. Bu işi tekrar düşünelim. Bulutların dağılmasını bekleyelim..."

"Ne yeteri kadar zamanımız ne de yakıtımız var." Brian gözlerini panele dikmişti. "Sıkı tutun. İniyoruz."

Uçak bulutların arasına daldı. Şimdi gökyüzü bomboştu. Sanki az önce orada bir uçak yokmuş gibi.

Dördüncü Bölüm

BULUTLARIN İÇİNDE. BANGOR'A HOŞ GELDİNİZ. ALKIŞLAR. TAŞIMA BANDI. ÇALMAYAN TELEFONLAR. CRAIG TOOMY UFAK BİR YOLCULUK YAPIYOR. KÜÇÜK KÖR KIZIN UYARISI.

1

Kabinin ışıkları azaldı. Uçak şimdi daha şiddetle sarsılıyordu. Yine müthiş bir yalpalamadan sonra Albert sağ omzunda bir ağırlık hissetti. Bethany'nin başı omzuna dayanıp kalmıştı. Genç kız bayılmıştı.

Uçak yeniden sarsıldı. Bir gürültü oldu. Dinah bir çığlık atarken, Gaffney de bağırdı. "Neydi bu? Tanrı aşkına, neydi bu!"

Robert Jenkins alçak sesle, "İçki servis arabası," diye açıkladı. "Araba çıkarılmıştı ya. Herhalde o yana doğru kaydı."

Uçak baş döndürücü şekilde bir dalış yaparken servis arabası da devrildi. Bardaklar kırıldı. Dinah yine bir çığlık attı.

Laurel telaşla, "Bir şey yok," dedi. "Dinah, bana o kadar sıkı sarılma yavrum. Her şey yolunda..."

"Lütfen! Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum ben!"

"Bu normal bir sarsıntı." Brian'ın hoparlörden yükselen sesi oldukça sakindi... Ama yazar Jenkins'e bu seste zorla kontrol altında tutulan dehşet varmış gibi geldi. Pilot sözlerini tamamladı. "Sakin olun."

Koridorun diğer yanından bir ses geldi. "Caart!"

Gaffney o tarafa doğru döndü. "Bırak artık, aşağılık herif! Yoksa derginin geri kalan kısmını sana yuttururum."

Craig, ona nazikçe baktı. "Dene bakalım, seni yaşlı eşek!"

Uçak yine yükselip alçaldı. Albert, Bethany'nin üzerinden eğilip dışarıya baktı. Bulutların arasında bir açıklık olması için çaresizce dua ediyordu.

Ama her taraf göz alabildiğine koyu kurşuniydi.

7

Nick, "Bulutların yüksekliği nedir ahbap?" diye sordu. Bulutların arasına girildiğinden bu yana oldukça rahatlamış görünüyordu.

Brian, "Bilmiyorum," dedi. "Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim. Bulutlar umduğumdan daha alçak."

"Ya çok alçaksa?"

Pilot açık açık, "Aletlerde hafif bir aksama olursa kendimizi denizde buluruz," dedi. "Ama öyle olacağını sanmıyorum. Yüz elli metreye kadar ineceğim. Etraf hâlâ bulutlarla kaplı olursa o zaman yeniden yükselip Portland'a gideceğim."

"Belki şimdiden oraya doğru gitmen daha iyi olur."

Brian başını salladı. "Orada hava hemen hemen her zaman buradakinden kötüdür."

"Ya Presque Adası? Orada bir SAC üssü yok mu?"

Kaptan pilot bir an, *bu adam gereğinden fazla şey biliyor*, diye düşündü. Sonra da cevap verdi. "Oraya ulaşamayız. Ormana düşeriz."

"O halde Boston'a ulaşmamız da imkânsız."

"Tabii ya."

"Ama bu da kötü bir kararmış gibi gözüküyor ahbap."

Uçak yine görünmeyen bir hava akımıyla karşılaşıp üşümüş bir köpek gibi sarsıldı.

Brian, "Daha başımız dertte değil," diye hatırlattı.

"Ama yere çok yaklaştık."

"Biz..." Brian birdenbire sustu. Çok rahatlamıştı. "Tamam! Bulutlardan sıyrılıyoruz."

Uçağın kara burnunun ötesinde bulutlar sise dönüşüyordu. Daha aşağılarda kurşuni Atlantik Okyanusu uzanmaktaydı.

Brian mikrofondan, "Bulutların altına indik bayanlar baylar," dedi. "Onlardan iyice sıyrılır sıyrılmaz bu hafif sarsıntılar da sona erecek. Birkaç dakika sonra aşağıdan gelen bir gürültü duyacaksınız. Bu size iniş takımlarının açıldığını haber verecek. Bangor'a inmeye hazırlanıyorum." Mikrofonu kapayarak seyir görevlisinin yerinde oturan Nick'e, "Bana şans dile," dedi.

"Dilemez olur muyum ahbap? Dilemez olur muyum?"

3

Laurel pencereden dışarı baktı ve nefesi gırtlağına takılıp kaldı. Bulutların arasından okyanus görünüyordu. Sonra karaya yaklaştılar. Tarlaların, ağaçlıkların ve bir gölcüğe benzeyen su birikintisinin üzerinden geçtiler. Kadın, *ama evler nerede,* diye düşündü. *Yollar, arabalar, binalar ve elektrik telleri?* Bir çığlık attı.

Dinah da neredeyse haykırıyordu. "Ne var? Ne var Laurel? Ne oldu?"

Laurel aniden zaferle, "Hiçbir şey olmadı," diye bağırdı. Aşağıda bir yolun deniz kıyısındaki küçük bir kente doğru uzandığını görmüştü. "Hiçbir şey olmadı! *Hepsi aşağıda! Hepsi hâlâ aşağıda!"*

Robert Jenkins arkasından, "Bayan," dedi. "Korkarım çok yanılıyorsunuz."

4

American Pride uçağı Bangor'a doğru alçalmaya devam ediyordu. Nick birdenbire, "Onu görüyorum!" diye bağırdı. "Pisti görüyorum! Tanrım! Ne harika bir manzara!"

Brian homurdandı. "Pisti görüyorsan yerinden kalkmışsın demektir." Dönmeden konuşmuştu. Çünkü dönüp bakacak zamanı yoktu. "Kemerini bağla ve sesini de kes!"

Ama o uzun pist *gerçekten* harikaydı!

Brian telsizle tekrar bağlantı kurmaya çalıştıysa da, bunun bir yararı olmayacağını biliyordu. "Bangor kulesi. Acil durum. Acil durum. Pistte trafik varsa yolumdan çekin. İnişe geçiyorum."

Uçak yavaşlıyordu. Sonra alana indi. Bu işi başarmışlardı!

Brian, "Normal bir inişti," dedi. "Önemli bir şey değildi." Titreyerek uzun uzun soluk verdi ve uçağı durdurdu. İnce vücudu sarsılarak büküldü. Eliyle yüzünü silmeye çalıştı. Avucuna terler dolduğunda da bitkince güldü.

Nick elini onun omzuna koydu. "İyi misin Brian?"

"Evet." Brian yine mikrofona uzandı. "Bayanlar baylar, Bangor'a hoş geldiniz."

Arkadan, "Yaşa!" sesleri gelince de güldü.

Nick Hopewell gülmüyordu. Brian'ın koltuğunun üzerinden eğilmiş ön camdan dışarı bakıyordu. Etrafta hiçbir hareket yoktu. Ne ilerleyen bir uçak ne de bir kamyonet.

Nick yavaşça, "Bu hoş geldiniz için teşekkür ederim dostum," dedi. "Sana derin bir minnet duyuyorum. Çünkü galiba bu sözcükleri senden başka söyleyen olmayacak. Burada bir tek insan bile yok."

5

Brian telsizden hiç ses alamamış olmasına rağmen Nick'in fikrini kabul etmeyi de pek istemiyordu. Üzerinde "İç Güç" yazılı düğmeye doğru uzandı. Sonra nedense içinden gelen sese uyarak düğmeyi çevirmedi. *Zaten yakıt harcadığım için bana söylenecek kimse yok,* diye düşündü. *Hoş, ziyan edecek fazla yakıtımız da kalmamıştı ya.* Kemeri çözüp ayağa kalktı.

Nick, "Şimdi ne olacak Brian?" diye sordu. O da ayağa kalkmıştı. Pilot ilk kez o zaman İngiliz'in kendisinden on santim daha uzun olduğunu fark etti. Kendi kendine, *şu ana kadar komuta bendeydi,* dedi. *Bu garip olayların başlangıcından beri bendeydi. Ama galiba artık durum değişecek.* Ancak buna aldırdığı yoktu. Uçağı bulutların arasına sokarken bütün cesaretini yitirmişti. İçin için, *herkesin burnunu kıvırıp büken dostum,* diye ekledi. *Komutayı ele almayı istiyorsan bunu sana memnuniyetle devrederim. Hatta istiyorsan kasketimi de veririm. Ama ancak uçaktan indikten sonra. Sen ve geri kalan "kazlar" yere ayak basıncaya kadar sizden sorumluyum.*

Az önce Nick bir soru sormuştu. Brian, ona cevap vermesi gerektiğini düşündü. "Şimdi uçaktan inecek ve neler olduğunu anlayacağız."

Nick, onun omzunu tuttu. "Sence..."

Kaptan pilot nedense bu harekete öfkelendi. Nick'in elinden kurtularak, "Bence uçaktan inmemiz gerekiyor," diye homurdandı. "Uçağa merdiveni yaklaştıracak hiç kimse yok. Onun için acil durumlarda kullanılan kızaktan yararlanacağız. Ondan sonra her şeye sen karar vereceksin ahbap." Kabinden çıktı... Az kalsın yan yatan servis arabasının üzerine devriliyordu. Cam kırıkları etrafa saçılmıştı. Alkol kokusu insanın gözlerini yaşartıyordu. Brian arabanın üzerinden atladı. Nick birinci mevki bölümünün ortasında onu yakaladı.

"Brian, seni kıracak bir şey söylediysem özür dilerim. Harika bir iş başardın."

Brian, "Beni kırmadın," dedi. "Sadece şu son on saatlik süre içinde, önce Pasifik Okyanusu'nun üzerinde basınç düşmesiyle uğraşmak zorunda kaldım. Sonra eski karımın Boston'da olmayacak bir yangında öldüğünü öğrendim. Ve Atlantik Okyanusu'nun üzerindeyken de Birleşik Devletler'in ortadan kalktığını. Biraz sersemim." İkinci mevkiden geçip ana kabine girdi. Bir an derin bir sessizlik oldu. Yolcular bembeyaz suratlarıyla ne olduğunu anlamamışçasına oturuyor ve ona bakıyorlardı.

Sonra Albert Kaussner kaptan pilotu alkışlamaya başladı. Birkaç saniye sonra Bob Jenkins de ona katıldı... Don Gaffney ve... Laurel da... Kel kafalı adam etrafına bakındı, sonra o da alkışlamaya başladı.

Dinah, Laurel'a, "Ne var?" diye sordu. "Ne oluyor?"

"Kaptan pilot..." Laurel ağlamaya başladı. "Bizi sağ salim aşağıya indiren kaptan."

O zaman Dinah da alkışlamaya başladı.

Brian sersem sersem onlara bakakaldı. Arkasında duran Nick de alkışlayanlara katıldı. Yolcular kemerlerini çözerek ayağa kalktılar. Sadece üç kişi Brian'ı alkışlamıyordu. Baygın olan Bethany, hâlâ arka sırada horlayan sakallı yolcu ve Craig Toomy. Toomy garip bir şekilde parlayan irileşmiş gözleriyle onlara bakıyordu. Sonra dergiden bir şerit daha yırttı.

6

Brian kızardığını hissetti. Delilikti bu. Ellerini kaldırdı ama yolcular onu alkışlamaya devam ettiler. "Bayanlar baylar, lütfen... lütfen... Emin olun sıradan bir inişti bu..."

Bob Jenkins, Gary Cooper'ın başarılı bir taklidini yaptı. "Ah, bayan... Ben bir şey yapmadım ki." Albert kahkahalarla gülmeye başladı. Bethany gözlerini açarak şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

"Sağ salim yere indik değil mi? Tanrım! Harika! Hepimizin öleceğini sanıyordum."

Brian, "Lütfen," diye tekrarladı. Yolcular bir kahraman arıyorlardı ve onu bulmuşlardı. Bunu kabul etmeli, hatta bu durumdan yararlanmalıydı. Çünkü daha onları uçaktan indirmesi gerekiyordu. "Pencerelerden dışarı baktınız. Onun için sizin de benim kadar bilginiz var. Uçaktaki yolcuların çoğu ve mürettebat biz uyurken ortadan kayboldular. Bu tuhaf bir şey. Ama şimdi daha da tuhaf bir olayla karşı karşıyayız. Görünüşe bakılırsa başka pek çok insan daha ortadan kayboldu... Ama mantık etrafta bir yerde başkalarının da olması gerektiğini söylüyor. Bu olay neyse, ondan sağ salim kurtulduk. Onun için başkalarının da kurtulmuş olması gerekiyor."

Polisiye roman yazarı Bob Jenkins yavaşça bir şeyler mırıldandı. Albert onu duydu ama sözcükleri seçemedi. "Yanlış mantık..." gibi bir şeyler söylemişti galiba.

"Bence bu olayla başa çıkmanın en iyi yolu her şeyi teker teker ele almak olacak. Atacağımız birinci adım şu: Uçaktan ineceğiz."

Craig Toomy sakin ve mantıklı bir tavırla, "Ben Boston'a gitmek için bilet aldım," dedi. "Ve Boston'a gitmek istiyorum."

Nick, Brian'ın arkasından öne çıktı. Craig, İngiliz'e baktı ve gözleri kısıldı. Nick parmaklarını adamın burnunu yine sıkacakmış gibi oynattı. Vaktiyle annesi "İyi ki doğdun!" şarkısını söylerken ayak parmaklarının arasında yanan bir kibritle oturmak zorunda kalan Craig, İngiliz'in ne demek istediğini hemen anladı. Zeki bir insandı o, bekleyebilirdi.

Brian, "Acil durumlarda kullanılan kızaktan yararlanacağız," dedi. "Size bunun nasıl yapıldığını anlatmak istiyorum. Beni dikkatle dinleyin, sonra tek sıra halinde dizilin ve peşimden uçağın burnuna doğru gelin."

7

Dört dakika sonra uçağın ön kapısı içeri doğru açıldı. Bir hışırtı oldu ve turuncu bir yatağa benzeyen kızak yere doğru uzandı. Brian'la Nick yolculardan oluşan kısa sıranın başında duruyorlardı.

İngiliz kısık sesle, "Dışarıdaki havada bir tuhaflık var," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" Brian sesini daha da alçalttı. "Hava zehirli mi?"

"Hayır... Daha doğrusu sanmıyorum. Ama bu havanın ne tadı var ne de kokusu."

Brian endişeyle, "Sen kaçırmışsın," dedi.

Nick başını salladı. "Hayır, kaçırmadım. Burası bir havaalanı ahbap, kahrolasıca bir buğday tarlası değil. Burnuna petrol ya da mazot kokusu geliyor mu?"

Kaptan pilot havayı kokladı. Gerçekten de havada hiç koku yoktu. İngiliz'in "tat" diye tanımladığı, kolaylıkla adlandırılamayan o nitelik de.

Bethany Simms endişeyle sordu. "Bir şey mi var? Yani... kötü bir şey varsa öğrenmek istediğimi pek sanmıyorum. Ama..."

Brian, "Kötü bir şey yok," dedi. Yolcuları saydı. On kişiydiler. Pilot Nick'e döndü. "Arkadaki yolcu hâlâ uyuyor. Onu kaldıralım mı dersin?"

Nick bir an düşündü, sonra da başını sağa sola salladı. "Boş ver! Derdimiz başımızdan aşkın. Bir de akşamdan kalma birine dadılık mı edeceğiz?"

Brian güldü. O da aynı şeyi düşünüyordu. "Haklısın. Pekâlâ. Önce sen kay bakalım Nick. Kızağın alt ucunu tut. Ben de geri kalanlara yardım edeceğim."

"Belki önce senin inmen daha doğru olur. Belki o gürültücü dostumuz buraya indiğimiz için yine olay çıkarmaya kalkışır."

Brian, Craig'e bir göz attı. Adam elinde ince bir evrak çantasıyla sıranın en arkasında duruyor, boş gözlerle tavana bakıyordu. Yüzü vitrin mankenlerininki kadar ifadesizdi. Pilot, "Onunla başım derde girecek değil," dedi. "Çünkü ne yapacağı beni hiç ilgilendirmiyor. İster uçakta kalsın, ister insin, benim için bir."

Nick güldü. "Benim için de öyle. Hadi bakalım, büyük göç başlasın."

"Ayakkabılarını çıkardın mı?"

Nick elindeki siyah mokasenleri havaya kaldırdı.

Brian, "Tamam," dedi. "Hadi bakalım." Bethany Simms'e döndü. "Dikkatle bak. Onu sen izleyeceksin."

"Ah, Tanrım... bu hiç hoşuma gitmiyor." Ama Bethany yine de Brian'a yaklaşarak kaygıyla Nick'in kayışını izledi. İngiliz bu işi ustalıkla başarmıştı.

Sonra yukarıya, "Çok kolay," diye seslendi. "İlk müşterimizi bekliyorum."

Brian, kıza döndü. "Bu sensin. Adın Bethany'ydi değil mi?"

Genç kız endişeyle, "Evet," dedi. "Ama bu işi yapabileceğimi sanmıyorum. Her sömestr spor dersinden çakardım. Sonunda ev bilgisi sınıfına geçmeme izin verdiler."

Brian, "Bu işi kolaylıkla başaracaksın," dedi. "Ayakkabılarını çıkardın mı?"

Bethany eski, pembe bez ayakkabılarını çıkarmıştı. Ama kapıdan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Kaymadan önce bir içki içersem belki..."

Albert birdenbire, "Hadi Bethany," dedi. Delikanlı keman kutusunu koltuğunun altına sıkıştırmıştı. "O kızaktan benim de ödüm patlıyor. Ama sen kayarsan, ben de aynı şeyi yapmak zorunda kalacağım."

Kız, ona şaşkınlıkla baktı. "Neden?"

Albert'ın suratı kıpkırmızıydı. "Çünkü sen kızsın. Evet, biliyorum, ben cins ayrımı yapan bir köpeğim. Ama gerçek bu."

Bethany bir an delikanlıya baktı. Sonra gülerek kızağa yöneldi. Biraz beceriksizce de olsa aşağıya kaymayı başardı. "Ah, Tanrım! Sanki çocukluğuma döndüm."

Bethany'yi Albert izledi. Sonra Jenkins, Gaffney ve kel kafalı adam.

Sıra Laurel'la Dinah'ya geldiğinde küçük kız durakladı. "Uçaktan neden iniyoruz? Burada hiç kimse yok ki!"

Brian'la Laurel bir an birbirlerine baktılar. Sonra pilot, "Gidip bakmadıkça bunu kesin olarak bilemeyiz ki," dedi. "Öyle değil mi?"

Dinah başını salladı. "Ama ben biliyorum. Burada ne bir koku var ne de ses. Ama... ama..."

Laurel, "Ama ne Dinah?" diye sordu.

Kız kararsızca durdu. *Onlara uçaktan inmekten korkmadığımı açıklamalıyım*, diye düşündü. *Laurel nasıl olsa bana yardım edecek. Ama burada... ters bir şeyler var. Kötü bir şeyler. Ve işte ben bundan korkuyorum. Ama büyükler çocuklara inanmazlar ki. Özellikle kör olanlarına. Onlara burada kalamayacağımızı anlatmalıyım. Uçağa binmeli ve yeniden havalanarak buradan uzaklaşmalıyız. Ama tabii beni dinlemezler.*

Kız sonra boyun eğmiş gibi, "Neyse..." dedi. "Yardım et de ineyim Laurel."

Kör kızı, genç kadın izledi.

Böylece uçakta sadece Brian, arkada uyuyan sarhoş ve kâğıt yırtmaktan hoşlanan Craig Toomy kalmıştı.

Pilot olabildiğince nazik bir tavırla, "Sıra sizde dostum," dedi.

Craig Toomy garip bir sesle, "Seni şikâyet edeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Havayollarından otuz milyon dolar tazminat isteyeceğim. Ve baş suçlunun da sen olduğunu bildireceğim."

"Bu sizin bileceğiniz bir şey, Bay..."

"Toomy. Craig Toomy."

"Bay Toomy." Brian bir an duraksadı. "Bay Toomy başımıza neler geldiğini biliyor musunuz?"

Craig bir süre kapıdan bomboş alana baktı. *Tabii biliyorum*, diye düşünüyordu. *Umacılar'ın işi bu. Umacılar akılsız ve tembel insanları toplamaya geldiler. Tıpkı babamın dediği gibi.* Sonra aynı garip sesle, "Boston'daki Prudential Merkezi'nde yapılacak toplantının ne kadar

önemli olduğunu bilmiyorsun tabii," dedi. "Oysa ülkelerin ekonomik kaderi buna bağlı..."

"Bay Toomy bütün bunlar çok ilginç. Ne yazık ki zamanım yok..."

Craig birdenbire bağırdı. "Zaman! Sen zaman konusunda ne biliyorsun ki? Bunu bana sor! Bana sor! Ben zamanla ilgili her şeyi biliyorum! Her şeyi. Zaman az! Zaman çok az!"

Brian kendi kendine, *kahretsin*, dedi. *Bu deli köpeği aşağıya iteceğim.* Ama aynı anda Craig Toomy dönerek atladı.

Aşağıya doğru kayarken hâlâ bağırıyordu. "Lanet olsun! Zaman çok az!"

Brian, "Kahretsin!" diye homurdandı. "Amma da kaçık!" Bir süre kızağın yukarısında durup etrafına, uçağının o rahatlatıcı, tanıdık dünyasına baktı... Sonra da atladı.

8

On yolcu uçağın dev kanadının altında toplanmıştı.

Nick, "Şimdi ne yapacağız kaptan?" diye sordu.

"Bunu sen bana söyle. Yani... bize."

İngiliz, pilota ciddi misin der gibi baktı. Brian da hafifçe başını salladı.

Nick, "Galiba önce terminal binasına girmemiz doğru olacak," dedi. "Oraya en çabuk hangi yoldan gidebiliriz? Bu konuda bir fikrin var mı?"

Brian başıyla yanda duran bagaj arabalarını işaret etti. "Herhalde bu işi en çabuk bagaj taşıma bandıyla başarabiliriz."

"Pekâlâ. O tarafa doğru gidelim mi sayın bayanlar ve baylar?"

Kısa bir yürüyüştü. Ama Dinah'yla el ele ilerleyen Laurel bunun yaşamının en garip yürüyüşü olduğunu düşündü. Etrafta çıt çıkmıyordu. Ne bir kuş ötüyor ne de bir motor homurdanıyordu.

Hepsi Nick'in peşi sıra teker teker taşıma bandına yerleşerek içeriye girdiler.

9

Yolcular kabinde sessiz bir şaşkınlıkla etraflarına bakınıyorlardı. O zamana dek böylesine bomboş bir terminal hiç görmemişlerdi. Tavandaki lambalar yanmıyordu. Kapılardan süzülen loş ışığın ise içeriyi aydınlatması imkânsızdı.

Nick kesin bir tavırla konuşmaya çalıştı, ama sesi kaygılıydı. "Tamam. Telefonları bir deneyelim mi?"

İngiliz telefonlara doğru giderken, Albert da araba kiralanan bankoya yaklaştı. Burası kapkaranlıktı. Delikanlı ansızın irkildi. Arkasında bir hışırtı olmuştu. Albert keman kutusunu bir sopa gibi havaya kaldırarak döndü. Ama hemen arkasında Bethany duruyordu. Kız sigarasını yakmakla meşguldü.

Kaşlarını kaldırarak, "Seni korkuttum mu?" diye sordu.

Albert keman kutusunu indirirken mahcup bir tavırla gülümsedi. "Biraz."

"Affedersin." Kız kibriti söndürüp yere attı. Sigarasından derin bir nefes çekti. "Oh. Hiç olmazsa bu daha iyi. Uçakta sigara içmeye cesaret edemedim. Bir şeyi patlatırım diye."

Bob Jenkins ağır ağır onlara yaklaştı. "Biliyor musunuz sigarayı on yıl önce bıraktım."

Bethany, "Lütfen nutuk çekme," dedi. "Bu işten sağ salim ve aklımız da başımızda olarak kurtulursak bir ay her gün nutuk dinleyeceğim zaten."

Jenkins kaşlarını kaldırdı. "Aslında ben senden bir sigara isteyecektim. Bana eski alışkanlıkları yenilemenin tam zamanıymış gibi geliyor."

Bethany gülerek yazara bir sigara uzattı. Jenkins sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kız da yaktı. Yazar bir süre öksürdü.

Bethany kayıtsızca, "Sen sigarayı bırakalı gerçekten çok olmuş..." diye mırıldandı.

Jenkins başını salladı. "Ama yine çabucak alışacağım. Eski alışkanlıkların en kötü yanı da bu... Siz, ikiniz, saati fark ettiniz mi?"

Albert, "Hayır," dedi.

Jenkins tuvalet kapısının üzerindeki saati işaret etti. Saat 4.07'de durmuştu. "Bu her şeye uyuyor. Şimdi olanlardan Olay diye söz edelim. Çünkü aklıma başka bir sözcük gelmiyor. Olay, biz bir hayli yol aldıktan sonra başladı. 4.07 Doğu yaz saati, 1.07 Pasifik yaz saati demektir. İşte böylece her şeyin ne zaman olup bittiğini biliyoruz."

Bethany, "Harika!" diye bağırdı.

Jenkins, onun sesindeki hafif alayı ya fark etmedi ya da aldırmadı. "Ama bana bu işte bir yanlışlık varmış gibi geliyor. Keşke güneşi görebilseydik. O zaman emin olabilirdim."

Albert, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Saatler... daha doğrusu elektrikli saatler bir işe yaramıyor. Çünkü elektrik yok. Ama güneşi görebilseydik o zaman gölgelerimizin yönü ve uzunluğuna bakıp zaman konusunda bir fikir edinebilirdik. Saatim dokuzu çeyrek geçtiğini gösteriyor, ama ona da güvenemiyorum. Bana sanki daha geçmiş gibi geliyor. Tabii bunu kanıtlamam da, açıklamam da imkânsız. Ama bana öyle geliyor."

Albert bir an düşündü. Çevresine bakındı. Sonra Jenkins'e döndü. "Biliyor musunuz, gerçekten öyle galiba. Bana da sanki öğle yemeği zamanı yaklaşmış gibi geliyor. Ne delice bir fikir değil mi?"

Bethany, "Hiç de delice sayılmaz," diye cevap verdi. "Buna jetle yolculuk yapmak neden oldu."

Jenkins, "Ben aynı görüşte değilim," dedi. "Biz batıdan doğuya doğru geldik küçükhanım. Bu durumda yolcular tersini, yani saati olduğundan daha erken sanırlar."

Albert'ın aklına bir şey geldi. "Uçakta bir şeyler söylediniz. Kaptan burada başkalarının olabileceğini söylediğinde, yanlış mantık dediniz. Ama bana her şey doğruymuş gibi geliyor. Hepimiz uyuyorduk. Ve şimdi de buradayız. Olay, Bangor saatiyle 4.07'de olduysa o zaman kentte hemen herkes uykudaydı demektir."

Jenkins nazikçe, "Evet," dedi. "O zaman şimdi neredeler?"

Albert şaşırdı. "Şey..."

Nick telefonu hızla kapatırken bir gürültü oldu. Denediği son telefondu bu. "İş yok! Hiçbiri çalışmıyor. Kumbaralılar da, kumbarasızlar da. Köpeklerin havlamadığını söylüyordun Brian. Buna telefonların çalışmadıklarını da ekleyebilirsin."

Laurel yavaşça sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Kel kafalı yolcu, "Yukarıya çıkalım," diye öneride bulundu. "Restoran orada olmalı."

Hepsi dönüp ona baktılar. Gaffney burun kıvırdı. "Senin aklın da buna takılmış ahbap."

Kel kafalı adam tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bir kere adım ahbap değil, Rudy Warwick. Sonra insan karnı tokken daha iyi düşünür." Omzunu silkti. "Doğa kanunu bu."

Jenkins, "Bence Bay Warwick çok haklı," dedi. "Hepimizin biraz bir şeyler yemesi gerekiyor. Ayrıca yukarıda olanları açıklayacak ipuçları bulabiliriz. Hatta bana bunu başaracakmışız gibi geliyor."

Nick omzunu silkti. Aniden yorulmuş ve sersemlemiş gibiydi. "Neden olmasın? Kendimi kahrolasıca Robinson Crusoe gibi hissetmeye başlıyorum."

Artık çalışmayan yürüyen merdivene doğru ilerlediler. Albert, Bethany ve Jenkins en arkadaydılar.

Albert birdenbire, "Siz bir şey biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Nedir bu?"

Jenkins düzeltti. "Belki bir şey biliyorum, belki de bilmiyorum. Ama şu ara bir şey söyleyecek değilim... Sadece bir öneride bulunacağım."

"Nasıl bir öneri?"

"Sözüm sana değil, bu küçükhanıma. Kibritlerini harcama Bethany. İşte önerim bu."

"Ne?" Kız kaşlarını çatıp yazara baktı.

"Ne dediğimi duydun."

"Evet, duydum ama ne demek istediğinizi anlamadım. Herhalde yukarıda bir tütüncü vardır Bay Jenkins. Orada bol bol kibrit olduğundan eminim. Sigaralar ve kullanıldıktan sonra atılan çakmaklardan da vardır."

Jenkins başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim. Ama yine de kibritlerini ziyan etmemeni söyleyeceğim."

Albert, *dedektifin adı Philo Christie mi neydi,* diye düşündü. *Şimdi o rolde.* Jenkins'e tam bunu söyleyeceği ve romanlarından biri olmadığını anımsatacağı sırada Brian Engle birdenbire merdivenin aşağısında durdu.

"Bay Toomy nerede?"

Warwick, "Kim?" diye sordu.

"Boston'da önemli bir randevusu olan yolcu."

Gaffney homurdandı. "Ondan bize ne? O beladan kurtulduğumuza sevinmeliyiz."

Ama Brian endişeliydi. Toomy'nin onlardan ayrılmış olması hoşuna gitmiyordu. Bunun nedenini bilmiyordu, ama sinirleri gerilmişti. Soru sorarcasına Nick'e baktı.

İngiliz omzunu silkti, sonra da başını salladı. "Onun gittiğini görmedim ahbap. Telefonlarla uğraşıyordum. Üzgünüm."

Brian, "Toomy!" diye bağırdı. "Craig Toomy! Neredesin?"

Ama ona cevap veren olmadı. Etrafa yine o sıkıcı, garip sessizlik çöktü. Sonra Laurel'ın tüyleri diken diken oldu. Böyle yüksek tavanlı bir yerde pilotun sesinin yankılanması gerekmez miydi? Ama böyle olmamıştı.

10

Diğerleri aşağıda etrafı araştırırken Craig Toomy çalışmayan yürüyen merdivenden bir fare sessizliğiyle çıkmıştı. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Oraya ulaştığında neyi bulması gerektiğini de.

Geniş bir salondan geçerek bir koridora çıktı. Tam koridorun sonuna vardığında geniş pencerelerin birinden tekrar alana baktı. Görülecek bir şey yoktu orada. Ama Craig'in gözleri irileşmeye, kalbi korkuyla dolmaya başladı.

Birdenbire bir ölü ona, *geliyorlar*, dedi. Bu Craig'in babasının sesiydi. Oğlunun kalbinin karanlık bir köşesindeki hayaletlerle dolu, ufak mozoleden konuşuyordu.

Craig, "Hayır..." diye fısıldadı. "Kimse gelecek değil."

Sen çok kötü davrandın. Daha da kötüsü tembellik ettin.

"Hayır."

Evet. Bir randevun vardı, bunu atlattın. Kaçtın. En olmayacak yere hem de! Maine Eyaleti'ndeki Bangor kentine.

Craig, "Benim suçum değildi..." diye mırıldandı. "Beni istemememe rağmen buraya getirdiler. Beni... beni kaçırdılar."

İçindeki o ses cevap vermedi. Sadece bir hoşnutsuzluk dalga dalga etrafını sardı.

ONLAR buradaydılar... Ve dönecekler. Bunu biliyorsun değil mi?

Craig bunu biliyordu. Umacılar geri geleceklerdi. Onu avlamak için döneceklerdi. Craig Umacılar'ı hissediyordu. Onları hiç görmemişti ama ne dehşet verici yaratıklar olduklarını biliyordu. Bu konuyu bilen sadece kendisi miydi? Craig, *ah, hayır*, dedi içinden. *Bence o küçük kör kızın da Umacılar konusunda bilgisi var. Ama bu önemli değil. Önemli olan, Umacılar o bela dolu, korkunç inlerinden çıkıp Bangor'a gelmeden önce Boston'a gidebilmek. Yoksa onlar beni bağırıp haykırtarak diri diri yiyecekler. Pru'ya gitmeli ve bizimkilere neler yaptığımı anlatmalıyım. Ondan sonra özgür olurum.*

Craig pencerenin önünden ayrılıp koridorun sonuna doğru ilerledi ve orada aradığı kapıyı buldu. Kapının üzerinde, "Havaalanı Güvenlik Örgütü" yazılıydı. İçeri girmeliyim, diye düşündü. Öyle ya da böyle içeri girmeliyim. Bütün bunların... *bu çılgınlıkların benimle bir ilgisi olması gerekmiyor. Onları kabullenmem şart değil. Artık hiç değil...*

Elini uzatarak kapının tokmağına dokundu. Boş boş bakan gözlerinde birdenbire kararlı bir ifade belirdi. *Uzun, çok uzun bir süreden beri stres içindeyim. Yedi yaşından beri mi? Hayır... galiba daha da önce başladı. Kendimi bildim bileli stres içindeyim ben. Şu sonuncu delilik de bunun başka bir türü. Belki de bütün bunlar, o eski püskü ceketli adamın dediği gibi bir deney. Gizli bir resmi örgütün ya da tehlikeli yabancı bir gücün ajanları deney yapıyorlar. Ama ben artık deneylere katılacak değilim. Ben kaçmayı tercih ediyorum. Boston'a gidecek ve başladığım işi bitireceğim. Böyle yapmazsam...*

Craig o zaman ne olacağını biliyordu. Çıldıracaktı. Tokmağı çevirdi ve kapı açıldı. Craig içeri girdi.

11

Brian'la Nick hepsinden önce ikinci kata çıktılar. Diğerleri de onların etrafında toplandılar.

İngiliz, "Hadi," diye başladı. Ama Dinah atıldı. "Durun." Sesi güçlü ve telaşlıydı. Diğerleri merakla kıza döndüler. Dinah, Laurel'ın elini bırakarak kollarını havaya kaldırdı. Başparmaklarını kulaklarının arkasına dayayarak ellerini yelpaze gibi açtı.

Brian, "Ne..." diyecek oldu. Dinah kesin bir tavırla onu susturdu. "Hişşş..."

Kız önce hafifçe sola döndü. Durakladı. Sonra pencerelerden içeri süzülen beyaz ışık üzerine düşünceye kadar diğer yana dönmesini sürdürdü. Bu ışıkta uçuk rengi daha da solgun görünüyordu. Sanki bir hayaletin suratıydı bu. Dinah siyah gözlüğünü çıkardı. İri kahverengi gözleri hiç de boş boş bakmıyorlardı. Uykudaymış gibi, alçak sesle, "İşte..." dedi. Laurel korkunun buzdan bir el gibi kalbini kavradığını hissetti. Bunu hisseden yalnız o değildi. Bethany'yle Don Gaffney iki yandan ona sokuldular. Dinah mırıldandı. "İşte... ışığı hissedebiliyorum. Doktorlar tekrar görebileceğimi bu yüzden

anladıklarını söylediler. Ben ışığı her zaman hissederim. Işık kafamın içindeki bir ısı kaynağına benzer."

Brian, "Dinah, ne..." diye başladı.

Nick dirseğiyle onu dürttü. İngiliz'in yüzü sarkmış, hatları gerilmişti. Alnı kırış kırış olmuştu. "Sesini çıkarma ahbap."

Dinah pencereye doğru yürüdü. "Işık burada." Ellerini uzatıp parmaklarıyla cama dokundu. Sonra da yavaşça, mutsuz bir ifadeyle, "Camda da bir tuhaflık var," diye mırıldandı.

Laurel, "Dinah," dedi.

Kız dönmeden, "Hişş..." diye fısıldadı. "Bir şey duyuyorum."

Fısıltıyla söylenen bu sözler Albert Kaussner'in kafasının isimsiz ve mantıksız bir korkuyla dolmasına neden oldu. Brian ise bütün dikkatini Dinah'ya vermişti. Kendi soluklarını işitiyordu. Diğerlerininkini de... Ama başka hiçbir ses duyulmuyordu. Pilot, *Dinah'ya öyle geliyor*, diye düşündü. *Hepsi o kadar*. Ama yine de emin değildi.

Laurel telaşla, "Ne?" diye sordu. "Ne duyuyorsun Dinah?"

Dinah pencereden dönmeden karşılık verdi. "Bilmiyorum. Ses çok hafif. Uçaktan indiğimizde de bu sesi duyduğumu sandım. Ancak sonra yanıldığıma karar verdim. Ama şimdi daha iyi duyuyorum. Hatta camın arkasından bile. Bu biraz... çatırtıya benziyor."

Brian, Nick'e dönüp alçak sesle, "Sen bir şey duyuyor musun?" diye sordu.

Nick de yine fısıltıyla cevap verdi. "Hiçbir şey duymuyorum. Ama çocuk kör. Kulaklarına çifte görev yaptırmaya alışmış."

Brian, Nick'in kulağına, "Bence bu bir sinir krizi," diye fısıldadı.

Dinah pencereden dönerek iki adamın taklidini yaptı. *"Sen bir şey duyuyor musun? Hiçbir şey duymuyorum. Ama çocuk kör. Kulaklarına çifte görev yaptırmaya alışmış."* Bir an durdu, sonra da ekledi. *"Bence bu bir sinir krizi."*

Dinah'nın bu davranışı Laurel'ı hem korkuttu hem de şaşırttı. "Dinah, sen neden söz ediyorsun?" Nick ve Brian'a Dinah'dan çok daha yakın olmasına rağmen onların fısıldaşmalarını duymamıştı.

"Onlara sor." Kızın sesi titriyordu. "Ben deli değilim! Gözlerim görmüyor ama deli değilim!"

Brian çok sarsılmıştı. "Pekâlâ Dinah. Pekâlâ." Laurel'a baktı. "Nick'le konuşuyorduk. Bizi duymuş. Ta pencerenin önünden hem de."

Bethany, "Kulakların çok keskin hayatım," dedi.

Dinah başını salladı. "Ben bir şeyler duyuyorum. Ve şimdi de dışarıdan gelen sesi işitiyorum. Şu yönden geliyor." Pencereden doğuyu işaret ediyordu. "Ve bu kötü bir şey. Korkunç bir ses. İnsanın ödünü patlatıyor."

Don Gaffney kararsızca, "Onun ne olduğunu biliyor musun küçükhanım?" diye sordu. "Belki bunun bir yararı olur."

Dinah, "Bilmiyorum," dedi. "Ama onun gittikçe daha çok yaklaştığını hissediyorum." Siyah camlı gözlüğünü takarken elleri titriyordu. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Hem de çabucak. Çünkü bir şey geliyor. O çatırtıya benzeyen sesleri çıkaran şey."

Brian, "Dinah, geldiğimiz uçağın yakıtı tükenmek üzereydi," dedi.

Kız tiz bir sesle haykırdı. "O halde uçağa yakıt koy! O geliyor! Bunu anlamıyor musun? Geliyor. O geldiği zaman biz burada olursak hepimiz öleceğiz! Hepimiz de öleceğiz." Hıçkırarak ağlamaya başladı. Laurel ona sarıldı. Ama Dinah'nın son sözleri genç kadının şok yüzünden sersemleyen kafasında yankılanıyordu. "O geldiği zaman biz burada olursak hepimiz öleceğiz. Hepimiz öleceğiz."

12

Craig Toomy o piç kurusunun yaygarasını duydu ama aldırmadı. Aradığını "Markey" yazılı bir çekmecede bulmuştu. Bu bir tabancaydı ve aynı zamanda doluydu. Silahlardan pek anlamayan Craig

tabancanın 32'lik mi yoksa 38'lik mi olduğuna karar veremedi. Ama bu onun için hiç önemli değildi.

Craig döndü ve birdenbire kendini yapayalnız hissetti. Olgunluk çağına eriştiğinden beri hiç böyle korkunç bir yalnızlık duymamıştı.

Elindeki tabanca birden iyice ağırlaştı. Şimdi bir elinde silah, diğerinde de çantayla öylece duruyordu. Yüzünde son derece mutsuz bir ifade vardı. Gözyaşları arasında, "Kimseye zarar vermek istemiyorum..." diye mırıldandı. "Ama bu... dayanılacak gibi değil." Bir an gerçekler etrafını sardı. Nörotik kalkanlardan oluşan karmaşık savunma sistemini aşarak hayatı boyunca yaşadığı o sığınağa girmeye çalıştılar. Craig inleyerek bir iskemleye çöktü. "Hayır, olamaz. Öyle değil. Bu fikri reddediyorum. Tümüyle reddediyorum."

Babası hemen, *Umacılar buradaydılar*, dedi. *Ve geri dönecekler. Onlar geldikleri zaman burada olmamaya çalış... Yoksa neler olur, biliyorsun.*

Craig biliyordu tabii. Umacılar onu yiyeceklerdi. Diri diri yiyeceklerdi.

Genç adam üzüntü ve şaşkınlıkla, "Ama ben kimseye zarar vermek istemiyorum ki..." diye mırıldandı. Dalgın dalgın uzanıp yan masadaki bir kâğıdı aldı, şerit şerit yırtmaya başladı. Ama babasının o buz gibi sesini hâlâ duyuyordu. *Yoksa neler olur, biliyorsun.*

Beşinci Bölüm

KİBRİTLER. SALAMLI SANDVİCİN MACERASI. TÜMDENGELİM YÖNTEMİYLE İLGİLİ BİR ÖRNEK DAHA. ARİZONALI YAHUDİ KEMAN ÇALIYOR. KENTTEKİ TEK SES.

1

Dinah'nın uyarısını izleyen o sıkıntılı sessizliği en sonunda Robert Jenkins bozdu. Konferans veriyormuşçasına, "Şu anda bazı sorunlarla karşı karşıyayız," dedi. "Dinah bir şey duyuyorsa bunun ne olduğunu öğrenmemiz gerekir. Ve ben az önceki gösteriden sonra Dinah'ya inanıyorum. Sesin ne olduğunu bilmiyoruz. Sorunlarımızdan biri bu. Uçakta yakıt olmaması da bir ikincisi."

Nick. "Alanın sonunda bir 727 var," diye hatırlattı. "Onu uçurabilir misin Brian?"

Pilot, "Evet," dedi.

Nick ellerini Bob Jenkins'e doğru uzatarak, *işte, bir sorunumuzu daha hallettik,* dercesine omzunu silkti.

Bob Jenkins, "Tekrar havalanabildiğimizi düşünelim," diye konuşmasını sürdürdü. "Nereye gideceğiz? İşte bu da üçüncü sorun."

Dinah hemen atıldı. "Uzaklara. O sesten çok uzaklara. O sesten ve onu çıkaran şeyden kaçmalıyız."

Bob Jenkins yavaşça, "Sence ne kadar zamanımız var?" diye sordu. "O buraya ne zaman yetişecek? Bu konuda bir fikrin var mı?"

Laurel'ın kollarında kendini güvende hisseden Dinah, "Hayır," dedi. "Bence o hâlâ çok uzakta. Henüz zamanımız var sanıyorum. Ama..."

Jenkins, "Öyleyse Bay Warwick'in önerdiği şeyi yapalım," diyerek başını salladı. "Restorana gidip biraz bir şeyler yiyelim. Ondan sonra ne yapacağımızı konuşuruz. Yemeğin, Mösyö Poirot'nun *küçük gri hücrelerim* dediği şeylerin üzerinde iyi bir etkisi vardır."

Dinah telaşlandı. "Oyalanmamalıyız."

Bob Jenkins, "On beş dakika," dedi. "Hepsi o kadar. Dinah, sen bile doğru hareket etmeden önce mantıklı düşünmenin gerektiğini bilecek yaştasın."

Albert ansızın polisiye roman yazarının restorana belirli bir nedenle gitmek istediğini anladı. Bay Jenkins'in küçük gri hücreleri gerçekten iyi çalışıyordu. Albert, *bize bir şey gösterecek,* diye düşündü. *Ya da kanıtlayacak.* Sonra da Dinah'ya, "Canım herhalde on beş dakikamız var," dedi.

"Şey..." Dinah oradan hemen gitmek istiyordu. "Galiba..."

Bob Jenkins, "Tamam!" diye bağırdı. "Karar verildi." Diğerlerinin kendini izleyeceklerinden emin bir tavırla restorana doğru yürümeye başladı.

Brian'la Nick birbirlerine baktılar.

Albert yavaşça, "Biz de gidelim," dedi. "Bir şeyler biliyor sanırım."

Brian, "Neler örneğin?" diye sordu.

"Bunu tam olarak bilmiyorum. Ama öğrenmeye değecektir sanıyorum."

Albert, Jenkins'i izledi. Bethany de onu. Diğerleri de peşlerine takıldılar. Laurel, Dinah'nın elini tutmuştu. Küçük kızın yüzü bembeyazdı.

2

Dokuzuncu Bulut Restoranı aslında bir kafeteryaydı. Dipte şişeler ve sandviçlerle dolu bir buzdolabı vardı. Yanda ise paslanmaz çelikten yapılmış bir tezgâh.

Robert Jenkins kasanın yanında durdu. Albert'la genç kız içeri girerlerken, "Bana bir sigara daha verir misin Bethany?" dedi.

Bethany, "Sen de amma bedavacısın," diye söylendi, ama aslında şaka yapıyordu. Yazara bir sigara uzattı. Sigarayı yakmak için kibrit kutusunu da çıkarmıştı.

Bob Jenkins o zaman, "Ben bunlardan birini kullanayım, daha iyi," diyerek kasanın yanında duran kâseyi işaret etti. Buraya kutularla kibrit doldurulmuştu. Yazar bir kutuyu alıp açtı. Bir kibrit aldı.

Bethany başını salladı. "İyi ya. Ama neden?"

Jenkins, "İşte bunu şimdi öğreneceğiz," diyerek diğerlerine baktı. Hepsi onların çevresinde bir yarım daire oluşturmuşlardı. Sadece Rudy Warwick buzdolabını açmış içindekileri inceliyordu.

Jenkins kibriti çaktı. Ama kibrit yanmadı. Tekrar tekrar denedi. Fakat her seferinde başarısız oldu. "Vay vay vay." Jenkins'in sesinde hiç şaşkınlık belirtisi yoktu. "Galiba bunlar ıslak. O halde kâsenin dibinden bir kutu alalım." Dediği gibi de yaptı.

Albert bütün kibritlerin kuru gibi gözüktüklerini düşünüyordu. Onun arkasında Nick'le Brian tekrar bakıştılar. Jenkins yeni kutudan aldığı kibriti de yakamamıştı.

"Vay vay vay. İşte yeni bir sorun daha. Bethany, senin kibrit kutunu ödünç alabilir miyim?" Kız kutuyu sessizce ona uzattı.

Nick atıldı. "Bir dakika! Bildiğin nedir ahbap?"

"Sadece içinde bulunduğumuz durumun başlangıçta sandığımızdan daha karmaşık olduğunu biliyorum." Jenkins'in bakışları sakindi ama yüzünde bitkin bir ifade belirmişti. "Bana hepimiz de bir tek büyük hata yapmışız gibi geliyor. Ama bu şartlar altında başka türlü davranılamazdı... Ancak bu konuda düşüncemizi değiştirmedi-

ğimiz sürece bir ilerleme gösteremeyiz. Ben bu yanlışı *perspektif hatası* diye tanımlayacağım."

Warwick onlara doğru geldi. Bir sandviçle bir şişe bira almıştı. Bu yüzden oldukça keyiflendiği anlaşılıyordu. "Ne oluyor çocuklar?"

Brian, "Biliyorsam, kahrolayım," diye homurdandı. "Ama açıkçası durum hiç hoşuma gitmiyor."

Bob Jenkins, Bethany'nin kutusundan aldığı kibriti çaktı. Kibrit daha ilk denemede yandı. "Ah..." Yazar sigarasını yaktı. Tütünün kokusu Brian'ın hoşuna gitti. Bir an düşününce bunun nedenini anladı. Nick Hopewell'ın tıraş losyonu ve Laurel'ın parfümü dışında burnuna gelen tek koku buydu. Birdenbire yol arkadaşlarının ter kokularını bile duymadığını fark etti.

Jenkins elinde yanan kibrit çöpünü kâsedekilerin başlarına dokundurdu. Ama hiçbiri tutuşmadı. Hepsi de büyülenmiş gibi olanları seyrediyordu. Sonunda birkaç kibrit hafifçe parıldar gibi olup söndüler. Çöplerden hafif bir duman yükseldi. Bunun da kokusu yoktu.

Jenkins diğerlerine dönüp düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. "Ben bu kadarını bile beklemiyordum."

Brian, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi bize ne olduğunu anlat. Ben..."

O sırada Rudy Warwick peynirli ve salamlı sandvicin üzerindeki kâğıdı açıp ekmekten irice bir parça ısırdı. Sonra yüzünü tiksintiyle buruşturup lokmasını yere tükürdü. "Bozulmuş! Kahretsin! Böyle şeylerden nefret ederim."

Jenkins çabucak sordu. "Bozulmuş mu?" Gözlerinden mavi elektrik kıvılcımları saçılıyordu adeta. "Ama, hiç sanmıyorum! Bu tür etlere son zamanlarda o kadar çok koruyucu madde katıyorlar ki, güneşte sekiz saat kalmadıkça kokmaz. Ayrıca buzdolabının elektriğinin ne zaman kesildiğini saate bakarak saptayabiliriz. Aradan daha beş saat bile geçmemiş."

Albert, "Belki," dedi. "Ama zamanın saatlerin gösterdiğinden daha geç olduğunu söyledin."

"Evet, ama sanmam ki... Buzdolabının içi hâlâ soğuk muydu Warwick? Kapağı açtığın zaman içi hâlâ soğuk muydu?"

Rudy Warwick, "Pek de soğuk değildi," diye karşılık verdi. "Daha çok serindi. Ama bu sandviç berbat. İşte." Sandvici ona uzattı. "Bunun bozulmadığını düşünüyorsan bir dene."

Jenkins sandvice baktı. Sonra bütün cesaretini toplayarak diğer ucundan ısırdı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi ama lokmasını hemen tükürmedi. Bir iki kez çiğnedi. Sonra da dönerek ekmek parçasını avucuna çıkardı. Daha sonra yandaki çöp kutusuna attı. "Bayatlayıp bozulmamış. Tadı kalmamış. Bana sanki bir kâğıt parçasını çiğniyormuşum gibi geldi. Doğrusu sandvicin koktuğunu sanmana hiç şaşmadım."

Warwick inatla, "Kokmuştu," diye ısrar etti.

Jenkins, "Şimdi birayı dene," diye önerdi. "O bozulmuş olamaz. Kapağı sıkıca kapalı. Buzdolabına konmamış bile olsa yine de bozulmaz."

Warwick elindeki bira şişesine düşünceli bir tavırla baktı. Sonra da başını sallayarak yazara uzattı. "Artık bunu istemiyorum."

Jenkins, "Gerekiyorsa biradan da içerim," dedi. "Ama kendimi bilim uğruna bir kez tehlikeye attım. İçinizden biri şu birayı dener mi? Bence bu önemli."

Nick, "Birayı bana ver," diyerek uzandı.

"Hayır, bana ver." Konuşan Don Gaffney'di. "Tanrım! Bir biraya ihtiyacım var. Daha önce sıcak bira bile içtim ama gözlerim şaşılaşmadı." Şişeyi açıp başına dikti. Sonra da dönerek ağzındaki birayı tükürdü. "Tanrım! Köpüğü filan kalmamış bunun."

Bob Jenkins, "Sahi mi?" diye bağırdı. "Güzel! Harika! Bu hepimizin de görebileceği bir şey!" Tezgâhın arkasına girerek raftan bir bardak aldı. Don Gaffney'in tezgâha bıraktığı şişeyi alıp bardağa bira doldurdu. Ama biraya benzemiyordu artık. Hiç köpüğü yoktu.

Nick ağır ağır, "Pekâlâ," dedi. "Biranın köpüğü kesilmiş. Bazen böyle olur. Kapak iyi sıkıştırılmamıştır..."

"Ancak buna tatsız bir salamlı sandvici de eklersen o zaman bazı olasılıklar ortaya çıkar."

Brian patladı. "Hangi olasılıklar?"

Jenkins, "Bir dakika," dedi. "Önce Nick'in iddiasını çürütelim." Raftan aldığı bardakları hızla tezgâhın üzerine dizdi. "Bana bira getirin. Birkaç şişe de alkolsüz içki."

Albert'la Bethany bu isteği yerine getirmek için buzdolabına gittiler. Kız alçak sesle, "Bu adam deli mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Albert, Jenkins'in ne yapmak istediğini belli belirsiz kavramaya başlıyordu. "Sana kibritini harcamamanı söylemişti, hatırlıyor musun? Böyle bir şey olacağını biliyordu. İşte o yüzden restorana girmemizi istedi. Bize bu olayı göstermek için."

3

Craig bu arada kâğıttan otuz altı ince şerit yırtmıştı. Umacılar daha da yaklaşmışlardı artık. Craig onların yaklaştıklarını kafasında hissedebiliyordu. Bu da ayrı bir ağırlıktı. Yine taşıyamayacağı bir ağırlık.

Artık gitme zamanı gelmişti.

Craig tabancayla çantasını alarak ayağa kalktı. Koridorda ilerlerken kafasında neler söyleyeceğini tasarlıyordu. *Seni vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vuracağım. Beni Boston'a götür. Seni vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vuracağım. Beni Boston'a götür.*

Craig bekleme salonuna girerken, "Gerekirse vuracağım!" diye homurdandı. "Gerekirse vuracağım..." Sonra yine dikkatini pencerelerden içeri süzülen o sönük ışık çekti. O yöne doğru döndü. Umacılar'ın dışarıda bir yerde olduklarını hissediyordu. Bir işe yaramayan, tembel insanların hepsini yemişti onlar. Şimdi Craig'i avlamak için geliyorlardı. *Boston'a gitmeliyim. Geri kalan kısmımı ancak böyle koruyabilirim... Çünkü onlar insanı korkunç bir biçimde öldürüyorlar... Feci bir biçimde.*

Ağır ağır pencerelere yaklaşarak dışarı baktı. Diğer yolcuların mırıltılarına da aldırmadı.

4

Bob Jenkins bardaklara her şişeden biraz bira koydu. Bunların hepsi de köpüksüzdü. Nick'e, "Şimdi ikna oldun mu?" diye sordu.

İngiliz, "Evet," dedi. "Şimdi... neler olduğunu biliyorsan hemen açıkla ahbap. Lütfen açıkla."

Yazar, "Bir fikrim var," diye cevap verdi. "Korkarım pek iç açıcı bir şey değil. Ama ben bilginin uzun vadede bilgisizlikten daha iyi ve daha güvenli olduğuna inanırım. İnsan gerçekleri ilk öğrendiği an ne kadar sarsılırsa sarsılsın bu böyledir. Sizce de mantıklı değil mi?"

Gaffney hemen, "Hayır," dedi.

Jenkins omzunu silkip alaycı bir tavırla hafifçe güldü. "Ne olursa olsun ben böyle düşünüyorum. Şimdi... başka bir açıklamada bulunmadan lütfen hepiniz etrafınıza bakın. Gördüklerinizi bana söyleyin."

Diğerleri yakın çevrelerine büyük bir dikkatle bakındılar. Bu yüzden de restoranın dibinde duran ve pencereden bakan Craig Toomy'yi fark etmediler.

Laurel sonunda, "Ben hiçbir şey göremiyorum," dedi. "Çok üzgünüm ama bir şey göremiyorum. Gözlerin benimkilerden keskin olmalı."

"Hiç de değil. Ben de senin gibi hiçbir şey göremiyorum. Ama havaalanları yirmi dört saat açıktır. Olay sırasında belki havaalanı tenhaydı. Günün o saatinde yani. Ama terminalin böyle bomboş olduğuna da inanamam. Herhalde burada birkaç kişi vardı. Kahve içiyor ve belki de erkenden kahvaltı ediyorlardı. Sonra uçak bakım teknisyenleri. Havaalanı personeli. Aktarma yapacak yolcular. Terminal binasına ilk girdiğim zaman aklım iyice karıştı. Neden? Çünkü havaalanları hiçbir zaman tümüyle bomboş olamazlar. İtfaiye ve polis karakollarının hiçbir zaman bomboş olmadıkları gibi. Şimdi etrafınıza bakın ve kendi kendinize şunu sorun: Yarı yenmiş yemekler nerede? Ya yarı içilmiş içkiler? Uçaktaki servis arabasını anımsayın. Alt rafta kirli kadehler vardı. Sonra kokpitteki yarı yenmiş çörek. Ve yarısı

içilmiş kahve. Ama burada öyle bir şey yok. Olay sırasında burada insanların bulunduğunu gösteren izler nerede?"

Albert, "Uçakta, hakkında yazı okuduğum bir gemiyi düşünüyordum," dedi. "*Mary Celeste* adlı gemiyi. Gemiyi buldukları zaman bomboşmuş. Ama mürettebatın eşyası hâlâ yerli yerinde duruyormuş. Hatta ocakta yemek bile pişiyormuş. Biri ön güvertede hâlâ yanan bir pipo bulmuş."

Jenkins heyecanla, "Bravo!" diye bağırdı. Şimdi hepsi de ona bakıyorlardı. Bu yüzden de Craig Toomy'nin yaklaştığını görmediler. Üstelik elindeki tabancanın namlusu da artık üzerlerine doğru çevrilmişti.

Jenkins, "Bravo!" diye tekrarladı. "İşte işin can alıcı noktasına parmağını bastın Albert. Şimdi bir adım daha at ve bana bu terminalle uçağımızın arasında ne fark olduğunu söyle."

Albert bir an ona boş gözlerle baktı. Sonra da birdenbire durumu kavradı. "Yüzükler! Çantalar! Cüzdanlar! Paralar! Çiviler! Burada öyle şeyler yok!"

Jenkins yavaşça, "Doğru," dedi. "Yüzde yüz doğru. Dediğin gibi, burada öyle şeyler yok. Ama biz uyandığımızda uçakta bu tür eşyalar vardı."

"Başka bir boyuta uçtuğumuzu düşünüyorsun değil mi?" Albert'ın sesi inanç doluydu. "Tıpkı bilimkurgu hikâyelerinde olduğu gibi."

Dinah birdenbire başını yana doğru eğdi.

Yazar, "Hayır," dedi. "Bence..."

Dinah tiz bir sesle, "Dikkat edin!" diye bağırdı. "Birinin geldiğini..."

Ama çok geç kalmıştı. Craig Toomy uyuşukluktan kurtulur kurtulmaz hızla harekete geçti. Daha Nick ya da Brian dönemeden bir kolunu Bethany'nin boynuna dolayarak kızı geri çekti. Tabancayı onun şakağına dayadı. Bethany dehşetle, çaresizce gıdaklar gibi bir ses çıkardı.

"Onu vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vururum!" Craig soluk soluğaydı. Artık boş boş da bakmıyordu. Gözleri dehşetli ve paranoyakça bir zekâyla doluydu. "Duyuyor musunuz? Beni Boston'a götürün."

Brian, ona doğru hamle yapmak istedi ama Nick elini göğsüne dayayarak onu engelledi. Gözleri hâlâ Craig'deydi. "Yavaş ahbap. Bu tehlikeli olur. Dostumuz iyice kaçırmış."

Bethany kıpırdanıp duruyordu. "Beni neredeyse boğacaksın! Lütfen, kolunu boğazıma bastırma!"

Dinah, "Ne oluyor?" diye haykırdı. "Ne var?"

Craig, Bethany'ye bağırdı. "Kımıldama! Kıpırdanıp durma! Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayacaksın!" Tabancayı kızın şakağına iyice bastırdı. Ama Bethany hâlâ çırpınıyordu. Albert o zaman Bethany'nin Craig'in elindekinin tabanca olduğunu fark etmediğini anladı.

Nick sert sert, "Dur kızım," dedi. "Çırpınma."

Albert yaşamında ilk kez Arizonalı Musevi gibi düşünmekle kalmadı. O efsanevi silahşor gibi davranmaya da karar verdi. Gözlerini Craig'den ayırmadan keman kutusunun ucunu iki eliyle kavradı.

Craig yine, "Onu öldürmek istemiyorum..." diye konuşmaya başlarken kız dişlerini onun koluna geçirdi. Craig, "Ah!" diye haykırdı. Kolu gevşemişti. Bethany eğilerek kaçmaya çalıştı. Craig tabancayı ona doğru çevirirken Albert keman kutusunu havaya kaldırıp öne doğru atıldı. Craig'in yüzünden hem canının yandığı hem de çok öfkelendiği anlaşılıyordu.

Nick kükredi. "Yapma Albert!"

Craig Toomy, delikanlının yaklaştığını fark ederek namluyu ona doğru çevirdi. Albert bir an namluya baktı. Bu hiç de rüya ya da hayallerindekine benzemiyordu. Namluya bakmak, açık bir mezara bakmaktan farksızdı. Albert, *galiba bir hata yaptım*, diye düşünürken Craig tetiği çekti.

5

Patlama yerine, "Pat!" diye bir ses duyuldu. Albert tişörtünün göğsüne bir şeyin çarptığını hissetti. Ama vurulduğunu anlayacak zaman bulamadan keman kutusunu olanca gücüyle Craig'in kafasına indirdi. Aynı anda babasının öfkeli sesi kulaklarında çınladı. *Neyin var senin Albert? Pahalı bir müzik aletine böyle yapılır mı?*

Kemanın pirinç kilitlerinden biri Craig Toomy'nin alnına gelip yardı. Yaradan şaşılacak kadar çok kan fışkırmaya başlamıştı. Adamın dizleri büküldü. Bayılarak yere yığıldı.

Albert bir an delice ama harika bir şey düşündü. *Tanrım! Bu rolü şimdiye dek hiç böyle başarıyla oynamamıştım!* Sonra soluk alamadığını fark etti. Çevresine şaşkın şaşkın bakarak hafifçe gülümsedi. Ve Ace Kaussner'in, "Galiba vuruldum," derken, Craig gibi dizleri büküldü. Delikanlı keman kutusunun üzerine yığılıp kaldı.

6

Albert sadece otuz saniye baygın kaldı. Kendine geldiğinde Brian endişeyle onun yanaklarını tokatlıyordu. Bethany yanında diz çökmüş, ışıl ışıl gözleriyle ona, *kahramanım benim,* dercesine bakıyordu. Onun arkasında Dinah, Laurel'ın kollarında ağlıyordu. Albert tekrar Bethany'ye baktı ve kalbinin sanki bütün göğsünü kaplayacak kadar şiştiğini hissetti. "Arizona Musevisi yine ortaya çıktı."

Bethany, "Ne dedin Albert?" diye sorarken bir yandan da onun yanağını okşuyordu. Eli harika denilecek kadar yumuşak ve serindi. Albert âşık olduğuna karar verdi.

Delikanlı, "Hiç," dedi. Pilot yine yüzüne tokadı indirdi. Bir taraftan da endişeyle tekrarlayıp duruyordu. "İyi misin oğlum? İyi misin?"

Albert, "Sanırım," dedi. "Beni tokatlayıp durma artık. Adım Albert. Ama dostlarım beni Ace diye çağırırlar."

Nick Hopewell, Bethanyn'nin yanına diz çöktü. Gözlerine inanamıyormuşçasına şaşkın şaşkın gülümsüyordu. "Yaşayacaksın sanırım ahbap. Yaşamım boyunca böyle bir şey hiç görmedim... Üstelik az şey görmüş de sayılmam. Siz Amerikalılar gerçekten delisiniz. Elini uzat. Sana bir hatıra vereceğim." Albert, onun dediğini yaptı. Eli titriyordu. Nick, delikanlının avucuna bir kurşun bıraktı. "Onu yerden aldım. Ezilmemiş bile. Kurşun tam göğsüne geldi sanırım. Sonra da sekti. Tişörtünde hafif bir barut yanığı var. Tanrı seni çok seviyor olmalı ahbap."

Albert bitkin bir halde, "Tabancanın ateş almayacağını sanmıştım," dedi.

Bob Jenkins, "Hem budalaca hem de çok cesurca bir davranıştı delikanlı," dedi. Yüzü bembeyazdı. Sanki her an bayılacakmış gibiydi. "Yazarlara hiçbir zaman inanma. Onları dinle ama sakın inanma! Tanrım, ya yanılmış olsaydım?"

Brian, "Neredeyse yanıldığın kanıtlanacaktı," diye mırıldanarak Albert'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Bu tıpkı kâsedeki kibritleri yakınana benziyordu. Tabancada, sadece kurşunu namludan fırlatacak kadar güç vardı. Ama biraz daha güç olsaydı, kurşun Albert'ın ciğerlerine girerdi."

Albert'ın başı döndü ve yalpaladı. Bethany kolunu hemen onun beline doladı. Hayranlıkla Albert'a bakarak gülümsedi. "Çok cesurca davrandın! İnanılmayacak bir şeydi bu."

Ace sakince –ve biraz da sersemce– güldü. "Sağ ol. Fazla bir şey yapmış sayılmam." Birdenbire kızın kendisine iyice sokulmuş olduğunu fark etti. Bethany dayanılamayacak kadar nefis kokuyordu. Albert o zaman kendini çok iyi hissetti. Sonra eğilip keman kutusunu aldı. Üzerine kan ve saç telleri yapışmıştı. Delikanlının midesi bulandı. Sonra kutuyu açıp kemanına baktı. Pek zarar görmemişe benziyordu. Albert soluğunu hafifçe bıraktı. Sonra aklına Craig Toomy geldi ve rahatlığın yerini endişe aldı. "Hey... o adamı öldürmedim ya? Kafasına çok sert vurdum da." Restoran kapısının yakınında yer-

de yatan Craig Toomy'ye baktı. Don Gaffney, onun yanında diz çökmüştü. Craig'in alnı ve yüzü kan içindeydi.

Gaffney, "Yaşıyor," dedi. "Sadece bayıldı."

Rüyalarında az adam temizlememiş olan Albert'ın midesi ağzına geldi. "Tanrım! Kan içinde!"

Nick, "Önemli değil," dedi. "Baştaki yaralar fazla kanar." Craig'in yanına gidip nabzını kontrol etti. "Onun kızın şakağına tabancayı dayadığını unutma ahbap. Tetiği çekseydi kurşun o kadar yakından kızın beynine saplanabilirdi. Sayın Bay Toomy bunu hak etti. Hiç üzülme." Ayağa kalktı. "Zaten nabzı da düzgün ve güçlü." Bir masadaki kutudan kâğıt peçeteler aldı. "Birkaç dakika sonra kendine gelir sanırım. Sadece başı ağrıyacak, işte o kadar. Bence o mutlu anı düşünerek bazı önlemler almamız doğru olur. Gaffney şu taraftaki masalarda örtüler var. Bana bir iki örtü getirebilir misin? Şu bizim Bay Boston'a Hemen Gitmeliyim'in ellerini arkasından bağlamalıyız."

Laurel yavaşça, "Bunu yapman şart mı?" diye sordu. "Ne de olsa adam baygın ve yarası da kanıyor."

Nick kâğıt peçeteleri Craig'in başındaki yaraya bastırdı. Kafasını kaldırıp genç kadına baktı. "Sen Laurel'sın değil mi?"

"Evet."

"Eh, Laurel, bu kadar ince düşünmesek de olur. Bu adam deli. Bilmiyorum onu bu hale şu son maceramız mı soktu, yoksa zaten kaçığın teki miydi? Bütün bildiğim onun tehlikeli olduğu. Eğer Dinah'ya yakın olsaydı, Bethany yerine onu yakalardı. Onu bağlamazsak bir dahaki sefere bunu yapabilir."

Craig inleyerek ellerini bitkince salladı. Bob Jenkins hemen ondan uzaklaştı. Oysa adamın tabancasını Brian Engle pantolonunun beline sokmuştu bile. Laurel da gerileyerek Dinah'yı yanına çekti.

Küçük kız endişeyle, "Biri mi öldü?" diye sordu.

"Hayır hayatım."

"Onun geldiğini daha önceden duymam gerekirdi. Ama öğretmen gibi konuşan o adamı dinliyordum."

Laurel, "Üzülme," dedi. "Her şey yoluna girdi Dinah." Sonra gözlerini boş terminal binasında gezdirdi. *Burada hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey.*

O arada Nick, Gaffney'in getirdiği kırmızı beyaz masa örtülerinden birini alıp ustalıkla büktü. Sonra Craig'i hızla döndürdü.

Laurel sert bir şekilde, "Bu kadar katı davranman şart mı?" diye sordu.

Nick, onu süzdü. Kadın gözlerini hemen ondan kaçırdı. Elinde olmadan Nick Hopewell'ın gözleriyle Darren Crosby'ninkileri karşılaştırdı. Darren, ona pek çok fotoğraf göndermişti. Laurel de onun gözlerine bakarak, *bu adam doğru dürüst davranacak biri*, diye düşünmüştü. Uçağa binerken de kendi kendine, *bu benim için büyük bir macera olacak*, demişti. *Müthiş, romantik bir macera.* Evet... Orta yaşa gelmeden bir macera yaşamak istemişti. Ve sonra kendini bu garip maceranın ortasında bulmuştu. Acil inişler... Bomboş havaalanları... Tabancalı bir deli... Her şey insanın aklını karıştırıyordu. Nick Hopewell'ın gözlerinde hiç şaşkınlık yoktu. Ama merhamet de. İngiliz'in mavi gözleri, Laurel'ın ürpermesine neden oluyordu. Bu duygunun romantik şeylerle ilişkisi olduğu da söylenemezdi. Bir ses, *bundan emin misin*, diye fısıldadı. Laurel bu sesi hemen susturdu.

Nick, Craig'in ellerini arkasından bağlarken adam çaresizce çırpındı, İngiliz, "Yavaş, sevgili dostum," dedi. "İşte oldu." Ayağa kalktı. "Onu bir Noel hindisi gibi bağladık. Gerekirse ikinci bir masa örtüsü daha kullanabiliriz." Bir masanın kenarına ilişerek Bob Jenkins'e döndü. "Konuşmamız kabaca yarıda kesildiği zaman ne anlatıyordun?"

Jenkins, ona şaşkınca baktı. "Ne?"

"Hadi." Nick'i gören herkes onun ilgiyle konferans dinleyen biri olduğunu sanırdı. "Yanılmıyorsam, bizim uçağın *Mary Celeste* gemisine benzediğinden söz ediyordun."

Jenkins kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Yani... devam etmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi?"

Craig bağırdı. "Beni ayağa kaldırın!" Yüzü yerdeki halıya dayandığı için sesi boğuk çıkmıştı. "Beni hemen yerden kaldırın!"

O zaman Nick hepsini de sarsan bir şey yaptı. Craig'in kaburgalarına tekmeyi indirdi. "Bir daha ağzını açarsan, kaburgalarını çökertirim ahbap. Sabrımı taşırıyorsun!"

Gaffney şaşkın bir şekilde, "Hey!" diye bağırdı. "Bunu neden yaptın?"

Nick, "Beni dinleyin," diyerek etrafına bakındı. O nazik tavırları kaybolmuştu. Sesi öfkeden titriyordu. "Artık uyanmamız gerekiyor hanımlar ve beyler! Ve benim bunu nazikçe yapacak zamanım da yok. Şu küçük kız... Dinah... başımızın iyice dertte olduğunu söylüyor. Ben ona inanıyorum. O bir ses duyuyor. Belki de buraya doğru gelen bir şeyin sesini. Buna da inanıyorum. Kahretsin! Ben hiçbir şey duymuyorum ama sinirlerim iyice gerildi. Sinirlerimin bu uyarısına da ben her zaman önem veririm. Bence gerçekten bir şey geliyor. O buraya geldiğinde bize elektrikli süpürge ya da sigorta poliçesi satmaya çalışacağını da sanmıyorum. Şimdi... hepimiz bu yüzü kanlı deliye bakıp nazik ve uygar insanlara yakışacak sesler çıkarabiliriz. Ya da başımıza gelenleri anlamaya çalışırız. Olayı anlamamız belki canımızı kurtarmaz. Ama ben olanları anlamazsak pek çabuk öleceğimize gitgide daha fazla inanmaya başlıyorum." Dinah'ya baktı. "Yanılıyorsam bana söyle Dinah. O zaman seni dinlerim. Hem de sevinçle."

Dinah hafif ve titrek bir sesle karşılık verdi. "Bay Toomy'ye zarar vermeni istemiyorum. Ama yanılmıyorsun."

Nick, "Pekâlâ," dedi. "Bu kadarı yeterli. Ona zarar vermemek için elimden geleni yapacağım... Ama söz vermiyorum. Şimdi çok basit bir kavramla işe başlayalım. Bağladığım bu adam..."

Brian atıldı. "Toomy. Adı Craig Toomy."

"Pekâlâ, Bay Toomy deli. Gideceğimiz yere ulaştığımızda onun için yardım isteyebiliriz. Ya da diğer insanların olduğu yere vardığımızda. Ama şu anda ona, ancak başkalarına zarar veremeyecek duruma getirdiğimiz takdirde yardım edebiliriz. Ben de bunu yaptım.

Albert'ın çok cömert, ama delice yardımıyla başardım bunu. Şimdi... içinizde benim gibi düşünmeyeniniz var mı?"

Yolcular ona kaygıyla baktılar.

Nick, "Pekâlâ," dedi. "Lütfen konuş Jenkins."

"Be... ben... böyle şeylere alışık değilim." Kendini toplamaya çalıştı. "Romanlarımda bizi buraya getiren uçağı dolduracak kadar adam öldürdüm sanırım. Ama az önceki, yaşamım boyunca tanık olduğum ilk şiddet hareketiydi. Şey... kötü davrandıysam özür dilerim."

Dinah, "Bence çok iyi konuşuyorsunuz Bay Jenkins," dedi. "Sizi dinlemek hoşuma gidiyor. O zaman kendimi daha iyi hissediyorum."

Jenkins, ona minnetle bakıp gülümsedi. "Sağ ol Dinah... Size düşüncelerimizin dayandığı temelin yanlış olduğunu söyledim sanırım. Hatamız şuydu: Bu olayın boyutlarını kavramaya başladığımız zaman dünyanın geri kalan bölümüne de bir şeyler olduğunu düşündük. Ama önümüzdeki kanıtlar bu düşüncemizi desteklemiyor. Olanlar sadece bizim başımıza geldi. Sadece bizim başımıza. Ve ben bildiğimiz dünyanın hâlâ yerli yerinde olduğuna inanıyorum. Asıl kaybolan bizleriz. Uçakta kaybolan yolcularla biz, geride kalan on bir kişi."

7

Rudy Warwick kısa bir sessizlikten sonra, "Ben galiba aptalım," dedi. "Ne demek istediğini anlayamadım."

Laurel ekledi. "Ben de öyle."

Jenkins yavaşça, "Daha önce kayıp bir gemiden söz ettik," diye hatırlattı. "Ama buna benzer başka olaylar da var. Aklıma uçaklarla ilgili iki örnek geliyor. Kadın pilot Amelia Earhart'ın Pasifik üzerinde kaybolması. Deniz Kuvvetleri'ne ait birkaç uçağın Atlantik'in Bermuda Üçgeni diye bilinen yerin üzerinden uçarken yok olması. Tabii

Amerika'nın üzerinde uçan başka uçakların kaybolup kaybolmadıklarını bilmiyorum ama..."

Brian atıldı. "Pek çok küçük uçak kayboldu. Otuz beş yıl önce de büyük bir yolcu uçağı. Uçak Denver'a gitmek için San Francisco'dan kalktı. Pilot her zamanki gibi telsizle Reno kulesiyle konuştu. Sonra da ortadan kayboldu. Tabii araştırmalar yapıldı ama uçak bir daha bulunamadı..."

Jenkins, "Hepsi de oradan geçtiler sanırım..." diye mırıldandı. Eliyle yine yanağını ovuşturuyordu. Yüzünde üzgün, hatta dehşet dolu bir ifade vardı. "Tabii cesetleri buldularsa o başka..."

Laurel, "Lütfen bize bildiklerini açıkla," dedi. "Bu olay insanı gitgide daha fazla etkiliyor. Açıklamazsanız beni de bağlayıp Bay Toomy'nin yanına yatırabilirsiniz."

Jenkins anlatmaya çalıştı. "Burada artık yemekler filan yok. Ama uçakta var. Burada elektrik yok. Uçakta var. Tabii bunlar kesin bir kanıt sayılmaz. Uçak kendi elektriğini üretiyor. Buraya ise elektrik bir merkezden geliyor. Ama kibritleri düşünün. Bethany uçaktaydı ve kibritleri güzelce yanıyor. Buradaki kâseden aldıklarım yanmıyor. Bay Toomy'nin... güvenlik bürosundan aldığını sandığım tabancası fazla bir işe yaramadı. Pilli bir cep fenerini denerseniz onun da çalışmadığını görürsünüz sanırım."

Nick, "Haklısın," dedi. "Bunu kanıtlamak için cep feneri arayıp bulmamıza da gerek yok." Yukarıyı işaret etti. Tezgâhın arkasındaki duvarda elektrik kesildiğinde yakılan bir lamba vardı. O da tavandaki ışıklar gibi yanmıyordu. "Lamba pille çalışıyor. Ve piller tükenmiş sanırım."

Jenkins, "Öyle," deyip başını sallayarak restoranın kapısına doğru ilerledi. Dışarı baktı. "Tammış gibi gözüken bir dünyadayız. Ama aynı zamanda tükenmek üzere olan bir dünya. Köpüklü içki içinde bir tek hava kabarcığı bile yok. Yiyecekler tatsız. Hava kokusuz... Aynı şey sesler için de geçerli. Sesler boğuk, tek boyutlu ve titreşimsiz. Albert, senden bize kemanla bir parça çalmanı isteyebilir miyim?"

Albert, Berhany'ye bir göz attı. Kız gülümseyerek onaylarcasına başını salladı. Delikanlı da, "Peki," dedi. "Ben de kemana ne olduğunu merak ediyorum... Yani... şeyden sonra..." Craig Toomy'ye baktı. Sonra kutuyu açıp kemanı çıkardı. Bir an durup ne çalacağını düşündü. Telefonların çalmadığı, köpeklerin havlamadığı bu yeni ve garip dünyaya hangi müzik uyar diye düşünüyordu. Ralph Vaughan Williams mı? Stravinski mi? Mozart mı? Yoksa Dvořák mı? Hayır. Hiçbiri de uygun değildi. Sonra ilham geldi ve o ünlü, eski şarkıyı çalmaya başladı. *Mutfakta Dinah'nın Yanında Biri Var.* Ama şarkının ortasında durakladı.

Don Gaffney, "Galiba Craig'in kafasına kemanla vurduğunda bozuldu," dedi. "Ses çok boğuk çıkıyor."

Albert ağır ağır, "Hayır," diye cevap verdi. "Kemanımda bir bozukluk yok. Olsa hemen anlarım. Ama başka bir şey var. Yanıma gelir misin?" Gaffney, ona yaklaşıp yanında durdu. Albert ekledi. "Şimdi kemana mümkün olduğu kadar sokul. Tamam. Şimdi tekrar dinle."

Albert yine *Dinah* şarkısına başladı. Parça sona erince de Gaffney'e, "Farkı anladın mı?" diye sordu.

"Yakından dinlediğin zaman kemanın sesi kulağa daha hoş geliyor. Kastettiğin bu muydu?" Gaffney, Albert'a gerçek bir saygıyla bakıyordu. "Sen iyi bir kemancısın evlat."

Albert ona gülümsedi, ama aslında gözleri Bethany Simms'teydi. "Müzik öğretmenim de öyle söylüyor." Jenkins'e döndü. "Her neyse... bu senin söylediklerine uyuyor. Kemana ne kadar yaklaşırsan ses de o kadar güzel geliyor. Bozuk olan hava, keman değil. Hava sesleri gerektiği gibi iletmiyor. Bundan dolayı da çıkan sesler o köpüksüz biralara benziyor."

Brian, "Tatsız," dedi.

Albert başını salladı.

Jenkins gülümsedi. "Teşekkür ederim Albert."

"Rica ederim. Artık kemanımı kaldırabilir miyim?"

"Tabii..." Albert bu işi yaparken Jenkins de konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Bu olayda garip olan sadece ses ve tat değil. Örneğin bulutları ele alalım."

Rudy Warwick, "Bulutlara ne olmuş?" diye sordu.

"Biz buraya geldiğimizden beri bulutlar yerlerinden hiç hareket etmediler ve edeceklerini de sanmıyorum. Her şey durmuş." Jenkins bir an sustu. Ansızın yaşlanmış gibiydi. Korkuyordu ve çaresizdi. "Dinah'nın bütün duyuları bizimkilerden güçlü. Ayrıca altıncı his denilen o garip ve açıklayamadığımız duyusu da iyice gelişmiş. Dinah'ının bütün bunları bizden daha iyi algıladığını sanıyorum. Ama biz de bütün olanları bir dereceye kadar hissettik. Burada her şey bir tuhaf. Ve şimdi işin can alıcı noktasına geliyorum. Sadece on beş dakika kadar önce, bana öğle yemeği zamanıymış gibi geliyor demiştim. Ama şimdi, sanki daha geçmiş gibi bir duyguya kapılıyorum. Belki öğleden sonra üç. Hatta belki de dört. Saatlerimiz sabahın onu olduğunu gösterirken dışarıda havanın kararmasından korkuyorum."

Nick, "Konuya gir ahbap," dedi.

Bob Jenkins, "Evet, bunun zamanı geldi sanırım," diyerek içini çekti. "Bence olay Albert'ın söylediği gibi boyut değil, zamanla ilgili. Belki de zaman akımında arada sırada bir delik açılıyor. Bu *zamanın çarpılması* olayı değil de bir *yırtılma*."

Don Gaffney bağırdı. "Şimdiye dek bundan daha zırva ve çılgınca bir şey duymadım!"

Craig Toomy yattığı yerden, "Âmin," dedi.

"Hayır!" Jenkins'in sesi sertleşmişti. "Eğer zırva diyorsan Albert'ın kemanının sesinin bir buçuk metre öteden kulağına nasıl geldiğini düşün! Ya da çevrene bak Gaffney. Sadece çevrene bak. Başımıza gelenler... bütün bu olanlar... işte asıl onlar çılgınca."

Gaffney kaşlarını çatıp ellerini ceplerine soktu.

Brian, "Devam et," dedi.

"Pekâlâ. İddiamın doğru olduğunu söylemiyorum. Benimki sadece içinde bulunduğumuz duruma uyan bir varsayım. Şimdi...

zamanda bu yırtıkların arada sırada belirdiğini düşünelim. Ama bu çoğunlukla insanların yaşamadığı yerlerde oluyor... Yani okyanuslarda... Arada sırada yer değiştirerek karalarda da görülebiliyor. Belki de dün gece karada yine böyle bir delik belirdi... Ve biz şanssızlığımız yüzünden bunun içine dalmış olabiliriz. Belki de bu olağanüstü meteoroloji olayı sırasında canlılar uykuda değillerse o delikten geçemiyorlardı."

Gaffney, "İşte bu bir peri masalı," diye homurdandı.

Craig yerden, "Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi.

Gaffney kızdı. "Kes sesini!" Craig gözlerini kırpıştırdı, sonra da bitkince dudak büktü.

Bethany alçak sesle, "Söylediklerin bana doğruymuş gibi geliyor," dedi. "Sanki... her zamanki tempoya ayak uyduramıyoruz."

Albert sordu. "Mürettebatla diğer yolculara ne oldu?" Hastalanmış gibi bir hali vardı. "Uçak delikten girdi. Biz de öyle. Geri kalanlara ne oldu?"

Jenkins, "Benim tahminim şu," dedi. "Onlar buharlaştılar."

Dinah önce onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra Vicky teyzenin çantasını hatırlayarak yavaşça ağlamaya başladı. Laurel, ona sarıldı. Albert ise o sırada, *şükürler olsun,* diye düşünüyordu. *Annem iyi ki son anda benimle gelmekten vazgeçti.*

Jenkins konuşmasına devam etti. "Çoğunun eşyaları da onlarla birlikte buharlaştı. Geride kalan küçük para çantası ve cüzdanlara gelince... Belki sahipleri onları daha önce üzerlerinden çıkarmışlardı. Ya da büyük el çantalarından. Ama doğrusu bütün bunlar bana da çok mantıksız geliyor. Bu sözleri söylerken o peruğu düşünüyorum."

Albert, "Bunda haklısın," dedi. "Örneğin ameliyatlarda kullanılan o çiviler. Herhalde adamlar canları sıkıldığı ve içlerinden oynamak geldiği için o çivileri omuzları ya da dizlerinden çıkarmadılar."

Warwick de atıldı. "Ben de aynı fikirdeyim. Uçak yeni kalkmıştı. Canları o kadar sıkılmış olamaz."

Bethany, ona bir an şaşkınlıkla baktı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

Nick, "Konuya gel ahbap," dedi. "Sonuç nedir? Hangi zamandayız bilmiyorum, ama bana vakit çok geçmiş gibi geliyor."

Jenkins, "Pekâlâ," diyerek başını salladı. "Çıkardığım sonuca gelelim. Şimdi... zaman yırtıkları olduğunu ve bunların birinden geçtiğimizi düşünelim. Bence biz geçmişe döndük ve zamanda yolculukla ilgili o çirkin gerçeği de öğrendik. 22 Kasım 1963'e, Teksas'a dönerek Kennedy'nin öldürülmesini önlememiz imkânsız. Gidip piramitlerin yapılışını ya da Roma'nın yanışını seyredemeyeceğiz. Dinozorlar çağını yakından inceleyemeyeceğiz." Kollarını kaldırdı. "Çevrenize iyi bakın, zaman-yolcuları! İşte geçmiş bu. Boş ve sessiz. Atılmış bir boya tenekesi kadar anlamsız ve mantıksız bir dünya! Belki de bir evren. Belki de başlangıçta zamanda çok az ilerledik; on beş dakika kadar. Ama çevremizden dünyanın çözülmeye başladığı da belli. Duyusal etkiler azalıyor. Elektrik çoktan ortadan kalkmış. Hava, geçmişe doğru bir sıçrama yaptığımız andakinin aynı. Ama bana dünyanın kurgusu biterken zaman bir tür helezon çiziyormuş gibi geliyor."

Albert ihtiyatla, "Geleceğe atlamış olamaz mıyız?" diye sordu.

Bob Jenkins omzunu silkti. Oldukça bitkin görünüyordu. "Tabii kesinlikle bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? Ama sanmıyorum. İçinde bulunduğumuz bu yer bana çok eskiymiş gibi geliyor. Eski, zayıf ve anlamsız. Yani... ah, bilmem ki."

O zaman Dinah konuşmaya başladı. Hepsi de ona doğru döndüler. "Bana burası artık tümüyle bitmiş, tükenmiş gibi geliyor," dedi kız.

Jenkins bağırdı. "Evet. Teşekkür ederim yavrum. Ben de bu sözü arıyordum. Bitmiş."

"Bay Jenkins?"

"Evet?"

"Size daha önce sözünü ettiğim o ses. Onu tekrar duyuyorum." Dinah bir an durdu. "O yaklaşıyor."

8

Hepsi de susarak etrafı dinlediler. Suratları asılmıştı. Brian bir şey duyduğunu sandı. Sonra da bunun kalbinin çarpıntısı olduğuna karar verdi.

Nick birdenbire, "Ben pencerelerin önüne gidiyorum," dedi. Craig'e bakmadan onun üzerinden atladı ve hızla restorandan çıktı.

Bethany, "Hey!" diye bağırdı. "Ben de gelmek istiyorum!"

Albert da kızı izledi. Diğerlerinin çoğu da öyle. Brian, Laurel'la Dinah'ya, "Ya siz, ikiniz?" diye sordu.

Küçük kız, "Ben gitmek istemiyorum," dedi. "Kulaklarım buradan da iyi işitiyor." Bir an durduktan sonra ekledi. "Ama buradan bir an önce ayrılmazsak, o sesi daha iyi duyacağımı biliyorum."

Brian, Laurel Stevenson'a bir göz attı. Genç kadın yavaşça, "Ben Dinah'yla burada kalacağım," dedi.

Brian, "Pekâlâ," dedi. "Bay Toomy'ye yaklaşmayın."

Craig yattığı yerden öfkeyle onun taklidini yaptı. *"Bay Toomy'ye yaklaşmayın."* Başını zorlukla çevirerek Brian'a baktı. "Yakanızı kurtaramayacaksınız Kaptan Engle. Bilmiyorum siz ve İngiliz arkadaşınız ne tür bir oyun oynuyorsunuz ama elimden kurtulamayacaksınız. Bundan sonra herhalde geceleri Kolombiya'dan kokain kaçırmak için kullanılan bir uçakta pilotluk edeceksiniz. Hiç olmazsa dostlarınıza ne harika bir pilot olduğunuzdan söz ederken yalan söylemiş olmayacaksınız."

Brian karşılık verecekti. Ama sonra vazgeçti. Nick bu adamın deli olduğunu söylemişti. O da bir deliyle tartışarak zaman kaybetmek niyetinde değildi.

Laurel, "Merak etme," dedi. "Ona yaklaşmayız." Dinah'yı küçük masalardan birine götürüp oturttu. Kendi de yanına geçti. "Kimse bize zarar vermeyecek."

Brian, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ellerindeki bağlar gevşerse hemen bağırın."

Genç kadın neşesizce güldü. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Brian eğilerek Craig'in ellerindeki bağı yokladı. Sonra da restorandan çıktı, yerden tavana dek yükselen pencerelerin önünde duran yolculara katılmak için ilerledi.

9

Brian bekleme odasının ortalarına geldiği sırada o sesi duydu. Diğerlerine katıldığı zaman artık kendi kendini kandırması imkânsızdı.

Brian, *kızın kulakları gerçekten çok keskin*, diye düşündü. Ses onun için hâlâ çok hafifti ve doğudan geliyormuş gibiydi. Dinah sesi çatırtıya benzetmişti. Brian'a göre ise daha çok şiddetli bir paraziti anımsatıyordu. Ama bir noktada Dinah'yla aynı fikirdeydi. Kötü bir şeydi bu. Brian'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Diğerlerine baktı. Onların da yüzlerinde umutsuzluk ve korku vardı. En kontrollü olanları Nick'ti. En fazla korkan ise Bethany.

Kötü.

Kötü bir şey yaklaşıyordu. Hem de hızla.

Nick, ona doğru döndü. "Buna ne diyorsun Brian? Onun ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Brian, "En ufak bir fikrim bile yok," dedi. "Bütün bildiğim burada ondan başka ses duyulmadığı."

Gaffney, "Henüz kente erişmedi," diye fikrini açıkladı. "Ama yaklaşıyor. Kente ne kadar zamanda ulaşacağını bilmek isterdim."

Hepsi de susarak doğudan gelen o hışırtıyla karışık çatırtıyı dinlediler. Brian, *ben bu sesi tanır gibiyim*, diye düşündü. *Çatırtı da değil,*

parazit de ama... ne? Bu kadar hafif olmasaydı... Ama birdenbire bu sesin ne olduğunu anlamak istemediğini fark etti. Hayır, kesinlikle istemiyordu bilmeyi. O ses onu iliklerine kadar tiksintiyle dolduruyordu.

Bethany, "Buradan kaçmalıyız," dedi. Sesi titrek, ama yüksekti. Albert kolunu onun beline doladı. Kız dehşetle onun elini avuçlarının arasına aldı. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Bob Jenkins, "Evet," dedi. "Haklı! O ses... onun ne olduğunu bilmiyorum... ama korkı'nç bir şey bu."

Hepsi de dönmüş Brian'a bakıyorlardı. Kaptan pilot, *anlaşılan komuta yine bende,* diye düşündü. *Ama bu uzun sürmeyecek. Çünkü hiçbir şeyi anlamıyorlar. Jenkins çok zekice sonuçlara vardı, ama o bile durumun farkında değil. O sesi çıkaran her neyse buraya doğru geliyor. Ve o havaalanına ulaştığında biz yine burada olacağız. Ben bunun nedenini de biliyorum.* Brian Engle ansızın avcının yaklaştığını işiten kapana kısılmış bir hayvanın neler hissettiğini anladı.

ALTINCI BÖLÜM

KAPAN. BETHANY'NİN KİBRİTLERİ. İLERİDE İKİ YÖNLÜ TRAFİK. ALBERT'IN DENEYİ. GECE. KARANLIK VE BIÇAK.

1

Brian dönüp Jenkins'e baktı. "Buradan gitmemiz gerektiğini söylüyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Hem de mümkün olduğunca çabuk."

"Peki nereye gitmemizi istiyorsun? Atlantic City'ye mi, Miami Beach'e mi? Club Med'e mi?"

"Yani gidebileceğimiz bir yer olmadığını mı söylüyorsun kaptan? Bu konuda yanıldığını sanıyorum... Umuyorum... Bir fikrim var."

"Evet?"

"Biraz sonra açıklayacağım. Önce bir soruma cevap ver. Uçağa yakıt alabilir misin? Elektrik olmasa bile bunu başarabilir misin?"

"Evet, alabilirim sanırım. Birkaç güçlü insanın yardımıyla başarabilirim. Sonra?"

"Ondan sonra havalanırız." Jenkins'in kırışık yüzünde ter tanecikleri belirmişti. "O ses... o hışırtı... doğudan geliyor. Zamandaki delik buranın birkaç bin kilometre batısındaydı. Aynı rota üzerinden dönebilirsek... Bunu yapabilir misin?"

Brian, "Evet," dedi. Yardımcı güç birimlerini çalışır durumda bırakmıştı. Yani bilgisayar programı silinmemişti henüz.

"Çünkü yırtık hâlâ orada olabilir. Anlamıyor musun? Oradan geri dönebiliriz."

Nick, Jenkins'e hayret ve dikkatle baktı. Sonra da Brian'a döndü. "Bu pek de kötü bir fikir olmayabilir ahbap."

Brian, "Olabilir de, olmayabilir de," dedi. "Ama bu önemli değil. Çünkü o uçakla bir yere gidecek değiliz."

Warwick, "Neden?" diye sordu. "Uçağa yeniden yakıt alırsan..."

"Kibritleri hatırlıyor musun? Restoranda, kâsede duran kibritleri? Şu yanmayanları?"

Warwick boş gözlerle Brian'a baktı. Ama Jenkins'in yüzünde umutsuz bir ifade belirmişti. Elini alnına götürüp bir adım geriledi. Sanki hepsinin gözlerinin önünde küçülüvermişti.

"Ne?" Gaffney çatık kaşlarının altından kaptan pilota şaşkınlık ve kuşkuyla bakıyordu. "Bunun şimdi..."

Ama Nick durumu kavramıştı. "Anlamıyor musun? Anlamıyor musun ahbap? Piller çalışmaz, kibritler yanmazsa..."

Brian, Nick'in sözlerini tamamladı. "O zaman jet yakıtı da yanmaz. O da bu dünyadaki her şey kadar bayatlamış, bitmiş, tükenmiş olur." Hepsine teker teker baktı. "Depolara ha yakıt doldurmuşum, ha bal."

2

Craig aniden, "Siz kibar genç hanımlar," dedi. "Hiç Umacılar'dan söz edildiğini duydunuz mu?" Sesi sakin, hatta neşeliydi.

Laurel ayağa fırlayarak endişeyle diğerlerine doğru baktı. Onlar hâlâ salonun pencerelerinin önünde durmuş konuşuyorlardı. Dinah ise Craig'e doğru döndü. Kızın şaşırmamış olduğu anlaşılıyordu.

Dinah sakin sakin, "Hayır," dedi. "Nedir onlar?"

Laurel, "Onunla konuşma Dinah..." diye fısıldadı.

Craig yine tatlı tatlı, "Söylediklerinizi duydum," dedi. "Kulakları keskin olan sadece Dinah değil."

Laurel kızardığını hissetti.

Craig konuşmasına devam etti. "Ben zaten çocuğa zarar verecek değilim. Diğer kıza da bir şey yapmayacaktım. Sadece korkuyorum. Ya siz?"

Laurel, "Evet," diye homurdandı. "Ama ben korktuğum zaman kızları rehin almam, bir delikanlıyı vurmaya da kalkışmam."

Craig, "Ama adeta bütün Los Angeles Rams takımı üzerime geliyordu," dedi. "Ve o İngiliz..." Güldü. Kahkahası bu sessiz yerde insanı sarsacak kadar neşeli ve normaldi. "Eh, şu kadarını söyleyebilirim. Belki benim deli olduğumu düşünüyorsunuz. Eğer öyleyse o İngiliz'i yakından izlememişsiniz demektir. Adamın kafasının yerinde elektrikli testere var!"

Laurel ne söyleyeceğini bilemedi. Aslında durumun Craig'in söylediği gibi olmadığını biliyordu, ama öyle mantıklı bir tavırla konuşuyordu ki. Sonra... İngiliz hakkında söyledikleri de gerçeklere çok yakındı. Nick'in gözleri... Toomy'yi bağladıktan sonra kaburgalarına tekme atışı... Genç kadın ürperdi.

Dinah, "Umacılar nedir Bay Toomy?" diye sordu.

Craig yine neşeyle, "Ben her zaman onların hayali şeyler olduklarını düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi kuşkulanmaya başlıyorum... Çünkü o sesi ben de duyuyorum küçükhanım. Evet, duyuyorum."

Küçük kız yavaşça, "O ses?" diye sordu. "O Umacılar'ın sesi mi?"

Laurel elini Dinah'nın omzuna koydu. "Artık onunla konuşmasan daha iyi olacak hayatım. Beni endişelendiriyor."

"Neden? Elleri bağlı değil mi?"

"Evet ama..."

"Ve diğerlerini her zaman çağırabilirsin sanırım."

"Şey, bence..."

"Ben Umacılar'ın ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Craig kendini zorlayarak başını çevirdi ve onlara baktı. Laurel o zaman genç adamın annesiyle babasının yazdığı senaryoyu uygularken yararlandığı o sevimliliği ve güçlü kişiliği hissetti. Craig, "Babam Umacılar'ın dolaplarda, kanalizasyonlarda ve diğer karanlık yerlerde yaşayan küçük yaratıklar olduklarını söylerdi," dedi.

Dinah öğrenmek istedi. "Küçük periler gibi mi?"

Craig gülerek başını salladı. "Korkarım onlar periler gibi hoş yaratıklar değiller. Babam, *onlar saç, diş ve hızla koşan kısacık bacaklardan oluşuyorlar*, derdi. *Böylece kötü küçük çocuklar ne kadar hızlı kaçarlarsa kaçsınlar onları yakalıyorlar*."

"Susun!" Laurel'ın sesi buz gibiydi. "Çocuğu korkutuyorsunuz."

Dinah, "Hayır, korkutmuyor," dedi. "Ben bir şeyin masal olup olmadığını duyar duymaz anlarım. Anlattıkları ilginç, işte o kadar." Ama yüzündeki ifadeden sadece bu kadar olmadığı anlaşılıyordu. Sanki büyülenmiş gibi adamı dikkatle dinliyordu.

Dinah'nın ilgisi Craig'in hoşuna gitmişti. "Gerçekten öyle, değil mi? Aslında Laurel, seni değil, onu korkuttuğumu söylemek istiyor sanırım." Genç kadın sesini çıkarmayınca sözlerine devam etti. "Babam, bana binlerce Umacı olduğunu söylerdi. Çünkü bu dünyada milyonlarca kötü kız ve erkek çocuk var. Umacılar hızla koşarak onları yakalarlar. Bir amaçları var onların."

Dinah, "Çocuklar ne kötülük yapıyorlar ki?" diye sordu. "Umacılar'ın onların peşinden koşmalarına yol açacak kadar kötü olan şey nedir?"

Craig, "Biliyor musun?" dedi. "Bu soruyu sorduğuna seviniyorum. Çünkü babamın kötüden kastettiği tembeldi Dinah. Tembel biri BÜYÜK TABLO'nun bir parçası olamazdı. Bizim evde insan ya BÜYÜK TABLO'nun bir parçası olurdu ya da TEMBELLİK EDER'di. İşte dünyanın en kötü şeyi de buydu. Kötünün kötüsü. Birinin gırtlağını kesmen TEMBELLİK ETME'nin yanında hiçbir şeydir. Babam, *eğer BÜYÜK TABLO'nun bir parçası olamazsan*, derdi, *Umacılar gelir seni kaparlar. O zaman TABLO'dan da tamamen çıkarılmış olursun. Bir*

gece yatağında uyurken onların geldiklerini duyarsın... Ağızlarını şapırdatarak, kemiklerini çatırdatarak sana yaklaşırlar... Kaçmaya da kalkışsan seni yakalarlar. Çünkü..."

"Bu kadarı yeter!" Laurel'ın sesi ifadesizdi.

Craig, "Ama şimdi dışarıdan da o ses geliyor işte," dedi. Genç kadını adeta çapkınca denecek, neşeli bir tavırla süzüyordu. "Bunu inkâr edemezsiniz. O ses dışarıdan..."

"Susun! Yoksa bu kez kafanıza ben bir şey patlatacağım."

"Pekâlâ." Craig yuvarlanarak arka üstü yattı. Yüzünü buruşturarak yine yuvarlana yuvarlana onlardan uzaklaştı. "İnsan bağlıyken kendisine vurulmasından bıkıyor."

Laurel'ın yüzü alev alev yanmaya başlamıştı. Dudağını ısırdı. Neredeyse ağlayacaktı. Böyle bir durumda nasıl davranması gerekirdi?

Dinah, "Babanızdan çok korkuyordunuz sanırım Bay Toomy," dedi. "Öyle değil mi?"

Şaşıran Craig omzunun üzerinden ona baktı. Tekrar gülümsedi, ama bu seferki farklıydı. Üzgün ve kırılmış bir insanın gülümsemesiydi bu. "Evet, bildin küçükhanım. Ondan çok korkardım."

"Babanız öldü mü?"

"Evet."

"O da TEMBELLİK mi etti? Onu da Umacılar mı yakaladı?"

Craig uzun bir süre düşündü. Ona, babasının bürosunda kalp krizi geçirdiğini söylediklerini anımsıyordu. Sekreteri saat ondaki toplantı için babasına telefon etmiş, cevap alamayınca da odaya girmişti. Bay Toomy ölmüştü. Halının üzerinde yatıyordu. Gözleri yuvalarından uğramış, ağzından akan köpükler kurumuştu.

Craig ansızın, *bunu bana biri mi söyledi*, diye kendi kendine sordu. *Gözlerinin yuvalarından uğradığını? Ağzının köpürdüğünü? Annem sarhoşken böyle mi söyledi? Yoksa ben, hoşuma gittiği için hayalimde böyle bir sahne mi yarattım?*

"Bay Toomy? Onu Umacılar mı yakaladı?"

Craig düşünceli bir tavırla, "Evet," dedi. "Galiba babam TEMBELLİK ETTİ. Umacılar da onu yakaladılar."

"Bay Toomy?"

"Efendim?"

"Ben gördüğünüz gibi çirkin değilim. Hiçbirimiz de değiliz."

Şaşıran adam, ona döndü. "Bana nasıl göründüğünü nereden bileceksin küçükhanım?"

Dinah, "Bildiklerim sizi şaşırtabilir," dedi.

Laurel gözlerini küçük kıza dikti. Kaygısı daha da artmıştı... Ama Dinah'nın gözlerini göremedi. O siyah camlar onu yenilgiye uğrattı.

3

Diğer yolcular şimdi bekleme salonunda durmuş o hafif, çatırtıya benzeyen sesi dinliyorlardı. Konuşmuyorlardı. Galiba söylenecek bir şey kalmamıştı.

Gaffney sonunda, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Kerestecilere özgü o kırmızı gömleğin içinde küçülmüş gibiydi.

Brian, "Bilmiyorum," dedi.

Nick sordu. "Uçakta ne kadar yakıt kaldı Brian? Belki geldiğimiz bu yerde yanma oranı aynı değildir. Belki depolarda sandığından daha fazla yakıt vardır."

"Bütün aletler oldukça iyi çalışıyor. Buraya indiğimizde üç yüz litreden az yakıtımız vardı. Olayın başladığı yere dönmek için en aşağı yirmi beş bin litre yakıt gerekiyor."

Bu sırada Bethany paketinden bir sigara aldı. Yakmak için kibrit çaktı, ama yanmadı. Tekrar denedi. Sonra da korkuyla Albert'a baktı. Delikanlı kibrit kutusunu aldı. Çöpü kenarına hızla sürdü. Ama kibrit yine alev almadı.

Rudy Warwick, "Buradaki şey neyse, anlaşılan bulaşıcı," diye mırıldandı.

Bethany ağlamaya başlamıştı. Jenkins, ona mendilini uzattı.

Albert, "Bir dakika," diyerek kibriti tekrar kutunun yanına sürdü. Çöp bu defa tutuştu, ama alev çok sönüktü. Albert çabucak Bethany'nin sigarasını yakarken aniden gözlerinin önünde üç yıldan beri okula giderken yanından geçtiği levha belirdi.

DİKKAT! İKİ YÖNLÜ TRAFİK.

Albert, *bu da ne demek*, diye düşündü. Henüz bu sorunun cevabını bilmiyordu. Kafasında bir fikir belirmişti, ama şu anda onu yakalaması imkânsızdı.

Bethany sigarasından derin bir nefes aldı. "Ööö! Tadı çok kötü."

Albert, "Dumanı yüzüme üfle," dedi.

"Efendim?"

"Ne dediğimi duydun. Dumanı yüzüme üfle."

Bethany dediğini yaptı. Albert dumanı kokladı. O eski, tatlı kokusu hafiflemişti.

Nick, "Ben restorana dönüyorum," dedi. Sıkıntılı bir hali vardı. "Bizimki çok uyanık. Onu hanımlarla daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum."

Brian, İngiliz'in peşine takıldı. Diğerleri de onları izlediler. Tam bekleme odasının ortasına geldiklerinde Albert'ın gözlerinin önünde yine o levha belirdi. İki yönlü trafik.

Delikanlı, "Bir dakika!" diye bağırdı. Sonra da bir an Bethany'ye sarılarak kızın saçlarını kokladı. Diğerleri dönerek onlara baktılar. Albert hızla dönüp yine pencerelere doğru ilerledi.

Bethany, "Vay vay vay," diye mırıldandı. Hafifçe kıkır kıkır gülüyordu, ama kızarmıştı da. "Garip bir genç."

Albert geldikleri uçağa baktı ve sanki kafasında havai fişekler atılmaya başladı.

Jenkins, "Albert," dedi. "Albert, ne ol..."

Albert olanca sesiyle, "Kaptan Engle!" diye bağırdı. Restoranda Laurel oturduğu yerde birdenbire dikleşti. Dinah pençeye dönüşen elleriyle kadının kolunu kavradı. Craig Toomy ne olduğunu görebilmek için başını uzattı. Delikanlı hâlâ bağırıyordu. "Kaptan Engle, buraya gel!"

4

Dışarıdan gelen ses daha iyi duyuluyordu.

Brian bu sesi yine radyodaki parazitlere benzetti. Nick ise şiddetli bir rüzgârın sarstığı kurumuş tropikal otların hışırtısına. Albert'a göre bu ses yağda kızaran patatesin çıkardığı cızırtıyı andırıyordu. Bob Jenkins ise sesin uzaktaki bir odada buruşturulan kâğıtların hışırtısına benzediğini düşünüyordu.

Dördü de bagaj yerinden dışarı çıkmışlardı. Durmuş, Craig Toomy'nin "Umacılar" dediği şeylerin sesini dinliyorlardı.

Brian, Nick'e, "Ne kadar uzaktalar dersin?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Ses daha yakınmış gibi geliyor. Ama az önce içerideydik tabii."

Albert sabırsızlandı. "Hadi, gelin. Uçağa nasıl bineceğiz? Kızağa mı tırmanacağız?"

"Buna gerek yok." Brian ileride duran tekerlekli merdiveni işaret etti. Grup o yöne doğru yürümeye başladı.

Brian, "Bunun küçük bir olasılık olduğunu biliyorsun, değil mi Albert?" dedi.

"Evet, ama..."

Nick, onun yerine cümleyi tamamladı. "Ufak bir olasılık, hiç umut olmamasından daha iyidir."

"Ben sadece işi başaramazsak fazla üzülmesini istemiyorum."

Jenkins yavaşça, "Kaygılanma," dedi. "Ben hepimizin adına üzülürüm. Çocuğun fikri çok mantıklı. Onun için de başarılı olabilir...

Ama tabii... öğrenemediğimiz bazı etkenler olabileceğini biliyorsun, değil mi Albert?"

"Evet."

Merdivene geldiler. Brian tekerleklerdeki ayak frenlerini gevşetti. Nick sağdan uzanan çubuğu yakaladı. Brian da sol taraftakini.

Brian, "Tekerlekler hâlâ dönüyorlardır umarım," dedi.

Jenkins karşılık verdi. "Öyle olması gerekir. Yaşamla ilgili fiziksel ve kimyasal işlemlerin çoğunun devam ettiği anlaşılıyor. Hatta belki de hepsinin. Vücutlarımız havayı kullanabiliyor. Kapılar açılıp kapanıyor."

Albert atıldı. "Yerçekimini de unutma."

Nick, "Konuşmayı bırakalım da merdiveni bir deneyelim," dedi.

Merdivenin tekerlekleri kolaylıkla döndü. Birkaç dakika sonra uçağa yaklaşmışlardı. Brian, "Önce ben çıkacağım," dedi. "Kızağı içeri çekmem gerek Nick. Ondan sonra Albert'la merdiveni daha düzgün bir biçimde uçağa yaklaştırırsınız."

Nick iki parmağını başına doğru kaldırdı. "Emredersiniz kaptan."

Brian burun kıvırdı. "Ataşeymiş!" Merdivenden çevikçe çıktı. Birkaç dakika sonra kızağı yukarı çekti. Sonra Albert'la Nick'in merdiveni uçağın kapısına düzgünce yaklaştırmalarını seyretti.

5

Şimdi Rudy Warwick'le Don Gaffney, Craig'e çocuk bakıcılığı ediyorlardı. Bethany, Dinah ve Laurel bekleme salonunun pencerelerinin önüne dizilmişlerdi. Küçük kız, "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

Laurel, "Kızağı yukarı çektiler," dedi. "Merdiveni kapıya yaklaştırdılar. Şimdi yukarı çıkıyorlar." Bethany'ye bir göz attı. "Onların ne yaptıklarını bilmediğinden emin misin?"

Bethany başını salladı. "Bütün bildiğim Ace'in... yani Albert'ın birdenbire çıldırdığı. Uçağın orada *daha fazla* olduğunu söyledi sanırım. Benim parfümümün de *daha az* olduğunu. Sonra iki yönlü trafikten söz etti. Doğrusu hiçbir şey anlayamadım. Saçmalıyordu."

Dinah, "Ben ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Senin tahminin nedir hayatım?"

Küçük kız sadece başını salladı. "Bari ellerini çabuk tutsalar. Çünkü zavallı Bay Toomy haklı! Umacılar geliyor."

"Dinah bu sadece onun babasının uydurduğu bir şey."

Dinah görmeyen gözlerini cama dikti. "Belki bir zamanlar öyleydi. Ama artık değil."

6

Nick, "Pekâlâ Ace," dedi. "Gösteriye başla."

Albert'ın kafası zonkluyor, elleri titriyordu. Delikanlı birinci mevkideki rafa bir kutu kibriti, bir şişe birayı, bir kutu gazozu ve restoranın buzdolabından aldığı fıstık ezmesi ve reçelli sandvici yan yana dizdi. "Tamam." Derin bir nefes aldı. "Bakalım ne olacak?"

7

Gaffney restorandan çıkarak pencerelere doğru gitti. "Neler oluyor?"

Bethany, "Bilmiyoruz..." dedi. "Uçağa girdiler. Hâlâ oradalar. Hikâyenin sonu."

Adam bir süre dışarı baktı. "Dışarısı bana daha öncekinden farklıymış gibi gözüktü. Nedenini bilemiyorum ama işte öyle."

Dinah, "Işık sönükleşiyor," diye açıkladı. "Farklı olan bu." Sesi oldukça sakindi, ama küçük yüzünde duyduğu yalnızlık ve korkunun izleri vardı. "Işığın sönükleştiğini hissediyorum."

Laurel, "Dinah haklı," dedi. "İki üç saattir gündüz ışığı vardı. Ama artık hava kararmaya başladı."

Gaffney içini çekti. "Biliyor musunuz, bunu hep bir rüya sanıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm kâbusların en korkuncu diyorum. Ama neredeyse uyanacağım."

Laurel başını salladı. "Bay Toomy nasıl?"

Gaffney neşesizce güldü. "Buna inanmayacaksınız."

Bethany, "Neye inanmayacağız?" dedi.

"Adam uyuyakaldı."

8

Craig Toomy uyumuyordu tabii. Kirpiklerinin arasından Gaffney'in restorandan çıkışını seyretmişti. İri takma dişli, kel kafalı Warwick, Craig'e yaklaşarak üzerine eğildi.

"Hey, uyuyor musun?"

Craig hiç kımıldamadan yatıyor, düzenli soluk alıp veriyordu.

Warwick doğrularak diğerlerine bakmak için restoranın kapısına gitti.

Craig de bileklerini sıkıca saran masa örtüsünün içinde ellerini dikkatte ve yavaşça aşağı yukarı oynatmaya başladı. İngiliz aslında onu sıkıca bağlamıştı. Ama neyse ki naylon ip değil de örtüyü kullanmak zorunda kalmıştı. Düğümlerden biri gevşemeye başlıyordu. Craig bu sefer bileklerini sağa sola çevirmeye başladı. Dışarıdaki budalalar gelmeden buradan çıkıp Boston'a doğru gitmek istiyordu. *Boston'da güvende olacağım. Karşıma çıkıp beni engellemeye kalkışacak olanın da Tanrı yardımcısı olsun! Kadın, erkek ya da çocuk!*

9

Albert kibrit kutusundan bir çöp alarak yakmaya çalıştı. Birkaç defa denedi ama başaramadı.

Brian, "Anlaşıldı..." dedi. "Bu..."

Nick, "Kokusunu aldım!" diye bağırdı. "Burnuma kükürt kokusu geldi! Bir tane daha dene Ace!"

Albert aynı kibriti kutunun yanına sürdü... Çöp bu kez alev aldı. Delikanlı, "Gördünüz mü?" diyerek gülümsedi. "Gördünüz mü?" Çöpü atıp başka bir kibriti çaktı. Bu hemen yandı. "Gördünüz mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi? İki yönlü trafik! Biz kendi zamanımızı birlikte getirdik! Dışarısı geçmişte... Geçtiğimiz yırtığın doğusundaki her yer de öyle sanırım... Ama burada şimdi hâlâ yaşıyor! Uçağın içine hapsolmuş."

Brian, "Bilmiyorum..." diye mırıldandı. Artık ona her şey mümkünmüş gibi gelmeye başlamıştı. Sevinçle delikanlının sırtını yumruklamak istiyordu.

Bob Jenkins bağırdı. "Yaşa Albert! Bira! Şimdi birayı dene!"

Albert bira şişesini açarken, Nick de devrilen servis arabasının etrafındaki cam kırıklarının arasında bir bardak buldu.

Brian, "Duman nerede?" diye sordu.

Delikanlı şaşırdı. "Duman mı?"

"Şey, herhalde aslında duman değil. Ama bira şişesini açtığın zaman genellikle ağzının etrafında dumana benzer bir şey belirir."

Albert şişeyi kokladı. Sonra da Brian'a doğru uzattı. "Kokla bakalım."

Brian koklar koklamaz elinde olmadan gülümsedi. "Tanrım! Dumanı olsun olmasın, bira gibi kokuyor!"

Nick bardağı uzattı. Albert, onun elinin de kendininki gibi biraz titrediğini fark ederek rahatladı. Nick, "Hadi, doldur," dedi. "Çabuk ol ahbap! Doktorum fazla gerilimin kalbim için çok kötü olduğunu söyledi."

Albert bardağa bira doldurdu. Aynı anda hepsinin de suratlarındaki gülümseme dondu. Bira köpüksüzdü. Tümüyle köpüksüz. Nick'in bulduğu bardakta idrar örneğiymiş gibi duruyordu.

10

"Tanrım! Hava kararıyor!"

Pencerenin önündekiler dönerek yanlarına gelmiş olan Rudy Warwick'e baktılar.

Gaffney, "O deliyi göz hapsinde tutman gerekiyordu," dedi.

Warwick sabırsızca el salladı. "O yarı baygın. Başına yediği darbe beyinciğini sandığımızdan daha fazla sarsmış olmalı. Dışarıda ne oluyor? Hava neden bu kadar hızlı kararıyor?"

Bethany, "Nedenini bilmiyoruz," dedi. "Kararıyor işte. Sence o garip herif komaya mı girdi?"

Warwick omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Ama girdiyse onun için endişelenmekten kurtuluruz! Öyle değil mi? Tanrım! Bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Sanki çılgın beyaz karıncalar ahşap bir evi kemiriyorlar!" Adamın ilk kez midesini unuttuğu anlaşılıyordu.

Dinah, Laurel'a döndü. "Bay Toomy'ye bakmamız iyi olur. Onun için kaygılanıyorum. Korkuyor olmalı."

"Adam baygınsa yapabileceğimiz hiçbir şey yok..."

Kız yavaşça, "Onun baygın olduğunu sanmıyorum," dedi. "Hatta uyumadığından eminim."

Laurel bir an düşünceli bir tavırla çocuğa baktı. Sonra onun elini tuttu. "Pekâlâ, gidip bakalım."

11

Craig'in bileğindeki ilmek sonunda gevşemişti. Önce sağ elini kurtardı. Bununla sol elini saran ilmeği de aşağıya kaydırmayı başardı. Hızla ayağa fırladı. Beynine o an bir sancı saplandı. Hafifçe sendeledi. Gözlerinin önünde siyah benekcikler uçuştu. Ama sonra kendini topladı. Terminalin içi de kararmaya başlamıştı. Gece erken geliyordu. Artık Umacılar'ın avlarını çiğnerken çıkan çatırtı ve şapırtıyı daha iyi duyabiliyordu. O sırada pencerenin önündeki gruptan iki kişinin ayrıldığını gördü. Biri uzun, diğeri ise kısaydı. O berbat sesli kadınla suratsız kör kız. *Onların kaçtığımı haber vermelerini istemem. Bu kötü olur.* Çevresini araştırdı ve tezgâhın ucundaki et bıçağını gördü. Bıçağı kapıp tezgâhın arkasına sindi. Kör kızı endişeli bir ilgiyle izliyordu. *Bu kız çok şey biliyor... Belki de haddinden fazla şey... Bunları nereden öğrendi? İşte bu çok ilginç bir soru. Öyle değil mi?*

12

Nick bir Albert'a baktı, bir de Jenkins'e. "Kibritler yanıyor ama bira köpürmüyor." Bira dolu bardağı tezgâha bırakmak için döndü. "Şimdi bunun anlamı ne..."

Ansızın bardağın dibinde hava kabarcıkları belirdi. Hızla yükselerek yayıldılar ve sıvının yüzeyinde ince bir köpük tabakası oluşturdular. Nick'in gözleri irileşmişti.

Jenkins alaycı bir tavırla, "Eşyaların zamanımıza dönmeleri için birkaç dakika geçmesi gerekiyor anlaşılan," dedi. Bardağı alarak birayı başına dikti. Dudaklarını şapırdattı. "Harika!" Hepsi de bardağın yanlarına bulaşmış olan dantel gibi köpüklere baktılar. Jenkins ekledi. "Bunun hayatım boyunca içtiğim en nefis bira olduğunu kesinlikle söyleyebilirim."

Albert bardağa tekrar bira koydu. Bu sefer sıvı köpük köpük taştı. Brian bardağı aldı.

Nick, "İçmek istediğinden emin misin ahbap?" dedi gülerek. "Siz pilotlar, şişeyle kontrol paneli arasında yirmi dört saatlik bir süre olmalıdır demez misiniz?"

Brian, "Zamanda yapılan yolculuklarda bu kural geçerli değildir," diyerek birayı içti. Sonra da bir kahkaha attı. "Haklıymışsın Bob. Bu biraların en iyisi. Gazozu da deneyelim."

Albert kutuyu açtı. Hepsi de o tanıdık hışırtıyı duydular. Albert gazozdan biraz içti. Gülümsüyordu, ama gözleri de yaşarmıştı. Bir şef garson kibarlığıyla, "Baylar," dedi. "Bugün gazozumuz çok güzel." Hepsi de gülmeye başladılar.

13

Laurel'la Dinah restorana girerlerken Don Gaffney, onlara yetişti. "Ben de sizinle..." Duraklayarak etrafına bakındı. "Ah, kahretsin! Nerede bu adam?"

Laurel, "Ama ben..." diye başladı. Dinah Bellman, onun yanında hemen, "Sus," dedi. Başını sönük bir projektör gibi sağa sola çeviriyordu. Sonra tezgâhı işaret etti. "Orada. Bir şeyin arkasına saklanmış."

"Nasıl anladın?" Gaffney'in sesi öfke doluydu. "Ben hiçbir şey duymuyorum..."

Dinah sakin sakin, "Ben duyuyorum," dedi. "Tırnakları bir madene sürtünürken çıkan sesi işitiyorum. Kalp atışlarını da. Kalbi çok hızlı ve güçlü çarpıyor. Çok korkuyor, ona acıyorum." Ansızın elini Laurel'ın avucundan çekip öne doğru bir adım attı.

Genç kadın, "Dinah," diye haykırdı. "Yapma!"

Ama küçük kız, ona aldırmadı. Ellerini uzatarak tezgâha doğru ilerledi. Sanki gölgeler ona yaklaşarak etrafını sardılar. "Bay Toomy? Lütfen oradan çıkın. Size bir zarar vermek istemiyoruz. Lütfen korkmayın..."

Tezgâhın arkasından bir ses yükseldi. Azap dolu tiz bir çığlıktı bu. Bir manyağın çığlığı. "Seeeeeeeeeeeennnn..." Craig saklandığı yerden çıktı. Elindeki et bıçağını havaya kaldırmıştı, gözleri alev alev yanıyordu. O karmakarışık kafasıyla, *durumu anlıyorum,* diye düşündü. *Her şey bu kızın başının altından çıktı. Onlardan bu kız. O siyah gözlüğün arkasında onlardan biri saklı. Sadece bir Umacı değil. Başumacı. Diğerlerini de o çağırıyor. O ölü kör gözleriyle çağırıyor.*

"Seeeeeeeeeeee..." Craig çığlıklar atarak Dinah'ya doğru koştu. Don Gaffney, Laurel'ı önünden itti. Az kalsın genç kadın yere yuvarlanıyordu. Adam ileri atıldı. Hem de hızla! Ama yine de yeterince hızlı değildi. Craig Toomy iyice çıldırmış, bir Umacı'nın hızıyla hareket ediyordu. Dinah'ya doğru atıldı.

Küçük kız kaçmaya çalışmadı. Başını kaldırıp kendi karanlığından Craig'inkine baktı. Sonra da genç adama sarılarak onu teselli etmek istiyormuşçasına kollarını açtı.

"...eeennnnnnnn!"

Dinah, "Her şey yolunda Bay Toomy," dedi. "Kork..." İşte o an Craig et bıçağını kızın göğsüne sapladı. Sonra Laurel'ın yanından geçerek dışarı fırladı. Hâlâ haykırıyordu.

Dinah bir an olduğu yerde öylece kalakaldı. Elleriyle bıçağın göğsüne saplanan tahta sapını bularak yokladı. Sonra büyük bir zarafetle ağır ağır yere yığıldı. Gitgide koyulaşan karanlıkta bir gölge halini aldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

DINAH GÖLGELER VADİSİNDE. MISSISSIPPI'NİN BATISINDAKİ EN HIZLI DELİKANLI. ZAMANLA YARIŞ. NICK BİR KARAR VERİYOR.

1

Albert, Brian, Jenkins ve Nick fıstık ezmesi ve reçelli sandvici elden ele dolaştırdılar. Her biri de ekmekten iki lokma ısırdı. Albert yaşamı boyunca hiç böyle lezzetli bir şey yemediğini düşündü. Ve midesi hemen uyanarak daha fazla yiyecek istemeye başladı.

Nick, "Kel kafalı dostumuz Warwick olayın en çok bu yanını beğenecek sanırım," diyerek son lokmasını da yuttu. Sonra Albert'a döndü... "Sen bir dâhisin Ace. Bunu biliyorsun, değil mi? Müthiş bir dâhi."

Albert mutlulukla kızardı. "Ben önemli bir şey yapmadım. Sadece Jenkins'in tümdengelim yöntemi dediği şeyi uyguladım. Ayrı yönlerden akan iki nehir birleştiklerinde bir girdap oluşur. Bethany'nin kibritleri doğru dürüst yanmamaya başlayınca burada bu olayın tam tersinin olabileceğini düşündüm..."

Jenkins yavaşça, "Sözünü kesmek istemiyorum," dedi. "Ama geri dönmeye çalışacaksak mümkün olduğu kadar hızlı işe başlamalıyız. Duyduğumuz sesler beni endişelendiriyor. Ama unutmamamız gereken daha önemli bir şey var. Uçak kapalı bir sistem değil. Çok geçmeden o da... o da..."

Albert yardım etmeye çalıştı. "Zamanla ilgili özelliklerini kaybedebilir, öyle mi?"

"Evet. İyi söyledin. Şimdi depolara dolduracağımız yakıt yanar belki... Ama birkaç saat sonra yanmayabilir."

Nick ciddi bir tavırla, "Bu işe nasıl başlayacağız Brian?" diye sordu.

Kaptan pilot, "Önce motorları çalıştırarak diğer uçağa yaklaşacağız..."

Aynı anda korku dolu, tiz bir çığlık duyuldu. Bunu merdivenden çıkan birinin telaşlı ayak sesleri izledi. Nick o tarafa doğru döndü ve hemen ellerini kaldırdı. Albert bu duruşu tanımıştı. Okulda savaş-sanatı delilerinin çalışmalarını çok seyretmişti. Bu klasik tekvando savunma duruşuydu. Bir dakika sonra Bethany kapıda belirdi. Kızın rengi uçmuştu, dehşet içindeydi. Nick ellerini indirdi.

Bethany, "Gelin!" diye haykırdı. "Gelmelisiniz!" Soluk soluğa kalmıştı. Sendeledi. Az kalsın geriye doğru devriliyordu. Ancak Nick ileri atılarak onu içeri çekti. Bethany korkunç bir kaza geçirmek üzere olduğunun farkında bile değildi. Bembeyaz yüzünde siyah gözleri hummalı gibi parlıyordu. "Lütfen gelin! Adam kızı bıçakladı! Ölüyor sanırım."

Nick sanki Bethany'yi öpecekmiş gibi başını ona doğru eğdi. Yavaşça, "Kim kimi bıçakladı?" diye sordu. "Kim ölüyor."

"Ben... O... Bay To... To... Toomy..."

Nick, onu omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. "Kendine gel. Şimdi... bıçaklanan kim?"

"Kör kız. Dinah."

"Kahretsin! Tamam Bethany. Şimdi..." Nick, Brian'ın peşinde Albert'la merdivene doğru koştuğunu görerek sesini yükseltti. "Hayır!" Sert sesi ikisini de durdurdu. "Kahretsin! Durun."

Vietnam'da savaşmış olan Brian bu sesteki otoriteyi fark ederek hemen durdu. Ani duruşu yüzünden Albert, ona çarptı. Brian, *böyle*

olacağını biliyordum, diye düşündü. *Komutayı ele alacağının farkındaydım. Bu sadece zamana ve koşullara bağlı bir şeydi.*

Nick, Bethany'ye, "Olayın nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "O aşağılık yol arkadaşımız nerede şimdi?"

"O adam... kırmızı gömlekli adam dedi ki..."

"Pekâlâ, pekâlâ. Boş ver." Brian'a döndü. Gözleri öfkeden kızarmıştı. "O ahmaklar deliyi yalnız bıraktılar. Bundan eminim. Hatta emekli maaşına bile bahse girerim. Ama bir daha olmayacak! Bizim Bay Toomy son macerasını yaşadı." Tekrar kıza döndü. Bethany başını eğmiş, saçları yüzüne düşmüştü. Kesik kesik soluyordu. Nick şefkatle, "Dinah yaşıyor mu Bethany?" diye sordu.

Bethany'nin gözlerinin etrafı yaşlardan kızarmıştı. "Bilmiyorum. Ben... ben buraya koştuğum sırada hâlâ yaşıyordu. Ama artık ölmüş olabilir. O deli bıçağı çok derine saplamış. Tanrım. Neden başımıza bir deliyi sardın? Onsuz durum yeteri kadar kötü değil miydi?"

"O deliyi göz hapsine almaları gerekenlerin hiçbiri nereye gittiğini bilmiyor, öyle mi?"

Bethany yüzünü avuçlarına gömerek hıçkırmaya başladı.

Albert, Nick'e, "Ona fazla sert davranma," diyerek bir kolunu kızın beline doladı. Bethany başını onun omzuna dayarken hıçkırıkları da şiddetlenmişti.

Nick iki genci yavaşça yana itti. "Sert davranmam gerekirse bunu kendime yaparım Ace! Aslında ben orada kalmalıydım." Brian'a döndü. "Ben terminal binasına gidiyorum. Sen gelmeyeceksin. Jenkins haklı sanırım. Zamanımız çok az. Motorları çalıştır, ama uçağı hemen ileri doğru götürme. Kız yaşıyorsa, onu uçağa çıkarmak için merdiveni kullanmamız gerekebilir. Jenkins, sen merdivenin aşağısında dur. Toomy denen köpek uçağa binmeye kalkabilir. Albert, sen de benimle gel!" Bir süre durdu, sonra da hepsinin kanını donduran bir şey söyledi. "Tanrı yardımcım olsun, neredeyse Dinah keşke ölmüş olsa diyeceğim. Böylece zaman kazanmış olurduk."

2

Dinah ölmemişti. Baygın bile değildi. Laurel, onun yüzündeki terleri silmek için gözlüğünü çıkarmıştı. Dinah hiçbir şey görmeyen iri kahverengi gözleriyle Laurel'ın mavimsi yeşil gözlerine bakıyordu. Gaffney'le Warwick, onun arkasında omuz omuza duruyorlardı.

Warwick beşinci kez, "Çok üzgünüm," dedi. "Ben, onun gerçekten baygın olduğunu sandım. Baygın olduğunu."

Laurel, ona aldırmadı... "Kendini nasıl hissediyorsun Dinah?" Kızın göğsünden uzanan bıçağın tahta sapına bakmak istemiyordu ama gözlerini de ondan alamıyordu.

"Canım yanıyor." Dinah'nın sesi hafifti. "Soluk almakta zorluk çekiyorum. Ve çok sıcak."

Laurel, "İyileşeceksin..." dedi.

Dinah ekledi. "Burası..." Yüzünü buruşturdu ve ağzının kenarından kan aktı.

"Konuşma hayatım." Laurel, kızın ıslak buklelerini yüzünden geriye doğru itti.

Dinah ısrarla, "Buradan gitmelisiniz," dedi. Sesi fısıltıdan farklı değildi artık. "Bay Toomy'ye de kızmamalısınız. O... korkuyor. Hepsi o kadar."

Gaffney öfkeyle etrafına bakındı. "O köpeği bulduğumda korkmak nasıl olurmuş ona öğreteceğim." Yumruklarını sıktı. "O zaman ölü doğmadığına pişman olacak."

Nick o sırada restorana girdi. Albert da peşindeydi. Rudy Warwick'in önünden geçerek Dinah'nın yanına diz çöktü. Parlak gözleriyle bir an bıçağın sapına baktı, sonra da küçük kızın yüzüne. "Merhaba hayatım." Neşeyle konuşuyordu. Ama gözlerinin rengi koyulaşmış gibiydi.

"Sana yardım etmeye çalışıyorlar. Korkma. Yakında iyileşmiş olacaksın."

Dinah hafifçe gülümsedi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından tekrar kan geldi.

Nick, "Şimdi başını yana çevireceğim. Mümkün olduğu kadar kımıldamamaya çalış," dedi.

"Olur."

Nick, onun başını yavaş yavaş çevirdi. "Canın yanıyor mu?"

Kız, "Evet," diye fısıldadı. "Sıcak... soluk alırken... canım yanıyor." Hafif sesi boğuklaşıp çatallaşmıştı.

O anda dışarıdan uçağın motor homurtusu geldi. Gaffney, Warwick ve Albert o tarafa doğru baktılar. Ama Nick gözlerini küçük kızdan ayırmadı. "İçinden öksürmek geliyor mu Dinah?"

"Evet... hayır. Bilmiyorum."

İngiliz, "Öksürmemen daha iyi olur," dedi. "Boğazın gıcıklanır gibi olursa aldırmamaya çalış. Ve artık konuşma. Tamam mı?"

"Bay Toomy'ye... bir zarar... vermeyin." Kız fısıltıyla konuşmuştu ama çok ciddi ve kaygılı olduğu belliydi.

"Peki hayatım. Böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirmeyiz. Bana inan."

"Sana... güvenemiyorum..."

Nick eğilip kızı yanağından öptü. Kulağına, "Bana güvenebilirsin..." diye fısıldadı. "Ama şu anda hiç hareket etmeden yatmalısın. Gerisini biz hallederiz." Laurel'a baktı. "Bıçağı çıkarmayı denedin mi?"

"Şey... hayır..." Genç kadın yutkundu. "Bunu yapmam mı gerekiyordu?"

"Bıçağı çıkarsaydın, fazla bir şansı kalmazdı. Hiç hemşirelik yaptın mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ... Ben, sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim... Warwick bana altı kadar masa örtüsü getir." Nick küçük kıza gülümsedi. "Bana bir iki dakika ver Dinah. Ondan sonra kendini çok iyi hissedeceksin. Genç Doktor Hopewell hanımlara büyük bir şefkat gösterir. Özellikle genç ve güzel olanlarına."

Laurel birdenbire elini uzatıp İngiliz'in saçına dokunmak istedi. Sonra, *nen var senin,* diye düşündü. *Küçük kız neredeyse ölüyor. Ve sen onun saçlarının yumuşak olup olmadığını düşünüyorsun... Hatta onun nasıl sevişeceğini de...*

Dinah, "Onlar daha da yaklaştılar," dedi. "Hepiniz de gerçekten..." Öksürdü ve dudaklarının arasında kandan oluşmuş iri bir boncuk belirdi. Patladığında kanlar kızın yanaklarına sıçradı. "Çok acele etmelisiniz."

Nick hâlâ neşeyle gülümsüyordu. "Biliyorum..."

3

Craig Toomy küçük karanlık bir odaya saklanmıştı. Kapısında "Havaalanı Servisleri" yazılı bir odaya. Burada bir yazı masası vardı. Elleri kan içindeydi. Küçük kızın kanları bunlar... Ama aslında o küçük bir kız değildi. Kesinlikle. Sadece küçük bir kıza benziyordu. Başumacı'ydı o. *O öldüğüne göre diğerleri artık... diğerleri artık... Ne yapmayacaklar? Beni bulamayacaklar mı?* Ama Craig hâlâ onların aç aç yaklaştıklarını duyuyordu... Sanki doğudan aç böceklerden oluşan dev bir ordu geliyordu.

Craig karanlıkta ellerini masada dolaştırdı ve bir kâğıt bıçağı buldu. Hemen eline aldı. Sonra da sakince oturdu. Babasının ona şimdi ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Çocukken söylediği gibi.

4

Nick, "Beni dikkatle dinle Albert," dedi. "Dinah'yı uçağa götürmemiz gerekiyor. Bunun için bir sedye olmalı. Uçakta sedye taşıdıklarını sanmıyorum. Ama herhalde burada vardır. Acaba nerede?"

"Bence, bunu en iyi Kaptan Engle bilir..."

Nick sabırla, "Ama Kaptan Engle şimdi burada değil," diye karşılık verdi. "Bu işi kendi başımıza halletmemiz gerekiyor."

Albert kaşlarını çattı. Sonra aklına gördüğü bir kapı geldi. "Havaalanı Servisleri? Aradığımız o olabilir mi?"

Nick, "Tabii olabilir," dedi. "O tabelayı nerede gördün?"

"Alt katta."

İngiliz, "Tamam!" diye bağırdı. "Şimdi bu konuyu şöyle halledeceğiz. Sen ve Gaffney gidip sedye bulacaksınız. Gaffney önce tezgâhın arkasındaki rafa bir göz at. Orada keskin bıçaklar olduğunu sanıyorum. O iğrenç dostumuz bıçağı oradan almıştır. Albert'la kendin için birer bıçak seç."

Don Gaffney hiçbir şey söylemeden tezgâha doğru gitti. O sırada Rudy Warwick kucak dolusu masa örtüsüyle yaklaştı. "Çok üzgünüm..." diye başladı ama Nick, onu susturdu.

Albert'a bakıyordu hâlâ. "Herhalde Bay Toomy'yle karşılaşmazsın. Bence o buradan paniğe kapılarak kaçtı. Bıçak filan da alamadı. Sonra ya terminalden ayrıldı ya da bir yere gizlendi. Yine de onunla karşılaşırsan gerekmedikçe boğuşmaya kalkışma." Elinde iki et bıçağıyla gelen Gaffney'e baktı. "İkiniz de neyin önemli olduğunu unutmayın. Göreviniz Bay Toomy'yi tekrar yakalayarak adalete teslim etmek değil. Sizin işiniz çabucak bir sedye bulup hemen buraya getirmek. Buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmamız gerekiyor."

Gaffney bıçaklardan birini delikanlıya uzattı ama o, istemem dercesine başını salladı. Rudy Warwick'e dönüp, "O masa örtülerinden birini bana verir misin?" diye sordu.

Gaffney, Albert'a bakakaldı. Onun çıldırdığını sandığı anlaşılıyordu. "Masa örtüsü mü? Tanrı aşkına! Onunla ne yapacaksın?"

"Sana göstereceğim." Albert tezgâhın gerilerinde duran eski tip bir ekmek kızartma makinesini aldı. Warwick'ten aldığı masa örtüsünü yere yayarak kızartma makinesini bir köşesine koydu. Makineyi iyice sardı ve örtünün uçlarını birbirine bağladı. Sonra uçları tutarak

ayağa kalktı. "Çocukluğumda Indiana Jones'çuluk oynardık. Bir seferinde az kalsın böyle bir şeyle kardeşim David'in kolunu kırıyordum. O yüzden dayak bile yemiştim. Görünüşte bir şeye benzemiyor belki ama çok işe yarar."

Nick masa örtüsüne kuşkuyla baktıysa da bir şey demedi. Madem bu Albert'ın aşağıya, karanlıkların arasına inerken içini rahatlatacaktı, o zaman ne söyleyebilirdi ki? "Pekâlâ," dedi. "Şimdi gidip bir sedye bulun. On beş... hayır on dakika içinde bulamazsanız hemen geri dönün. Kızı uçağa taşımalıyız."

Laurel, "Bunu yapamazsınız," diye karşı çıktı. "Eğer iç kanama varsa..."

Nick başını kaldırarak ona baktı. "İç kanama başladı bile. Ve on dakikadan fazla bekleyebileceğimizi de sanmıyorum."

Laurel, onunla tartışmak için ağzına açtı ama Dinah boğuk bir fısıltıyla, "O haklı," dedi.

Gaffney bıçağı kemerine soktu. "Gel oğlum." Albert'la birlikte dışarı çıktılar.

5

Nick yine yerde yatan kıza döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun Dinah?"

Kız yavaşça, "Canım çok yanıyor..." dedi.

Nick başını salladı. "Evet. Tabii yanıyor. Ve korkarım şimdi yapacağım şey canının daha fazla yanmasına neden olacak. Ama birkaç saniye. Bıçak ciğerlerine saplanmış. Onun çıkarılması gerekiyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet." Kız görmeyen gözleriyle genç adama baktı. "Korkuyorum."

"Ben de öyle Dinah. Ben de öyle. Ama bunu yapmamız gerekiyor. Kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Aferin sana." Nick, kızı yanağından yavaşça öptü. "Sen çok iyi ve cesur bir kızsın. Bu iş uzun sürmeyecek. Bak sana söz veriyorum. Sadece senden hareket etmeden yatmanı ve öksürmemeye çalışmanı istiyorum Dinah. Beni anlıyor musun? Bu çok önemli. Öksürmemeye çalış. Sana bir an soluk alamıyormuşsun gibi gelecek. Hatta delik bir lastik gibi hava kaçırdığını bile zannedebilirsin. Bu insanı korkutan bir duygudur yavrum. O zaman kımıldamak ya da bağırmak isteyebilirsin. Ama kendini tutmalı ve öksürmemelisin."

Dinah cevap verdi, ama hiçbiri onun sesini duymadı.

Nick yutkundu. Koluyla alnındaki terleri çabucak silerek Laurel'a döndü. "Masa örtülerinden ikisini katlayarak kare şekline getir. Olabildiğince kalın olmalılar. Yanıma diz çök. Mümkün olduğu kadar bana yaklaş. Warwick kemerini çıkar."

Warwick hemen elini beline attı.

Nick tekrar Laurel'a döndü. Bakışları genç kadını hâlâ etkiliyordu. İngiliz, "Bıçağın sapını kavrayarak çekeceğim," dedi. "Aynı anda geri çekileceğim. Sen örtülerden birini kızın göğsüne yerleştirerek bastıracaksın. İyice bastıracaksın. Dinah'nın canını yakıp yakmadığını düşünmeyeceksin. Onun soluk almasına engel olup olmadığını da. Kızın ciğerinde en azından bir delik var. Aslında yırtığın iki olduğunu sanıyorum. Şimdi ilgilenmemiz gerekenler onlar. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Sen tamponu Dinah'nın göğsüne bastırdığın an ben kızı biraz kaldıracağım. Eğer elbisesinin sırtında da kan varsa o zaman Warwick diğer tamponu kızın altına sıkıştıracak. Sonra tamponların kaymaması için dostumuzun kemeriyle bağlayacağız." Nick yine Dinah'ya baktı. "Hazır mısın?"

Küçük kız bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ." İngiliz derin bir soluk aldı. "Tanrı yardımcım olsun." İnce parmaklarıyla bıçağın sapını kavrayarak çekti. Dinah haykırdı.

Ağzından kanlar aktı. Bir kısmı üzerine eğilmiş olan Laurel'ın yüzüne de sıçradı. Kadın irkildi.

"Hayır!" Nick, ona bakmadan konuştu. "Sakın fenalık geçirmeye kalkma!"

Laurel öğürerek, titreyerek tekrar öne doğru eğildi. Dinah'nın göğsündeki yara içeriye doğru çökerken ıslığı andıran bir ses duyuldu.

Nick, "Şimdi!" diye bağırdı. "İyice bastır. İyice."

Laurel tamponu Dinah'nın göğsüne bastırdı. Bez elinin altında hemen ıslanarak sıcaklaştı.

Nick bağırıyordu. "Daha bastır! İyice kapat! Yarayı kapat!"

Laurel bütün gücünü ellerine vermişti. Nick bıçağı bir yana atarak Dinah'nın üzerine eğildi. Kızın gözleri kapalıydı. "Sonunda kendinden geçti sanırım..." diye mırıldandı. Saçları alnına düşmüştü. Sabırsızca onları geriye iterek Laurel'a baktı. "Bu işi iyi başarıyorsun. Devam et, olur mu? Ben şimdi onu döndüreceğim. Baskıyı azaltma."

Laurel inledi. "Çok kan var. O yüzden boğulmasın."

"Bilmiyorum. Sen tampona bastır. Hazır mısın Warwick?"

"Ah, Tanrım... Öyle sanırım..." Warwick'in sesi çatallaşmıştı.

"Tamam. Hadi bakalım." Nick ellerini Dinah'nın sağ kürekkemiğinin altına soktu, sonra da yüzünü buruşturdu. "Durum sandığımdan da kötü. Çok daha kötü. Elbisesi sırılsıklam." Dinah'yı yavaş yavaş kaldırdı. Kız boğuk boğuk inlerken ağzından pıhtı pıhtı kan yere aktı.

Birdenbire Laurel'ın başı dönmeye başladı.

Nick, "Bastır!" diye bağırdı. "Sakın gevşetme."

Genç kız artık bayılmak üzereydi. Ama kendini kaybederse Nick Hopewell'ın neler düşüneceğini bildiği için tüm gücüyle dilini ısırdı. Çok canı yandı, ayrıca ağzına da bir kan tadı yayıldı. Ama bu onu kendine getirdi.

O anda aşağıdan hayret ve acı dolu bir çığlık yükseldi. Bunu boğuk bir haykırış izledi.

Warwick'le Laurel sesin geldiği yöne doğru döndüler. Warwick, "Delikanlı," dedi. "O ve Gaffney! Onlar..."

"Bay Toomy'yi buldular anlaşılan." Nick'in yüz hatları harcadığı çaba yüzünden gerilmişti. "Onların..." Aşağıda bir gürültü oldu. Sonra bunu acı dolu bir uluma izledi. "Duruma hâkim olduklarını umalım. Şu anda onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yaptığımız işi yarıda bırakırsak bu küçük kız ölür."

"Ama o ses delikanlınınkine benziyordu."

"Elimizden ne gelir? Tamponu Dinah'nın altına kaydır Warwick. Acele et. Yoksa kaba etlerini tekmeleye tekmeleye kare biçimine sokarım."

6

Gaffney, Albert'la merdivenden indikten sonra cebinden kare şeklinde bir şey çıkardı. "Çakmağım bu. Hâlâ çalışıyor mu dersin?"

Albert, "Bilmem ki," dedi. "Bir süre için çalışabilir. Çakmağını gerekmedikçe kullanma. İşe yarayacağını umarım. Yoksa hiçbir şey göremeyeceğiz."

"Havaalanı Servisleri odası nerede?"

Albert, Craig Toomy'nin beş dakika kadar önce girdiği kapıyı işaret etti. "Şurası."

"Acaba kapı kilitli mi?"

Albert, "Eh," dedi. "Bunu anlamanın bir tek yolu var."

Salonda ilerlediler. Gaffney elinde çakmağı, önden gidiyordu.

7

Craig onların geldiklerini duymuştu. *Yine Umacılar'ın hizmetkârları! Bundan eminim. Ama hiç endişelenmiyorum. Küçük kör kız rolündeki*

Ulmacı'nın icabına baktım. Şimdi bunların da bakacağım. Kâğıt bıçağını kavrayarak yerinden kalktı. Yavaşça masanın arkasından çıktı. Sessizce ilerleyerek kapının yanına sindi. Kâğıt bıçağını omzunun hizasına kaldırdı.

Kapı ağır ağır açılmaya başladı.

8

Don Gaffney karanlıkta gözlerini kırpıştırarak içeri girdi. Çakmağı yaktı. Ama alev küçüktü. Gaffney ilerleyerek çakmağını havaya kaldırdı. "Hey, oğlum. Ace! Şuraya bak!" Duvarın önündeki tekerlekli sedyeyi işaret ediyordu.

Ama Albert'ın gözleri odanın ortasındaki masaya dikilmişti. Üzerinde yığınla kâğıt şerit vardı. Delikanlı, "Dikkatli ol!" diye bağırdı. "Dikkat et, o bu..."

Craig Toomy kapının arkasından çıkarak bıçağı indirdi.

9

Nick, "Kemer," dedi.

Warwick beceriksizce diz çöküp ona yaklaştı. Nick bir eliyle Dinah'yı tutarken diğeriyle tamponu sırtına iyice bastırdı. "Kemeri tamponun altından geçir." Kesik kesik solurken terler yanaklarından akıyordu. "Çabuk! Onu sonsuza dek böyle tutamam."

Warwick istenileni yaptı. Nick, Dinah'yı yere yatırarak kemeri tokadan geçirip sıktı. Ucunu Laurel'a vererek, "Baskıyı sürdür," dedi. "Tokadan yararlanmamız imkânsız. Kızın vücudu çok ince."

Laurel sordu. "Aşağıya mı ineceksin?"

"Evet. İnmem gerekiyor sanırım."

"Dikkatli ol. Lütfen dikkatli ol."

Nick, kadına bakarak gülümsedi. Alacakaranlıkta dişleri parlıyordu. "Tabii. Bu yaşa böyle geldim." Eğilerek Laurel'ın omzunu sıktı. Avucu sıcaktı. Laurel hafifçe titredi. Nick ekledi. "Çok başarılıydın Laurel. Teşekkür ederim." Tam dönerken küçük bir el uzanarak kot pantolonunun paçasını yakaladı. Nick başını eğip baktı. Dinah gözlerini açmıştı.

Kız, "Sakın..." diye başladı. Sonra boğulurcasına aksırdı. Burnundan etrafa kan damlacıkları sıçradı.

"Dinah, konuşma..."

"Sakın... onu... öldürme." Laurel, Dinah'nın konuşabilmek için ne büyük bir çaba harcadığını karanlıkta bile fark edebiliyordu.

Nick düşünceli bir tavırla Dinah'ya baktı. "O köpek seni bıçakladı. Neden onu korumaya çalışıyorsun?"

Kız çırpınırken göğsü kabardı. Sonra, "Bütün... bildiğim şu..." diye fısıldadı. "Ona ihtiyacımız olacak..." Sonra gözleri kapandı.

10

Craig kâğıt bıçağını sapına dek Don Gaffney'in ensesine sapladı. Gaffney bir çığlık atarken elindeki çakmağı düşürdü. Albert, Craig'in Gaffney'e yaklaştığını gördüğünde şaşkınlıkla çığlık atmıştı. Gaffney sendeleyerek masaya doğru ilerlerken ensesindeki bıçağı çıkarmaya çalışıyordu. Craig ise bir eliyle bıçağın sapını kavrarken diğerini de kurbanının sırtına dayadı. Onu itip kâğıt bıçağını çekerken iyi pişirilmiş bir hindinin budu koparılırken çıkan sesi andıran bir çatırtı duyuldu. Gaffney bu kez daha da yüksek sesle haykırdı ve masanın üzerine yığıldı.

Craig de Albert'a dönerken elindeki bıçaktan etrafa kanlar sıçradı. "Sen de onlardansın," dedi soluyarak. "Canın cehenneme! Ben Boston'a gideceğim! Beni durduramazsın! Hiçbiriniz de durdura-

mazsınız!" Sonra yerdeki çakmak söndü ve etraflarını karanlıklar sardı.

Albert bir adım gerilerken sıcak bir hava dalgası suratına çarptı. Craig bıçağı yüzüne doğru sallamıştı. Delikanlı kapıdan geri geri lobiye çıktı. Paniğe kapılmak üzereydi. Kendini Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi'ye de pek benzetemiyordu.

Craig kapıdan dışarıya kayarcasına süzüldü. "Seni görüyorum evlat. Gözlerim tıpkı bir kedininki gibi. Seni görüyorum."

Albert masa örtüsüne sarılı kızartma makinesini bir ileri bir geri sallamaya başladı.

11

Craig, Albert'a yaklaştı. Gövdesini sepetten çıkan bir yılan gibi sağa sola sallıyordu. Dalgın bir tavırla gülümserken yanaklarında hafif gamzeler belirdi. Craig'in içindeki o sağlam kaleden babası, *tamam,* dedi. *Onları tek tek temizleyebilirsin. ÇYG! Bunu hatırlıyorsun değil mi Craig? Çabaların Yararı Görülür.*

Annesi de söze karıştı. *Evet, bu doğru, Craig'cik. Bunu yapabilirsin. Yapman da gerekir.*

Craig bembeyaz kesilmiş olan Albert'a tatlı tatlı gülümserken, "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm. Ama bunu yapmak zorundayım. Olaya benim açımdan baksaydın anlardın."

12

Albert elindeki örtüye sarılı kızartma makinesini daha hızlı sallamaya başladı.

Craig karanlıkta bu hareketi fark etti, ama elindekinin ne olduğunu anlayamadı. Ancak bu da önemli değildi. Bütün gücünü top-

layarak öne atıldı. Bir yandan da, "BEN BOSTON'A GİDİYORUM!" diye bağırıyordu. "BEN BOSTON'A..."

Ekmek kızartma makinesi Craig'in alnına ve burnuna hızla çarptı. Bir çatırtı oldu. Adam can acısıyla inleyerek elindeki kâğıt bıçağını düşürdü. Ellerini yüzüne götürürken sendeleyerek geriledi. Kırılan burnundan akan kanlar parmaklarının aralarından sızıyordu şimdi. Albert yaptığı şey yüzünden dehşete kapılmıştı. Ama artık Toomy yaralandığı için işi yarıda bırakmaktan da korkuyordu. Ekmek kızartma makinesini tekrar sallayarak onun göğsüne vurdu. Craig arka üstü devrilirken kurt gibi uludu.

Ace Kaussner bir tek şeyi düşünebiliyordu. *Onu durdurmalıyım. Yoksa ayağa kalkar ve beni öldürür.*

Hiç olmazsa Toomy kâğıt bıçağını düşürmüştü. Bıçak yerde ışıldıyordu. Albert mokasenlerden biriyle üzerine basarak ekmek kızartma makinesini tekrar salladı. Bu sefer makine hâlâ inleyen Craig'in açık ağzına geldi. Bir mendilin içinde kırılan camlarınkini andıran bir ses duyuldu.

Albert, *ah, Tanrım,* dedi kendi kendine. *Dişleriydi bu.*

Craig yerde çırpınıp kıvranıyordu. Onu seyretmek bile korkunç bir şeydi. Belki de bunun nedeni etrafın loş olmasıydı. Adamın o korkunç canlılığı insana böcekleri hatırlatıyordu. Craig çırpınırken Albert'ın mokasenini yakaladı. Delikanlı tiksintiyle bağırarak ayağını kâğıt bıçağının üzerinden çekti. Craig bıçağı kapmaya çalıştı. Gözlerinin arasında burnu etten oluşmuş ve patlamış bir soğana benziyordu. Aslında Albert'ı göremiyordu. Zaten delikanlıya zarar verecek durumda da değildi. Ama Albert'ın bundan haberi yoktu. Ekmek kızartma makinesini tekrar Craig'in başına indirdi.

Adam hareketsiz kaldı.

Albert, onun başına dikildi. Soluk soluğa kalmıştı. Sonra ayaklarını sürüyerek merdivene doğru bir, iki adım attı. Eğildi ve kusmaya başladı.

13

Brian video ekranının önüne oturdu. Ekranın dümdüz ve bomboş olmasından korkuyordu. Dikkatle baktı, sonra da rahat bir nefes aldı.

Ekranda mavimsi yeşil harflerle:

SON PROGRAM TAMAMLANDI

yazılıydı. Altında ise:

YENİ PROGRAM? E H

Brian, E'ye bastı. Sonra da:

AP 29'U TERSİNE ÇEVİR LAX/LOGAN

diye yazdı.

"Kaptan Engle?"

Brian döndü. Bethany kokpitin kapısında duruyordu. Rengi uçmuş, oldukça da bitkin görünüyordu.

"Şimdi işim var Bethany."

"Onlar neden dönmediler?"

"Bilmiyorum."

"Bob'a... yani Bay Jenkins'e içeride birilerinin dolaştığını görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi. Ya hepsi öldüyse?"

"Ölmediklerinden eminim. Eğer seni rahatlatacaksa, merdivenlerden inip Jenkins'e katılabilirsin. Burada daha işim var."

Kız, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Evet, korkuyorum ya."

Bethany hafifçe gülümsedi. "Buna sevindim. İnsanın yalnız başına korkması kötü oluyor. Seni şimdi yalnız bırakacağım."

"Sağ ol. Onlar da neredeyse gelirler. Bundan eminim."

Brian üzerinde:

PROGRAM TAMAMLANDI

yazılı ekrana döndü. Parmaklarını çabucak tuşlarda dolaştırdı.

PROGRAMLA İLGİLİ SORUN VAR MI?

Cevabı hemen aldı:

HİÇBİR SORUN YOK. AMERICAN PRIDE'I UÇURDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER

Brian, "Bir şey değil," diye mırıldanarak alnında biriken teri koluyla sildi. Sonra kendi kendine, *yakıtın da yanacağını umarım*, dedi.

14

Bethany, Jenkins'in yanına indi. "Onlardan bir haber yok mu?"

Yazar ihtiyatla, "Bu haberden neyi kastettiğine bağlı," diye karşılık verdi. "Sen inmeden hemen önce bana birileri bağırmış gibi geldi." Aslında çığlıklar duymuştu ama onu daha fazla korkutmak istemiyordu.

Bethany, "Dinah'nın iyileşeceğini umarım," dedi. "Ama bilmem ki... Adam bıçağı çok derine saplamıştı."

"Kaptanı gördün mü?"

Bethany başını salladı. "Beni bir bakıma kapı dışarı etti. Galiba uçuşu programlıyordu."

Jenkins ciddi bir tavırla, "Dilerim öyledir," dedi.

Sonra ikisi de dönüp doğuya doğru baktılar. Şimdi bir şey çiğnenirken duyulan o çatırtıyı andıran sese daha tehlikeli bir şey karışmıştı. Çığlığa benzeyen, ama insanla ilgisi olmayan bir ses. Sanki bir makineden çıkıyordu.

"Ses daha yaklaştı değil mi?"

Jenkins istemeye istemeye kafasını salladı. Yorgun gözlerinde korku vardı.

"Sence o nedir Bob?"

Jenkins ağır ağır başını salladı. "Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi umarım yavrum."

15

Nick merdivenin ortasına ulaştığında işe yaramayan telefonların önünde birinin iki büklüm durduğunu fark etti. Onun kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Elini yavaşça cebine sokup iki yirmi beşlik çıkardı. Sağ elini yumruk yaparak bozuk paraları parmaklarının aralarına sıkıştırdı. Böylece bir tür muşta elde etmiş oldu. Sonra lobiye indi.

Nick yaklaşırken telefon kulübelerinin önündeki de başını kaldırdı. Albert'tı bu. Delikanlı ifadesiz bir sesle, "Kusmuklara basma," dedi.

Nick paraları cebine atıp hızla Albert'a yaklaştı. Burnuna kusmuğun ekşi kokusu geldi. Bir de Albert'ın duyduğu korkunun terle karışık kokusu. Nick bu kokuyu çok iyi biliyordu. Falkland'da karşılaşmıştı bununla, Kuzey İrlanda'da da. Kolunu onun omzuna attı. Albert ağır ağır doğruldu.

Nick yavaşça, "Onlar neredeler Ace?" diye sordu. "Gaffney ve Toomy... onlar nerede?"

"Bay Toomy orada." Albert yerde yatan adamı işaret etti. "Bay Gaffney servis odasında. İkisi de öldü sanırım. Bay Toomy odadaydı. Kapının arkasına saklanmıştı. Bay Gaffney odaya önden girdiği için onu öldürdü. Ben önden girseydim, önce beni öldürecekti." Albert yutkundu. "Sonra ben de onu öldürdüm. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü bana saldırdı. Anlıyor musun? Elinde bıçak vardı. Üzerime geldi."

"Kendini toplayabilecek misin Ace?"

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar kimseyi ö... ö... öldürmedim. Ve..." Albert acıyla, boğulurcasına hıçkırdı.

Nick, "Biliyorum," dedi. "Bu korkunç bir şey. Ama unutursun. Ben bunu biliyorum. Ve sen de olanları unutmak zorundasın Ace. Yatıp uyumadan önce çok uzun bir mesafeyi aşmamız gerekiyor. Tedavi için zamanımız da yok. Ses daha da yaklaştı."

Nick, Albert'ı bırakarak yerdeki adama doğru gitti. Toomy'ye bakarak bir ıslık çaldı. Hâlâ yaşıyordu, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Nick, Toomy'nin suratının haline bakarak, "Albert bütün bunları ekmek kızartma makinesiyle mi yaptı?" diye mırıldandı. "Tanrım!" Doğrularak sesini yükseltti. "O ölmemiş ki Ace!"

Delikanlı, ona doğru bir adım attı. "Ölmemiş mi?"

"Kendinden geçmiş ama hâlâ yaşıyor. Şimdi gidip Gaffney'e bakalım. Belki onun da şansı yardım etmiştir. Sonra... sedye nerede?"

Albert sanki Nick yabancı bir dilde konuşmuş gibi ona baktı. "Ha?"

Servis odasının kapısına doğru giderlerken Nick sabırla, "Sedye nerede?" diye tekrarladı.

Albert, "Onu bulduk," dedi.

"Sahi mi? Harika!"

Albert kapıda durdu. "Bir dakika..." Yere eğilip Gaffney'in çakmağını buldu. Doğrularak, "Yazı masasının yanındaydı sanırım..." dedi. Çakmağı yaktı. Çakmak birkaç denemeden sonra üç dört saniye yandı. Ama Nick de o sırada her şeyi gördü. Don Gaffney sırtüstü yatıyordu. Gözleri açıktı. Yüzünde müthiş bir şaşkınlık ifadesi vardı. Şansının ona yardım etmemiş olduğu anlaşılıyordu.

"Toomy nasıl oldu da seni yakalayamadı?" diye sordu.

Albert, "Ben onun burada olduğunu anladım," dedi. "Daha Gaffney'i bıçaklamadan önce... Şunları gördüm. Masadakileri." Şerit şerit yırtılmış kâğıtları işaret ediyordu.

"Şansın varmış." Nick karanlıkta elini Albert'ın omzuna koydu. "Yaşamayı hak etmişsin ahbap. Tamam mı?"

Albert, "Yaşamaya çalışacağım..." dedi.

"Öyle yap oğlum. Bu sayede her gece kâbus görmekten kurtulursun. Karşında böyle şeyleri bilen çok iyi biri var."

Albert başını salladı.

"Kendini bırakma Ace. Sana gerekli olan sadece bu. Kendini bırakma, o zaman düzelirsin."

"Nick?"

"Evet?"

"Artık beni Ace diye çağırmasan? Ben..." Albert'ın sesi iyice boğuklaşmıştı. Çabucak öksürdü. "O isimden hoşlanmıyorum sanırım."

16

Odadan birkaç saniye sonra çıktılar. Nick sedyeyi taşıyordu.

Telefonun önüne geldiklerinde Nick sedyeyi Albert'a uzattı. Delikanlı da sessizce aldı. Zaman azdı ama Nick o masa örtüsüne sarılı ekmek kızartma makinesine bakmadıkça hiçbir yere gitmeyecekti. Masa örtüsünü alarak ekmek kızartma makinesini çıkardı. Alet bir hayli ezilmişti.

Nick şaşkınlıkla, "Ekmek kızartma makinesi..." diye mırıldandı. "Benim profesyonel dostlarım var Albert. Böyle bir şeye hiçbir zaman inanamazlar. Ben de inanamıyorum zaten. Yani... bir ekmek kızartma makinesi..."

Albert başını çevirip, "At onu. Ekmek kızartma makinesini görmek istemiyorum," dedi.

Nick, onun isteğini yerine getirdi, sonra da omzuna vurdu. "Sedyeyi yukarı çıkar. Ben de hemen geliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"O büroda işimize yarayacak başka şeyler olup olmadığına bakacağım."

Albert bir an ona baktı ama karanlıkta Nick'in yüzünü iyi göremiyordu. Sonunda, "Sana inanmıyorum," dedi.

"İnanman şart değil." Nick'in sesinde garip bir şefkat vardı. "Hadi git Ace... yani Albert. Ben de hemen geliyorum. Arkana dönüp bakma."

Albert hâlâ Nick'e bakıyordu. Sonra dönerek merdivenden çıkmaya başladı. Başını önüne eğmişti. Dönüp arkasına bakmadı.

17

Nick, Albert karanlıklar arasında gözden kayboluncaya dek bekledi. Sonra da Craig Toomy'nin yanına giderek çömeldi. Uzandı. Bir eliyle Craig'in ağzını, diğeriyle de burnunu kapatmayı düşünüyordu. O zaman çabucak ölecekti. Bir dakika bile sürmeyecekti. Artık ondan sonra Bay Craig Toomy konusunda kaygılanmalarına da gerek kalmayacaktı. Ayrıca... onu sağ bırakırsa Craig nasıl bir akıbetle karşılaşacaktı? Ölü bir dünyada kısa bir süre yaşayabilirdi. Hiç hareket etmeyen bir gökyüzünün altında ölmekte olan havayı soluyacaktı. Dev karıncalar gibi yaklaşan o şeylerle karşılaşacaktı.

Nick, "Ölüm bu kaçık için iyi bir şey sayılır," dedi ama yine de durakladı. Küçük kızın görmeyen gözleriyle kendisine baktığını hatırlamıştı. Dinah, "Onu öldürme," demişti. Bu yalvarma değil, bir emirdi. "Ona ihtiyacımız olacak."

İngiliz homurdandı. "Neden bu köpeği o kadar koruyor?" Hâlâ Craig Toomy'nin parçalanmış yüzüne bakıyordu. Rudy Warwick merdivenin başından seslendiğinde birden irkildi.

"Bay Hopewell? Nick? Geliyor musun?"

İngiliz omzunun üzerinden karşılık verdi. "Hemen geliyorum." Yine ellerini Toomy'nin yüzüne doğru uzattı ve tekrar durakladı. Sonra ansızın ayağa kalkarak zorlukla soluk alan Craig'i kaderine bıraktı. "Geliyorum," diye seslenerek merdivenden koşarcasına çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YAKIT ALMA. ŞAFAĞIN İLK IŞIKLARI. UMACILAR'IN YAKLAŞMASI. SABAH MELEĞİ. SONSUZLUĞUN NÖBETÇİLERİ. HAVALANIŞ.

1

Bethany uçağın merdiveninden çıkarken Jenkins, "Galiba geliyorlar!" diye bağırdı.

Kız dönerek tekrar aşağıya indi. Birtakım kara gölgeler taşıma bandından yararlanarak dışarı çıkıyorlardı. Bethany ile Jenkins onlara doğru koştular. Dinah'yı sedyeye bağlamışlardı. Sedyenin bir ucundan Warwick tutuyordu, diğerinden de Nick. Warwick hırıltılı hırıltılı soluyordu.

Bethany, Warwick'e, "İzin ver de yardım edeyim," dedi. Adam buna minnetle razı oldu.

Nick, kıza, "Onu sarsmamaya çalış," diye tembih etti. "Albert, Bethany'nin yanına geç. Dinah'yı uçağın merdivenlerinden çıkarmamıza yardım et. Sedyenin mümkün olduğunca düz durmasını istiyorum."

Bethany, Albert'a, "Dinah çok mu kötü?" diye sordu.

Delikanlı sert bir sesle, "Öyle," dedi. "Kendinde değil ama yaşıyor. Bütün bildiğim bu kadar."

Uçağa yaklaşırken Jenkins öğrenmek istedi. "Gaffney'le Toomy nerede?"

Nick, "Gaffney öldü," dedi. "Toomy de ölseydi daha iyi olurdu. İstersen bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi zamanımız yok."

Sedyeyi ağır ağır merdivenden çıkardılar. Onları Jenkins, Warwick ve Laurel izledi. Genç kadın Albert'la Nick döndüklerinden beri ilk kez konuşmuş, "Toomy öldü mü?" diye sormuştu. Nick, "Hayır," dediği zaman ona dikkatle bakmış, sonra da rahatlayarak başını sallamıştı.

Nick sedyeyle uçağa girerken Brian da kokpitin kapısında duruyordu. İngiliz, "Onu birinci mevkiye götüreceğim," dedi. "Başının yukarıda olması için sedyenin şu ucunu da kaldıracağım. Bunu yapabilir miyim dersin?"

"Bu sorun değil. Sedyeyi, çerçevesinden koltuk kayışlarını geçirerek sıkıca bağla."

Salonun ışıklarında Dinah'nın yüzündeki kanlar iyice belli oluyordu. Kızın yüzü sarımsı beyazdı.

Brian alçak sesle, "Durumu kötü değil mi?" diye sordu.

"Bıçak kalbine değil ciğerine gelmiş. Kanama sandığım kadar ağır değil... Ama evet, durumu kötü."

"Biz geri dönünceye kadar yaşayabilecek mi dersin?"

Nick birdenbire bağırdı. "Kahretsin! Ben nereden bileyim? Ben askerim, lanet olasıca doktor değil!"

Diğerleri donup kaldılar. Şimdi büyük bir dikkatle ona bakıyorlardı. Laurel tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Nick sonra, "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Zamanda yolculuk insanın sinirlerini mahvediyor değil mi? Çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok." Laurel, onun koluna dokundu. "Hepimiz baskı altındayız."

Nick, kadına yorgun bir şekilde gülümserken bir yandan da saçlarını okşadı. "Harikasın Laurel. Gerçekten. Hadi gel. Sedyeyi bağlayalım. Ve buradan kaçmak için neler yapabileceğimize bakalım."

2

Beş dakika sonra Dinah'nın sedyesi uygun biçimde bağlanmıştı.

Brian, "Yakıt almamız gerekiyor," dedi. "Şimdi diğer motoru da çalıştıracağım. Pistteki jete iyice yaklaşmalıyız. Ben bunu yaparken siz de yakıt arabasını getirin. Diğer pistte bir tane var. Hava kararmadan önce onu görmüştüm."

Jenkins, "Belki salonun sonunda yatan Uyuyan Güzel'i kaldırmamız iyi olur," dedi. "O da yardım eder."

Brian bir an düşündü, sonra da başını iki yana salladı. "Aklı karışan, korkuya kapılan bir yolcuya hiç ihtiyacımız yok... Üstelik akşamdan kalma birine. Ayrıca yardım etmesi de şart değil. Yakıt arabasını iki kişi kolaylıkla itebilir. Tamam mı?"

Diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar. Brian onları süzdü. Warwick'le Bethany sedye taşıdıkları için hâlâ yorgundular. "Nick, Bob ve Albert. Siz arabayı itin. Laurel sen de direksiyona geç. Tamam mı?"

Yine hepsi başlarını salladılar.

"Tamam. Hemen gidip bu işi yapın öyleyse. Bethany, Warwick, siz de onlarla gidin. Merdiveni uçaktan uzaklaştırın. Ben uçağın yerini değiştirdikten sonra onu kanadın yakınına getirin. Tamam mı?"

"Evet..."

Oraya indiklerinden beri hepsinin de gözleri ilk kez berraklaşmıştı. Kaptan pilot, *tabii ya,* diye düşündü. *Şimdi yapacak bir işleri var. Benim de öyle. Çok şükür.*

3

Apronun sol tarafındaki boş yerde duran yakıt arabasına yaklaşırlarken Laurel, onu çok iyi görebildiğini fark etti. "Tanrım! Yine sabah oluyor sanırım. Karanlık basalı ne kadar oldu?"

Jenkins, "Saatime göre kırk dakika bile olmadı," dedi. "Ama uçağın dışında saatin pek de iyi işlediğini sanmıyorum. Galiba burada zamanın o kadar önemi yok."

Laurel, "Bay Toomy'ye ne olacak?" diye sordu.

Yakıt arabasının bulunduğu piste gelmişlerdi. Nick, genç kadının beline sarılarak onu kendine doğru çekti. Laurel bir an onun kendisini öpeceğini sandı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Nick, "Ona ne olacağını bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bütün bildiğim şu: Son anda Dinah'nın istediğini yapmayı tercih ettim. Ben oradan ayrıldığım sırada Toomy yerde baygın yatıyordu. Tamam mı?"

"Hayır." Laurel'ın sesi hafifçe titriyordu. "Ama galiba başka çare de yok."

İngiliz hafifçe gülümseyerek başını salladı. Kadının belini sıktı. "Los Angeles'a geri döndüğümüzde benimle akşam yemeği yer misin?"

Laurel hemen, "Evet," dedi. "O yemeği iple çekeceğim."

Nick yine başını salladı. "Ben de. Ama uçağa yakıt alamazsak hiçbir yere gidemeyiz."

Laurel direksiyona geçti. Diğerleri de arabayı itmeye başladılar. Brian uçağın dört motorunu da çalıştırmıştı. Ama motor gürültüsü bile doğudan gelen o sesi bastıramıyordu.

Laurel, *avlarını yiyen hayvanlar...* diye düşünerek titredi. *Ses buna benziyor.* Titremesi şiddetlendi. Neredeyse paniğe kapılacaktı.

Jenkins, "Tehlikeyi görürsek belki onunla başa çıkabiliriz," dedi.

Albert, ona bir göz attı. "Hiç sanmıyorum."

4

Brian uçağın ön kapısında belirerek Warwick'le Bethany'ye merdiveni ona doğru getirmelerini işaret etti. Onlar merdiveni uçağa doğru getirirlerken Brian da yaklaşan sesi dinledi. Aklına vaktiyle görmüş olduğu bir film gelmişti. Filmde Charlton Heston'ın Güney Amerika'da bir çiftliği vardı ve önlerine çıkan her şeyi yiyen dev bir asker karınca sürüsünün saldırısına uğruyordu. Filmin nasıl sona erdiğini anımsamıyordu. Nedense birdenbire gördüğü rüyadan bir sahneyi hatırladı. Üzerinde kırmızıyla SADECE KAYAN YILDIZLAR yazılmış o levhayı.

Yakıt arabası da gelmişti. Birkaç dakika sonra hepsi bu işle uğraşıyorlardı.

Nick bir ara Brian'a, "Bu iş ne kadar sürer?" diye sordu.

"En aşağı bir saat. Belki de iki."

İngiliz bir an endişeyle doğuya doğru baktı. Sonra da kısık sesle, "Bana bir iyilik yap ahbap," dedi. "Diğerlerine bunu söyleme."

"Neden?"

"Çünkü iki saatimiz *olduğunu* hiç sanmıyorum. Belki bir saatimiz bile yok."

5

Birinci mevkide tek başına kalan Dinah Catherina Bellman gözlerini açtı.

Ve gördü.

"Craig," diye fısıldadı.

6

Craig!

Ama Craig adını bir daha duymak istemiyordu. Adını her söyleyişlerinde kesinlikle kötü bir şey oluyordu. Her zaman.

Craig! Ayağa kalk, Craig.

Hayır. Ayağa kalkmayacaktı. Başındaki ağrı dayanılacak gibi değildi. Kafasının içine arılar doluşmuştu sanki. *Düşüncelerimi hissediyorlar,* dedi kendi kendine. *Beni sokarak öldürmeye çalışıyorlar.* Acıyla boğuk boğuk inledi.

Craig, kalkmalısın! Şimdi!

Babasının sesiydi bu. Susturamadığı, reddedemediği o ses. Ama bu kez onu hem susturacak hem de reddedecekti.

Toomy hırıltılı bir sesle, "Git başımdan," dedi. "Senden nefret ediyorum. Defol!" Can acısı tamamen artmıştı. *Ah, bırakın da öleyim,* diye düşündü. *Bırakın da öleyim. Cehennem azabı bu. Ben arılardan oluşan bir cehennemdeyim.*

Craig ayağa kalk. Kalkmalısın.

Birdenbire bunun babasının ya da annesinin sesi olmadığını anladı. Sadece zavallı, yaralı kafası kendi kendini kandırmaya çalışmıştı. Bu ses bir yerden geliyordu... Şeyden... Yukarıdan mı?... Bu ses başka bir yerden geliyordu... Azabın efsane, baskının da rüya olduğu ışıklı bir yerden.

Craig, onlar sana geldiler. Görmek istediğin herkes. Boston'dan ayrılarak buraya geldiler. Sen onlar için bu kadar önemlisin işte. Bu işi hâlâ yapabilirsin Craig. Bombanın pimini çekebilirsin. İstifanı verip babanın ordusundan çıkmak için zamanın var... Tabii bunu yapabilecek kadar erkeksen.

Craig boğuk boğuk, "Erkeksem öyle mi?" dedi. "Erkeksem? Her kimsen herhalde benimle alay ediyorsun." Gözlerini açmaya çalıştı. Ama kirpikleri kandan birbirine yapışmıştı. Ellerini kaldırıp gözkapaklarını zorla araladı. İleride bir ışık vardı sanki. Craig ağır ağır başını kaldırdı.

Ve *onu* gördü. O kızı.

Işığın ortasında duruyordu kız.

Uçaktaki küçük kızdı. Ama siyah camlı gözlüğü yoktu. Ve Craig'e bakıyordu. Hem de şefkatle.

Hadi, Craig. Ayağa kalk. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama kalkmalısın. Çünkü hepsi buradalar. Hepsi bekliyorlar... Ama sonsuza dek de beklemeyecekler. Umacılar bunu sağlayacaklar.

Craig, kızın ayaklarının yere basmadığını fark etti. Ayakkabıları yerden beş altı santim yukarıdaydı. O parlak ışık her tarafını sarmıştı.

Hadi Craig. Kalk artık.

Genç adam kalkmak için çabaladı. Çok zordu... Denge duygusunu hemen hemen tamamen kaybetmişti. Başını kaldırması da güçtü. Tabii ya. Çünkü kafasının içi öfkeli balarılarıyla doluydu. Craig iki kez düştü. Ama her defasında tekrar çabaladı. O sevecen bakışlı ışıltılı kız sonunda kurtulacağını müjdeleyerek onu ipnotize etmişti.

Hepsi de bekliyorlar Craig. Seni bekliyorlar.

7

Dinah yattığı sedyeden kör gözleriyle Craig'in ayağa kalkmaya çalışmasını seyrediyordu. Kalbi bu yaralanmış, ezilmiş adama, bu sadece patlamayı isteyen katil derin deniz balığına karşı acımayla dolup taşıyordu. Craig'in parçalanmış kanlı yüzünde karmaşık duygularının izleri vardı: korku, umut ve amansızca bir kararlılık.

Dinah, çok üzgünüm, Bay Toomy, diye düşündü. *Bütün yaptıklarınıza rağmen size acıyorum. Ama size ihtiyacımız var.* Ve kız tekrar ona seslendi. Ölmekte olan bilinciyle haykırdı. *Ayağa kalk Craig! Çabuk ol! Yoksa çok geç kalmış olacaksın!*

Aynı anda kız gerçekten geç kaldıklarını hissetti.

8

Nick, "Ne oluyor ahbap?" diye sordu. Yine yardımcı pilotun koltuğuna oturmuştu. Saçları karışmış, tiril tiril ütülü gömleğine yağ ve kan bulaşmıştı.

Brian, "APU motorları diğer jetten aldığımız yakıtın tadına baktılar, ama sanırım beğenmediler," dedi. "Albert'ın sihrinin etkili olacağını umalım Nick. Ama bilemiyorum."

Çok geçmeden aksilikler olmaya başladı.

Kaptan pilot, "Olacak gibi değil," dedi. "Motorlar yanacak. Hepsini de kapatıyorum. Aldığımız yakıtın bizim uçağın zaman akımına uymasını beklemek zorundayız."

Brian tam düğmeye uzanırken motorların boğuk sesi birdenbire düzeldi. Kaptan dönerek olanlara inanamıyormuş gibi Nick'e baktı. İngiliz sevinçle gülümsedi.

"Galiba şansımız artık döndü ahbap."

Brian ellerini havaya kaldırıp salladı. "Öyle olduğunu umarım." Bir düğmeyi çevirdi. Kabinin ışıkları yandı. Nick yerinden fırlayarak Brian'ın omzuna vurdu.

Bethany kapıda belirdi. "Ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

Brian, Bethany'ye bakmadan, "Galiba bu işi başarabileceğiz," dedi.

9

Craig sonunda ayağa kalkmayı başarmıştı. Küçük kız şimdi taşıma bandının hemen yukarısında durarak ona olağanüstü bir tatlılıkla bakıyordu. Gözlerinde bir şey daha vardı. Craig'in bütün yaşamı boyunca özlemini çektiği şey. Neydi bu?

Craig bunu anlamaya çalıştı. En sonunda bulmuştu. Merhamet ve anlayış!

Etrafına bakındı ve havanın aydınlanmaya başladığını gördü. Bütün gece baygın mı yatmıştı? Ama bu önemli değildi. Işıklı kız onları kendine getirmişti. Bütün o bankerleri.

"Beni bırakmak zorundalar... öyle değil mi?"

Kız, *evet*, dedi. *Ama acele etmelisin Craig. Yoksa gelmeyeceğini sanıp giderler.*

Craig ağır ağır ilerlemeye başladı. Kızın ayakları kımıldamıyordu. Ama Craig yaklaşırken o da geriye doğru uçtu. *Ah, ne harika!* Kız gülümsüyordu.

10

Jenkins'le Albert dışında diğerleri uçaktaydılar artık. Yazarla delikanlı merdivende oturmuş, sesin dalga dalga onlara yaklaşmasını dinliyorlardı.

Laurel ise açık olan ön kapıda durmuş, terminale bakıyordu. Hâlâ Bay Toomy konusunda ne yapacaklarını düşünüyordu. Birden Bethany bluzunun arkasını çekiştirdi.

"Dinah uykusunda mı konuşuyor ne? Belki de sayıklıyor. Gelebilir misin?"

Laurel salona gitti. Rudy Warwick, Dinah'nın karşısında oturmuş, endişeli bir suratla kızın elini tutuyordu. "Bilmem ki... Bilmem ki... Ama galiba artık gidiyor..."

Laurel küçük kızın alnına baktı. Alnı kupkuruydu, ateşi de yükselmişti. Kanama ya yavaşlamış ya da tamamen durmuştu, ama Dinah dokunaklı bir şekilde ıslık çalar gibi soluyordu.

Laurel, "Bence..." diye başladı. Dinah aynı anda açık açık, "Yoksa gelmeyeceğini sanıp giderler," dedi.

Laurel'la Bethany birbirlerine şaşkınlık ve korkuyla baktılar.

Warwick, genç kadına, "Galiba rüyasında Toomy denilen o adamı görüyor," dedi. "Bir ara onun adını söyledi."

Dinah, "Evet," dedi. Gözleri kapalıydı. Hafifçe başını oynattı. Sanki birini dinliyordu. "Evet, istiyorsan bunu yaparım. Ama acele et. Canının yandığını biliyorum. Fakat acele etmen gerekiyor."

Bethany, "Sayıklıyor değil mi?" diye fısıldadı.

Laurel, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. Belki de... rüya görüyor." Aslında Dinah'nın başka bir şey yaptığını düşünüyordu, ama ne yaptığını öğrenmek istemiyordu. Küçük kız ısrarla, "Bay Toomy'yi öldürmeyin," demişti. "Ona ihtiyacımız olacak."

Laurel, "Onu yalnız bırakalım," dedi. "Bırakalım da uyusun."

Bethany üzüntüyle mırıldandı. "Tanrım! Yakında buradan gideriz umarım." Warwick, kızı teselli için kolunu onun omzuna attı.

11

Craig taşıma bandına kadar ilerleyip üzerine düştü. Başı, boynu ve göğsüne kızgın bir demir saplandı adeta. Başına neler geldiğini hatırlamaya çalıştı, ama hiçbir şey hatırlayamadı. Başını kaldırarak şimdi taşıma bandının hemen yukarısında bağdaş kurmuş oturan ışıklı kıza baktı. Craig'in yaşamı boyunca gördüğü şeylerin en güzeliydi bu görüntü. *Bu kızın Umacılar'dan olduğunu nasıl düşünebildim?* Sonra boğuk boğuk bağırdı. "Sen bir melek misin?"

Işıklı kız, "Evet," diye cevap verdi. Craig o an sevincinin can acısını bastırdığını hissetti. Gözleri bulanıklaştı. İlk yaşlar yanaklarından ağır ağır akmaya başladı. Olgunluk çağına geldiğinden beri ilk kez ağlıyordu. Craig ansızın annesinin söylediği eski bir şarkıyı anımsadı.

Sen bir sabah meleği misin? Benim sabah meleğim olur musun?

Olurum. Evet, istiyorsan bunu yaparım. Ama acele et. Canının yandığını biliyorum. Fakat acele etmen gerekiyor.

Craig hıçkırarak emeklemeye başladı. "Peki... Ama benden ayrılmadan elinle yanağıma dokun bebeğim." Ve kan tükürdü.

12

Bu tuhaf sabah saatinde, havaalanının doğusunda garip çatırtılar, cayırtılar yankılandı. Jenkins'le Albert ayağa kalktılar. Renkleri uçmuştu.

Albert, "O neydi?" diye sordu.

"Bir ağaçtı sanırım." Jenkins dudaklarını yaladı.

"Ama rüzgâr yok ki."

Jenkins, "Evet," dedi. "Rüzgâr yok."

Şimdi çatırtılar yaklaşıyordu. Albert bir havlama sesi duyduğuna yemin edebilirdi... Sonra bu havlamaları sanki elektrikli aletten çıkan bir uğultu yutuyordu. Ama çatırtılar ve o tiz inilti hiç kesilmiyordu.

Bethany arkalarından tiz bir sesle, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

Albert, "Bir şey..." diye başladı, aynı anda Jenkins, onu omzundan tutarak işaret etti.

"Bak! Şu tarafa bak!"

Doğuda, uzaklarda ağaçlıklı bir sırttan elektrik direkleri yükseliyordu. Onlar bakarlarken direkler teker teker devrilmeye başladı.

Albert uyuşmuş gibi, "Hepsi o kadar değil," dedi. "Şu ağaçları görüyor musun? Nasıl da sallanıyorlar?"

Aslında ağaçlar sallanmıyordu. Albert daha sözlerini bitiremeden onlar da devrilmeye başladılar.

Çatır, çutur, şapırt, güm, HAV HAV!

Çatır, çutur, HAV HAV, güm, çatır!

"Buradan gitmeliyiz!" Jenkins, Albert'ı iki eliyle birden yakalamış sarsıyordu. Gözleri adeta budalaca bir korkuyla iyice irileşmişti. "Buradan, hemen, şimdi gitmeliyiz!"

On beş kilometre kadar uzakta, ufukta görülen telsiz kulesi sarsıldı, sonra titreşen ağaçların arasına devrildi. Artık toprağın da titreştiğini hissedebiliyorlardı.

Bethany uçağın kapısından, "Durdurun şunu!" diye haykırdı. Ellerini kulaklarına bastırarak ekledi. "Lütfen durdurun ŞUNU!"

Ama ses dalga dalga onlara doğru yaklaşıyordu. Avlarını yiyen Umacılar'ın çıkardıkları şapırtılarla çatırtılardan oluşuyordu ses.

13

"Seni zorlamak istemiyorum Brian. Ama bu iş ne zaman bitecek?" Nick'in sesi sinirliydi. "Buranın altı kilometre doğusunda bir nehir var. Alana girerken görmüştüm. Bence gelen neyse, şimdi nehrin diğer kıyısında."

Brian göstergelere baktı. "On beş dakika." Alnında iri ter taneleri belirmişti. "Depoların iyice dolması gerekiyor Nick. Yoksa Mojave Çölü'ne inmek zorunda kalırız. Hortumu çekip kapıları kapatarak pistte ilerlemek de bir on dakika sürer."

"Bu süreyi kısaltamaz mısın? Kısaltamayacağından emin misin?"

Brian başını sağa sola sallayarak tekrar göstergelere baktı.

14

Craig emekleyerek pek kısa olan yeni günün beyaz ve ölü ışığına çıktı. Ses korkunçtu. Yaklaşan yamyamlar ordusunun çıkardığı ses. Adeta gökyüzü bile bu yüzden titriyordu. Craig de bir an korkudan donmuş gibi kalakaldı.

Sonra onun sabah meleği, *bak*, diye işaret etti.

Craig baktı... Ve tüm korkusunu unuttu.

Amerikan Pride uçağının gerisinde, üçgen biçimi çim alanda maundan yapılmış upuzun bir toplantı masası duruyordu. Sönük ışıkta bile parlıyordu masa. Etrafında ise bankacılara yakışacak koyu renk takım elbiseler giymiş yirmi dört kişi ciddi tavırlarla oturmuşlardı. Önlerinde sarı not defterleri, sürahiler dolusu buzlu su ve kristal bardaklar vardı. Şimdi hepsi de dönüp Craig'e bakmaya başladı. Sonra birdenbire onu alkışlayarak ayağa kalktılar. Geldiği için alkışlıyorlardı Craig'i. Genç adam sevinçle gülümsedi.

15

Dinah birinci mevkide yalnızdı. Artık zorlukla soluk alabiliyordu. Sesi de güç çıkıyordu. "Onlara koş Craig! Çabuk! Çabuk!"

16

Craig taşıma bandından yuvarlandı. Beton zemine çarparken kemikleri sarsıldı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Can acısı önemli değildi artık. Melek o adamları getirmişti! Tabii getirmişti ya! Melekler her istediklerini yapabilirlerdi. Kızın etrafındaki ışık sönükleşmeye başlamıştı. Melek kaybolmak üzereydi. Ama bu da önemli sayılmazdı. Craig'in kurtulmasını sağlamıştı. Derin deniz balığını sonunda yakalayacakları o ağı da.

Onlara koş Craig! Uçağın yanından koş! Uçaktan uzaklaş! Hemen onlara koş!

Craig yalpalayarak koşmaya başladı. Onu kurtaracak olan ve hiç affetmeyen, suratsız adamlara doğru koşuyordu. Belki de onlar

balıkçıydılar. Bilinmeyen gümüş bir gökyüzünün ötesinde, bir teknede ayakta durarak olağanüstü bir şey yakalayıp yakalamadıklarını görmek için ağlarını denizden çeken insanlar.

17

Diğer jet uçağındaki bütün yakıtı almışlardı. Aldıkları yakıt yirmi bin litre kadardı.

Brian ayağa kalktı. "Tamam."

Nick de ayaktaydı. "Tamam ne?"

"Hortumu çekecek ve buradan gideceğiz."

Yaklaşan gürültü artık kulakları sağır edecek gibiydi. O çatırtı, şapırtı ve iniltiye benzeyen tiz sese, çöken bina ve devrilen ağaçların gürültüleri de karışıyordu.

Bethany birdenbire, "Bay Toomy!" diye haykırdı.

Nick, Brian'ın önünden birinci mevkiye koştu. İkisi de Craig'in pistte yalpalayarak ilerlediğini gördüler. Adam uçakla hiç ilgilenmiyor, üçgen şeklindeki çim alana doğru gidiyordu.

Warwick, "Ne yapıyor?" diye fısıldadı.

Brian, "Şimdi onu boş verin," dedi. "Zamanımız kalmadı. Nick merdivenden benim önümden in. Ben hortumu çıkarırken beni tut." Öyle de yaptılar. Brian sonra yakıt deposunun kapağını kapattı. Nick, onu geri çekerken, "Hadi," dedi. "Artık gidelim." Yüzü kül gibiydi.

Ama Nick hareket etmedi. Olduğu yerde donmuş gibi duruyor, doğuya doğru bakıyordu. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Suratında ancak kâbus gören bir insanda rastlanacak dehşet dolu bir ifade belirmişti. Üstdudağı titriyordu.

Brian da kafasını ağır ağır o tarafa doğru çevirdi. Ve Umacılar'ın sonunda soldan sahneye çıkışlarını seyretti.

18

Craig masanın başındaki boş iskemleye yaklaşarak diğerlerine, "Anlayacağınız," dedi. "İş yaptığım borsa komisyoncuları sadece namussuz değillerdi. Aynı zamanda CIA ajanlarıydılar. Ben de durmadan tahvil SATIN ALDIM!... ALDIM!" Daha devam edecekti, ama duyduğu bir ses yüzünden durakladı. Sanki iri dişler birbirlerine çarparak takırdıyordu.

Craig aniden kâğıtları şerit şerit yırtma isteği duydu. Önündeki not defterine uzandı ama defter birden kayboldu. Masa da, bankacılar da öyle. Hatta Boston da.

Craig kısık sesle şaşkın şaşkın, "Ben neredeyim?" diye mırıldandı. Etrafına bakındı... Birdenbire durumu kavradı. Ve onları gördü.

Umacılar gelmişlerdi.

Onu avlamaya gelmişlerdi.

Craig Toomy haykırmaya başladı.

19

Brian, onları görüyor ama gördüğüne bir anlam veremiyordu.

Önce iki şekil göründü. Biri kara, diğeri de domates kırmızısıydı.

Bunlar topa benziyorlardı. Kumsalda çocukların oynadıkları toplara. Ama üzerleri dalgalanıyor, büzülüyordu. Sonra toplar tekrar şişiyorlardı. Kaptan pilot onları sanki bir sisin arkasından izliyordu. Kurumuş yüksek otların arasında yuvarlanarak ilerliyor ve arkalarında kara izler bırakıyorlardı. Otları biçiyorlardı...

Brian'ın kafası istemeye istemeye, *hayır*, dedi. *Onlar sadece otları biçmiyorlar. Bunu sen de biliyorsun. Onlar otlardan daha fazlasını yok ediyorlar.*

Umacılar arkalarında kapkara, ince çizgiler bırakıyorlardı. Şimdi pistin ucundaki beyaz beton alandan neşeyle ilerlerken geride yine o siyah izler görülüyordu. Katranmış gibi parlıyordu bu çizgiler.

Brian'ın kafası yine istemeye istemeye, *hayır*, diye itiraz etti. *Katran değil. Sen o siyahlığın ne olduğunu biliyorsun. Hiç o. Hiç. Onlar pistin yüzeyinden daha fazla şeyi yiyorlar.*

Umacılar tehlikeli bir keyifle ilerliyor, zaman zaman da havaya sıçrıyorlardı. Sonra tekrar hızla uçağa doğru geliyorlardı.

Brian bunu fark edince haykırdı. Nick de öyle. Koşan topların yüzeylerinin altında suratlar vardı. Yabancı, korkunç suratlar. Gözleri ilkel birer çukurdan ibaretti. Ama ağızları koskocamandı. Birbirine sürtünerek gıcırdayan dişlerle dolu yarım daire şeklindeki kara mağaralar.

Umacılar önlerine çıkan her şeyi, hatta yerleri bile yiyorlardı. Sonra asfalt alana gelince durakladılar. Ve ansızın dönüp yön değiştirdiler. Şimdi Craig Toomy'ye doğru ilerliyorlardı. Craig, onlara bakıyor ve çığlıklar atıyordu.

Brian olanca gücünü kullanarak uğradığı felçten kurtulmayı başardı. Hâlâ alt basamakta donmuş gibi duran Nick'i dirseğiyle dürttü. "Hadi gel!" Ama Nick hareket etmedi, kaptan pilot, onu daha şiddetle dürttü. "Gel dedim! Çabuk ol. Buradan gidiyoruz!"

Şimdi alanın kenarında sürüyle siyah ve kırmızı top belirmişti. Umacılar zıplayıp dönüyorlardı... Sonra hızla onlara doğru gelmeye başladılar.

20

Craig'in babası, *onlardan hiçbir zaman kaçamazsın*, demişti. Çünkü bacakları var. O küçücük bacakları sayesinde çok hızlı koşuyorlar.

Ama Craig yine de kaçmayı denedi.

Dönüp terminale doğru koşmaya başladı. Zaman zaman dehşetle arkasına bakıyordu.

Babası tekrar, *hayır Craig,* dedi. *Koştuğunu SANABİLİRSİN. Ama koşmuyorsun.*

Arkasındaki iki top aralarındaki uzaklığı mutlulukla, kolaylıkla kapatıverdiler. Craig'i bagaj taşıma bandından yirmi adım ötede yakaladılar. Bir saniyenin binde biri kadar bir sürede Craig'in ayaklarını dişleyip çiğneyiverdiler. Genç adam ayaklarını yere vurarak hızla koşarken aniden boyu yedi santim kısalıverdi. Ayakları ve pahalı Bally ayakkabıları ansızın ortadan kayboldu. Kan akmadı. Çünkü yakıcı Umacılar'ın ısırdıkları yerler anında yanıyordu.

Craig ayaklarının yok olduğunun farkında değildi. Güdük bileklerinin üzerinde koşmaya çalışıyordu. O korkunç ve yakıcı ilk acı bacaklarına yayılırken iki Umacı aynı anda yükseldiler. Genç adamın bacaklarını dizlerinden kopardılar. Craig koşmaya çalışırken yere yuvarlandı. Kopuk bacaklarını sallayıp duruyordu. Kaçma düşleri sona ermişti.

Craig, "Hayır!" diye bağırmaya başladı. "Hayır baba. İyi bir çocuk olacağım! Lütfen onları uzaklaştır! İyi bir çocuk olacağım. USLU BİR ÇOCUK OLACAĞIMA YEMİN EDİYORUM! SEN YALNIZ ONLARI GÖNDE..."

Umacılar, ona yeniden saldırdılar. Dişlerini çatırdatıyor, vızıldıyor, bağırıyorlardı. Craig'den gelişigüzel parçalar koparmaya başladılar. Genç adamın son düşüncesi, *küçük bacaklarıyla nasıl bu kadar hızlı koşabilirler,* oldu. *Ama onların bacakları yok ki?...*

21

Sürüyle kara Umacı belirmişti. Laurel çok geçmeden alana yüzlerce, binlerce, milyonlarca, milyarlarca yaratığın doluşacağını an-

lıyordu. Hızla çalışan motorun gürültüsü arasında bile Umacılar'ın insanlıkla ilgisi olmayan o çığlıkları duyulabiliyordu.

Diğer toplar da Craig Toomy'ye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Laurel, *herhalde sık sık canlı et bulamıyorlar,* diye düşündü. Az kalsın kusuyordu.

Nick Hopewell dışarıya son kez gözlerine inanamıyormuşçasına baktıktan sonra kapıyı kapattı. Sarhoş gibi yalpalayarak koltukların arasından yürüdü. Gözleri adeta bütün yüzünü kaplıyordu. Çenesinden de kanlar sızıyordu. Dudağını kötü ısırmıştı. Laurel'a sarılarak alev alev yanan yüzünü kadının boynuna gömdü. Laurel da ona sıkıca sarıldı.

22

Pistin bir ucu tamamen ortadan kalkmıştı. Geride uzanan yerler de öyle. Uçak intihar hızı denilebilecek bir hızla ilerliyordu. Pistin ucuna yaklaşırlarken Brian mikrofonu kaptı. "Kemerlerinizi bağlayın! Kemerlerinizi bağlayın! Bunu yapamazsanız bir yerlere sıkıca tutunun!" Uçağı biraz yavaşlatarak bir dönüş yaptı. Ve o anda gördüğü şey beyninin adeta büzülerek inlemesine neden oldu. *Umacılar dünyayı yiyorlar! Tanrım! Sevgili Tanrım! Onlar dünyayı yiyorlar!*

23

Uçak dönüş yaparken raflardaki eşyalar etrafa saçıldı. Kemerini bağlayacak zaman bulamamış olan Bethany, Albert Kaussner'in kucağına yuvarlandı. Ama o ne bu sımsıcak vücutlu kızı ne de burnunun hemen ötesinden geçen çantayı fark etti. Albert bagaj yerindeki o kapkara dev çukura bakıyordu. *Bay Toomy onları kendine çekiyor,* diye düşünüyordu. *Ya da Umacılar onun eskiden olduğu yere gidiyorlar. Bay*

Toomy binadan çıkmasaydı o zaman Umacılar uçağa saldıracaklardı. Uçağı çatır çutur yiyeceklerdi. Biz içindeyken tabii. Tekerleklerden başlayarak yiyeceklerdi.

Onun arkasında oturan Bob Jenkins dehşet dolu, titrek bir sesle, "Artık biliyoruz, öyle değil mi?" dedi.

Laurel kendi kulağına bile yabancı gelen garip bir sesle, "Ne?" diye bağırdı. Nick başını kaldırarak genç kadını bıraktı. Laurel ekledi. "Neyi biliyoruz?"

"Bugün, dün halini aldığında olanları tabii. Şimdi, geçmişe dönüştüğü zaman olanları. Dünya onları bekliyor. Ölü, boş ve terk edilmiş bir halde. Onları bekliyor. Sonsuzun bekçilerini. Onlar geride kalan her pisliği en etkili şekilde temizliyorlar. Yiyerek yapıyorlar bunu."

Dinah berrak bir sesle, ama dalgın dalgın, "Bay Toomy onları biliyordu," diye mırıldandı. "Bay Toomy şimdi onların Umacılar olduklarını söylüyor."

24

Brian iki topun pistte uçağın önünden ilerlediklerini gördü. Yüzeyi ortadan kaldırıyor, geride cilalı abanoz kadar parlak paralel çizgiler bırakıyorlardı. Artık durmak için çok geçti. Brian hızı arttırdı. O anda bile çatırtıları, şapırtıları duyuyordu... Ama bu ses kulaklarında mı yankılanıyordu, yoksa sarsılan kafasında mı, bunu bilmiyordu. Aslında aldırdığı da yoktu.

25

Nick camdan bakmak için Laurel'ın üzerinden eğildi. Ve Bangor Havalimanı'nın lime lime olduğunu, parça parça kıyıldığını gördü.

Bethany Simms birden bağırdı. Kara bir Umacı uçağın yanından ilerleyerek pistin kenarını yiyordu. Sonra sağa doğru dönüp uçağın altında gözden kayboldu.

Uçak müthiş bir şekilde sarsıldı.

Nick, "Bize yetişti mi?" diye bağırdı. "Bize yetişti mi?"

Ona cevap veren olmadı. Renkleri iyice uçmuş, dehşete kapılmış olan yolcular camdan bakıyorlardı. Hiçbiri de sesini çıkarmadı. Brian kokpitteki koltuğunda heyecanla öne doğru eğilmişti. O toplardan birinin ön camdan içeri girmesini bekliyordu. Ama böyle bir şey olmadı.

Paneldeki son kırmızı ışık da yeşile döndü. Brian dümeni geriye doğru çekti ve uçak havalandı.

26

Kabinde gözleri uyumaktan kızarmış, siyah sakallı bir adam yalpalayarak öne doğru geldi. Diğer yolculara bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Boston'a yaklaştık mı? Öyle olduğunu umarım. Çünkü hemen gidip yatmak istiyorum. Başım öyle ağrıyor ki!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

BANGOR'A ELVEDA.
GECELER VE GÜNDÜZLER GEÇERKEN
BATIYA DOĞRU GİDİŞ.
BAŞKALARININ GÖZLERİYLE GÖRMEK.
SONSUZ UÇURUM.
YIRTIK. UYARI. BRIAN'IN KARARI.
İNİŞ. SADECE KAYAN YILDIZLAR.

1

Uçak doğuya doğru dönerken siyah sakallı adam da boş koltukların üzerine devrildi. Diğer boş koltuklara irileşmiş gözlerle, korkuyla baktı. Sonra gözlerini sıkıca yumdu. "Tanrım! Alkol hezeyanı! Kahrolasıca bir sanrı bu! Ama şimdiye dek hiç bu kadar kötüsü olmamıştı." Dehşetle etrafına bakındı. "Sonunda da böcekler görmeye başlayacağım... Nerede o kahrolasıca böcekler?"

Albert, *böcek yok,* dedi içinden. *Ama o topları görünceye kadar bekle. Onlara bayılacaksın.*

Nick, "Kemerini bağla ahbap," dedi. "Ve çeneni de..." Sonra yine havaalanına baktı... Ya da alanın eski yerine. Ana binalar ortadan kaybolmuştu. Uçak gitgide genişleyen kapkaranlık bir uçurumun üzerinden geçiyordu.

Laurel titrek bir sesle, "Ah, Tanrım, Nick..." diye mırıldandı ve elleriyle gözlerini kapattı.

Bethany, Albert'ın yanındaki pencerenin perdesini hızla indirdi. "Sakın onu açayım deme!" Sinirli bir şekilde, Albert'ı azarlarcasına konuşmuştu.

Albert, "Endişelenme," dedi ve sonra birden kemanını alanda bırakmış olduğunu hatırladı. *Eh...* diye düşündü. *Herhalde o çoktan ortadan kalktı.* Sonra o da elleriyle yüzünü kapadı.

2

Brian tekrar batıya doğru dönmeden önce Bangor'un doğusuna baktı. Orada hiçbir şey yoktu artık. Hiçbir şey. Ağaçlar kaybolmuştu. Kent de. Hatta dünya da.

Herhalde uzayda uçmak buna benzer bir şey, dedi kendi kendine. Doğuya yaptığı yolculuk sırasında olduğu gibi kafasında bir kayma hissetti. Çaresizce kendini toplamaya çalışarak bütün dikkatini uçmaya verdi.

Hızla yükselerek bir an önce bulutların arasına girmek istiyordu. Ondan sonra o cehenneme yakışacak manzarayı görmekten kurtulacaktı. Uçağı batıya doğru döndürdü. Bulutların arasına girmeden önce kentin batısındaki tepeleri, koruları ve gölleri gördü. Kapkara çizgiler onları da amansızca parçalamaya başlamıştı. Brian meslek hayatında o zamana kadar hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Gözlerini yumdu. Açtığında uçak bulutların içindeydi.

3

Bu kez hemen hiç sarsılmadılar. On dakika sonra ise bulutların arasından parlak mavi bir dünyaya çıktılar. Yolcular birbirlerine kaygıyla bakarlarken hoparlörlerden Brian'ın sesi yükseldi.

"Yükseldik. Artık neler olacağını hepiniz de biliyorsunuz. Geldiğimiz rotadan döneceğiz. Geçtiğimiz kapının hâlâ yerinde olduğunu umalım. Öyleyse oradan geçmeye çalışacağız." Bir an durdu, sonra konuşmasına devam etti. "Dönüş yolculuğu dört buçuk ila altı saat sürecek." Uzun bir sessizlik oldu. Brian ancak ondan sonra mikrofonu kapattı.

4

Siyah sakallı adam titrek bir sesle, "Tanrı adına, burada neler oluyor?" diye sordu.

Albert, onu bir an süzdü. "Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Yine hastanede miyim ben?" Adam, Albert'a bakarak korkuyla gözlerini kırpıştırdı. Delikanlı, onun haline acımıştı.

"Bir yararı olacaksa neden hastaneye döndüğüne inanmayasın?"

Siyah sakallı adam, ona bir süre korku ve merakla baktı. Sonra da, "Ben tekrar uyuyacağım," dedi. "Hemen, şimdi." Koltuğun arkalığını geriye doğru yatırarak gözlerini yumdu. Daha bir dakika geçmeden hafifçe horlamaya başladı.

Albert, adamı kıskanmıştı.

5

Nick bir an Laurel'a sarıldı. Sonra kemerini çözüp ayağa kalktı. "Ben öne gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Laurel başını sallayarak Dinah'yı işaret etti. "Onun yanında kalacağım."

Nick, "Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Korkarım şimdi her şey Tanrı'nın ellerinde."

Genç kadın, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama burada kalmak istiyorum."

"Pekâlâ Laurel." Nick, onun saçlarını hafifçe okşadı. "Ne güzel bir ad bu. Sana yakışıyor."

Laurel, ona bakarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Seninle akşam yemeği için randevumuz var. Unutmadığını umarım."

Genç kadın hâlâ gülümsüyordu. "Hayır, unutmadım. Unutacak da değilim."

Nick eğilerek Laurel'ı dudaklarından hızla öptü. "İyi. Ben de öyle."

O ön tarafa doğru giderken Laurel da parmaklarını yavaşça dudaklarına dokundurdu. Öpücüğü ait olduğu yerde tutmayı istiyormuş gibi. *Nick Hopewell'la yemek... Esmer bir yabancıyla. Mumlar ve bir şişe güzel şarap. Ve sonra öpücükler. Ama gerçek öpücükler. Okuduğum o romantik hikâyelere benziyor. Ama neden bu hayalimin gerçek olamayacağını düşünüyorum?*

Laurel kemerini çözerek kalktı. Dinah'nın yanına gidip elini kızın alnına koydu. Ateşi düşmüştü. Dinah'nın bembeyaz cildi soğuktu. Uçak hızla havalanırken Warwick, "Korkarım ölüyor," demişti. Laurel bu sözleri hatırladı. Sözcükler kafasında yankılandı. Dinah hafif hafif de olsa soluk alıyordu. Laurel, kızın yüzüne düşen saçları büyük bir şefkatle geriye itti. Restorandaki o garip anı düşünüyordu. Dinah elini uzatarak Nick'in kot pantolonunu yakalamıştı. *Onu öldürmeyin... Ona ihtiyacımız var...*

Laurel, kıza sessizce, *bizi sen mi kurtardın Dinah,* diye sordu. *Bay Toomy'ye bizim kurtulmamızı sağlayacak bir şey mi yaptın? Bizim yerimize onun hayatını vermesini mi sağladın?*

Sonra kendi kendine, *belki böyle bir şey oldu,* dedi. *O halde bu küçük kız, bu ağır yaralanmış kör zavallı, yaşadığı karanlıkların içinde korkunç bir karar verdi.* Eğilerek Dinah'nın kapalı, soğuk gözkapaklarını öptü. "Dayan... Lütfen dayan Dinah."

6

Bethany, Albert'a döndü. Delikanlının iki elini avuçlarının arasına alarak, "Yakıt bozulursa ne olur?" diye sordu.

Albert, ona şefkatle baktı. "Bu sorunun cevabını sen de biliyorsun Bethany."

"İstiyorsan beni Beth diye çağırabilirsin."

"Peki."

Kız sigara paketini çıkardı. Ama sonra LÜTFEN SİGARA İÇMEYİN yazılı panonun ışıklarının yandığını fark ederek paketi tekrar çantasına koydu. "Evet, biliyorum. Düşeriz. Hikâyenin sonu. Sana bir şey söyleyeyim mi?"

Albert hafifçe gülümseyerek, *söyle,* dercesine başını salladı.

"O yırtığı bulamazsak Kaptan Engle uçağı yere indirmez umarım. Bir dağ seçerek oraya çarpması daha iyi olur. O delinin başına gelenleri gördün mü? Öyle ölmeyi istemem." Titredi.

Albert bir kolunu Bethany'nin omzuna attı. Kız başını kaldırarak ona açık açık, "Beni öpmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Eh, o halde öp. Yoksa çok geç kalabilirsin."

Albert, kızı öptü. Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi yaşamı boyunca üçüncü kez öpüşüyordu. Ve her şey olağanüstü güzeldi. Yolculuğun sonuna dek bu kızı öpmeye devam edebilir ve hiçbir şey için de kaygılanmazdı.

Sonra Bethany, "Teşekkür ederim," diyerek başını onun omzuna yasladı. "Buna ihtiyacım vardı."

Albert, "Tekrar ihtiyacın olursa bana hemen söyle," dedi.

Kız başını kaldırıp neşeyle ona baktı. "Söylemem gerekiyor mu Albert?"

Arizonalı Musevi ağır ağır, "Gerekmiyor sanırım," diyerek kıza doğru eğildi.

7

Nick, kokpite doğru giderken Bob Jenkins'le konuşmak için durdu. Aklına çok kötü bir şey gelmişti. Yazara bunu mutlaka sormalıydı.

"Sence o nesnelerden havada da olabilir mi?"

Jenkins bir an düşündü. "Bangor'da gördüklerimize bakılırsa, olamaz. Ama karar vermek zor, öyle değil mi? Böyle bir durumda hiçbir şeyden emin olamazsın."

"Evet. Öyle sanırım. Emin olamayız." Nick bir an düşündü. "Ya senin şu zamandaki yırtık? Onu bulacağımızdan emin olabilir misin?"

Bob Jenkins, başını ağır ağır sağa sola salladı.

Rudy Warwick arkalarından söze karışınca ikisi de irkildiler. "Bana sormadınız ama size fikrimi yine de açıklayacağım. Yırtığı bulma olasılığı binde bir."

Nick biraz düşündükten sonra neşeyle güldü. "Hiç de kötü sayılmaz. Diğer olasılığı düşünecek olursan..."

8

Kırk dakika kadar sonra uçağın seyrettiği mavi gökyüzünün rengi koyulaşmaya başladı. Önce çivide dönüştü, sonra da koyu mora. Kokpitte oturan ve bir fincan kahve olsaydı diye düşünen Brian'ın aklına eski bir şarkı geldi. Uykulu bahçe duvarlarına koyu mor gölgeler düştüğü zaman...

Burada bahçe duvarları yoktu ama buz parçacıklarına benzeyen ilk yıldızlar gökyüzünde ışıldamaya başlamışlardı. Eski takımyıldızların tek tek gözükmeleri insanın içini rahatlatıyor ve güven veriyordu.

Nick arkasından, "Her şey çok çabuklaştı değil mi?" diye sordu.

Brian yerinde dönüp ona baktı. "Evet. Öyle. Bir süre sonra gündüzler ve geceler birbirlerini göz açıp kapayıncaya dek izleyecekler sanırım."

Nick içini çekti. "İşte şimdi işin en zor yanına geldik, öyle değil mi? Bekleyip ne olduğunu göreceğiz. Ve herhalde biraz da dua edeceğiz."

"Bunun bir zararı olmaz." Brian, İngiliz'i bakışlarıyla tarttı. "Eski karım olmayacak bir yangında öldüğü için Boston'a gidiyordum. Dinah'nın gidiş nedeni ise birkaç doktorun gözlerinin görebileceğini söylemesiydi. Bob Jenkins bir konferansa katılacaktı. Albert müzik okuluna girecekti. Laurel tatile çıkmıştı. Ya sen Nick? Sen neden Boston'a gidiyordun? Hadi, itiraf et. Vakit geçiyor."

Nick uzun bir süre Brian'a düşünceli bir şekilde baktı, sonra da güldü. "Eh, neden olmasın? Biz İngilizler, gizli servise, ajanlığa, casusluğa çok inanırız. Ünlü MI5 her şeyin bittiği değil başladığı yerdir. Ben on sekiz yıl orduda görev yaptım Brian. Bunun son beş yılını Özel Operasyonlar Bölümü'nde geçirdim. O zamandan beri de birçok iş yaptım. Bazıları zararsızdı, bazıları da çok kötü." Dışarıda hava iyice kararmıştı. Yıldızlar ışıl ışıldı artık. Nick konuşmasını sürdürdü. "Los Angeles'ta tatil yapıyordum. Beni buldular ve hemen Boston'a uçmamı istediler. Bana fazla zaman vermediler. Oysa San Gabriel Dağları'nda dört gün yamaçlara tırmanmış ve çok yorulmuştum. Bu yüzden olay başladığı sırada uyuyordum. Anlayacağın Boston'da biri var... ya da vardı... veya olacak. Zamanda yolculuk insanın kullandığı fiilleri altüst ediyor değil mi? Bu adam tanınmış bir politikacı. Perde arkasında fazla faaliyet gösteren biri. Bu adama kolaylık olsun diye O'Banion adını verelim. O'Banion çok zengin ve İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun, yani IRA'nın en heyecanlı destekçilerinden de biri. Bazılarının Boston'un en sevilen hayır işi dedikleri şeye milyonlarca dolar akıttı. Bu yüzden de elleri iyice kana bulandı.

Sadece İngiliz askerlerinin kanlarıyla değil. Okul bahçesinde oynayan çocukların, çamaşırhanedeki kadınların ve pusetlerinden uçarak parça parça olan bebeklerin kanları da var. O'Banion o en tehlikeli idealistlerden. Katliamı yakından görmeyen, kaldırımda yatan kopuk bir bacağa bakmak zorunda kalmayan ve hareketlerini deneyimlerin ışığında incelemeyen biri."

"O'Banion denilen adamı mı öldürecektin?"

Nick sakince, "Gerek olmadıkça öldürmeyecektim," dedi. "O çok zengin. Ama sorun bu değil. Tam bir politikacı. İrlanda dışında başka işlerde de parmağı var. Çok güçlü Amerikalı dostları olduğunu da söylemeliyim. Ve bunlardan bazıları bizim de dostlarımız. Bay O'Banion'u öldürmek politik açıdan tehlikeli olabilir. Ama adamın bir metresi var. Benden onu öldürmemi istediler."

Brian kısık sesle, "Bir uyarı olarak..." dedi.

"Evet. Bir uyarı olarak."

İki adam uzun süre birbirlerine baktılar. Sadece jetlerin uykulu uğultusu duyuluyordu. Brian'ın gözlerinden şok geçirdiği belliydi. Bakışları bir çocuğunkinden farksızdı. Nick ise sadece yorgundu.

Sonunda Brian, "Bu beladan kurtulursak," dedi. "Bu görevi yerine getirecek misin?"

Nick ağır ağır ama kesin bir tavırla, "Hayır," diyerek başını salladı. "Sanırım artık fikrimi değiştirdim eski dost. Bayan Hopewell'ın oğlu Nicholas artık böyle işler yapmayacak. Bu beladan kurtulursak emekliye ayrılacağım. Tabii kurtulacağımızı pek sanmıyorum ya o da başka."

"Emekliye ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?"

Nick düşünceli bir tavırla Brian'ı süzdü. "Şey... herhalde uçuş dersleri alabilirim..."

Brian kahkahalarla gülmeye başladı. Birkaç saniye sonra Bayan Hopewell'ın oğlu Nicholas da ona katıldı.

9

Otuz beş dakika sonra gündüz ışığı uçağın kabinine süzülmeye başladı. Üç dakika sonra sabahın on biriydi sanki. On beş dakika sonra da öğle.

Laurel etrafına bakındı ve Dinah'nın görmeyen gözlerini açmış olduğunu fark etti. Ama bu gözler hiç mi görmüyorlardı? Kızın gözlerinde Laurel'ı şaşırtan, anlatılamayacak bir şeyler vardı. Uzanıp Dinah'nın elini tuttu. "Konuşmaya çalışma. Uyandıysan konuşmaya çalışma Dinah. Sadece beni dinle. Uçuyoruz. Geri dönüyoruz. Sen de iyileşeceksin. Sana söz veriyorum."

Dinah, genç kadının elini sıkıca kavradı. "Benim için kaygılanma Laurel. Ben... istediğimi elde ettim..."

"Dinah, konuşmamalısın..."

Kız görmeyen gözleriyle sesin geldiği tarafa doğru baktı. Kanlı dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı. "Ben gördüm. Her şeyi Bay Toomy'nin gözleriyle gördüm. Başlangıçta ve... sonda. Son daha iyiydi. Başlangıçta her şey Bay Toomy'ye kötü ve iğrenç gözüküyordu. Sonunda daha iyi oldu."

Laurel, kıza çaresiz bir şaşkınlıkla baktı.

Dinah, onun elini bırakıp parmaklarını yavaşça yanağına dokundurdu. "Aslında kötü bir adam değildi." Öksürürken ağzından kan damlacıkları sıçradı.

Laurel, "Dinah, lütfen," dedi. "Artık konuşmaya çalışma."

Dinah gülümsedi. "Ben seni de gördüm. Sen çok güzelsin Laurel... Her şey çok güzeldi... Ölmüş şeyler bile. Biliyor musun... sadece görmek bile harikaydı." Hafifçe nefes alıp verdi. Sonra soluması durdu. Şimdi görmeyen gözleriyle Laurel Stevenson'ın çok ötesinde bir yere bakıyordu.

Laurel, "Lütfen soluk al Dinah," diye yalvardı. Sanki öpücüklerle onu canlandırabilecekmiş gibi elini tutup tekrar tekrar öptü. "Lütfen soluk al. Lütfen. Lütfen." Ama Dinah soluk almadı. Laurel, onun elini kucağına bırakarak uçuk renkli yüzüne baktı. Ağlayacağını sanıyordu ama öyle olmadı. Yine de kalbi korkunç bir kederle sızlıyor, kafası öfkeyle itiraz ediyordu. *Ah, hayır! Haksızlık bu! Haksızlık bu! Tanrım, bu hatayı düzelt! DÜZELT!*

Ama hiçbir şey düzelmedi. Laurel ileriye doğru baktı. Albert, Bethany'yi öpüyordu. Genç kadın onlardan umutla Dinah'ya döndü... Ama Tanrı bu hatayı düzeltmemişti.

Laurel, Dinah'nın yanağını öptü. Sonra da elini küçük kızın yüzüne dokundurdu. Parmaklarını Dinah'nın gözlerinin yakınına kadar kaydırdı. Her şeyi Bay Toomy'nin gözleriyle gördüm. Her şey çok güzeldi... Ölmüş şeyler bile... Sadece görmek bile harikaydı.

Laurel, "Evet," dedi. "Bu sözlerle yaşayabilirim. Ve Dinah'nın gözlerini kapatmaktan vazgeçti.

10

American Pride batıya doğru ilerlerken geceler gündüzleri, karanlık aydınlığı hızla izliyordu. Hatta bu değişiklik gitgide hızlanıyordu.

Havalandıktan üç saat kadar sonra bulutlar sona erdi. Yani doğuya giderken bulutlara rastladıkları noktada. Brian, onların otuz kırk santim kadar bile hareket etmediklerinden emindi. Great Plains aşağılarda sessizce göz alabildiğine uzanıyordu.

Rudy Warwick, "Burada o yaratıklara benzeyen hiçbir şey yok," dedi.

Bob Jenkins başını salladı. "Öyle. Ya zamanda ya da mekânda onları geride bıraktık sanırım."

Albert söze karıştı. "Ya da ikisi birden."

"Evet. Ya da ikisi birden."

Oysa öyle olmamıştı. Uçak Kayalık Dağlar'ı aşarken aşağıda uzanan o siyah çizgileri gördüler. Bulundukları yükseklikten iplik kadar ince gözüküyorlardı. Nick ön kapıda durup camdan aşağıya baktı.

"Tanrım..." diye mırıldanarak titreyen eliyle alnını sildi.

Utah'a doğru ilerlerken hepsi de teker teker Bethany'nin yaptığı şeyi tekrarladılar. Perdeleri kapattılar. O cehenneme bakmak istemiyorlardı. Nick titreyen bacaklarıyla yerine döndü. Elini alnına bastırarak bir süre öylece oturdu. Sonra Laurel'a döndü. Genç kadın hiçbir şey söylemeden onu kollarına aldı.

Brian aşağıda olanları seyretmek zorundaydı. Çünkü kokpitte perde yoktu.

Batı Colorado ve Utah'ın doğusu aşağıda ve ileride parçalanıyordu. Karanlık bastığı için Brian da biraz rahatladı. Artık dikkatini yıldızlara verebilirdi. Bu korkunç dünyada geride kalan tek gerçek şeyler onlardı. Avcı Orion. Işıltılı gece yarısı atı Pegasus. Parlak yıldızlardan oluşan Koltuk.

11

Yarım saat içinde güneş tekrar doğdu. Brian aklının sarsılarak kara uçurumun kenarına doğru biraz daha kaydığını hissetti. Aşağıdaki dünya ortadan kaybolmuştu. Sonunda tamamen yok olmuştu. Mavisi gitgide koyulaşan gökyüzü, kapkara dev bir okyanusun üzerine geçirilmiş kubbe gibiydi.

Dünya uçağın altından koparılıp alınmıştı sanki.

Bethany'nin düşündüğü şey Brian'ın da aklına gelmişti. *Kurtulamayacağımızı anladığım an pikeye geçeceğim. Bir dağa çarparız ve her şey böylece olup biter.* Ama şimdi çarpacak dağ da kalmamıştı.

Daha doğrusu çarpacak dünya kalmamıştı.

O yırtığı bulamazsak ne yapacağız, diye kendi kendine sordu. *Yakıt bitince ne olacak? Yere çarpacağımızı bana söyleme, çünkü buna inanmam. İnsan bir "hiçe" çarpamaz. Galiba sadece düşeceğiz... Düşeceğiz... Düşeceğiz... Ama ne kadar süre? Nereye kadar? İnsan bir hiçe ne kadar düşebilir?*

Bunu düşünme Brian!

Kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için hesap yaptığı kâğıdın üzerine eğildi. Çalışmasını ışık tekrar sönükleşmeye başlayıncaya kadar sürdürdü. Galiba güneşin doğmasıyla batması arasındaki süre yirmi sekiz dakikaya inmişti.

Brian mikrofona uzandı. "Nick! Buraya gelebilir misin?"

İngiliz daha otuz saniye geçmeden kapıda belirdi.

Brian, "Yolcular perdeleri indirdiler mi?" diye sordu.

Nick, "İndirmez olurlar mı?" dedi.

"Akıllılık etmişler. Sana hemen aşağıya bakmamanı söyleyecektim. Tabii yapabilirsen. Birkaç dakika sonra dışarı bakmanı isteyeceğim. Herhalde o sırada aşağıya da göz atmaktan kendini alamayacaksın. Ama sana o anı mümkün olduğu kadar geciktirmeni söyleyeceğim. Manzara... pek hoş değil."

"Her şey kayboldu, öyle mi?"

"Evet. Her şey."

"Küçük kız da öldü. Dinah. Laurel son anında yanındaymış. Olayı metanetle karşıladı. O kızı çok seviyordu. Ben de öyle."

Brian başını salladı. Kızın ölmesine şaşırmamıştı. Çünkü Dinah'nın hemen ameliyat edilmesi gerekiyordu. O zaman bile sonuçtan kimse emin olamazdı. Ama yine de Brian kalbinin üzerine ağır bir kaya koymuşlar gibi bir duyguya kapıldı. O da Dinah'yı sevmişti. Laurel gibi yaşamalarını ona borçlu olduklarına inanıyordu. Dinah, *Bay Toomy'ye bir şey yaptı,* diye düşünüyordu. *Onu garip bir biçimde kullandı. Ve galiba Toomy buna kızmadı...* Şimdi Dinah'nın ölümü bir işaretse, pek de iyiye alamet sayılmazdı.

Kaptan pilot, "Kızcağız gözlerini ameliyat ettiremedi," dedi.

"Öyle."

"Ama Laurel iyi değil mi?"

"Pek fena sayılmaz."

"Ondan hoşlanıyorsun sanırım."

Nick, "Evet," dedi. "Bazı dostlarım böyle bir şeye gülerlerdi. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Biraz sulugöz, romantik bir kadın, ama yine de metin."

Brian başını salladı. "Geri dönebilirsek sana şansın açık olsun diyeceğim."

"Sağ ol." Nick yine yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. "Bana daha önce sorduğun soruyu düşünüyordum... Bu beladan kurtulabilirsek ne yapacağımı sormuştun... Yani güzel Laurel'ı akşam yemeğine götürmek dışında. Belki de sonunda yine Bay O'Banion'un peşine düşerim. Anladığım kadarıyla o dostumuz Bay Toomy'den pek farklı değil."

Brian, "Dinah senden Bay Toomy'yi öldürmemeni istedi," diye hatırlattı. "Belki bunu da denkleme katman gerekir."

Nick başını salladı. Sanki kafası birden boynunun çekemeyeceği kadar ağırlaşmıştı. "Belki..."

"Dinle Nick. Seni buraya çağırmamın nedenini söyleyeceğim. Bob Jenkins'in dediği gibi bir zaman yırtığı varsa, o zaman oradan geçtiğimiz yere yaklaşıyoruz demektir. Şimdi seninle gözcülük edeceğiz. Sen ve ben. Sen sağ ve sağ-ortaya bak. Ben de sola ve sol-ortaya bakacağım. Zaman yırtığına benzer bir şey görürsen bana seslen."

Nick, Brian'a irileşmiş gözlerle baktı. "Ne tür bir zaman yırtığı arıyoruz? Psikadelik olanı mı? Yoksa renksizini mi?"

"Çok komik." Brian istememesine rağmen hafifçe güldü. "Yırtığın neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yok. Hatta onu görüp göremeyeceğimizden bile emin değilim. Göremezsek başımız iyice derde girecek. Bir yana kaymış, alçalmış ya da yükselmiş olabilir."

"Ya radar?"

Brian renkli radar ekranını işaret etti. "Gördüğün gibi ekran bomboş. Ama şaşılacak bir şey değil. Uçağın asıl pilotları bu lanet olasıca şeyi ekranda görselerdi zaten yırtıktan geçmezlerdi."

Nick sıkıntıyla, "Gözleriyle de görselerdi yine geçmezlerdi," dedi.

"Bu doğru olmayabilir. Belki yırtığı son anda gördüler ve kaçamadılar. Jetler çok hızlı ilerlerler. Mürettebat da bütün uçuş sırasında gökyüzünde Umacılar aramaz. Zaten buna gerek yoktur. Tehlikeleri onlara kontrol kuleleri haber verir. Uçak havalandıktan otuz, otuz beş dakika sonra uçuş mürettebatının en önemli görevleri tamamlanmış olur. Bana sorarsan bizim pilotla yardımcısı kahve içerek dinleniyorlardı. Belki gördükleri bir filmden söz ediyorlardı, belki de at yarışlarında ne kadar para kaybettiklerinden. Hostesler ise olay başladığı sırada biliyorsun yolculara içki vermeye hazırlanıyorlarmış."

Nick, "Bu çok ayrıntılı bir senaryo," dedi. "Kimi inandırmaya çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?"

"Şu sıra bir tek kişinin bana inanması yeterli olacak."

Nick gülümseyerek sağ taraftaki cama gitti. Farkına varmadan aşağıya baktı. Önce gülümsemesi dondu, sonra da kayboldu. Dizleri büküldü. Düşmemek için tutunmak zorunda kaldı. Çok hafif bir sesle, umutsuzca, "Tanrım..." dedi.

"Pek hoş bir şey sayılmaz. Öyle değil mi?"

Nick dönerek Brian'a baktı. Gözleri, rengi uçmuş suratında adeta yüzüyordu. "Hayatım boyunca bundan daha korkunç bir şey görmedim."

Kaptan pilot, "İstediğimi yapabilecek misin?" diye sordu. "Yapamayacaksan söyle? Gurur şu ara bizim için çok pahalı olan lüks bir şey..."

"Tabii yapacağım!" Nick kendini zorlayarak başını kaldırmıştı. Artık aşağıdaki o koskocaman, kapkaranlık çukura değil de gökyüzüne bakıyordu. "Ama ne aradığımı bilmek isterdim."

Brian, "Onu gördüğün zaman tanıyacağını sanıyorum," dedi. Bir an durdu, sonra da ekledi. "Tabii görebilirsen..."

12

Bob Jenkins üşüyormuşçasına kollarını sıkıca kavuşturmuştu. Bir yanı buz gibiydi. Ama fiziksel soğukluk değildi bu. Soğuk kafasından etrafa yayılıyordu.

Bir terslik vardı yine.

Yazar bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir terslik olduğundan da emindi. Bir şey yerinde değildi... Ya da kaybolmuştu... Veya unutulmuştu. Ya bir hata yapılmıştı ya da yapılacaktı. Jenkins bunu yakalar gibi oluyordu... Sonra bu düşünce kafasının derinliklerine kaçıp gizleniyordu.

Bir terslik vardı.

Ya da bir şey yerinde değildi. Veya kaybolmuştu.

Ya da unutulmuştu.

Önünde Albert'la Bethany memnun bir ifadeyle öpüşüyorlardı. Arkasında Rudy Warwick gözlerini kapatmış bir yandan dua ediyor, diğer yandan da tespihini sıkıca tutuyordu. Diğer tarafta Laurel Stevenson, Dinah'nın yanında oturmuş kızın ellerini okşuyordu.

Bir hata...

Jenkins yanındaki camın perdesini açtı, sonra da tekrar hızla indirdi. Aşağıya bakmak, mantıklı düşünmesini sağlamayacak, tersine kafasındaki her şeyi silecekti.

Onları uyarmalıyım. Bunu yapmak zorundayım. Benim varsayımıma dayanarak ilerliyorlar. Ama ya bu varsayım yanlışsa? Ve tehlikeliyse? O halde onları uyarmalıyım.

Ama ne bakımdan uyaracağım? Jenkins o düşünceyi yine yakalar gibi oldu. Ama sonra gölgelerin arasında bir karaltı gibi kaçıp kayboldu.

Yazar birden kemerini çözerek ayağa kalktı.

Albert dönüp ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

Jenkins öfkeyle, "Cleveland'a," diye homurdandı. Sonra uçağın dibine doğru yürümeye başladı. Hâlâ kafasında çalan o alarmın kaynağını anlamaya çalışıyordu.

13

Brian gözlerini hafifçe aydınlanmaya başlayan gökyüzünden panele kaydırdı. Zaman yırtığı yerindeyse çok geçmeden görmeleri gerekiyordu. Göremezlerse geri dönüp geçidi biraz daha yukarıda arayacaktı. Tabii aslında...

"Brian?" Nick'in sesi titriyordu. "Brian? Bir şey görüyorum sanırım."

14

Bob Jenkins uçağın sonuna ulaşmıştı ki birden geri döndü. Öne doğru giderken koltuklar ve yerde kalmış olan eşyalara baktı. Cüzdanlar... Gözlükler... Diş dolguları... Nişan yüzükleri...

Bir terslik var.

Evet. Ama gerçekten öyle mi? Yoksa fazla yorulmuş olan kafam boş yere dırdır mı ediyor? Delikanlıya tümdengelime çok alışık olduğunu söylemedin mi? Sen kırk tane polisiye roman yazmadın mı? Bunlardan on ikisi gerçekten iyi değil miydi? Newgate dergisi Uyuyan Madonna adlı romanından söz ederken "bir mantık şaheseri" sözcüklerini kullanmadı mı?

Bob Jenkins aniden durdu. Gözleri irileşmişti. Salonun ön tarafındaki bir koltuğa doğru bakıyordu. Siyah sakallı adam orada gürültüyle horlayarak uyuyordu.

Uyuyan Madonna.

Uyuyan adam.

Yazar ağzını açarak bir çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Boğazı sıkışmıştı. Dehşet bir gorile dönüşüp göğsüne oturmuştu. Yine bağırmaya çalıştı ama gıcırtıya benzeyen bir ses çıkarabildi.

Uyuyan Madonna! Ve uyuyan adam!

Biz... Olaydan sağ çıkanlar, hepimiz uyuyorduk.

Şimdi, sakallı adam dışında hepimiz uyanığız.

Jenkins tekrar ağzını açıp bağırmaya çalıştı, ama yine başaramadı.

15

Brian, "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

Zaman yırtığı yüz yirmi beş kilometre kadar ötedeydi. Gerçeğe açılmış baklava biçimi bir delikti bu. Ama kapkaranlık bir boşluk da değildi. Etrafını sönük, pembemsi mor bir ışık çevreliyordu. Kutup ışıklarına benziyordu. Brian deliğin ötesindeki yıldızları da görebiliyordu, ama sanki dalgalanıyorlardı. Gökyüzündeki bu delikten beyaz kurdele gibi bir duman çıkıyordu. Ya da yırtıktan içeri giriyordu. Duman gerçekle ilgisi olmayan bir karayolunu andırıyordu.

Brian heyecanla, *o dumanı izleyerek içeri girebiliriz,* diye düşündü. *Bu bir kuleden verilen işaretten daha iyi.*

Sonra, "Tamam!" diye bağırarak aptal aptal güldü. Yumruğunu sallıyordu.

Nick fısıldadı. "Genişliği üç kilometre kadar var sanırım. Tanrım! Buradan kaç uçak geçti dersin?"

Kaptan pilot, "Bilmiyorum," dedi. "Ama sadece bizim geri döndüğümüze dair iddiaya girebilirim." Mikrofonu aldı. "Sayın bayanlar ve baylar." Sesi duyduğu rahatlık ve zafer duygusu yüzünden titriyordu. "Bilmiyorum bundan sonra ne olacak? Nasıl ve neden? Ama gökyüzünde büyük bir kapıya benzer bir şey gördük. Uçağı tam ortasından geçireceğim. Hep birlikte diğer tarafta ne olduğunu öğreneceğiz. Şimdi kemerlerinizi bağlamanızı ve..."

Aynı anda Bob Jenkins deli gibi bağırarak koşmaya başladı. "Hayır! Hayır! Oradan geçersek hepimiz öleceğiz! Geri dön! Geri dönmelisin!"

Brian koltuğunda döndü. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Nick kemerini çözüp ayağa kalktı. "Bu Bob Jenkins'in sesine benziyor. Galiba sinirleri iyice bozuldu. Sen devam et Brian. Ben onunla ilgilenirim."

Brian, "Pekâlâ," dedi. "Onu bana yaklaştırma, yeter. Bob'un dikkatimi olmayacak bir anda dağıtıp o kapının yanına çarpmamıza neden olması hiç hoşuma gitmez." Otomatik pilotu kapatarak uçağın yönetimini eline aldı.

Geriden hızla koşan Jenkins sonunda kendini Nick'in karşısında buldu.

İngiliz, onu yatıştırmaya çalıştı. "Yavaş ahbap! Artık her şey yolunda." Yazarı sıkıca tuttu.

Jenkins çırpındı. "Hayır! Anlamıyorsun! Brian geri dönmeli! Geç kalmadan geri dönmeli."

Nick, Jenkins'i kokpitin önünden uzaklaştırarak tekrar birinci mevkiye soktu. "Şuraya oturup kemerlerimizi sıkıca bağlayalım, olur mu? Biraz sarsılabiliriz."

Brian, Nick'in sesini hayal meyal duydu. Yırtığa doğru sürüklenen dumandan şeride girdiğinden beri uçağı sanki çok güçlü bir el yakalayıp hızla ileriye doğru çekmeye başlamıştı. Brian, Tokyo dönüşü gövdedeki bir delikten havanın nasıl hızla kaçtığını anımsadı.

Sanki bütün dünya, diye düşündü. *Ya da ondan geri kalanlar bu yırtıktan kaçıyor.* Sonra rüyasında gördüğü ve kendisini oldukça korkutan sözcükleri hatırladı. SADECE KAYAN YILDIZLAR.

Yırtık tam ilerideydi. Gitgide büyüyordu.

Pilot, *kapıdan geçeceğiz,* dedi kendi kendine. *Tanrı yardımcımız olsun. Bu yırtıktan gireceğiz.*

16

Nick, Jenkins'i bir eliyle koltuğa oturtup diğerleriyle de kemerini bağlamaya çalıştı. Yazar çırpınıp duruyordu. Aslında ufak tefek, sıska bir adamdı, ama panik onu güçlendirmişti. Nick'in işini oldukça zorlaştırıyordu.

Nick, "Gerçekten her şey yolunda ahbap," dedi. Sonunda kemeri bağlamayı başarmıştı. "Kapıdan girdiğimiz zaman hepimiz de sağ salimdik. Öyle değil mi?"

Jenkins, onun yüzüne, "Yırtıktan geçtiğimiz sırada hepimiz uyuyorduk ahmak!" diye haykırdı. "Anlamıyor musun? HEPİMİZ DE UYUYORDUK! Onu durdurmalısın!"

Nick kendi kemerine uzanırken donakaldı. Jenkins'in ne demek istediğini kavrar kavramaz iyice sersemledi. Sanki kafasına bir tuğla düşmüştü. "Ah, sevgili Tanrım..." diye fısıldadı. "Biz ne yaptık, sevgili Tanrım?" Yerinden fırlayarak kokpite doğru atıldı. "Brian, dur! Geri dön! Geri dön!"

17

Brian deliğin içine bakıyordu. İpnotize olmuş gibiydi. Bir dalgalanma, bir karmaşa yoktu. Ama korkunç bir güç dev bir nehir gibi kapıya doğru akıyor, gitgide de hızlanıyordu. Sonra Nick bağırmaya başladı. Bir iki saniye sonra da Brian'ı omuzlarından yakaladı. Şimdi yırtıktan gök gürültüsüne benzer bir ses geliyordu.

"Geri dön Brian! Geri dönmelisin!"

Nick'in bu sözlerinin sağlam bir nedeni var mıydı? Yoksa Jenkins'in paniği bulaşıcı mıydı? Mantıklı bir temele dayanarak karar vermek için zaman yoktu. İnsan ancak önsezilerine dayanarak hareket edebilirdi.

Brian Engle dümeni yakalayarak sol tarafa doğru çevirdi.

18

Nick yandaki bölmeye çarptı. Kolu kırılırken mide bulandıran bir çatırtı duyuldu. Ana salonda eşyalar yine havada uçuştu. Siyah sakallı adam koltuğundan düşerken ancak uykulu uykulu bağıracak kadar zaman bulabildi. Sonra başı bir koltuğun dirsek yerine çarptı ve yere yığıldı. Bethany bir çığlık attı. Albert, kıza sıkıca sarıldı. İki sıra ötede Rudy Warwick gözlerini daha sıkı yumup eskisinden de hızlı dua etmeye başladı.

Uçak şiddetle yalpalamaya başlamıştı. Zaman zaman da yükselip alçalıyordu.

Bob Jenkins birinci mevkide koltuğunun iki yanını sıkıca tuttu. Şu anda kemerini bağladığı için Nick'e minnet duyuyordu. Uçak ileri doğru sıçradı. Sarsılarak sol kanadın üzerinde adeta amuda kalktı. Yazarın takma dişleri de ağzından uçtu.

Tanrım! Kapıdan mı geçiyoruz? Gerçekten geçiyor muyuz? Jenkins bunu bilmiyordu. Bütün bildiği dünyanın sarsılıp şaha kalkan bir kâbusa dönüştüğüydü... Ama hâlâ bu dünyadaydı. Şimdilik...

19

Brian sonunda uçağı o nehir gibi sürüklenen duman şeridinden çıkarmayı başardı. Dönmeden, "Nick?" diye bağırdı. "Nick? İyi misin?"

İngiliz ağır ağır ayağa kalktı. Sağ kolunu sol eliyle karnına bastırıyordu. Yüzü bembeyazdı. Can acısıyla dişlerini sıkmıştı. Burun deliklerinden ince kanlar sızıyordu. "Daha iyi günlerim oldu ahbap. Galiba kolum kırıldı. Ama ilk kez olmuyor. Kapıdan girmedik değil mi?"

Brian başını salladı. "Girmedik." Şimdi uçağa geniş bir daire çizdirmeye başlamıştı. "Yırtığı bulmak için bu kadar yolu aştıktan sonra

oradan geçmekten neden vazgeçtiğimizi bana açıklar mısın? Ve bunun nedeni her neyse sağlam bir şey olmasını dilerim. Yoksa kolunun kırılmış olmasına aldırmam." Mikrofona uzandı.

20

Brian konuşmaya başladığı sırada Laurel gözlerini açtı. Dinah'nın başı kucağına düşmüştü. Artık yaşamayan kızın saçlarını okşadı. Sonra onu tekrar sedyeye itti.

"Kaptan Engle konuşuyor. Çok üzgünüm. Tehlikeli birkaç saniye geçirdik ama şimdi durum iyi. Panelimdeki ışıkların hepsi de yeşil. Şimdi tekrarlıyorum. Aradığımızı bulduk ama..." Birden mikrofonu kapattı.

Diğerleri beklediler. Bethany Simms başını Albert'ın göğsüne dayamış hıçkırıyordu. Arkalarında Warwick ise hâlâ dua ediyordu.

21

Brian, Bob Jenkins'in yanında durduğunu fark edince mikrofonu kapatmıştı. Yazar titriyordu. Dudakları içeri göçmüş gibiydi... Ama Jenkins'in kendini biraz olsun toplamış olduğu da belliydi. Nick yardımcı pilot koltuğuna otururken yüzünü buruşturdu. Hâlâ kolunu tutuyordu. Kolu şişmeye başlamıştı.

Brian, Jenkins'e sertçe, "Kahretsin!" dedi. "Ne oluyor? Biraz daha sarsılsaydık uçak paramparça olurdu."

"Ben şununla konuşabilir miyim?" Jenkins mikrofonu işaret etti.

"Evet ama..."

"O halde izin ver de konuşayım."

Brian itiraz edecekti ama sonra vazgeçti. Düğmeyi çevirerek, "Hadi konuş," dedi. "Mikrofon açık. Önemli bir nedenin olduğunu umarım."

Yazar bağırdı. "Hepiniz beni dinleyin!"

Arkalarından bir gürültü geldi.

Kaptan pilot, "Normal ses tonuyla konuş," dedi. "Yoksa hepsinin kulaklarını sağır edersin."

Jenkins kendini kontrol ederek sesini alçalttı. "Geri dönmemiz gerekiyordu. Ve döndük. Kaptan bu işi zorlukla başardığımızı bana açıkladı. Şansımız bize çok yardım etti. Doğrusu çok budalaca davrandık. En önemli şeyi unuttuk. Oysa burnumuzun dibindeydi. Zaman yırtığından ilk geçtiğimiz sırada uyanık olan bütün yolcular ortadan kayboldular."

Brian oturduğu yerde irkildi. Sanki biri suratına bir yumruk indirmişti.

Jenkins konuşmasına devam etti. "Şimdi... hepimiz de uyanığız."

Albert kabinde yerde baygın yatan siyah sakallı adama bakarak, *birimiz dışında*, diye düşündü.

"Mantık, yırtıktan uyanık geçersek hepimizin ortadan kaybolacağını söylüyor." Jenkins bir an bu durumu düşündü. Sonra da ekledi. "Hepsi bu kadar."

Brian düşünmeden mikrofonu kapattı. Nick kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. Ama sesinden canının çok yandığı anlaşılıyordu. "Hepsi bu kadar mı? Kahretsin! Hepsi bu kadar ha? Peki şimdi ne yapacağız?"

Brian, Nick'e baktı, ama cevap vermedi. Bob Jenkins de öyle.

22

Bethany başını kaldırarak Albert'ın hatları gerilmiş şaşkın ifadeli suratına baktı. "Uyumamız mı gerekiyor? Bunu nasıl yapacağız? Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar canlı hissetmedim. Hiç uykum yok."

"Bilmem ki?" Delikanlı dönerek umutla Laurel'a baktı. Ama o da başını iki yana sallamaya başladı. *Keşke uyuyabilsem,* diye düşünüyordu. Uyusam ve bütün bu çılgınca kâbustan kurtulsam. Ama Bethany gibi onun da hiç uykusu yoktu.

23

Bob Jenkins öne doğru bir adım atarak camdan sessiz bir merakla baktı. Uzun bir süre sonra da yumuşak, saygı dolu bir sesle, "Demek yırtık böyle..." diye mırıldandı.

Brian'ın aklına bir rock and roll parçasının bir dizesi geldi. Bakabilirsin ama sakın dokunma. Sonra yakıt göstergelerine baktı. Gördükleri hiç de iç açıcı değildi. Sessizce Nick'e bir göz attı. Diğerleri gibi onun da hiç uykusu yoktu.

"Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi. "Ama o kapıyı deneyeceksek bunu çok geçmeden yapmamız gerekecek. Yakıtımız bizi ancak bir saat kadar götürür. Ondan sonra her şeyi unuturuz, olur biter. Bir önerisi olan var mı?"

İngiliz başını eğdi. Hâlâ kırık kolunu tutuyordu. Bir iki dakika sonra başını kaldırdı. "Evet. Gerçekten var. Uçakla yolculuk eden birçok kişi ilaçlarını bavullara koymazlar. Çünkü bavullarının bir yanlışlık sonucu dünyanın öbür ucuna gönderilme ihtimali vardır. Şimdi el çantalarını ararsak oldukça fazla miktarda yatıştırıcı ilaç bulacağımızdan eminim. Çantaları raflardan indirmemize bile gerek yok. Az önce çıkan seslerden çoğunun yere yuvarlandığı anlaşılıyordu... Ne? Fikrimi beğenmedin mi?" Bu son sözleri Bob Jenkins'e söylemişti. Çünkü yazar "ilaç" sözünü duyar duymaz, olmaz dercesine başını sallamaya başlamıştı.

Sonra Nick'e, "Sen reçeteyle satılan yatıştırıcı ilaçlar konusunda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Fazla bir şey bilmiyorum." İngiliz kendini savunmaya çalışıyormuş gibi konuşmuştu. "Ama biraz bilgim var."

Jenkins alaycı bir tavırla, "Ben çok şey biliyorum," dedi. "Bu konuyu iyice araştırdım. 'All-Nite'tan Xanax'a kadar. Anlayacağın bizim meslekte uyku ilacıyla cinayet işlenmesi çok tutulan bir şeydir. Şimdi diyelim ki ilk baktığın çantada gerçekten etkili bir ilaç buldun. Tabii olacak gibi değil ya neyse. İlacın hem uygun dozda olması hem de çabuk etki yapması gerekiyor. Bunu nasıl saptayabilirsin?"

"Neden saptayamayacakmışım?"

"Çünkü ilaç etkisini en aşağı kırk dakikada gösterir... Ve ben ilacın herkesi aynı oranda etkileyeceğine de inanmıyorum. Stres altında olan beyinler bu tür ilaçlarla savaşmaya... onu reddetmeye çalışırlar. Bu tür bir reaksiyonu ortadan kaldırmak da imkânsızdır Nick... Ha bunu denemişsin ha kalbini yönetimin altına almayı çalışmışsın, hepsi bir. Tabii yolculara çok miktarda ilaç vermeyi deneyebilirsin. Yeteri kadar bulursan eğer... O zaman herkes fazla dozdan ölür. Kapıdan geçeriz ama cansız olarak."

Nick, "Kırk dakika," dedi. "Tanrım. Bundan emin misin? Kesinlikle emin misin?"

Jenkins, "Evet," diye cevap verdi. Ses tonu kesindi.

Brian gökyüzünde ışıldayan baklava biçimi deliğe baktı. Uçak hâlâ havada daire çiziyordu. Yakında kapı gözden kaybolacaktı. Ama sonra tekrar göreceklerdi.

Nick sıkıntıyla, "Buna inanamıyorum..." diye mırıldandı. "Başımızdan o kadar şey geçti... Başarıyla havalandık ve buralara kadar geldik... Şu lanet olasıca şeyi bile bulduk... Ve şimdi uyuyamadığımız için kendi zamanımıza dönemeyeceğiz, öyle mi?"

Brian yavaşça, "Zaten artık kırk dakikamız da yok," dedi. "O kadar beklersek bu uçak havaalanına doksan kilometre kala yere çakılır."

"Ama herhalde başka alanlar var..."

"Var ama bu büyüklükte bir uçağın inebileceği boyutlarda değiller."

"Kapıdan geçip tekrar doğuya dönsek?"

"Vegas'a... ama..." Brian göstergelere baktı. "Sekiz dakika sonra Vegas da gidilebilecek bir yer olmaktan çıkacak. Bence LAX'a inmek zorundayız. Oraya gitmek için de en aşağı otuz beş dakika gerekli. Yani karar verip o yırtıktan geçmemiz için yirmi dakikamız var..."

Jenkins düşünceli bir tavırla Nick'i süzüyordu. "Ya sen?"

"Ne demek ya sen?"

"Bence sen bir askersin... Ama sıradan biri olduğunu da sanmıyorum. SAS'tansın belki de."

Nick'in yüz hatları gerildi. "Öyleysem ne olacak ahbap?"

Jenkins, "Belki sen bizi uyutabilirsin," dedi. "Özel Kuvvetler'de size böyle oyunlar öğretmiyorlar mı?"

Brian birden İngiliz'in, Craig Toomy'yle ilk karşılaştıklarında ona yaptıklarını hatırladı. "Ne dersin Nick? Volkan uyutma numarasına şimdi çok ihtiyacımız var."

İngiliz kulaklarına inanamıyormuşçasına bir pilota baktı, bir yazara. "Lütfen beni güldürmeyin, baylar, kolum o zaman daha kötü sancıyor."

Jenkins, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Yatıştırıcı ilaçlar konusundaki bilgim yanlıştı. Öyle değil mi? Eh, sizin de hakkımdaki düşünceleriniz yanlış. Ben James Bond değilim. Gerçek dünyada James Bond diye biri de yoktu. Belki boynuna vurarak seni öldürebilirim Bob. Ama felce uğraman ve bir daha da düzelememen ihtimali daha fazla. Hatta seni bayıltabilirim de." Yüzünü buruşturarak hızla şişen sağ kolunu havaya kaldırdı. "Ama korkarım usta elim, biraz önce kırılan koluma bağlı. Belki sol elimle kendimi savunabilirim. O da usta olmayan birine karşı. Senin sözünü ettiğin gibi şeyler? İmkânsız."

Biri, "Hepiniz en önemli şeyi unutuyorsunuz," dedi.

Üç adam döndü. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Laurel Stevenson bitkince kapıda duruyordu. Üşüyormuş gibi kollarını kavuşturmuştu. "Hepimiz uyursak uçağı kim kullanacak? Uçağı Los Angeles'a kadar kim götürecek?"

Üç erkek sessizce, şaşkın şaşkın ona bakakaldılar. Arkalarında, gökyüzünde "zaman yırtığı" tekrar belirdi.

Nick yavaşça, "Mahvolduk," dedi. "Bundan haberiniz var mı?" Hafifçe güldü ama sonra kırık kolu sarsıldığı için yüzünü buruşturdu.

Albert, "Belki de mahvolmadık," diye araya girdi. Bethany'yle Laurel'ın arkasında belirmişlerdi. Albert kolunu Bethany'nin beline atmıştı. Saçları bukleler halinde terli alnına yapışmıştı. Ama siyah gözleri berrak ve ciddiydi. Israrla Brian'a bakıyordu. "Bence sen bizi uyutabilirsin. Ve yine sen bizi alana indirebilirsin."

Brian sert sert, "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

Albert kısaca cevap verdi. "Basınçtan. Ben basınçtan söz ediyorum."

24

Brian o zaman tekrar rüyasını anımsadı. Hem de bütün ayrıntılarıyla. Sanki olayı yeniden yaşıyordu. Uçağın gövdesindeki çatlağa elini dayamış olan Anne. Üzerinde SADECE KAYAN YILDIZLAR yazılı levha.

Basınç.

Bak hayatım. Her şey halloldu.

Nick, "Brian, Albert ne demek istiyor?" diye sordu. "Bir çözüm yolu bulduğu belli. Böyle olduğu yüzünden de anlaşılıyor. Nedir bu."

Brian, ona aldırmadı. Dikkatle başlarındaki derde çare bulan on yedi yaşındaki müzik öğrencisine bakıyordu. "Peki ya sonra? Yırtıktan geçtikten sonra? Uçağı indirmek için nasıl uyanacağım?"

Laurel, "Lütfen biri ne olduğunu anlatır mı?" diye yalvardı. Nick'in yanına gitmiş, İngiliz de sağlam kolunu onun beline dolamıştı.

Brian kontrol panelindeki bir reostaya elini vurdu. Ayarlayıcının üzerinde KABİN BASINCI yazılıydı. "Albert bunu kullanmamı öneriyor. Hepimizin bayılması için."

"Bunu yapabilir misin ahbap? Gerçekten yapabilir misin?"

Brian, "Evet," dedi. "Yolculuk başladığı zaman hostesler bir gösteri yaparlar. Küçük, altın gibi kabı burnunuzla ağzınızın üzerine kapayın ve normal şekilde soluk alın derler. Kabin basıncı düştüğünde bu kaplar otomatik olarak yerlerinden çıkarlar."

Nick saate baktı. "Artık konuşmayı bırakıp bu işi yapsak. Zaman azalıyor."

"Hemen değil." Brian yine Albert'a döndü. "Uçağı yırtığa doğru döndürüp basıncı düşürmeye başlayabilirim. Kabin basıncını dakik bir şekilde kontrol altında tutabilirim. Yırtıktan geçmeden önce hepimizi bayıltabileceğimden eminim. Ama Laurel'ın sorusunu unutma. Hepimiz bayılırsak uçağı kim kullanır?"

Delikanlı ağzını açtı, sonra da kapadı. Başını salladı.

O zaman Bob Jenkins söze karıştı. Sesi ifadesizdi. "Bence sen bizi Los Angeles'a uçurabilirsin. Ama bunu yapabilmen için bir başkasının ölmesi gerekiyor."

Nick hemen, "Ne demek istediğini açıkla!" diye emretti.

Jenkins ne demek istediğini özetle açıkladı. O sırada Rudy Warwick de gruba katılmıştı.

Nick, "Bu olabilir mi Brian?" diye sordu.

Kaptan pilot dalgınca, "Evet," dedi. "Olmaması için bir neden yok." Artık on bir dakikaları vardı. O yırtıktan geçmeleri için on bir dakika. "Bu işi kim yapacak? Aranızda kura mı çekeceksiniz?"

"Buna gerek yok." Nick kayıtsızca konuşuyordu. "Bu işi ben yapacağım."

Laurel, "Hayır!" diye bağırdı. İrileşmiş olan gözleri daha koyu duruyordu. "Neden sen? Senin olman şart mı?"

Bethany, ona tıslar gibi, "Sus," dedi. "Madem istiyor, öyle yapsın."

Albert mutsuzca Bethany'ye döndü. Sonra Laurel'a ve en sonunda da Nick'e. Bir ses, *gönüllü sen olmalıydın,* diye fısıldıyordu. *Arizonalı Musevi gibi sert birine göre bir iş.* Ama yaşamı çok seviyordu... Ve

hemen sona erdirmeyi de istemiyordu. O yüzden ağzını açtı, sonra da bir şey söylemeden kapattı.

Laurel tekrar telaşla, "Neden sen?" dedi. "Niçin kura çekmiyoruz? Niçin Bob değil? Ya da Rudy? Veya ben?"

Nick, onun kolunu tuttu. "Benimle bir dakika gelir misin?"

Brian, "Nick, fazla zamanımız yok," diye anımsattı. Sakince konuşmaya çalışmıştı. Ama sesinde çaresizlik, hatta belki de panik vardı.

"Biliyorum. Sen gerekli şeyleri yapmaya başla!" Nick, Laurel'ı kapıdan çıkardı.

25

İngiliz küçük mutfakta durarak Laurel'ı karşısına aldı. Genç kadın aynı anda acı gerçeği kavradı. Boston'a Nick gibi bir erkeği bulmak için gitmek istemişti. Ve o adam uçaktaydı. Laurel'ın bu keşfinin pek romantik bir yanı yoktu. Hatta oldukça kötü bir şeydi bu.

Nick, "Belki aramızda bir şeyler olabilirdi," dedi. "Sence bu konuda haklı mıyım? Bu sözlerimi doğru buluyorsan açık açık söyle. Naz yapacak zaman yok. Hiç yok."

"Evet." Laurel'ın sesi titriyordu. "Haklısın sanırım."

"Ama kesin olarak bilmiyoruz. Bilemeyiz. Her şey dönüp dolaşıp zamana geliyor değil mi? Zaman... ve uyku... ve bilmemek. Bu işi benim yapmam gerekiyor Laurel. Her şeyimi dengelemeye çalıştım. Ama hesap defterimde çok açık var. Bu açığı kapatmam için tek şans bu. Ben de bu fırsattan yararlanmayı düşünüyorum."

"Ne demek istediğini anlaya..."

"Biliyorum, anlayamıyorsun. Ama ben anlıyorum."

İngiliz hızlı hızlı konuşuyordu. Genç kadının kolunu tutup onu kendine doğru iyice çekti. "Sen bir tür macera peşindeydin, değil mi Laurel?"

"Senin ne demek..."

Nick, Laurel'ı hafifçe sarstı. "Sana söyledim. Zamanımız yok! Bir macera peşinde miydin?"

"Ben... evet."

Brian kokpitten seslendi. "Nick!"

İngiliz o tarafa doğru dönüp, "Geliyorum!" diye cevap verdi. Sonra Laurel'a baktı. "Başka bir maceraya atılmanı istiyorum. Tabii bu felaketten sağ salim kurtulup buna da razı olursan..."

Genç kadın, ona baktı. Dudakları titriyordu.

"Dinle Laurel. Dikkatle dinle." Bir an durdu, sonra kelimelere basa basa konuşmaya başladı. "Vazgeçecektim. Buna karar vermiştim."

"Neden vazgeçecektin?"

Nick sabırsızca başını salladı. "Bu önemli değil. Önemli olan bana inanıp inanmadığın. İnanıyor musun?"

Laurel, "Evet," dedi. "Neden söz ettiğini bilmiyorum ama ciddi olduğuna inanıyorum."

Brian kabinden uyardı. "Nick! Yırtığa doğru gidiyoruz!"

İngiliz öne doğru yeniden bir göz attı. Gözleri kısılmış pırıl pırıl parlıyordu. Sonra tekrar Laurel'a baktı. "Babam Londra'nın güneyindeki Fluting köyünde yaşıyor. Anacaddedeki bütün dükkânlara onu sorabilirsin. Bay Hopewell'ı. Yaşlılar onu hâlâ Baba diye çağırıyorlar. Ona git ve vazgeçmeye karar verdiğimi söyle. Ama ona karşı sözlerinde direnmelisin. Çünkü adımı duyduğunda arkasını dönüp küfretmeye başlıyor. Benim oğlum yok diye haykırıyor. Israrcı olabilir misin?"

"Evet."

Nick başını sallayarak acımasızca gülümsedi. "İyi. Sana söylediklerimi tekrarla ve bana inandığını da açıkla. Belfast'taki kilisenin arkasında olanların kefaretini ödemek için elimden geleni yaptığımı söyle."

"Belfast."

"Evet. Seni yine dinlemek istemezse o zaman babama, 'Beni dinlemelisin,' de. 'Papatyalar yüzünden. Nick'in papatyaları getirdiği günü unutma.' Bunu da hatırlayabilir misin?"

"Papatyaları ona götürdüğün gün..."

Nick neredeyse gülecekmiş gibiydi. Ama Laurel o zamana dek onunki kadar acı duygular ve keder dolu bir yüz hiç görmemişti. "Hayır, papatyaları ona götürmedim. Ama önemli değil. İşte yeni maceran bu. İstediğimi yapacak mısın?"

"Evet ama..."

"İyi. Teşekkür ederim Laurel." Nick sol eliyle genç kadının ensesini kavrayarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Laurel'ı öptü. Dudakları soğuktu ve nefesi korku kokuyordu.

Sonra uzaklaştı.

26

Bethany, "Boğuluyormuş gibi mi olacağız?" diye sordu. "Soluk alamıyormuş gibi?"

"Hayır." Brian, Nick'in gelip gelmediğini anlamak için ayağa kalkmıştı. İngiliz kapıda göründüğünde tekrar yerine oturdu. Çok sarsılmış olan Laurel, Nick'i izledi. Brian, Bethany'ye, "Biraz başın dönecek, o kadar," diye açıkladı. "Sersemleyeceksin... ve kendinden geçeceksin..." Nick'e bir göz attı. "Sonra hepimiz uyanacağız."

Nick neşeyle, "Öyle," dedi. "Ve kim bilir? Belki ben de o sırada hâlâ burada olurum. 'Kalp para her zaman ortaya çıkar,' derler. Öyle değil mi Brian?"

"Her şey olabilir sanırım." Brian bir kolu hafifçe indirdi. Gökyüzü yine iyice aydınlanmaya başlıyordu. Yırtık tam karşıdaydı. "Oturun dostlarım. Nick, sen yanıma gel. Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim... Ne zaman uygulayacağını da açıklayacağım."

Laurel, "Bir dakika," dedi. Kendini biraz olsun toplamış, yüzüne de hafif bir renk gelmişti. Ayaklarının ucunda yükselerek Nick'i dudaklarından öptü.

İngiliz ciddi bir şekilde, "Teşekkür ederim..." diye mırıldandı.

"Vazgeçecektin. Kararını vermiştin. Beni dinlemezse, ona papatyaları götürdüğün günü hatırlatacağım. İyi ezberlemiş miyim?"

Nick güldü. "Hem de çok iyi sevgilim. Hem de çok iyi." Sol koluyla genç kadına sarılıp onu uzun uzun, sertçe öptü. Laurel'ı bıraktığı zaman düşünceli bir tavırla, şefkatle gülümsedi. "Bu da bana yeter."

27

Brian üç dakika sonra mikrofonu açtı. "Basıncı indirmeye başlıyorum. Herkes kemerlerini kontrol etsin."

Hepsi de öyle yaptılar. Bütün sinirleri gerilmiş olan Albert bir hışırtı duyacağını sanıyordu. Ama jetlerin düzgün uğultusundan başka ses işitilmiyordu. Hiç mi hiç uykusu yoktu.

Bethany yavaşça, "Albert?" dedi. Sesi korku doluydu. "Lütfen bana sarılır mısın?"

Delikanlı, "Evet..." diye mırıldandı. "Eğer sen de bana sarılırsan."

Arkalarında Rudy Warwick elinde tespihle yine duaya başlamıştı. Yan tarafta Laurel koltuğunun yanlarını sıkıca kavramıştı. Hâlâ Nick Hopewell'ın dudaklarını dudaklarında hissediyordu. Başını kaldırıp yukarıya doğru baktı. Derin derin, ağır ağır soluk almaya başladı. Maskelerin yukarıdaki yerlerinden düşmelerini bekliyordu... Doksan saniye sonra bu da oldu.

Laurel, *Belfast'taki günü de unutmamalıyım,* diye düşündü. *Kilisenin arkasında olanları. Nick günahının kefaretini ödemek için her şeyi yaptığını da söyledi. Kefaret...* Birden kendinden geçti.

28

Brian tekrar, "Ne... yapacağını biliyorsun... değil mi?" dedi. Uykudaymış gibi boğuk bir sesle konuşuyordu. İleride "zaman yırtığı" bütün gökyüzünü kaplıyordu adeta.

Nick, "Biliyorum," diye karşılık verdi. Yüzündeki oksijen maskesi yüzünden onun da sesi boğuk çıkıyordu. Lastik maskenin yukarısında gözleri berrak ve sakindi. "Kaygılanma Brian. Her şey yolunda. Artık uyu bakalım. Tatlı rüyalar görmeni dilerim."

Brian kendinden geçmek üzere olduğunu hissediyordu.

Ama yine de gerçeklerle bağlantısını kesmek istemiyordu. Yırtığa bakarak, çok güzel, diye düşündü. *Tanrım, ne kadar da güzel!*

Sonra o görünmeyen elin uçağı yakalayıp sürüklemeye başladığını hissetti. Bu kez geri dönmeyeceklerdi.

"Nick..." diye mırıldandı. Konuşabilmek için tüm gücünü harcamak zorunda kalmıştı. Elini ağır ağır kaldırdı.

Nick onun elini tuttu. "Uyu artık. Vücudunun kendinden geçme isteğiyle savaşma. Tabii benimle birlikte gitmek istiyorsan o başka. Artık çok az kaldı."

"Ben sadece sana... teşekkür etmek... istedim."

Nick gülümseyerek onun elini hafifçe sıktı. "Bir şey değil ahbap. Bu unutulmayacak bir uçuştu. Gösterilen film ve verilen mimozalar olmasaydı bile."

Brian tekrar yırtığa baktı. Şimdi yırtığa doğru harika renklerden oluşan bir nehir akıyordu. Renkler dönüyor, birbirlerine karışıyor ve Brian'ın kamaşan gözlerinin önünde kelimeler oluşturuyorlardı.

SADECE KAYAN YILDIZLAR

Kaptan pilot merakla, "Bu Kayan Yıldızlar... biz miyiz?" diye sordu. Sesi sanki kulaklarına çok uzaklardaki bir evrenden geliyordu.

Sonra karanlık etrafını sararak onu yuttu.

29

Nick şimdi yapayalnızdı. Uçaktaki tek uyanık adam. Vaktiyle Belfast'ta bir kilisenin arkasında üç çocuğu kurşun yağmuruna tutarak öldüren Nick. Çocuklar patatesleri el bombalarına benzemeleri için kurşuni renge boyayarak onları atmaya başlamışlardı. *Bunu neden yaptılar*, diye kendi kendine sordu. *Bir tür iddialaşmanın sonucu muydu?* Gerçeği hiçbir zaman öğrenememişti.

Artık korkmuyordu. Ama çok çok yalnızdı. Bu onun için yeni bir duygu değildi. Böyle tek başına ilk kez nöbet de beklemiyordu. Başkalarının yaşamlarının onun ellerine teslim edildiği çok olmuştu.

Yırtık gitgide yaklaşıyordu. Nick elini kabin basıncını kontrol eden reostaya attı.

Yırtık ne şahane, diye düşündü. Şimdi buradan fışkıran ışıklar son birkaç saat içinde karşılaştıkları şeylerin tam tersiydi. Nick sanki yeni bir hayat ve yeni bir hareketin birbirine karıştığı bir potaya bakıyordu.

Neden güzel olmasın? Belki de hayat... bütün hayat... burada başlıyor. Her günün her saniyesinde yaşam yeniden doğuyor. Burası yaratılışın beşiği ve zamanın da kaynağı. Umacılar'ın bu noktadan öteye geçmelerine izin verilmiyor.

Jet motorları homurdanıyordu. Koltuğunda bayılmış olan Brian Engle'ın vücudunu renkler yutuyordu adeta. Görkemli bir hayalete dönüşmüştü şimdi. Nick kol ve ellerinin renksizleştiklerini fark ettiği zaman hiç şaşırmadı. *Hayalet Brian değil. Benim.*

Şimdi korkunç bir uğultu uçağın motorlarının gürültüsünü boğuyordu. Ansızın uçağın burnunun hemen ötesinde sanki bir güneş patladı. Nick hiçbir insanın hayal edemediği renkleri gördü. Bu sadece zaman yırtığını değil kafasını, sinirlerini, kaslarını ve kemiklerini de doldurdu.

Nick, "Ah, Tanrım!" diye haykırdı. "Ne kadar GÜZEL!" Uçak yırtığa dalarken o da reostayı ayarladı.

Bir saniyenin binde biri kadar bir süre içinde Nick'in dişlerindeki dolgular tıkırdayarak yere düştüler. Onları genç adama diz görevini yapan teflon disk izledi. Kuzey İrlanda'daki çarpışmadan biraz daha şerefli bir çatışmanın hatırasıydı bu.

Ve Nick Hopewell ortadan kayboldu.

30

Brian ilkönce gömleğinin ıslak olduğunu ve başının da tekrar ağrımaya başladığını fark etti. Koltuğunda ağır ağır doğruldu. Başına saplanan ağrı yüzünden suratını buruşturarak kim olduğunu anımsamaya çalıştı. Nerede olduğunu da. Kendi kendine, *neden çabucak uyanmayı bu kadar çok istiyorum*, diye sordu. *Yaptığım önemli iş neydi?*

Kafası fısıldadı. *Hava sızıntısı. Kabinden hava sızıyor. Basınç dengelenmezse büyük bir dert...*

Hayır, bu doğru değildi. Basınç dengelenmişti. Daha doğrusu her şey esrarlı bir şekilde kendi kendine düzelmişti. Ve o da uçağı güvenle LAX'a indirmişti. Sonra yeşil blazer ceketli adam gelmişti ve...

Anne'in cenaze töreni! Tanrım! Uyuyakalmışım.

Brian birden gözlerini açtı. Ama bulunduğu yer bir motel odası değildi. Ya da Anne'in kardeşinin Revere'deki evinin misafir odası. Kokpitin camından yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bakıyordu.

Birdenbire... her şeyi anımsadı.

Hızla doğruldu. Kendini akşamdan kalmış gibi hissediyordu. Burnundan akan kanlar panele damlıyordu. Başını eğdi ve gömleğinin kan içinde olduğunu fark etti.

Tabii, diye düşündü. *Çoğu zaman basıncın düşmesi buna neden olur... Acaba şimdi kaç yolcum kaldı?* Hatırlayamıyordu. Kafasının içi yoğun bir sisle dolmuştu sanki.

Yakıt göstergelerine baktı. Kritik nokta yaklaşıyordu. Ama uçak tam olması gereken yerdeydi. Hızla Los Angeles'a doğru iniyorlardı. Çok geçmeden başka bir uçağın yoluna çıkabilirlerdi.

Kendinden geçmeden önce yanında biri vardı... Kimdi o? Brian bir an düşündükten sonra hatırladı. *Nick, tabii. Nick Hopewell.* O gitmişti. İngiliz'in "kalp para" olmadığı anlaşılıyordu. Ama Nick üzerine düşeni yapmıştı. Yoksa Brian şimdi uyanamayacaktı.

Telaşla telsize uzandı. "LAX alan kontrolü. Burası American Pride'a ait. Sefer..." Durakladı. Hangi seferdi bu? Anımsayamadı. Kafasındaki sis buna engel oluyordu.

Arkasından biri titrek bir sesle sersem sersem, "29 numaralı sefer değil mi?" diye mırıldandı.

"Sağ ol Laurel." Brian dönmedi. "Şimdi yerine geçip kemerini bağla. Bu uçakla bazı oyunlar yapmam gerekebilir." Tekrar mikrofona konuşmaya başladı. "American Pride, 29 numaralı uçuş. Tekrarlıyorum: 29. Yer kontrol: Acil durum! Acil durum! Lütfen önümdeki her uçağı yolumun üzerinden uzaklaştırın. 85 dereceyle geliyorum. Yakıtım tükendi. Bir itfaiye aracı çıkarın ve..."

Laurel arkasından ifadesiz bir sesle, "Ah, boş versene," dedi.

Brian hızla döndü. Başına saplanan sancıya ve burnundan akan kanlara da aldırmadı. "Kahretsin! Otursana! Önceden haber vermeden yoğun bir trafiğe karışmak üzereyiz. Boynunun kırılmasını istemiyorsan..."

Laurel yine ifadesiz bir sesle, "Burada yoğun trafik yok," dedi. "İtfaiye araçları da. Nick boş yere öldü. Ben de onun haberini iletme fırsatını bulamayacağım. Aşağıya bir baksana."

Brian denileni yaptı. Artık Los Angeles'ın dış mahallelerinin üzerinden uçuyorlardı, ama aşağıda karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey... Ve hiç kimse.

Laurel Stevenson korku ve düş kırıklığıyla hıçkırmaya başladı.

31

Uçak bomboş sokakların üzerinden geçerken gölgesi üzerlerine düşmüyordu. Şafağa daha bir saat vardı.

Uçağın tekerlek kapakları açıldı ve iniş takımları uzandı. American Pride havaalanına doğru alçalmaya başladı. Dokuz metre kadar aşağıda beton pist uzanıyordu.

Brian'ın bu kez uzun uzadıya manevra yapması imkânsızdı. Yakıt göstergelerinin ibreleri sıfırın üzerinde duruyordu. Brian dalışa geçti. Bir sarsıntı oldu. Pilotun dişleri çatırdadı, burnu tekrar kanamaya başladı. Yardımcı pilot koltuğunda oturan Laurel haykırdı.

Brian mikrofonu kaptı. "Sıkı tutunun! Sert bir iniş yapacağız! Sıkı tutunun!"

Uçak piste inerek korkunç bir sessizlik içinde ilerledi. United terminaline yaklaşıyorlardı. Binanın önünde en aşağı on uçak duruyordu.

Brian'ın sesi mikrofondan tekrar yükseldi. "Sıkı tutunun! Çarpışacağız! Sıkı tutunun! Bu..."

American Pride 29, terminalin 29 numaralı kapısına çarparak durdu. Korkunç, boğuk bir gürültü duyuldu. Bunu cam şangırtıları ve ezilen maden levhaların sesi izledi. Brian bir an koltuğunun arka-

lığına yapıştı sanki. Sonra dikleşerek patlamayı bekledi. Ama sonra depolarda patlayacak kadar yakıt kalmamış olduğunu hatırladı.

Kontrol panelindeki düğmeleri kapattı. Sonra da Laurel'ın ne durumda olduğunu anlamak için ona döndü. Genç kadın bulanık gözlerle uyuşukça ona bakıyordu.

Brian titrek bir sesle, "Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağım," dedi.

"Çarpıp parçalanmamıza izin vermeliydin. Denediğimiz her şey... Dinah... Nick... hepsi de boşunaydı. Burada da durum aynı. Aynı."

Brian kemerini çözerek yalpalayarak ayağa kalktı. Mendilini cebinden çıkarıp Laurel'a uzattı. "Burnunu sil. Kanıyor."

Genç kadın mendili alarak sanki yaşamı boyunca böyle bir şeyi hiç görmemiş gibi baktı.

Brian ağır ağır kabine doğru gitti. Kapıda durup yolcuları saydı. Geride kalan birkaç yolcusunun durumları kötü görünüyordu. Bethany başını Albert'ın göğsüne dayamış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Rudy Warwick kemerini çözüp ayağa kalkarken başını yukarıdaki rafa çarptı. Tekrar yerine çöktü. Brian'a hiçbir şey anlayamıyormuş gibi sersem sersem baktı. Brian nedense, *Rudy acaba hâlâ aç mı,* diye düşündü. *Ama sanmıyorum...*

Sonra yolculara, "Uçaktan inmeliyiz," dedi.

Bethany başını kaldırdı. "Ne zaman gelecekler?" Sinir krizi geçirmek üzereydi. "Bu kez ne kadar zaman sonra bize ulaşacaklar? Onların sesini duyuyor musunuz?"

Brian'ın başına yine bir sancı saplandı. Ayaklarının üzerinde sallandı. Bayılacağından emindi.

Biri kolunu beline dayayarak yardım etti. Brian şaşkınlık içinde baktı. Bunu yapan Laurel'dı.

Genç kadın yavaşça, "Kaptan Engle haklı," dedi. "Uçaktan inmeliyiz. Belki de durum göründüğü kadar kötü değil."

Bethany sinirli bir tavırla, havlarcasına güldü. "Daha ne kadar kötü olabilir? Ne kadar *kötü...*"

Albert, "Burada farklı bir şey var," dedi. Delikanlı camdan bakıyordu. "Bir şey değişmiş. Ne olduğunu bilmiyorum... Ama her şey aynı değil." Önce Bethany'ye baktı. Sonra Brian'la Laurel'a. "Aynı değil."

Kaptan pilot, Bob Jenkins'in yanında durarak eğildi ve camdan dışarı bir göz attı. Bu alan ona Bangor'dakinden çok farklı görünmedi. Sadece daha fazla uçak vardı. Ama onlar da terk edilmişti. Ancak Brian, Albert'ın yine de haklı olabileceğini düşündü. Görmekten çok hissediliyordu. Arada, kavrayamadığı çok önemli bir fark vardı. Bunu yakalayacak gibi oluyor ama başaramıyordu. Tıpkı karısının parfümünün adı gibi.

Parfümümün adı "L'Envoi" hayatım. Ben her zaman bu kokuyu sürerim. Hatırlamıyor musun?

Hatırlamıyor musun?

Brian, "Hadi, gelin," dedi. "Bu sefer kokpitteki kapaktan çıkacağız."

32

Brian panelin hemen altındaki kapağı açıp aşağıya atladı. Ön bagaj yerinden geçerek uçağın burnundaki geniş kapağı açtı. Albert, ona katılarak Bethany'nin inmesine yardım etti. Brian da Laurel'ın inmesine. Sonra Brian'la delikanlı kemikleri cama dönüşmüş gibi hareket eden Warwick'in yardımına koştular. Warwick hâlâ tespihini sıkıca tutuyordu. Şimdi kokpitin altında toplanmışlardı. Bob Jenkins yukarıda yere çömelmiş, delikten onlara bakıyordu.

Brian el merdivenini yerinden çıkararak geniş kapaktan sarkıttı. Önce kendisi alana indi. Sonra da diğerleri onu izlediler. Brian ayağı asfalta değdiği an çılgınca bir isteğe kapıldı. Elini kalbine koyarak, *bozulmuş süt ve ekşimiş bal ülkesi bu yolculuktan sağ kurtulanların artık... hiç olmazsa Umacılar gelinceye kadar*, diye bağıracaktı.

Ama hiç sesini çıkarmadı. Diğerleriyle birlikte orada durup çevresine bakındı. Hafif bir rüzgâr yanağını okşuyordu. Uzaklardan bir ses duydu. Ama bu Bangor'da yavaş yavaş fark ettikleri o çatırtı ve şapırtıya benzemiyordu. Yine de ne olduğunu anlayamadı.

Bethany, "O nedir?" diye sordu. "Şu uğultu? Elektrik uğultusuna benziyor."

Jenkins düşünceli bir tavırla, "Hayır, benzemiyor," dedi. "Bu tıpkı..." Başını salladı.

Brian, "Şimdiye dek duyduğum seslere hiç benzemiyor," dedi, ama bundan da pek emin değildi.

Bethany sinirli sinirli bağırdı. "Onlar değil mi? Onlar geliyorlar! Dinah'nın sözünü ettiği Umacılar!"

Kaptan pilot, "Sanmıyorum," dedi. "Ses hiç de aynı değil." Ama midesinden vücuduna buz gibi bir korku yayılmaya başlamıştı.

"Şimdi ne olacak?" Warwick'in sesi karga gibiydi. "Her şeye yeniden mi başlayacağız?"

Brian, "İçeri girmek için bagaj bandına gerek kalmayacak," dedi. "Bu da bir başlangıç sayılır. Servis kapısı açık." Uçak binaya çarptığı zaman tekerlekli merdiven de kapının önünden kaymıştı. Ama onu tekrar uygunca yerleştirmek hiç de zor olmayacaktı. "Hadi."

Hep birlikte merdivene doğru ilerlediler.

Brian, "Albert?" dedi. "Bana yardım et de şu merdiveni..."

Jenkins, "Bir dakika!" diye haykırdı.

Brian döndü. Yazar etrafına ihtiyatla karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ve o şaşkınlık dolu gözlerindeki yeni ifade neydi? Umut mu? "Ne var Bob? Ne görüyorsun?"

"Yine boş bir alan. Ama hissettiklerime gelince..." Jenkins parmaklarını yüzüne götürdü. Sonra da elini havaya kaldırdı.

Brian, Jenkins'e ne demek istediğini soracakken duraksadı. Çünkü cevabı kendisi de biliyordu. Bunu uçaktan indikleri zaman fark etmemiş miydi? Evet. Fark etmiş, ama sonra üzerinde durmamıştı.

İşte şimdi de hafif bir rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Yani hava hareket halindeydi.

Albert, "Tanrım!" diyerek parmağını ağzına soktu, sonra havaya kaldırdı. Olanlara inanamıyormuşçasına gülümsedi.

Laurel, "Hepsi bu kadar değil," dedi. "Dinleyin." Uçağa doğru koştu. Sonra da dönüp onlara doğru geldi. Saçları rüzgârda uçuşuyor, yüksek topuklu ayakkabıları asfaltın üzerinde tıkırdıyordu. "Duydunuz mu? Duydunuz mu?"

Evet, duymuşlardı. Sesler artık boğuk ve hafif değildi. Brian, Laurel'ın konuşmasını dinlerken Bangor'daki durumu hatırladı. Orada sesler sanki kafalarına pirinç ya da kurşundan birer çan geçirilmiş gibi boğuk çıkıyordu.

Bethany ellerini kaldırdı, tempoyla birbirine vurmaya başladı. Neşeyle gülüyordu.

Warwick, "Bu ne anlama..." diye başladı.

Albert sevinçten tizleşmiş bir sesle bağırdı. "Uçak! Şimdi neyin farklı olduğunu anlıyorum! Uçağa bakın! Onun da diğerlerinden artık farkı yok!"

Dönerek baktılar. Hiçbiri uzun süre konuşmadı. Belki de konuşacak halde değillerdi. Bangor'da yakıtını aldıkları jet uçağının rengi kararmış, gövdesi de eskimişti. Ama şimdi 29 da dahil bütün uçaklar aynı derecede yeni ve pırıl pırıldılar.

Warwick, Jenkins'e döndü. "Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ne demek bu? Her şey normale döndüyse elektrik nerede? Ya insanlar?"

Albert, "Ve bu gürültü nedir?" diye sordu.

Ses daha da yaklaşmış ve berraklaşmıştı.

Jenkins başını sallayarak döndü. "Bilmiyorum. Şimdi merdiveni yerine itip içeri..."

Laurel, onu omzundan yakaladı. "Sen bir şey biliyorsun!" Sesi sinirli ve gergindi. "Bunun farkındayım. Neden hepimize açıklamıyorsun?"

Jenkins bir an kararsızlıkla duraksadı, sonra da, olmaz dercesine başını salladı. "Şu anda bir açıklama yapacak durumda değilim Laurel. Önce içeri girip çevreye bir göz atmak istiyorum."

Bu cevapla yetinmek zorunda kaldılar. Brian'la Albert merdiveni iterek yerine taktılar. Hepsi de teker teker yukarı çıktılar. Brian en gerideydi.

Sonunda kendilerini büyük, daire biçiminde bir salonda buldular. Dışarıdaki o uğultu gitgide yükseliyordu. "*Aaaaaa...*"

Jenkins yönetimi ele aldı. "Benimle gelin. Lütfen çabuk olun." Öne geçerek yolcuları kafeteryaya götürdü.

Hiç duraksamadan bankonun arkasına geçerek tezgâhın üzerindeki pastalardan birini aldı. Selofanı dişleriyle yırtmaya çalıştı... Sonra protezinin uçakta kaldığını anımsadı. Öfkeyle hafifçe homurdanarak pastayı Albert'a uzattı. "Bu işi sen yap!" Gözleri parlamaya başlamıştı. "Çabuk ol Albert! Çabuk ol!"

Albert, "Çabuk Watson, oyun başladı!" diyerek delicesine güldü. Selofanı açıp yazara baktı. Jenkins çabucak başını salladı. Albert pastayı ısırdı. Pastanın iki yanlarından krema ve ahududu reçeli fışkırmıştı. Albert güldü. "Çok nefis! Nefis!" Pastayı Bethany'ye uzattı. Bethany de pastadan iri bir parça kopardı.

Laurel'ın burnuna ahududunun kokusu gelmişti ve midesi garip bir şekilde guruldayordu. Genç kadın bir kahkaha attı. Birdenbire sevinçten başı dönmeye başlamış, adeta sarhoş olmuştu. Artık orada olmayan Nick'i düşündü. O, diğerlerinin buraya ulaşabilmeleri için ölmüştü. Kendi kendine, *Nick bu kadar sevindiğim için bana kızmazdı,* dedi.

Dışarıdaki ses daha da yükselmişti. "*AAAAAAA...*"

Bob Jenkins telaşla bankonun arkasından fırladı. "Çabuk olun! Neredeyse o olacak. Her an olabilir. O sırada burada bulunmamalıyız. Bence çok tehlikeli."

Bethany, "Tehlikeli olan nedir..." diye başladı, ama Albert kolunu kızın omzuna dolayarak onu, Jenkins'in peşinden sürükledi. Yazar deli gibi kafeteryadan fırlamıştı bile.

Diğerleri de onun arkasından koşuyorlardı. Tekrar salona girerlerken Brian garip bir ışığın boş koltukların üzerinde uçuştuğunu fark etti. Renkler birbirini izliyordu. Kırmızı maviyi, sarı kırmızıyı, yeşil de sarıyı. Kaptan pilot ürperdi. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. O an, *bir şeyin eşiğindeyiz,* diye düşündü. *Büyük ve şaşırtıcı bir şeyin.*

Jenkins bağırıyordu. "Bu tarafa! Duvarın önüne dizilin!"

Brian'la diğerleri Jenkins'e katıldılar. Daire şeklindeki bomboş salonda ışıklar birden daha da parlaklaştı... Sonra sönükleşip kaybolmaya başladı. Ama o ses gitgide artıyordu. Brian şimdi o uğultu arasında bazı sesleri ayırt edebildiğini düşündü. İnsan sesleri. Ayak sesleri. Hatta birkaç bebeğin ağlaması.

Laurel, "Ne olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı. "Ama bu olağanüstü bir şey!" Yarı ağlıyor, yarı gülüyordu. "Ve çok hoşuma gidiyor!"

Jenkins, "Burada güvenlikte olduğumuzu umarım," dedi. "Aslında olduğumuzdan eminim. Ana trafik yollarından kaçtık."

Brian, "Ne olacak?" diye sordu. "Bildiğin nedir?"

Jenkins, "Doğuya giderken de yine zaman yırtığından geçmiştik!" diye bağırdı. "Ve zamanda geriye doğru bir yolculuk yaptık. Geçmişe gittik! Belki de sadece on beş dakika geriye... Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Brian başını salladı.

Albert'ın gözleri aniden parladı. "Bu sefer de geleceğe ulaştık! Öyle değil mi? Bu kez yırtık bizi geleceğe getirdi!"

Jenkins, "Öyle sanıyorum," diye karşılık verdi. Çaresizce gülümsüyordu. "Bizsiz ilerlemiş ve ölmüş olan bir dünya yerine, doğmayı bekleyen bir dünyaya eriştik! Yeni açılmak üzere olan bir gül kadar taze bir dünyaya. İşte şimdi bu oluyor sanırım. Duyduğumuz da bu.

Hissettiğimiz de. Yaşayan hiçbir kadın ya da erkeğin görmediği bir şeye tanık olacağımızı sanıyorum. Bir dünyanın ölüşünü gördük. Şimdi de başka birinin doğuşunu göreceğiz. Yani... şimdi o bizi yakalamak üzere."

O uğultu hafiflerken sesler daha belirginleşti. Laurel bazı sözcükleri, hatta cümleleri seçebildiğini fark etti.

"... o karar vermeden önce kendisini aramam gerekiyor..."

"... bence bu hiç de uygun değil..."

"... bütün bunları ana şirkete devredebilirsek..."

Brian Engle mutlulukla kendinden geçmişti. Bu ona öyle bir mutluluk veriyordu ki. Laurel'ın elini tuttu. Kadın parmaklarını sıkarken Brian da güldü. Yanlarında Albert aniden Bethany'ye sarıldı. Bethany de onun yüzüne öpücükler kondurmaya başladı. Jenkins'le Warwick memnun bir tavırla birbirlerine gülümsediler. Sanki dünyanın en olmayacak bir yerinde karşılaşan eski iki arkadaştılar.

Yukarıda, tavandaki ışıklar teker teker yandı. Brian'ın burnuna birdenbire çeşitli kokular gelmeye başladı: ter, parfüm, tıraş losyonu, kolonya, sigara, deri, sabun, deterjan.

Daire şeklindeki büyük salon bir dakika kadar daha boş kaldı. Sadece yarı-canlı insanların konuşmaları ve ayak sesleri duyuluyordu. Brian, *olanları göreceğim*, diye düşündü. *Hareket halindeki şimdinin yerinde duran geleceğe kenetlendiğine tanık olacağım. Ve şimdi, bir lokomotif gibi geleceği çekip götürecek. Zamanın bir gül gibi açtığını göreceğim.*

Jenkins, "Hazır olun," diye uyardı. "Bir sarsıntı olabilir."

Brian bir saniye sonra sarsıntıyı hissetti. Sadece ayakları değil bütün vücuduyla. Aynı anda görünmeyen bir el sırtına dayanarak onu itti sanki. Öne doğru sallandı. Laurel da öyle. Albert, Warwick'in yere kapaklanmaması için onu tutmak zorunda kalmıştı. Ama Warwick buna aldırmadı bile. Sevinç içinde aptal aptal sırıtıyordu.

Laurel, "Bak!" diye inledi. "Ah, Brian... bak!"

Brian'ın o anda soluğu gırtlağına takılıp kaldı.

Salon hayaletlerle dolmuştu.

Uçucu, saydam siluetler salonda sağa sola gidiyorlardı: takım elbiseli, elleri çantalı işadamları, zarif yol kıyafetleri giymiş kadınlar, kot pantolonlu ve tişörtlü gençler. Brian hayalet bir babanın hayalet iki çocuğu ellerinden tuttuğunu gördü. Diğer hayaletler de koltuklarda oturuyor ve saydam gazeteleri okuyorlardı. Sonra renkler titreşerek siluetleri doldurmaya başladı. Onları net bir şekilde gözle görülür hale getirdiler. Yankılanan gürültüler de gerçek insan seslerine dönüştü.

Brian şaşkın şaşkın, *kayan yıldızlar*, diye düşündü. *Sadece kayan yıldızlar.*

Değişiklik olduğu sırada o kalabalıkta sadece iki çocuk American Pride'ın sağ kalan yolcularına bakıyorlardı. Ve sadece onlar bomboş duvarın önünde ansızın dört erkekle iki kadının belirdiğini gördüler.

Küçük erkek çocuk, babasının sağ elini çekiştirdi. "Babacığım!"

Küçük kız da babasının sol elini çekiştirip duruyordu. "Baba!"

Adam, çocuklarına sabırsızca bir göz attı. "Ne var? Ben annenizi bulmaya çalışıyorum."

Küçük kız Brian'la diğerlerini işaret etti. "Yeni insanlar! Şu yeni insanlara bak baba!"

Adam bir an Brian'la yanındakilere baktı. Sonra dudakları endişeyle gerildi. Kaptan pilot, *bunun nedeni kan sanırım,* diye düşündü. Onun, Laurel'ın ve Bethany'nin burunları kanamıştı. Adam, çocuklarının ellerini daha sıkı kavrayarak hızla sürüklemeye başladı. "Çok güzel. Şimdi annenizi bulmama yardım edin. Tanrım! Ne karışık işler bunlar!"

Küçük erkek çocuk, "Ama onlar daha önce orada değillerdi," diye üsteledi. "Onlar..."

Sonra babayla çocukları kalabalığa karışarak gözden kayboldular.

Brian monitörlere baktı. Saat 16.17'ydi. *Burası oldukça kalabalık,* dedi içinden. *Bunun nedenini de biliyorum.*

Yukarıdaki hoparlörden bir ses yükseldi. Sanki biri Brian'ın tahminini destekliyordu. "Los Angeles Havalimanı'ndan doğuya yapılacak bütün uçuşlar, Mojave Çölü üzerindeki olağanüstü hava koşulları yüzünden geciktirilmiştir. Bu yüzden özür diliyor, ancak bu güvenlik önlemi süresince sabır ve anlayışla davranmanızı rica ediyoruz. Tekrarlıyoruz: Los Angeles Havalimanı'ndan doğuya..."

Brian, *olağanüstü hava koşulları,* diye düşündü. *Ah, evet! Dünyanın en garip hava koşulları onlar!*

Laurel dönerek Brian'ın yüzüne baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu, ama onları silmeye çalışmadı. "Söylenenleri duydun mu? O küçük kızın söylediklerini duydun mu?"

"Evet."

"Gerçekten biz öyle miyiz Brian? Yeni insanlar mıyız biz? Sence öyle miyiz?"

Brian, "Bilmiyorum," dedi. "Ama kendimi öyle hissediyorum."

Albert bağırdı. "Ne harikaydı! Tanrım! Ne olağanüstüydü!"

Bethany mutlu bir şekilde, "Harikaların harikası!" diye haykırarak yine tempoyla el çırpmaya başladı.

Jenkins sordu. "Şimdi ne yapacağız Brian? Bu konuda bir fikrin var mı?"

Kaptan pilot kalabalık salona baktı. "Ben dışarı çıkmak istiyorum. Temiz havayı içime çekeceğim. Ve gökyüzüne bakacağım."

"İlgililere olanları haber vermemiz..."

Brian, "Bunu yapacağız," dedi. "Ama önce gökyüzünü görmeliyim."

Warwick umutla sordu. "Belki yiyecek bir şeyler de buluruz, değil mi?"

Brian güldü. "Neden olmasın?"

Bethany, "Saatim durmuş," dedi.

Brian saatine baktı. Onunki de durmuştu. Hepsinin saatleri de aynı durumdaydı. Kaptan pilot saatini çıkarıp kayıtsızca yere attı.

Kolunu Laurel'ın beline dolayarak, "Hadi, buradan kaçalım!" dedi. "Ama belki içinizde doğuya kalkacak uçağa binmek isteyenler vardır."

Laurel, "Bugün olmaz," diye karşılık verdi. "Ama yakında İngiltere'ye kadar gideceğim. Orada görmem gereken biri var. Adam..." Bir an köyün adını anımsayamadı... Ama sonra rahatladı. "Adam Fluting'de oturuyor. Anacaddede onu herkese sorabilirsin. İhtiyarlar ondan hâlâ Baba diye söz ediyorlar."

Albert, "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

Laurel güldü. "Papatyalar! Ben papatyalardan söz ediyorum! Hadi... gidelim artık."

Jenkins neşeyle gülümserken pembe dişetleri ortaya çıktı. "Bana gelince... ben bir daha Boston'a giderken trene bineceğim."

Laurel, Brian'ın yerdeki saatini ayağının ucuyla itti. "Onu istemediğinden emin misin? Pahalı bir şeye benziyor."

Kaptan pilot, "Hayır," diyerek başını salladı ve genç kadını alnından öptü. Laurel'ın saçları inanılmayacak kadar güzel kokuyordu. Brian kendini çok iyi hissediyor, hatta bundan daha öte bir şeyler duyuyordu. Sanki yeniden doğmuştu. Her zerresi yeni ve tazeydi. Dünya henüz hiçbir yanını etkilememişti. Hatta kollarını açarsa, motorlara ihtiyaç olmadan uçabileceğine bile inanıyordu. "Saati istemiyorum. Zamanı biliyorum."

"Öyle mi? Saat kaç o halde?"

"Şimdiyi yirmi beş geçiyor."

Albert, Brian'ın omzuna vurdu.

Hep birlikte, bekletildikleri için sinirlenen yolcuların arasından geçip salondan dışarı çıktılar. Yolcuların çoğu merakla onların arkasından baktı. Ama bunun tek nedeni içlerinden bazılarının bir süre önce burunlarının kanamış olması değildi. Ya da kendileri zorluklarla karşılaşıp öfkelenirken onların yanlarından geçerken gülmeleri.

Yolcuların çoğu da onlara bakıyorlardı. Çünkü bu altı kişi, kalabalık salondaki her insandan daha parlak görünüyordu.

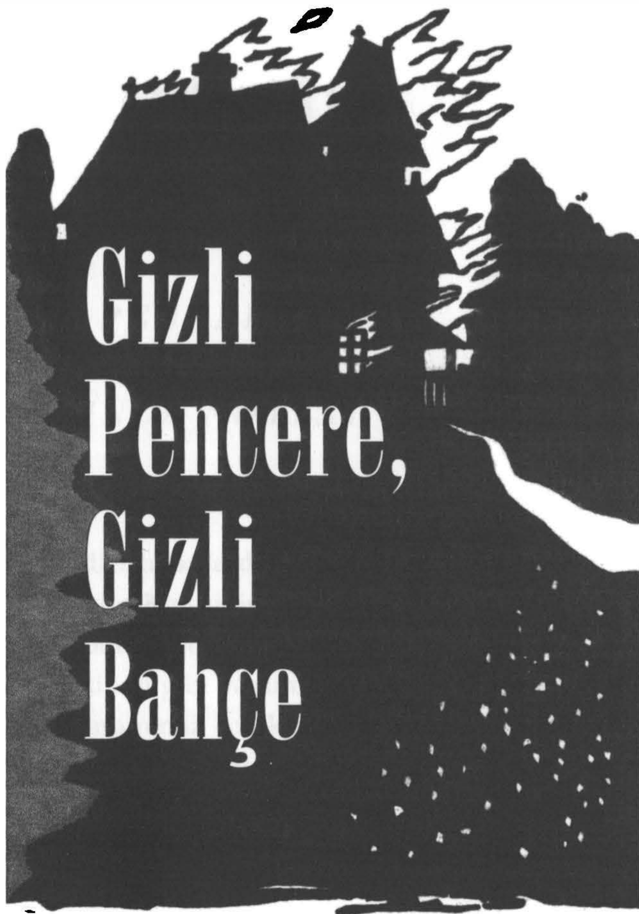
Onlardan daha gerçek gibiydiler.

Daha canlı.

Brian, *sadece kayan yıldızlar*, diye düşündü ve aniden uçakta hâlâ bir yolcu olduğunu hatırladı. Siyah sakallı adamı. Kaptan pilot gülerek, *adam bu sarhoşluğunu hiçbir zaman unutamayacak*, diye düşündü.

Kolunu Laurel'ın beline daha da sıkıca dolayıp onu koşturmaya çalıştı. Kadın da gülerek ona sarıldı.

Sonra altısı da yürüyen merdivenlere ve dışarıdaki koskocaman dünyaya doğru koşmaya başladılar.

CHUCK VERRILL'A

GECE YARISINI İKİ GEÇE

GİZLİ PENCERE, GİZLİ BAHÇE HAKKINDA NOTLAR

Ben yaşamın bir dizi halkalardan oluştuğuna inananlardanım. Tekerlek içinde tekerlekler. Kimisinin dişlileri birbirinin içine geçiyor, kimi tek başına dönüyor ama sonunda hepsi aynı işi tekrarlıyor. Ben iyi işleyen fabrika makinesi gibi yaşamın sanal yönünü seviyorum. Belki de gerçek özel yaşamımız çok karmaşık ve garip olduğu için sanal yaşamı seviyorum. Arada sırada geri çekilip ne de olsa yaşam belli bir modeli izliyor! Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama Tanrım onu görebiliyorum demek de hoş oluyor.

Tüm bu tekerlekler aşağı yukarı aynı zamanda eylemlerine son veriyorlar. Böyle olduğunda –benim tahminime göre yirmi yılda bir– her şeye biz kendimiz son veriyoruz. Psikologlar bu eylemi tarif etmek için bir terim bile buldular, buna "kapanma" adını verdiler.

Ben şimdi kırk iki yaşındayım ve geriye dönüp yaşamımım son dört yılına baktığımda çeşitli kapanmalar görüyorum. Bu her şey-

de olduğu gibi çalışmalarımda da görülüyor. Gelecek yıl *Ruhlar Dükkânı* adlı eserimi yayımlamak niyetindeyim. Bu Castle Rock serisinin son romanı olacak. Bu kitaptaki *Güneş Köpeği* adlı hikâye *Ruhlar Dükkânı*'nın girişi olacak. Ve sanırım yazarlar, eserleri ve gerçek ile düş âlemi arasında var olan garip dünya hakkındaki son hikâye olacak. Benim sadık okuyucularımın çoğunun da benim bu tutkuma sabırla katlandıklarını ve verdiğim bu karara sevineceklerini biliyorum.

Birkaç yıl önce yayımladığım *Sadist* adlı romanımda kurgu dünyasının gücünü okuyucuya tanıtmaya çalışmıştım. Geçen yıl yayımlanan *Hayatı Emen Karanlık* adlı eserimde ise bunun aksini yapmayı denedim. O kitap henüz kurgu aşamasındayken *Hayatı Emen Karanlık*'taki bazı anafikirleri ele alarak iki hikâyeyi aynı zamanda ama farklı açılardan kullanabileceğimi düşündüm. Bana göre yazı yazmak gizemli bir eylem –rüya görmek gibi gizemli– ve bu garip, tehlikeli sanatın bu yönü üstünde çok fazla durmamıştım.

Yazarların zaman zaman eski eserlerini tekrar ele alıp yenilikler yaptıklarını biliyorum; John Fowles bunu *Magus* adlı eserinde yapmıştı. Ben de aynı şeyi *Mahşer*'de yaptım, ama kitabı düzeltmeyi aklımdan geçirmiyordum. Benim yapmak istediğim bilinen öğeleri bir araya getirip yepyeni bir yol denemek. Bunu bir kez olsun yaptım, Bram Stoker'ın *Drakula*'sındaki temel öğeleri güncelleştirip *Korku Ağı* adlı eserime uyguladım ve bu beni hiç rahatsız etmedi.

1987 sonbaharında bir gün bu fikirler aklımda dönüp dururken evimizin çamaşırhanesinde çamaşır makinesine kirli çamaşırları koyuyordum. Çamaşırhanemiz ikinci katta küçük daracık bir yer. Kirlileri çamaşır makinesine attıktan sonra çamaşırhanenin iki penceresinden birinden dışarı baktım. Meraktan başka bir şey değildi. On bir, on iki yıldır bu evde yaşıyorduk ve ben bir kez olsun bu pencereden dışarıya bakmamıştım. Bunun nedeni çok basitti. Kurutucu ve onarılacak giysiler sepeti pencerenin önünü kapatmıştı ve oradan

dışarıya bakmak kolay değildi. Her şeye rağmen itişe kakışa kurutucunun ve sepetlerin arasına zorla girdim. Pencereden evle veranda arasında kalan tuğla duvar görünüyordu. Her gün gördüğüm bir yerdi... ama bu kez yepyeni bir açıdan bakıyordum. Kasım güneşinden yararlanmaları için karım oraya çiçek saksıları dizmişti. Sonuçta orada küçük hoş bir bahçe oluşmuştu. İşte bu hikâyenin adı böyle çıktı. Bu bana göre güzel bir benzetmeydi, bunu diğer yazarlar da yapıyor. Özellikle fantezi eserler yazanlar gece gündüz bu işle uğraşıyorlar. Daktilonun başına oturmak ya da kalemi ele almak fiziksel bir eylem. Her gün gördüğüm bir manzaraya unutulmuş bir pencereden tamamen farklı bir açıdan bakmak benzetmenin ruhunu oluşturuyor. Yani farklı açıdan bakış bilineni olağanüstü kılıyor. Yazarın görevi pencereden bakıp gördüklerini rapor etmektir.

Ama bazı kez cam kırılır; işte sanırım bu hikâyenin özünü oluşturan da camın kırılması. Dışarıyı gözlemlerken gerçekle fantezi arasındaki cam kırılıp da uçmaya başlarsa ne olur?

1

Kapıda duran adam, "Hikâyemi çaldın," dedi. "Hikâyemi çaldın ve şimdi bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyor. Doğru doğrudur. Haklı da haklı. Ve bir şeyler yapılmalı."

Bir an uyuyakalmışken kaldırılan Morton Rainey henüz kafasını toplayamamıştı. Adama ne diyeceğini bilmiyordu. Tabii çalışırken durum hiç de böyle değildi. İyi ya da hasta, uyanık ya da yarı uykulu, her zaman başarılıydı. O bir yazardı ve roman kahramanına iğneli bir cevap verdirtmekte hiçbir zaman zorluk çekmezdi. Rainey ağzını açtı. Ama aklına şöyle etkili bir söz gelmiyordu... Hatta etkisizi bile... O yüzden ağzını tekrar kapatmak zorunda kaldı.

Bu adam gerçeğe hiç benzemiyor, diye düşündü. *William Faulkner'ın roman kahramanlarından birini andırıyor.*

Ama tabii bu düşüncesinin sorunu çözümlemeye bir yararı olmadı. Ancak Rainey haklıydı. Batı Maine'in bu ücra köşesinde, kapısını çalmış olan yabancı, kırk beş yaşlarında görünüyordu. Çok sıskaydı. Yüzü sakin, hatta huzurluydu. Ama suratı çizgi çizgiydi. Geniş alnında dalgalı, yatay çizgiler vardı. Gözlerinin iki yanında ise yelpazemsi kırışıklar. Diğer çizgiler ince dudaklarının kenarından çenesine kadar iniyorlardı. Yabancının gözleri parlak, koyu bir maviydi. Rainey, onun saç rengini anlayamadı. Çünkü kafasına yuvarlak tepeli, geniş kenarlı siyah bir şapka geçirmişti. Şapkanın kenarları kulaklarına dek iniyordu. Quaker'ların giydikleri şapkalara benziyordu. Yabancının favorileri de yoktu. Belki de o yuvarlak tepeli şapkanın altında kafası Telly Savalas'ınki kadar çıplaktı.

Yabancının üstünde mavi bir iş gömleği vardı. Bütün düğmelerini düzgünce iliklemişti. Derisi gevşek boynu tıraştan kızarmıştı. Kravatsızdı. Gömleğini ona biraz bol gelen kot pantolonunun beline sokmuştu. Ayaklarındaki kahverengi ayakkabıların boyası iyice gitmişti. Bu ayakkabılar bir katırın on beş santim arkasından, sabanın artık verimliliğini kaybetmiş topraklarda bıraktığı izlerde yürümek için yapılmıştı sanki.

Rainey sesini çıkarmadığı için yabancı, "Ee?" dedi.

Yazar sonunda, "Seni tanımıyorum," diye karşılık verdi. Kanepeden kalkarak kapıyı açtığından beri söylediği ilk sözdü bu. Ve bu sözler Rainey'nin kulağına bile pek aptalca geldi.

Yabancı, "Bunu biliyorum," dedi. "Önemli olan bu değil. Ben seni tanıyorum Sayın Bay Rainey. İşte önemli olan da bu." Bir an durup sonra yine tekrarladı. "Hikâyemi çaldın!" Elini uzattı.

Rainey ilk kez o zaman yabancının elinde bir şeyler olduğunu fark etti. Bir deste kâğıt. Ama bunlar sıradan kâğıtlar değil, bir roman müsveddesiydi. Yazar, *insan bu işte bir süre çalıştıktan sonra böyle şeyleri hemen fark ediyor*, dedi kendi kendine. Özellikle reddedilmiş bir romanın müsveddesini.

Aynı anda birden karşısındakinin o Deliler'den olabileceğini düşündü. Aslında onlardan biriyle karşılaşmakta biraz gecikmişti. Tabii artık bunun zamanı çoktan gelmiş de geçmişti bile. Son üç romanı "En Çok Satan Kitaplar" listesine girmişti ama o efsanevi gruptan biriyle ilk kez karşılaşıyordu. Rainey sıkıntıyla karışık bir korku duydu. Sonra düşünceleri bir nokta üzerinde toplandı. Şimdi bu deliyi başımdan nasıl çabucak atacağım? Ve bir mesele çıkarmadan?

Mort Rainey, "Ben roman müsveddelerini okumam..." diye söze başladı.

Toprak kirasını ürünle ödeyen bir çiftçiye benzeyen yorgun suratlı adam, "Bunu çoktan okudun," dedi. "Ve çaldın." Basit bir gerçekten söz ediyormuş gibi konuşmuştu. Havanın güzel olduğunu açıklayan birinin tavrıyla.

Mort'un kafası bugün ağır çalışıyordu anlaşılan. İlk kez orada ne kadar yalnız olduğunu düşündü. Tashmore Glen'deki eve ekimin başlarında gelmişti. New York'ta berbat iki ay geçirdikten sonra buraya kaçmıştı. Boşanma kararı da daha geçen hafta kesinleşmişti.

Ev çok büyüktü. Zaten yazlık bir evdi. Glen de bir sayfiye kasabasıydı. Tashmore Gölü'nün kuzeydeki koyunun kıyısından geçen bu yolda ancak yirmi ev vardı. Temmuz ya da ağustosta burada birçok kişi kalıyordu. Ama şimdi temmuz ya da ağustos değildi. Ekimin sonu yaklaşıyordu. Yazar silah sesini kimsenin fark etmeyeceğini biliyordu. Ses duyulsa bile çoğu kişi birinin sülün ya da bıldırcın avladığını düşünecekti. Av mevsimi gelmişti.

"Seni temin ederim..."

Siyah şapkalı adam o olağanüstü sabrıyla, "Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi. *"Biliyorum."*

Mort, yabancının omzunun üzerinden onun arabasını görebiliyordu. Eski bir steyşındı. Bozuk yollarda çok dolaşmış gibiydi. Plaka Maine Eyaleti'ne aitmiş gibi görünüyordu. Ancak Mort, onun hangi eyaletten olduğunu anlayamadı. Kaç zamandır göz doktoruna gidip gözlüğünü değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Hatta geçen yazın başlarında bu basit angaryayı da yapmak istemişti. Ama sonra nisanda bir gün Henry Young, onu aramış ve, "Alışveriş merkezinde, karın Amy'nin yanında gördüğüm adam kim?" diye sormuştu. "Akrabanız mı?" O zaman Mort'un kuşkuları hızla artmış ve her şey sessiz bir boşanmayla sona ermişti. Ama bu duygu fırtınası son birkaç aydır yazarın zamanını da, enerjisini de tüketmişti. O sürede çamaşırını değiştirmesi gerektiğini anımsadığı zaman bile kendini iyileşmiş sayıyordu. Tabii göz doktoruna gidecek durumda değildi.

Mort kararsızca, "Bir şikâyetin varsa..." diye başladı. Ukalaca bir tavırla ve çalım atarcasına konuştuğu için kendi kendinden nefret ediyordu. Ama nasıl davranacağını bilmiyordu ki. "Gidip menajerimle konuşabilirsin..."

Kapıdaki adam sabırla, "Bu mesele seninle benim aramda," dedi. Mort'un erkek kedisi Bump evin yanı başına yapılmış dolabımsı, alçak yerin üzerinden atlayarak yabancının bacaklarının arasından geçti. Glen'de çöp tenekelerini dolaba kapamak zorunda kalıyorlardı. Yoksa geceleri rakunlar gelip tenekeleri deviriyordu. Yabancı parlak mavi gözlerini yazarın yüzünden ayırmıyordu. "Yabancılara gerek yok Bay Rainey. Bu seninle benim aramda."

Mort, "Hırsızlıkla suçlanmak hiç hoşuma gitmez," diye homurdandı. "Tabii yaptığın buysa." Aynı anda kafasının bir yanı onu, *Deliler'le konuşurken dikkatli davranmalısın*, diye uyardı. Yazar da kendi kendine, *onun suyuna mı gideceğim*, dedi. *Evet. Ama bu adamın tabancası yok.* Ayrıca Mort, ondan daha kilolu gibi duruyordu. *Haline bakılırsa... bu deliden beş on yaş da daha gencim.* Bir yerde gerçek bir delinin olağanüstü güçlü olduğunu okumuştu. Ama burada durup o zamana dek görmediği bir adamın onun, yani Mort Rainey'nin hikâyesini çaldığını söyleyip durmasına da katlanacak değildi. Bu adama gereken cevabı verecekti.

Siyah şapkalı adam, "Bu durum hoşuna gitmediği için seni suçlu bulmuyorum," dedi. Yine sabırla, sakin sakin konuşuyordu. Mort, *geri zekâlı çocuklara ders veren biriymiş gibi konuşuyor*, diye düşündü. Yabancı ekledi. "Ama sen bunu yaptın. Hikâyemi çaldın."

Mort, "Hadi git artık," diye homurdandı. İyice açılmış, o şaşkınlığı geçmişti. "Sana söyleyecek bir sözüm yok."

Adam, "Evet, gideceğim," dedi. "Sonra yine konuşuruz." Roman müsveddesini uzattı. Mort az kalsın alıyordu. Sonra hemen elini indirdi.

"Onu alacak değilim!"

Adam uysalca, "Benimle oyun oynamanın sana bir yararı olmayacak Bay Rainey," dedi. "Bu işin halledilmesi gerekiyor."

"Bence halledildi bile." Mort kapıyı yabancının zamanın yıprattığı kırışık suratına kapattı. Aynı anda yine korkuya kapıldı. Dudak-

larını birbirine bastırarak onun kapıyı yumruklamasını bekledi. Ama dışarıdan hiç ses gelmiyordu.

Yazar yatak odasına geçerek pencereden baktı. Adam eski steyşına biniyordu. Mort oradan arabanın plakasını görebilmişti. Mississippi plakasıydı. Adam arabasına binerek şapkasını çıkardı ve yanına attı. Kapıyı çarparak kapatıp motoru çalıştırırken yazar, şimdi onda bir değişiklik var, dedi içinden. Ama bu farkın ne olduğunu ancak istenmeyen konuk uzaklaştıktan sonra kavrayabildi.

Yabancı arabaya bindiğinde müsvedde elinde değildi.

2

Arka verandada duruyordu müsveddeler. Kâğıtların uçmaması için üzerine de bir taş konmuştu. Mort kapıda durdu. Ellerini haki pantolonun ceplerine sokarak kâğıtlara baktı. Deliliğin bulaşıcı olmadığını biliyordu ama yine de hikâyeye elini sürmek istemiyordu. Ne çare ki, bunu yapmak zorunda kalacaktı. Orada ne kadar kalacağını henüz bilmiyordu. Bir gün, bir hafta, bir ay ya da bir yıl... O iğrenç şeyin verandada kalmasına izin veremezdi. Evin bekçiliğini yapan Greg Carstairs öğleden sonra gelip binanın dış cephesinin yeniden tahta kaplanmasıyla ilgili görüşlerini açıklayacaktı. Greg'in müsveddeyi merak edeceği kesindi. Daha da kötüsü, onların herhalde Mort'un olduğunu sanacaktı. Yazar da o zaman birtakım açıklamalar yapmak zorunda kalacaktı.

Mort verandaya çıktı. Taşı alıp verandanın solundaki ardıçlara boğulmuş çukura attı. İnce kâğıt destesini alarak ön sayfaya baktı.

GİZLİ PENCERE, GİZLİ BAHÇE

Yazan: John Shooter

Mort bir an rahatladı. John Shooter adlı bir yazarın adını bile duymamıştı. Ayrıca o zamana dek *Gizli Pencere, Gizli Bahçe* adlı bir hikâye ne yazmış ne de okumuştu.

Müsveddeyi mutfaktaki çöp tenekesine atıp oturma odasına döndü. Tekrar kanepeye uzandı. Beş dakika sonra mışıl mışıl uyuyordu.

Rüyasında Amy'yi görüyordu. Son günlerde çok uyuyor ve Amy de sık sık rüyasına giriyordu. Kendi boğuk haykırışlarıyla uyanmak Mort'u pek şaşırtmıyordu artık. Bunların da yakında geçeceğini düşünüyordu.

3

Mort ertesi sabah küçük çalışma odasında, bilgisayarının başında oturmuştu. Bilgisayar açıktı, ama yazar pencereden gölü seyrediyordu. İki motor gölde dolaşmaktaydı.

Mort, Amy'den ayrıldığından beri doğru dürüst hiçbir şey yazamamıştı. Her gün sabah dokuzdan on bire kadar bilgisayarın karşısında oturuyordu. Ama işte o kadar.

Bugün de o iki saatlik sürede şu ölümsüz cümleleri yazabilmişti:

George, karısının kendisini aldattığından emin olduktan dört gün sonra onun karşısına dikildi.

"Seninle konuşmamız gerekiyor Abby," dedi.

Beğenilecek bir şey değildi bu.

Gerçek yaşama da hoşa gitmeyecek kadar uyuyordu.

Zaten gerçek yaşam konusunda pek de usta sayılmazdı. Belki de sorun buydu.

Bilgisayarı kapattı.

Bayan Gavin'in yukarıda işi bittiği anlaşılıyordu. Elektrikli süpürgenin homurtusu kesilmişti. Kadın her salı evi temizlemek için geliyordu. Mort iki salı önce Bayan Gavin'e Amy'den ayrıldığını söylediğinde geveze kadın şok geçirmiş ve bir şey söyleyememişti. Mort, Bayan Gavin'in Amy'yi kendisinden daha çok sevdiğinden kuşkulanıyordu. Ama yine de temizliğe geliyordu. Herhalde bu da bir şeydi.

Yazar ayağa kalkarak oturma odasına geçti. Bayan Gavin de o sırada merdivenden iniyordu. Mort, "Merhaba Bayan G," diyerek mutfağa doğru gitti. Gazoz içecekti. Yazı yazmak onu her zaman susatırdı.

"Merhaba Bay Rainey." Yazar, kadının onu "Mort" diye çağırmasını sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Kadın onu "Morton" diye çağırmaya bile yanaşmamıştı. Bayan Gavin prensip sahibi bir kadındı. Ama bu prensipler eski karısını "Amy" diye çağırmasını hiçbir zaman engellememişti.

Mort kendi kendine, *belki ona Amy'yi, Derry'nin iyi motellerinden birinde bir adamla yakaladığımı söylemem yerinde olur*, dedi. *Hiç olmazsa Amy'den tekrar "Bayan Rainey" diye söz etmeye başlar.*

Bu çirkin ve fesat bir düşünceydi. Yazamamasıyla ilgili sorunlarının kökeninde de bu tür düşüncelerin olduğunu sanıyordu Mort. Hoş, belki bu da geçecekti.

Bayan Gavin arkasından, "Yazılarınızdan birini çöp tenekesinde buldum," diye seslendi. "Sizin için gerekli olabileceğini düşünerek tezgâhın üzerine koydum."

Mort, onun neden söz ettiğini anlayamadı. "Pekâlâ." Aslında kötü yazılarını çöp tenekesine atmazdı. Siyah şapkalı, kırışık suratlı adam aklına bile gelmedi. Buzdolabını açıp bir şişe gazoz aldı. Açtıktan sonra kapağı çöp tenekesine atmak için ilerlediği sırada gözü müsveddeye ilişti. Kâğıtların ilk sayfasına portakal suyuna benzeyen bir şey bulaşmıştı. Mort sonra olanları hatırladı. John Shooter. Deliler Kulübü'nün Kurucu Üyesi. Mississippi Kolu.

Gazozdan bir yudum içti. Sonra müsveddeyi alarak birinci sayfayı arkaya geçirdi. İkinci sayfanın başında birkaç cümle vardı.

John Shooter
Posta Kutusu
Dellacourt, Mississippi

30 sayfa
Yaklaşık 7500 kelime
İlk dizi yayın hakkının satışı: Kuzey Amerika

GİZLİ PENCERE, GİZLİ BAHÇE
Yazan: John Shooter

Hikâye oldukça iyi cins kâğıda yazılmıştı. Ama kullanılan yazı makinesinin çok eski olduğu, bakım yapılmadığı anlaşılıyordu. Harflerin çoğu bir ihtiyarın dişleri gibi çarpıktı.

Mort birinci satırı okudu. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü. Ve kafası durdu.

Todd Downey, elinde sevgisinden başka bir şeyi olmayan bir erkeğin aşkını çalan bir kadın, diye düşündü, hiçbir işe yaramaz. O yüzden karısını öldürmeye karar verdi. Bunu evle ambarın birleştikleri o kuytu köşede yapacaktı. Karısının küçük bahçesinin olduğu yerde.

Mort, "Kahretsin..." diye mırıldanarak kâğıtları bıraktı. Kolu gazoz şişesine çarpınca şişe yere düşerek paramparça oldu. Yazar bağırdı. "Kahretsin!"

Bayan Gavin telaşla koştu. Sonra durumu anlayarak, "Ah, önemli değil," dedi. "Ben de gürültüyü duyunca gırtlağınızı kestiniz sandım Bay Rainey. Biraz yana çekilir misiniz?"

Mort, kadının istediğini yaptı. Bayan Gavin ilk iş müsveddeyi onun eline tutuşturdu. "Eğer bunu ortadan kaldırmak istiyorsanız, doğru yoldasınız demektir." Başıyla müsveddeyi işaret ediyordu.

Yazar, "Benim değil bu," dedi.

Bayan Gavin bir bez almıştı. "Efendim?"

Mort ısrar etti. "Bu benim değil."

"Ya?" Kadın tezgâhı sildi. "Ben sizin olduğunu sandım."

Yazar ilk sayfayı başa çevirip Bayan Gavin'e gösterdi. "Burada John Shooter yazılı. Görüyor musun?"

Kadın bu isme bakmadı bile. "Ben, onun o şeylerden olduğunu sandım. Yani... takma isim."

Mort, "Ben takma ad kullanmam," dedi. "Hiçbir zaman yapmadım bunu."

Bayan Gavin bu kez ona biraz daha dikkatle baktı. Köylülere özgü o kurnazlık ve biraz da alay vardı gözlerinde. "Yapsaydınız bile herhalde bana açıklamazdınız."

Mort yan yan kapıya doğru gitti. "Gazozu döktüğüm için kusuruma bakma."

Bayan Gavin kısaca, "Bu benim işim," dedi. Mort'a bir daha bakmadı. Bunun ne anlama geldiğini anlayan yazar da mutfaktan çıktı.

Mort oturma odasında bir an durup çevresine bakındı. Kafasında kırışık suratlı adamın sesi yankılanıyordu. *Bu seninle benim aramda...* Yazar, *o yine gelecek,* diye düşündü. Birden çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Müsveddeyi kıvırarak rulo haline sokmuştu.

4

Çalışma odasının dört duvarının üçü kitap raflarıyla kaplıydı. Bir duvardaki raflar Mort'un Amerika'da ve yurtdışında yayımlanmış olan eserlerine ayrılmıştı. Altı kitabı vardı. Beş roman ve bir de hikâyeler. Kısa hikâyeler kitabıyla ilk iki romanı ailesi ve birkaç dostu tarafından beğenilmişti. Ama üçüncü romanı *Laternacının Oğlu*

hemen "En Çok Satan Kitaplar" listesine girmişti. O başarıya eriştikten sonra ilk eserleri yeniden basılmıştı.

Kısa hikâyelerden oluşan kitabın adı *Herkes Onluğu Düşürür*'dü. Hikâyelerin çoğu erkek dergilerinde çıkmıştı. Bol bol göz farı sürmüş çıplak kadınların fotoğrafları arasında. Ama hikâyelerden biri *Ellery Queen* polisiye hikâyeler dergisi tarafından satın alınmıştı. Bu hikâyenin adı, *Ekme Mevsimi*'ydi. Mort da onu buldu.

> Sevginden başka bir şeyin olmadığını bilmesine rağmen aşkını çalan bir kadın hiçbir işe yaramaz. Daha doğrusu Tommy Havelock böyle düşünüyordu. Karısını öldürmeye karar vermişti. Cinayeti nerede işleyeceğini de biliyordu. Evle ambarın birleştiği köşede, karısının o küçük bahçesinde...

Mort koltuğuna oturdu. İki hikâyeyi ağır ağır okuyarak karşılaştırdı. Aslında onları fazla okumasına da gerek yoktu. Bazı yerlerde anlatım farklıydı. Ama bunun dışında hikâyeler neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

> Todd Downey, "Bunu başaracağımı biliyorum," diyerek dumanları tüten kâseden bir mısır daha aldı. "Zamanla karımın tümüyle kaybolacağından eminim."

Shooter'ın hikâyesi böyle sona eriyordu. Mort'unki ise şöyle:

> Tom Havelock onlara, "Bu işi halledebileceğimden eminim," dedi. Ve sonra dumanları tüten, ağzına kadar dolu kâseden tekrar fasulye aldı. "Zamanla karımın ölümünün benim için bile esrarlı bir hal alacağına inanıyorum."

Mort kitabı kapattı. Raftaki yerine koyarken yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Sonra dönüp yazı masasının çekmecelerini karıştırmaya başladı. Sigara arıyordu. Oysa sigarayı bırakalı dört yıl olmuştu.

Yazar kendini suçlu hissediyordu. Bu çok saçmaydı. İnsanı öfkelendiriyordu. John Shooter'ın hikâyesini çalmamıştı. Çalmadığını biliyordu. "Ortada bir hırsızlık varsa bu Shooter'ın işidir. O benden çalmış," diye söylendi.

Çekmecesinde *Laternacının Oğlu* romanının fotokopilerinin altında bir L&M sigara paketi buldu. Acaba hâlâ bu sigaradan yapıyorlar mıydı? Paketin içine baktı. Üç sigara vardı. Birini alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kibrit almak için mutfağa geçti.

"Herhalde tadı pek berbat gelecek," diyerek sigarayı yaktı. Bayan Gavin çoktan gitmişti. Ama sigaranın tadı hiç de kötü değildi. Tersine.

Çalışma odasına dönüp yerine geçti. Sigarasını zevkle tüttürürken tekrar göle baktı. Artık John Shooter'ı ve onun hikâyesini biraz daha sakince düşünebiliyordu.

Tabii adam o Deliler'dendi. Bu kanıtlanmıştı artık. Üzerinde durmaya bile değmezdi.

Mort sigarasını söndürerek tekrar kestirmeye karar verdi. Sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü. *Öğle yemeği yemem, yarım saat kadar kitap okumam ve sonra da güzel bir yürüyüş yapmam daha iyi olur. Hem vücut hem de kafa sağlığım bakımından.* Tam mutfağa gidecekken vazgeçti. *Aman!...* Kanepeye uzandı. *Canım sıkılıyor.* Dalmadan önce son düşüncesi, *o adamın benimle işi henüz bitmedi...* oldu.

5

Mort rüya görüyordu. Oldukça büyük bir mısır tarlasında kaybolmuştu. Bir sıradan diğerine gidiyor, güneş kollarındaki saatleri ışıldatıyordu. İki koluna altışar saat takmıştı.

Mort, "Lütfen bana yardım edin!" diye bağırıyordu. "Lütfen biri bana yardım etsin! Kayboldum ve korkuyorum!"

İleride, sıranın iki yanındaki mısırlar sallanıp hışırdıyordu. Sonra bir yandan Amy çıkıyordu, diğer yandan ise John Shooter. İkisinin de ellerinde bıçaklar vardı.

Ellerindeki bıçakları kaldırarak Mort'a yaklaşırlarken Shooter, "Bu işi halledebileceğimden eminim," diyordu. "Zamanla ölümünün bizim için bile esrarlı bir hal alacağına inanıyorum."

Mort dönerek koşuyor ama bir el... Amy'nin eli onu kemerinden yakalayıp geri çekiyordu. Ve o gizli dev bahçede, sıcak güneşte ışıldayan bıçaklar...

6

Mort bir saat on beş dakika sonra telefonun sesiyle uyandı. Korkunç rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Biri rüyasında onu kovalamıştı. Ancak bu kadarını anımsayabiliyordu.

Ağır ağır ön holdeki masada duran telefona doğru gitti. Arayanın Shooter olduğundan emindi. *Tabii ya! Başka kim olabilir?*

"Alo?"

Telefon eden Shooter değildi. Ama karşıdaki ona cevap verirken psikolojik bakımdan savunmasız olduğu sırada konuşmaması gereken biri daha olduğunu hatırladı.

Amy, "Merhaba Mort," diyordu. "İyi misin?"

7

Mort daha sonra sonbaharın başlarında ceket gibi kullandığı kırmızı, bol gömleği giyerek yürüyüşe çıktı. Kedisi Bump kararında ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi onu bir süre izledi. Sonra da eve döndü.

Mort bu olağanüstü günde ağır ağır yürüyordu. Mavi gökyüzü, kızıl yapraklar ve altın gibi havadan oluşmuş bir gündü. Ellerini ceplerine sokarak, gölün sükûnetinin kendisini sakinleştirmesini bekledi. Galiba Amy'nin düşündüğü gibi New York'ta kalmayıp buraya gelişinin nedeni de buydu. Mort buraya gelmişti, çünkü burası sihirliydi. Özellikle sonbaharda. Artık yazı da yazamıyordu. Buraya ilk geldiğinde, *o eski sihir de para etmezse ne yaparım*, diye düşünmüştü.

Ama boş yere kaygılanmıştı. Tashmore Gölü'nün havası yavaş yavaş gevşemesini sağladı. Ancak şimdi John Shooter'dan başka birini daha düşünmesi gerekiyordu. Eski karısı Amy'yi.

Yazar telefona, "Tabii iyiyim," demişti. Herkesi ayık olduğuna inandırmaya çalışan bir sarhoş gibi dikkatle konuşuyordu. "Ya sen nasılsın?"

"Ah, ben iyiyim. Çok iyiyim." Amy sonra çabucak tatlı tatlı gülmüştü. Flört ettiği ya da endişeli olduğunda böyle yapardı. Mort, karısının flört edeceğini düşünmüyordu. Amy'nin de sinirli olması onu biraz rahatlatmıştı. Kadın sonra eklemişti. "Sadece... orada yalnızsın. Her şey olabilir. Kimse de farkına bile..." Birden susmuştu.

Mort sakince, "Aslında yalnız sayılmam," demişti. "Bayan Gavin bugün buradaydı. Greg Carstairs de sık sık geliyor."

"Ah, damın onarılması gerektiğini unutmuştum."

Mort şaşkınlıkla, *konuşmamız ne kadar normal*, diye düşünmüştü. *Sanki boşanmamışız gibi. Bizi duyan da artık yatağımda ahlaksız bir emlakçının yattığını tahmin edemez... Yani benim eski yatağımda.* Mort sonra o eski öfkeyi yeniden duymak için beklemişti. Yaralayıcı, kıskanç öfkeyi. Ama sadece o canlı ve çirkin duygunun hayaleti biraz kıpırdanmıştı.

Mort, "Ama Greg unutmamış," demişti. "Dün geldi ve damda sürünüp durdu. Hem de tam bir buçuk saat."

"Durum kötü mü?"

Mort ona bilgi vermiş, ondan sonra beş dakika kadar daha damdan söz etmişlerdi. O arada yazar da uykunun sersemliğinden kurtulmuştu. Ama şimdi her şey ona gerçek değilmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Mort sonunda dayanamamış, "Beni neden aradın Amy?" diye sormuştu.

Bir sessizlik olmuştu. Mort eski karısının çeşitli cevapları kafasından geçirdiğini, sonra da beğenmediğini sezmişti. Bu da öfkelenmesine neden olmuştu. Aslında karısının nefret ettiği tek yanı buydu. Amy'nin farkına varmadan yalan söylemeye kalkışması.

Sonunda, "Sana söyledim ya," demişti Amy. "İyi olup olmadığını anlamak istedim." Şaşırmış gibiydi. Bundan da doğruyu söylediği anlaşılıyordu. "Birden garip bir duyguya kapıldım. Sen önsezilere inanmazsın, ama bazı şeylerin içime doğduğunu da bilirsin. Onlara inandığımı da." Eski kocasına yalvarıyormuş gibi konuşmuştu.

"Evet, biliyorum."

"Şey... Yine öyle oldu. Öğle yemeği için kendime bir sandviç yapıyordum. Aniden... bir derdin olabileceğini düşündüm. Bir süre aldırmamaya çalıştım. Ama olmadı. İyisin değil mi?"

Mort, "Evet," demişti.

"Ve hiçbir şey olmadı, öyle mi?"

Yazar bir an kendiyle tartıştıktan sonra, "Eh..." diye mırıldanmıştı. "Bir şey oldu." John Shooter'ın onu bulmak için buraya gelmeden önce Derry'ye gitmiş olabileceğini düşünmüştü. Hatta belki de adamı buraya yollayan Amy'ydi.

Kadın, "Bunu biliyordum!" diye bağırmıştı. "Elektrikli testereyle bir yerini mi kestin? Yoksa..."

Mort hafifçe gülmüştü. "Hastaneye gitmeme yol açacak bir şey olmadı. Sadece sinirlendim. John Shooter adını hiç duydun mu Amy?"

"Hayır. Neden sordun?"

Mort öfkeyle içini çekmişti. Amy zeki bir kadındı ama böyle düşünmeden konuşuverirdi. "Hemen hayır deme. Birkaç saniye iyice düşün. Oldukça uzun boylu bir adam. Bir seksen boyunda sanırım. Kırk beş, kırk altı yaşlarında. Suratı çiftçilerinkini andırıyor. Güneşten yanmış ve kırışmış. Onu gördüğümde kendisini Faulk..."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor Mort?"

Mort ansızın geçmişi düşünmüştü. Artık Amy'ye neden, "Hiç olmazsa anlaşmayı denesek," demediğini biliyordu. Israr ederse karısının razı olacağını da hissetmişti. Ama evliliklerinde sorun sadece Amy'nin emlakçısı değildi. Amy'nin sesinin tonu... evliliklerini öldüren şeylerden biriydi sadece. Kadın, *yine ne yaptın*, dermiş gibiydi. "Yine başına ne dert açtın? Açıkla!"

Mort gözlerini kapayarak soluğunu sıktığı dişlerinin arasından vermişti. Karısına John Shooter ve onun hikâyesinden söz etmişti.

Amy, *Ekme Mevsimi* hikâyesini anımsıyordu. Ama John Shooter'ın adını hiç duymamıştı.

"Bu kolay kolay unutulacak bir ad değil," demişti. (Mort da aynı fikirdeydi.) "Özellikle benim için. Ve o adamı hiç görmedim."

Mort ısrar etmişti. "Emin misin?"

Amy, "Evet, eminim," demişti. Mort'un kendisini sorguya çekmesine sinirlenmiş gibiydi. "Sen gittiğinden beri öyle biriyle hiç karşılaşmadım. Ayrıca sen, bana düşünmeden konuşmamamı söylemeden önce şunu açıklamak istiyorum: O zamandan beri olanların hepsini de çok iyi hatırlıyorum." Mort, onun kendini zorlayarak konuştuğunu hissetmişti. Belki de acı çekiyordu.

Yazarın o aşağılık, hain tarafı buna sevinmişti. Ama bütün benliği değil. Ancak bu, o gizli gizli sevinen noktayı etkilememişti. "Belki Ted, onu görmüştür," diye ağzını aramıştı. Ted Milner şu emlakçıydı. Amy'nin onu bir emlakçı için terk ettiğine hâlâ inanamıyordu. Ama kendisinin de hiç suçu yok muydu?

"Bu bir şaka mı?" Amy'nin sesinde öfke, utanç ve keder vardı. Ayrıca meydan okurcasına konuşmuştu.

"Hayır." Mort kendini yine yorgun hissetmeye başlamıştı.

Kadın, "Ted burada değil," demişti. "Buraya hiç gelmiyor... Ben... ben... ona gidiyorum."

Yazar az kalsın, *bu sırrını benimle paylaştığın için teşekkür ederim Amy*, diyecekken kendini tutmuştu. Hiç olmazsa bir tek bu konuş-

maları sırasında birbirlerini suçlamamaları iyi olacaktı. O yüzden bu sözleri söylememişti. Eski karısına, *neyin var senin Amy*, diye de sormamıştı.

Çünkü kadının da aynı şeyi kendisine sormasından korkmuştu.

8

Amy, Mort'tan Tashmore'daki polis memuru Dave Newsome'ı çağırmasını istemişti. Ne de olsa Shooter tehlikeli olabilirdi.

Yazar, "Bunun şu an gerekli olduğunu düşünmüyorum," demişti. "Ama John Shooter tekrar gelirse herhalde Dave'e telefon ederim." Karısının sesinin soğuklaştığını fark etmiş ve, *Ted'in koltuğumda oturduğu ve yatağımda yattığı imalarına sinirlendi sanırım*, diye düşünmüştü. *Ama Ted Milner'dan er geç söz edilecekti. Ne de olsa Amy'nin yaşamının bir parçası halini aldı. Ve eski karım beni aradı. Önemli olan da bu. Yine o garip duygularından birine kapıldı ve bana telefon etti.*

Mort gölün kıyısını izleyen yolun ikiye ayrıldığı noktaya varmıştı. Göl yoluna çıkan dik patikaya saptı. Ağır ağır yürüyor ve sonbahara özgü renklerin zevkini çıkarıyordu. Son virajı döndüğünde tepedeki asfalt yolu gördü. Oraya Mississippi plakalı, tozlu, eski mavi bir steyşın park edilmişti. Yazar nedense buna hiç şaşırmadı. Çamurluğa dayanmış ve kollarını kavuşturmuş olan John Shooter'ı fark ettiği zaman da öyle.

Mort kalbinin hızla çarpmasını bekledi ama öyle bir şey olmadı. Kalbi hâlâ normal şekilde atıyordu.

Yazar, Dave Newsome'a neden telefon etmediğini de anladı. Aslında bu konuyla kendisi ilgilenmek istiyordu. *Belki de kendi kendime başarabileceğim şeyler olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum*, diye düşündü. Yokuştan onu bekleyen John Shooter'a doğru çıktı.

9

Mort göl kıyısındaki yolda ağır ağır yürürken Amy dışında John Shooter'ı da düşünmüştü; tekrar gelirse onunla nasıl baş edeceğini.

John Shooter hikâyemi kopya etmiş. Ekme Mevsimi'ni neden seçtiğini anlayamıyorum. Olay bir rastlantı olamaz. Ben hikâyemi Büyük Mississippi Eyaleti'nden Bay John Shooter'dan çalmadım.

Peki ama, Shooter hikâyenin kopyasını nereden çıkardı? En önemli soru da bu. Bunun cevabını bulabilirsem Shooter'ın yalancı ve sahtekâr olduğunu kanıtlayabilirim sanırım.

İki cevap olabilir. Çünkü Ekme Mevsimi iki kez yayımlandı. Önce Ellery Queen dergisinde. Sonra da, Herkes Onluğu Düşürür adlı kitabımda. Yayın tarihlerine de bakmıştı. Hikâye *Ellery Queen* dergisinin Haziran 1980 sayısında çıkmıştı. Kitabı ise 1983'te St. Martin Yayınevi tarafından basılmıştı. Tabii sonradan hikâyeleri cep kitapları halinde de yayımlanmıştı. Ama önemli olan o iki tarihti. 1980 ve 1983... Mort menajerler ve yayınevleri avukatları dışında kimsenin yayın tarihlerine dikkat etmediğine inanıyordu. John Shooter'ın da aynı hatayı yaptığını umuyordu. Yani hikâyenin ilk kez o kitapta yayımlandığını sanıyor olabilirdi. Mort adama yaklaşarak onun karşısında durdu.

10

Shooter, "Herhalde hikâyemi okuma fırsatı buldun," dedi. Sanki havanın durumundan söz edermiş gibi kayıtsızca.

"Evet, öyle."

Shooter ciddi bir şekilde başını salladı. "Hikâyem sana tanıdık geldi sanırım."

Mort, "Tabii tanıdık geldi," diye karşılık verdi. Sonra o da kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı. "Onu ne zaman yazdın?"

Shooter, "Bunu soracağını biliyordum," dedi. Yavaşça güldü ama bir şey söylemedi. Hâlâ kollarını kavuşturmuş, öylece duruyordu.

Mort da yine umursamazlıkla, "Tabii," dedi. "Bilmem gerekiyor. İki kişinin aynı hikâyeyi yazması ciddi bir durum sayılır."

Shooter düşünceli bir tavırla başını salladı. "Ciddi bir durum..."

Mort konuşmasını sürdürdü. "Tabii kimin kimden kopya ettiğinin öğrenilmesi gerekir. Bunun için de hikâyeyi önce kimin yazdığı araştırılır." Shooter'ın gözlerinin içine alayla ama amansızca baktı. "Sence bu doğru değil mi?"

Shooter, "Herhalde doğru," dedi. "Ben de Mississippi'den buralara kadar bunun için geldim."

Mort yaklaşan bir taşıtın gürültüsünü duydu. İkisi de o tarafa doğru döndüler. Yakındaki tepenin doruğunda Tom Greenleaf'in cipi belirdi. Yetmişini geçmiş olan Tom sağlıklı ve dinç bir Tashmore'luydu. Gölün bu tarafında Greg Carstairs'in bakmadığı evlerle o ilgilenirdi. Tom, Mort'un yanından geçerken ona el salladı. Yazar da karşılık verdi. Shooter da elini kaldırarak köylülere özgü bir tavırla dostça tek parmağını kaldırdı. Tom'un cipi gözden kaybolunca, kollarını tekrar kavuşturdu. Yazara yine sabırla bakıyordu. Kibarca, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

Mort, "Hikâyeyi hangimizin daha önce yazdığını anlamaya çalışıyorduk," dedi. "Yani menşe tespitine. Bunun anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum." Shooter, Mort'a hem sakin sakin hem de onu biraz aşağı görüyormuş gibi baktı. "Biliyorum, taşralı kılığındayım. Arabam da ancak bir taşralıya yakışacak bir şey. Belki o yüzden ben de kaba saba bir köylü sayılabilirim. Ama ahmak bir köylü olmam gerekmiyor."

Mort, "Öyle," diyerek başını salladı. "Ahmak bir köylü olman gerekmiyor sanırım. Ama zeki olman aynı zamanda dürüst olduğun anlamına da gelmez. Bence çoğu zaman durum bunun tersidir."

Shooter alay etti. "Bunu bilmeseydim sana bakar öğrenirdim." Mort kızardığını hissetti. İğnelenmekten hoşlanmazdı. Böyle bir şey de çok ender olurdu. Ama yabancı bunu ustalıkla başarıvermişti.

Mort'un, Shooter'ı kapana kıstırmakla ilgili umutları sönmeye başladı. Zeki ve kurnaz, aynı anlama gelmiyordu. Ancak yazar yabancının hem zeki hem de kurnaz olduğunu seziyordu. Ama yine de bu konuşmayı fazla uzatmaya gerek yoktu. Bu adamın yanında gereğinden fazla kalmak istemiyordu. Garip bir şekilde bu karşılaşmayı çok istemişti. Belki de bunun nedeni sıkıcı ve tatsız yaşamında bir değişiklik olacağını sanmasıydı. Ama artık konuşmanın bir an önce sona ermesini istiyordu. John Shooter'ın deli olduğundan da artık pek emin değildi. Ama tehlikeli olabilirdi. Tanrının belası Shooter çok amansızdı. Mort kozunu oynayarak işi sona erdirmeye karar verdi.

"O hikâyeyi ne zaman yazdın Shooter?"

Adam biraz eğleniyormuş gibi, "Belki de adım Shooter değil," dedi. "Belki de bu bir takma ad."

"Anlıyorum. Gerçek adın nedir?"

"Adın takma olduğunu söylemedim ki. Belki dedim. Her neyse... Bu işimizle ilgili bir şey değil." Yabancı sakince konuşuyordu. Sanki dikkatini mavi gökte batıya doğru giden bir buluta vermişti.

Mort, "Pekâlâ," dedi. "Ama hikâyeyi yazdığın tarih işimizle ilgili."

Shooter hâlâ bulutu izliyordu. "Onu yedi yıl önce yazdım. 1982'de."

Mort, *tombala,* diye düşündü. *Bu köpek belki kurnaz ama yine de kapana kısıldı. Hikâyemi, kitabımdan kopya ettiği belli. Herkes Onluğu Düşürür 1983'te yayımlandığı için ondan önceki herhangi bir tarihin uygun olacağını sandı.* Zafer duygusu hissedeceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Sadece bu deliyi mesele çıkmadan def edebileceği için biraz rahatlamıştı. Sonra, "Neden o kadar süre bekledin?" diye sordu. "Yani... hikâye kitabım 1983'te yayımlandı. Altı yıl önce. Neredeyse yedi yıl dolacak."

Shooter, "Çünkü olaydan haberim yoktu," dedi. Bakışlarını buluttan Mort'a kaydırarak yine o sarsıcı, hafif alayla onu süzdü. "Senin gibi bir adam yazdığı kitapları herkesin okuduğunu sanır tabii."

Mort da alaycı bir tavır takındı. "Ben öyle olmadığını bilirim."

Shooter yazarın bu sözlerine aldırmadı bile. "Ama bu doğru değil. Hiç doğru değil. Ben o kitabı ancak haziranın ortalarında gördüm. Bu haziranın ortalarında."

Mort, *ah, Johnny, oğlum,* demek istedi. *Ne oldu, biliyor musun? Ben de karımı ancak mayısın ortasında bir başkasıyla yakaladım.* Acaba böyle bir şey söylerse Shooter'ın o sakin tavırları değişir miydi? Onun yüzüne baktı, sonra da kendi kendine, *hayır,* dedi. O durgunluk yabancının içine işlemişti. Şimdi onda cehennem ateşinden söz etmeye hazırlanan aşırı tutucu bir köy vaizi hali vardı.

Mort Rainey ilk kez o zaman bu adamdan korktu. Ama hâlâ öfkeliydi. "İzin ver de bir tahminde bulunayım," diye homurdandı. "Senin gibi biri çok titiz olur. Sen, benim yazdığım türde süprüntülerle ilgilenmezsin. Marcel Proust ve Thomas Hardy gibi yazarları okursun. Öyle değil mi? Geceleri, ineklerin sütünü sağdıktan sonra köylerde kullanılan gaz lambalarından birini yakarsın. Kırmızı beyaz kareli örtüsü olan mutfak masasına koyarsın. *Tess*'i ya da *Geçmiş Şeyleri Hatırlama*'yı okuyarak gevşersin. Belki hafta sonlarında kendini kapıp koyuverir ve Erskine Caldwell ya da Annie Dillard'ın kitaplarını çıkarırsın. Aslında sana dostlarından biri dürüstçe çabalayarak yazdığın o hikâyeyi kopya ettiğimi haber verdi değil mi? Olay böyle değil mi Shooter? Ya da adın neyse?" Sesi sertleşmişti. Öfkeden çıldırmak üzere olduğunu fark ederek şaşırdı.

"Hayır. Benim hiç dostum yok." Shooter gerçeği açıklayan bir adam tavrıyla konuşmuştu. "Ne dostlarım ne karım ne de ailem var. Perkinsburg'un otuz kilometre güneyinde küçük bir çiftlikte oturuyorum. Evet, mutfaktaki masaya kırmızı beyaz kareli bir örtü seriyorum. Ama bizim kasabada elektrik var. Gaz lambasını da fırtınada teller koptuğu zaman çıkarıyorum."

Mort, "Aferin," dedi.

Shooter, onun bu alaycı tavrına aldırmadı. "O çiftlik bana babamdan kaldı. Büyükannemden kalan parayla araziyi biraz genişlettim. İnek sürüm de var. Süt veren yirmi ineğim. Bu bakımdan da yanılmadın. Ve ben geceleri hikâyeler yazıyorum. Herhalde sende şu ekranlı süslü bilgisayarlardan var. Ben eski bir yazı makinesini kullanıyorum." Bir an durdu. "Hikâyenin benimkinin aynı olmasına gelince... bunu ben kendim keşfettim. Anlayacağın çiftliği satmayı düşünüyordum. Biraz daha param olursa gündüzleri de yazı yazabilecektim. Kafam tazeyken. Perkinsburg'daki emlakçı Jackson'da oturan biriyle buluşmamı istedi. Adamın Mississippi'de birçok çiftliği vardı. Daha doğrusu mandırası. Arabayla günde on beş, yirmi kilometreden fazla gitmeyi sevmem. Hemen başım ağrımaya başlar. Özellikle bir kentte dolaşırsam. Çünkü bütün ahmaklar sokaklara dökülmüştür. O yüzden otobüse binmeye karar verdim. Tam otobüs gelirken yanımda okuyacak bir şey olmadığını hatırladım. Okuyacak kitap olmazsa uzun otobüs yolculukları beni sıkar."

Mort farkına varmadan, *beni de öyle*, der gibi başını salladı.

"Perkinsburg'da otobüs durağı yoktu. Otobüs bir dükkânın önünde beş dakika durup sonra da hızla uzaklaşıyordu. Ben de tam otobüsün basamaklarından çıkarken yanımda okuyacak bir şey olmadığını fark ettim. Şoföre, 'Biraz bekler misin?' dedim. 'Beklersem kahrolayım,' diye karşılık verdi. 'Zaten geç kaldım. Üç dakika sonra kalkacağım. Bu sürede otobüste olursan, pekâlâ, pek güzel. Olmazsan bana vız gelir.' "

Mort, *tam bir hikâyeci gibi konuşuyor*, diye düşündü. *Gerçekten*. Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı ama pek başaramadı.

"Ben hemen dükkâna koştum. Orada o eski tip, tellerden yapılmış raflardan vardı. Karton kapaklı kitaplar için kullanılanlardan. Şu döner şeyler. Senin yolunun üzerindeki dükkânda da öyle bir şey gördüm."

"Bowie'de mi?"

Shooter başını salladı. "Evet, orada... Her neyse... Gördüğüm ilk kitabı kaptım. Kapaktan bir şey anlaşılmıyordu. İncil bile olabilirdi. Ama değildi. Senin kısa hikâyelerin olan kitaptı, *Herkes Onluğu Düşürür*. Belki de o hikâyelerin hepsi senin. Biri dışında tabii."

Mort, "Demek *Ekme Zamanı*'nı Jackson'a giderken otobüste okudun?" diye mırıldandı. "Geçen haziranda. Çiftliğini satmaya giderken?"

"Hayır. O hikâyeyi dönüşte okudum. Çiftliği sattım. Dönerken cebimde altmış bin dolarlık bir çek vardı. Jackson'a giderken ilk altı hikâyeni okumuştum. Pek de olağanüstü şeyler değillerdi ama oyalanmamı sağlamıştı."

"Teşekkür ederim."

Bir an Mort'u süzdü. "Sana iltifat etmiyordum."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Adam bir süre bu sözleri düşündü, sonra da omzunu silkti. "Her neyse... Dönüşte iki hikâyeni daha okudum. Sonra da onu! Kendi hikâyemi." Artık altın rengine dönüşmüş olan ışıltılı buluta baktı, sonra da Mort'a. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Mort birden bu adamın sakin ve huzur içinde yaşadığını düşünmekle hata yapmış olduğunu anladı. Onun huzur ve sükûnet sandığı şey Shooter'ın Mort Rainey'yi elleriyle öldürmemek için kullandığı demir gibi iradesiydi. Yabancının suratı hâlâ ifadesizdi, ama gözlerinde yazarın o ana dek hiç görmediği müthiş, çılgınca bir öfke gizliydi. Mort bir budala gibi bu adamın yanına kendi ayağıyla gelmiş olduğunu düşündü. Ölümüne gelmiş olabilirdi. Bu adam cinayet işleyecek kadar çılgın ve öfkeliydi.

"Bilmiyorum neden başkaları da o hikâyenin üzerinde durmadı. O diğerlerine benzemiyor. Hiç benzemiyor." Shooter'ın sesi hâlâ sakindi. Ama Mort bunun vurmamak, boğmamak için kendini zor tutan bir adamın sesi olduğunu anladı.

Yazar kendini kapkaranlık bir odadaymış gibi hissetti. Her yanda dinamit lokumlarına bağlı ince teller vardı. Biraz önce duruma hâkim

olduğunu düşünmesi inanılacak gibi değildi. Sorunları... Amy'den ayrılması, yazı yazamaması... önemsiz bir manzaranın önemsiz ayrıntılarından farksızdı. Hatta artık birer sorun olmaktan bile çıkmıştı. Mort'un şimdi bir tek sorunu vardı; eve dönecek kadar yaşayabilmek. Yazar ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Şu anda bir şey söyleyecek cesareti yoktu.

Shooter artık insana sakinliğin iğrenç bir taklidiymiş gibi gelen o rahat tavırlarıyla, "Başkalarının o hikâyeyle ilgilenmemelerine şaştım," dedi. "Çok şaştım."

Mort kendi sesini duydu. "Karım... O da hikâyeden hoşlanmamıştı. *Ekme Mevsimi*'nin daha önceki hikâyelerime hiç benzemediğini söyledi."

Shooter ağır ağır ama öfkeyle, "Onu nasıl ele geçirdin?" diye sordu. "Aslında öğrenmek istediğim bu. Senin gibi uydurma yazıları için bol para alan aşağılık bir herif Mississippi'deki küçük bir kasabaya nasıl geldi? Hikâyemi nasıl çaldı? Bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Tabii diğer hikâyeleri de çaldıysan o başka. Ama bunu nasıl yaptığını öğrenmek bana şimdilik yetecek."

Bu korkunç, haksızca suçlama Mort'un yeniden öfkelenmesine neden oldu. Bir an tepede, Mississippi'den bir deliyle yalnız olduğunu unuttu. "Bırak artık bunu!"

Shooter, "Bırakayım mı?" diye sorarak ona şaşkınlıkla baktı. "Bırakayım mı? Kahretsin! Sen ne demek istiyorsun?"

Mort, "Hikâyeyi 1982'de yazdığını söyledin," dedi. "Bense *Ekme Mevsimi*'ni 1979'un sonlarına doğru yazdım sanırım. Tam tarihini hatırlamıyorum. Ama hikâyenin ilk kez 1980 yılının haziran ayında basıldığını biliyorum. Bir dergide çıkmıştı. Ben senden iki yıl gerideyim Shooter. Ya da adın neyse! Eğer burada hırsızlıktan yakınacak biri varsa, o da benim!"

Mort, yabancının hareket ettiğini göremedi bile. Shooter'ın arabasının yanında durmuş birbirlerine bakarlarken Mort birden kendini arabanın kapısına dayanmış buldu. Yabancı kollarını sıkıca yakalamış, yüzünü onunkine yaklaştırmıştı.

Shooter, "Yalan söylüyorsun!" dedi. Soluğu tarçın kokuyordu.

"Yok canım!" Mort, onu itmeye çalıştı.

Shooter güçlüydü. Belki Mort Rainey'den biraz daha güçlüydü. Ama yazar ondan genç ve daha ağırdı. Ayrıca eski mavi steyşına dayanarak hız da kazanmıştı. Shooter'ın ellerini çözerek onu itti. Yabancı sendeleyerek birkaç adım geriledi.

Mort, *şimdi bana tekrar saldıracak,* diye düşündü. *O boktan hikâye yüzünden dövüşeceğiz. İyi ya! Bugün başka bir işim yok.*

Ama öyle olmadı. Shooter ellerini kaldırarak onlara baktı... Yumruklarını sıktığını fark ederek kendini zorladı ve ellerini ağır ağır açtı. Mort adamın kendine hâkim olmak için ne büyük bir güç harcadığını görerek adeta korkuyla karışık bir saygı duydu. Shooter eliyle ağzını ağır ağır sildi. "Pekâlâ. Kanıtla bunu."

"İyi ya. Benimle eve gel. Kitabın telif haklarıyla ilgili sayfasında tarih yazılı."

Shooter, "Hayır," dedi. "*Kitap* bana vız gelir. Kitaba aldırdığım yok. Bana hikâyeyi göster, *hikâyeyi!* Bana o hikâyenin olduğu dergiyi getir ki onu ben de okuyayım!"

"Dergi burada yok."

Mort bir şey daha söyleyecekti ama Shooter yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak havlarcasına bir kahkaha attı. "Ah, hayır." Gözlerinde hâlâ o öfkeli pırıltı vardı. Ama kendine hâkimmiş gibiydi. "Tabii yok."

Mort, "Beni dinle," dedi. "Burası çoğunlukla karımla yazları geldiğimiz bir ev. Kitaplarımın kopyaları burada var. Dışarıda basılanlar da. Ama pek çok dergide de yazılarım çıktı. Yalnız hikâyeler değil, makaleler de. O dergiler bütün yıl oturduğumuz evde. Derry'dekinde."

Shooter, "O halde sen neden orada değilsin?" diye sordu. Mort, onun gözlerinde hem kuşku hem de kendisini çıldırtan bir memnunluk gördü. Shooter'ın yazarın yakasını kurtarmaya çalışacağına inandığı belliydi. Ve adama göre Mort şimdi bunu yapmaya çalışıyordu.

"Buradayım çünkü..." Birden durakladı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Shooter, "Satın aldığım kitabın arkasına baktım," diye açıkladı. Mort ani bir öfkeyle elini alnına vurdu. Tabii ya. Hem ciltli kitabın hem de karton kapaklının arkasında fotoğrafı vardı. Bu resmi Amy çekmişti. Gerçekten fotoğraf olağanüstüydü. Mort önde duruyordu, ev ortalarda bir yerdeydi. Tashmore Gölü ise arka planda. Fotoğrafın altında "Morton Rainey, Batı Maine'deki evinde" yazılıydı. Shooter da o yüzden Batı Maine'e gelmişti. Biri, "Mort Rainey mi? Ah, evet! Tashmore'da evi var. Aslında o benim arkadaşımdır," deyinceye kadar fazla kasaba barına ya da dükkânına girmek zorunda kalmamıştı.

İşte böylece bir soru da cevaplanmış oluyordu.

Mort, "Ben buradayım," dedi. "Çünkü karımdan boşandım. Karar yeni kesinleşti. O Derry'de kaldı. Başka zaman olsaydı buradaki evi boş bulurdun."

"Ya..." Shooter'ın sesinin tonu yazarın tepesini iyice artırdı. Yabancı bu ses tonuyla adeta, *yine yalan söylüyorsun*, diyordu. *Ama bu defa önemi yok. Çünkü ben zaten senin yalan söyleyeceğini biliyordum. Aslında senin her şeyin yalan, öyle değil mi?* Yabancı buz gibi bakışlarla gözlerini Mort'a dikti. "Brezilya'ya da gitseydin seni yine bulurdum."

Mort, "Bundan eminim," dedi. "Ama yine de yanılıyorsun. Ya da benimle oyun oynuyorsun. Nezaket göstererek hata yaptığına inanmaya çalışacağım. Çünkü içtenlikle konuşuyor gibisin... ama ben o hikâyeyi senin yazdığını iddia ettiğin tarihten iki yıl önce yayımladım."

Shooter'ın gözlerinde yine o çılgınca pırıltı belirdi. Sonra kayboldu. "Dergi diğer evinde mi yani?"

"Evet."

"Ve sen hikâyenin o dergide yayımlandığını söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve derginin tarihi de Haziran 1980?"

"Evet." Mort bu uzun süren sorgulamadan sıkılmıştı. Shooter her cevaptan sonra bir süre duraklıyordu. Yazar biraz umutlandı. Sanki bu deli kendi kendini Mort'un söylediklerinin gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Yazar, John Shooter'ın gerçeği başından beri bildiğinden de emindi. Çünkü iki hikâye arasındaki benzerlik bir rastlantı olamazdı. Aslında Shooter, onun hikâyesini çalmıştı. Ama bunu hatırlamıyordu. Çünkü deliydi. Yazar garip bir biçimde ona acımaya başlamıştı.

Shooter ise sorgulamayı sürdürüyordu. "O diğer ev... karının olan o ev... o da Maine'de mi?"

"Evet."

"Karın orada mı?"

"Evet."

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu. Shooter, Mort'a verilen fazla bilgiyi düzene sokmaya çalışan bir bilgisayarı hatırlattı, nedense. Sonunda yabancı, "Sana üç gün vereceğim," dedi.

Mort, "Çok cömertsin," diye homurdandı.

Shooter'ın dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. "Beni küçümseme oğlum. Elimden geldiği kadar kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Bu bakımdan başarılı da oluyorum ama..."

Mort, "Sen ha?" diye bağırdı. "Ya ben? Bu inanılacak gibi değil! Ansızın ortaya çıkıyor ve beni suçluyorsun! Bir yazar için en ağır olan suçla hem de! Sana yanıldığını ya da yalan söylediğini gösterecek kanıtım olduğunu açıkladığım zaman da öfkene yenilmediğin için kendi kendini kutluyorsun! İnanılacak gibi değil!"

Shooter gözlerini yarı kapadı, yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. "Kanıt mı? Ben kanıt filan görmüyorum. Sen sadece konuşuyorsun. Ama konuşmak kanıt değildir."

Mort, "Sana anlattım ya!" diye bağırdı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Örümcek ağlarıyla dövüşmeye çalışan bir insana benziyordu.

Shooter uzun bir süre onu süzdü. Sonra dönerek arabasının açık penceresinden içeri uzandı.

Mort sinirli sinirli, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Delinin büyük bir tabancayı aldığını düşünüyordu.

Shooter, "Sigara alıyorum," dedi. "Sabırsızlanma." Elini arabanın içinden çektiğinde parmaklarının arasında kırmızı bir Pall Mall paketi vardı. "Sigara ister misin?"

Yazar somurtkanca, "Benim kendi sigaram var," diye karşılık verdi. Kırmızı flanel gömleğin altından L&M paketini çıkardı. İki düşman birer sigara yaktılar.

Shooter, "Böyle giderse sonunda dövüşeceğiz," dedi. "Ben bunu istemiyorum."

"Tanrım! Ben de istemiyorum."

Yabancı itiraz etti. "Bir yanın pekâlâ istiyor." Yarı kapalı gözkapaklarının altından Mort'u köylülere özgü o kurnazlıkla inceliyordu. "Bir yanın hem de çok istiyor. Ama dövüşmeyi istemenin nedeninin ben ya da hikâyem olduğunu sanmıyorum. Seni öfkelendiren başka bir şey var. Bu işi zorlaştıran da o. Bir yanın boğuşmak istiyor. Ama anlayamadığın bir şey var. Çünkü bu dövüş ancak birimizden biri öldüğü zaman sona erecek."

Mort'un sırtı buz gibi oldu.

"Onun için sana üç gün süre tanıyorum. Eski karını ara. Sana içinde hikâyenin olduğu o dergiyi yollasın. Tabii öyle bir dergi varsa. Ben tekrar geleceğim. Aslında öyle bir dergi olmadığından eminim. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz. Ama sen bana iyice, uzun uzun düşünmeye ihtiyacı olan bir adam gibi görünüyorsun." Yazarı sertçe ve acımayla süzdü. "Hiçbir zaman yakalanamayacağını sanıyordun, değil mi? Evet, öyle sanırım."

Mort, "Sana dergiyi gösterirsem çekip gider misin?" diye sordu. Shooter'dan çok kendi kendiyle konuşuyordu. "Galiba aslında buna değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

Yabancı aniden arabasının kapısını açarak içeriye süzüldü. Adamın böylesine hızlı hareket etmesi Mort'a biraz ürpertici geldi. Shooter, "Üç gün Bay Rainey," dedi. "Bu süreyi istediğin gibi kullan." Motoru çalıştırdı. "Doğru doğrudur! Haklı da haklı! Önce sana elimde olduğunun öğretilmesi gerekiyor. Bu dertten kaypakça kurtulamayacaksın. Herhalde bütün yaşamın boyunca böyle yaptın. Kendi başına açtığın dertlerden yakanı kurtarmayı başardın. Evet, birincisi bu." Arabanın camından yazara baktı. Suratı ifadesizdi. "İkincisi ise buraya gelmemin asıl nedeni."

Mort, "Neymiş o?" dedi. Yine kendini suçlu hissetmeye başlamıştı. Bu oldukça garip ve insanı öfkelendiren bir şeydi. Sanki bu deli köylünün söylediği şeyi yapmış gibi!

"Bunu sonra konuşuruz." Shooter vites kolunu kavradı. "Sen de o arada doğru ve haklı olan şeyi düşün."

Mort bağırdı. "Sen delisin!" Ancak Shooter göl yolundan ilerlemeye başlamıştı bile. Yolun 23 numaralı karayoluyla birleştiği yere doğru gidiyordu.

Yazar araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Sonra ağır ağır eve döndü. Kafası gitgide boşalıyordu. O korku ve öfke kaybolmuştu. Üşüyor ve yorgundu. Artık var olmayan o evliliği özlüyordu. Ona şimdi o evlilik hiçbir zaman var olmamış gibi geliyordu.

11

Mort bahçe yolunun ortasına geldiğinde telefonun çaldığını duydu. Koşarken zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Ama yine de koşuyor ve bu budalaca tepkisinden dolayı kendi kendine kızıyordu. Pavlov'un köpekleri!

Tel geçirilmiş kapıyı açtı. İç kapının tokmağına uzandığı sırada telefon da sustu. Mort içeri girerek, Amy'nin bitpazarında bulduğu

antika masanın üzerinde duran telefona baktı. Telefonun da makinece bir sabırsızlıkla kendisini süzdüğünü hayal edebiliyordu. *Bana sorma patron. Ben haber yaratmam, sadece iletirim.* Mort, *bir telesekreter almalıyım*, diye düşündü. *Hoş, belki de almamam daha doğru olur. Aslında telefon pek de sevdiğim bir şey değil. Biri seninle konuşmayı çok istiyorsa tekrar arar.*

Bir sandviç yaptı, bir de çorba. Sonra canının yemek istemediğini fark etti. Kendini yalnız ve mutsuz hissediyordu. Ayrıca John Shooter'ın deliliği ona da biraz geçmişti. Bütün bu olanlardan sonra uykusunun gelmesine hiç şaşırmadı. Özlemle kanepeye bakmaya başladı.

İçinden bir ses, *pekâlâ*, diye fısıldadı. *Ancak şunu hiç unutma: Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Uyandığın zaman bütün bu dertler yine burada olacak.*

Bu doğruydu belki. Ama uyurken onların hiçbirini de düşünmeyecek, rahatlayacaktı. Eve telefon ederek Amy'den içinde *Ekme Mevsimi* hikâyesinin bulunduğu dergiyi göndermesini istemeye karar verdi. Kafası Derry'deki yeri hâlâ "ev" diye düşünmekte ısrar ediyordu. Ya da "yuva" diye. Ondan sonra da kanepeye uzanarak birkaç saat uyuyacaktı. Yedide kalkacak, iyice canlandığı için gidip saçma sapan bir şeyler daha yazacaktı.

İçindeki ses yine, *böyle davranmaya devam edersen tabii saçma sapan şeyler yazarsın*, diye sitem etti.

Mort, "Canın cehenneme!" dedi. Yalnız yaşamanın iyi yanlarından biri kendi kendine yüksek sesle konuşabilmesiydi. Etrafta, bu adam çıldırdı mı diye düşünecek hiç kimse yoktu.

Telefona giderek Derry'deki evin numarasını çevirdi. Sonra da insanı sinirlendiren o seslerden birini duydu. Meşgul sinyalini. Herhalde Amy biriyle konuşuyordu ve bu saatler sürebilirdi. Hatta günler.

Mort, "Kahretsin!" diye bağırdı.

Şimdi ne yapacaktı? *Zaten saat beşi geçti. Dergi bugün postaya yetişemez. Amy'yi akşama tekrar ararım.* Kanepe onu adeta çekiyordu. Telefonun fişini çıkardı. *Az önce beni kim aradıysa biraz daha beklemek zorunda*

kalacak. Oturma odasına giderek kanepeye uzandı. Göle bakmaya başladı. Şaşkınlıkla, *hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız ve kötü hissetmemiştim,* diye düşündü. Sonra hafifçe kanlanmış gözleri kapandı. Ve Mort Rainey uykuya daldı. Gerçek korkunun ne olduğunu yakında öğrenecekti.

12

Mort yine rüya görüyordu. Bir sınıftaydı. Tanıdık bir yerdi burası, ama neden tanıdık olduğunu bilemiyordu. John Shooter da oradaydı. Elinde bir kesekâğıdı vardı. Kesekâğıdından aldığı bir portakalı elinde düşünceli bir tavırla havaya atıp tutuyordu. Mort'un bulunduğu yana bakıyordu ama doğrudan doğruya ona değil. Gözlerini Mort'un gerisinde bir yere dikmişti. Yazar da dönüp baktı. Dipte kömür cürufuyla çimentodan yapılmış bir tuğla duvar, bir karatahta ve yukarı kısmına buzlucam geçirilmiş bir kapı olduğunu gördü. Bir süre sonra buzlucamın üzerindeki tersine yazıyı çözebilmişti.

SERT DARBELER OKULUNA HOŞ GELDİNİZ

Karatahtadaki yazıyı okumak daha kolaydı.

EKME MEVSİMİ
Morton Rainey'nin kısa bir hikâyesi

Ansızın bir şey hızla Mort'un omzunun üzerinden geçti. Portakaldı bu. Yazar olduğu yerde büzülürken portakal karatahtaya çarpmış ve şapırtıyla yarılmıştı. Parçaları oradaki yazının üzerine yayılıyordu.

Mort, Shooter'a dönüp titrek bir sesle, "Böyle yapma!" diye bağırdı.

Shooter elini tekrar kesekâğıdına daldırırken sakin, ama sert sesiyle sordu. "Neyin var senin? Hiç kan portakalı görmedin mi? Sen ne

biçim bir yazarsın?" Yine bir portakal attı ve yazarın adı kızıla boyanarak damla damla aktı.

Mort, "Yetişin!" diye haykırdı. Ama Shooter tekrar ağır ağır, amansızca elini kesekâğıdına daldırıyordu. Nasırlı uzun parmaklarını portakala batırıyordu. Portakalın kabuğunda kana benzer kırmızı damlacıklar belirmişti.

"Yapma artık! Yapma artık! Lütfen! Yapma artık! İtiraf edeceğim! Her şeyi itiraf edeceğim! Her şeyi! Lütfen artık vazgeç! Vazgeçersen ben de her şeyi itiraf ederim! Her şeyi..."

13

"... vazgeçersen..."

Mort yere yuvarlanıyordu ki, tam zamanında koltuğun kenarına tutunmayı başardı. Yastıkları kavrayarak bir an öylece yattı. Titriyor, rüyayı anımsamaya çalışıyordu. Bir sınıfla ilgiliydi. Sonra kan portakalları vardı. Ve "Sert Darbeler Okulu"...

Sonunda gözlerini açtı ama görülecek bir şey yoktu. Güneş çoktan batmış, Mort'un da her yanı tutulmuştu. Özellikle boynu. En aşağı dört, hatta beş saat uyumuş olduğunu düşündü. Sonunda kalkarak Amy'ye telefon etmek için hole çıktı. Saat onu çeyrek geçiyordu. Beş saatten fazla uyumuştu. Ve bu ilk kez olmuyordu.

Mort telefonu açtı. Telefondan hiç ses gelmeyince şaşırdı. Sonra telefonu fişinden çıkarmış olduğunu hatırladı. Tam fişi takmak için eğildiği sırada durakladı. Kapının solundaki küçük pencereden dışarıyı görebiliyordu. O esrarlı ve iğrenç Shooter'ın müsveddeyi bıraktığı arka verandayı. Çöp tenekelerinin konduğu dolap gibi yeri. Tepesinde bir şey vardı şimdi. Hatta iki şey. Biri siyah, diğeri ise beyaz. Siyah şey çok kötü bir şeye benziyordu. Mort bir an dehşetle

orada dev bir örümceğin beklediğini sandı. Telefonun kordonunu elinden atarak telaşla verandanın ışığını yaktı. Ondan sonra bir süre yerinden hareket edemedi.

O beyaz şey bir kâğıttı. Mort çöp dolabından dört beş metre uzakta olmasına rağmen kâğıdın üzerindeki iri yazıları kolaylıkla okuyabildi. Shooter ya çok yumuşak bir kurşunkalem ya da ressamlar gibi bir füzen kullanmıştı. Kâğıtta UNUTMA, ÜÇ GÜNÜN VAR yazılıydı. VE BEN ŞAKA ETMİYORUM!

Siyah şey ise kedisi Bump'tı. Shooter, kedinin boynunu kırmış, sonra da ölüsünü Mort'un araç gerecinin durduğu kulübesinden aldığı bir tornavidayla dama çivilemişti.

14

Mort birdenbire kendini verandada buldu. Soğuk gece iliklerine dek işliyor, dehşetle altı yöne birden bakmaya çalışıyordu. Sonra kendini zorlayarak bundan vazgeçti. Shooter çoktan gitmişti tabii. Zaten o pusulayı da bu yüzden bırakmıştı. Ayrıca yabancı, yazarın o çok belirgin korku ve dehşetini seyretmekten hoşlanacak biri değildi. Deliydi o tabii. Ama başka tür bir deli. Bump'ı da sadece Mort'a gözdağı vermek için öldürmüştü.

Mort o soğuk Maine gecesine, "Hikâyeyi çaldığıma gerçekten inanıyor," dedi. "O çılgın köpek buna inanıyor."

Çöp dolabına yaklaşırken midesi altüst oldu. Alnındaki terleri silerek kâğıdı aldı, buruşturarak arka cebine soktu. Sonra elini Bump'ın göğsüne koydu. Kedinin ölüsü daha katılaşmamış, hatta soğumamıştı bile. Elinin altında hafifçe hareket etti. Mort'un midesi bulandı yine. Sonra kendini zorlayarak tornavidanın sarı plastik sapını kavradı ve çekti. Tornavidayı verandaya fırlatarak zavallı Bump'ı sağ eline aldı. Sanki bir paçavra yığınıymış gibi. Midesi bulanıyor, bula-

nıyordu. Mort dolabın içinde bulunan üç çöp tenekesinden ortadakini açtı. Bump'ı yavaşça içindeki yeşil bir poşetin üzerine yerleştirdi.

Birden Shooter'a karşı korkunç bir öfke duydu. O anda bahçe yolunda belirseydi, Mort hiç düşünmeden ona saldıracaktı. O köpeği yere devirecek ve boğacaktı.

Yavaş... Delilik gerçekten bulaşıcı galiba?

Belki de öyle. Ama belki de ben buna aldırmıyorum. Sadece Shooter'ın bu yalnız evdeki tek dostumu öldürmesine kızmıyorum. Bunu ben uyurken yapmış olmasına da sinirleniyorum. Ayrıca o güzel Bump'ı mide bulandıracak bir hale soktuğu için de öfkeleniyorum. Ve en önemlisi sevdiğim kedimi bir çöpmüş gibi tenekeye atmak zorunda kaldığım için çıldırıyorum.

Bump'ı yarın gömeceğim. Evin solundaki yumuşak topraklı yere. Oradan göl görünüyor.

Shooter'ı öldürmek istiyorum. O deli köpek, beni daha fazla zorlarsa bunu yapmaya da kalkabilirim!

İçeri girerek kapıyı çarptı. Sonra da kilitledi. Evde dolaşıp bütün kapı ve pencereleri kapattı, kilitlemeyi de unutmadı. Sonra Amy'yi araması gerektiğini hatırlayarak fişi taktı. Derry'deki evin numarasını çevirdi. Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra bir ses duyuldu. "Çevirdiğiniz numara artık kullanılmamakta."

Mort, "Ah, harika..." diye söylendi. "Sen ne yaptın Amy? Telefonu kırılıncaya kadar mı kullandın?" Telefonu kapattı.

"Galiba komşumuz Isabelle Fortin'i aramam gerekecek. O Amy'yle konuşur." Isabelle'in numarasını hatırlamaya çalışırken telefon çaldı. Yazar irkilerek ahizeyi kaptı.

"Alo? Sen misin Shooter?"

"Mort?" Arayan Amy'ydi. Kadın neredeyse ciyak ciyak bağıracaktı. Yazar bu ses tonunu evliliklerinin son iki yılında oldukça iyi öğrenmişti. "Mort sen misin? Tanrı aşkına, Mort! Sen..."

"Evet, benim." Mort birden bitkinleşti.

"Neredeydin sen? Son üç saat sana durmadan telefon ettim."

"Uyuyordum."

"Tabii fişi de çekmiştin." Amy yorgun yorgun ama eski kocasını suçlarcasına konuşuyordu. "Bu defa uyumak için harika bir zaman seçmişsin."

"Saat beşte seni aradım..."

"O sırada Ted'in yanındaydım."

Yazar, "Evde biri vardı," dedi. "Belki..."

Kadın hemen, "Ne demek evde biri vardı?" diye sordu. "Kim vardı?"

"Kahretsin! Ben nereden bileyim Amy? Derry'de oturan sensin. Yoksa bunu unuttun mu? Sen Derry'desin, ben de Tashmore'da. Bütün bildiğim seni aradığım zaman telefonun meşgul olduğu. O sırada Ted'de olduğuna göre belki de Isabelle..."

"Ben hâlâ Ted'in evindeyim." Amy'nin sesi garip bir biçimde ifadesizleşmişti. "İster hoşlan, ister hoşlanma, bir süre daha burada kalacağım. Biri evimizi yaktı Mort! Kül etti!" Ve Amy birden ağlamaya başladı.

15

Mort'un aklı Shooter'a o kadar takılmıştı ki hemen, *evi o kaçık yaktı,* diye düşündü. *Neden? Ah, tabii. Seksen bin dolar değerindeki evi bir dergiyi ortadan kaldırmak için yaktı. Ellery Queen dergisinin haziran 1980 sayısını ortadan kaldırmak için.*

Ama bu işi gerçekten o yapmış olabilir mi? Sanmam. Derry'yle Tashmore arasındaki uzaklık yüz elli kilometreden fazla. Ve ben Bump'ın ölüsünü bulduğum zaman vücudu hâlâ gevşek ve sıcaktı. Tornavidanın ucundaki kan da yapışkandı, henüz kurumamıştı.

Ama çok hızlı gittiyse...

Aman bırak artık! Çok geçmeden boşanmandan da Shooter'ı sorumlu tutacaksın. Yirmi dört saatin on altısını uyuyarak geçirdiğin için de, Shooter yiyeceklerime ilaç karıştırıyor, diyeceksin. Ondan sonra gazetelere mektuplar yazmaya başlayıp kokain kralının Mississippi'li John Shooter olduğunu açıklayacaksın. Jimmy Hoffa'yı onun öldürdüğünü, 1963 kasımında otlu tepecikten Kennedy'ye ateş eden ikinci adamın Shooter olduğunu yazacaksın. Pekâlâ, adam deli. Ama onun sırf bir dergiyi ortadan kaldırmak için yüz elli kilometrelik yolu aştığını ve lanet olasıca evi yaktığını sanmıyorsun ya? Özellikle Amerika'da o derginin başka kopyaları varken. Ciddi ol biraz.

Ama... çok hızlı gittiyse...

Hayır, gülünçtü bu. Ama Mort ansızın Shooter'a kanıtı gösteremeyeceğini hatırladı... Ancak... Derry'deki çalışma odası evin arkasındaydı. Eski bir garajı oda haline getirmişlerdi.

Mort, "Amy," dedi.

Kadın hâlâ ağlıyordu. "Çok korkunçtu. Ben, Ted'in evindeydim. Isabelle, beni aradı. Evin önünde en az on beş itfaiye arabası olduğunu söyledi."

"Bana olanları anlat."

Amy gözyaşları arasında, "Biri evimizi yaktı!" diye bağırdı. "İşte olanlar bunlar!"

"Ev artık kullanılmayacak halde mi?"

"Evet. İtfaiye müdürü öyle söyledi." Mort, Amy'nin yutkunarak kendine hâkim olmaya çalıştığını duydu. Ama sonra yine ağlamaya başladı. "E... ev yer... yerle bir olmuş."

"Benim çalışma odam da mı?"

Kadın burnunu çekti. "Ya... yangın oradan çıkmış. Daha doğrusu itfaiye müdürü öyle düşündüklerini söyledi. Bu Patty'nin gördüklerine de uyuyor."

"Patty Champion'un gördüklerine mi?"

Champion'lar da Rainey'lerin evinin bitişiğinde oturan komşulardı.

"Evet. Bir dakika Mort."

Yazar, karısının gürültüyle sümkürdüğünü duydu. Amy tekrar konuşmaya başladığında daha sakindi. "Patty, itfaiyecilere köpeğini dolaşmaya çıkardığını söylemiş Mort. Bizim evin önünden geçmiş ve bahçenin ilerisinde bir araba olduğunu görmüş. Sonra evde müthiş bir şangırtı kopmuş. Senin çalışma odandaki büyük pencerede alevler belirmiş."

Mort, "Araba ne modelmiş?" diye sordu. "Patty bunu görmüş mü?" Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Artık John Shooter olayı ona önemsiz geliyordu. Sadece *Ellery Queen*'in 1980 Haziran sayısı değil bütün eserlerinin müsveddeleri de yanmıştı. Basılmış ya da yarım kalmış olanların hepsi de. Romanlarının ilk baskıları da. Dışarıda basılanları da.

Ah, ama bu sadece bir başlangıçtı. Dört bini bulan kitapları kül olmuştu. Amy'nin elbiseleri, topladığı antikalar, Türk halıları da, binden fazla video bandı... Televizyon ve video... Mort'un giysileri... Çektikleri binlerce fotoğraf. *Tanrım! Ve ben hemen o lanet olasıca dergiyi düşündüm.*

Amy, "Hayır," dedi. "Patty, arabanın ne model olduğunu bilmiyormuş. Birinin molotofkokteyli attığını sanmış. Çünkü o şangırtıdan sonra pencerede alevler belirmiş. Patty bahçeye girmiş. Aynı anda mutfak kapısı açılarak bir adam dışarı fırlamış. Bruno havlamaya başlamış. Ama Patty korkmuş. Köpeği... elinden kurtulmaya çalışan köpeği geri çekmiş. Sonra adam arabaya binip motoru çalıştırmış. Farları yaktığında ışık Patty'nin gözlerini kamaştırmış. Patty gözlerini korumak için elini kaldırdığı sırada adam da arabayı hızla sürerek yola çıkmış ve süratle uzaklaşmış. Patty eve koşup itfaiyeyi çağırmış. İtfaiye çabuk gelmiş, ama bildiğin gibi bizim ev çok eskiydi... Ve kuru tahta çabuk yanar... Özellikle gazyağı döküldüğünde... 'Herhalde gazyağı kullanıldı,' dedi... Yani itfaiye müdürü... Önce o geldi, sonra da polis. Durmadan sorular sordular. Çoğu seninle ilgiliydi... Düşmanların olup olmadığını öğrenmek istediler... Düşman-

lar... Ben de, se... senin düşmanın olduğunu sanmadığımı söyledim... Bütün soruları cevaplamaya çalıştım."

Mort şefkatle, "Elinden geleni yaptığından eminim," dedi.

Amy, onu duymamış gibi konuşmasına devam etti. Soluk soluğaydı. "Onlara boşanmış olduğumuzu nasıl açıklayacağımı bilemedim... Tabii bundan haberleri yoktu... Sonunda Ted açıkladı... Mort... annemin İncil'i... yatak odasındaydı... Sonra ailemin resimleri... Bende annemin başka hatırası yoktu..." Yine üzüntüyle ağlamaya başladı.

Mort, "Yarın sabah gelirim," dedi. "Yedide yola çıkarsam dokuz buçukta orada olurum. Hatta belki de dokuzda. Çünkü trafik yazları olduğu gibi yoğun değil artık. Bu gece nerede kalacaksın? Ted de mi?"

Amy burnunu çekti. "Evet. Ondan hoşlanmadığını biliyorum Mort. Ama Ted olmasaydı bu gece ne yapardım bilmem... O sorulara nasıl dayanırdım?..."

"O halde Ted'in olmasına sevindim." Sesindeki sakin ve uygarca hava Mort'u şaşırttı. "Kendine iyi bak. Hapların yanında mı?" Evliliklerinin son altı yılında doktor kadına sakinleştiriciler vermeye başlamıştı. Ama Amy o hapları ancak uçağa binmek ya da Mort'la birlikte resmi bir ziyafete katılmak zorunda kaldığında alırdı.

Amy ifadesiz bir sesle, "Onlar ilaç dolabındaydılar," diye mırıldandı. "Ama önemli değil. Sinirlerim gerilmedi ki! Sadece çok üzüldüm."

Mort, "Mümkün olduğunca erken gelmeye çalışacağım," dedi. "Bu gece gelmemin bir yararı olacaksa..."

Amy, "Hayır," dedi. "Nerede buluşacağız? Ted'in evinde mi?"

Yazarın gözlerinin önünde aniden bir sahne belirdi. Elinde kat hizmetçisinin anahtarını tutuyordu. Sonra motel odasının kapısındaki kilide sokarak çeviriyordu. Kapı açılıyordu. Karısıyla âşığı çarşafın üzerinden ona bakıyorlardı. Amy solda, Ted Milner sağdaydı. Adamın dikkatle fönlettiği saçları uyurken iyice karışmış, kıvır kıvır

olmuştu. Mort, karısıyla onun çıplak omuzlarına bakmıştı. Birdenbire, *elinde sevginden başka bir şey olmadığını bilen bir kadın aşkını çalarsa...* diye düşündü.

Sonra, "Hayır," dedi. "Ted'de olmaz. Witcham Sokağı'ndaki küçük kafeye ne dersin?"

"Yalnız gelmemi mi tercih edersin?" Amy öfkeli değildi ama kızmaya başladığı belliydi. Mort, *onu ne kadar iyi tanıyorum*, diye düşündü. *Her hareketi, sesinin her tonu, her cümlesi. Ve o da beni çok iyi tanıyor olmalı.* Sonra, "Hayır," dedi. "Ted'i de getirebilirsin. Bence bunun bir sakıncası yok."

"O halde dokuz buçukta. Marchman'de." Amy öfkelenmekten vazgeçmiş gibiydi.

"Kafenin adı bu mu?"

"Evet. Marchman."

"Pekâlâ. Dokuz buçukta ya da biraz önce. Önce ben gelirsem kapıya tebeşirle bir işaret yapacağım..."

"... Ben önce gelirsem o işareti sileceğim." Eski bir şakaydı bu. İkisi de hafifçe güldüler. Mort gülmenin bile kendine acı verdiğini fark etti. Evet, birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Birlikte geçirilen yılların amacı da bu değil miydi? İnsan o yılların gerçekten sona erebildiğini ve erdiğini anladığı için böylesine acı çekmiyor muydu?

Amy, "Yangın daha sonra çıksaydı..." diyordu. "Hiç olmazsa senin eşyaların kurtulurdu. Kül olan o müsveddeleri düşünmek bile istemiyorum Mort. Herb iki yıl önce yanmaz çekmeceler almanı önerdiğinde dediğini yapsaydın..."

Mort, "Bence bu önemli değil," diye karşılık verdi. "Yeni romanımın müsveddesi nasıl olsa burada." Evet, on dört sayfalık saçma sapan bir şeydi! "Gerisini boş ver. Yarın görüşürüz. Amy..." Mort ağzını sıkıca kapattı. Karısına, *seni seviyorum*, demek üzereyken kendini zor tutmuştu. Onlar boşanmışlardı. Amy'yi hâlâ seviyor muydu? Eğer öyleyse bunu söylemeye hakkı var mıydı?

Bütün bunların yerine, "Olanlar için çok üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle Mort. Çok çok üzüldüm." Amy tekrar ağlamaya başlamıştı. Mort bir kadının onu teselliye çalıştığını duydu. Herhalde Isabelle Fortin'di.

"Biraz uyumaya çalış Amy."

"Sen de öyle."

Mort telefonu kapattı ve ev birden ona her zamankinden daha sessizmiş gibi geldi. Yatak odasına giderek soyundu. Karyolaya uzanıp ellerini ensesinin altına soktu. *Telefon...* diye düşünüyordu. *Derry'ye giderken en azından iki yere telefon etmem gerekiyor. Greg Carstairs ve Herb Creekmore'a. Buradan yedide ayrılırsam o kadar erken saatte onları arayamam. Ama yoldaki bir kulübeden telefon edebilirim...*

Yan döndü. O akşam çabucak uyuyamayacağını sanıyordu. Ama sonra uyku kapkara bir dalga gibi onu sardı. O uyurken biri ona bakmaya geldiyse bile bunu fark etmedi.

16

Saat, altıyı çeyrek geçe çaldı. Mort yarım saat uğraşarak Bump'ın ölüsünü evle göl arasındaki kumlu yere gömdü. Saat yedide planladığı gibi evden ayrıldı. Ancak on beş kilometre sonra Buick'te benzin kalmadığını fark ederek Bill'in servis istasyonuna girdi. Yola çıkmadan önce benzini kontrol etmediği için kendine kızıyordu.

Bir delikanlı Buick'in deposunu doldururken Mort da telefona gitti. Sol arka cebinden eski adres defterini çıkardı. Greg Carstairs'in numarasını çevirdi. Neyse ki adam daha işe gitmemişti.

"Alo?"

"Merhaba Greg. Ben Mort Rainey."

"Merhaba Mort. Derry'de olan olmuş, öyle mi?"

Mort, "Evet," dedi. "Televizyonda mı söylediler?"

"Evet. 5. Kanal'da."

"Şey... ev nasıl görünüyordu?"

"Ne nasıl görünüyordu?"

Mort yüzünü buruşturdu. Ama bu haberi başkasından değil de Greg'den aldığına yine de memnun oldu. Uzun saçlı, uysal, eski bir hippiydi Greg. Karısı ve biri yedi, diğeri beş yaşında iki çocuğu vardı. Her zaman hafifçe gülümsemesine insan o kadar alışıyordu ki, gülümsemediği zamanlar onu çıplak sanıyordunuz.

"Durum o kadar kötü demek?"

Greg, "Evet," dedi. "Ev bir roket gibi havalanmış olmalı. Çok üzüldüm ahbap."

"Sağ ol. Şimdi oraya gidiyorum Greg. Sana Mechanic Falls'tan telefon ediyorum. Ben yokken bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evin tahta kaplamalarını kastediyorsan, onlar..."

"Hayır. Kaplamaları değil, başka bir şeyi kastediyorum. Şu son iki üç gündür biri beni rahatsız ediyor. Bir deli. Altı yedi yıl önce yazdığı bir hikâyeyi çaldığımı iddia ediyor. Ona hikâyemi çok önce yazdığımı ve bunu kanıtlayabileceğimi söylediğimde adeta çıldırdı. Bir daha karşıma çıkmayacağını umuyordum ama bende o şans nerede? Dün akşam kanepede uyurken, kedimi öldürmüş."

"Bump'ı mı?" Greg biraz şaşırmış gibiydi. Bu bir başkasının şaşkınlıkla avaz avaz bağırmasına eşitti. "Bump'ı mı öldürdü?"

"Evet, öyle."

"Bunu Dave Newsome'a haber verdin mi?"

"Hayır. İstemiyorum. Mümkün olursa bu sorunu ben çözümleyeceğim."

"Bu adam barışçıl bir insana benzemiyor Mort."

Mort, "Bir kediyi öldürmek başka," dedi. "Bir adamı öldürmek başka. Ve onunla Dave'den daha iyi başa çıkabileceğimi düşünüyorum."

Greg, "Belki de haklısın," diye karşılık verdi. "Dave yetmişine basalı biraz ağırlaştı. Senin için ne yapabilirim Mort?"

"Bir kere... o adamın nerede kaldığını öğrenmek istiyorum."

"Adı nedir?"

"Bilmiyorum. Bana gösterdiği hikâyedeki ad John Shooter'dı. Ama daha sonra kurnazlığa kalktı ve bana bunun bir takma isim olabileceğini söyledi. Bence de öyle. Daha çok takma isme benziyor. Her neyse... ama yakında bir motelde kalıyorsa herhalde bu adı kullanmıyor."

"Nasıl biri?"

"Bir seksen boyunda, kırk beş yaşlarında. Açık havada çok dolaşmış birine benziyor. Yüzü güneşten yanmış. Gözlerini kısmaktan iki yanda çizgiler belirmiş. Ağzının iki yanından kırışıklar çenesine doğru iniyor."

Mort bunları söylerken John Shooter'ın suratı gözlerinin önünde belirdi. Yazarın tüyleri diken diken olmuştu, hafifçe titredi. Yine içinden bir ses, *ya bir hata yapıyorsun ya da Greg Carstairs'i özellikle yanıltıyorsun*, diye fısıldadı. *Shooter gerçekten tehlikeli bir adam. Bunu anlaman için Bump'ın ölüsünü görmene de gerek yoktu. Dün öğleden sonra Shooter'ın gözlerine baktığın zaman anladın. O halde neden şimdi kovboyluğa kalkışıyorsun?*

Buna daha başka, kalın bir ses tehlikeli bir kesinlikle cevap verdi. Çünkü... *nedenleri var... Hepsi bu kadar.*

İlk ses endişeyle, *yani ona bir zarar mı verecek, mesele bununla mı ilgili, adamı tartaklamak niyetinde mi*, dedi.

Greg kuşkuyla, "Bu tarif civardaki çiftçilerin yarısına uyuyor," dedi.

Mort, "Onu tanımanı sağlayacak birkaç ayrıntı daha var," diye karşılık verdi. "Bir kere güneyli. Konuşmasından hemen anlaşılıyor. Sonra geniş kenarlı siyah bir şapka giyiyor. Fötr sanırım. Şapkanın tepesi yuvarlak. Quaker'ların şapkalarını andırıyor. Eski bir Ford steyşını var. Bin dokuz yüz altmışlardan kalma. Mavi. Arabanın plakası Mississippi'den alınmış."

"Pekâlâ. Bu daha iyi. Ben bir soruştururum. Adam buralardaysa, elbet bir bilen çıkar. Yılın bu mevsiminde diğer eyaletlerin plakaları hemen dikkati çeker."

"Biliyorum." Mort'un aklına ansızın başka bir şey daha geldi. "İşe Tom Greenleaf'le konuşarak başlayabilirsin. Dün bu Shooter denen adamla göl yolunda konuşurken Tom cipiyle oradan geçti. Bize el salladı. Biz de ona karşılık verdik. Tom, onu iyice görmüş olmalı."

"Pekâlâ. Saat onda kahve için Bowie'ye uğrarsam Tom'u da görebilirim."

Mort, "Adam o dükkâna da gitmiş," dedi. "Bunu biliyorum. Çünkü cep kitaplarının durduğu raflardan söz etti. Şu eski tarz raflardan."

"Onun izini bulursam ne yapayım?"

Mort, "Hiçbir şey yapma," dedi. "Ben seni bu gece ararım. Yarın gece buradaki eve dönmüş olurum. Aslında Derry'de ne yapacağımı da bilmiyorum. Herhalde küllerin arasında dolaşacağım."

"Ya Amy?"

"Onun sevgilisi var." Mort soğuk bir tavırla konuşmamaya çalışmıştı ama başarılı olduğunu da pek sanmıyordu. "Amy'nin bundan sonra ne yapacağına ikisi birlikte karar verecekler sanırım."

"Ah. Çok üzgünüm."

"Boş ver." Mort benzin pompalarına doğru baktı. Delikanlı Buick'in deposunu doldurmuş, şimdi arabanın ön camını temizliyordu.

"O adamla yalnız başına konuşacaksın... Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?"

Mort, "Evet," dedi. "Öyle sanırım." Sonra duraksadı. Aniden Greg'in kafasından geçenleri anladı. Greg büyük bir olasılıkla, *siyah şapkalı köylüyü bulur ve Mort da bunun sonucu olarak yaralanırsa, beni sorumlu tutarlar*, diye düşünüyordu.

"Dinle Greg. Ben adamla konuşacağım zaman, istiyorsan sen de gelebilirsin."

Greg rahatladı. "Evet. Öyle yapabilirim."

Mort, "Adam kanıt istiyor," dedi. "Onun için bunu sağlamalıyım."

"Ama elinde kanıt olduğunu söyledin ya?"

"Evet ama adam sözümü kabul etmedi. Herhalde yakamı bırakması için kanıtı gözüne sokmam gerekecek."

"Ya?" Greg düşündü. "Adam gerçekten deli değil mi?"

"Evet. Hem de nasıl!"

"Pekâlâ. Onu bulmaya çalışırım. Bu gece beni ara."

"Olur. Ve sağ ol Greg."

"Bir şey değil. Değişiklik, dinlenmek kadar iyidir."

"Evet, öyle derler."

Mort telefonu kapatarak arabasının yanına döndü. Benzin istasyonunda çalışan delikanlıya para verdi. Çocuk Mort'a çekingence gülümsedi. "Acaba bana bir imza verir misiniz Bay Rainey? Bende bütün kitaplarınız var."

Mort yine Amy'yi hatırladı. Karısı imza meraklılarından ne kadar nefret ederdi! Hatta evliliklerinin sonlarına doğru onun, *beni seviyorsan bu insanların senden imza istemelerine neden bir son vermiyorsun,* diye düşündüğünü de sezmişti.

Mort, delikanlının uzattığı kâğıdı imzalayarak arabasına bindi. Derry'ye doğru yola çıktı.

17

Mort Rainey, menajeri Herb Creekmore'a Augusta'dan telefon etti. Onun daha bürosunda olmayacağını biliyordu. Neyse ki Herb'ü apartmanında yakalayabildi.

"Merhaba Herb," dedi. "Sana Augusta'dan telefon ediyorum. Boşanmam kesinleşti. Derry'deki evim dün gece kül oldu. Delinin biri kedimi öldürdü. Ve burası buz gibi. Ne eğlenceli değil mi?"

Herb şaka yapıldığından kuşkulanan bir adamın ölçülü tavırlarıyla, "Mort..." diye mırıldandı.

Yazar, "Emrinizdeyim," dedi.

"Evine ne oldu dedin?"

"Söyleyeceğim. Ama son defa. Gerekiyorsa not al. Çünkü donarak bu telefona yapışmadan arabama dönmek niyetindeyim." John Shooter ve onun suçlamasıyla başladı, Amy'yle bir gece önce yaptığı telefon konuşmasını anlatarak sona erdirdi.

Herb, Derry'deki evde çok kalmış ve Mort'la Amy'nin boşanmalarına da çok üzülmüştü. Mort'a, "Sence evi Shooter mı yaktı?" diye sordu. "Tabii kedinin sen uyanmadan biraz önce öldürülmüş olması önemli ama..."

Mort, "Bu işi Shooter yapmış olabilir," dedi. "Bu olasılığı da göz önüne alıyorum. Ama evi yaktığına pek inanmıyorum. İnsanın bir dergiyi ortadan kaldırmak için yirmi odalı bir evi yakması pek de akıl alacak bir şey değil. Ancak... hikâyesini çaldığıma gerçekten inanıyor Herb. Yani bu bakımdan hiçbir kuşkusu yok. Ona kanıt gösterebileceğimi söylediğimde, 'Hadi bakalım, beni biraz eğlendir,' dermiş gibi bir tavır takındı."

"Ama... yine de polise haber verdin değil mi?"

Mort, "Evet," dedi. "Onları bu sabah aradım." Bu doğru değildi ama tam bir yalan da sayılmazdı. Ne de olsa Greg'le konuşmuştu. Zarif kıyafetlerle New York'taki apartmanında oturan Herb'e, bu işi kendi başına halledeceğini söylerse menajeri onu anlayamayacaktı. İyi bir dosttu. Ama tam anlamıyla uygar bir kentliydi.

Herb rahatladı. "Bak, işte bu iyi. Türlü derdin arasında bir de Mississippi'li bir psikopatla uğraşamazsın. Adamı bulurlarsa ne yapacaksın? Seni rahatsız etmekle mi suçlayacaksın?"

Mort, "Onu bu oyunu bırakıp güneye dönmesi için ikna etmeye çalışacağım," dedi.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Senin yardımınla. Sende dosyam var değil mi?"

"Evet ama..."

"O dosyadan *Ellery Queen*'in 1980 Haziran sayısını çıkarıp bana yollamanı istiyorum. *Ekme Mevsimi* o sayıda çıkmıştı. Bendeki dergi yangında kül olduğuna göre..."

Herb sakin bir tavırla, "Bende o dergiden yok," dedi.

"Yok mu?" Mort gözlerini kırpıştırdı. İşte bu aklına hiç gelmemişti. "Neden?"

"Çünkü ben 1980'de senin menajerin değildim. Senin için sattığım her şeyin en azından bir kopyası bende var. Ama *Ekme Mevsimi* senin sattığın hikâyelerden biri."

"Kahretsin!"

Herb, "Üzgünüm," dedi. "Ama istersen *Ellery Queen* dergisine telefon edebilirim. Onlarda eski sayılar olmalı."

Mort minnetle, "Bunu yapar mısın?" diye sordu. "Çok iyi olur."

"Bu konuyu hemen halledeceğim. Yalnız..." Herb durakladı.

"Yalnız ne?"

"Hikâyeyi eline alır almaz o adamın karşısına yalnız başına dikilmeyeceğine söz vermelisin."

Mort hemen, "Söz veriyorum," dedi. Yine yalan söylüyordu ama Greg, onunla birlikte gelecekti ya!

Herb, "Pekâlâ..." diye mırıldandı. Sonra da çekine çekine sordu. "Amy'ye sevgilerimi göndermemin bir sakıncası yok ya?"

"Tabii yok. Bunu ona söylerim."

"İyi. Hadi Mort, arabana bin de şu soğuk rüzgârdan kurtul. Islığını buradan duyuyorum. Herhalde dondun."

"Neredeyse. Tekrar teşekkür ederim Herb." Mort telefonu kapatırken suratında düşünceli bir ifade vardı. Buick'te benzin olmadığı-

nı unutmuştu. Ama bu önemli değildi. Ancak Herb Creekmore'un 1982'de menajerliğini üzerine aldığını unutması önemli sayılırdı. Bir an, *fazla baskı altındayım*, diye düşündü.

Kafasının derinliklerinde saklanan o kalın ses aniden, *ya o hikâyenin çalınması*, dedi. *Belki bunu da unuttun.*

Mort gülerek arabasına gitti. Yaşamı boyunca Mississippi'ye bir kez bile gitmemişti. Şu ara yazı yazamıyordu, ama yine de intihal yapmayı düşünmüyordu. Motoru çalıştırırken kendi kendine, *insanın kafası zaman zaman ne oyunlar oynamaya kalkışıyor*, dedi.

18

Mort Rainey, Amy ve Ted Milner'la Derry'deki evin kalıntılarının etrafında dolaşırken acı gerçeği iyice kavradı. Portland'lı Amy Dowd'la olan evliliği kesinlikle sona ermişti.

Marchman Kafe'deki karşılaşmaları oldukça iyi geçmişti. Amy ona sarılmıştı. O da eski karısına. Ama Amy'yi dudaklarından öpeceği sırada kadın ustalıkla başını çevirmişti. Mort'un dudakları yanağına gelmişti o zaman.

Saçlarını yine fönletmiş olan Ted Milner köşedeki bir masaya oturmuş onlara bakıyordu. Piposu elindeydi. Mort son üç yıl boyunca gittikleri partilerde Ted'i hep bu pipoyla görmüştü. Hatta, *galiba daha olgun görünmek için pipo içiyor*, diye düşünmüştü. Şimdi de kendi kendine, *kaç yaşında*, diye sordu. *Tam olarak kestiremiyorum. Ama Amy otuz altısında. Şık kot pantolon ve gömlekler giymeye meraklı Ted ise karımdan en aşağı dört yaş küçük olmalı. Acaba Amy on hatta beş yıl sonra başının derde gireceğinin farkında mı?*

Sonra Mort, "Yeni bir şey var mı?" diye sordu. Amy olmadığını söyledi. Ve Ted konuşmaya başladı. İngilizceyi hafif güneyli aksanıyla konuşuyordu. "İtfaiye müdürüyle Derry Polis Merkezi'nden bir

yetkili bizimle yangın yerinde buluşacak. Sana birkaç soru sormak istiyorlar Mort."

"İyi ya..."

Birer kahve içtikten sonra yangın yerine gittiler. Mort, Amy'ye John Shooter'dan da, kediden de, dergiden de söz etmedi.

İtfaiye müdürüyle dedektif onları bekliyorlardı. Yazara daha çok düşmanı olup olmadığını sordular. Mort'a kalsaydı John Shooter'dan hiç söz etmeyecekti. Ama Amy'nin bu konuyu açacağını biliyordu. O yüzden John Shooter'la ilk kez nasıl karşılaştıklarını anlattı.

İtfaiye Müdürü Wickersham, "Adam çok mu öfkeliydi?" dedi.

"Evet."

Dedektif Bradley de, "Derry'ye gelerek evinizi yakacak kadar mı?" diye sordu.

Yazar suçlunun Shooter olmadığından emindi. Ama onlara o deliyle aralarında geçenleri, kedinin ölümünü anlatmak istemiyordu. Tekrar yalan söyleme vaktinin geldiğine karar verdi. "Belki başlangıçta o kadar öfkeliydi. Ama iki hikâyenin birbirlerine çok benzediğini gördüğüm zaman benimkinin yayın tarihine baktım."

Bradley, "Adamın hikâyesi hiç basılmamış mı?" dedi.

"Hayır. Basılmadığından eminim. Sonra dün ona hikâyeyi ne zaman yazdığını sordum. '1982'de,' dedi. Oysa benim hikâyem 1980'de yayımlanmıştı. Anlayacağınız onu yakaladım."

Wickersham, "Onu yakaladığınızı siz de biliyorsunuz, biz de Bay Rainey," dedi. "Ama o biliyor mu bakalım?"

Mort başını salladı. "Evet. Tabii biliyor."

Ted söze karıştı. "Ne yaptı o zaman?" Mort, ona hafif bir öfkeyle baktı.

"Çıkıp gitti. 'İnanılmayacak bir rastlantı gibi,' bir şeyler söyledi. Sonra peşinden birileri kovalıyormuş gibi arabasına atlayarak uzaklaştı."

Bradley not defteriyle tükenmezkalemini çıkardı. "Arabası ne modeldi Bay Rainey? Ya plakası?"

Mort, "Araba Ford'du," dedi. "Ama plaka konusunda size yardımcı olamayacağım için üzgünüm. Yalnız arabada Maine plakası olmadığından eminim..." Omzunu silkerek özür diliyormuş gibi bir tavır takınmaya çalıştı. Ama konuşmanın gidişi onu kaygılandırıyordu. Çünkü herkese farklı hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Çabucak ekledi. "Herhalde Shooter geldiği yere gidiyor şimdi."

Dedektif Bradley, "Herhalde," dedi. "Ama ben bu ipucunu izlemeyi düşünüyorum Bay Rainey. Belki o adamı yanıldığına ikna ettiniz. Ama bu onun yanınızdan dostça duygularla ayrıldığı anlamına gelmez. Belki de öfkeyle buraya geldi ve evi yaktı. Sırf size kızdığı için. Sizce bu mümkün değil mi?"

Mort, *hayır, değil,* diye düşündü. *Evi yakmak isteseydi, Bump'ı Derry'ye doğru yola çıkmadan önce öldürürdü. Ne de olsa o geri dönmeden uyanabilirdim. Kediyi daha önce öldürseydi kan kurumuş, Bump'ın vücudu katılaşmış olurdu. Ama böyle olmadı. Ancak bunu söylemem de imkânsız. İstesem bile yapamam. Bir kere Bump'ın öldürüldüğünü bu kadar süre neden sakladığımı merak ederler. Herhalde deli olduğumdan da kuşkulanırlar.*

Sonra, "Herhalde..." dedi. "Ama ben o adamla karşılaştım. Bana ev yakacak bir tipmiş gibi gelmedi."

Wickersham, "Ev yakacak ya da yakmayacak bir tip yoktur Bay Rainey," dedi. "Türlü tipte kundakçı vardır. Bana inanın."

"Eh..."

Bradley elinde not defteri bekliyordu. "Mümkünse bana araba konusunda biraz daha bilgi verin. Eyalet polisine durumu bildireceğim."

Mort birdenbire biraz daha yalan söylemeye karar verdi. "Dört kapılı bir arabaydı. Bu kesin."

"Evet. Dört kapılı bir Ford. Yılı?"

"Galiba bin dokuz yüz yetmiş modeldi. Plaka açık renkti. Florida plakası olabilir. Tabii bu bakımdan yemin edemem ama öyle sanıyorum."

"Tamam. Ya adam?"

"Orta boyluydu. Sarışındı. Gözlüklüydü. Vaktiyle John Lennon'ın taktığı tipte yuvarlak, tel çerçeveli bir gözlük takmıştı."

Amy birden atıldı. "Bana şapkası olduğunu söylemedin mi?"

Mort dişlerini sıkarken hafif bir çatırtı oldu. Ama sonra nazikçe, "Evet," dedi. "Doğru. Bunu unutmuşum. Koyu gri ya da siyah bir şapka. Daha çok kasketi andırıyordu."

"Pekâlâ." Bradley defterini kapattı. "Bu da bir başlangıç sayılır."

Mort sordu. "Bazı gençler eğlenmek için evi yakmış olamazlar mı?"

Wickersham başını salladı. "Olabilir. Ama diğer olasılıkları da göz önüne almalıyız."

Ted, "Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?" diyerek kolunu Amy'nin omzuna attı.

Wickersham'la Bradley birbirlerine baktılar. Sonra dedektif, "Sanmıyorum," dedi. "Hiç olmazsa şimdilik."

Ted, "Bunu şu nedenle sordum," diye açıkladı. "Amy'yle Mort'un sigorta müfettişiyle konuşmaları gerekecek. Belki ana şirket de bir araştırmacı gönderecek."

Genç adamın güneyli aksanı gitgide Mort'un sinirine dokunuyordu.

İtfaiye müdürüyle dedektif, Amy ve Mort'un ellerini sıkarak olaya çok üzüldüklerini belirttiler. Sonra üçünü yangın yerinde bırakarak oradan ayrıldılar.

Mort birdenbire, "Bütün bu olanlar yüzünden çok üzgünüm Amy," dedi. Kadın, ona şaşkınlıkla baktı. Sesindeki bir şey onu şaşırtmıştı. Belki de bu sadece içtenlikti. Yazar ekledi. "Bütün bu olanlar için. Gerçekten üzgünüm."

Amy yavaşça, "Ben de öyle," diyerek onun eline dokundu.

Ted ciddi bir tavırla, "Ben de öyle," diye atıldı ve Amy de ona döndü. Mort o anda bu adamı memnunlukla boğabilirdi. Gözleri yu-

valarından uğrayarak optik kordonlarının ucunda sallanıncaya dek boğazını sıkabilirdi.

Şimdi evin batı tarafından sokağa doğru yürüyorlardı. Evle Mort'un çalışma odasının yaptığı dik açı buradaydı. Biraz ileride de Amy'nin çiçek bahçesi vardı. Mort aniden duraksadı. Hikâyeleri hatırlamıştı. O hikâyeyi. Ondan *Ekme Mevsimi* diye de söz edilebilirdi. *Gizli Pencere, Gizli Bahçe* diye de. Ama aslında bunlar birbirinin aynıydı. Mort başını kaldırdı. Artık mavi gökyüzünden başka görülecek bir şey yoktu. Ama, *dün geceki yangından önce burada bir pencere vardı,* diye düşünüyordu. Çamaşırlığın yanındaki küçük odanın penceresi. Amy orada hesaplara bakar, günlük defterine bir şeyler yazar ve gerekli yerlere telefon ederdi. Birden karısının sesini duyar gibi oldu. *Evdeki en güzel oda bu. Hiç olmazsa benim için. Çünkü oraya hemen hemen benden başka hiç kimse girmiyor. Odanın gizli bir penceresi var... gizli bir bahçeye bakıyor.*

"Mort?" Konuşan Amy'ydi. Yazar bir an karşılık veremedi. Hafızasındaki sesle şimdiki birbirine karışmıştı. Yoksa çıldırmaya mı başlıyordu? Kadın ısrar etti. "Mort? İyi misin?" Sinirli sinirli kolunu çekiştiriyordu.

"Evet." Mort bir an durdu, sonra da çabucak ekledi. "Hayır. Doğrusunu istersen biraz hasta gibiyim."

Ted, "Belki kahvaltı dokundu," dedi. Amy dönüp ona baktı. Bu bakış Mort'u biraz olsun rahatlatmıştı. Çünkü hiç de dostça bir bakış değildi bu.

Kadın biraz kızgınlıkla, "Kahvaltı neden dokunsun?" diye söylendi. Sonra da yangın yerini işaret etti. "Neden bu. Buradan hemen gidelim."

Ted, "Sigortacılar öğleyin gelecekler," diye hatırlattı.

Amy, "Eh, daha bir saatten fazla zamanımız var," dedi. "Senin evine gidelim Ted. Ben de kendimi o kadar iyi hissetmiyorum. Biraz oturmak istiyorum."

"Pekâlâ." Ted, *bana öyle bağırman gerekmezdi,* dercesine hafif bir sitemle konuşmuştu. Bu da Mort'un hoşuna gitti. O yüzden de hiç itiraz etmeden onlarla birlikte Ted Milner'ın evine gitti.

19

Mort, Amy'yle Ted'in ne düşündüklerini bilmiyordu. Ama kendisi ne düşündüğünün farkındaydı. Çıldırıyor muyum? Yoksa aklım başımda mı? Tabii başımda. Amy oda hakkında böyle söylemişti. Ama Shooter nereden biliyordu? Galiba bunu ona sormam gerekecek. Ona, "O hikâyenin adını nereden buldun?" diyeceğim.

20

Mort, Ted'in uzattığı kahveyi almayıp onun yerine bir gazoz içti. Böylece midesi biraz yatışmıştı.

Amy, ona, "Geceyi Derry'de mi geçireceksin?" diye sordu.

"Hayır. Sigortacılarla işimiz biter bitmez geri döneceğim. Bir sorun çıkarsa beni arayabilirler. Ya da sen telefon edersin." Amy'ye gülümsedi.

Kadın da gülerek onun eline dokundu. Bu Ted'in hiç hoşuna gitmedi. Kaşlarını çatarak pencereden baktı ve piposuyla oynamaya başladı.

21

Konuşmayı, evi sigortalayan Don Strick'in bürosunda yaptılar. Birleşik Sigorta Şirketi'nin müfettişlerinden Fred Evans adlı biri de

bu görüşmeye katıldı. Yangın konusunda uzmandı. Evans bir gece önce elinde fenerle evin kalıntılarını iyice incelemişti.

Mort, Evans'tan çok hoşlanmıştı. Adam yazarla eski karısının uğradıkları kayıptan dolayı gerçekten üzülmüş gibiydi. Evans, Wickersham ve Bradley'nin sorularını tekrarladı, ama daha anlayışlı bir tavırla. Ayrıntıların üzerinde de onlardan daha fazla durdu. Mort, *bir evi yakmaya karar verirsem*, diye düşündü. *Onu bu şirkete kesinlikle sigorta ettirmem. Ya da Evans emekli oluncaya dek beklerim.*

Evans soruları sona erdiğinde Mort'la Amy'ye gülümsedi. "Çok yardımcı oldunuz. İkinize de tekrar teşekkür etmek istiyorum. Hem düşünerek cevap verdiniz hem de bana kibar davrandınız. Pek çok olayda insanlar sigorta müfettişi sözcüklerini duyar duymaz sinirlenirler. Tabii aslında zaten sarsılmışlardır. Haklı olarak. Ama çoğu zaman müfettiş gönderilmesinin bir suçlama olduğunu zannederler. Şirketin evlerini onların yaktığından kuşkulandığını düşünürler."

Amy, "Siz de bize çok iyi davrandınız," dedi. Ted başını öyle hızlı salladı ki, onu gören bir kukla olduğunu sanırdı.

Evans, "Bundan sonra yapacağımız iş biraz zor," diyerek başıyla Strick'e işaret etti. O da çekmecesini açarak bir kâğıt çıkardı. Müfettiş konuşmasını sürdürdü. "Bu tür ciddi yangınlarda müşterilerimize eşyalarının bir listesini de gösteririz. Bunu okur ve eşyaların hâlâ onlara ait olduğuna dair imza verirler. Tabii eşyaların yangın sırasında hâlâ evde olduğuna da yemin ederler." Evans yumruğunu ağzına götürerek hafifçe öksürdü. "Anladığım kadarıyla geçenlerde bir ev ayırımı olmuş."

Mort açıkça, "Biz boşandık," dedi. "Ben Tashmore Gölü kıyısındaki yazlık evimizde oturuyorum. Aslında oraya sadece yazları giderdik. Ama evde kalorifer var. Soğuk aylarda da rahatça oturulabilecek bir yer. Ne yazık ki, eşyalarımın çoğunu buradaki evden oraya taşımamıştım henüz."

Don Strick anlayışla başını salladı. Ted bacak bacak üstüne atarak yine piposuyla oynamaya başladı. Çok sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu.

Evans listeyi Amy'ye uzattı. "Bunu iyice inceleyin. Tabii sizin için pek de hoş bir şey değil."

Ted hemen merakla başını uzattı. Amy de listeyi biraz ona doğru çevirdi. Diğer yanında oturan Mort uzandı. Listeyi kendine doğru çekti. Ted'e, "Sence bir sakıncası var mı?" diye sordu. Öfkelenmişti. Gerçekten öfkelenmişti. Sesinden de anlaşılıyordu.

Amy, "Mort..." dedi.

Yazar, ona baktı. "Bir sorun çıkaracak değilim. Ama bunlar bizim eşyalarımızdı Amy. Bizim."

Ted öfkeyle, "Bence..." diye başladı.

"Hayır. Bay Rainey çok haklı Bay Milner." Evans oldukça sakin konuşmuştu, ama Mort bu tavrın aldatıcı olabileceğini düşünüyordu. "Yasalara göre bu listeye bakmamanız gerekiyor. Tabii kimse itiraz etmediği takdirde biz de bu yasayı görmezlikten gelebiliyoruz... Ama Bay Rainey'nin bunu istemediği anlaşılıyor."

Mort, "Evet, çok doğru," dedi. "Bay Rainey bunu gerçekten istemiyor."

Amy mutsuzca, yalvarır gibi Ted'e döndü. Yazar, onun birtakım pozlar takınacağını sandı, ama Ted diğerlerine hiç aldırmayarak kadına gülümsedi. "Dolaşmamın bir yararı olur mu dersin?"

"Bunu yapar mısın? Belki böylece bu gergin hava biraz olsun yumuşar..."

Ted, "Tabii," diyerek Amy'yi yanağından öptü. Mort o zaman bir şeyi daha anladı. Bu genç adam, karısına âşıktı. Yazar nedense Amy'nin Ted için bir oyuncak olduğuna ve çok yakında ondan bıkacağına inanmaya başlamıştı. Ama aslında bu eski karısının karakterine hiç uymuyordu. Amy insanların nasıl olduklarını sezerdi... ve kendine de saygısı vardı.

Ted kalkarak odadan çıktı. Amy, Mort'a sitemle baktı. "Memnun oldun mu?"

Yazar, "Galiba..." dedi. "Dinle Amy... belki gerektiği gibi davranamadım. Ama kötü bir niyetim yoktu. Yıllar boyunca seninle çok şeyi paylaştık. Yanılmıyorsam bu paylaşacağımız son şey. Ve sadece ikimize ait. Tamam mı?"

Strick rahatsız olmuştu. Ama Fred Evans değil. Merakla bir Amy'ye bakıyordu, bir Mort'a.

Amy kısık sesle, "Tamam..." diye mırıldandı. Mort, onun eline hafifçe dokundu. Kadın da gülümsedi. Mort sıkıntıyla, *hiç gülümsememesinden daha iyi sayılır*, diye düşündü.

İskemlesini eski karısının yanına çekti. Birlikte listeyi incelemeye başladılar. Mort her şeyin yanıp kül olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Bir ara Evans'a dönerek, "Şaraplar bile mahvolmuş," dedi. "Onlar bile."

Evans, ona baktı. Yüzünde Mort'un yorumlayamadığı bir ifade belirmişti. "Şarap mahzeni yanmamış. Çünkü bodrumdaki depoda çok az yakıt varmış. Patlama da olmamış. Ama içerisi çok ısındığından şarap şişelerinin çoğu patlamış... Geriye birkaç şişe kalmış... Ben şaraptan pek anlamam ama içilecek durumda olduklarını sanmıyorum. Ama belki yanılıyorum."

"Yanılmıyorsunuz..." Amy'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Dalgın dalgın sildi.

Mort'la Amy bu işi on dakika sonra bitirmişlerdi. Gerekli yerleri imzaladılar. Strick tanıklık etti. Ted Milner da bir dakika sonra içeri girdi.

Mort, Evans'a, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Şimdilik yok. Ama ileride olabilir. Tashmore'daki telefon numaranız rehberde yok değil mi?"

"Yok." Mort telefon numarasını verdi. "Size yardım edebileceğimi düşünürseniz, lütfen beni arayın."

"Ararım." Evans ayağa kalkarak elini uzattı. "Bu her zaman kötü bir iştir. İkiniz buna katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

El sıkıştılar. Dışarı çıktıklarında Ted, Mort'a dönüp birlikte yemek yemeyi isteyip istemediğini sordu.

Ama yazar başını salladı. "Eve dönmek istiyorum. Çalışıp, olanları bir süre için unutmayı deneyeceğim."

Amy'nin fikrini değiştirmesi için onu zorlayacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Kadın, "Arabayı dikkatle sür," diyerek dudağının yanına bir öpücük kondurdu. "Geldiğin ve... her bakımdan mantıklı davrandığın için teşekkür ederim."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı Amy?"

Kadın hafifçe gülümseyerek, *hayır*, dercesine başını salladı ve Ted'in elini tuttu. Bu davranışının ne anlama geldiği açıktı.

Ağır ağır Mort'un Buick'ine doğru gittiler.

Ted, "Orada rahatın yerinde mi?" diye sordu. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Mort yine onun güneyli aksanını düşündü. Bu da yine bir rastlantıydı.

Mort arabanın kapısını açarak cebinden anahtarlarını çıkardı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor... Sahi Ted, sen nerelisin? Herhalde daha önce bana bundan söz ettiniz ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Mississippi'li miydin?"

Ted neşeyle güldü. "Ben oradan çok uzaklarda bir yerde doğdum Mort. Tennessee'de. Shooter's Knob adlı küçük bir kasabada."

22

Mort, Tashmore Gölü'ne dönerken direksiyonu sıkıca kavramıştı. Gövdesi dimdikti. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Eve geldiğinde saat dört buçuk olmuştu.

Pek çok rastlantı... diye düşünüyordu. *Bir adamın deli ya da dolandırıcı olduğunu kanıtlamam için gerekli dergi yandı. Hem de tam ona ihtiyacım olduğu sırada. Eski karımın âşığı Shooter's Knob adlı bir yerden. Ve o delinin takma adı da Shooter.*

Bütün bunlar rastlantı olabilir mi?

Teknik bakımdan mümkün.

Bütün bunların rastlantı olduğuna inanıyor muyum?

Hayır.

O halde çıldırmaya başladığına mı inanıyorsun?

Hayır! Buna da inanmıyorum. Hiç olmazsa şimdilik.

23

Mort anahtarı kapının kilidine sokacağı sırada aniden durakladı. Elini tokmağa atarken kapının açılacağından emindi. *Shooter buradaymış... Belki de hâlâ burada... Ama kapı açılmadı. Pekâlâ, pekâlâ... Önemli değil...* Hafifçe gülerek anahtarla kapıyı açtı. Ev çok sessizdi. Ama bunun boş evlere özgü o derin sessizlik olduğunu da sanmıyordu.

Oturma odasının ortasında durup, "Neredesin Shooter?" diye bağırdı. "Yukarıda mısın?"

Karşılık veren olmadı.

"Beni delirtmeye çalıştığını biliyorum! Ama bir işe yaramayacak!"

Altı yıl kadar önce oturma odasındaki büyük şömineyi kapattırarak önüne bir soba kurmuşlardı. Mort oraya doğru giderek küreği kaptı. Bir an düşündü. Sonra küreği bırakarak demir şişi aldı. Ağır ağır ilerleyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Burada olduğunu biliyorum. Beni çıldırtmaya çalıştığının da farkındayım. Bilmediğim tek şey bunun nedeni. Seni bulduğum zaman bana bunu açıklayacaksın!" İkinci katın sahanlığında durdu. Kalbi hızla çarpı-

yor, terler yüzünden akıyordu. Sonra banyodan gelen hafif gürültüyü duydu. *Shooter, banyoda! Küvetin yanında duruyor sanırım. Elinde de bir şey olmalı... Hayır, tabanca değil. Bump'ı nasıl öldürdüğünü unutmadım. Herhalde elinde bir çekiçle beni bekliyor.* Shooter bir an gözlerinin önünde belirdi. Çekici havaya kaldırmış onu bekliyordu.

Mort yavaş yavaş yaklaştı ve banyonun kapısını açtığı gibi içeri daldı. İşte düşmanı oradaydı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Elini havaya kaldırmıştı. Ve onun da parmaklarının arasında demir bir şiş vardı. Mort çubuğu indirirken ıslığa benzer bir ses çıktı. Aynı anda karşısındaki delinin kendisi olduğunu anladı. Demir çubuk, musluğun yukarısındaki aynayı paramparça etmişti. İlaç dolabı lavaboya yuvarlandı.

Mort, "Kahrolasıca aynayı öldürdüm!" diye haykırdı. Tam çubuğu atacağı sırada bir şey küvetin içinde hareket etti. Mort gülerek o tarafa saldırdı. Sonra da çubuğu ağır ağır indirdi. Çubuğu atmak istiyor ama parmaklarını açamıyordu. Sonra diğer elinin yardımıyla bu işi başardı. Küvetin içinde deli gibi sağa sola koşan tarlafaresine, "Zavallı yaratık..." dedi. "Çok korkmuşsun..." Sesi kendisininkine hiç benzemiyordu. İfadesiz, boğuk ve garip bir sesti. Dönüp banyodan çıktı.

Şimdi sadece aşağıya inip kanepede yatmak istiyordu. Dünyada hiçbir şeyi bu kadar arzu etmemişti.

24

Mort telefonun sesiyle uyandı. Karanlık basmak üzereydi. Ağır ağır telefona doğru gitti. Sağ kolu ağrıyordu. Sırtı da öyle. *O çubuğu çok hızlı mı salladım? Paniğe mi kapılmıştım?*

Kimin aradığını düşünme zahmetine katlanmayarak telefonu açtı. "Alo?"

Karşıdaki, "E, nasılsın bakalım Bay Rainey?" dedi. Mort irkildi. Ahizeyi, onu sokacak bir yılanmış gibi kulağından biraz uzaklaştırdı.

Sonra ağır ağır tekrar yaklaştırarak, "Çok iyiyim Shooter," diye karşılık verdi. Ağzı iyice kurumuştu. "Ya sen?"

"Ben fena sayılmam. Ama senin gerçekten iyi olduğunu sanmıyorum. Başka birinin yazısını çalmak şimdiye dek seni hiç rahatsız etmemiş anlaşılan. Ama yakalanmak... canını fena halde sıkıyor sanırım."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Shooter'ın sesinde hafif bir neşe vardı. "Radyoda haberleri dinlerken birinin evini yaktığını öğrendim. Diğer evini. Sonra buraya döndüğün zaman kriz geçirdin sanırım... Bağırıp çağırdın... Eşyalara vurdun... Hoş, belki de senin gibi başarılı yazarlar her şey istedikleri gibi gitmediğinde böyle huysuzlaşıyorlar. Bu da öyle olmasın?"

Mort, *Tanrım*, diye düşündü. *Buradaymış... Evdeymiş.* Sonra telefona, "Hikâyemin yayımlandığı dergiyi buraya yolluyorlar," dedi. "O geldikten sonra yakamı bırakacak mısın?"

Shooter alaycı bir tavırla, "Öyle bir dergi yok ki," diye karşılık verdi. "Biz bunu biliyoruz. Sen ve ben. 1980 tarihli bir dergi. Bu nasıl olur? Ben çaldığın o hikâyeyi 1982'de yazdım."

"Kahretsin! Ben senin hikâyeni çal..."

Shooter, "Evinin yandığını duyunca," dedi. "Gidip bir gazete aldım. Evinin kalıntılarının fotoğrafı vardı. Ev yerle bir olmuş. Gazeteye karının resmini de basmışlardı." Uzun bir sessizlik oldu. Sonra deli ekledi. "Karın çok güzel. Senin gibi çirkin bir herif öyle güzel bir kadınla evlenmeyi nasıl başardı Bay Rainey?"

Mort homurdandı. "Biz boşandık. Ben bunu sana söyledim. Belki de karım sonunda ne kadar çirkin olduğumu fark etti. Neden Amy'yi bu işe karıştırıyorsun? Bu seninle benim aramda."

Shooter, "Seninle benim aramda öyle mi?" diye sordu. "O halde benden kimseye söz etmedin."

"Sen ne istiyorsun? Bunu söyle. Kahretsin! Ne istiyorsun sen be adam?"

"Buraya gelişimin ikinci nedenini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet!"

Shooter sakin sakin, "Benim için bir hikâye yazmanı istiyorum," dedi. "Bir hikâye yazıp üzerine adımı koymanı, sonra onu bana vermeni istiyorum. Bana bunu borçlusun. Doğru doğrudur, haklı da haklı."

Mort müthiş bir öfkeyle sarsıldı. Sadece, *DEMEK MESELE BU*, diye düşünebildi. *DEMEK MESELE BU? DEMEK MESELE BU?*

Shooter yavaş yavaş, kelimeleri yaya yaya, "Orada mısın Bay Rainey?" dedi.

Mort öfkeden iyice boğuklaşmış bir sesle, "Senin için yazacağım bir tek şey var," diye cevap verdi. "O da ölüm fermanın. Yakamı bırakmazsan seni geberteceğim!"

"Büyük sözler bunlar arkadaş." Shooter geri zekâlı bir çocuğa basit bir problemi anlatmaya çalışıyormuş gibi sabırla konuşuyordu. "Çünkü sana zarar veremeyeceğimi biliyorsun. Köpeğimi ya da arabamı çalmış olsaydın, ben de karşılığında senin köpeğini ya da arabanı alırdım. Bunu kedinin boynunu kırdığım gibi kolaylıkla yapardım. Beni engellemeye kalkışırsan da canını iyice yakardım. Ama bu durum farklı. Çünkü benim istediklerim senin kafanın içinde. Sanki bir kasaya kilitlenmiş gibi. Fakat kasanın kapağını dinamitle uçuramam. Arkasını asetilen lambasıyla eritemem. Kasayı açmak için onun şifresini öğrenmem gerekir. Öyle değil mi?"

Mort, "Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi. "Senin için değil bir hikâye, bir satır bile yazmam arkadaş."

"Mümkün olduğunca karını bu işe karıştırmamaya çalışacağım." Delinin sesi düşünceliydi. "Ama galiba beni buna zorlayacaksın."

Mort'un ağzı büsbütün kurumuştu. Alev alev yanan dili sanki cama dönüştü. "Ne... sen ne..."

Shooter, "O budalaca uykularının birinden kalktığın zaman," dedi. "Amy'nin çöp dolabına çivilenmiş olduğunu görmek ister misin? Ya da bir sabah radyoyu açtığında karının garajdaki elektrikli testereye yenildiğini duymak? Yoksa garaj da mı yandı?"

Mort, "Sözlerine dikkat et..." diye fısıldadı. İrileşmiş gözleri korku ve öfke yaşları yüzünden yanmaya başlamıştı.

"Bu konuyu düşünmek için daha iki günün var. Ben senin yerinde olsaydım, iyice düşünürdüm Bay Rainey. İyice, iyice. Ve bu konuyu başkalarına açmaman da bence daha iyi olur. Bu, fırtınada ağaç altında durup yıldırımı üzerine çekmeye benzer. Boşanmış ol olma, o kadına karşı hâlâ bazı duygular besliyorsun sanırım. Artık biraz olgunlaşmanın zamanı geldi. Bu işten yakanı sıyıramayacaksın! Bunu hâlâ anlamadın mı? Ben senin ne yaptığını biliyorum! Ve benim olan şeyi elime geçirmedikçe bu işin peşini bırakmayacağım!"

Mort haykırdı. "Sen çıldırmışsın!"

Shooter, "İyi geceler Bay Rainey," diyerek telefonu kapattı.

25

Mort bir süre olduğu yerde donakaldı. Sonra telefonu kaparak fırlatacak oldu. Ama neyse ki tam zamanında kendine hâkim oldu. Sonra menajeri Herb Creekmore'un evini arayarak dergiyi sordu.

Herb, "Her şey yolunda," dedi. "Derginin o sayısını Pennsylvania'daki abone merkezinden yollayacaklar. Federal Ekspres'le hem de. Artık endişelenme arkadaş."

Arkadaş?

Mort öyle müthiş bir korku ve dehşet duydu ki, az kalsın avaz avaz bağıracaktı. Menajeri Shooter'ın kullandığı kelimeyi söylemişti. Sesi de onunki gibi miydi ne? Ah, hayır. Herb her zamanki gibi John

Wayne'in taklidini yapıyordu. O sözcüğü kullanması da sadece bir rastlantıydı.

Bir rastlantı mı? Pekâlâ. Tamam. Bu bir sorun değil.

Mort telefonu kapattıktan sonra ağır ağır oturma odasına döndü. İnsan karanlıkta yalnızken aklına türlü türlü şey geliyor. Shooter'ın doğaüstü bir yaratık olduğuna inanmıyorum. Ya da bir süper-*suçlu olduğuna. Doğaüstü bir yaratık olsaydı Morton Rainey'nin hırsızlık yapmadığını da bilirdi. Hiç olmazsa o hikâyeyi çalmadığını...* Süper bir suçlu olsaydı bir yazarı zorlayarak ona kısa bir hikâye yazdırmaya çalışmaz, gidip banka filan soyardı.

Birden durakladı. "Hiç olmazsa o hikâyeyi çalmadığımı," dedim. *Ne anlama geliyor bu? Ne demek hiç olmazsa o hikâyeyi? Yani ben daha önce bir başkasının hikâyesini mi çaldım? Hayır, asla! Ben hiçbir zaman böyle bir şey yapmadım! Asla!*

Mort yüksek sesle, "Asla," diye yineleyerek çalışma odasına gitti. Savaş alanına yaklaşan bir cengâver gibi başını dikleştirerek gözlerini açmıştı. Bir saat masasının başında oturdu ama bir tek kelime bile yazamadı.

26

Bu başarısızlık Mort'un, *yemek yiyeceğime içsem daha iyi olur*, diye düşünmesine yol açtı. Suyla karışık ikinci viskisini içerken telefon çaldı. Arayan Greg'di.

"Dinle Mort, sonunda bugün akşama doğru Tom Greenleaf'i yakalayabildim." Yazara, Greg biraz garip bir tavırla ve ölçülü konuşuyormuş gibi geldi. Adam ekledi. "O ve Sonny Trotts, Metodist Kilisesi'nin toplantı salonunu boyuyorlardı."

"Ya? Ona dostumdan söz ettin mi?"

"Evet, ettim." Greg büsbütün ölçülü bir tavır takınmıştı.

"Ee?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra eski hippi, "Tom günleri birbirine karıştırdığını söyledi," dedi.

"Günleri birbirine karıştırdığımı mı?... Ne demek istiyorsun?"

Greg özür diler gibi, "Şey..." diye mırıldandı. "Tom, dün öğleden sonra göl yolundan geçmiş. Seni de görmüş. O sana el sallamış, sen de ona. Ama, Mort..."

"Ne?" Ama Greg'in ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu.

Greg cümlesini tamamladı. "Tom senin yalnız olduğunu söylüyor."

27

Mort uzun bir an bir şey söyleyemedi. Konuşacak halde değildi. Greg de bir şey söylemiyordu. Böylece düşünecek zaman bulabildi. Tabii Tom Greenleaf genç bir delikanlı sayılmazdı. Ama bunak da değildi.

Mort sonunda yavaşça, "Tanrım..." diye fısıldadı. Biraz sersemlemişti.

Greg saygıyla, "Bana kalırsa," dedi. "Günleri karıştıran Tom. Bildiğin gibi o artık..."

Yazar, onun sözlerini tamamladı. "... bir delikanlı değil. Bunu ben de biliyorum. Ama Tashmore'da yabancıları Tom'dan daha çabuk fark eden biri varsa, ben onu tanımıyorum. O bütün yaşamı boyunca yabancıları hatırlayıp durdu. Buradaki evleri bekleyen ve onarım yapan kimseler böyledir. Sen de aynı fikirde değil misin Greg?" Bir an durdu, sonra da dayanamayarak bağırdı. "Tom bize baktı. İkimizi de gördü."

Greg şaka yapıyormuş gibi bir tavır takınarak dikkatle, "O adamı rüyanda görmediğinden emin misin Mort?" diye sordu.

Yazar ağır ağır, "Bunu şu ana kadar aklıma bile getirmedim," dedi. "Eğer bütün bunlar olmadıysa ama ben etrafta dolaşarak herkese bu olaylardan söz ediyorsam... o zaman çıldırdığımı düşünürler!"

Greg telaşla, "Ben hiç de böyle düşünmüyorum," dedi.

Mort, "Ben düşünüyorum," dedi. Bir yandan da kendi kendine, *belki de Shooter'ın aslında istediği bu,* dedi. *Herkesin çıldırdığımı sanmasını istiyor. Ve tabii sonunda delirmemi.*

Ah, evet. Doğru. Bu işi yapmak için de ihtiyar Tom Greenleaf'le birlikte çalışıyor. Hatta belki de Derry'ye gidip evi yakan Tom'du. Shooter burada kaldı ve kediyi öldürdü. Öyle değil mi?

Şimdi bunu bir düşün. İyice DÜŞÜN! Tom, Derry'de miydi? GERÇEKTEN orada mıydı?

Ve Mort bu konuyu düşündü. Hayatında hiçbir şeyi böyle etraflıca düşünmemişti. Mayısta o gün Amy'yle Ted'i yatakta yakaladıktan sonra bile kafasını bu kadar yormamıştı. John Shooter bir sanrı mıydı?

Mort, Shooter'ın kendisini ne büyük bir hızla yakalayarak arabanın yanına dayadığını anımsadı.

"Greg?"

"Buradayım Mort."

"Tom arabayı da mı görmemiş? Mississippi plakalı eski steyşını?"

"Tom dün göl yolunda hiçbir taşıt görmediğini söylüyor. Sadece seni görmüş. Göle inen yolun başında duruyormuşsun. Tom senin manzarayı seyrettiğini sanmış."

Mort hayal mi görmüştü?

Ama dönüp dolaşıp Shooter'ın kollarını nasıl sıkıca kavradığını, onu ne büyük bir hızla arabaya dayadığını düşünüyordu. Shooter, "Yalan söylüyorsun," demişti. Mort, adamın gözlerindeki o baskı al-

ında tutulan çılgınca öfkeyi görmüş, soluğunun tarçın koktuğunu duymuştu.

Adamın elleri.

Ellerinin baskısı!

"Greg, bir dakika bekler misin?"

"Tabii."

Mort ahizeyi masaya bırakıp gömleğinin kollarını sıvamaya çalıştı. Ama elleri titrediği için hemen beceremedi. Sonunda düğmelerini çözerek gömleğini yukarı sıvadı. Kollarını öne doğru uzattı. Önce hiçbir şey göremedi. Sonra kollarını mümkün olduğunca iki yana çevirdi. O zaman aradığını buldu. Her kolunda dirseklerinin hemen yukarısında sararmaya başlayan iki çürük vardı.

John Shooter, onu yakalayıp arabaya doğru fırlattığı zaman başparmaklarının izleri kalmıştı.

Mort ansızın korkuya kapıldı. Durumu kavradığını düşünüyordu. Ama kendisi için korkmuyordu. Düşündüğü ihtiyar Tom Greenleaf'ti.

28

Mort ahizeyi kaldırdı. "Greg?"

"Buradayım."

"Tom'la konuştuğun zaman nasıldı o?"

Greg hemen, "Bitkin haldeydi," dedi. "O ahmak ihtiyar iskelenin üzerine çıkarak, soğuk rüzgârda bütün gün salonun dışını boyadı. Bunu yapacak yaşta mı? Kendini hemen yatağına atmazsa, en yakındaki yaprak kümesinin üzerine yığılacakmış gibi bir hali vardı. Ne demek istediğini anlıyorum Mort. Tabii çok yorulduğu için bazı şeyleri unutmuş olabilir..."

"Hayır, ben bunu kastetmiyordum. Tom'un bütün derdinin yorgunluk olduğundan emin misin? Korkmuş olabilir miydi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Mort sabırsızlanmasına rağmen bu sessizliği bozmadı. Greg'in istediği kadar düşünmesine izin verecekti.

Sonunda genç adam, "Tom sanki kendinde değildi," dedi. "Oldukça dalgındı... Sanki bir derdi varmış gibi. Tabii ben bunu yorgunluğuna verdim, ama belki de neden tümüyle başkaydı. Ya da nedeni sadece yorgunluk değildi."

"Tom senden bir şey gizlemeye çalışmış olabilir mi?"

Yine bir sessizlik oldu, ama eskisi kadar uzun sürmedi. "Bilmiyorum. Belki. Ancak bu kadarını söyleyebilirim Mort. Keşke Tom'la daha fazla konuşup onu sıkıştırsaydım."

Mort, "Kalkıp Tom'un evine gitmemiz iyi olur sanırım," dedi. "Şimdi. Olay sana anlattığım gibi oldu Greg. Tom bunu inkâr ettiyse, bu, dostumuzun onun ödünü patlatmış olduğu anlamına da gelebilir. Seninle Tom'un evinde buluşuruz."

"Peki." Greg'in sesinden tekrar kaygılanmış olduğu anlaşılıyordu. "Ama bildiğin gibi Tom öyle kolay kolay korkutulacak bir adam değildir."

"Herhalde bu bir zamanlar doğruydu ama Tom bugün en azından yetmiş beşinde. Bence insan yaşlandıkça daha kolay korkutulabilir."

"Pekâlâ, Tom'un evinde buluşalım."

"Tamam." Mort telefonu kapatıp bardaktaki viskiyi lavaboya döktü. Buick'ine binerek Tom Greenleaf'in evine doğru yola çıktı.

29

Mort, Tom'un evine vardığında Greg'in arabasının bahçe yolunda durduğunu gördü. Tom'un cipi ise arka kapının önündeydi. Greg flanel bir ceket giymiş, yakasını da kaldırmıştı. Gölden soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Greg, Mort'a hemen, "Tom'un bir şeyi yok," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

İkisi de kısık sesle konuşuyorlardı.

"Tom'un cipini gördüm. O yüzden arka kapıya gittim. Tom oraya bir pusula iğnelemiş. Çok yorucu bir gün geçirdiğini ve erken yatacağını yazmış." Greg gülerek yüzüne düşen uzun saçları geriye itti.

"Pusuladaki onun elyazısı mı?"

"Evet. O yazıyı nerede görsem tanırım. Gidip Tom'un yatak odasının penceresinden de içeri baktım. Karyolada yatıyordu. O odanın camlarının kırılmamasına şaşıyorum. İhtiyar öyle bir horluyordu ki. Sen de bakmak ister misin?"

Mort içini çekerek başını salladı. "Ama bir terslik var Greg. Tom bizi gördü. İkimizi de. Adam, Tom geçtikten birkaç dakika sonra öfkelenerek beni kollarımdan yakaladı. Şimdi kollarımda çürükler var. İstersen onları sana gösterebilirim."

Greg başını salladı. "Sana inanıyorum. Düşündükçe Tom'un Mort yalnızdı derken takındığı tavrı şimdi gitgide daha garip buluyorum. Sözleri... biraz tuhaftı. Bu sabah onunla tekrar konuşacağım. Ama istersen Tom'u ikimiz birden görebiliriz."

"İyi olur. Kaçta?"

"Neden dokuz buçukta toplantı salonuna gelmiyorsun? Tom o zamana kadar iki üç fincan kahve içmiş olur. Kahvesini içmedikçe kimseyle konuşmaz. Tom'un o lanet olasıca iskeleden inmesini sağlarız. Belki böylece hayatını da kurtarırız. Tamam mı?"

"Tamam." Mort elini uzattı. "Seni boş yere telaşlandırdığım için özür dilerim."

Greg, onun elini sıktı. "Buna hiç gerek yok. Bence de bir terslik var. Ve bunun ne olduğunu merak ediyorum."

Mort, Buick'ine bindi. Greg de kamyonetine. Uyuyan Tom'u yalnız bırakarak aksi yönlere doğru gittiler.

Yazar o gece üçe kadar uyuyamadı. Sonunda dayanamayıp aşağıya indi. Sersem sersem kanepeye uzandı. Ve sanki hemen kapkaranlık bir kuyuya düşüverdi.

30

Mort ertesi sabah sekizde uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Ama ayaklarını yere sarkıtarak doğrulduğu zaman her şey değişti. Her yanı ağrıyor, özellikle sağ kolu çok sızlıyordu. İnsanların paniğe kapıldıkları zaman olmayacak işler başardıklarını duymuştu. Artık buna inanıyordu. Bir gün önce banyonun kapısını menteşelerden birini kıracak kadar hızla açmıştı. Demir çubukla şiddetle sağa sola saldırmıştı.

Sonra, *Greg'le buluşmaya söz verdim,* diye düşündü. *Burada oturup ağrıyan sızlayan yerlerimin bir listesini çıkarmam, oraya zamanında gitmemi sağlamayacak. Ama Greg'le buluşmadan önce Bowie'ye uğrayıp Gerda'nın ünlü sucuklu-peynirli omletlerinden yiyeceğim.*

Yıkanıp giyindikten sonra arabanın anahtarlarını almak için hole çıktı. Onları genellikle telefon masasının üstünde duvarda asılı olan kutuya koyardı. Ama bugün anahtarlar kutuda değildi. Mort mutfağa gitti. Anahtarlar orada, eviyenin yanında duruyordu. Anahtarları alıp düşünceli bir şekilde elinde şıkırdattı. Bu durum hoşuna gitmemişti. Hiç gitmemişti hem de.

Arka kapıyı açtı. Verandada John Shooter'ın yuvarlak tepeli siyah şapkası duruyordu. Tam delinin hikâye müsveddesini bıraktığı yerde. Mort'un kalbi adeta kulaklarında çarpıyordu. Ama ağır ağır ve düzgünce. Kafasının bir yanının böyle bir şeyi beklediği anlaşılıyordu. Şapkanın gerisinde, bahçe yolunda ise arabası vardı. Oysa bir gece önce eve döndüğü zaman Buick'i köşeye park etmişti. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Ama işte araba şimdi buradaydı.

Mort Rainey o güneşli sabahta, "Shooter!" diye haykırdı. "Sen ne yaptın? Tanrı adına, ne yaptın sen?"

Belki Shooter oradaydı ve onu gözetliyordu ama karşılık veren olmadı. Belki de deli ne yaptığını Mort'un çok çabuk öğreneceğini düşünüyordu.

31

Arabadaki kül tablası çekilerek açılmıştı. İçinde filtresiz iki sigara izmariti vardı. Mort yüzünü tiksintiyle buruşturarak birini aldı. Sigaranın Shooter'ın içtiği Pall Mall olduğundan emindi. Ve gerçekten de öyleydi.

Mort kontak anahtarını çevirir çevirmez motor çalışmaya başladı. Sanki ısıtılmış gibi. Yazar, Shooter'ın siyah şapkasını da aynı tiksintiyle alıp arabanın bagajına atmıştı. Şapkada ona tanıdık gelen acı ve keskin bir koku vardı. Belki bunun ne olduğunu daha sonra hatırlayacaktı.

32

Bowie'ye giderken yine Tom'un evinin önünden geçti. Cip orada değildi. Mort bir an endişelendi. Ama sonra, *bu kötüye değil iyiye işaret*, diye düşündü. *Herhalde Tom çalışmaya başladı bile. Ya da o da şimdi Bowie'de.* Tom'un karısı ölmüştü. Genellikle yemeklerini büyük dükkândaki tezgâhta yiyordu.

Tashmore'da çalışanların çoğu yemek tezgâhının önüne sıralanmış kahve içerek yaklaşan geyik avı mevsiminden söz ediyorlardı. Ama Tom aralarında yoktu.

Tom öldü! Onu Shooter öldürdü. O sırada kimin arabasına bindi, bil bakalım.

Gerda Bowie, onu görünce o boğuk sesiyle, "Mort Rainey!" diye bağırdı. Uzun boylu, iri göğüslü, kabarık kıvırcık saçlı bir kadındı. "Ne zamandan beri gelmiyorsun! Son zamanlarda güzel kitaplar yazdın mı?"

Mort, "Çalışıyorum," dedi. "Bana o özel omletlerinden yapar mısın?"

"Bok ye." Gerda şaka yaptığını belirtmek için güldü. "Hemen Mort!"

"Sağ ol."

Kadın daha sonra omletle birlikte kızarmış ekmek ve kahve getirdiğinde yavaşça, "Boşandığınızı duydum," dedi. "Çok üzüldüm."

Mort hafifçe titreyen eliyle fincanı dudaklarına götürdü. "Sağ ol Gerda."

"Kendine iyi bakıyor musun?"

"Şey... çalışıyorum."

"Doğrusu pek iyi görünmüyorsun."

"Bazı geceler kolay kolay uyuyamıyorum. Galiba henüz sessizliğe alışamadım."

"Hadi oradan. Sen henüz yalnız yatmaya alışamadın sanırım. Ama bir erkeğin sonsuza kadar öyle yatması gerekmez Mort. Karısı olağanüstü bir kocaya sahip olduğunu anlayamadığı için böyle bir şeye razı olmamalı! Seninle böyle konuştuğum için kusura bakmıyorsun ya?"

Mort, "Ne münasebet," dedi ama aslında bu sözler hiç hoşuna gitmemişti.

"Kentimizdeki tek ünlü yazar sensin."

"Belki böylesi daha iyi."

Kadın gülerek sonra onun kulağını çekti. Mort, *Gerda'nın elini ısırsaydım ne yapardı acaba,* diye düşündü. *Ya şu tezgâhın önündeki adamlar?* Bu düşüncenin çok hoşuna gitmesi onu şaşırttı. *Bu insanlar benimle Amy'den mi söz ediyorlar? Tabii ya. Onların en iyi yaptıkları şey budur. Gazetelerde gördükleri kimselerden ukalaca söz etmek.*

Omlete baktı. Artık canı yemek istemiyordu. Yine de omletini yedi. Ama bu hiç kuşkusuz uzun bir gün olacaktı. Gerda'nın, Mort'un görünüşü ve aşk hayatı konusundaki sözleri de bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Yemeğin parasını vererek dükkândan ayrıldı.

33

Metodist Kilisesi'ne geldiğinde binanın önünde sadece bir kamyonet duruyordu. Aracın yanlarında SONNY TROTTS yazılıydı. BOYA-BEKÇİLİK MARANGOZLUK İŞLERİ. Mort, Sonny'yi gördü. Kırk yaşlarında, kel kafalı, neşeli bir adamdı. İskeleye çıkmış, duvarı boyamakla meşguldü. Transistorlu radyosu da yanındaydı.

Mort, "Merhaba Sonny!" diye seslendi.

Adam irkildi. Sonra ipe tutunarak aşağıya baktı. "Ah, Bay Rainey!"

Yazarın aklına birden nedense Disney'in *Alice Harikalar Diyarında*'ki kapı tokmağı geldi. Gürültülü kahkahalar atmamak için kendini zor tuttu.

"İyi misiniz Bay Rainey?"

"Evet." Mort gülmemek için çocukluğunda yaptığı gibi arka arkaya yutkundu. "Bir an düşeceğinizi sandım."

Sonny güldü. "Ben düşmem. Belki Tom düşer ama ben asla."

Mort, "Tom nerede?" diye sordu. "Onunla konuşmak istiyordum."

"Tom erkenden telefon etti, bugün gelemeyeceğini söyledi. Ben de zararı yok dedim. Zaten burada iki kişilik iş olduğu da pek söylenemez." Sonny, Mort'a bir sır açıklayacakmış gibi baktı. "Tabii Tom bu defa yutabileceğinden daha büyük bir lokma ısırdı. Bu, yaşlı bir adama göre iş değil. Tom sırtının çok ağrıdığından söz etti. Herhalde doğrudur, çünkü telefonda kendinde değilmiş gibi konuşuyordu."

Mort kayıtsız bir tavır takınmak için büyük bir çaba harcadı. "Tom seni ne zaman aradı?"

Sonny, "Erkenden," dedi. "Altı sularında."

"Konuşmasından pek de iyi olmadığı anlaşılıyordu. Öyle mi?"

"Evet. Sanki karşımdaki o değildi." Sonny susarak kaşlarını çattı. Sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Sonra omzunu silkerek

ekledi. "Dün gölden sert bir rüzgâr esiyordu. Herhalde Tom soğuk aldı. Ama o demir gibidir. Bir iki günde iyileşir. Ben daha çok onun dalgınlaşıp iskeleden düşmesinden korkuyorum... Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Rainey?"

Mort, "Hayır," dedi. Sanki kalbinin altında korkudan oluşmuş bir top vardı. "Sahi, Greg'i gördün mü?"

"Greg Carstairs'i mi?"

"Evet."

"Bu sabah görmedim. Ama tabii o kibarların işine bakıyor." Sonny güldü. "Onun için de geç kalkıyor."

Mort, "Onun da buraya gelip Tom'u göreceğini sanıyordum," dedi. "Burada biraz beklememin sakıncası yok ya? Belki Greg biraz sonra gelir."

Sonny başını salladı. "Ne sakıncası olabilir?" Sonra işine döndü.

Mort elini dalgın dalgın gömleğinin cebine vurdu. L&M paketinin cebinde olduğunu fark edince biraz şaşırdı. Pakette bir tek sigara kalmıştı. Son sigarayı yakarak beklemeye başladı. Ama Greg Carstairs gelmedi. Sonunda sigarayı atarak saatine baktı. Ona çeyrek vardı. Her yere tam saatinde gitmek âdetinde olan Greg'in de Tom gibi o gün gelmeyeceğini anladı.

Shooter ikisini de öldürdü!

Hadi oradan! Bunu bilemezsin!

Pekâlâ biliyorum. O şapka. Arabam. Anahtarlar.

Olmayacak sonuçlar çıkarıyorsun.

Şapka. Arabam. Anahtarlar.

Mort iskeleye yaklaşıp, "Herhalde Greg buluşacağımızı unuttu," dedi ama Sonny, onu duymadı. Arabasına binerek oradan uzaklaştı. Düşüncelere dalmış olduğu için Sonny'nin arkasından seslendiğini de duymadı.

34

Mort eve onu çeyrek geçe döndü. Arabadan inerek bagajdan o siyah şapkayı aldı. Eve girip bir an ön holde durdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra birden nedense şapkayı başına geçirdi. Aynı anda ürperdi.

Şapka kafasına göreydi.

Gidip aynada kendine baktı. Az kalsın gülmeye başlayacaktı. Grant Wood'un ünlü *American Gothic* tablosundaki yabalı adama benzemişti. Üstelik o adamın şapkasız olmasına rağmen. Şapka Mort'un saçlarını iyice örtüyordu. Shooter'ınkini de örttüğü gibi. Yazar daha düşmanının saç rengini bile bilmiyordu. Ama bir dahaki sefere öğreneceğinden emindi. Çünkü Shooter'ın şapkası şimdi ondaydı. Kulaklarına kadar iniyordu. Doğrusu hali pek komikti.

Sonra kafasındaki o huzursuz ses, şapkayı neden giydin, diye sordu. *Kime benzeyeceğini sanıyordun? Ona mı?* Mort birden gülmekten vazgeçti. Gerçekten de o şapkayı neden giymişti?

O huzursuz ses, *bunu o istedi*, dedi.

Evet ama, neden? Neden Shooter şapkasını giymemi istesin?

Belki de o...

Mort yine o huzursuz sesi konuşturmaya çalıştı. *Evet? Belki de o ne?*

... aklının karışmasını istiyor.

Sonra telefon çalmaya başladı. Mort fena halde irkilmişti. Başındaki şapkayı suçlu suçlu çıkararak telefona gitti. Arayanın Greg olduğunu sanıyordu. *Belki de Tom, Greg'in evinde! Evet, herhalde böyle oldu. Tom, Greg'i aradı ve ona Shooter'dan, onun tehditlerinden söz etti. Greg de ihtiyarı kendi evine götürdü. Onu korumak için. Bu çok mantıklı. Neden daha önce düşünmedim?*

Ama telefon eden Greg değil, Herb Creekmore'du.

Menajer neşeyle, "Onlarla konuştum," dedi. "Dergi yarın elin de olacak. Pennsylvania'dan Federal Ekspres'le geliyor. Senin Bay Shooter'dan yeni bir haber var mı?"

Mort elindeki siyah şapkaya baktı. "Henüz yok." Burnuna yine o tanıdık koku gelmişti.

"Eh, bu da bir şey sayılır. Oradaki polislerle konuştun mu?"

Mort, *ona bunu yapacağıma söz mü verdim*, diye kendi kendine sordu. *Pek hatırlamıyorum ama öyle yapmış olabilirim*. Sonra, "Evet," dedi "Ama ihtiyar Dave Newsome pek heyecanlanmadı. Adamın oyun oynadığını düşünüyor."

"Sen ona başvurdun ya bu da yeter. Bence bu önemli Mort. Gerçekten."

"Evet."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Ama yaptıkların için milyonlarca defa teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın." Mort için için de ekledi. *Ve belki de bunlar boş laf değil.*

"Rica ederim. Unutma, küçük kent ve kasabalarda Federal Ekspres mektupları postaları doğruca yerel postaneye teslim ediyor. Tamam mı?"

"Evet."

"Ee, yeni kitap nasıl gidiyor? Aslında bunu sormak istemiştim."

Mort heyecanla, "Yeni kitap harika!" dedi.

"Ah, çok iyi. O adamı başından at ve yine kitabına dön. Çalışmak, sen ve benden daha iyi insanları bile kurtarmıştır Mort."

"Biliyorum. Kendine iyi bak Herbert."

Mort ağır ağır dışarı çıkarak göle baktı. Bugün gölde hiç tekne yoktu. *Ne olursa olsun, bir adım ilerideyim. O deliye kahrolasıca dergiyi gösterebileceğim. Belki bu onu yatıştırmaz... Ama belki de yatıştırır. Ne de olsa o bir deli. Ve sen ünlü Deliler Kavmi'nden insanların ne yapacağını ya*

da ne yapmayacağını bilemezsin. İşte onların o şüphe götürür sevimliliği de buradadır. Her şey mümkündür.

Mort'un birden aklına geldi. *Belki de Greg evde. Belki de bu sabah buluşacağımızı unuttu.* Böylece umutlanarak içeri girdi. Greg'in numarasını çevirdi. Telefon üçüncü kez çalarken genç adamın bir hafta önce karısıyla çocuklarının kaynanasına gideceklerini söylediğini hatırladı.

Demek Greg yalnızdı.

Şapka.

Tom Greenleaf gibi.

Arabam.

Genç koca ve yaşlı dul adam.

Anahtarlar.

Peki ama, bütün bunlar nasıl oldu? Ah, çok kolay. Shooter, Tom Greenleaf'in evine gitti. Ama tabii kendi arabasına binmemişti. Ah, ne münasebet! Steyşını benim bahçemde bıraktı. Tom'un evine benim Buick'imle gitti. Tom'u, Greg'e telefon etmeye zorladı. Yaşlı adam için zaten kaygılanan Greg de Tom'un evine koştu. Shooter, Tom'dan Sonny Trotts'a telefon ederek o gün işe gelemeyeceğini söylemesini istedi. Sonra da yaşlı adamı tornavidayla... ya da buna benzer bir şeyle... öldürdü. Ve...

Sen iyice kaçırdın! Böyle düşünmenin nedeni korku. Hepsi bu kadar! Tekrarlıyorum: Hepsi bu kadar...

Bu sözler mantıklıydı ama Mort'u ikna edemedi.

Ya arabalar? Tom'un cipi, Greg'in kamyoneti? Buick'i de katarsan üç araba eder. Shooter'ın Ford steyşınını da alırsan eder dört. Ve Shooter sadece bir kişi.

Bilmiyorum... Ama bu kadarı yeterli değil.

Mort tekrar telefona koştu. Polisi arayacaktı, ama sonra ansızın durakladı. *O araçlardan biri bir Buick! Benim arabam!* Shooter'ın dört araçla birden nasıl başa çıkabileceğini hesaplamaya çalıştıysa da işin içinden çıkamadı. Sonra yine telefon çalmaya başladı.

Arayan Shooter'dı.

"Geçen gün karşılaştığımız yere git," dedi. "Patikadan biraz aşağıya in. Bana kafan oldukça ağır çalışıyormuş gibi geliyor Bay Rainey, ama sana istediğin kadar zaman vereceğim. Akşama doğru seni tekrar arayacağım. O arada birini ararsan bunun sorumluluğu senin."

Mort, "Sen ne yaptın?" diye sordu yine. Bütün gücü kesilmişti Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Kahretsin! Ne yaptın sen?"

Ama telefon kapanmıştı bile.

35

Mort patikayla yolun birleştiği yere doğru tırmandı. Orada durup Shooter'la konuşurken zavallı Tom Greenleaf onları görme talihsizliğine uğramıştı. Yazar nedense kendi arabasına binmek istememişti. Patikanın iki yanındaki bodur ağaçlar pek cılızdı. Mort sarsak adımlarla patikadan inmeye başladı. İlk rastladığı ağaçlıkta ne bulacağını biliyordu... Ve bunu buldu da. Tom Greenleaf'in cipini. İki adam da içindeydi.

Greg Carstairs direksiyondaydı. Başını arkaya atmış, bir tornavida sağ gözünün yukarısına, alnına saplanmıştı. Hem de sapına kadar. Tornavida Mort'un evindeki dolaptan alınmıştı. Kırmızı plastik sap iyice çatlamıştı. Mort'un tornavidayı tanımaması imkânsızdı.

Tom Greenleaf ise arka koltuktaydı. Başının tepesine bir balta saplanmıştı. Gözleri açıktı. Beyni kulaklarına doğru akarak kurumuştu. Baltanın dişbudaktan yapılmış sapının üzerinde kırmızıyla yazılmış bir tek kelime vardı: *Rainey*. Yazı silikleşmişti, ama yine de rahatlıkla okunabiliyordu.

Mort sessizce durdu. Böcekler vızıldıyor, bir ağaçkakan morsla haber gönderircesine içi boş bir ağaç kütüğünü gagalıyordu. Hızla-

nan rüzgâr gölde beyaz köpükler oluşturuyordu. Gölün suları koyu kobalt rengiydi bugün.

Arkasında bir hışırtı oldu. Mort öyle hızlı döndü ki, az kalsın düşüyordu. Arabaya yaslanmasaydı yere yığılacaktı. Ama gelen Shooter değil, sadece bir sincaptı. Hayvan tırmandığı ağacın dalından ona parlak gözlerle ve nefretle bakıyordu. Mort deli gibi çırpınan kalbinin yavaşlamasını bekledi.

Sonra sincaba, "İkisini de o öldürdü," dedi. "Benim arabama binerek Tom'a gitti. Sonra ihtiyarın arabasına bindiler. Tom direksiyondaydı. Greg'in evine varır varmaz Shooter, genç adamı öldürdü. Sonra Tom'a arabayı buraya sürmesini söyledi. İhtiyarı da burada temizledi. Ve her seferinde de benim evimden aldıklarını kullandı. Sonra da Tom'un evine döndü. Belki de koştu. Sonny, 'Telefonda konuşan sanki Tom değildi,' dedi. Bunun nedenini biliyorum. Tom o sırada çoktan ölmüştü. Shooter ihtiyarın sesini taklit etti. Herhalde kolay oldu. Sonny zaten ağır işitir. Shooter ona telefon ettikten sonra tekrar arabama binerek evime döndü. İşte her şey böyle oldu..."

Sincap yukarı çıkarak yaprakların arasında kayboldu.

Mort'un bacakları titremeye başlamıştı. Patikadan iki adım yukarı çıktı. Sonra Tom Greenleaf'in yanaklarında kurumuş olan beyni hatırladı. Bacakları büküldü. Yere yığılarak bayıldı.

36

Mort kendine geldiğinde yan döndü ve doğrulup oturdu. İyice sersemlemişti. Saatine baktığı zaman şaşırdı. İki buçuğa geliyordu. Oysa Tom'un cipini öğleye doğru bulmuştu.

Tanrım! Shooter! O deli telefon edeceğini söyledi.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama sol bacağı uyuşmuştu. Galiba bacağının üstüne düşmüştü. Kendini zorlayarak ayağa kalkmayı başardı.

Ama sol ayağıyla bir adım atmaya kalkar kalkmaz yüzükoyun kapaklandı. Az kalsın kafasını cipin yanına çarpacaktı. Birden arabada iki ölü olduğunu anımsadı. Şimdi arabada oturmuş katılaşıyorlardı. Kafalarına tornavida ve balta saplanmıştı. Mort cipin gölgesinden sürünerek çıktı. Sonra sol bacağını yumruklamaya başladı.

Hafif bir ses, *dur*, diye bağırdı. Emrindeki son akıl zerreciğinin sesiydi bu. *Dur! Shooter seni akşama doğru arayacağını söyledi. Saat daha iki buçuk. Bol zamanın var.*

Ama ya daha erken ararsa? Ya akşam güneyde saat ikide başlıyorsa?

Bacağını böyle yumruklarsan kaslarına kramp girer. O zaman onunla zamanında konuşabilmek için eve sürüne sürüne gidersin!

Bu sözlerin etkisi oldu. Mort bacağını yumruklamaktan vazgeçti. Bu kez dikkatlice ayağa kalkıp durdu. Uyuşukluk biraz geçince de yürümeye çalıştı. Tam bodur ağaçların arasından çıkacağı sırada bir arabanın yaklaştığını duydu. Mort düşünmeden dizüstü çöktü. Eski bir Cadillac'ın hızla geçmesini seyretti. Don Bassinger'ın arabasıydı. Alkolik olan adam yaz kış burada oturuyordu.

Cadillac gözden kaybolduktan sonra Mort ayağa kalkarak hızla yürümeye başladı. İyi ki buraya kadar arabayla gelmedim, diye düşünüyordu. *Bassinger'ın Cadillac'ını biliyorum. O da benim Buick'imi. Adamın henüz sarhoş olduğunu da sanmıyorum. Sonradan arabamın buraya park edilmiş olduğunu hatırlayabilirdi.*

Mort göl yolundan topallayarak evine doğru giderken kendi kendine, *Shooter, beni bu işe karıştırmak için elinden geleni yapıyor*, dedi. *Zaten başından beri bu böyle. Eğer dün gece biri Tom Greenleaf'in evinin yakınında bir araba gördüyse, sonradan bunun benim Buick'im olduğu anlaşılacak. Shooter onları benim tornavida ve baltamla öldürdü...*

Birden Mort, "Onları ortadan kaldırabilirim!" diye bağırdı. "İkisini de göle atarım! Tabii tornavidayla baltayı başlarından çıkarmak için uğraşmam gerekir, ama bunu da yaparım sanırım."

Sahi, yapabilir misin? Hiç sanmıyorum... Ama başardığını düşünelim. Shooter hiç kuşkusuz bu olasılığı da düşündü. Onun her şeyi düşündüğü anlaşılıyor. Şimdi... tornavidayla baltayı göle attığını düşünelim. Polis gölü tarar ve onları bulur. O zaman durumun daha da kötüleşir. Ve Shooter da bunu biliyor. Onun ne yaptığını anlıyor musun? Anlıyor musun?

Evet, anlıyordu. John Shooter, ona bir armağan vermişti. Katrandan yapılmış bir top. İri, ışıltılı bir top. Mort sol eliyle topa vurmuş ve top eline yapışmıştı. Sonra sağ eliyle diğerini kurtarmaya çalışmış, ama o da katrana yapışıp kalmıştı. Üstelik herkese yalanlar uydurup durmuştu. O yüzden John Shooter'ın katranına daha da yapışmıştı. Herkese türlü yalan söylemişti. Bunlar anlaşılırsa durumu daha da kötü olacaktı. Üç yüz metre geride Tom'un başında şapka yerine bir balta vardı. Ve sapında Mort'un adı yazılıydı. Bu da durumunu büsbütün kötüleştiriyordu.

Mort telefonun boş evde çaldığını hayal ederek kendini zorladı ve koşmaya başladı.

37

Shooter telefon etmedi.

Dakikalar sakız gibi uzadıkça uzadı, ama Shooter telefon etmedi. Mort huzursuzca evde dolaşıyor, saçlarını çekiştiriyor, parmaklarıyla kıvırıyordu.

İki kez beklemekten vazgeçerek telefona gitti. Polisi arayacaktı. Dave Newsome'u, hatta şerifi değil, eyalet polisini. O eski Vietnam kuralına uyacaktı: "Onları öldür: Bırak Tanrı onları ayırsın."

Mort, *neden olmasın,* diye düşündü. *Sonuçta temiz bir adım var. Maine'de iki toplumun da saygı gören bir üyesiyim. John Shooter ise...*

Peki John Shooter nedir?

Mort'un aklına "hayalet" sözcüğü geldi.

Ancak telefon etmekten vazgeçmesine bu neden olmadı. Birdenbire, *ben polise telefon ederken Shooter beni arar*, diye düşündü. Bundan emindi. *Meşgul sinyalini duyar ve telefonu kapar. Onunla bir daha konuşamam.*

Dörde çeyrek kala yağmur başladı. Sonbahara özgü soğuk bir yağmur.

Dörde on kala telefon çaldı. Mort hemen atıldı.

Arayan Amy'ydi.

Amy yangından söz etmek istiyordu. İkisi için ne kadar üzüldüğünden. Sigorta müfettişi Fred Evans'ın hâlâ Derry'de olduğundan da. "Ted o adamdan şüpheleniyor... Mort acaba çocuklarımız olsaydı durum değişir miydi?"

Mort, karısının sözlerine uygun cevaplar verdi, ama endişeden çıldırmak üzereydi. Shooter, onu arayacak olursa telefonun meşgul olduğunu anlayacaktı. Sonunda eski karısını susturmak için tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

Amy endişeyle, "Bunun nedeni içki mi?" diye sordu. "İçiyor musun?"

Mort, "Hayır," dedi. "Galiba kahvaltı dokundu. Dinle Amy, ben..."

"Bowie'de mi kahvaltı ettin?"

"Evet. Amy, ben gerçekten..."

Kadın, "Tanrım, Mort," dedi. "O kadının ızgaraları çok pis. Hadi git. Ben seni sonra ararım." Telefonu kapattı.

Mort ahizeyi yerine bırakırken yalanı birden gerçeğe dönüştü. Tuvalete gitme ihtiyacı bir anda dayanılmaz oldu. Telaşla koştu. Ve tam oradayken yeniden telefon çalmaya başladı.

Mort tuvaletten fırladı. Ah, şu yaşam bir komediden farksızdı.

Bu kez arayan gerçekten Shooter'dı.

"Seni orada gördüm," dedi Shooter. Sesi yine sakin ve huzurluydu. "Onları bıraktığım yerde yani. Sanki başına güneş geçmiş gibi davrandın. Ama artık yaz geçti."

Mort, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Az kalsın senin üzerine bir pusula iğneleyecektim. Ama sonra bundan vazgeçtim." Shooter bir an sustu, sonra da fazla önemsemeyen bir aşağılamayla ekledi. "Sen de çok çabuk korkuyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Ah, sana söyledim ya Bay Rainey. Çaldığına karşılık bir hikâye istiyorum. Hâlâ hırsızlığını itiraf etmeyecek misin?"

Mort'un içinden bir ses, *evet*, diye fısıldadı. *Ona evet de. Aklına gelen her şeyi söyle. Dünyanın düz, John Kennedy'yle Elvis Presley'in de sağ olduğunu ve Küba'da karşılıklı banco çaldıklarını anlat. Meryl Streep'in bir transvestit olduğunu iddia et. Ona BİR ŞEYLER SÖYLE!*

Ama Mort bunu yapamadı. Bütün öfkesi, düş kırıklığı, dehşet ve şaşkınlığı ağzından bir uluma gibi fışkırdı. "BEN HIRSIZ DEĞİLİM! BEN HİÇBİR ŞEY ÇALMADIM! ÇALMADIM! SEN DELİSİN! HIRSIZ OLMADIĞIMI KANITLAYABİLİRİM. DERGİ BENDE, DELİ. BENİ DUYUYOR MUSUN? O LANET OLASICA DERGİ BENDE!"

Shooter hiçbir şey söylemedi.

"Shooter!"

Karşıdan ses çıkmadı.

"Shooter, orada mısın?"

Sessizlik uzadıkça uzuyordu.

Mort ahizeyi kulağından uzaklaştırdı, tam yerine bırakacağı sırada Shooter'ın çok hafif ve madeni sesini duydu. "... sende mi?"

Mort ahizeyi tekrar kulağına götürdü. "Ne dedin? Telefonu kapattığını sandım."

"Şu dergi dediğin nesne şimdi sende mi? Sende mi? Şu anda?" Shooter ilk kez sarsılmış gibiydi. Sarsılmış ve kendine güvenini kaybetmiş gibi.

Mort, "Hayır," dedi.

"Hah şöyle!" Deli rahatlamıştı. "Artık sonunda doğru dürüst konuşacağımızı..."

Mort, onun sözünü kesti. "Federal Ekspres'le yolladılar. Yarın saat onda postanede olacak."

Shooter, "Ne olacak?" diye sordu. "Hikâyenin kopyası olduğunu iddia edeceğin bulanık bir şey mi?"

Mort, "Hayır," dedi. Shooter'ı sarstığı, onun savunmasını aşarak canını yakacak bir darbe indirdiği kesindi. Shooter bir an korkmuş gibi konuşmuştu. Mort bu yüzden öfkeyle karışık bir sevinç duyuyordu. "Dergi gelecek! Gerçek dergi!"

Yine uzun bir sessizlik oldu, ama o bu kez ahizeyi kulağına iyice yapıştırdı. Shooter karşısındaydı. Ona bir çocukmuş gibi davranan bu deli sonunda belki de gerilemeye başlamıştı.

Shooter sonunda, "Öyle bir dergi olamaz," dedi. "İçinde hikâye olan bir dergi. Çünkü o hikâye benim!"

Mort, onun sesindeki ıstırabı fark etti. Gerçek bir acıydı bu. Yazar büyük bir zevk duydu. "Dergi yarın saat onda burada olacak. Ya da Federal Ekspres, Tashmore'a gönderilen mektupları bırakır bırakmaz. Seninle orada memnuniyetle buluşurum. Dergiye bakabilirsin. İstediğin kadar bakabilirsin, seni Tanrının cezası manyak!"

Shooter yine uzunca bir sessizlikten sonra, "Orada olmaz," dedi. "Senin evinde."

"Boş versene! Sana derginin o sayısını gösterdiğim zaman çevremde bana yardım edecek kimseler olmalı! Çünkü keçileri iyice kaçırabilirsin!"

"Dediğim gibi yapacaksın." Shooter kendini biraz toplamış gibiydi. Ama Mort, onun eskisinin yarısı kadar bile sakin olmadığından emindi. Shooter ekledi. "Dediğimi yapmazsan seni Maine Eyalet Hapishanesi'nde görürüm. Cinayet suçuyla içeri tıkıldığın zaman."

"Beni güldürme." Ama Mort'un bağırsakları düğümlenmeye başlamıştı.

Shooter, "O adamlar konusunda sandığından daha fazla ipucu bıraktım," diye açıkladı. "Seninle ilgili ipuçları! Sen de çok zekice yalanlar uydurdun. Ben ortadan kaybolursam boynuna ilmiği geçiriverirler Bay Rainey."

"Beni korkutamazsın."

"Pekâlâ korkutuyorum." Shooter'ın sesi yumuşaktı. "Yalnız... sen de beni korkutmaya başlıyorsun. Biraz. Seni anlayamıyorum."

Yazar sesini çıkarmadı.

Shooter garip düşünceli bir sesle, "İki ayrı yerde, iki ayrı zamanda aynı hikâyeyi yazdığımızı düşünmek..." dedi. "Çok tuhaf olur."

"Bu benim aklıma da geldi."

"Öyle mi?"

Mort, "Ama sonra üzerinde durmadım," dedi. "Artık bu kadar da rastlantı olamaz! Konu aynı olsaydı bunu anlardım. Ama dilin de aynı olması? Aynı kahrolasıca anlatım?"

Shooter, "Evet..." diye karşılık verdi. "Aynı şeyi ben de düşündüm arkadaş. Bu kadarı da fazla. Bu bir rastlantı olamaz. Sen hikâyeyi benden çaldın. Bu kesin. Ama bunu ne zaman ve nasıl yaptığını biliyorsam, kahrolayım!"

Mort, "Bunu unut artık!" diye patladı. "Dergi geliyor! Elimde kanıtım var! Bunu anlayamıyor musun? Oyun sona erdi. Belki bu oynadığın delice bir oyundu ya da bir sanrıydı. Ama artık sona erdi! Dergi bende."

Shooter çok uzun bir sessizlikten sonra, "Hayır," dedi. "Henüz sende değil."

"Çok doğru." Mort nedense birden bu adama yakınlık duyduğunu hissetti. Bu hiç istemediği bir şeydi. "Şimdi... bu gece ne yapacağız?"

Shooter, "Hiçbir şey yapmayacağız," dedi. "O adamlar orada kalabilirler. Birinin karısıyla çocukları başka kentteler. Diğeri ise yalnız yaşıyordu. Yarın sabah gidip dergini al. Ben öğleye doğru sana gelirim."

Mort, "Beni öldüreceksin!" diye bağırdı. Ama nedense bu düşünce onu korkutmamıştı. "Sana dergiyi gösterdiğimde hayalin sona erecek ve sen beni öldüreceksin."

"Hayır!" Shooter'ın sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu. "Seni öldürmek mi? Hayır efendim! Ama diğerleri işimize karışacaklardı. Buna izin veremezdim... Ayrıca seni benimle ilgilenmeye zorlamak için onlardan yararlanabileceğimi düşündüm. Yani sana sorumluluğunu kabul ettirmek için."

Yazar, "Çok kurnazsın," dedi. "Bunu ben de kabul ediyorum. Deli olduğundan eminim tabii. Ama ayrıca hayatım boyunca rastladığım en kurnaz adamsın!"

Shooter, "Şimdi..." diye cevap verdi. "Şuna inanabilirsin: Yarın oraya gelir de seni bulamazsam, bu dünyada sevdiğin ve değer verdiğin herkesi ortadan kaldırırım. Hayatını mahvederim. O iki adamı öldürdüğün için sen de hapsi boylarsın. Ama hapsedilmek dertlerinin en hafifi olur. Beni anlıyor musun?"

Mort, "Evet," dedi. "Anlıyorum arkadaş."

"O halde orada ol."

"Pekâlâ. Şimdi, diyelim ki, sana dergiyi gösterdim. İçerik listesinde adım ve içinde de hikâyem var. O zaman ne olacak?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Shooter konuştu. "O zaman polise gidip her şeyi itiraf ederim. Ama dava başlamadan çok önce kendi hesabımı da kendim görürüm Bay Rainey. Çünkü dergide hikâyen varsa, o zaman benim gerçekten deli olduğum anlaşılır. Ve bu tür bir delinin..." İçini çekti. "Bu tür bir delinin yaşaması için bir nedeni ya da mazereti olamaz."

Bu sözler Mort'u garip bir biçimde etkiledi. *O hiç emin değil*, diye düşündü. İlk kez şüphelenmeye başladı... *Ama bu bakımdan benden üstün sayılır*. Bu düşünceyi hemen zihninden attı. Olanlardan Shooter sorumluydu. Suçluydu bu deli. Sonra, "Derginin sahte olduğunu iddia etmeyeceğini nereden bilebilirim?" dedi. Aslında bu sözlerine bir cevap beklemiyordu. Ya da onun, *sözüme güvenmelisin*, gibilerden bir şeyler söyleyeceğini sanıyordu.

Ama Shooter, onu şaşırttı. "Dergi gerçekse ben hemen anlayacağım. Sahteyse bunu ikimiz de bileceğiz. Üç gün içinde sahte bir dergi hazırlatabileceğini hiç sanmıyorum. New York'ta ne kadar adamın olursa olsun."

Düşünme sırası Mort'taydı. Uzun bir süre düşündü. Shooter bekliyordu. Sonunda, "Sana güveneceğim," dedi Mort. "Bunun nedenini de kesin olarak bilmiyorum. Belki de neden son günlerde uğrunda yaşamayı isteyeceğim bir şeyler olmaması. Ama sana sonuna dek güvenecek de değilim. Yarın buraya gelir, bahçe yolunda, seni görebileceğim bir yerde durursun. Silahsız olduğunu anlamalıyım. Sonra ben de evden çıkarım. Oldu mu?"

"Evet."

"Tanrı ikimize de yardım etsin."

"Evet efendim! Ne olduğunu artık anlayamıyorum! Anlıyorsam kahrolayım! Ve bu insanı rahatlatan bir duygu da değil üstelik."

"Shooter?"

"Efendim?"

"Bir tek soruyu cevaplamanı istiyorum." Bir sessizlik oldu. Sonra Mort ekledi. "Derry'deki evimi sen mi yaktın?"

Shooter hemen, "Hayır," dedi. "Ben seni gözetliyordum."

"Bump'ı sen mi öldürdün?" Yazarın sesi acıydı.

Shooter, "Dinle," dedi. "Şapkam sende mi?"

"Evet."

Shooter, "Onu istiyorum," dedi. "Şapkamı şu ya da bu şekilde alacağım." Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Mort ahizeyi ağır ağır yerine bıraktı. Sonra yine tuvalete gitti.

38

Amy yediye doğru tekrar aradı. Mort bu kez eski karısıyla her şey normalmiş gibi konuşmayı başardı. Sanki yukarıdaki banyo altüst olmamış, göle inen patikada ağaçların arasında iki ölü yatmıyormuş gibi.

Amy, "Biraz önce Fred Evans'la tekrar konuştum," dedi. "Adam yangınla ilgili bir şey biliyor. Ya da bir şeyden şüpheleniyor. Ama bunu bana açıklamak istemedi." Mort, onu yatıştırmaya çalıştı ve bir dereceye kadar başardı da.

Sonra Amy aniden, "Senin için kaygılanıyorum Mort," deyiverdi.

"Benim için kaygılanıyor musun? Ama ben iyiyim."

"Emin misin? Dün seni gördüğümde sinirlerin gerilmiş gibi bir halin vardı... Hatta o seferki haline benziyordu..."

"Amy, ben sinir krizi geçirmedim!"

Kadın hemen, "Tabii, tabii," dedi. "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Filmciler *Delacourt Ailesi* konusunda öyle kötü davrandıkları zaman çok sarsılmıştın."

Mort'un yaşamının en acı olaylarından biriydi. Bir film şirketi romanını satın almaya karar vermişti. Ama son anda biri bunun arşivde duran *Bizim Takım* adlı çok eski bir senaryoya benzediğini fark etmişti. Şirket de onun üzerine romanı filme almaktan vazgeçmişti. Tabii Mort'un sinirleri son derece gerilmişti. Ama sinir krizi geçirmemişti!

Yazar ısrarla, "Ben iyiyim," dedi.

"Bundan emin misin Mort?"

"Evet. Sigortacı dostumuzdan yeni haberler alırsan beni ara."

"Olur."

Mort, "Hâlâ Ted'in evinde misin?" diye sordu.

"Evet."

"Son zamanlarda ona karşı neler hissediyorsun?"

Amy durakladı, sonra da kısaca, "Onu seviyorum," dedi.

"Ya?"

Kadın birdenbire, "Başka erkeklerle hiçbir ilişkim olmadı," diye açıkladı. "Bunu sana her zaman söylemek istedim. Başkalarıyla ilişki kurmadım. Ama Ted... o senin adının ötesine baktı ve beni gördü Mort. Beni gördü."

"Yani ben görmedim, öyle mi?"

"Yanımdayken görürdün." Amy'nin sesi hafif ve kederliydi. "Ama sık sık buradan ayrılırdın."

Mort hemen savaşmaya hazırlandı. "Ne? Ben *Delacourt Ailesi*'nden sonra hiç konferans turuna çıkmadım."

Kadın yavaşça, "Seninle tartışmak istemiyorum Mort," dedi. "Artık o günler geride kaldı. Ben sadece şunu söylemek istiyorum. Yanımdayken bile benden çok uzaklardaydın. Senin de bir sevgilin vardı. İşine âşıktın sen. O rakibemden öyle nefret ederdim ki Mort. Benden daha güzel, daha zeki ve daha eğlenceliydi. Onunla nasıl yarışabilirdim?"

Mort neredeyse ağlayacaktı. "Bütün suçu bana yık, olsun bitsin! Ne yapmamı istiyordun? Musluk tamircisi olmamı mı? O zaman beş parasız kalırdık, bir işim de olmazdı. Yapabileceğim tek iş yazı yazmaktı. Bunu anlayamıyor musun? Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu."

"Ben, seni suçlamıyorum. Aslında ben de suçluyum. Eğer zayıf ve korkak bir kadın gibi davranmasaydım... bizi öyle yakalayamazdın. Suç Ted'de değildi. O sana gelip her şeyi söylememizi istiyordu. Bense bunu erteleyip duruyordum. Ted'e, 'Henüz emin değilim,' diyordum. Kendi kendime seni hâlâ sevdiğimi, eskisi gibi olabileceğimizi söylüyordum. Ama galiba hiçbir zaman eskiye dönülemiyor. Ben..." Amy nefesini tuttu. Mort o zaman onun ağladığını anladı. "Moteldeki odanın kapısını açtığında yüzünde beliren ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım. Mezara girinceye kadar."

Mort, *iyi*, diye bağırmak istedi. Çok iyi. Sen sadece o ifadeyi gördün. Bense ona neden olan duyguları hissettim! Sonra titrek bir sesle,

"Yazı diye bir sevgilim olduğunu biliyordun," dedi. "Bunu senden hiçbir zaman saklamadım. Başından beri biliyordun."

Kadın içini çekti. "Ama onun, sana böylesine sımsıkı sarıldığını bilmiyordum."

Mort, "Eh, artık sevinebilirsin," dedi. "O da beni terk etti sanırım."

Amy artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Mort, Mort... ben sadece senin yaşamanı ve mutlu olmanı istiyorum. Beni anlamıyor musun? Bu istediğimi yapamaz mısın?"

Mort'un gözlerinin önünde Amy'yle Ted'in yataktaki halleri belirdi. "Amy, artık telefonu kapatmam gerekiyor."

"Bana ihtiyacın olursa arar mısın? Hâlâ senin için kaygılanıyorum."

Mort, "Evet," diyerek telefonu kapattı. Hıçkıra hıçkıra ağlayacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı.

39

Durmadan yağan yağmur Mort'u huzursuzlaştırıyor, kafasının çalışmasını engelliyordu. Sonunda gidip yine kanepeye uzandı. *Sadece bir kez. Bunu sadece bir tek defa yaptım*, diye düşünürken uykuya daldı.

40

Rüyasında dünyanın en büyük sınıfındaydı. Kapı kapalıydı, ama Mort buzlucamdaki yazıyı okuyabiliyordu.

BİZİM TAKIMIN YAZI ODASI
PROF. DELLACOURT

Mort, *adı yanlış yazmışlar*, diye düşünüyordu. Tek "L" olacak. Karatahtaya gidip aynı cümleyi beş yüz defa yazıyordu. *Bir daha John Kintner'den kopya çekmeyeceğim.* Elinde hikâyesinden başka bir şeyi olmayan bir insanın yazısını çalmak korkunç bir şeydi.

Mort sonra tahtadan dönüyor ve o koskocaman sınıfta bir tek öğrenci olduğunu görüyordu. Bu öğrencinin saçları kumral ve kabarıktı, ellerinin eklemleri de oldukça iriydi. Uçuk renkli gözleriyle dikkatle Mort'a bakıyordu. Tam bir taşralı genciydi.

Mort, "Ben, seni tanıyorum," diyordu.

John Kintner de güneyli lehçesiyle, "Tabii ya," diye karşılık veriyordu. "Şimdi yazmaya devam et. Beş yüz değil, beş bin."

Mort tam döneceği sırada ayağı kayıyor ve yuvarlanmaya başlıyordu. O bağırırken, John Kintner gülüyordu...

41

Mort uyandığında kendini yerde buldu. Tiz bir sesle çığlıklar atıyordu. "Bir şeyim yok, bir şeyim yok. Sadece bir rüya gördüm." Aslında çok sarsılmıştı. Çünkü bu sıradan bir rüya değildi. John Kintner sanki karşısına dikilmişti. "Tanrım! Onu nasıl oldu da unuttum? Mississippi'li miydi? Hatırlamıyorum. Ama sanmıyorum... Artık John Kintner'ı düşünmeyeceğim. O geçmişte kaldı."

Mutfağa giderek titreyen elleriyle kahve yapmaya çalıştı. Shooter'a hiç kimsenin hikâyesini çalmadığını söylemişti. Ama bu doğru değildi. Birinin hikâyesini çalmıştı.

Bir kere.

Sadece bir kere.

"Ama uzun yıllar önce oldu..." diye fısıldadı Mort. "Bunun şimdiki olayla hiçbir ilişkisi yok."

Belki bu doğruydu ama Mort bu düşünceyi yine de kafasından atamıyordu.

42

Bahar sömestriydi. Üniversitenin üçüncü sınıfında olan Mort, "Yazı Yazma" derslerine devam ediyordu. Öğretmen Richard Perkins Jr. adlı tanınmış bir yazardı. Sınıfta on iki öğrenci vardı. Onlardan biri de John Kintner'di. Aslında Kintner henüz birinci sınıftaydı, ama bu derse girmesi için ona özel izin verilmişti. Çünkü çok yetenekliydi.

Kursa devam edenlerin, altı hikâye yazmaları gerekiyordu. Perkins onlara bir hafta John Kintner'in bir hikâyesini dağıtmıştı. Bunu okuyup sonraki derslerde eleştireceklerdi.

Bu hikâyenin adı...

Hikâyenin adını pekâlâ biliyorsun! Gizli Pencere, Gizli Bahçe'ydi.

Mort boş evde öfkeyle, "Hiç de değildi," diye bağırdı. "Hikâyenin adı *Crowfoot Mile*'dı! *Crowfoot Mile*! Ve bunun şimdiki olaylarla bir ilgisi de yok."

Kintner üç, dört hikâye daha vermiş, sonra da aniden ortadan kaybolmuştu. Galiba Vietnam'a gitmişti. Ancak o kursa devam edenlerin en iyisiydi. Birincisiydi. Mort ise ikinci. Bu durum Mort'un hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü Perkins'in sınıfına birinci olacağına inanarak girmişti.

Mort yine o hafif sesi duydu. *Sen ikinciydin ve bundan nefret ediyordun. John Kintner çıkıp gittiği zaman çok sevindin. Artık yine birinci olacaktın!*

Evet, bu doğruydu! Mort bir yıl sonra mezun olacağı sırada dolabını boşaltırken John Kintner'in Perkins'in verdiği hikâyesini bulmuştu. *Crowfoot Mile*'ı. Hikâyeyi tekrar okumuş ve o eski kıskançlığı duymuştu.

Sonra o yaz garsonluk ederken John Kintner'in hikâyesini kendi adıyla *Aspen Quarterly* adlı edebiyat dergisine göndermeye karar vermişti. Tabii hikâyenin adını değiştirecekti.

Öyle de yapmıştı. Her yazıyı kolay kolay beğenmeyen dergi hikâyeyi yayımlamıştı.

Sonradan suçluluk duygusuna kapılan Mort Rainey hikâye için gönderilen yirmi beş doları Augusta'daki bir kilisenin kumbarasına atmıştı.

Ama duyduğu sadece suçluluk değildi.

Mort şimdi mutfakta oturmuş, kahvenin pişmesini bekliyordu. Başı ağrıyor, John Kintner'i düşünmek istemiyordu. Kintner'in hikâyesini de. Bu hayatında en utanılacak olaydı. Bunu yıllar boyunca kafasının derinliklerinde gömülü tutması şaşılacak bir şeydi. Mort, *keşke bu anıyı tekrar gömebilsem,* diye düşündü. *Bu benim için önemli bir gün olacak. Belki de hayatımın en önemli günü.*

O hınzırca ses, *o olayı neden şimdi düşündüğünü pekâlâ biliyorsun,* diye fısıldadı.

"Kes sesini." Mort bunu sakin sakin, hatta biraz da neşeli bir havada söylemişti. Elinde fincan ve kahve makinesiyle çalışma odasına gitti.

Bazı şeyler sonsuza dek gizlenemez. Hastalanabilirsin, Mort.

Yazar aynı ses tonuyla, "Kes sesini," diye yineledi. "Seni uyarıyorum."

Belki de çok hastasın. Hatta belki de bir sinir kri...

Mort, "Kes sesini!" diye haykırarak kahve makinesini kaptığı gibi fırlattı. Makine büyük cama gelerek kırıldı. Camda da uzun, zikzaklı, gümüşümsü bir çatlak belirdi. Mort'a beyninin ortasında da buna benzer bir çatlak varmış gibi geldi.

Ama neyse o ses susmuştu artık. Yatak odasına çıkarak saati aldı. On buçukta çalacak biçimde ayarladı, sonra kanepeye uzandı.

O hafif sese, "Sinir krizi geçirmiyorum," diye açıkladı. Ama o sinsi sesin artık onunla tartışmak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu.

Belki de onu korkuttum, diye düşündü. *Öyle olduğunu umarım. Çünkü o ses beni korkutmaya başlamıştı.* Camdaki çatlağa baktı. Gözlerinin önünde yine o motel odasındaki sahne canlanmıştı. *Sinir krizi geçirecek olsaydım o zaman geçirirdim... Moteldeki odanın kapısını açınca karımın başka bir erkekle yattığını gördüm. Tennessee'de küçük bir kasabadan gelme süslü bir emlakçıyla yattığını...*

Mort gözlerini kapattı. Ancak saat çalarken uyandı. Postaneye gitme zamanı gelmişti.

43

Mort birden yolda, *belki de Federal Ekspres geldi de gitti bile,* diye düşündü. Şimdi Juliet, bana bakarak başını sallayacak. "Size bir şey gelmedi," diyecek. "Çok üzgünüm." Ve kanıtım? Onu bir daha ele geçiremeyeceğim. Ama mantıksız düşünceler bunlar. Herb tedbirli adamdır. Yapamayacağı bir şey için söz vermez.

Postanenin önünde arabadan inmek için kendini zorladı. Ona kapıyla Juliet Stoker'ın mektupları ayırdığı yer arasında sanki en azından bin kilometrelik bir uzaklık varmış gibi geldi.

Kadına yaklaştığında konuşmaya çalıştıysa da sesi çıkmadı. Dudaklarını kıpırdattı, ama boğazı iyice kurumuştu. Juliet başını kaldırıp ona baktı, sonra da geriledi. Telaşlanmıştı. Ama motel odasına girerek tabancayı çektiğinde Amy'yle Ted daha da telaşlanmışlardı.

"Bay Rainey! İyi misiniz?"

Mort öksürerek genzini temizledi. "Affedersin Juliet. Bir an boğazım sıkıştı sanki."

Juliet, "Renginiz çok uçuk," dedi. Bu ses tonunu biliyordu Mort. Tashmore'lular onunla konuşurken hep bu tonu kullanıyorlardı. Genellikle seslerinden onunla gurur duydukları anlaşılıyordu. Ama bunun ötesinde öfke ve bir lütuf yaptıkları duygusu da vardı. Sanki

Mort bir dâhi çocukmuş ve ona ayrı bir özen gösterilip uygun yiyecekler verilmesi gerekiyormuş gibi.

Mort, "Galiba dün gece yediğim bir şey dokundu," dedi. "Federal Ekspres benim için bir şeyler bıraktı mı?"

"Hayır, bir şeyler bırakmadı."

Yazar bankonun kenarını çaresizce kavradı. Neredeyse bayılıyordu. Ama sonra kadının sözlerini yanlış anladığını fark etti. "Efendim?"

Kadın, "Bir tek şey geldi," diye karşılık verdi. Dönüp aldığı bir zarfı bankonun üzerinden ona doğru kaydırdı. Mort köşesindeki adresi gördü. Zarfı, *Ellery Queen* dergisinin Pennsylvania'daki bürosundan göndermişlerdi. Mort sanki bir bardak soğuk su içmiş gibi canlandı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Posta müdürü, Federal Ekspres memurunun işlerine de baktığımızı öğrenseydi, çok şaşırırdı. Postaları size teslim etmeleri gerekir ama her zaman postaneye bırakırlar"

Mort, "Şey..." diye mırıldandı. "Ben bunu takdirle karşılıyorum." Artık dergiyi almıştı. Bir an önce oradan ayrılarak evine dönmek istiyordu. Bu oldukça güçlü ve adeta ilkel bir istekti. Mort bunun nedenini bilmiyordu. O telaşı ve şaşkınlığı arasında Juliet'i susturmak için az kalsın kadına bahşiş de verecekti... İşte bu da tam bir Yankee olan Juliet'in tepesini iyice attırırdı.

Kadın cilveli bir tavırla, "Müdüre bir şey söylemezsiniz değil mi?" diye sordu.

Mort, kendini zorlayarak gülümsedi. "Kesinlikle söylemem."

Juliet Stoker, "İyi," diyerek gülümsedi. "Çünkü ben ne yaptığınızı gördüm."

Mort kapının önünde durakladı. "Efendim?"

"Söylerseniz beni vururlar." Juliet dikkatle yazarın suratına baktı. "Aslında eve gidip yatmanız iyi olur Bay Rainey. Doğrusu hiç de iyi görünmüyorsunuz."

Mort içinden, *bana son üç günü hep yatarak geçirmişim gibi geliyor Juliet*, dedi. *Yani... oraya buraya saldırmadığım zamanlarda.*

Sonra, "Ah..." diye mırıldandı. "Belki hiç de fena bir fikir değil. Kendimi hâlâ bitkin hissediyorum."

"Ortalıkta bir virüs dolaşıyor. Herhalde size de geçmiş olmalı."

Sonra Wigmore Kampı'ndan iki kadın içeri girdiler. Herkes onların lezbiyen olduklarından şüpheleniyordu, ama kadınların dikkatli davrandıkları belliydi. Mort bu fırsattan yararlanarak dışarı kaçtı.

Bir süre kucağında mavi zarfla arabasında oturdu. Herkesin hasta gibisin demesinden bıkmıştı. Bu hoşuna gitmiyordu. Özellikle kafasının çalışma tarzı hiç.

Önemli değil. Artık her şey sona ermek üzere.

Mort tam zarfı açacağı sırada Wigmore Kampı'ndan iki kadın postaneden dışarı çıktılar. Yazara bakarak kafa kafaya verdiler. Sonra kadınlardan biri gülümsedi. Diğeri ise gürültülü bir kahkaha attı.

Mort, *zarfı eve döndüğüm zaman açacağım*, dedi.

44

Mort, Buick'i evin yanına, her zamanki yerine park etti. Kontağı kapattı. Sonra gözlerinin önünde yumuşak, gri bir sis belirdi. Sis kaybolduğunda kendini oldukça tuhaf hissetti. İyice korkmuştu. *Bir derdin mi var? Fiziksel bir şey?*

Hayır. Sadece sinirlerim gergin.

Bir şey duyduğu ya da öyle sandığı için çabucak dönüp baktı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Mort titreyerek kendi kendine, *aklını başına topla*, dedi. *Kendine hâkim ol. Yapman gereken sadece bu. Kendine hâkim olmak.*

Sonra, *bir tabancam vardı,* diye düşündü. *O gün. Ama dolu değildi. Bunu onlara daha sonra söyledim. Amy, bana inandı, Milner'ı bilmiyorum. Ama Amy inandı ve...*

Öyle miydi dersin, Mort? Tabanca gerçekten boş muydu?

Yazar yine camdaki çatlağı anımsadı. Zikzaklar çizen anlamsız, gümüş bir şimşeğe benziyordu. İşte böyle oluyor, diye aklından geçti. İnsanın yaşamında böyle şeyler oluyor.

Sonra elindeki büyük zarfa baktı. *Asıl bunu düşünmem gerekiyor. Amy'yi ya da Tennessee'nin Shooter's Knob kasabasından gelen aşağılık Bay Ted'i değil. Bunu.*

Zarfı açarak sarstı. *Ellery Queen* dergisi kucağına düştü. Ad parlak kırmızıyla yazılmıştı. Yukarısında tarih vardı: Haziran 1980. Alta ise daha küçük harflerle o sayıda hikâyeleri olan yazarların adları sıralanmıştı.

Ama Mort'un ismi kapakta yoktu.

Tabii ya o sırada öyle ünlü bir yazar değildim. Özellikle polisiye hikâyeler yazdığım da yoktu. Ekme Mevsimi bu türdeki tek hikâyem olarak kaldı. Editörler de o yüzden kapağa adımı yazmadılar.

Mort dergiyi açtı. Ama en başta olması gereken içerik listesi yoktu. Koparılmıştı.

Telaşla dergiyi karıştırdı. Bir ara elinden düşürdü. Sonra hafifçe bağırarak tekrar kaptı. Kesiği ilk bakışta fark etmedi. Durumu dergiyi ikinci kez karıştırırken anladı, 83'ten 98'e kadar olan sayfalar kesilip çıkarılmıştı.

Mort, "Onları sen kestin!" diye bağırdı. Hem de öyle avaz avaz bağırıyordu ki, gözleri adeta yuvalarından uğramıştı. Arabanın direksiyonunu yumruklamaya başladı. Korna çalıp duruyordu. "Onları sen kestin, aşağılık köpek! Bunu nasıl başardın? Onları sen kestin! Sen kestin!"

45

Mort tam eve doğru ilerlerken o öldürücü fısıltı yine, *Shooter bu işi nasıl yapmış olabilir,* diye sordu. *Zarf Pennsylvania'dan geldi. Onu Juliet aldı. O halde Tanrı aşkına, nasıl...*

Yazar durakladı.

Juliet, "İyi," demişti. "İyi. Çünkü ben senin ne yaptığını gördüm."

Tamam. Durum anlaşılıyor. Juliet de bu işin içinde. Ama...

Ama Juliet yüzyıllardan beri Tashmore'da.

Ve kadın böyle bir şey de söylemedi. Bunu senin kafan uydurdu. Paranoyak bir kriz.

Mort, "Ama bu onun işi," diyerek eve girdi. İçeri adımını atar atmaz dergiyi olanca gücüyle fırlattı. Dergi ürkmüş bir kuş gibi uçarken sayfaları açıldı. Ve sonra yere düştü. *Ah, tabii ya! Bu onun işi. Ama burada durup onu beklemek niyetinde değilim. Ben...*

Sonra Shooter'ın şapkasını gördü. Çalışma odasının kapısının önünde, yerde duruyordu.

Mort bir an yerinden hareket edemedi. Kalbinin çarpıntısı kulaklarında gürlüyordu. Sonra ayaklarının ucuna basarak yavaş yavaş sobaya doğru ilerledi. Maşaların arasından demir çubuğu aldı. Çubuğun ucu küreğe çarparak hafif bir gürültü çıkarınca yüzünü buruşturdu. Sonra dönerek tekrar kapalı kapıya doğru yürüdü. Çubuğu banyoya dalmadan önce yaptığı gibi tutuyordu. Yere attığı derginin yanından dolaşmak zorunda kaldı.

"Shooter?"

Ona cevap veren olmadı.

"Shooter kendi isteğinle dışarı çıkarsan daha iyi olur! İçeri girerek seni dışarı çıkarmak zorunda kalırsam bir daha yürüyemezsin!"

Ama yine bir karşılık alamadı.

Mort orada biraz daha durdu. Cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonra tokmağı çevirdi. Kapıya omzuyla vurarak içeri daldı. Haykırıyor, çubuğu sallıyordu.

Ancak oda boştu.

Ama Shooter'ın oraya gelmiş olduğu kesindi. Evet! Mort'un bilgisayarı yerde yatıyordu. Ekranı paramparça olmuştu. Shooter yapmıştı bunu. Şimdi masada, bilgisayarın yerinde eski tip bir Royal yazı makinesi duruyordu. Çelik yüzeyi donuklaşmış, toz içinde kalmıştı. Tuşların üzerine bir roman müsveddesi dayanmıştı. Shooter'ındı bu. Bir milyon yıl önce verandaya bıraktığı müsvedde.

Yani, *Gizli Pencere, Gizli Bahçe.*

Mort elindeki çubuğu yere düşürdü. Sanki ipnotize olmuş gibi yazı makinesine doğru ilerleyerek müsveddeyi aldı. Sayfaları ağır ağır karıştırdı. O zaman Bayan Gavin'in müsveddenin neden onun olduğuna inandığını anladı. Tabii ya! Kadın yıllarca *Gizli Pencere, Gizli Bahçe*'ye benzeyen çok müsvedde görmüştü. Ne de olsa Mort bilgisayarı daha sonra almıştı. Yazı yazmaya başladığında yıllarca bu eski Royal makineyi kullanmıştı. Yıllar makineyi aşındırmıştı. Yazı yazıldığı zaman harfler, yaşlı bir adamın dişleri kadar çarpık oluyordu.

Ama tabii makine hep evdeydi. Çalışma odasındaki dolabın dibinde, eski prova ve müsvedde yığınlarının arkasında duruyordu. Herhalde Shooter, onu çalmış ve romanını bu makinede yazmıştı. Mort postanedeyken de yavaşça geri getirmişti. Tabii ya! Bu mantıklı değil mi?

Hayır Mort. Hiç de mantıklı değil. Sen mantıklı bir şey yapmak ister misin? O halde polisi çağır. İşte sana mantıklı bir şey. Polisi çağır. Onlara buraya gelip seni bir yere kapamalarını istediğini söyle! Çabuk olmalarını tembih etmeyi de unutma! Sen daha fazla zarar vermeden bu işi yapmalılar! Başkalarını da öldürmeden!

Mort çılgın gibi bağırarak kâğıtları havaya fırlattı. Gerçek, gümüş bir şimşek gibi kafasında çakarken kâğıtlar etrafta uçuştu.

46

John Shooter diye biri yoktu.

Hiçbir zaman da olmamıştı.

Mort, "Hayır," dedi. Yine büyük oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Baş ağrısı dalgalar halinde başlayıp geçiyordu. "Hayır, bunu kabul etmiyorum. Kesinlikle kabul etmiyorum."

Ama kabul etmesi ya da etmemesinin hiç önemi yoktu. Bilmecenin bütün parçaları önündeydi. Mort eski Royal yazı makinesini gördüğü an bu parçalar çabucak bir araya gelmeye başlamıştı. Şimdi, aradan on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ toplanmaya devam ediyordu. Yazarın onları dağıtacak irade gücü de kalmamış gibiydi.

Mort'un gözlerinin önünde hep aynı sahne beliriyordu. Mechanic Falls'ta benzin istasyonundaki genç, lastikli çubukla ön camı siliyordu. Mort daha sonra, *çocuk, bana çok fazla özen gösterdi*, diye düşünmüştü. *Kitaplarımı beğeniyordu ve beni tanıdı. Belki bu doğruydu, ama ön camın da temizlenmesi gerekiyordu, çünkü kirlenmişti. Arka yollarda uzun süre hızlı araba kullanırsan birçok şey ön cama yapışırdı. Herhalde arka yollardan geçtim. Rekor kıracak bir hızla Derry'ye gidip döndüm. Orada sadece evi yakacak kadar kaldım. Dönüşte benzin almak için bile durmadım. Ne de olsa gidecek yerler ve öldürülecek kediler vardı. Öyle değil mi? Ah, işim başımdan aşkındı tabii!*

Mort odanın ortasında durup hızla pencereye doğru döndü. Camdaki gümüşümsü çatlağa, "Bütün bunları yaptıysam neden şimdi olanları anımsamıyorum?" diye sordu. "Neden şimdi bile anımsayamıyorum?"

Cevabı bilmiyorum... Ama o adın nereden geldiğini pekâlâ biliyorum. Bunun yarısı üniversitedeyken hikâyesini çaldığım gencin adı. Diğer yarısı da karımı çalan adamın ismi. Bu garip edebi bir şakaya benziyor.

Kadın, onu sevdiğini söylüyor Mort. Şimdi onu seviyormuş.

Hadi oradan! Başkasının karısıyla yatan bir erkek hırsız sayılır. Kadın da onun suç ortağı.

Yazar meydan okurcasına çatlağa baktı.

Ama çatlak karşılık vermedi.

Mort üç yıl önce, *Delacourt Ailesi* adlı bir roman yayımlamıştı. Shooter'ın romanının üzerindeki adres de şöyleydi: "Dellacourt, Mississippi."

Yazar aniden telaşla çalışma odasına koştu. Yere saçılmış kâğıtlar yüzünden ayağı kaydı. Az kalsın düşüyordu. Ansiklopedilere uzanarak M harfini aldı. Mississippi bölümünü buldu. Titreyen parmağını Mississippi'deki kentlerin adları üzerinde dolaştırdı. Sayfalar dolusu isim vardı. Çaresiz bir umutla adları okuyordu.

Ama... Mississippi'de *Delacourt* ya da *Dellacourt* diye bir yer yoktu.

Perkinsburg'u aramayı düşündü. Shooter, ona *Herkes Onluğu Düşürür* adlı romanının karton kapaklı ucuz kopyasını otobüse binmeden önce oradan aldığını söylemişti. Ama Mort sonra ansiklopediyi kapattı. "Bu zahmete değmez ki. Mississippi'de belki Perkinsburg diye bir yer var. Ama ne işe yarar?"

Mort'un John Kintner'le tanıştığı sınıfta ders veren yazarın adı Richard Perkins Jr.'dı. İşte bu isim de oradan alınmaydı.

"Evet, ama ben bunların hiçbirini de anımsamıyorum. O halde nasıl..."

O hafif ses üzgün üzgün, *ah, Mort,* diye inledi. *Sen çok hastasın. Hasta bir adamsın sen.*

Mort, "Bunu kabul etmiyorum," dedi. Titrek ve bitkin sesi yüzünden aynı zamanda dehşete kapıldı. Ama başka seçeneği var mıydı? Bir keresinde uykusunda bazı şeyler yaptığını, geri dönülemeyecek adımlar attığını düşünmemiş miydi?

O hafif ses, *iki kişiyi öldürdün*, diye fısıldadı. *Tom'u öldürdün, çünkü o gün yalnız olduğunu biliyordu. Greg'i ise durumu kesin olarak öğrenmemesi için ortadan kaldırdın. Eğer sadece Tom'u öldürseydin, Greg polisi çağırırdı. Ama bunu istemiyordun. Buna GELEMEZDİN. Anlattığın bu korkunç hikâye sona erinceye dek böyle bir şey olması işine gelmezdi. Dün yataktan kalktığında her yanın sızlıyordu. Vücudun kaskatı kesilmişti ve sızım sızım sızlıyordu. Ama bunun nedeni banyonun kapısını kırman ve duşa saldırman değildi herhalde! Senin bundan çok daha fazla işin vardı. Tom ve Greg'le ilgilenmen gerekiyordu. Arabanın nasıl dolaştığı konusunda da haklıydın... Ama Sonny Trotts'a telefon ederek Tom olduğunu söyleyen SENDİN! Mississippi'den yeni gelen biri Sonny'nin kulağının biraz ağır işittiğini bilemezdi. Ama SEN bilebilirdin. Onları sen öldürdün Mort. O adamları ÖLDÜREN sensin!*

Yazar çığlık çığlığa, "Bunu kabul etmiyorum!" diye bağırdı. "Bütün bunlar onun planının bir parçası! O küçük oyununun bir bölümü! O küçücük kafa oyununun! Ve ben... hiçbir şeyi kabul etmiyorum..."

Mort'un kafasının içinde fısıldayan o ses, *dur*, dedi. Yazar da durdu. Bir an iki dünyada da derin bir sessizlik oldu: Kafasının içindeki ve dışındaki dünyalarda.

Sonra o hafif ses, *bunu neden yaptın Mort*, diye sordu. *Bu karmaşık ve kanlı olayı neden yarattın? Shooter bir hikâye istediğini söyleyip durdu. Ama Shooter diye biri YOK ki! SEN ne istiyorsun Mort? John Shooter diye birini NEDEN yarattın?*

Sonra dışarıdan bahçe yolundan inen bir arabanın gürültüsü geldi. Mort saatine baktı. Tam on ikiydi. Rahatlama ve zafer duygusu bacayı saran alevler gibi içinden yükseldi. Elinde derginin olması, ama kanıt bulamaması önemli değildi. Shooter'ın onu öldürme ihtimalinin olması da. John Shooter adında biri olduğunu öğrendiği takdirde mutlulukla ölmeye razıydı. O dehşet verici olaylardan sorumlu olmadığını öğrendiği takdirde.

Mort sevinçle, "O geldi!" diyerek çalışma odasından dışarı fırladı. Ellerini havada deli gibi sallıyor, dans ediyordu.

Sonra durup Bump'ın ölüsünün çivilenmiş olduğu dolabın meyilli damının üzerinden bahçe yoluna baktı. Elleri ağır ağır yanına düştü. Beynini kapkara bir korku sardı. Bilmecenin son parçası da yerine oturmuştu. Birkaç dakika önce çalışma odasında, *belki de intihar edecek cesaretim olmadığı için hayali bir katil yarattım,* diye düşünmüştü. Ama şimdi Shooter'ın, "Mort'u hiçbir zaman öldürmem," dediği zaman gerçeği açıklamış olduğunu anlıyordu.

Gelen Shooter'ın hayali steyşını değildi. Amy'nin ciddi havalı, küçük Subaru'suydu. Araba durmak üzereydi. Amy direksiyondaydı. Bu kadın Mort'un aşkını çalmıştı. Ve verebileceğin tek şey aşk olduğu zaman bunu çalan bir kadın hiçbir şeye yaramazdı.

Ama Mort, Amy'yi yine de seviyordu.

Ondan nefret eden Shooter'dı. Amy'yi öldürmek ve onu gölün kıyısına, Bump'ın yakınına gömmek isteyen de Shooter'dı. Böylece kadın çok geçmeden ikisi için de bir esrar halini alacaktı.

Mort çok yaşlı bir adamı andıran titrek bir sesle, "Hemen git Amy..." diye fısıldadı. "Çok geç kalmadan hemen git!"

Ama Amy arabadan iniyordu. Kadın arabanın kapısını kaparken Mort'un beyni de kapkara kesildi.

47

Amy tokmağı yokladı ve kapının açık olduğunu anladı. İçeri girdi. Tam, *Mort,* diye sesleneceği sırada vazgeçti. İrileşmiş gözlerle etrafına şaşkınlıkla baktı.

Ev berbat haldeydi. Çöp tenekesi dolup yerlere taşmıştı. Bir tekmede köşeye fırlatıldığı anlaşılan alüminyum tencereye birkaç sonbahar sineği tembel tembel girip çıkıyordu. İçeriye yemek kokusu

çökmüştü. Ev çok havasızdı. Amy burnuna çürümüş yiyecek kokusu da geldiğini düşündü.

"Mort?"

Ona cevap veren olmadı. Kadın ufak adımlar atarak biraz ilerledi. Evin geri kalan kısmını görmek istediğinden pek de emin değildi. Bayan Gavin eve daha üç gün önce gelmişti. Bu kadar kısa bir sürede her şey nasıl böyle altüst olmuştu?

Amy evliliklerinin son yılında Mort için kaygılanıp durmuştu. Ama boşandıktan beri kaygıları daha da artmıştı. Evet, kaygılanmış ve kendini suçlu hissetmişti. Bir bakıma bu doğruydu, kendini suçlu buluyordu. Herhalde hep böyle olacaktı. Ama Mort hiçbir zaman güçlü bir erkek olamamıştı... En zayıf yanı da bu gerçeği inatla, hatta bazen isterikçe reddetmesiydi. Bu sabah Mort intihar etmek üzere olan biri gibi konuşmuştu. Amy, eski kocasının Ted'i getirmemesiyle ilgili uyarısını da hemen ciddiye almıştı. Mort, Ted'i gördüğü zaman gerçekten intihar edebilirdi.

Amy'nin aklına cinayet hiç gelmemişti. Şimdi de gelmiyordu. Mort o korkunç gün motelde onları tabancayla tehdit ettiğinde de gelmemişti. Bu ihtimali düşünerek korkuya kapılmamıştı. Mort bir katil değildi.

"Mort? Mo..."

Amy mutfaktaki tezgâhın önünden geçerken sözcük gırtlağına takılıp kaldı. İyice sersemlemiş ve gözleri irileşmişti. Oradan büyük oturma odasını görebiliyordu. Etraf kâğıt içindeydi. Mort çekmecelerdeki bütün roman müsveddelerini ve dosyalarındaki kâğıtları etrafa saçmıştı. Masa kirli tabaklarla doluydu. Kahve makinesi, çatlamış olan pencere camının önüne düşüp kırılmıştı.

Ve her yerde, her yerde, her yerde bir tek sözcük vardı: SHOOTER.

Duvarlara, Mort'un kadının çekmecesinden aldığı anlaşılan renkli tebeşirlerle SHOOTER yazılmıştı. Pencereye de öyle. Mutfaktaki tezgâh mürekkeple yazılmış SHOOTER adıyla doluydu. Evin

arkasındaki verandanın destek direklerine de kurşunkalemle aynı sözcük sıralanmıştı: SHOOTER.

En kötüsü, kiraz ağacından yapılmış cilalı masaya da SHOOTER adı kazınmıştı. Eğri büğrü harfler otuz santim boyundaydı. Mort'un masayı kazımak için kullandığı tornavida yakındaki bir iskemlenin üzerinde duruyordu. Çelik ucuna kırmızı bir şey bulaşmıştı. Amy bunun kiraz ağacının boyası olduğunu düşündü.

Etrafına bakınarak, "Mort?" diye fısıldadı.

Şimdi Mort'un intihar etmiş olmasından, onun ölüsünü bulacağından korkuyordu. Bu işi nerede yapmış olabilirdi? *Ah, tabii ya! Çalışma odasında! Başka nerede olacak? Yaşamının en önemli bölümünü o odada geçirdi. Herhalde ölmek için de yine orayı seçti.*

Amy içeri girerek Mort'un ölüsüyle karşılaşmak istemiyordu. Ama ayakları yine de onu oraya doğru sürükledi. Yere hiç bakmıyordu. Çalışma odasının kapısına varınca yavaş yavaş itti.

48

Mort eski Royal yazı makinesinin önünde, ayakta duruyordu. Bilgisayarı yerde, kırık camların arasında yatıyordu. Yazar garip bir biçimde bir köy vaizine benziyordu. Amy bunun nedeninin takındığı tavır olduğunu düşündü. Eski kocası ellerini ciddi bir tavırla arkasında kavuşturmuştu. Ama en büyük neden başındaki şapkaydı. Siyah şapkayı kulaklarına dek geçirmişti. Amy, onun ünlü *American Gothic* adlı tablodaki adamı andırdığını düşündü. Oysa resimdeki adam şapkalı değildi.

Amy, "Mort..." dedi. Sesi kararsız ve hafifti.

Yazar karşılık vermedi. Dikkatle ona bakıyordu. Sert bakışlı gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Amy, Mort'un gözlerini hiç böyle görmemişti. Hatta moteldeki o korkunç günde bile. Sanki Amy'nin karşısındaki Mort değil de ona benzeyen bir yabancıydı.

Ama şapkayı tanımıştı. "O eski şeyi nerede buldun? Tavan arasında mı?" Kalbinin çarpıntısı yüzünden sesi titriyordu. *Evet, tavan arasında bulmuş olmalı,* diye düşündü. *Naftalin kokusu buraya kadar geliyor.* Mort o şapkayı yıllar önce Pennsylvania'da hediyelik eşya satan bir dükkândan almıştı.

Amy, Derry'deki evin bahçesinin bir bölümünü kendine ayırmıştı. Orası ona aitti. Ama Mort fikir bulmakta zorluk çektiği zamanlar oraya giderek yaban otlarını ayıklamaya başlardı. Ve böyle anlarda başına o şapkayı giyerdi. Mort ondan, "Kafamı çalıştıran şapka," diye söz ederdi. Amy, Mort'un bir gün başında şapkayla aynaya bakarak şaka yollu, "Bununla bir fotoğrafımı çekmeliler," dediğini anımsıyordu. "Fotoğrafı kitabımın arka kapağına basmaları iyi olur. Bir katırın peşinden, sabanın bıraktığı izlerden yürüyen bir güneyliyi andırıyorum."

Sonra şapka ortadan kaybolmuştu. Herhalde yanlışlıkla buraya getirilmiş ve tavan arasına kaldırılmıştı. Ama...

Sonunda adam kısık bir sesle, dalgınca, "O benim şapkam," dedi. "Hiçbir zaman bir başkasının olmadı."

"Mort? Ne var? Ne..."

"Sen yanlış yere gelmişsin kadın. Burada Mort diye biri yok. Mort öldü." Keskin bakışlı gözlerini Amy'nin yüzünden ayırmıyordu. "Kaypakça sağa sola sapmaya çalıştı ama sonunda artık değil bana kendi kendine yalan söyleyemeyeceğini anladı. Ona elimi bile sürmedim Bayan Rainey. Yemin ederim. Korkaklara özgü olan o yolu seçti."

Amy, "Neden bu şekilde konuşuyorsun?" diye sordu.

Adam hafif bir şaşkınlıkla, "Ben her zaman böyle konuşurum," dedi. "Mississippi'de herkes böyle konuşur."

"Mort, lütfen sus!"

"Ne dediğimi anlamadın mı? Sağır değilsin ya? O öldü. İntihar etti."

Amy ağlamaya başladı. "Mort, sus artık. Beni korkutuyorsun. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Önemli değil." Adam ellerini öne getirdi. Bir elinde masasının üst çekmecesinden aldığı makas vardı. Makası açıp kapatarak havaya kaldırırken bulutların arasından çıkan güneşin parlak ışıkları makasın ucunda yansıdı. "Daha fazla korkmayacaksın." Kadına doğru ilerlemeye başladı.

49

Amy bir an yerinden kımıldayamadı. Mort, onu öldüremezdi. Eski kocası cinayet işleyebilecek bir insan olsaydı herhalde bunu o gün motelde yapardı.

Sonra adamın gözlerini gördü ve Mort'un da aynı gerçeği bildiğini anladı.

Ama bu karşısındaki o değildi.

Amy haykırarak döndü, kapıya doğru atıldı.

Shooter, onun peşinden koştu. Makası indirirken havada gümüşten bir yarım daire çizdi. Eğer ayağı tahta zeminin üzerine saçılmış olan kâğıtlar yüzünden kaymasaydı, makası Amy'nin iki kürekkemiği arasına, sapına kadar saplayacaktı. Shooter öfke ve şaşkınlıkla bağırarak yere kapaklandı. Makas *Gizli Pencere, Gizli Bahçe*'nin dokuzuncu sayfasına saplanırken uçları kırıldı. Adam ağzını yere çarptığı için dudaklarının arasından kanlar fışkırdı. Cebindeki Pall Mall sigara paketi ileri fırladı. Shooter dizlerinin üzerinde doğruldu. Dudaklarını ve dişlerini boyayan kanların arasında adeta sırıtıyordu.

"Bunun sana bir yararı olmayacak Bayan Rainey!" diye bağırarak ayağa kalktı. Makasa baktı, sonra da sabırsızca fırlatıp attı. "Bahçede senin için de bir yer var! Orayı seçtim bile. Dikkatli ol!"

Kapıdan fırlayan kadının peşinden koştu.

50

Oturma odasının ortalarında Amy de yere yuvarlandı. Bir dergiye takılmıştı. Yan düşerken kalçası ve sağ göğsü sızladı. Acı acı bağırdı.

Shooter ise masaya koşarak kediyi öldürmek için kullandığı tornavidayı kaptı. "Orada bekle. Kımıldama." Kadın arka üstü dönmüş, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Adam ekledi. "Kımıldanıp durursan her şey bitmeden önce canın yanar. Sana acı vermek istemiyorum bayan. Ama gerekirse bunu da yapacağım. Buralara kadar geldim. Bu kadar zahmete karşılık elime bir şey geçmeli."

Shooter yaklaşırken Amy dirseklerinin üzerinde doğruldu. Hızla geri geri kaydı. Saçları yüzüne düşmüştü, ter içindeydi. Sıcak terin kokusu burnuna geliyordu. Tepesine dikilmiş olan adamın suratı bir delinin yüzüne dönüşmüştü. Hüküm veren, ciddi birinin suratıydı bu.

"Hayır Mort! Lütfen, Mort..."

Shooter, kadının üzerine atıldı. Tornavidayı yukarı kaldırdı, sonra da hızla indirdi. Amy bir çığlık atarak sola doğru kaydı. Tornavida elbisesini yırtarak etine saplanırken kalçası alev alev yandı. Sonra dizüstü doğruldu. O sırada elbisesinden şerit gibi uzun bir parçanın yırtıldığını fark etti.

Shooter, "Hayır bayan," diye soluyarak Amy'yi ayak bileğinden yakaladı. "Hayır bayan." Kadın omzunun üzerinden, karmakarışık olmuş saçlarının arasından baktı. Adamın yere saplanmış olan tornavidayı çıkarmaya çalıştığını gördü.

Shooter tornavidayı hızla çekti, sonra Amy'nin baldırına sapladı.

Korkunç, müthiş bir acı duydu Amy. Sanki bütün dünya bu acıdan oluşmuştu. Haykırarak geriye doğru bir tekme attı. Ayağı adamın burnuna geldi. Shooter'ın burnu kırıldı. Homurdanarak yan

düştü. Ellerini yüzüne bastırmıştı. Amy ayağa kalktı. Birinin ulur gibi bağırdığını duyuyordu. Aya doğru uluyan bir köpeğin sesine benziyordu duyduğu ses. Amy, *herhalde bu köpek değil*, diye düşündü. *Uluyan ben olmalıyım.*

Shooter ayağa kalkıyordu. Yüzünün alt kısmı kandan oluşmuş bir maskeye dönüşmüştü. Sonra maske yarıldı ve Mort Rainey'nin çarpık ön dişleri gözüktü.

Adam güldü. "Dövüşmeyi seviyorsun, öyle değil mi? Zararı yok bayan. Sen devam et."

Amy'nin üzerine atıldı.

Kadın sendeleyerek geriledi. Baldırına saplı olan tornavida yerinden çıkarak yere düştü. Shooter, ona baktı, sonra da tekrar kadına saldırdı. Sanki oyun oynuyorlarmış gibi. Amy oturma odasındaki iskemlelerden birini kaparak Shooter'ın önüne bıraktı. Bir an sandalyenin üzerinden birbirlerini süzdüler... Sonra Shooter, kadının elbisesinin önünü tutmaya çalıştı. Amy geriledi.

Shooter, "Seninle uğraşmaktan sıkıldım," dedi soluyarak.

Amy dönüp kapıya doğru koştu.

Shooter da hemen onun peşinden atıldı. Kadının sırtına vurmaya çalışıyor, parmaklarının uçları Amy'nin ensesine değiyordu. Bir ara kadını elbisesinden yakaladı, ama sonra kaçırdı. Yoksa Amy'yi kolaylıkla kendine doğru çekecekti.

Amy mutfaktaki tezgâhın önünden geçerek arka kapıya koştu. Sağ mokaseni ayağında şapırtıya benzer sesler çıkarıyordu. Kendi kanıyla dolmuştu. Shooter hâlâ Amy'nin peşindeydi. Her soluk alıp verişinde burnundan kanlı baloncuklar çıkıyor, hâlâ kadını elbisesinden yakalamaya çalışıyordu.

Amy elleriyle tel geçirilmiş kapıya vurdu. Sonra da ayağı takıldığı için boylu boyunca verandaya devrildi. Ciğerlerindeki bütün hava hızla boşaldı. Shooter'ın daha önce müsveddeyi bıraktığı yere düşmüştü. Yuvarlanarak döndü ve adamın yaklaştığını gördü. Artık

silahı yoktu, sadece elleri vardı. Ama bu ellerin bile yetip artacağı belliydi. Shooter'ın siyah şapkasının altında parıldayan gözleri sert ve amansızdı. Ama bu gözlerde dehşet verici bir acıma da vardı.

Shooter, "Çok üzgünüm bayan," dedi.

Bir ses, "Rainey!" diye haykırdı. "Dur!"

Amy başını çevirip bakmaya çalıştı ama başaramadı. Boynunda bir lif kopmuştu. Shooter bakmadı bile. Kadının üzerine atıldı.

"Rainey! Dur!"

Shooter, "Burada Rainey diye biri yok..." derken bir silah sesi sonbahara özgü sakin havada yankılandı. Shooter olduğu yerde durdu, merakla, hatta kayıtsızca göğsüne baktı. Orada küçük bir delik belirmişti. Kan akmıyordu, en azından şimdilik. Ama delik oradaydı. Shooter parmağını oraya dokundurup çekti. Parmağının ucuna biraz kan bulaşmıştı. Bu biraz da noktalama işaretlerinden birine benziyordu. Bir cümlenin sonuna konulan noktaya. Adam kan lekesine düşünceli bir tavırla baktı. Sonra ellerini indirerek Amy'ye döndü.

"Bebeğim!" diye mırıldandı. Sonra da kadının yanına, verandaya boylu boyunca devrildi.

Amy yuvarlanarak döndü. Dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başararak sürüne sürüne onun yattığı yere gitti. Ağlamaya başlamıştı.

"Mort?" diye bağırdı. "Mort? Mort, lütfen bir şeyler söylemeye çalış."

Ama artık bir şey söyleyemeyecekti. Amy bu gerçeği ancak bir dakika sonra kavrayabildi. Yine de ondan sonraki haftalar ve aylarda eski kocasının ölümünü reddedecekti. Sonra iradesi zayıflayacak ve bu gerçek karşısında boyun eğecekti. Mort ölmüştü. Ölmüştü. Orada çıldırmış ve ölmüştü.

Sonunda o ve içindeki kişi ölmüştü.

Amy başını Mort'un göğsüne dayayarak ağladı. Biri arkadan yaklaşarak elini onu teselli etmek istercesine omzuna koyduğu zaman bile dönüp bakmadı.

SONUÇ

Tashmore Gölü'ndeki olaylardan üç ay kadar sonra, Ted ve Amy Milner, ünlü yazar Mort Rainey'yi vurup öldüren adamı görmeye gittiler.

O üç aylık süre içinde adamı sadece bir kez görmüşlerdi. Resmi soruşturmada. Ama bu resmi bir işti ve Amy de onunla konuşmak istememişti. Orada bunu yapmak hoşuna gitmeyecekti. Adam hayatını kurtardığı için ona minnet duyuyordu... Ama Mort, onun eski kocasıydı. Onu yıllarca sevmişti. Ve için için tetiği sadece Fred Evans'ın parmağının çekmediğine de inanıyordu.

Olanları iyice kavrayabilmek için uygun bir anın geleceğini ve Evans'la o zaman konuşacağını düşünüyordu. Bu bir yıl olabilirdi. İki, hatta üç yıl. Ama o arada olan şeyler onun daha hızlı harekete geçmesine yol açmıştı. Amy, Ted'in New York'a yalnız gitmesine izin vereceğini ummuştu. Ancak Ted bu konuda kesin bir tavır takınmıştı. "Son kez bir yere yalnız gitmene izin verdiğimde olanları biliyorsun! Az kalsın ölüyordun!"

Amy de öfkeyle cevap vermişti. "Bunun bana izin verip vermemenle ilgisi yoktu ki. Ben, sana gideceğimi söylemedim bile." Ama Ted sadece omzunu silkmişti.

O yüzden karıkoca New York'a birlikte gittiler. Büyük bir gökdelenin elli üçüncü katına birlikte çıktılar. Ve yine birlikte Birleşik Sigorta Şirketi'nin bürosunda küçük, hücre gibi bir odaya girdiler. Fred Evans gündüzlerini orada çalışarak geçiriyordu. Tabii bir yere gönderilmezse.

Amy mümkün olduğunca bir köşeye büzülmeye çalıştı. Büronun içi sıcak olmasına rağmen şalına sıkıca sarılmıştı.

Evans ağır ağır hareket ediyordu, bakışları şefkatliydi. Amy'ye çocukken hastalandığında bakan kasaba doktorunu hatırlatıyordu. Amy, Evans'tan hoşlanıyordu. *Ama bunu hiçbir zaman öğrenemeyecek,* diye düşünüyordu. *Belki bu gerçeği Evans'a açıklayacak gücü bulabilirim. Ve o da o zaman başını sallar. Ama bu bana inandığı anlamına gelmez. Evans sadece kendisini her zaman, "Mort'u vuran adam" olarak göreceğimi sanıyor. Mort'un göğsüne kapanarak ambulans gelinceye kadar ağladığım zaman Evans, beni seyretmek zorunda kaldı. Sonra doktorlardan biri Mort'u götürmelerine razı olmam için bana yatıştırıcı iğne yapmak zorunda kaldı. O bütün bunları hatırlıyor. Ama buna rağmen Evans'tan hoşlanıyorum.*

Fred Evans zile basarak bir kadın çağırdı. Kadına üç fincan kaynar çay getirtti. Ocak ayındaydılar. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr esiyordu, ısı iyice düşmüştü. Amy hafif bir özlemle Tashmore'u düşündü. *Herhalde göl artık dondu. O korkunç rüzgâr karları buzların üzerine doğru uçuruyor.* Sonra kafası diğer olayla belirsiz, ama kötü bir bağ kurdu. Amy, Mort'un yere yığıldığını ve sigara paketinin cebinden fırladığını görür gibi oldu. Titredi ve duyduğu o özlem de kayboldu.

Evans, "İyi misiniz Bayan Milner?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

Ted düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmış, piposuyla oynuyordu. "Karım olay hakkında bütün bildiklerinizi öğrenmek istiyor Bay Evans. Önce onu bu fikrinden vazgeçirmeye çalıştım. Ama sonra bunun daha iyi olabileceğini düşündüm. O günden beri durmadan kâbus görüyor..."

Evans, "Tabii," dedi. Ted'e pek aldırdığı yoktu, aslında konuştuğu Amy'ydi. "Herhalde bu uzun bir süre daha devam edecektir. Aslında ben de bir hayli kâbus gördüm. O olaya dek hiç kimseyi vurmamıştım." Bir an durdu, sonra da ekledi. "Vietnam'ı bir iki yıl yüzünden kaçırdım."

Amy, ona neşesizce gülümsedi.

Ted, "Amy her şeyi resmi soruşturma sırasında dinledi," diye hatırlattı. "Ama sizden tekrar dinlemek istiyor. O hukuk terimleri olmadan."

"Anlıyorum." Evans, onun elindeki pipoyu işaret etti. "İstiyorsanız içebilirsiniz."

Ted piposuna baktı, sonra da utanmış gibi cebine attı. "Aslında bırakmaya çalışıyorum."

Evans, Amy'ye baktı. "Sizce bunun ne yararı olacak? Daha doğrusu... neye yaramasını istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Amy'nin sesi alçak ve sakindi. "Üç hafta önce Tashmore'daydık. Ted'le ben. Evi temizlemek için gitmiştik. Satışa çıkardık da. Biz oradayken bir şey oldu. Daha doğrusu iki şey." Kocasına dönüp yine neşesizce gülümsedi. "Ted bir şey olduğunu biliyor. Çünkü o zaman sizi arayıp bu randevuyu aldım. Ama olayın ne olduğunu henüz bilmiyor. Ve korkarım bu yüzden bana kızgın. Belki de haklı."

Ted Milner, karısına kızmadığını söyleyemedi. Elini cebine sokarak piposunu alacak oldu, sonra vazgeçti.

"Bu iki şeyin... ekimde göl kenarındaki evinizde olanlarla bir ilişkileri var mı?"

"Bilmiyorum Bay Evans... Orada ne oldu? Siz ne kadarını biliyorsunuz?"

Adam arkasına yaslanarak çayından bir yudum aldı. "Şey... eğer buraya her sorunuza cevap alacağınızı düşünerek geldiyseniz, korkarım düş kırıklığına uğrayacaksınız. Size yangından söz edebilirim. Ama kocanızın yaptıklarının nedenlerine gelince... Herhalde o boşlukları siz benden daha iyi doldurabilirsiniz. Bizi yangın konusunda en çok nereden çıktığı şaşırttı. Yangın evde değil, Bay Rainey'nin büro olarak kullandığı odasında başlamıştı. Sanki yangın ona zarar vermek için çıkarılmıştı. Ama eski kocanız o sırada evde bile değildi.

Sonra bürodaki kalıntılar arasında büyük bir şişe parçası bulduk. Bir şarap şişesiydi bu. Daha doğrusu şampanya şişesi. Ama içine en son gazyağı konmuş olduğu kesindi. Etiketin bir kısmı yırtılmamıştı. New York'a bir kopyasını gönderdik. Bize bunun Moet et Chandon şampanyası olduğunu bildirdiler. Yıl bin dokuz yüz seksen bilmem

kaçtı. Tabii molotofkokteyli için kullanılan şişenin sizin şarap mahzeninizden alındığını gösteren kesin bir kanıt sayılmazdı. Ama yine de oldukça ikna edici bir şeydi. Çünkü listenizde 1983 ve 1984 tarihli on iki kadar Moet et Chandon vardı.

O yüzden evinizi sizin ya da eski kocanızın yaktığını düşündük. Ama bu da pek mantıklı bir şey değildi. Bayan Milner, siz evden ayrılırken kapıyı kilitlemediğinizi söylediniz..."

Amy, "O yüzden kaç gece uykularım kaçtı," dedi. "Bir yere kadar gidip geleceğim zaman kapıyı kilitlemeyi unuturdum. Bangor'un kuzeyindeki küçük bir kasabada büyüdüm ben. İnsan bu tür alışkanlıklardan kolay kurtulamıyor. Mort da..." Dudakları titremeye başladığı için sustu. Dudaklarını öyle şiddetle birbirlerine bastırdı ki bembeyaz kesildiler. Kendini topladığı zaman cümlesini kısık sesle tamamladı. "Mort, beni bu yüzden azarlardı."

Ted, onun elini tuttu.

Evans, "Tabii bu önemli değildi," diye konuşmasına devam etti. "Kapıyı kilitleseydiniz de Bay Rainey yine de içeri girebilirdi. Çünkü onda kapıların anahtarları vardı. Öyle değil mi?"

Ted, "Evet," dedi.

"Kapıyı kilitleseydiniz soruşturma belki biraz hızlanırdı, ama bunu da kesin olarak söyleyemeyiz. Önemli olan şu: Bayan Rainey... affedersiniz Bayan Milner kapıyı kilitlemediğinizi açıklamıştınız. Biz de önce kundakçının herhangi biri olabileceğini düşündük. Ama sonra şişenin sizin mahzenden alınmış olabileceği düşüncesi üzerinde durmaya başlayınca suçlu listesi de kısaldı."

Ted, "Çünkü mahzenin kapısı kilitliydi," dedi.

Evans başını salladı. "Size kimlerde mahzenin anahtarları olduğunu sordum. Bunu hatırlıyorsunuz değil mi Bayan Milner?"

"Lütfen beni Amy diye çağırın. Resmiyeti bırakalım."

"Pekâlâ. Bunu hatırlıyorsun değil mi Amy?"

"Evet. O küçük şarap mahzenini üç dört yıl önce kilitlemeye başlamıştık. Birkaç şişe kırmızı şarap kaybolduğu için. Mort bunun hiz-

metçinin işi olduğunu düşünüyordu. Buna inanmak istemiyordum. Çünkü ondan memnundum. Ama Mort'un haklı olabileceğini de biliyordum. Herhalde haklıydı da. O olaydan sonra kimsenin baştan çıkmaması için kapıyı kilitlemeye başladık."

Evans, Ted Milner'a baktı. "Amy'de mahzenin anahtarı vardı. Ve Bay Rainey'nin de hâlâ anahtarlarını atmamış olduğuna inanıyordu. İşte böylece ihtimaller azaldı. Tabii suçlu Amy olsaydı, o zaman sizin de ona suç ortaklığı ettiğinizi düşünmek zorunda kalırdık. Çünkü o akşamla ilgili olarak birbiriniz için tanıklık etmiştiniz. Bay Rainey de o akşam başka bir yerde olduğunu kanıtlayamıyordu. Ama o da oldukça uzaktaydı. Ve önemli nokta da şuydu: Evin yakılması için bir neden bulamıyorduk. Bay Rainey çalışmaları sayesinde hem kendisi hem de Amy için rahat bir yaşam sağlamıştı. Parası vardı. Ama biz yine de parmak izi aradık. Ve o cam parçasında çok belirgin iki iz bulduk. Bu Derry'deki görüşmemizin ertesi günü oldu. Parmak izlerinin ikisi de Bay Rainey'ye aitti. Ama bu yine de bir kanıt sayılmazdı..."

Ted şaşırdı. "Sayılmaz mıydı?"

Evans başını salladı. "Laboratuvar testleri izlerin yangından önce kaldığını açıkladı. Ama ne kadar önce olmuştu? Bunu anlamak imkânsızdı. Çünkü o sıcak, izlerdeki yağları pişirmişti. Ayrıca şampanya şişesi sandığımız gibi sizin mahzenden alınmış olsaydı o zaman üzerinde rafa yerleştiren kimsenin parmak izleri de kalmış olabilirdi. Bu kimse Bay ya da Bayan Rainey olabilirdi. Herhalde yazar da parmak izlerinin şişeyi mahzene yerleştirirken kaldığını iddia edecekti."

Amy yavaşça, "O bir şey iddia edecek halde değildi," diye mırıldandı. "Yani... sonlara doğru..."

"Bu doğru sanırım. Ama biz bunu bilmiyorduk. Bütün bildiğimiz şuydu: İnsan bir şişeyi taşıyacağı zaman ya boynundan tutar ya da biraz aşağısından. Ama o iki parmak izi de şişenin dibine yakındı ve açı da çok tuhaftı."

Ted söze karıştı. "Sanki şişeyi yanlamasına ya da tepe aşağı tutuyormuş gibi... Soruşturmada böyle demediniz mi?"

"Evet... ve şaraptan anlayan kimseler böyle bir şeyi asla yapmazlar. Şarapların çoğunda bu, tortunun dipten yükselmesine neden olur. Şampanyaya gelince..."

Ted atıldı. "O da çok sarsılır."

Evans, "Evet," dedi. "Bir şampanya şişesini iyice sallarsanız basınç yüzünden patlar."

Amy yavaşça hatırlattı. "Ama şişede şampanya yoktu."

"Öyle. Fakat bu da yine bir kanıt sayılmazdı. O bölgedeki benzin istasyonlarını dolaşarak Bay Rainey'ye benzeyen birinin o gece az miktar gazyağı alıp almadığını öğrenmeye çalıştım. Ama şansım bana yardım etmedi. Buna şaşmadım. Çünkü Bay Rainey gazyağını Tashmore'dan ya da iki yer arasındaki herhangi bir benzin istasyonundan almış olabilirdi.

"Sonra o tek tanığımıza, yani Patricia Champion'a gittim. 1986 model bir Buick'in fotoğrafı vardı yanımda. Bay Rainey'nin kullanabileceğini düşündüğümüz türde bir arabanın resmi. Patricia Champion, 'Evet, belki de araba böyleydi,' dedi. Ama emin değildi. Yine çaresiz kalmıştım. O yüzden çevreme bakınmak için tekrar eve gittim. Ve sen geldin Amy. Sabahın erken saatiydi. Sana bazı sorular sormak istiyordum, ama sarsılmış olduğun belliydi. Sonra sana neden orada olduğunu sordum. Sen eski kocanı görmek için Tashmore Gölü'ne gideceğini söyledin. 'Ama bahçeye bakmak için önce buraya uğradım,' dedin."

"Mort telefonda, 'Senin gizli penceren,' demiş durmuştu. '... Şu bahçeye bakan penceren. Oraya senin için bir şey bıraktım.' Ama pencerede bir şey yoktu. Hiç olmazsa benim görebildiğim bir şey."

Evans ağır ağır, "Bay Rainey'yle karşılaştığım zaman," diye sözlerini sürdürdü. "Garip bir duyguya kapıldım. Sanki... aklı başka yerlerdeydi. Böyle düşünmemin nedeni bazı konularda yalan söyle-

mesi de değildi. Tabii onun yalan söylediğinden emindim o da başka. Ancak başka bir şey vardı. Sanki Bay Rainey çok uzaklarda bir yerdeydi."

"Evet. Bunu ben de gitgide daha sık hissetmeye başlamıştım. Bu mesafeyi..."

"Senin kaygıdan neredeyse hasta olacakmışsın gibi bir halin vardı Amy. O yüzden peşinden diğer eve kadar gelmeye karar verdim. Özellikle Bay Milner, seni aramaya gelirse ona nereye gittiğini söylememememi sıkı sıkı tembih ettiğin zaman. Bu fikrin senden çıktığına inanmadım. Bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm. Ayrıca..." Evans dalgın bir tavırla sustu.

Kadın, "Başıma bir şey geleceğini düşündün," dedi. "Teşekkür ederim. O beni öldürecekti. Peşimden gelmeseydin, beni öldürecekti."

Evans, karıkocaya üzüntüyle baktı. "Ona durmasını söyledim. Hem de iki kez."

Amy uzanarak onun elini sıktı. Sonra da bıraktı.

Evans, "İşte hepsi bu kadar," dedi. "Tabii biraz daha bilgim var. Gazetelerden ve Bay Milner'la yaptığım iki konuşma sırasında öğrendiklerim..."

"Beni Ted diye çağır."

"Pekâlâ Ted." Evans, Ted'in adını Amy'ninki kadar kolaylıkla söyleyemiyormuş gibiydi. "Bay Rainey'nin şizofrenik bir olay yaşamış olabileceğini düşünüyordum. İki kişi halini almıştı. Ama bu iki kişiliğin aynı vücutta birlikte yaşadıklarından haberleri yoktu. Onlardan birinin adının John Shooter olduğunu biliyordum. Herbert Creekmore, Bay Rainey'nin, Shooter'ın *Ekme Mevsimi* adlı bir hikâye yüzünden yakasını bırakmadığından yakındığını söyledi. Bay Creekmore hikâyenin yayımlandığı sayıyı eski kocanıza göndertmişti. Bay Rainey'nin hikâyeyi daha önce yayımladığını kanıtlayabilmesi için. Dergi eve senden biraz önce ulaşmıştı Amy. Zarf, eski kocanın arabasında duruyordu."

Ted, "Ama Rainey hikâyeyi koparmıştı değil mi?" diye sordu.

"Sadece hikâyeyi değil, derginin içerik listesini de. Kendisiyle ilgili bütün izleri ortadan kaldırmaya dikkat ediyordu. Yanında bir İsviçre çakısı taşıyordu. Herhalde onu kullandı. Kestiği sayfaları arabasının torpido gözünde bulduk."

Amy yavaşça, "Sonunda o hikâyenin varlığı onun için bile bir esrar halini aldı," diye mırıldandı.

Evans kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Efendim?"

Kadın başını salladı. "Hiç..."

Evans, "Size her şeyi anlattım sanırım," dedi. "Gerisi sadece tahmin olur. Ne de olsa ben bir sigorta müfettişiyim, bir psikiyatri uzmanı değil."

Amy, "O iki kişiydi," dedi. "Önce sadece kendisi vardı... Sonra yarattığı bir tip halini aldı. Ted, Mort'un Shooter adını nereden bulduğunu bildiğine inanıyor. Onun Tennessee'de Shooter's Knob adlı bir yerden geldiğini öğrendiğinde Mort'un bunu kafasının bir köşesine sakladığını düşünüyor. Onun haklı olduğundan eminim. Mort isimleri her zaman böyle seçerdi...

Geri kalanını bilmiyorum. Sadece tahmin edebiliyorum. Yalnız bir film şirketi *Delacourt Ailesi* adlı romanını filme almaktan vazgeçtiği zaman Mort'un sinirlerinin çok bozulduğunu biliyorum. Eski kocamın romanıyla *Bizim Takım* adlı senaryo arasındaki benzerlik filmcileri rahatsız etmişti. Bunu açıkça belirttiler. Herb Creekmore da öyle. Tabii Mort'un senaryoyu görmesinin imkânsız olduğunu da kabul ediyorlardı... Yani ortada bir hırsızlık konusu yoktu... Tabii Mort'un kafasının dışında. O anormal bir tepki gösterdi. Fazla abartılmış bir tepki. Sanki bir kampta sönmüş ateşi karıştırırken kızgın bir kor bulmuştu."

Evans, "John Shooter'ı sırf seni cezalandırmak için yarattığını sanmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Bence Shooter, Mort'u cezalandırmak için ortaya çıktı..." Amy bir an durarak şalına daha da sıkıca sarıldı. Sonra titreyen eliyle

çay fincanını aldı. "Bence Mort geçmişte birinin hikâyesini çalmıştı. Çok uzun yıllar önce. Çünkü *Laternacının Oğlu* romanından itibaren bütün kitaplarını birçok kimse okudu. Birinin fikrini çalmış olsaydı herhalde duyulurdu. Mort'un çaldığı hikâyeyi yayımladığını bile sanmıyorum. Ama böyle bir hırsızlık yaptı ve John Shooter da bu olaydan doğdu bence. Şirketin filmi çevirmekten vazgeçmesi ya da benim... benim Ted'le ilgilenmem veya boşanmamız yüzünden değil. Belki bütün bunların da katkısı oldu. Ama ben olayın Mort'u daha tanımadığım o günlere kadar uzandığını sanıyorum. Sonra, göl kıyısındaki evde yalnızken..."

Evans yavaşça, "Shooter geldi," dedi. "Geldi ve Bay Rainey'yi hırsızlıkla suçladı. Eski kocanın hikâyesini çaldığı kimse böyle bir şey yapmamıştı. O yüzden Bay Rainey de sonunda kendi kendini cezalandırmak zorunda kaldı. Ama bence hepsi bu kadar değil Amy. O seni öldürmeye çalıştı."

Kadın, "Hayır," dedi. "Bunu yapan Shooter'dı."

Evans kaşlarını kaldırdı. Ted, karısını dikkatle süzdü. Sonra da cebinden tekrar piposunu çıkardı.

"Gerçek Shooter."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Amy yine bitkince gülümsedi. "Bunu ben de anlayamıyorum. O yüzden buraya geldim. Bundan söz etmenin pratik bir yararı olmayacak belki. Mort öldü. Her şey sona erdi. Ama bunun bana yardımı olabilir. Daha rahat uyumamı sağlayabilir."

Evans, "O halde anlat," dedi.

"Anlayacağın, evi temizlemeye gittiğimiz zaman kentteki küçük bir dükkâna uğradık. Bowie'ye. Ted arabanın deposunu doldurdu. Bowie'de herkes işini kendisi görür. Ben de bir şeyler almak istedim. İçeride bir adam vardı. Sonny Trotts adında biri. Tom Greenleaf'le birlikte çalışırdı. Tom öldürülen iki bekçiden daha yaşlı olanıydı. Sonny, bana Mort için çok üzüldüğünü anlatmaya çalıştı. Başka bir

şey de söylemek istiyordu... Mort'u ölmeden bir gün önce görmüş ve olaydan ona da söz etmek istemiş. Bana öyle söyledi. Anlatacakları Tom Greenleaf'le ilgiliydi. Metodist Kilisesi'nin toplantı salonunu birlikte boyadıkları sırada bunu ona, Tom anlatmış. Sonny de Mort'u ondan sonra görmüş ama konuyu açmak hemen aklına gelmemiş. Sonra bunun Greg Carstairs'le ilgisi olduğunu hatırlamış..."

"Öldürülen diğer adamla mı?"

"Evet. Bu yüzden dönerek Mort'un arkasından seslenmiş. Ama eski kocam onu duymamış. Ertesi gün de Mort ölmüş... Öldü yani."

"Bay Greenleaf bu adama ne söylemiş?"

Amy sakin sakin, "Bir hayalet görmüş olabileceğinden söz etmiş," dedi.

İki adam ona baktılar ama bir şey de söylemediler.

"Sonny, 'Tom son zamanlarda iyice unutkanlaşmıştı,' dedi. 'Bu yüzden kaygılanıyordu. Tabii ben bunu normal karşıladım. İnsan yaşlandıkça hafızası da zayıflamaya başlar. Ama Tom dört beş yıl önce Alzheimer hastalığına yakalanan karısına bakmıştı. Aynı hastalığa yakalanmaktan ödü patlıyordu.' Sonny'ye göre Tom bir boya fırçasını unuttuğu zaman yarım gün bunu düşünüyormuş. İşte bu yüzden Greg Carstairs, Tom'a, 'Mort Rainey'nin dün konuştuğu adamı gördün mü? Onu tekrar görsen tanır mısın?' diye sorduğu zaman adamcağız da, 'Ben Mort Rainey'nin yanında kimseyi görmedim,' demiş. 'Yalnızdı.' "

Bir kibrit çakıldı. Ted Milner sonunda piposunu yakmaya karar vermişti. Evans, ona bakmadı. İskemlesinde öne eğilmiş, gözlerini Amy Milner'a dikmişti.

"Şu işi anlamaya çalışacağım. Sonny Trotts'a göre..."

"Trotts."

"Pekâlâ, Trotts. Ona göre Tom Greenleaf aslında Mort'un yanında birini görmüş. Öyle mi?"

Amy, "Pek de değil," diye cevap verdi. "Sonny, 'Tom buna kesinlikle inansaydı o zaman Greg'e yalan söylemezdi,' dedi. 'Tom ne

gördüğünü bilemiyordu. Aklı karışmıştı. O yüzden bu konudan söz etmemenin daha iyi olacağını düşündü. Kimsenin... özellikle bekçilik yapan Greg Carstairs'in kafasının ne kadar karışık olduğunu anlamasını istemiyordu. Ayrıca da karısı gibi hastalandığını sanmalarından korkuyordu.' "

"Olayı anladığımdan pek emin değilim. Üzgünüm."

Amy, "Sonny'nin anlattığına göre," dedi. "Tom cipiyle göl yolundan aşağı inmiş. Ve Mort'un gölden gelen yolda yalnız başına durduğunu görmüş."

"Cesetlerin bulunduğu yerin yakınında mı?"

"Evet. Orasının çok yakınında. Mort elini sallamış. Tom da ona karşılık vermiş. Sonra eski kocamın yanından geçip gitmiş. Ama Sonny'nin söylediğine göre, dikiz aynasına baktığı zaman Mort'un yanında biri daha olduğunu fark etmiş. Bir de eski bir steyşının orada durduğunu. Oysa ne o yabancı ne de araba on saniye önce oradaymış. Tom, 'Yabancının başında siyah bir şapka vardı,' demiş. 'Ama o da saydamdı, araba da.' "

Ted yavaşça, "Ah, Amy..." diye araya girdi. "Adam, sana masal anlatmış."

Amy hayır dercesine başını salladı. "Sonny'nin böyle bir hikâye uyduracak kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Bana Tom'un, 'Belki Greg'i bulup ona öyle birini gördüğümü söylemem daha doğru olacak,' dediğini anlattı. Tom, 'Onun saydam olduğundan söz etmezsem sorun da kalmaz,' demiş. Tom iki şeyden biri olduğuna inanıyormuş: Alzheimer hastalığına yakalandığına ya da bir hayalet gördüğüne."

"Korkunç bir şey bu." Evans'ın tüyleri bir an diken diken oldu. "Ama bu sadece bir dedikodu... Ölmüş birinden duyulduğu iddia edilen bir hikâye."

"Evet... ama bir şey daha var." Amy çay fincanını masaya bıraktı. Çantasını açarak karıştırdı. "Mort'un çalışma odasını temizlerken o şapkayı buldum. O korkunç siyah şapkayı. Yazı masasının arkasındaydı. Adeta şok geçirdim. Çünkü böyle bir şey beklemiyordum.

Polisin şapkayı kanıt olarak götürdüğünü sanıyordum. Ya da böyle bir şey işte. Şapkayı masanın arkasından bir sopayla çıkardım. Sonra yine sopayla götürüp çöp tenekesine attım. Anlıyor musun?"

Ted'in anlamadığı, Evans'ın ise anladığı belliydi. "Şapkaya dokunmak istemiyordun sanırım..."

"Evet, öyle. Ona dokunmayı hiç istemiyordum. Şapka tepesi yukarı gelecek biçimde o yeşil çöp poşetlerinden birinin üzerine düştü. Buna yemin edebilirim. Bir saat kadar sonra eski ilaçları, banyodan aldığım şampuanları bir poşete doldurarak çöp dolabına gittim. Çöp tenekesinin kapağını açtığımda şapka dönmüştü. Ve içindeki şeride de bu sıkıştırılmıştı." Çantasından çıkardığı katlanmış bir kâğıdı Evans'a uzattı. Eli hâlâ hafifçe titriyordu. "Şapkayı yazı masasının arkasından aldığım zaman içinde böyle bir şey yoktu. Bunu biliyorum."

Evans kâğıdı alarak bir an öyle durdu. Bu pusula hiç hoşuna gitmemişti. Kâğıt oldukça ağır, dokusu da nedense uygunsuzdu.

Amy, "Bence bir John Shooter vardı," dedi. "Mort'un yarattığı en önemli tipti o. Öyle canlı bir karakterdi ki, sonunda gerçek halini aldı. Ve bence bu bir hayaletten gelen pusula."

Evans kâğıdı açtı:

Bayan,

Başına bu kadar dert açtığım için üzgünüm. İşler çığırından çıktı. Ben artık evime dönüyorum. Hikâyemi aldım. Zaten buraya onun için gelmiştim. Adı Crowfood Mile ve olağanüstü bir eser!

Saygılar,
John Shooter

John Shooter

Evans, "Bu ölen kocanın imzası mı Amy?" diye sordu.

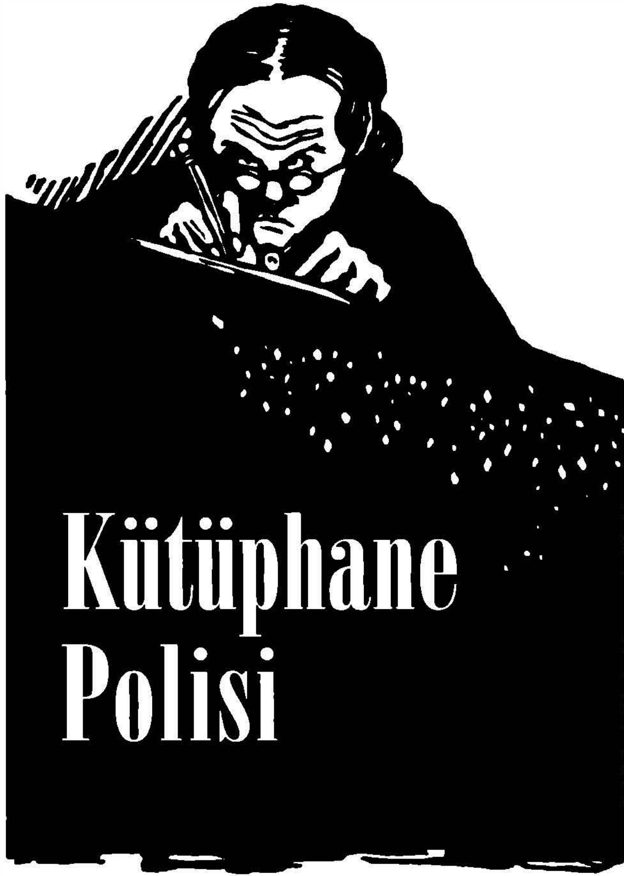
Kadın, "Hayır," dedi. "Mort'un imzasına hiç benzemiyor."

Üçü de birbirlerine baktılar. Fred Evans bir şeyler bulup söylemeye çalıştı ama başaramadı.

Bir süre sonra sessizlik ve Ted Milner'ın piposunun kokusu dayanılamaz bir hal aldı. Karıkoca, Evans'a teşekkür ederek onunla vedalaştılar. Yaşamlarını olabildiğince doğru dürüst sürdürebilmek için bürosundan ayrıldılar. Fred Evans da kendi hayatını doğru dürüst sürdürmeye çalıştı.

Ama hem o, hem de vaktiyle Morton Rainey'yle evli olan Amy, bazı geceler geç saatlerde ansızın gördükleri rüyalarla uyandılar. Rüyalarında yuvarlak tepeli siyah bir şapka giymiş olan bir adam, etrafı kırışık gözleriyle onlara bakıyordu. Bakışlarında hiç sevgi yoktu... Ama ikisi de adamın gözlerinde sertçe bir merhamet olduğunu hissediyordu.

Bunun şefkatle ilgisi yoktu. İnsanı hiç rahatlatmıyordu. Ama adam da, kadın da oturdukları ayrı ayrı yerlerde bu bakışla yaşayabilecekleri bir köşe bulacaklarını düşünüyorlardı. Ve orada bahçeleriyle de ilgileneceklerdi.

BU HİKÂYE PASADENA HALK KÜTÜPHANESİ'NİN ÇALIŞANLARI VE ÜYELERİ İÇİN YAZILMIŞTIR.

Gece Yarısını Üç Geçe

KÜTÜPHANE POLİSİ HAKKINDA NOTLAR

Bu hikâye oluşmaya başladığında bir sabah, oğlum Owen'la birlikte kahvaltı masasında oturuyorduk. Karım duş yapıp giyinmek için yukarı kata çıkmıştı. Saat yedideki en can alıcı iki nokta tamamdı: sahanda yumurtalar ve gazeteler. Haftanın yedi gününün beşinde evimizden eksik olmayan Willard Scoth, Nebraska'da da bir kadının yüz dört yaşına basmış olduğunu anlatırken Owen ile ben de bir yandan onu dinliyor, bir yandan da gazete okuyorduk. Lafın kısası King'lerin evindeki olağan günlerden biriydi.

Owen gazetesinin spor sayfasından zorlukla kopup o gün alışveriş merkezine gidip gitmeyeceğimi sordu. Ev ödevi için gereken bir kitabı almamı istiyordu. Şimdi kitabın adını hatırlamıyorum ama Howard Fast'in Amerikan Devrimi'ni anlattığı *Johnny Tremain* ya da *April Morning* adlı eserleri olabilirdi. Hani şu kitabevlerinde hiçbir zaman bulamadığımız kitaplardan; ya baskısı tükenmiştir veya tekrar basılmak üzeredir.

Owen'a yerel kütüphaneye bakmasını önerdim. Çok zengin bir kütüphaneydi ve aradığı kitabı orada bulacağına emindim. Oğlum

ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Söylediklerinin iki kelimesini duyabildim, ama ilgimi çekmişti. O iki kelime ilgimi çekmek için yeterliydi. "Kütüphane Polisi." Elimdeki gazeteyi bıraktım, uzaktan kumandanın sessiz düğmesine basarak büyük bir coşkuyla Georgia'daki Şeftali Festivali'nden söz eden Willard'ın cümlesini yarıda kestim. Ve Owen'dan söylediklerini tekrarlamasını istedim.

Söylemek istemedi, ama ben ısrar ettim. Sonunda Kütüphane Polisi'nden çekindiği için oraya gitmek istemediğini açıkladı. "Kütüphane Polisi diye bir şey olmadığını biliyorum," diye telaşla ilave etti. Ama çok eskiden dinlediği bir hikâye bilinçaltına yerleşmiş, orada heyula gibi dikiliyordu. Yedi ya da sekiz yaşındayken Stephanie teyzesinden dinlediği hikâyeyi bir türlü bilinçaltından silememişti.

Tabii ben bunu duyunca çok sevindim, çocukken ben de Kütüphane Polisi'nden korkardım, hani kütüphaneden aldığınız kitapları geri götürmediğiniz zaman evinizin kapısına dayanan tanımadığınız yasa adamları. Onların kapınıza dayanması yeterince kötüydü... ama yasa adamları geldiğinde adı geçen kitabı evde bulamazsanız ne olurdu? O zaman ne olacaktı? Adamlar size ne yapacaklardı? Kaybolan kitabın yerine ne alırlardı? Kütüphane Polisi yıllardır aklıma gelmemişti. (Çocukluğumdan beri diyemeyeceğim; çünkü altı ya da sekiz yıl önce bu konuyu Peter Straub ve oğlu Ben ile konuştuğumuzu çok net hatırlıyorum.) Ama şimdi o eski korkunç baştan çıkarıcı sorular tekrar aklıma gelmişti.

Daha sonraki üç dört gün Kütüphane Polisi meselesini düşünüp durdum. Okuyacağınız öykünün ana hatları gözümün önünde belirmeye başladı. Genellikle hikâyeleri yazmadan önce bir şeylerden esinlenirim ve düşünme süresi üç dört günü geçmez. *Kütüphane Polisi* adını verdiğim hikâyeyi yazmaya başladığımda sonunun nereye gideceği konusunda net bir fikrim yoktu. Onun komik bir hikâye olacağını düşünmüştüm. Hani Max Shulman'ın derlediği taşrada geçen kâbus öyküleri gibi bir şey. Ne de olsa fikir çok komik, değil mi? Yani Kütüphane Polisi! Çok saçma!

Sonra birdenbire çocukluk hatıralarımızı bir türlü kafamızdan atamadığımızı fark ettim. İğrenç bir inatçılıkla oldukları yere yapışmış kalmışlardı. Yazmak ise bir tür kendi kendine hipnoz eylemiydi. Ve böylesine duygusal bir durumdayken uzun süre önce olması gereken korkular tekrar canlanarak yürümeye ve konuşmaya başlıyorlar.

Bu öykü üzerinde çalışırken bunlar başıma gelmeye başladı. Çocukken kütüphaneyi çok severdim. Sevmemem için hiçbir neden yoktu. Benim gibi fakir bir çocuğun istediği kitaplara ulaşabileceği tek kaynak kütüphaneydi, ama yazmaya devam ederken daha derin bir gerçek su yüzüne çıktı. Ayrıca kütüphaneden korkuyordum. Karanlık rafların arasında kaybolmaktan korkardım; salonun karanlık bir köşesinde unutulup gece kilitli kapılar ardında kalmaktan korkardım. Nerede olduğunuzu unutup yüksek sesle konuştuğunuzda "Hişşt!" diye fısıldayarak uzun soluk parmaklarıyla elinizin üstünü çimdikleyen mavi saçlı, gözlüklü, incecik dudaklı kadından korkardım. Evet, Kütüphane Polisi'nden korkardım.

Ve işte *Christine* adlı romanım böyle doğdu. Mizah otuzuncu sayfada sona erdi. Ellinci sayfada çok sık dolaştığım halde hâlâ çok fazla bilgim olmayan karanlık yerlerde dolaşmaya başladığımda hikâyeden çığlıklar duyulmaya başlandı. Bir süre sonra aradığım adamı buldum ve başımı kaldırıp onun gümüş rengi acımasız gözlerinin içine bakabildim. Devamlı okuyucularım sizlere onun resmini çizmek isterdim, ama bu pek iyi olmaz.

Resmini çizmeye başladığımda ellerim fena halde titremeye başladı anladınız mı?

BİRİNCİ BÖLÜM

DUBLÖR

1

Sam Peebles, daha sonra, "Bütün suç o kahrolasıca akrobattaydı," diye karar verecekti. "Eğer o herif, uygunsuz bir anda sarhoş olmasaydı, başım da böyle belaya girmezdi."

Sam belki de haklı olarak, acı acı, "Zaten yaşam dipsiz bir uçurumun bir kenarından diğerine doğru tutulan ince ışına benziyor," diyecekti. "Gözlerimiz bağlı olarak üzerinden geçmemiz gereken bir ışına. Bu kötü tabii. Ama yeteri kadar değil. Çünkü bazen bizi bu ışının üzerinden itiveriyorlar."

Ama bütün bunlar daha sonra olacaktı. Başlangıçta, hatta Kütüphane Polisi'nden daha da önce, o sarhoş akrobat vardı...

2

Junction kentinde, her ayın son cuma gecesi, yerel Rotary derneğinde bir konuşmacı ağırlanırdı. 1990 martının son cuma gecesi üyeler, Curry ve Trembo'nun Yıldızlar Sirki'nde çalışan Muhteşem Akrobat Joe'yu dinleyecek ve böylece hoşça vakit geçireceklerdi.

Perşembe günü öğleden sonra saat dördü beş geçe Sam Peebles'ın Junction Kenti Emlak ve Sigorta Şirketi'ndeki bürosunda, masanın üzerindeki telefon çaldı. Sam, ahizeyi kaldırdı. Telefona her zaman o cevap verirdi. Ya kendisi ya da telesekreter. Çünkü Junction Kenti Emlak ve Sigorta Şirketi'nin sahibi ve tek personeliydi. Zengin bir adam değildi. Ama oldukça mutlu bir insan sayılırdı. Herkese, "İlk Mercedes'imi almama daha çok var," demekten hoşlanırdı. "Ama bir Ford'um olduğunu söylemeliyim. Arabam hemen hemen yeni sayılır. Kelton Caddesi'ndeki ev de benim." Ardından da eklerdi. "Ayrıca işim sayesinde bira ve eğlenceden yoksun kalmıyorum." Aslında üniversiteden beri fazla bira içtiği yoktu. Bu "eğlence" lafıyla da neyi kastettiğini pek bilmiyordu.

"Junction Kenti Emlak ve Si..."

"Sam, ben Craig. Akrobat boynunu kırmış!"

"Ne?"

Craig Jones sinirli sinirli, "Ne dediğimi duydun!" diye bağırdı. "Akrobat, lanet olasıca boynunu kırmış."

Sam, "Ah!" dedi. "Ya?" Bir an düşündü, sonra da ihtiyatla sordu. "Ölmüş mü?"

"Hayır, ölmemiş. Ama bizim için ölmüş sayılır. Şimdi adam Cedar Rapids'teki hastanedeymiş. Boynunu on kilo kadar alçıyla kaplamışlar. Billy Bright biraz önce telefon etti. Akrobatın bugün öğleden sonra matineye zilzurna sarhoş geldiğini söyledi. Ahmak, arkaya doğru perende atmaya kalkışmış ve boyun üstü çakılmış. Billy çatırtıyı ta tribünlerden duyduğunu söyledi. 'Tıpkı buz tutmuş bir su birikintisine bastığın zaman çıkan sese benziyordu,' dedi."

Sam yüzünü buruşturdu. "Ay!"

"Açıkçası buna hiç şaşırmadım. Ne de olsa adamın adı Muhteşem Akrobat Joe. Sirkte gösteri yapan biri için ne biçim bir isim bu? Yani... adı Muhteşem Randix olsa anlarım. Muhteşem Tortellini de fena sayılmaz. Ama Muhteşem Joe? Bence bu ahmaklığın daniskası."

"Tanrım! Bu çok kötü!"

"Kötü de ne kelime! Bu, yarın akşama konuşmacımızın olmayacağı anlamına geliyor aziz dostum."

Sam, *keşke bürodan tam dörtte ayrılsaydım*, diye düşünmeye başlamıştı. Böylece Craig telesekretere anlatmak zorunda kalır, o da düşünmek için zaman bulurdu. Biraz sonra düşünmek için zamana ihtiyacı olacağını hissediyordu çünkü. Craig Jones'un kendisine zaman tanımayacağını da.

"Evet," dedi. "Bu doğru sanırım." Filozofça ama çaresiz bir tavırla konuşmuş olduğunu umuyordu. "Çok yazık."

"Gerçekten öyle." Sonra Craig darbeyi indirdi. "Ama, onun yerini memnuniyetle alacağından eminim."

"Ben mi? Craig herhalde şaka ediyorsun? Ben doğru dürüst takla bile atamam. Hele perende!..."

Craig Jones, Sam'i amansızca zorladı. "Tek kişinin sahibi olduğu bir şirketin, küçük bir kentin yaşamındaki önemi konusunda bir konuşma yapabileceğini düşünüyordum. Ama bu konuyu beğenmiyorsan, o zaman beyzboldan söz edebilirsin. O da olmazsa pantolonunu indirir, seyircilere bir gösteri yaparsın. Sam, ben yalnızca Konuşmacılar Komitesi'nin başkanı değilim. Bu bile yeteri kadar kötü. Ama Kenny buradan ayrıldığı, Carl da toplantılara gelmekten vazgeçtiğinden beri Konuşmacılar Komitesi yalnızca benden oluşuyor. Bu yüzden bana yardım etmelisin. Yarın gece için bir konuşmacı bulunması şart. Bu lanet olasıca kulüpte güvenebildiğim beş kişi var yalnızca. Onlardan biri de sensin."

"Ama..."

"Ve bugüne kadar böyle durumlarda konuşmacının yerini almayan bir tek sen kaldın. Onun için seni seçtim ahbap."

"Ama Frank Stephens..."

"Geçen yıl Kamyon Taşımacıları Sendikası'ndan bir üye sahtekârlıkla suçlandığı için toplantıya gelemediğinden onun yerini aldı. Sam, sıra sende. Beni yüzüstü bırakamazsın ahbap. Bana borçlusun."

Sam, "Ben sigortacıyım!" diye bağırdı. "Sigorta poliçeleri hazırlamadığım zaman da çiftlik satıyorum! Genellikle bankalara! Çoğu kimse bu konuları iç sıkıcı buluyor. Sıkıcı bulmayanlar da tiksinti verici!"

"Hiçbirinin önemi yok." Craig'in, Sam'in güçsüz karşı koyuşlarına aldırdığı yoktu. Avını ele geçirmek üzereydi. "Zaten hepsi yemeğin sonunda iyice sarhoş olacaklar. Bunu sen de biliyorsun. Cumartesi sabahı söylediklerinin bir tek kelimesini bile hatırlamayacaklar. Ama o arada ayağa kalkarak yarım saatlik bir konuşma yapacak birine ihtiyacım var. Ve bu iş için seni seçtim!"

Sam bir süre daha karşı koydu ama, Craig amansızca sıkıştırmasını sürdürdü. Sözcükleri zalimce vurgulayıp duruyordu. "İhtiyaç!..." "Şart!..." "Bana borçlusun..."

Sam sonunda, "Pekâlâ!" diye bağırdı. "Pekâlâ, pekâlâ. Yeter!"

Craig sevinçle, "Dostumsun!" dedi. Sesi şimdi sanki güneş ışınları ve gökkuşaklarıyla doluydu. "Unutma. Konuşmanın yarım saatten daha uzun sürmesi şart değil. Sorular için de on dakika ayıracaksın. Tabii soru soracak kimse çıkarsa. Ve istersen pantolonunu indirerek bir gösteri de yapabilirsin. Tabii kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyorum ama..."

Sam, "Craig," dedi. "Yeter artık!"

"Ah! Affedersin! Çenemi tutmalıyım!" Craig belki de rahatladığı için gıdaklar gibi güldü.

"Dinle. Neden bu konuşmayı sona erdirmiyoruz?" Sam yazı masasının çekmesindeki mide yatıştırıcı naneşekerlerine uzandı. Önündeki yirmi sekiz saat içinde bir hayli naneşekerine ihtiyacı olacağını biliyordu. "Anladığım kadarıyla oturup bir konuşma yazmam gerekiyor."

Craig, "İyi bildin," dedi. "Yalnızca şunu hatırla: Yemek altıda, konuşma yedi buçukta. 'Hawaii Beş-0' programında dedikleri gibi: 'Orada ol! Aloha!' "

Sam, "Aloha Craig," diye mırıldanarak telefonu kapattı. Bir süre gözleri ahizede öyle oturdu. Sıcak gazın göğsünden boğazına doğru yükseldiğini hissediyordu. Geğirdi. Beş dakika öncesine kadar sakin olan midesinin marifetiydi bu. Sam, ilk naneşekerini yedi. Gerçekten de daha çok yiyecekti bu şekerlerden.

3

Sam Peebles, o gece planladığı gibi bovlinge gitmedi. Sarı not defteri, iyice yontulmuş üç kurşunkalem, bir paket sigara ve bir kasa birayla evindeki çalışma odasına çekildi. Telefonun fişini çekip bir sigara yaktı. Gözlerini sarı deftere dikerek öyle oturdu. Beş dakika kadar sonra ilk sayfanın en üstüne, KÜÇÜK KENT İŞLERİ, diye yazdı. AMERİKA'YI YAŞATAN KAN.

Yüksek sesle tekrarladığında kelimeler kulağına çok hoş geldi. Şey... belki bu cümleden pek hoşlanmamıştı, ama fazla bir itirazı da yoktu. Cümleyi daha yüksek sesle tekrarladığı zaman biraz daha beğendi. Aslında bu pek de ahım şahım bir şey sayılmazdı. Ama "Komünizm: Tehlike mi, Tehdit mi?" sözlerinden daha etkiliydi hiç olmazsa. Ayrıca Craig de haklıydı. Üyelerin çoğu cumartesi sabahı akşamdan kalma olacakları için cuma gecesi söylenilenleri hatırlayamayacaklardı.

Biraz cesaret bulan Sam yazmaya başladı. "1984'te oldukça zengin Ames başkentinden Junction kentine taşındığım zaman..."

4

"... işte bu nedenle şimdi de, 1984'te o güneşli eylül sabahı hissettiklerimi yaşadım. Yani küçük şirketler yalnızca Amerika'nın değil, bütün Batı dünyasının ışıltılı, hayat verici kanıdır."

Sam sustu. Sigarasını masasında duran tablada söndürüp umutla Naomi Higgins'e baktı. "E? Ne düşünüyorsun?"

Naomi, Junction kentinin altı kilometre batısındaki Proverbia'dan genç ve güzel bir kadındı. Proverbia Nehri'nin kıyısında harap bir evde, yine bir harabeye dönmüş olan annesiyle birlikte oturuyordu. Rotary üyelerinin çoğu Naomi'yi tanıyorlar ve zaman zaman da iddiaya girmeyi öneriyorlardı. "Hangisi daha önce göçecek?" diye. "Ev mi, Naomi'nin annesi mi?" Sam birilerinin iddiaya girip girmediğini bilmiyordu. Ama giren varsa bile henüz bir sonuç alınmamıştı.

Naomi, Iowa Kenti Ticaret Koleji'nden mezun olmuştu. Ve stenoyla yaptığı karalamalardan tüm cümleler çıkarmayı bile başarıyordu. Kentte bu konuda ondan başka yetenekli kimse olmadığı için işadamları sık sık genç kadına başvuruyorlardı. Ayrıca Naomi'nin bacakları çok güzeldi. Bunun bir zararı olmuyordu tabii. Genç kadın haftada beş gün, sabahları dört erkek ve bir kadın patron için çalışıyordu. Bunlardan ikisi avukat, biri banker, ikisi de emlakçıydı. Naomi öğleden sonraları harap evine gidiyordu. Harabeye dönmüş annesiyle ilgilenmediği zamanlarda da kendisine dikte edilen mektupları yazıyordu.

Naomi, cuma sabahları ondan öğleye kadar Sam Peebles'ın bürosunda çalışıyordu. Ama adam bu sabah mektupları bir tarafa bırakmıştı. Oysa bazılarının hemen cevaplanması gerekiyordu. Sam, Naomi'ye kendisini dinleyip dinlemeyeceğini sormuştu.

Naomi, "Tabii," demişti. "Herhalde." Biraz endişelenmiş gibiydi genç kadın. Bir ara çıktığı Sam'in kendisine evlenme teklif etmesinden korkuyordu sanki. Emlakçı, Craig'in yaralı akrobatın yerini alması için ısrar ettiğini ve şimdi de Naomi'nin konuşmasını dinlemesini istediğini açıkladığı zaman genç kadın rahatlamıştı. Arkasına yaslanarak yirmi altı dakika süren konuşmayı, gurur okşayıcı bir dikkatle dinlemişti.

Ardından Sam, Naomi daha ağzını açamadan ekledi. "Düşünceni dürüstçe söyle..."

Genç kadın, "Konuşma güzel," dedi. "Oldukça ilginç."

"Yok, yok. Beni kıracağından korkma. Benimle açık açık konuş."

"Açık konuşuyorum. Konuşma gerçekten iyi. Ayrıca sen konuşmaya başladığın sırada hepsi de..."

"Evet, hepsi de bulut gibi olacaklar." Bu olasılık önceleri Sam'in içini rahatlatmıştı, ama şimdi biraz hayal kırıklığı hissediyordu. Konuşmasının oldukça güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Naomi düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Yalnız bir şey var."

"Ya?"

"Şey... bu biraz kuru."

Sam, "Ah..." diyerek içini çekti. Gözlerini ovuşturdu. Gece neredeyse bire kadar oturmuştu. Konuşmayı yazmış, sonra da düzeltmişti.

Genç kadın, "Ama düzeltmek kolay," diye Sam'i teselli etti. "Hemen kütüphaneye git. O kitaplardan al."

Sam'in karnına sancı saplandı birden. Naneşekerlerine uzandı. Rotary Kulübü'ndeki konuşma için bir de araştırma mı yapacaktı? Kütüphanede hem de! Bu kadarı biraz fazla olmaz mıydı? Sam o güne dek Junction Kenti Kütüphanesi'ne hiç gitmemişti. Şimdi de gitmek için bir neden göremiyordu. Ama Naomi, onu dikkatle dinlemişti ve yardıma çalışıyordu. Hiç olmazsa kabalık etmemek için onun ne demek istediğini anlamaya çalışmalıydı.

"Hangi kitaplardan?"

"Biliyorsun ya canım! İçlerinde, konuşmaları daha canlı bir hale sokmak için bölümler olan o kitaplardan. Onlar..." Naomi, ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu. "Onlar... Çin Işığı Restoranı'nda istediğin zaman getirdikleri o acılı sosa benziyorlar."

"Yani..."

"O kitaplar da böyle işte. İçlerinde espriler var. Ayrıca *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* adlı bir kitap olduğunu da duydum. Sanırın onun içinde konuşmanın sonuna ekleyecek bir şeyler bulursun."

Sam kuşkuyla, "Yani bu kitapta küçük şirketlerin Amerikan yaşamındaki önemiyle ilgili şiirler mi var?"

Naomi, "Şiir okuduğun zaman insanlar yüceldiklerini hissederler," dedi. "Kimse onların hangi konuyla ilgili olduklarına aldırmaz, Sam. Hele ne için olduklarına ise hiç!"

"Ve konuşmalar için yazılmış esprilerle dolu kitaplar da var, öyle mi?" Sam bunun pek de inanılacak bir şey olmadığını düşünüyordu. Ama bir kütüphanede küçük motorların tamiri ve peruklara biçim vermekle ilgili yapıtlar bulunduğunu duysa hiç şaşırmayacaktı.

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

Naomi, "Phil Brakeman, eyalet seçimlerine girdiği zaman konuşmalarını makinede ben yazdım," diye açıkladı. "Brakeman'da da o kitaplardan biri vardı. Ama adı aklıma gelmiyor. Neredeyse *Tuvaletle İlgili Şakalar* diyeceğim ama herhalde kitabın adı böyle değildi."

Sam, "Herhalde," diye başını salladı, ama bir taraftan da, kendi kendine, *Tuvaletle İlgili Şakalar'dan alacağım birkaç espri herhalde başarılı olmamı sağlar*, diyordu. Ama Naomi'nin ne demek istediğini anlamaya başlıyordu. Yıllarca kentin kütüphanesiyle hiç ilgilenmemişti. Şimdi oraya gitmeyi pek istemiyordu. Ama Naomi'nin fikri hoşuna gitmişti. Konuşmaya biraz tuz biber katabilirdi. Yemek artıklarını sos katarak lezzetli bir hale sokarlardı ya. Ve bir kütüphane de sonuç olarak bir kütüphane işte... İstediğini bulamazsan kütüphane görevlisinden yardım isteyebilirsin. Soruları cevaplamak da onların görevlerinden biriydi. Öyle değil mi?

Naomi, "Her neyse," dedi. "Konuşmayı böyle bırakamazsın. Yani... onlar sarhoş olacaklar." Sam'e şefkatle, ama ciddi bir tavırla baktı. Sonra da saatine bir göz attı. "Bir saatin kaldı. Mektup yazdırmak istiyor musun?"

"Hayır. Sanmıyorum. Neden onun yerine konuşmamı temize çekmiyorsun?" Sam, öğle yemeği saatini kütüphanede geçirmeye karar vermişti bile.

İKİNCİ BÖLÜM

KÜTÜPHANE (I)

1

Sam, Junction kentinde geçirdiği yıllar boyunca kütüphanenin önünden yüzlerce kez geçmişti. Ama ilk kez şimdi binaya dikkatle bakıyordu. Ve birdenbire şaşılacak bir şey fark etti. Kütüphaneden daha ilk görüşte nefret etmişti.

Junction Kenti Kütüphanesi, State Sokağı'yla Miller Caddesi'nin kesiştikleri köşedeydi. Granitten yapılmış kare biçimi bir binaydı. Pencereleri o kadar dardı ki, birer mazgal deliğine benziyorlardı. Kaygan taş döşeli dam, binanın dört bir yanından biraz aşağıya doğru uzanıyordu. İnsan kütüphaneye ön taraftan yaklaştığı zaman, dar pencereler ve damın cepheye düşen gölgesi yüzünden taştan bir robotun asık suratıyla karşılaştığını sanıyordu. Iowa mimarisinin tipik bir örneğiydi. Bu tip binalar o kadar çoktu ki, hemen hemen yirmi yıldan beri emlakçılık yapan Sam Peebles bu tarza bir isim de takmıştı. "Orta-Batı Çirkinlik Timsali". Bahar, yaz ve güz mevsimlerinde kütüphanenin etrafındaki isfendan ağaçları binanın kötü görünüşünü yumuşatıyorlardı. Ama şimdi çetin bir Iowa kışının sonunda ağaçlar hâlâ çıplaktılar. Ve kütüphane de kocaman bir mozoleye benziyordu.

Sam kütüphaneden hoşlanmadı. Bina onu endişelendiriyordu ama nedenini de anlayamıyordu. Sonuçta burası bir kütüphaneydi, engizisyonun zindanları değil. Ama yine de taş döşeli yoldan iler-

lerken midesinden gazlar yükseldi ve geğirdi. Ağzında garip tatlı, ikinci bir tat belirmişti. Bu Sam'e bir şeyi hatırlatıyordu... Belki de çok gerilerde kalmış bir şeyi. Ağzına bir naneşekeri atarak çatur çutur çiğnemeye başladı. Ve birdenbire kararını verdi. Konuşması bu haliyle hiç de fena değildi. Harika sayılmazdı, ama pekâlâ iyiydi. Sonuç olarak söz konusu olan Rotary Kulübü'ydü, Birleşmiş Milletler değil. Artık konuşmayla oynamaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Şimdi bürosuna dönecek ve sabah ihmal ettiği o mektuplarla ilgilenecekti.

Sam tam dönerken, *bu budalaca bir şey*, diye düşündü. *Gerçekten budalaca bir şey. Aptallık mı etmek istiyorsun? Pekâlâ!... Ama şu kahrolasıca konuşmayı yapmaya razı oldun. O halde neden güzel bir konuşma olmasın?*

Sam kütüphanenin önündeki yolda durarak kararsızca kaşlarını çattı. Rotary Kulübü'yle eğlenmek hoşuna gidiyordu. Craig'in de öyle, Frank Stephens'ın da. Junction kentindeki genç işadamlarının çoğu toplantılardan söz ederek gülüyorlardı. Ama yine de bir tek toplantıyı bile kaçırmıyorlardı, Sam bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Kulüp başkalarıyla bağlantı kurulabilecek bir yerdi. Onun gibilerinin Junction kentindeki fazla genç olmayan işadamlarından bazılarıyla tanışabileceği bir yer. Örneğin, Baskin gibileriyle. Elmer Baskin'in bankası iki yıl önce Beaverton'da bir alışveriş merkezi yapılmasına yardım etmişti. Ya da George Candy gibileriyle. Onun hakkında, "Adam bir telefon konuşmasıyla inşaat için üç milyon dolar sağlayabilir," diyorlardı. "Tabii isterse..."

Bu insanlar küçük bir kentte yaşıyorlardı. Lise basketbol takımının taraftarıydılar. Saçlarını Jimmy'de kestiriyor, yatacakları zaman pijama yerine şort ve tişört giyiyorlardı. Cedar Rapids'te eğlenceli bir gece geçirmek onları rahatsız ediyordu. Ama Junction kentinde her şeye yine onlar önayak oluyorlardı. Sam'in de her cuma toplantıya gitmesinin nedeni bu değil miydi? O akrobat boynunu ahmakça kırdığı zaman Craig'in telaşla telefon etmesinin nedeni neydi?... İnsan

her şeye önayak olan kimseler tarafından fark edilmek istiyordu işte. Craig, "Hepsi de sarhoş olacak," demişti. Naomi de o aynı şeyi düşünüyordu. Ama Sam şimdi Elmer Baskin'i kahveden daha sert bir şey içerken hiç görmemiş olduğunu hatırlıyordu. Bir tek kez bile!... Ve herhalde içki içmeyen yalnız o değildi. Belki üyelerden bazıları kafayı çekeceklerdi... Fakat hepsi değil. Ve belki de en önemlileri ayıkların arasında olacaktı.

"Şu işi doğru dürüst yap Sam. O zaman kendin için bir şeyler sağlayabilirsin. Bu imkânsız bir şey de değil üstelik..."

Hayır. Değildi. Sam bir şeyler sağlayabileceğini pek sanmıyordu ama böyle şeyler belli olmazdı yine de. Başka bir noktayı da unutmamalıydı. Cuma gecesi Rotary Kulübü'nde gölge siyaseti olabilirdi. Ama olmayabilirdi de. Ancak Sam her zaman elinden gelenin en iyisini yapmakla övünürdü. Evet, bu yalnızca bir konuşmaydı ama olsun.

Zaten karşısındaki de küçük bir kentin kütüphanesiydi. Bunun bu kadar büyütmenin ne anlamı vardı? Sam, *zaten binanın iki yanında bodur ağaççıklar bile yok,* diye düşündü.

Yolda ilerlemeye başlamıştı. Ama kaşlarını çatarak birdenbire durakladı. Tuhaf bir düşünceydi bu. Sanki birdenbire kafasında beliriverminşti. Pekâlâ, binanın iki yanında bodur ağaççıklar yok. Ne olmuş yani? Adam bu sorunun cevabını bilmiyordu... Ama kütüphanenin üzerinde adeta sihirli bir etki yaptığının farkındaydı. Sam karakterine hiç uymayan o kararsızlıktan kurtulup tekrar yürümeye başladı. Dört taş basamağı çıkınca bir an durdu. Nedense kütüphane insana bomboşmuş gibi geliyordu. Sam tokmağı kavrarken, *herhalde kapı kilitli,* diye düşündü. *Kütüphanenin cuma günleri öğleden sonra kapalı olduğundan eminim.* Nedense bu düşünce onu tuhaf bir biçimde rahatlattı.

Ama tokmak indi ve ağır kapı sessizce içeriye doğru açıldı. Sam kare biçimi siyah beyaz mermer döşeli küçük antreye girdi. Tam ortada ressamlarınkine benzeyen bir sehpa duruyordu. Üzerine bir

levha konulmuştu. Levhanın üzerinde iri harflerle yazılmış bir tek sözcük vardı.

SUSUNUZ!

Yani diğer kütüphanelerde olduğu gibi levhaya:

SÜKÛT ALTINDIR

yazılmamıştı. Ya da:

LÜTFEN GÜRÜLTÜ ETMEYİNİZ

Hayır, kartonun üzerinde dikkat çeken o bir tek kelime vardı:

SUSUNUZ!

Sam, "Emredersiniz," diye mırıldandı. Aslında bu sözcüğü hafif bir sesle söylemişti.

Ama akustik o kadar iyiydi ki, hafif mırıltısı yükselerek şikâyet dolu bir homurtu halini aldı. Sam irkildi. Sanki bu söz yüksek tavana çarparak ona doğru gelmişti. Sam kendini bir an dördüncü sınıftaymış gibi hissetti. İşte şimdi olmayacak bir anda yaramazlık ettiği için Bayan Glasters, onu azarlamak üzereydi. Emlakçı endişeyle etrafına bakındı. Aksi bir kütüphanecinin sessizliği kimin kirlettiğini anlamak için ana salondan çıkmasını bekledi.

Tanrı aşkına, kendine gel. Sen kırk yaşındasın. Dördüncü sınıf çok gerilerde kaldı, ahbap.

Ama nedense o yıl çok geride kalmış gibi gelmiyordu Sam'e. Yani burada... Bu kütüphanede dördüncü sınıf elini uzatıp dokunabileceği kadar yakınmış gibi görünüyordu.

Sam sehpanın solundan geçerek ilerledi. Farkına varmadan mokasenlerinin topukları yere çarpmasın, diye ayaklarının ucunda yürüyordu. Sonra Junction Kenti Kütüphanesi'nin ana holüne girdi.

Ana holde antreninkinden en aşağı altı metre daha yüksek olan tavanından cam küreler sarkıyordu. Ama ışıkların hiçbiri yakılmamıştı. İçeriyi iki büyük tepe camı aydınlatıyordu. Güneşli günlerde herhalde geniş holün aydınlanması için yeterli oluyorlardı. Hatta belki içeriye neşeli ve dostça bir hava da veriyorlardı. Ama bu cuma hava kapalı ve kasvetliydi. Işık da loştu üstelik. Holün köşeleri kasvetli gölgelere bürünmüştü.

Sam Peebles'a bu işte bir *"terslik"* varmış gibi geldi. Sanki yalnızca bir kapıdan girip bir antreden geçmekle kalmamıştı. Emlakçıya bambaşka bir dünyaya girmiş gibi de geliyordu. Bazen hoşlandığı, bazen nefret ettiği ama çoğu zaman kayıtsız kaldığı küçük Iowa kentine hiç benzemeyen bir dünya... Burada hava normalden daha ağır gibiydi. Ve ışığı normal iletmiyor gibiydi. Sessizlik bir battaniye kadar ağırdı. Karlar kadar da soğuk...

Kütüphane bomboştu.

Sam'in dört bir yanından kitaplar tavana doğru yükseliyorlardı. Kafasını kaldırıp çaprazlamasına kesişen tellerle güçlendirilmiş olan tepe camına bakarken başı döndü biraz. Ona bir an ayaklarından bir yere asılmış ve her tarafı kitaplarla kaplı bir kuyuya tepe aşağı sarkıtılmış gibi geldi.

Duvarlara el merdivenleri dayanmıştı. Yukarıdaki rayların, yerde de lastikli tekerleklerin üzerinde hareket eden türde şeylerdi bunlar. Sam'in durduğu yerle, yüksek tavanlı geniş odanın diğer tarafındaki "çıkış masası"nın arasında tahtadan iki adacık vardı. Bunlardan biri meşe tahtasından yapılmış bir dergi rafıydı. Her biri saydam plastik torbaya konulmuş olan dergiler raftaki tahta çengellerden sarkıyorlardı. Tuzlanmak için bu sessiz odaya bırakılmış garip hayvan derilerine benziyordu hepsi de. Rafın yukarısına yerleştirilmiş bir levha.

BÜTÜN DERGİLERİ UYGUN YERE KOYUN!

diye emrediyordu.

Dergilerin soluna düşen bir rafa en yeni romanlar ve belgesel kitaplar dizilmişti. Bunun üzerindeki levhada ise bu kitapların yedi gün için kiraya verildikleri açıklanıyordu.

Sam dergilerle kiralık kitap raflarının arasındaki geniş açıklıkta ilerledi. Sessizce hareket etmeye çalışmasına karşın topukları zemine çarparak tıkırdıyorlardı. Birdenbire, *keşke içimden gelen sese uysaydım,* diye düşündüğünü fark etti. *Geri dönüp büroma gitseydim. Burası insanın tüylerini ürpertiyor.* Masanın üzerinde bir mikrofilm kamerasının ışığı yanıyordu ve hafif bir homurtu yükseliyordu. Ama aygıtı kullanan hiç kimse yoktu.

Masanın üzerindeki küçük bir levhada:

A. LORTZ

yazılıydı. Ama görünürlerde ne A. Lortz vardı ne de başka biri.

Sam ağzını açıp olanca sesiyle, *her şey yolunda mı A. Lortz,* diye bağırmak için delice bir istek duydu. Ama çabuk vazgeçti. Junction Kenti Kütüphanesi şakalar yapılacak bir yer değildi.

Emlakçı birdenbire çocukluğunda tekrarladığı küçük bir şiiri hatırladı. "Artık gülmek de yok, eğlenmek de. Quaker'ların toplantısı başladı. Dişlerini ya da dilini gösterdiğin an ceza ödeyebilirsin."

Sam kendi kendine, *burada dişlerini ya da dilini gösterdiğin takdirde A. Lortz, sana ceza mı ödetiyor,* diye sordu. Tekrar etrafına bakınıp sinir uçlarının bu tatsız sessizliği iyice hissetmelerine izin verdi.

Sam'i artık espriler dolu bir kitabı ya da Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler'i almak ilgilendirmiyordu. Ama istememesine rağmen kütüphanenin o hayal dolu, cansız sessizliği ilgisini çekiyordu. Kiralık kitapların sağındaki bir kapıya doğru gitti. Kapının üzerindeki levha burasının, "Çocuk Kitaplığı" olduğunu açıklıyordu. Emlakçı, *St. Louis'de yetiştiğim yıllarda Çocuk Kitaplığı'ndan hiç yararlanmış mıydım,* diye düşündü. *Öyle sanıyorum...* Ama o anılar çok gerilerde kalmış ve belirsizleşmişti. Her şeyi olduğu gibi hatırlamak

kolay değildi. Ama yine de Çocuk Kitaplığı'nın kapısına yaklaşırken bunu daha önce de yapmış gibi garip bir duyguya kapıldı. Sanki evine dönüyordu.

Kapı kapalıydı. Üzerinde büyükannesinin yatağındaki kurda bakan Kırmızı Başlıklı Kız'ın bir resmi vardı. Kurt büyükannenin geceliğini giymiş, başına onun bonesini takmıştı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Sivri dişlerinden köpükler akıyordu. Kırmızı Başlıklı Kız'ın yüzünden adeta zevkle karışık bir dehşet duyduğu anlaşılıyordu. Ve poster, bu hikâyenin –ve bütün peri masallarının– mutlu sonunun bir yalan olduğunu ima ediyordu. Hayır, ima değil ilan ediyordu. Kırmızı Başlıklı Kız'ın dehşet dolu suratında, *belki anne ve babalar böyle palavraları yutarlar*, diyormuş gibi bir ifade vardı. Ama biz küçükler öyle olmadığını biliyoruz, değil mi?

Sam, kendi kendine, *pek hoş*, dedi. *Kapının üzerindeki bu poster yüzünden birçok küçüğün Çocuk Kitaplığı'ndan yararlandığından eminim. Özellikle yaşları küçük olanlar bu resme bayılıyorlar herhalde!...*

Emlakçı kapıyı açıp başını içeri uzattı.

O anda da endişelerinden sıyrılıverdi. Birdenbire etkilenmişti çünkü... Tabii kapıdaki poster bir yanlıştı, ama kapının ardındaki tabloda her şey yerli yerindeydi. Çocukken kütüphaneye tabii gitmişti. Bu küçücük dünyayı görünce anıları da tazelenmişti. Sam ailenin tek çocuğuydu. Babası genç yaşında ölmüştü. Onu durmadan çalışan annesi büyütmüştü. Sam kadını ancak cumartesileri ve bir de bayramlarda görebiliyordu. Okuldan sonra sinemaya gitmek için para bulamadığı zaman –ki bu sık sık oluyordu – kütüphaneyle yetinmek zorunda kalıyordu. Şimdi gördüğü bu oda da o günleri geri getirmiş gibiydi. Sam şimdi tatlı, acı ve biraz da korkutucu olan bir özlem duyuyordu.

O küçücük bir dünyaydı. Bu da öyle. Işıltılı bir evrendi o. En sıkıntılı, yağmurlu günlerde bile. Burası da öyle. Bu odada tavandan sarkan küreler yoktu. Asma tavandaki buzlu camdan levhaların arkasında gölgeleri yok eden floresan lambalar yanıyordu. Masaların

üst yüzeyleri yerden yalnızca altmış santim yükseklikteydi. İskemlelerin oturulacak yerleri ise zemine daha da yakındılar. Bu dünyada yetişkinler başkalarının işlerine burunlarını sokan, rahatsız yabancılara dönüşeceklerdi. Oturmaya kalktıklarında masaları dizlerinin üzerinde dengede tutmaya çalışacaklardı. Dipteki duvara takılı musluktan su içmeye kalktıklarında da başlarını çarpacaklardı.

Burada raflar kötü bir perspektif oyunuyla yükselmiyor, başını kaldırıp uzun süre bakanların başlarını döndürmüyordu. Tavan, odaya sıcak bir hava verecek kadar alçaktı. Ama bir çocuğu sıkacak kadar da değil. Bu odada sıra sıra o iç sıkıcı ciltler de yoktu. Tersine kitap kapakları parlak ana renkteydiler: Maviler, kırmızılar, sarılar. Bu dünyada Dr. Seuss kral, Judy Blume da kraliçeydi. Bütün prensler ve prensesler Sweet Valley Okulu'na gidiyorlardı. Sam burada okuldan sonraki o konuksever havayı yeniden buldu. Kitaplar sanki onlara dokunmanız, elinize almanız, bakmanız, incelemeniz için yalvarıyorlardı. Ama bütün bu duyguların kendilerine özgü gizli, kara bir tatları da vardı.

Sam özlemle karışık bir zevk duyuyordu. Bir duvara iri gözleri düşünceli yavru bir köpeğin resmi asılmıştı. Yavrunun endişe ve umut dolu suratının altına dünyanın en büyük gerçeklerinden biri yazılmıştı: İYİ OLMAK ZORDUR. Diğer duvarda bir nehrin kıyısındaki sazlığa doğru uçan yabanördeklerini gösteren bir tablo vardı. Poster, "ÖRDEK YAVRULARINA YOL VERİN!" diye bağırıyordu sanki.

Sam sola doğru baktı ve dudaklarındaki hafif tebessüm önce sabitleşti, sonra da silindi. Duvara bir poster yapıştırılmıştı. Posterde büyük, siyah bir araba okula benzeyen bir binadan hızla uzaklaşıyordu. Arkadaki pencereden küçük bir erkek çocuğu bakıyordu. Ellerini cama yapıştırmış, haykırmak için ağzını açmıştı. Arka planda belirsiz ama tehlikeli görünüşlü bir adam figürü vardı. Kamburunu çıkararak direksiyonun üzerine eğilmiş, arabayı hızla sürüyordu. Bu resim altına ise şöyle yazılmıştı:

YABANCILARIN ARABALARINA BİNMEYİN!

Sam bu posterle Çocuk Kitaplığı'nın kapısındaki Kırmızı Başlıklı Kız resminin aynı ilkel korku duygusuna seslendiğini anlıyordu. Ama nedense bu araba resmi onu daha çok sarsmıştı. Tabii çocuklar tanımadıkları kimselerin arabalarına binmemeliydiler. Ve bunun onlara öğretilmesi gerekiyordu. Ama ders vermek için uygun yol bu muydu?

Sam, *kim bilir kaç çocuk bu kamu yararına yapılan açıklama yüzünden günlerce kâbus gördü*, diye düşündü.

İçeride bir poster daha vardı. "Çıkış Masası"nın hemen önüne yapıştırılmıştı. Emlakçı posteri gördüğü zaman sırtı buz gibi oldu. Posterde ancak sekiz yaşlarında olan endişeli bir kızla, bir erkek çocuk, trençkotlu ve gri fötr şapkalı bir adamın karşısında büzülmüşlerdi. Adam en aşağı üç metre boyundaymış gibi görünüyordu. Gölgesi başlarını ona doğru kaldırmış olan çocukların yüzlerine düşüyordu. Adamın 1940 stili fötr şapkasının gölgesi de koyuydu. Bu kara gölgenin arasında trençkotlu yabancının gözleri amansızca parlıyordu. Çocukları inceleyen bu gözler birer buz parçası gibiydiler. Otoritenin haşin bakışıydı bu. Adam, çocuklara doğru üzerine yıldız iğnelenmiş bir kimliği uzatıyordu. Tuhaf bir yıldızdı bu. En aşağı dokuz köşesi vardı. Hatta belki de on iki köşesi. Resmin altındaki mesaj da açıktı:

KÜTÜPHANE POLİSİ'NDEN KAÇININ!
İYİ ÇOCUKLAR KİTAPLARI ZAMANINDA GERİ GETİRİRLER!

Sam'in ağzında yine o tat vardı şimdi. O iç bayıltıcı, kötü tat. Ve aklına korkutucu bir şey geldi. *Ben bu adamı daha önce de gördüm*. Tabii bu saçmaydı. Öyle değil mi?

Sam, çocukken bu tür bir poster beni kim *bilir nasıl korkuturdu*, diye düşündü. *Güvenli bir sığınak olan o kütüphanede duyduğum keyif*

nasıl da kaçardı. Birdenbire öfkelendi. O tuhaf yıldızı daha yakından incelemek için postere doğru bir adım atarken cebinden naneşekerlerini çıkardı.

Tam şekerlerden birini ağzına attığı sırada arkasından biri, "Ah, merhaba!" dedi.

Sam irkilerek döndü. Kütüphane canavarıyla dövüşmeye hazırdı. İşte canavar sonunda ortaya çıkmıştı.

2

Ama Sam'in karşısındaki canavar değildi. Elli beş yaşlarında, ak saçlı, tombul bir kadındı. Lastik tekerleklerinin üzerinde sessizce ilerleyen kitap dolu bir el arabasını itiyordu. Kuaförde kıvrılmış olan beyaz saçları hiç kırışığı olmayan, tatlı ifadeli yüzünü çevreliyordu.

Kadın, "Herhalde beni arıyordunuz," dedi. "Bay Peckham size buraya bakmanızı mı söyledi?"

"Ben hiç kimseyi görmedim."

Kadın, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "O halde evine gitmiş olmalı. Buna da şaşırmadım. Ne de olsa bugün cuma. Bay Peckham her sabah saat on birde toz almak ve gazeteyi okumak için buraya geliyor. Bekçi o. Ama bütün gün çalışmıyor. Bazen bire kadar kalıyor. Pazartesileri bir buçuğa kadar. Çünkü o günlerde hem gazete hem de toz tabakası çok kalın oluyor. Ama cumaları gazetenin ne kadar ince olduğunu herhalde siz de biliyorsunuz."

Sam gülümsedi. "Siz kütüphane memurusunuz sanırım."

Bayan Lortz da bu tebessüme karşılık verdi. "Evet, öyle." Ama kadının tebessümü gözlerine erişememiş gibi geldi. Bu gözler adamı dikkatle, hatta soğuk soğuk inceliyorlardı sanki. "Ve siz?..."

"Ben Sam Peebles'ım."

"Ah, evet! Emlak ve sigorta. Sizin oyununuz da bu."

"Evet, suçum bu."

"Kütüphanenin ana bölümünde kimseyi bulamamış olmanıza üzüldüm. Herhalde burasının kapalı olduğunu, birinin kapıyı yanlışlıkla açık bıraktığını sandınız."

Sam, "Evet," dedi. "Aklıma böyle bir şey gelmedi değil."

Bayan Lortz, "Burada ikiden yediye kadar üç kişi çalışıyor," diye açıkladı. "İşe saat ikide başlamamızın nedeni belli tabii. Okullar saat ikide dağılmaya başlıyor. İlkokul ikide... Ortaokul iki buçukta... Lise de iki kırk beşte... Çocuklar bizim en sadık müşterilerimiz. Ve bence en hoşumuza gidenler de onlar. Küçükleri çok severim. Eskiden bütün gün burada çalışan bir yardımcım vardı. Ama geçen yıl belediye encümeni bütçemizde sekiz yüz dolarlık bir kesinti yaptı. Ve..." Bayan Lortz ellerini birleştirerek uçan bir kuşu taklit etti. Şirin ve sevimli bir hareketti yaptığı.

Sam, *o halde neden neşelenmedim,* diye düşündü. *Ya da etkilenmedim? Galiba bunun nedeni o posterler.* Sam hâlâ Kırmızı Başlıklı Kız, arabadaki haykıran çocuk ve haşin bakışlı Kütüphane Polisi'yle bu güler yüzlü, küçük kent kütüphanecisini birbirlerine uydurmaya çalışıyordu.

Bayan Lortz sol elini hiç de yapmacıklı olmayan bir güvenle uzattı. Eli küçük, geri kalan her yeri gibi tombul ve yusyuvarlaktı. Sam, kadının dördüncü parmağında nikâh yüzüğü olmadığını gördü. Demek ki o Bayan Lortz değildi. İhtiyar bir kızdı. Sam, onun küçük kentlere özgü tipik bir evde kalmış kız olduğunu düşündü. Adeta bir karikatür gibiydi kadın. Sonra da bu düşünceyi kafasından kovdu.

"Kütüphanemizde daha önce hiç gelmediniz değil mi Bay Peebles?"

"Hayır. Korkarım gelmedim. Ve lütfen beni Sam diye çağırın."

Adam, bu kadınla böyle "senli benli" olmayı istediğinden de pek emin değildi. Ama küçük bir kentte bürosu olan bir işadamıydı.

Daha da doğrusu bir satıcıydı. Ve bu dost olma isteğini de neredeyse düşünmeden açıklamıştı.

"Ah, teşekkür ederim Sam."

Emlakçı, kadının da, *sen de beni küçük adımla çağır*, demesini bekledi. Ama A. Lortz soran gözlerle baktı Sam'e.

Sam, "Başıma bir dert aldım," dedi. "Bu gece Rotary Kulübü'nde bir konuşma yapacak olan konuk bir kaza geçirdi ve..."

"Ah, vah vah! Ne yazık!"

"Bunu hem o hem de benim için söyleyebilirsiniz. Onun yerini benim almamı istediler."

Lortz, "Ah..." diye mırıldandı. Sesi endişeliydi, ama gözlerini neşeyle kısmıştı. Ama Sam yine de kadına ısınamadığını hissetti. Oysa genellikle başkalarına derinden olmasa bile çabucak ısınan bir insandı. Sam Peebles, birkaç yakın dostu olan, ama yine de asansörlerde yabancılarla konuşmaya can atan insanlardandı.

"Dün gece bir konuşma yazdım. Onu bu sabah mektuplarımı yazan genç hanıma okudum..."

"Onun Naomi Higgins olduğundan eminim."

"Evet. Nasıl bildiniz?"

"Naomi kütüphaneye devamlı gelir. Romantik aşk romanları alır: Jennifer Blake, Rosemary Rogers, Paul Sheldon. İşte böyle yazarların kitaplarını." Lortz sesini alçaltarak ekledi. "Onları annesi için aldığını söylüyor. Ama ben aslında romanları Naomi'nin okuduğunu sanıyorum."

Sam güldü. Naomi'nin gözlerinde gizli gizli romantik romanlar okuyan kimselere özgü o hülyalı ifade vardı gerçekten.

"Her neyse... Naomi'nin büyük kentlerde geçici ofis personeli diye tanımlanan kimselerden olduğunu biliyorum. Herhalde Junction kentinde ondan başka sekreter de yok. O yüzden sözünü ettiğiniz o genç kadının Naomi olması gerektiğini düşündüm."

"Evet. Naomi konuşmamı beğendi... ya da öyle söyledi. Ama konuşmanın biraz kuru olduğunu düşünüyordu. O yüzden..."

"*Konuşmacının Arkadaşı* adlı yapıtı önerdiğinden eminim!"

"Şey... Kitabın tam adını hatırlayamadı: Ama aradığım gibi bir şey olduğu anlaşılıyor." Sam bir an durdu, sonra da biraz da endişeyle sordu. "İçinde espriler var değil mi?"

"Üç yüz sayfa dolusu hem de?" Lortz sağ elini uzatarak emlakçının kolunu çekiştirdi. Bu elinde de yüzük yoktu. "Şöyle gelin." Adamı kapıya doğru götürdü. "Bütün sorunlarınızı çözeceğim Sam. Ama kütüphanemize tekrar gelmeniz için acil bir sorun çıkmasını beklemeyeceğinizi umarım. Burası küçüktür ama güzel bir yerdir. Hiç olmazsa ben böyle düşünüyorum. Tabii tarafsız sayılmam."

Kapıdan kütüphanenin gölgelere bürünmüş olan kasvetli ana salonuna girdiler. Lortz kapıdaki üç düğmeyi çevirdiği zaman tavandan sarkan küreler yandı. Bunlardan süzülen yumuşak sarı ışık içeriye sıcak ve neşeli bir hava verdi.

Kadın bir sır açıklarmış gibi, "Hava kapalı olduğu zaman burası da pek kasvetli bir hal alıyor," dedi. Hâlâ Sam'in kolunu kesin hareketlerle çekiştiriyordu. "Ama tabii belediye encümeninin böyle yerlerin elektrik masraflarından ne kadar yakındığını biliyorsunuz... Belki de bilmiyorsunuz ama herhalde tahmin edebilirsiniz."

Sam de sesini iyice hafifletti. "Evet, edebilirim."

"Ama bu, kışın yakıt masrafları konusunda söylediklerinin yanında hafif kalır." Kadın gözlerini devirdi. "Petrol çok pahalı. Bütün suç o Araplarda... Ve şimdi de yaptıklarına bir bakın... yazarları öldürmeleri için kiralık katiller tutuyorlar."

"Evet. Kötü bir davranış bu." Sam nedense yine uzun boylu adamla ilgili posteri hatırladı. Adamın kimliğine takılmış olan o tuhaf yıldızı, çocukların yüzlerine düşen tehlikeli gölgesini. Koyu bir lekeye benziyordu.

"Ben de Çocuk Kitaplığı'nda çalışıyordum. Oraya girdiğim zaman saati unutuyorum."

Sam, "Orası ilginç bir yer," dedi. Sözlerine devam edip o posterleri soracaktı. Ama Lortz ondan önce davrandı. Sıradan sayılacak bir günde yaptığı bu küçük yolculuğu kimin yönettiği çok belliydi.

"Gerçekten de öyle. Şimdi bana bir dakika izin verin." Kadın uzanıp ellerini adamın omuzlarına koydu. Bunun için ayaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. Sam bir an gülünç bir biçimde kadının kendisini öpeceğini sandı. Lortz, onun yerine adamın omuzlarına bastırarak onu kiralık kitapların öteki tarafındaki tahta bir sıraya oturttu. "İhtiyacınız olan kitapları nerede bulacağımızı biliyorum, Sam. Kart kataloğuna bile bakmama gerek yok."

"Onları kendim alabilirim..."

Kadın, "Nerede olduklarını kesinlikle biliyorum," dedi. "Ama onlar Özel Kaynak Kitaplar Bölümü'ndeler ve mümkün olduğunca oraya hiç kimseyi sokmam. Bu bakımdan biraz otoriterimdir. Ama her zaman elimi attım mı aradığımı bulurum. Hiç olmazsa o bölümde. İnsanlar çok savurgan oluyorlar. Düzene filan hiç aldırmıyorlar. En kötüsü çocuklar. Ama izin verirseniz büyükler de aynı şeyi yapıyorlar. Siz hiçbir şey için endişelenmeyin. Ben şimdi gelirim."

Sam daha fazla karşı koymak niyetinde değildi. İsteseydi de zaman bulamayacaktı zaten. Lortz uzaklaşmıştı bile. Sam, sırada oturuyor ve kendisini yine dördüncü sınıf öğrencisi gibi hissediyordu... Ama yaramazlık eden ve o yüzden de dışarı çıkıp diğer çocuklarla oynaması yasaklanan bir öğrenci gibi.

Sam, Lortz'un çıkış masasının arkasındaki odada dolaştığını duyuyordu. Sonra düşünceli bir tavırla etrafına baktı. Burada kitaplardan başka görülecek hiçbir şey yoktu. Gazete okuyan ya da dergi karıştıran bir emekli bile. Bu garipti. Tabii aslında böyle bir günde kütüphanenin tıklım tıklım olmasını beklemiyordu. Ama içeride hiç kimse olmaması!...

Emlakçı, *eh, Bay Peckham buradaymış,* diye düşündü. *Ama o da gazeteyi okuduktan sonra evine gitmiş. Ne de olsa gazete cuma günleri çok*

ince oluyor. Toz tabakası da öyle. Sonra Bay Peckham adında birinin orada olduğunu yalnızca Lortz'un iddia ettiği geldi aklına. Öyle ama kadın neden yalan söylesin.

Bunu bilmiyor, kadının yalan söylediğini de pek sanmıyordu. Ama yeni tanıştığı güler yüzlü bir kadının dürüstlüğünden kuşkulanması, bu karşılaşmanın en şaşırtıcı yanını da vurguluyordu: Lortz'dan hoşlanmamıştı. Güler yüzlü de olsa, kadını hiç sevmemişti.

İçinden, *bütün bunlara o posterler neden oldu,* dedi. *Çocukların odasına o tür posterler asan bir insanı sevmemeye hazırdın. Ama bu önemli değil. Sen bugün yalnızca kütüphaneye uğrayıverdin. Şimdi kitabı al ve buradan çık.*

Sam oturduğu yerde kımıldandı. Başını kaldırdı ve duvardaki yazıyı gördü:

> *Bir adamın karısıyla çocuklarına nasıl davrandığını öğrenmek istiyorsan, onun kitaplarına nasıl baktığını sor.*
>
> – Ralph Waldo Emerson

Sam bu küçük öğütten de pek hoşlanmadı. Nedenini de pek bilmiyordu... Belki de bir adamın, hatta kitap düşkünü bir kimsenin bile ailesine okuduğu şeylerden daha iyi davranacağını düşünüyordu. Ama cilalı meşe tahtasının üzerine altın yaldızla yazılmış olan özdeyiş sanki ona öfkeyle bakıyor ve, "Bu konuyu tekrar düşün," diyordu.

Ama Sam bunu yapamadan Lortz geri döndü. Çıkış masasının yanından uzanan bankoda bir kapağı kaldırdı. Oradan geçip kapağı tekrar kapattı.

Neşeyle, "İstediklerinizi buldum sanırım," dedi. "Benimle aynı fikirde olduğunuzu umarım." Sam'e iki kitap uzattı.

Bunlardan biri, *Konuşmacının Arkadaşı*'ydı, diğeri de *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler.* Kitabın kâğıt şömizinin üzerine kalın plastik geçirilmişti. Şömizdeki yazılardan şiirleri Hazel Felleman adında

birinin *seçmiş* olduğu anlaşılıyordu. Ve içinde "Yaşamla ilgili şiirler!" olduğu yazılıydı. "Yuvalar ve annelerle ilgili şiirler! Güldüren, neşeli şiirler! *New York Times Book Review* okuyucularının en çok istedikleri şiirler!" Ayrıca Hazel Fellerman'ın "Amerikan halkının şiir zevkini" her zaman izlediğini de açıklanıyordu.

Sam, kuşkuyla Bayan Lortz'a baktı. Kadın, onun kafasından geçenleri hemen anladı. "Evet, biliyorum. Bunlar eski tarz kitaplara benziyorlar. Özellikle öğretici kitapların çok moda olduğu bu günlerde. Herhalde Cedar Rapids'teki alışveriş merkezine gitseydiniz konuşmacılığa yeni başlayan birine yardımcı olacak on iki kitap bile bulurdunuz. Ama onların hiçbiri de bu kitaplar kadar işinize yaramazdı, Sam. Ben, konuşmacılık sanatını yeni tanımaya başlayan kadın ve erkekler için bu kitaplardan daha iyi birer yardımcı olamayacağına inanıyorum."

Sam, "Yani amatörler için..." diye güldü.

"Şey, evet. Örneğin *En Sevilen Şiirler*'i alalım. Kitabın ikinci bölümünün adı "İlham." Yanılmıyorsam altmış beşinci sayfadan başlıyor. O bölümde, küçük konuşmanızı sona erdirmek için uygun bir şeyler bulacağınızdan eminim, Sam. Çok geçmeden dinleyicilerinizin söylediklerinizi unutsalar bile, birkaç dizeyi hatırladıklarını öğreneceksiniz. Özellikle biraz..."

Sam, "... içmişlerse," dedi.

Bayan Lortz, Sam'e kibarca çattı. "Ben çakırkeyif sözcüğünü kullanırdım. Ama tabii o kimseleri benden daha iyi tanıyorsunuz." Fakat emlakçıya bu sözleri yalnızca kibarlığından söylediğini belirtmek istiyormuş gibi baktı.

Sonra *Konuşmacının Arkadaşı*'nı havaya kaldırdı. Şömizin üzerine bir karikatürcü süslü bir ziyafet salonu çizmişti. Eski tip smokin giymiş adamlar önlerinde içkilerle masalarda oturuyorlardı. Kafayı çektikleri belliydi. Hepsi de birini alkışlıyorlardı. Podyumda ise konuşmacı olduğu anlaşılan yine smokinli bir adam duruyor ve diğerlerine zaferle gülümsüyordu. Çok başarılı olduğu belliydi.

Lortz, "Başlarda yemeklerden sonra yapılan konuşmaların teorisiyle ilgili bir bölüm var," diye açıkladı. "Ama bu işi meslek haline getirmeyi isteyecek birine benzemediğiniz için..."

Sam heyecanla, "İyi anlamışsınız," diye cevap verdi.

"Onun için kitabın ortasından başlayın. *Canlı Konuşma* adlı bölümden. Orada espri ve fıkraların üçe ayrılmış olduklarını göreceksiniz. *Onları Alıştırmak*, *Yumuşatmak* ve *İşlerini Bitirmek*."

Sam, *jigololarm işine yarayacak bir elkitabına benziyor*, diye düşündü ama bir şey söylemedi.

Ancak kadın yine onun kafasından geçenleri okudu. "Evet, biraz anlamlı... Ama bu kitaplar her şeyin daha masum ve sade olduğu bir çağda yazılmışlar. Yani bin dokuz yüz otuzların sonlarına doğru."

"Evet, çok daha masumca bir çağda." Sam terk edilmiş çorak çiftlikleri, un çuvallarından yapılmış elbiseler giyen küçük kızları ve coplu polislerin sardığı, paslı tenekelerden yapılmış derme çatma evleri düşünüyordu.

Bayan Lortz sözlerini güçlendirmek için parmaklarını kitaplara vurdu. "Ama bunlar yine de işe yarıyorlar. İş alanında önemli olan da bu, öyle değil mi? Yani... sonuç almak."

"Evet... öyle sanırım." Emlakçı, kadına düşünceli bir tavırla baktı.

Bayan Lortz kaşlarını kaldırdı. Belki de biraz da kendisini savunmak istiyormuş gibi bir tavırla sordu. "Neler düşünüyorsunuz bakayım?"

Sam, "Olgunluk çağına eriştikten sonra böyle olaylarla pek ender karşılaştığımı düşünüyordum..." dedi. "Hiç görülmemiş bir şey olduğunu söylemek istemiyorum. Ama gerçekten böyle olaylarla ender karşılaşırım. Buraya konuşmamı canlandırmak için bir, iki kitap almaya geldim. Ve siz bana gereken cevapları verdiniz. Kasaptan istediğiniz gibi kuzu pirzolası alamadığınız bugünlerde böyle bir olay ne kadar sık olabilir?"

Lortz gülümsedi. Memnun olmuş gibiydi... Ama Sam yine kadının gözlerinde tebessümüne uygun bir ifade olmadığını fark etti.

Galiba o, Çocuk Kitaplığı'nda kadınla karşılaştığından beri bu gözlerdeki ifade hiç değişmemişti. Ya da kadın onunla karşılaştığından beri. Lortz durmadan onu incelemişti. Kadın, "Galiba bana iltifat ettiniz," dedi.

"Evet efendim. Öyle."

"Teşekkür ederim Sam. Çok naziksin. İnsan iltifat sayesinde çok şey kazanır derler ama korkarım sizden yine de iki dolar istemek zorundayım."

"Öyle mi?"

Kadın, "Büyüklere kütüphane kartı vermek için bu ücreti alıyoruz," diye açıkladı. "Ama süresi üç yıl bunun. Kart yenileneceği zaman da sadece elli sent veriyorsunuz. Kârlı bir iş değil mi?"

"Bunu beğendim."

Lortz, "O halde şöyle buyurun," dedi. Sam de kadının peşi sıra "Çıkış Masası"na gitti.

3

Kadın, Sam'e doldurması için bir kart verdi. Sam karta adını, adresini, telefon numaralarını ve işyerini yazdı.

"Demek Kelton Caddesi'nde oturuyorsunuz? Çok güzel."

"En çok, orası hoşuma gidiyor."

"Evler hem çok büyük hem de çok güzel. Evlenmelisiniz."

Sam biraz şaşırdı. "Evli olmadığımı nereden anladınız?"

"Siz benim evli olmadığımı nasıl anladıysanız öyle." Kadının tebessümü biraz sinsileşmişti. Şimdi bir kediye benziyordu. "Parmağınızda yüzük yok."

Emlakçı şaşkınca, "Ya?" diyerek gülümsedi. Ama her zamanki gibi neşeyle tebessüm ettiğini pek sanmıyordu. Yanakları da yanmaya başlamıştı.

"Lütfen iki dolar verin."

Sam, Lortz'a iki tane birer dolar uzattı. Bayan Lortz üzerinde iskelete benzeyen eski yazı makinesinin durduğu küçük bir masaya gitti. Parlak turuncu karta makinede kısaca bir şeyler yazdı. Sonra çıkış masasına getirip en alta cakalı bir imza attı. Kartı Sam'e doğru itti.

"Lütfen yazıları okuyun. Bilginin doğru olup olmadığını kontrol edin."

Sam istenileni yaptı. "Çok güzel..." İmzaya bakmış ve kadının küçük adının Ardelia olduğunu görmüştü. Güzel bir addı bu. Biraz da duyulmamış bir isim.

Bayan Lortz kütüphane kartını geri aldı, Sam'in üniversiteden beri aldığı ilk kütüphane kartıydı bu. Üniversitedekini de pek az kullanmıştı. Kadın kartı, mikrofilm kayıt cihazının altına yerleştirdi. Yanına da kitapların arkasındaki cep gibi yerlerden aldığı kartları koydu. "Kitaplar sizde ancak bir hafta kalabilir. Çünkü bunlar Özel Kaynak Kitapları Bölümü'nden. Bu adı çok aranılan kitaplara ben verdim."

"Konuşmacılık sanatını yeni öğrenen birine yardımcı olacak kitaplar da mı çok aranıyor?"

"Evet, öyle ya! Bir de musluk tamiri, basit hokkabazlıklar, toplum kuralları gibi kitaplar çok gündemde... İnsanların sıkıştıkları zaman ne tür kitaplar aradıklarını bilseydiniz şaşardınız. Ama ben biliyorum."

"Bildiğinizden eminim."

"Bu işe çok çok uzun yıllar önce girdim, Sam. Sizdeki kitapların yerlerine yenilerini geçirmemiz de imkânsız. Onun için onları nisanın altısına kadar geri getirmeye çalışın." Kadın başını kaldırdı ve ışık gözlerine geldi. Sam gördüğünü, "Hafif bir ışıltı," diye geçiştirmeye çalıştı, ama aslında doğru değildi bu. Lortz'un gözleri maden parçaları gibi parlamışlardı. Yassı maden parçaları gibi. Ardelia Lortz'un gözlerinin yerinde birer nikel para vardı sanki.

Sam, "Ya da?" diye sordu. Gülümsüyordu, ama artık ona yüzünde bir maske varmış gibi geliyordu.

Kadın, "Ya da..." dedi. "Peşinizden Kütüphane Polisi'ni göndermek zorunda kalırım."

4

Bir an göz göze geldiler. Sam asıl Ardelia Lortz'u gördüğünü düşündü. Ve gördüğü kadının öyle sevimli, yumuşak, hiç evlenmemiş bir kütüphaneciye benzer bir yanı da yoktu.

Sam, *bu kadın aslında tehlikeli olabilir,* diye düşündü. Sonra da biraz utançla bu düşünceyi kafasından kovdu. *Böylesi bir günde konuşma saatimin yaklaşması beni etkilemeye başladı sanırım. Bu kadın bir şeftali kompostosu kadar tehlikeli... Ve beni sıkan da ne karanlık gün ne de geceki kulüp toplantısı. Bu halime o kahrolasıca posterler yol açtı.*

Emlakçı, *Konuşmacının Arkadaşı* ve *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* kitaplarını koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Ancak kapıya eriştikleri sırada birdenbire kadının kendisini gitmeye zorladığını fark etti. Ayaklarını yere sıkıca basarak durdu. Kadın, ona şaşkınlık içinde baktı.

"Size bir şey sorabilir miyim Bayan Lortz?"

"Tabii, Sam. Ben bunun için buradayım. Yani soruları cevaplamak için."

Emlakçı, "Şu Çocuk Kitaplığı ve posterler," dedi. "Onlardan bazıları beni şaşırttı. Hatta şok geçirir gibi oldum." Bu sözleri cemaatinden birinin, masasındaki dergilerin altında bir de playboy olduğunu fark eden Baptist rahibi edasıyla söylediğini umuyordu. Ama hiç de öyle olmadı. Sam, çünkü bu sıradan bir duygu değil, diye düşündü. *Ben gerçekten şok geçirdim. Geçirir gibi oldum da ne demek.*

Kadın kaşlarını çatarak, "Posterler mi?" diye sordu. Sonra durumu kavrayarak güldü. "Ah! Herhalde Kütüphane Polisi'ni kastediyorsunuz... Ve tabii Aptal Simon'ı."

"Aptal Simon'ı mı?"

"YABANCILARIN ARABALARINA BİNMEYİN yazılı posteri hatırlıyorsunuz, değil mi? Küçükler resimdeki erkek çocuğa bu adı taktılar. Şu seslenen çocuğa. Ondan Aptal Simon diye söz ediyorlar... Herhalde böyle budalaca bir şey yaptığı için onu küçük görüyorlar. Bence çok sağlıklı bir davranış. Sizce de öyle değil mi?"

Sam ağır ağır, "Çocuk seslenmiyor," dedi. "Çığlıklar atıyor!"

Bayan Lortz, omzunu silkti. "Seslenmek, çığlıklar atmak... arada ne fark var? Burada seslenen de pek olmuyor, çığlıklar atan da. Çocuklar çok uslular... ve çok saygılı..."

Sam, "Bundan eminim..." diye mırıldandı. Şimdi antredeydiler. Sam sehpadaki o levhaya baktı. Üzerinde:

SÜKÛT ALTINDIR

ya da:

LÜTFEN GÜRÜLTÜ ETMEYİNİZ!

yazmayan o levhaya. Üzerinde yazılı olan tartışma götürmeyecek bir emirdi.

SUSUNUZ!

"Bu bir yorum meselesi. Öyle değil mi?"

Sam, "Herhalde..." dedi. Kadının pek ustaca bir manevrayla kendisini bir köşeye sıkıştırmaya çalıştığının farkındaydı. Sonunda iddialarını destekleyemeyecek ve zafer de Ardelia Lortz'un olacaktı. "Ama onlar bana çok abartmalı geldi. Yani o posterler."

Kadın kibarca, "Öyle mi?" diye sordu. Şimdi dış kapının önünde duruyorlardı.

"Evet. Korkutucu şeyler onlar." Emlakçı kendisini toplayarak gerçekten inandığı şeyi açıkladı. "Küçük çocukların toplandıkları bir yere göre değiller."

Bayan Lortz gülümsüyordu. Bu tebessüm Sam'i sinirlendirdi. Kadın, "Böyle düşünen ilk siz değilsiniz Sam," dedi. "Çocukları olmayan kimseler de buraya sık sık gelmiyorlar. Çocuk Kitaplığı'na yani. Ama zaman zaman buraya uğradıkları oluyor. Amcalar, dayılar, teyzeler, halalar, babasız çocuk doğurmuş olan genç annelerin üzerlerine bu angaryayı yükledikleri sevgilileri... Ya da sizin gibiler, Sam... Beni arayan kimseler."

Kadının soğuk bakışlı mavimsi gri gözlerinden, *başları darda olan kimseler*, demek istediği anlaşılıyordu. "Yardım isteyen insanlar. Ve yardım GÖRDÜKTEN sonra da burada durup Junction Kenti Kütüphanesi'ni yönetiş tarzımızı eleştirenler. Benim Junction Kenti Kütüphanesi'ni yönetiş biçimimi beğenmeyenler."

Sam uysalca, "Galiba fikrimi açıklamakla hata ettiğimi düşünüyorsunuz," diye mırıldandı. Ama aslında uysallığı pek tutmamıştı. Hem de hiç. Fakat bu da iş hayatında başvurduğu oyunlardan biriydi. Şimdi de bu tavırla onu koruyacak bir pelerinmiş gibi sarılıyordu.

"Yok canım. Hiç de değil. Siz yalnızca durumu anlamıyorsunuz. Geçen yaz bir anket yaptık. Her yıl yapılan Yazlık Okuma Programı'nın bir parçasıydı. Bu programı Junction Kentinin Kızgın Yazı diye tanımlıyoruz. Her çocuğun okuduğu kitaplar için birer oy vermeye hakkı var. Çocukları okumaya yöneltmek için yıllar boyunca bu yöntemi geliştirdik. Çünkü bu bizim en önemli sorumluluklarımızdan biri."

Yine bakışlarıyla, *biz ne yaptığımızı biliyoruz*, der gibiydi. *Ve ben sana çok nazik davranıyorum. Öyle değil mi? Üstelik sen yaşamın boyunca buraya bir kez bile gelmedin. Şimdi içeri kafanı uzatma yürekliliğini gösterdin ve hemen eleştiriye başladın.*

Sam, kendisini büyük bir haksızlık yapmış gibi hissetmeye başlıyordu. Lortz tartışmayı henüz kazanmamıştı. Hiç olmazsa tamamen. Ama emlakçı gerilemeye başladığının da farkındaydı.

"Bu ankete göre geçen yıl çocukların en beğendiği film *Elm Sokağı'nda Kâbus-5*'ti. Küçüklerin en sevdikleri rock grubunun adı Guns and Roses. İkinci ise Ozzy Osbourne adında biriydi. Anladığım

kadarıyla bu genç, konserleri sırasında dişleriyle canlı hayvanların kafalarını kopartmakla ün yapmış. Çocukların en sevdikleri roman, *Kuğunun Şarkısı* adlı bir cep kitabıydı. Robert McCammon adında birinin yazdığı bir dehşet hikâyesi... Ve biz o kitabı durmadan yenilemek zorunda kalıyoruz, Sam. Çünkü roman birkaç hafta içerisinde yırtık pırtık oluyor. Kuğunun Şarkısı'ndan birini plastikle kaplattım. Ama tabii o da çalındı. O kötü çocuklardan biri tarafından." Lortz'un dudakları gerilerek inceldi. "Beğenilen ikinci yapıt ise yakın akrabalar arasındaki ilişkiler ve çocukların öldürülmesiyle ilgili dehşet verici bir şeydi. Adı, Çatı'ydı sanırım. Bu kitap tam beş yıl listede kaldı. Birkaç çocuk da, *Peyton Aşkları*'ndan söz ettiler." Ardından da Sam'e sert sert baktı Lortz. Ben *Elm Sokağı'nda Kâbus* filmlerinin hiçbirini görmedim. Ozzy Osbourne'un plaklarından hiçbirini dinlemedim. Dinlemeye de niyetim yok. Robert McCammon, Stephen King ve V. C. Andrews'un romanlarını okumaya da. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Galiba." Sam uygun sözcükler aradı. "Çocukların zevklerini engellemenin haksızlık olacağını söylüyorsunuz..."

Kadın neşeyle güldü. Gözleri bir an yine nikel paralara dönüştüler. "Bu bir bölümü. Ama tümü değil. Çocuk Kitaplığı'ndaki posterleri –tartışma götürmeyecek güzel posterlerle sizi sinirlendirenleri– bize Iowa Kütüphanecilik Kurumu gönderdi. IKK, Orta-Batı Kütüphanecilik Cemiyeti'nin bir üyesi. O da Milli Kütüphanecilik Kurumu'na üye. Vergilerin önemli bir bölümü bu kuruma veriliyor. Yani halkın parası. Yani benim param. Ve sizin..."

Sam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bütün bir öğleden sonrasını "Kitaplığınız Sizin İçin Nasıl Çalışıyor?" başlıklı bir konferansı dinleyerek geçirmek niyetinde değildi. Ama buna kendisi çanak tutmamış mıydı? Galiba öyle olmuştu. Adamın emin olduğu bir tek şey vardı: Ardelia Lortz'dan gitgide daha çok nefret ediyordu.

Bayan Lortz konuşmasını amansızca sürdürdü. "Iowa Kütüphanecilik Kurumu bize her ay bir broşür gönderiyor. Broşürde kırk

kadar posterin resimleri oluyor. Bunlardan beş tanesini bize bedava veriyorlar. Daha fazlasını istersek poster başına üç dolar ödüyoruz. Sıkılmaya başladığınızın farkındayım. Ama bu açıklamayı hak ettiniz! Ve artık işin can alacak noktasına da geliyoruz."

Sam sıkıntıyla, "Ben mi?" dedi. "Sıkıldığım filan yok."

Lortz gülümsedi. Dişleri o kadar düzgündü ki takma oldukları hemen anlaşılıyordu. "Burada bir Çocuk Kitaplığı Komitemiz var. Üyeler kimler? Ah, tabii ki çocuklar. Dokuz çocuk. Dört lise, üç orta ve iki ilkokul öğrencisi. Bir çocuğun komiteye girebilmesi için notlarının iyi olması gerekiyor. Sipariş ettiğimiz kitaplardan bazılarını bu komite seçiyor. Geçen sonbaharda kütüphaneyi yeniden düzenlediğimiz zaman yeni perde ve masaları da yine onlar seçtiler... Tabii posterleri de seçenler her zaman onlar. En genç komite üyesinin bir keresinde dediği gibi, işin en eğlenceli yanı da bu. Şimdi anladınız mı?"

Sam, "Evet" diye cevap verdi. "Kırmızı Başlıklı Kız'ı, Aptal Simon'ı ve Kütüphane Polisi'ni çocuklar seçmişler. O posterlerden çok korkunç oldukları için hoşlanıyorlar."

Bayan Lortz güldü. "Doğru!"

Emlakçı birdenbire bütün bunlardan iyice sıkıldığını düşündü. Bu kütüphanede bir şeyler vardı. Bu sezgisiyle posterler ya da kütüphane memuru arasında bir ilgi yoktu. Daha çok kütüphaneyle ilgiliydi. Kütüphane birdenbire insanın kaba etine saplanmış olan sinir bozucu bir kıymığa dönüşmüştü. Her neyse... Sam yeteri kadar sıkılmıştı artık.

Sam, "Bayan Lortz," dedi. "Sizde *Elm Sokağı'nda* Kâbus'un video bandı var mı? Yani Çocuk Kitaplığı'nda? Ya da Guns and Roses veya Ozzy Osbourne'un albümleri?"

Kadın sabırla, "Sam," diye başladı. "Siz benim ne demek istedi ğimi anlamadınız..."

"Ya *Peyton Aşkları*? Bazı çocuklar bu romanı okudukları için eskiyenlerin yerine birkaç tane yenisinden aldınız mı?" Sam daha bu sözleri söylerken, *o eski şeyi hâlâ okuyan VAR mı,* diye düşündü.

"Hayır." Lortz'un yanakları öfkesinden kızarmaya başlamıştı. Kadının kendisine karşı konulmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Ama bizde hırsızlık, çocuklarına kötü davranan baba ve anneler, soygunlarla ilgili kitaplar var. Tabii burada, *Altın Saçlı Kızla Üç Ayı, Hansel ve Gretel, Jack'le Fasulye Sırığı*'ndan söz ediyoruz. Sizin gibi bir insanın daha anlayışlı olacağını sanırdım, Sam."

Emlakçı, "Yani sıkıştığı bir anda yardım ettiğim bir insanın demek istiyorsun. Ama sana da ne oluyor hanımefendi? Bu kent sana bu iş için para vermiyor mu?" demek istedi. Sonra kendisini toparladı. Bayan Lortz'un, "Sizin gibi bir insan" sözleriyle neyi kastettiğini bilmiyordu. Öğrenmek istediğinden de pek emin değildi. Ama bu tartışmanın çığrından çıkmak üzere olduğunun da farkındaydı. Sonunda iş kavgaya dönüşecekti. Buraya küçük konuşmasını canlandırmak için bir şeyler bulmaya gelmişti. Baş kütüphaneciyle Çocuk Kitaplığı konusunda kavga etmeye değil.

Sam, "Sizi kırdıysam özür dilerim," dedi. "Ve artık gitmem gerekiyor."

Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Gerçekten de gitmeniz gerekiyor." Sonra bakışlarıyla ekledi. "Özrün kabul edilmedi. Hiç kabul edilmedi hem de."

Emlakçı mırıldandı. "Galiba yapacağım bu küçük konuşma yüzünden sinirlerim iyice gerildi. Dün gece geç vakitlere dek üzerinde çalıştım." Uysal Sam Peebles tavırlarıyla gülümseyerek elindeki çantayı havaya kaldırdı.

Kadın biraz yatıştı ama bakışları hâlâ öfkeliydi. "Anlıyorum. Biz burada hizmet vermeye çalışıyoruz. Ve tabii vergi ödeyenlerin yapıcı eleştirileri de bizi her zaman ilgilendiriyor." "Yapıcı" sözcüğünü hafifçe vurgulamıştı. Herhalde Sam'e sözlerinin hiç de yapıcı bir tarafı olmadığını açıklamak için.

Artık her şey sona ermişti ve Sam durumu düzeltmek için tuhaf bir istek duyuyordu şimdi. Hatta bu bir ihtiyaca dönüşmüştü. Sanki güzelce yapılmış bir yatağın örtüsünü düzeltmek istiyordu. Sam bunun işadamlarına özgü bir alışkanlık olabileceğini düşündü... Ya da bir iş adamını koruyan kamuflaj. Sam'in aklına garip bir şey geldi. *Bu akşam aslında Ardelia Lortz'la nasıl karşılaştığımdan söz etmeliyim. Yazdığım konuşmadan çok daha başarılı bir biçimde küçük bir kentin kalbini ve ruhunu açıklıyor çünkü. Tabii karşılaşmanın tümü gurur okşayıcı değil. Ama "kuru" olduğu da söylenemez. Bunda cuma geceleri Rotary Kulübü'nde yapılan konuşmalarda bulunmayan bir şey var: Gerçek payı.*

Birdenbire, "Bir iki dakika bayağı heyecanlandık," dediğini duydu ve kadına elini uzattığını da fark etti. "Galiba sınırı aştım. Bana darılmadığınızı umarım."

Lortz, Sam'in eline dokundu... Çabucak... Eli serin, cildi düzgündü. Ama nedense insanda tiksinti de uyandırıyordu. Bayan Lortz, "Tabii darılmadım," dedi. Ama bakışları sözlerini yalanlıyordu.

"Neyse... Artık gitmem gerekiyor."

"Evet. Unutmayın Sam... bu kitaplar sizde ancak bir hafta kalabilir." Parmağını kaldırıp manikürlü tırnağının ucuyla kitapları işaret etti. Sonra da gülümsedi. Bu tebessümde Sam'i çok sarsan bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamadı. "Peşinizden Kütüphane Polisi'ni göndermek istemem."

Sam başını salladı. "Öyle. Bunu ben de istemem."

Ardelia Lortz hâlâ gülümsüyordu. "Tabii ya. Tabii istemezsiniz."

5

Sam kütüphanenin önündeki yolun yarısına geldiği sırada gözlerinin önünde o çığlık atan çocuğun suratı belirdi. (Aptal Simon. Çocuklar onu Aptal Simon diye çağırıyorlar. Bu çok sağlıklı bir şey. Öyle değil mi?) Aynı anda da aklına bir şey geldi. Bu o kadar basit ve pratik

bir şeydi ki bu nedenle durakladı, "Çocuklardan oluşan bir jüri kendilerine fırsat verildiği takdirde öyle bir poster seçebilir... Ama Iowa, Orta-Batı ya da bütün ülkeden bir kütüphanecilik kurumu onlara bu posteri gönderir mi?"

Sam, çocuğun ellerini kendisini içeri hapseden, amansız cama nasıl bastırmış olduğunu hatırladı. Çığlık atmak için acıyla açılmış o ağzı. Bir kütüphane kurumunun böyle bir şey yapabileceğine büsbütün inanamadı. Buna inanmak zordu. Hatta imkânsızdı.

Ya *Peyton Aşkları*? Buna ne dersin? Kütüphaneye gelip giden büyüklerin çoğu o romanı unutmuşlardı bile. Onların çocuklarının bu modası geçmiş romanı yeniden keşfettiklerine inanabilir miyim? Çocuk Kitaplığı'nı kullanacak yaşta olan küçüklerin...

"İşte buna da inanamam!"

Ardelia Lortz'un öfkesinin ikinci bir dozuna katlanmak niyetinde değildi. İlki yetmişti. Ayrıca kadının öfkesini tam anlamıyla açığa vurmadığından da emindi. Sam dönüp arkasına baktı.

Ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Kütüphanenin kapısı kapanmıştı. Sıkıntılı granit suratta diklemesine açılmış bir ağza benziyordu kapı.

Sam, bir süre daha orada durdu. Sonra da arabasını bıraktığı tarafa doğru hızla yürüdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SAM'İN KONUŞMASI

1

Konuşma çok başarılı oldu.

Sam, işe *Konuşmacının Arkadaşı* kitabının "Onları Alıştırmak" bölümünden seçip kendince uyarladığı iki fıkrayla başladı. Bunlardan biri ürününü toptan satmaya kalkan bir çiftçiyle ilgiliydi. İkincisi ise Eskimolara donmuş yiyecek satmaya çalışan bir satıcıyla. Emlakçı konuşmasının ortaları için de bir fıkra seçmişti. Ne de olsa bu bölüm oldukça "kuru"ydu. "İşlerini Bitirmek" bölümünden uygun bir fıkra bulmuştu. Yanına kurşunkalemle işaret koyacağı sırada aklına Ardelia Lortz ve *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* kitabı gelmişti. Kadın, "Dinleyicileriniz her şeyi unutsalar bile, yine de iyi seçilmiş birkaç dizeyi hatırlarlar," demişti. Sam de bu yüzden "İlham" bölümünde kadının da söylediği gibi uygun, kısa bir şiir bulmuştu.

Sam o gece, başlarını kaldırarak gözlerini ona diken Rotary Kulübü üyelerine, "Junction kenti gibi küçük bir yerde neden yaşadığımı ve çalıştığımı açıklamaya çalıştım," dedi. "Onları biraz mantıklı bulacağınızı umarım. Bulmazsanız başım dertte demektir."

Bu sözleri hafif kahkahalarla ve viski kokusuyla karşılandı.

Sam iyice terliyordu artık. Ama aslında kendisini gayet iyi hissediyordu. Bu işten yakasını başına bir dert gelmeden sıyıracağına

inanmaya da başlamıştı. Mikrofon bir kez cızırdamış, kimse kalkıp çıkmamış, yemekleri suratına fırlatmamıştı. Bir iki kişi bağırmıştı ama şaka yollu.

"Bence Spencer Michael Free adlı bir şair benim anlatmaya çalıştıklarımı çok daha ustaca bir biçimde açıklıyor.

Anlayacağınız küçük kentteki iş yerlerinde satmaya çalıştığımız her şey, büyük şehirlerdeki alışveriş merkezlerinden daha ucuza sağlanabilir. Bu tür yerler ihtiyacınız olan her mal ve hizmeti orada bulabileceğinizden söz ederek övünürler. Araba parkları da bedavadır. Belki de bu bakımdan hemen hemen haklı sayılabilirler. Ama küçük kent işadamları, büyük alışveriş merkezlerinin veremedikleri bir şeyi sağlarlar. Ve Bay Free de şiirinde bundan söz ediyor. Şiir uzun değil, ama pek çok şeyi de açıklıyor."

Bu dünyada önemli olan insanca ilişkilerdir.
Ellerimizin birbirlerine dokunmaları,
Ve bu bitkin kalbe,
Evden, ekmekten ve şaraptan çok daha fazla
Şey anlatır.
Çünkü gece sona erdiğinde evde yiter.
Ekmek ise bir gün dayanır.
Ama bir elin dokunuşu ve bir ses,
Her zaman ruhunda şarkı söyler.

Sam önündeki kâğıttan başını kaldırdı. Ve o gün ikinci kez sözlerinde ciddi olduğunu fark ederek şaşırdı. Kalbi mutluluk ve minnetle dolup taşıyordu. İnsanın hâlâ bir kalbi olduğunu keşfetmesi güzel bir şeydi. Sıradan günlerin, sıradan işlerinin kalbini yıpratmadığını, tersine hâlâ kendi ağzından konuşabildiğini anlamak da öyle.

"Ve biz küçük kentlerde çalışan işadamları ve işkadınları işte bu insanca ilişkiyi sağlıyoruz. Bir bakıma pek de fazla bir şey sayılmaz

bu... Ama diğer taraftan 'her şey' demektir. Bunun daha fazlasını istememe engel olduğunu da biliyorum. Bu geceki konuşmayı yapacak olan Akrobat Joe'nun çabucak iyileşmesini diliyor, benden onun yerine geçmemi istediği için Craig Jones'a teşekkür ediyorum. Size de iç sıkıcı küçük konuşmamı sabırla dinlediğiniz için... Sağ olun."

Alkışlar, Sam daha son cümlesini tamamlamadan başladı. Naomi'nin makinede yazdığı ve kendisinin de akşama kadar düzelttiği kâğıtları toplarken daha da arttı. Böyle bir şeyi beklemeyen tepkiden şaşıran Sam yerine geçerken de en üst noktasına ulaştı.

Emlakçı kendi kendine, *eh,* dedi. *Bunun nedeni içki. Onlara bir partide İsa'yla karşılaştığım için sigarayı bıraktığımı söyleseydim yine de alkışlarlardı beni.*

Sonra üyeler ayağa kalkmaya başladılar. Sam, *galiba konuşmayı fazla uzattım,* diye düşündü. *Hepsi de gitmek için acele ediyor.* Ama adamlar onu hâlâ alkışlıyorlardı. Sonra, Craig Jones'un ona el salladığını fark etti. Ancak bir iki dakika sonra Craig'in ne istediğini anladı, *ayağa kalk, onları selamla,* demeye çalışıyordu.

Sam eliyle işaret etti. *Sen çıldırmışsın!*

Craig kesin bir tavırla başını salladıktan sonra ellerini telaşla havaya kaldırdı. Bu haliyle sadık cemaatin ilahiyi daha yüksek sesle söylemesini isteyen bir rahibi andırıyordu.

Sam bu yüzden ayağa kalktı ve diğer üyeler, "Yaşa!" diye bağırdıkları zaman da iyice şaşırdı.

Craig birkaç dakika sonra podyuma yaklaştı. Mikrofona birkaç kez vurduktan sonra gürültü kesildi. "Sam'in konuşması sayesinde o lastikten yapılmış tavuklara verdiğimiz paranın karşılığını kat kat aldık sanırım," dedi.

Craig'in bu sözleri tekrar alkışlara neden oldu.

Sonra Sam'e doğru döndü. "Böyle bir yeteneğin olduğunu bilseydim, o akrobatı tutmaya kalkışmazdım Sammy."

Alkışlar salonda yankılandı. Şimdi alkışlara ıslıklar da karışıyordu. Daha sesler kesilmeden, Craig, emlakçının elini yakalayarak hararetle sıktı. "Konuşman harikaydı! Nereden kopya ettin, Sam?"

"Kopya etmedim." Sam'in yanakları alev alev yanıyordu. Konuşmaya başlamadan önce hafif bir cin tonik içmişti ama şimdi kendisini biraz sarhoşmuş gibi hissediyordu. "Ben yazdım. Kütüphaneden bir, iki kitap aldım. Onların da yararı oldu."

Şimdi diğer üyeler de etraflarını sarmaya başlıyorlardı. Sam'in elini arka arkaya sıkıyorlardı. Sam kendisini yazın kurak zamanlarda kullanılan bir tulumbaya benzetmeye başlamıştı.

Biri Sam'in kulağına, "Harikaydı!" diye haykırdı. Sam döndü. Bağıran Frank Stephens'tı. Kamyoncular Sendikası üyesi tutuklandığı zaman onun yerini alan üye. "Keşke konuşmanı banda alsaydık! Gereken kimselere satardık! Kahretsin! Konuşman harikaydı, Sam!"

Rudy Pearlman, "Ülkeyi dolaşarak bu konuşmayı tekrarlamalısın," dedi. Yuvarlak yüzü kızarmıştı, ter içindeydi. "Az kalsın ağlıyordum! Yemin ederim! O şiiri nereden buldun?"

Sam, "Kütüphaneden," diye cevap verdi. Sersemliği hâlâ geçmemişti... Konuşmasını parça parça edilmeden bitirmenin verdiği rahatlığın yerini ihtiyatlı bir sevinç almaya başlıyordu. Bruce Engalls dirseğinden tutmuş bara doğru götürüyordu Sam'i. Bir taraftan da, "Ahmakların buluştuğu bu kulüpte iki yıldan beri dinlediğim en güzel konuşmaydı!" diye bağırıyordu. "Belki de beş yıldan beri dinlediğim en güzel konuşma! Kahrolasıca bir akrobata ne gerek var? İzin ver de sana bir içki ikram edeyim, Sam. Kahretsin! İki içki ikram edeyim!"

2

Sam üyelerin ellerinden kurtulamadan altı içki içti. Hepsi de bedavaydı tabii... Ve bu zafer dolu geceyi Craig Jones, onu Kelton Caddesi'ndeki evinin önünde bıraktığı zaman kapıdaki paspasın üzerine kusarak tamamladı. Midesi ağzına geldiği sırada Sam de anahtarını ön kapının kilidine uydurmaya çalışıyordu. Bu zor bir işti. Çünkü kapıda üç kilit, onun elinde dört anahtar vardı. Ve midesindekileri verandanın yanındaki ağaççıkların arasına çıkaracak zaman bulamadı. Sonunda kapıyı açmayı başardığı zaman, paspası dikkatle iki yanından tutarak kaldırıp yana attı.

Daha sonra bir fincan kahveyi midesinde tutmayı başardı. Ama o sırada telefon iki kez çaldı. Yine onu kutlamak isteyenlerdi. İkinci telefon, o gece kulüpte olmayan Elmer Baskin'dendi. Sam kendisini biraz Bir Yıldız Doğuyor filminde oynayan Judy Garland gibi hissetmeye başladı. Ama midesi hâlâ bulanırken bunun zevkini çıkarması da zordu. Kafası ise onu fazla içtiği için cezalandırmaya başlamıştı.

Sam başkalarının da arayacaklarını düşünerek oturma odasındaki telesekreteri çalıştırdı. Sonra yukarıya, yatak odasına çıktı. Yatağın başucundaki telefonun fişini çekti. İki aspirin alıp soyundu ve yatağa girdi.

Uykusu çabuk geldi. Hem sarhoş olmuştu hem de yorgundu. Ama tam uykuya dalacağı sırada, *bütün bunların çoğunu Naomi'ye borçluyum,* diye düşündü. *Bir de kütüphanedeki o huysuz kadına. Adı Horst'tu onun. Hayır Borscht. Her neyse... Belki ona da bir ikramiye vermem gerekir.*

Aşağıdaki telefonun çalmaya başladığını duydu. Sonra telesekreter çalışmaya başladı.

Sam uykulu uykulu, "Aferin sana," dedi. "Görevini yap. Ne de olsa sana bu görev için para vermiyor muyum?"

Sonra etrafını bir karanlık sardı. Ve Sam cumartesi sabahı saat ona kadar kendine gelemedi.

3

Emlakçı, yaşayanlar dünyasına ekşi bir mide ve hafifçe zonklayan bir kafayla döndü. Tabii durumu daha da kötü olabilirdi. Paspas için üzülüyordu ama hiç değilse içkinin bir kısmını kafasını daha da kötü bir biçimde etkilemeden atabildiği için memnundu. Sam duşun altında on dakika kaldı. Vücudunu yıkar gibi yaptı. Sonra kurulanarak giyindi. Başına bir havlu sarıp aşağıya indi. Telesekreterin üstündeki kırmızı mesaj ışığı yanıp sönüyordu. "Mesaj Tekrarı" düğmesine bastığı zaman teyp biraz geri sardı. Anlaşılan uykuya dalarken duyduğu son mesajdı.

Biiip! "Merhaba Sam." Başındaki havluyu çıkarırken duraklayarak kaşlarını çattı. Bir kadın sesiydi bu. Emlakçının tanıdığı bir ses. Ama kimin sesi? "Konuşmanızın çok başarılı olduğunu duydum. Sizin adınıza çok seviniyorum."

Sam konuşanın Lortz olduğunu anladı.

Telefon numaramı nereden bulmuş?... Ah, telefon rehberi de bunun için hazırlanıyor! Sonra kütüphane kartımın üzerine de numaramı yazdım. Öyle değil mi? Evet. Nedense sırtı birdenbire ürperdi.

Kadın konuşmasına devam ediyordu. "Ödünç aldığınız kitapları nisanın altısına kadar geri vermeniz gerektiğini biliyorsunuz." Sonra cilveli bir tavırla ekledi. "Kütüphane Polisi'ni unutmayın."

Sonra bir çıtırtı oldu. Kadın telefonu kapatmıştı. Sam'in telesekreterinde bütün mesajların tekrarlandığını gösteren ışık yandı. Sam boş odaya, "Sen aşağılık bir kadınsın," dedi. "Öyle değil mi bayan?" Sonra ekmek kızartmak için mutfağa gitti.

4

Naomi, Sam'in başarılı bir konuşmacı olduğunu zaferle kanıtlamasından bir hafta sonra, cuma sabahı bürosuna gittiği zaman Sam, ona uzun beyaz bir zarf uzattı. Üzerinde genç kadının adı yazılıydı.

Naomi pelerinini çıkararak, kuşkuyla, "Bu da ne?" diye sordu. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. İlkbaharın başlarına özgü o şiddetli ve sıkıcı yağmurlardandı.

"Aç da bak."

Genç kadın da öyle yaptı. Zarfın içinde bir teşekkür kartı vardı. Karta Andrew Jackson'ın bir portresi iliştirilmişti. "Yirmi dolar!" Naomi'nin kuşkusu daha da arttı. "Neden?"

Sam, "Çünkü beni kütüphaneye gönderdiğin zaman hayatımı da kurtarmış oldun," dedi. "Konuşmamı çok beğendiler Naomi. Galiba çok başarılıydım dersem bu yalan olmaz. Kabul edeceğinden emin olsaydım zarfa bir ellilik koyardım."

Genç kadın durumu anladı. Memnun olduğu da belliydi, ama yine de parayı geri vermeye çalıştı. "Fikrimin işe yaradığına gerçekten çok sevindim, Sam. Ama ben bu parayı alamam..."

Adam, "Alabilirsin," dedi. "Ve alacaksın. Yanımda bir satıcı olarak çalışsaydın, komisyon alırdın, öyle değil mi?"

"Ama yanında satıcı olarak çalışmıyorum. Çünkü ben hiçbir şey satamam. İzciyken, yaptığımız kurabiyeleri benden sadece annem satın alırdı."

"Naomi. Hayatım. Hayır, hayır... endişelenip telaşlanma! Sana sulanacak değilim. Bütün bunlar iki yıl önce oldu."

Genç kadın, "Gerçekten öyle," diye başını salladı. Ama yine de endişeliydi. Gerektiğinde kaçabileceğinden emin olmak için kapıya doğru baktı.

"Sen olanların farkında mısın? O lanet olasıca konuşmadan beri iki ev sattım ve hemen hemen iki yüz bin dolar değerinde sigorta po-

liçeleri hazırladım. Tabii aslında komisyonu düşük olan grup sigortalarındandı. Ama yine de yeni bir araba almamı biraz daha kolaylaştıracak. O yirmiliği almazsan kendimi çok boktan hissedeceğim."

Naomi şok geçiriyormuş gibiydi. "Sam, lütfen!" Genç kadın Baptist mezhebine çok bağlıydı. O ve annesi Proverbia'daki oturdukları ev kadar harap bir kiliseye gidiyorlardı. Sam bunu biliyordu. Çünkü oraya uğramıştı bir kere. Ama Naomi'nin memnun olduğunu fark ederek sevindi... Genç kadın biraz rahatlamış gibiydi de.

Sam 1988 yazında Naomi'yle iki kez çıkmıştı. İkincisinde genç kadına sulanmaya kalkışmıştı. Ama yine de terbiyelice yapmıştı bunu. Daha doğrusu zemin yoklamaya çalışmıştı. Ama sulanma yine de sulanmaydı. Tabii bu Sam'in bir işine yaramamıştı. Naomi, Denver Broncos takımında savunmada oynayabilecek kadar ustaydı. Sam'e, *senden hoşlanmıyor değilim*, demişti. *Ama biz böyle bir ilişkiyi yürütemeyiz*. Sam şaşırmış ve yalnızca nedenini sormuştu.

Naomi ise yalnızca başını sallamıştı. "Bazı şeyleri anlatmak çok zor, Sam. Ama bu onların doğru olmadıkları anlamına da gelmez. Bu iş olacak gibi değil. Bana inan. Olacak gibi değil."

Sam, şimdi, "O sözcüğü kullandığım için özür dilerim Naomi," diyordu. Alçakgönüllü bir tavırla konuşmuştu, ama genç kadının iddia ettiği kadar titiz bir namus kumkuması olduğunu da sanmıyordu. "Şunu demek istiyorum. O yirmiliği almazsan kendimi bok gibi hissedeceğim."

Naomi parayı çantasına koyarken vakur bir edayla bakmaya çalıştı Sam'e. Bunu başaracaktı da. Ama dudaklarının kenarı hafifçe titreşti. "İşte. Oldu mu?"

"Ellilik verebilseydim, daha sevinirdim. Elli dolar alır mısın Omes?"

Genç kadın, "Hayır," dedi. "Ve lütfen beni Omes diye çağırma. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Affedersin."

"Özrünü kabul ediyorum. Şimdi neden bu konuyu kapatmıyoruz?"

Sam, uysalca, "Pekâlâ," dedi.

"Birkaç kişinin konuşmanı beğendiğini duydum. Craig Jones, seni öve öve göklere çıkardı. Sence işinin artmasının nedeni bu mu gerçekten?"

Sam, "Eğer bir..." diye başladı. Sonra durakladı. "Evet. öyle. Bazen işler böyle gelişiyor. Tuhaf ama doğru. Bu hafta bizim satış grafiği iyice yükseldi. Tabii yine iniş olacak. Ama ta aşağılara kadar ineceğini de sanmıyorum. Yeni müşterilerim çalışma tarzımı beğenirlerse her şey daha iyi olur. Beğeneceklerini de sanıyorum." Sam iskemlesinde arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde birbirine kenetleyip gözlerini düşünceli bir tavırla tavana dikti. "Craig Jones, beni arayıp konuşma yapmaya zorladığı zaman onu oracıkta vurabilirdim. Şaka değil bu, Naomi."

Genç kadın, "Biliyorum," dedi. "Vücuduna zehirli sarmaşık dolanmış birine benziyordun."

"Öyle mi?" Sam güldü. "Evet, öyle sanırım. Bazen işler nasıl da düzeliyor! Bir şans eseri bu. Bir Tanrı varsa vidaları biraz gevşetmesi iyi olur."

Naomi'nin bu küfründen dolayı kendisini azarlamasını bekledi. Bu ilk kez olmayacaktı! Ama genç kadın bu gün bu fırsattan yararlanmadı. Onun yerine, "Sen sandığından daha şanslısın," dedi. "Yani kütüphaneden aldığın kitaplar gerçekten işine yaradılarsa. Çünkü kütüphane cumaları genellikle akşamüzeri beşte açılıyor. Bunu sana söyleyecektim ama sonra unuttum."

"Ya?"

"Herhalde Bay Price'ı raporlarını hazırlamaya çalışırken yakaladın?"

Sam, "Price mı?" diye sordu. "Bay Peckham'ı mı kastediyorsun? Şu gazete okuyan kapıcıyı?"

Naomi, *hayır*, der gibi başını salladı. "Bildiğim kadarıyla bu kentte bir tek Peckham vardı. Eddie Peckham. O da yıllar önce öldü. Ben Bay Price'tan söz ediyorum. Kütüphane memurundan." Sam'e dünyanın en et kafalı adamı olduğuna inanıyormuş gibi bakıyordu. Ya da Iowa'da, Junction kentinin en et kafalı adamı. "Uzun boylu mu o? Zayıf mı? Elli yaşlarında kadar mı?

Sam, "Hayır," dedi. "Ben Lortz adlı bir kadınla karşılaştım. Kısa boylu, tombul. Kadınların parlak yeşil polyester giysiler giymeye bayıldıkları o yaşta."

Naomi'nin yüzünde karmakarışık duygularının neden olduğu bir ifade belirdi. Hayreti kuşku izledi. Kuşkuyu hafif bir öfkeyle karışık bir alay. Böyle bir dizi ifade hemen hemen her zaman aynı anlama gelirdi. Birinin kendisine takıldığından kuşkulanmaya başladığı anlamına. Sam daha normal koşullar altında bu durumu merak edebilirdi. Ama bütün hafta emlak işleriyle uğraşmıştı. Yazılması gereken bir sürü şey vardı. Daha şimdiden aklı bu konuya kaymaya başlamıştı bile.

Naomi, "Ah..." diye güldü. "Bayan Lortz demek? Herhalde çok eğlendin?"

Sam, "O tuhaf bir kadın," dedi.

Naomi başını salladı. "Gerçekten öyle. Hatta o kesinlikle..."

Eğer genç kadın cümlesini tamamlasaydı herhalde Sam Peebles'ı fena halde de şaşırtacaktı. Ama adamın biraz önce belirttiği gibi şans, insanların yaşamında gülünç denilecek kadar önemli bir rol oynuyordu. Ve o anda da şans işe karıştı.

Telefon çalmaya başladı.

Arayan Burt Iverson'dı. Junction kentindeki küçük hukukçular grubunun ruhani lideri. Iverson, gerçekten büyük bir sigorta işini görüşmek istiyordu. "Yeni tıp merkezi... Grup sigortası... Henüz planlama aşamasında ama bu işin ne kadar büyük olabileceğini herhalde tahmin ediyorsun, Sam..."

Sam tekrar Naomi'ye döndüğü zaman Bayan Lortz'u unutmuştu bile. Evet, bu işin ne kadar büyük olabileceğini pekâlâ kestirebiliyordu. Sonunda bir Mercedes-Benz'in direksiyonuna geçebilirdi. Ve ayrıca şansının açılmasına o budalaca konuşmanın ne ölçüde yararı olduğunu düşünmek de istemiyordu pek...

Naomi, Sam'in ona takıldığına gerçekten inanmıştı. Genç kadın Ardelia Lortz'un kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu Sam'in bildiğini de sanıyordu. Sonuçta o kadın son yirmi yılda Junction kentinde görülen en korkunç olaya yol açmıştı... Ya da İkinci Dünya Savaşı'ndan beri görülen en korkunç olaya. İkinci Dünya Savaşı sırasında Moggins'lerin oğlu Pasifik'ten eve anormalleşmiş olarak dönmüş ve bütün ailesini öldürmüştü. Sonra tabancasını sağ kulağına sokarak kendini de öldürmüştü. Ira Moggins bu işleri Naomi, kente gelmeden önce yapmıştı. Genç kadın, Ardelia Macerası'nın Sam'in Junction kentine yerleşmeden önce olduğunu hatırlamamıştı.

Her neyse... Naomi konuyu kafasından atmıştı. Sam telefonu kapattığı sırada o da, *Stouffer de lasagna mı yesem,* diye düşünüyordu. *Yoksa Lean Cuisine'den bir şeyler mi alsam?* Emlakçı genç kadına on ikiye kadar arka arkaya mektuplar dikte etti. Sonra da Naomi'ye, "Benimle McKenna'ya öğle yemeği yemeye gelir misin?" diye sordu. Genç kadın bu teklifi reddetti. Gidip annesine bakması gerekiyordu. Bu kış iyice kötüleşmişti. Emlakçı da, Naomi de Ardelia Lortz konusunu açmadılar.

Yani o gün...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP KİTAPLAR

1

Sam hafta boyunca fazla kahvaltı etmezdi. Bir bardak portakal suyu ve yulaftan yapılmış bir çörek yeterdi ona. Ama cumartesi sabahları geç kalkmaktan hoşlanır, meydandaki McKenna'ya giderek ağır ağır biftek ve yumurtasını yerken gazeteleri de şöyle bir gözden geçirmek yerine dikkatle okurdu. (Tabii Rotary Kulübü'nde içtiği için akşamdan kalma olmadığı günlerde.)

Sam ertesi sabah da aynı programı uyguladı. Nisanın yedisinde yani. Artık bir gün önceki gibi yağmur yağmıyordu. Gökyüzü uçuk ama güzel bir maviydi. Baharın başlangıcını simgeliyordu. Kahvaltıdan sonra evine yolunu uzatarak döndü. Zaman zaman durarak kimlerin çiğdem ve lalelerinin açtığına, kimlerinkinin geciktiğine bakıyordu. Evine, onu on geçe vardı.

Telesekreterin "Mesaj Tekrarı" lambası yanıyordu. Düğmeye basıp bir sigara aldı.

Ardelia Lortz'un o yumuşak ama tartışma götürmeyecek sesi duyuldu. "Merhaba Sam." Emlakçının kibrit tutan eli havada kalakaldı. "Açıkçası beni hayal kırıklığına uğrattınız. Kitapların geri getirilmiş olmaları gerekirdi."

Sam, "Ah, kahretsin!" diye bağırdı.

Bütün hafta boyunca kafasını bir şey kemirip durmuştu. Aradığınız kelimenin ta dilinizin ucuna dek gelmesine, ama bunu bir türlü bulup söyleyememenize benziyordu. Kitaplar... O kahrolasıca kitaplar... Artık kadının onun tam istediği gibi kültür düşkünü bir adam olduğunu düşünmesi kolaylaşmıştı. Ne de olsa Sam üzerine düşmemesine karşın gereksiz yere Çocuk Kitaplığı'na hangi posterlerin yakışacağını, hangilerinin de yakışmayacağını söyleyen adamdı. Şimdi bir tek gerçek soru vardı: Lortz onu böylece telesekreter yoluyla azarlamış mı oluyordu? Yoksa Sam'le karşı karşıya gelinceye kadar bekleyecek miydi?

Sam kibriti söndürüp telefonun yanındaki tablaya attı.

Bayan Lortz o yumuşak ve haddinden fazla mantıklı sesiyle konuşmasını sürdürüyordu. "Yanılmıyorsam size *Konuşmacının Arkadaşı* ve *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* adlı kitapların Kütüphanenin Özel Kaynaklar Bölümü'nden geldiğini ve sizde bir haftadan daha fazla kalamayacağını açıklamıştım! Sizden daha uygun biçimde davranmanızı beklerdim Sam. Gerçekten..."

Sam kendi evinde, dudaklarının arasında yanmamış bir sigarayla durduğunu ve suçluluk duygusu yüzünden önce boynunun sonra da yanaklarının kızarmaya başladıklarını hissederek fena halde öfkelendi. Onu yine tuttukları gibi dördüncü sınıfa geri götürmüşlerdi. Bu kez köşeye konulmuş olan taburede oturuyordu. Başına da kâğıttan yapılmış bir külah geçirmişlerdi.

Ardelia Lortz büyük bir bağışta bulunuyormuş gibi, "Ancak süreyi uzatmaya karar verdim," diyordu. "Aldığınız kitapları pazartesi günü öğleden sonraya kadar geri getirmelisiniz. Lütfen kötü bir şey olmasını engellememe yardım edin." Bir an durdu. "Kütüphane Polisi'ni unutmayın Sam!"

Sam, "Bu şaka da bayatladı artık Ardelia bebeğim," diye homurdandı. Ama bu sözleri de duymamıştı kadın. Çünkü Bayan Lortz Kütüphane Polisi'nden söz ettikten sonra telefonu kapatmış ve aygıt da otomatik olarak durmuştu.

2

Sam sigarasını yakmak için bir kibrit daha yaktı. İçine çektiği ilk dumanı verirken nasıl hareket edeceği konusunda aklına bir şey geldi. Belki bu biraz korkakça bir davranış olacaktı. Ama hiç olmazsa Bayan Lortz'la olan hesabını böylece tamamen kapatmış olacaktı. Ayrıca bunun kabaca ama adil bir yanı da vardı.

Naomi'ye hak ettiği ödülü vermişti. Şimdi de aynı şeyi Ardelia için yapacaktı. Sam çalışma odasında o ünlü konuşmasını hazırladığı yazı masasının başına geçerek not defterini önüne çekti. Sayfaların yukarısında, SAMUEL PEEBLES yazılıydı. Emlakçı çabucak bir not yazdı:

Sevgili Bayan Lortz.

Kitaplarınızı geri vermekte geciktiğim için özür dilerim. Bunu bilerek yapıyorum aslında. Çünkü konuşmamı hazırlarken kitapların bana büyük bir yardımı oldu. Lütfen bu parayı geciken kitaplar için verilen bir ceza olarak kabul edin. Gerisini de minnetimin karşılığı olarak saklayın.

Saygılarımla,
Sam Peebles

Sam Peebles

Altına imzasını attı. Çekmecesinde ataç ararken notu tekrar okudu. "Kitaplarınız" sözcüğünün yerine "Kütüphanenin Yapıtları"nı demeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Ardelia Lortz'un, "Devlet benim!" felsefesini çok benimsemiş olduğu belliydi. Bu "devlet" yerel bir kütüphane olsa bile.

Emlakçı cüzdanından çıkardığı yirmilik banknotu ataşla nota iliştirdi. Bir an durakladı. Parmaklarını huzursuzca masasının kenarına vurup duruyordu.

"Kadın bunu bir rüşvet sayacak. Herhalde alınacak ve fena halde de öfkelenecek."

Gerçekten böyle olabilirdi. Ama Sam'in buna aldırdığı yoktu. Lortz denilen kadının bu sabahki cilveli telefon konuşmasının ardında gizli olan şeyi kestirebiliyordu. Hatta belki de iki telefon konuşmasının da. Sam, Çocuk Kitaplığı'ndaki posterler konusunda onu fazla sıkıştırmıştı. Ve kadın şimdi bunun acısını çıkarıyordu. Ya da çıkarmaya çalışıyordu. Ama bu dördüncü sınıf değildi. Sam de dehşete kapılarak telaşla kaçmaya çalışan bir çocuk olmadığı gibi. (Hiç olmazsa artık korkmuyordu.) Kadının kendisini korkutmaya çalışmasına izin de verecek değildi. Onu ne kütüphanenin antresindeki hırçınca emir sindirecekti ne de kütüphane memurunun, "Bir gün geciktin, seni yaramaz çocuk," türünden dırdırları.

Sam yüksek sesle, "Boş versene," dedi. "Parayı istemiyorsan, kütüphaneyi savunma fonuna yatırabilirsin. Ya da böyle bir şeye."

Yirmi doları iliştirdiği notu masaya bırakmıştı. Bunu kadına götürüp vermek niyetinde de değildi. Ardelia'nın ukalalıklarını dinlemek istemiyordu. Notu, ucu dışarı çıkacak biçimde kitaplardan birinin içine sokacaktı. Sonra da iki kitabın üst üste koyup bir lastik bant geçirecekti. Sonra da kitap kutusuna atacaktı. Junction kentinde, Ardelia Lortz'u görmeden tam altı yıl yaşamıştı. Şansı yardım ettiği takdirde onunla yine bir altı yıl sonra karşılaşacaktı.

Artık bütün yapacağı o iki kitabı bulmaktı.

Kitapların masasının üstünde olmadıkları kesindi. Sam yemek odasındaki masaya baktı. Genellikle geri vermesi gereken şeyleri oraya koyardı. Bruce'un Video Durağı'na götüreceği iki bant duruyordu. Onların yanında üzerinde "Gazeteci Çocuk" yazılı bir zarf vardı. İçine iki sigorta poliçesi koymuştu... Ama *Konuşmacının Arkadaşı* masada değildi. *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* de öyle.

Sam, "Kahretsin..." diye mırıldanarak başını kaşıdı. "Hangi cehennemde bu kitaplar?..."

Mutfağa geçti. Masada, eve döndüğü zaman bıraktığı sabah gazetesinden başka hiçbir şey yoktu. Sam etrafa bakarken gazeteyi dalgınca odun sobasının yanındaki mukavva kutuya attı. Tezgâhta ise bir gece önce içinden donmuş yemeği aldığı karton kutu duruyordu.

İkinci kattaki odalara da bakmak için ağır ağır yukarı çıkarken endişelenmeye başlamıştı bile.

3

O gün öğleden sonra saat üçte Sam iyice telaşlanmıştı. Bir yandan da öfkeden köpürüyordu. Evi, yukarıdan aşağıya kadar iki kez aramış, hatta bodruma bile bakmıştı. Geçen pazartesi akşamı geç vakit bürosundan eve dönerken kitapların yanında olduğunu bilmesine rağmen gidip işyerini de aramıştı. Tabii kitap filan bulamamıştı. Baharın en güzel cumartesi günlerinden biriydi. Gün boyu kütüphaneye ait iki kitabı boş yere aradığı için mahvolmuştu.

Emlakçı, kadının cilveli sesini hatırlayıp duruyordu. "Kütüphane Polisi'ni unutmayın Sam." Herhalde Lortz, adamı ne kadar sinirlendirdiğini anlasaydı çok mutlu olurdu. Gerçekten bir Kütüphane Polisi olsaydı, bu cadı onu üzerime memnuniyetle saldırtırdı. Bundan eminim. Sam bunu düşündükçe büsbütün hiddetlendi.

Tekrar çalışma odasına gitti. Ardelia Lortz'a yazdığı ve yirmi doları iliştirdiği not, masasından ona sakin sakin bakıyordu.

Emlakçı, "Kahretsin!" diye haykırdı. Az kalsın evi yeniden çabucak arayacaktı ama son anda kendini tuttu. Hiçbir yararı olmayacaktı çünkü.

Sam birdenbire çoktan ölmüş olan annesinin sesini duydu. Bu ses yumuşak, tatlı ve mantıklıydı. "Bir şeyi bulamadığın zaman sağa sola koşarak onu aramanın hiçbir yararı olmaz, Sam. Onun yerine oturup düşün. Kafanı kullan ve ayaklarını boş yere yorma!"

Bu öğüt Sam on yaşındayken onun işine yaramıştı. Şimdi kırkın daydı ama bunun yine de yararı olabilirdi belki. Sam masasının başına geçerek oturdu. Bayan Lortz o lanet olasıca kitapları kendisine verdikten sonra olanları hatırlamaya çalıştı.

O kitapları, kütüphaneden Sam'in Pizza Evi'ne götürdüm. Oradan mantarlı-pepperoni'li bir pizza aldım. Bunu büromdaki masamda yerken bir taraftan da, *Konuşmacının Arkadaşı* adlı kitabı karıştırdım. Hoş espriler arıyor ve onları nasıl kullanacağımı anlamaya çalışıyordum. Emlakçı, kitaba azıcık bir pizza sosu bulaşmaması için ne kadar dikkatli davrandığını hatırlıyordu. Ama şimdi o davranışı gülünç geliyordu. Çünkü kitapları bulamıyordu.

O gün öğleden sonra daha çok konuşmamla ilgilendim. Fıkraları kattım. Şiirin daha iyi uyması için son bölümü yeniden yazdım. Sonra da akşama doğru eve gittim. Cuma günü oldu bütün bunlar. Eve dönerken konuşma yanımdaydı ama kitapları almamıştım. Bundan eminim. Rotary Kulübü'nün yemeğine gitme saati geldiği zaman Craig Jones, beni aldı. Ve dönüşte beni eve yine o bıraktı. Ondan sonra paspası vaftiz ettim.

Cumartesi sabahı fazla şiddetli olmayan ama beni sinirlendiren o baş ağrısıyla uğraştım. Hafta sonunun geri kalan bölümünde evde oturdum, kitap okudum, televizyon seyrettim. Yani... açıkçası zaferimin tadını çıkardım. Bütün hafta sonu boyunca büroma da hiç uğramadım.

Pekâlâ... Artık zor kısma geldik. Şimdi iyice düşün Sam. Ama sonra pek fazla düşünmesine gerek olmadığını anladı.

Pazartesi günü akşamüzeri bürodan beşe çeyrek kala çıkacaktım. Ama telefon çaldı. Ben de geri döndüm. Arayan Stu Youngman'dı. Benden eviyle ilgili bir sigorta poliçesini hazırlamamı istedi. Bunun için hatırı sayılır bir prim de ödeyecekti. Bu hafta yağan para yağmurunun başlangıcıydı bu. Stu'yla konuşurken gözüm masada duran o iki kitaba ilişti. Bürodan ikinci kez çıkarken bir elimde çantam vardı, diğerinde de o kitaplar.

Onları o akşam kütüphaneye bırakmayı düşünüyordu. *Ama sonra Frank Stephens beni karısı, kendisi ve Omaha'dan gelen yeğeniyle yemek*

yemeye davet etti. Sam küçük bir kentte bir bekârın fazla tanımadığı kimselerin bile amansız bir çöpçatana dönüştüklerini öğrenmişti. Onlarla birlikte Brady'nin Pirzolaları restoranına gittim. Eve geç döndüm. On bire doğru. Bu hafta arası için epey geç sayılırdı. Eve geldiğimde kütüphaneden aldığım kitapları unutmuştum bile.

Ondan sonra kitaplara ne olduğunu hiç bilmiyorum. Onları geri vermem gerektiğini de unuttum. Birdenbire hızlanan iş hayatım yüzünden onları düşünemedim. Kitapları ancak Lortz denilen kadın, beni aradığı zaman hatırladım.

Pekâlâ. Öyleyse onlara ondan sonra dokunmadım bile. Şimdi kitaplar pazartesi akşamı bıraktığım yerde olmalılar.

Sam bir an umutlandı. *Belki de kitaplar hâlâ arabamda!* Tam kalkıp otomobile bakmayı gideceği sırada pazartesi akşamı eve ulaştığı zaman çantasını, kitapları tutan eline nasıl geçirdiğini hatırladı. Bunu, anahtarını sağ cebinden çıkarabilmek için yapmıştı. Yani kitapları arabasında bırakmamıştı.

Pekâlâ... İçeri girdiğin zaman ne yaptın?

Sam mutfak kapısını anahtarıyla açtığını görür gibi oldu. İçeri girmiş, çantasını iskemlenin üzerine bırakıyordu. Sonra elinde kitaplarla dönüyor...

"Ah, olamaz..." diye mırıldandı. Yine endişelenmeye başlıyordu.

Mutfaktaki küçük odun sobasının yakınındaki rafta oldukça büyük bir mukavva kutu duruyordu. Şu içki satan dükkânlardan verilen kutulardan. Kutu birkaç yıldan beri o raftaydı. Bazıları taşınacakları zaman küçük eşyalarını böyle kutulara yerleştirirlerdi ya. Sam de gazetelerini o kutuya atıyordu. Tabii okuduktan sonra. Biraz önce de aynı şeyi yapmıştı. Ve hemen hemen her ay...

Sam, "Pis Dave," diye fısıldadı.

Masasından kalkıp telaşla mutfağa gitti.

4

Yan tarafında Johnnie Walker'ın resmi olan kutu hemen hemen boştu. Sam birkaç gazeteyi karıştırdı... Hiçbir şey bulamayacağını biliyor ama yine de bakıyordu. Öfkeleri yüzünden istedikleri bir şeyin sırf bunu istedikleri için olacağına yarı inanan insanlar gibi. Sam biraz önce kutuya attığı *Gazette*'i ve cuma gününün gazetesini buldu. Tabii aralarında da, altında da kitaplar yoktu. Sam bir an durup düşündü. Sonra da telefona gitti. Her perşembe sabahı evini temizleyen Mary Vasser'la konuşacaktı.

Telefona endişeli bir ses cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba Mary. Ben Sam Peebles."

"Sam?" Kadının sesindeki endişe tarttı. "Bir şey mi oldu?"

Emlakçı, *evet*, demek istedi. *Pazartesi günü öğleden sonra yerel kütüphaneyi yöneten o dişi köpek peşime düşecek! Herhalde bir haç ve avuç dolusu uzun çiviyle.*

Ama tabii böyle bir şey söyleyemezdi. Özellikle Mary'ye. O kötü bir yıldız altında doğan şanssız insanlardandı. Uğursuz iç önsezilerinden oluşan kendilerine özgü kara bir bulutun içinde yaşayan zavallılardan. Mary Vasser'ler kaldırımların üç kat yukarısında kopmak üzere olan kablolara bağlı büyük kara kasaların sallandığına inanırdı. Kaderin, kurbanı düşecekleri yere getirmesini bekleyen kasaların. Bu bir kasa değilse, o zaman sarhoş bir sürücüydü. Sarhoş sürücü değilse, deniz dibindeki depremin neden olduğu dev bir dalgaydı. (Iowa'da mı? Evet, Iowa'da da.) Dev bir dalga değilse, o zaman da bir göktaşıydı, Mary Vasser, telefonla aradığınız zaman hemen, "Kötü bir şey mi oldu?" diye soran hastalardandı.

Sam, "Hiçbir şey olmadı," dedi. "Hiçbir şey. Yalnızca perşembe günü Dave'i görüp görmediğini soracaktım." Aslında bu soru da gereksizdi. Gazeteler alınmıştı çünkü. Ve Junction kentinde bu işi Pis Dave'den başka yapacak kimse de yoktu.

Mary, "Evet," diye cevap verdi. Sam'in neşeyle hiçbir şey olmadığını söylemesi onu daha da telaşlandırmıştı anlaşılan. Şimdi sesi kolaylıkla saklayamadığı bir dehşetle titriyordu. "Gazeteleri almaya geldi. Ona izin vermekle hata mı ettim? Yıllardan beri geliyor. Ben de..."

Sam çılgınca bir neşeyle bağırdı. "Yok canım! Gazetelerin kutuda olmadıklarını gördüm. Bir sorayım dedim..."

"Ama daha önce hiç sormazdın." Mary'nin sesi titriyordu. "O iyi mi? Dave'e kötü bir şey olmadı ya?"

Sam, "Hayır," dedi. "Yani... bilmiyorum. Ben sadece..." Aklına birdenbire bir şey geldi. Deli gibi haykırdı. "Kuponlar! Perşembe günü kuponları kesmeyi unuttum! Onun için..."

Kadın, "Ah," diye mırıldandı. "İstersen benimkileri verebilirim."

"Olmaz, olmaz! Bunu yapamam. Hem..."

Ama Mary adamı susturdu. "Gelecek perşembe kuponları getiririm. Bende binlerce kupon var." Sesinden, *o kadar çok kupon*, diye düşündüğü anlaşılıyordu. *Onları kullanma fırsatını hiçbir zaman bulamayacağım. Nasılsa bir yerlerde altından geçmemi bekleyen dev bir kasa var. Ya da bir ağaç fırtınada üzerime devrilerek beni ezmek için sabırsızlanıyor. Veya Kuzey Dakota'da bir saç kurutma makinesi raftan su dolu küvete düşmek için pusuda. Benim günlerim sayılı. Sürüyle Folger Kristalleri kuponunu ne yapacağım?*

Sam, "Pekâlâ," dedi. "Buna çok sevinirim. Sağ ol, Mary. Çok iyisin."

"Kötü bir şey olmadığına emin misin?"

Sam, "Tabii eminim," diye cevap verdi. Daha da büyük bir neşeyle konuşmuştu. Kendisini sağ kalabilmiş olan birkaç eri korunmalı bir makineli tüfek yuvasına boş yere saldırmaları için iknaya çalışan deli bir çavuşa benzetiyordu. "Hadi aslanlarım! Düşmanlarımız uyuyor olabilirler!"

Mary kuşkuyla, "Peki," dedi ve böylece Sam'in konuşmayı sona erdirmesine izin verdi.

Sam mutfak iskemlelerinden birine çökerek üzerinde Johnnie Walker'ın resmi olan boş kutuya acı acı baktı. Pis Dave her ayın bir haftası yaptığı gibi gelip gazeteleri almıştı. Ama bu kez farkına varmadan eline küçük bir hazine de geçmişti: Konuşmacının Arkadaşı ve Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler. Ve Sam şimdi kitapların nerede olduğunu iyi biliyordu.

Kâğıt hamuru haline getirilmişlerdi çoktan...

Pis Dave, Junction kentinin çalışabilen alkoliklerinden biriydi. Bir işte devamlı çalışmayı başaramadığı için başkalarının artıklarıyla geçiniyordu. Ve bu bakımdan oldukça yararlı bir vatandaş sayılabilirdi. Dave geri verilmesi gereken şişeleri topluyordu. On iki yaşındaki Keith Jordan gibi o da gazetelerle ilgileniyordu. Ama arada bir fark vardı. Keith, Junction kenti *Gazette*'sini her gün evlere dağıtıyordu. Pis Dave Duncan ise bunları ayda bir Kelton Caddesi'nden topluyordu. Sam'den ve Tanrı bilir daha kaç ev sahibinden... Emlakçı adamı yeşil plastik çöp poşetleriyle dolu el arabasını kentten geçirerek "Yeniden İşleme Merkezi"ne götürdüğünü görmüştü. Merkez, eski istasyonla, Dave ve onun gibi on, on iki kişinin çoğu gecelerini geçirdikleri, evsiz barksızlar için açılmış küçük sığınağın arasında bir yerdeydi.

Sam bir süre öyle oturup parmaklarını mutfak masasında tıkırdattı. Sonra da ayağa kalktı, ceketini giyerek arabasına gitti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (I)

1

Herhalde levhayı yazan adam iyi niyetliydi ama imlası bozuktu. Levha, rayların yakınındaki eski evin veranda direklerinden birine çivilenmişti. Üzerinde:

MELAK SOKAĞI

yazılıydı. "Melak" diye bir şey olamazdı tabii. Herhalde tabelacı "Melek" demek istemişti. Sam, *e... ne olmuş*, diye düşündü. İyi niyetlerden oluşan yol doğruca cehenneme gidebilir. Ama yolun üzerindeki çukurları doldurmaya çalışan insanları takdir etmek de gerekir.

Levhanın takılmış olduğu bina çok büyüktü. Herhalde kentin bir demiryolu kavşağı olduğu günlerde şirketin büroları bu binadaydı. Şimdi burada doğu-batı yönünde, işe yarayan bir çift demiryolu vardı. Diğerleri paslanmışlar ve üzerlerini otlar bürümüştü. Traverslerin çoğu Melak Sokağı'nın hizmet ettiği evsiz barksızlar tarafından ateş yakmak için sökülmüşlerdi.

Sam mahalleye beşe çeyrek kala vardı. Güneş, keder dolu, sönük ışıklarıyla kentin hemen dışındaki boş kırları aydınlatıyordu. Birkaç binanın arkasından sonu gelmezmiş gibi görünen bir yük treni homurdanarak geçiyordu. Rüzgâr çıkmıştı. Sam arabasını dur-

durup inerken istasyondaki eski, paslı "Junction Kenti" levhasının bomboş peronun yukarısında iki yana sallanırken çıkan gıcırtıyı duydu. Bir zamanlar yolcular bu perondan St. Louis ve Chicago'ya giden trenlere binmişlerdi. Hatta batıdaki Las Vegas ve Los Angeles gibi şahane krallıklara giderken Iowa eyaletinde sadece Junction kentine uğrayan eski Sunnyland Ekspresi'ne bile...

Yersiz yurtsuzların sığınağı bir zamanlar beyazken sonra boyaları dökülmüş ve rengi griye dönmüştü. Pencerelerdeki perdeler temizdi ama eskimiş ve sarkmışlardı. Kurum ve küle bulanmış avluda bitkiler yeşermeye çalışıyorlardı, Sam, *belki bu işi haziranda başarabilirler*, dedi kendi kendine. *Ama şu ara çok başarısızlar.* Verandanın yarı kırık basamaklarının yanında paslı bir fıçı duruyordu. "Melak Sokağı" levhasının karşısına gelen diğer bir direkte başka bir tabela vardı.

BU SIĞINAKTA İÇKİ İÇİLMESİ YASAKTIR!
YANINIZDA ŞİŞE VARSA
İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE BURAYA ATIN!

Sam'in şansı vardı. Cumartesi gecesi yaklaşmıştı, Junction kentindeki birahaneler ve barlar bekliyorlardı, ama Pis Dave evdeydi. Ve ayıktı. Hatta, diğer iki şarapçıyla birlikte verandada oturuyordu. Büyük beyaz kartonlara resimler çizerek posterler hazırlıyorlardı. Oldukça başarılı sayılırlardı. Verandanın dibinde, yerde oturan adam iyice titreyen sağ elinin bileğini diğeriyle kavramıştı. Ortadaki ayyaş ağzının kenarından dilini çıkarmıştı. Bu haliyle annesine beğendirmek için güzel bir resim yapmaya çalışan çok yaşlı bir çocuğu andırıyordu. Veranda basamaklarının yakınında tahtaları çatlamış sallanan sandalyede oturan Pis Dave'in durumu hepsinden iyiydi. Ama üç adam da çoktan mahvolmuşlardı.

Sam basamaklardan çıktı. "Merhaba Dave."

Dave başını kaldırıp gözlerini kıstı. Sonra da çekine çekine hafifçe gülümsedi. Ağzında sadece ön dişleri kalmıştı. Tebessüm ederken beş diş de gözüktü. "Bay Peebles?"

Sam, "Evet," dedi. "Nasılsın Dave?"

"Eh, oldukça iyiyim. Oldukça iyi, sanırım." Dave etrafına bakındı. "Hey, çocuklar, Bay Peebles'a merhaba deyin. Avukat o."

Dilini çıkarmış olan ayyaş başını çabucak kaldırıp selam verdi. Sonra da posterinin üzerine eğildi. Burnu akıyordu.

Sam, "Aslında ben emlakçıyım Dave," dedi. "Emlak ve sigorta..."

Vücudu gibi elleri de titreyen adam birdenbire, "Sigarımı getirdin mi?" diye sordu. Başını kaldırmamış, dikkatini işine tamamen vererek kaşlarını çatmıştı. Sam durduğu yerden onun afişini görebiliyordu. Sözcüklere benzeyen turuncu çizgilerle doluydu.

Sam, "Efendim?" dedi.

David alçak sesle, "Lukey o," diye açıkladı. "Bu onun iyi günlerinden biri sayılmaz Bay Peebles."

Lukey başını kaldırmadan şarkı söyler gibi tekrarlamaya başladı. "Sigarım nerede, sigarım nerede, sigarım nerede kahrolasıca sigarım nerede?"

Sam, "Şey... üzgünüm..." diyecek oldu.

Pis Dave birdenbire bağırdı. "O sigara filan getirmedi! Sesini kes ve resmini yap Lukey! Sarah onların altıya kadar hazır olmalarını istiyor. Sırf bu iş için buraya gelecek."

Lukey kısık ama heyecanlı bir sesle, "Bir sigar bulmalıyım," dedi. "Yoksa fare pisliği yerim."

Dave mırıldandı. "Ona aldırmayın Bay Peebles. Ne oldu?"

"Şey. Geçen perşembe gazeteleri aldığın zaman kitaplarımı görüp görmediğini soracaktım. Onları nereye koyduğumu bilmiyorum. Sana da bir sorayım dedim. Çoktan kütüphaneye teslim edilmeleri gerekiyordu."

Dilini çıkaran adam birdenbire sordu. "Bir yirmi beşliğin var mı? Sözcük nedir? Thunderbird mü?"

Sam düşünmeden elini cebine attı. Ama Dave uzanarak özür dilercesine bileğine dokundu. "Ona para vermeyin Bay Peebles. Rudolph o. Onun Thunderbird'e ihtiyacı da yok. Artık birbirlerine yakışmıyorlar onlar. Bu gece uyursa durumu da düzelir."

Sam, "Çok üzgünüm," dedi. "Param kalmamış Rudolph."

"Evet. Senin ve başka herkesin." Rudolph yaptığı resmin üzerine eğilirken mırıltıyla ekledi. "Fiyat nedir? Ellinin iki katı mı?"

Pis Dave, "Kitap filan görmedim," dedi. "Çok üzgünüm. Her zamanki gibi gazeteleri aldım. Bayan V. de oradaydı. Kendisine sorun. Ben kötü bir şey yapmadım." Durmadan sulanan, mutsuzluk dolu gözlerinden Sam'in ona inanmasını beklemediği anlaşılıyordu. Pis Dave Dunlop, Mary'nin tersine felaketin yolun yukarısında ya da köşenin ardında beklediği bir dünyada yaşamıyordu. Felaket onun etrafını sarmıştı. Mümkün olduğu kadar onurlu bir çabayla bu felaketin ortasında yaşamaya çalışıyordu.

"Sana inanıyorum." Sam elini Dave'in omzuna koydu.

Ayyaş, "Sizin kutunun içindekileri çöp poşetine boşalttım," diye açıkladı. "Her zaman yaptığım gibi."

Lukey birdenbire, "Sigarım olsaydı," diye bağırdı. "Binlerce sigarım olsaydı onların hepsini de yerdim! Yerdim! Yerdim! Yerdim!"

Sam, "Sana inanıyorum," diyerek Dave'in insanı korkutacak kadar sıska olan kemikli omzuna vurdu. Sonra da, *eğer Dave'in piresi varsa yandık,* diye düşündüğünü fark etti. Bu haince düşünceyi bir başkası izledi. Acaba diğer Rotaryen'lerden bazıları, bir hafta önce hayranlıklarını kazandığım o sağlıklı ve neşeli adamlar son zamanlarda kentin hiç bu tarafına geldiler mi? Acaba Melak Sokağı diye bir yer olduğundan haberleri var mı? Şair Spencer Michael Free bu dünyada neyin önemli olduğundan söz ederken Lukey, Rudolph ve Pis

Dave gibi insanları düşündü mü? "En önemlisi insanca dokunuştur. Ellerimizin birbirlerine dokunmaları." Sam, küçük bir kentin basit zevklerini masumca öven o konuşmasını hatırlayarak utandı.

Dave, "Çok iyi," dedi. "O halde gelecek ay yine gazeteleri alabilir miyim?"

"Tabii. Gazeteleri İşleme Merkezi'ne götürdün değil mi?"

"Evet." Pis Dave sarı, çatlak tırnaklı parmağıyla işaret etti. "Oraya. Ama orası şimdi kapalı."

Sam, başını salladı. "Öyle. Sen ne yapıyorsun?"

"Ah, oyalanmaya çalışıyorum." Dave, Sam'in görmesi için posteri çevirdi.

Afişte, gülümseyen bir kadın vardı. İçinde kızarmış tavuk olan bir tabağı tutuyordu. Sam daha ilk bakışta resmin bayağı iyi olduğunu düşündü. Şarapçı ya da değil, Pis Dave yetenekliydi. Resmin yukarısına düzgün bir yazıyla birkaç cümle yazılmıştı:

BİRİNCİ METODİST KİLİSESİ'NDE TAVUK ZİYAFETİ
YEMEK MELAK SOKAĞI'NDAKİ SIĞINAK YARARINA VERİLECEKTİR.
15 NİSAN PAZAR GÜNÜ
SAAT 18-20 ARASI
BİRİNİZ DE GELİN, HEPİNİZ DE GELİN.

Dave, "Yemek Alkoliklere Yardım Kurumu'nun toplantısından önce verilecek," diye açıkladı. "Ama tabii postere bunu yazamayız. Çünkü kurum gizli sayılıyor."

Sam, "Biliyorum," dedi. Bir an durdu, sonra da sordu. "Sen de o kuruma gidiyor musun? İstemiyorsan cevap verme. Ne de olsa üzerime vazife değil."

Dave başını salladı. "Gidiyorum. Ama bu çok zor bir iş, Bay Peebles. Bir ay içmiyorum. Bazen da iki ay. Bir keresinde hemen hemen

bir yıl ayık dolaştım. Ama çok zor bu. Bazılarının programa hiç ayak uyduramadığını söylüyorlar. Galiba ben de onlardanım. Ama elimden geleni de yapıyorum."

Sam'in gözleri sık sık elinde tavuk tabağını tutan kadın resmine kayıyordu. Resim bir eskiz ya da karikatür sayılamayacak kadar ayrıntılıydı. Fakat tam bir portre de sayılamazdı. Pis Dave'in resmi alelacele yapmış olduğu belliydi. Ama kadının gözlerindeki şefkat ve dudaklarındaki günün sonundaki o tek güneş ışınına benzeyen hafif, neşeli ifadeyi yakalamayı başarmıştı. Ve işin en garip yanı bu kadın Sam'e tanıdıkmış gibi geliyordu.

Dave'e, "Böyle biri gerçekten var mı?" diye sordu.

Ayyaşın tebessümü yayıldı. "Sarah o," diye başını salladı. "O harika bir kız Bay Peebles. O olmasaydı, burayı da beş yıl önce kaparlardı. Verdikleri paranın yetişemeyeceğini ya da binayı, müfettişler geldiği zaman beğenecekleri bir duruma sokamayacağımızı düşündüğümüz bir sırada bize yardım edebilecek birilerini buluyor. Sarah para veren kimselerden Melekler diye söz ediyor. Ama asıl melek o. Bu sokağa Sarah'nın adını verdik. Tabii Tommy St. John tabelayı yazdığı zaman hata yaptı ama niyeti iyiydi." Pis Dave bir an susarak posterine baktı. "Tabii Tommy öldü artık. Geçen kış öldü. Karaciğeri mahvolmuştu."

Sam, "Ah..." dedi sonra da beceriksizce ekledi. "Üzüldüm."

"Üzülmeyin. Böylece bütün dertlerinden kurtulmuş oldu."

Lukey, "Yaşasın, yaşasın!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Yaşasın! Harika olmadı mı?" Posterini Dave'e getirdi. Turuncu çizgilerin altına bir canavar-kadın resmi çizmişti. Yaratığın ayakları köpekbalığının yüzgeçleriyle sona eriyordu. Sam ayyaşın ayakkabı resmi çizmeye çalışmış olduğunu düşündü. Kadın bir elinde mavi yılanlara benzer bir şeylerle dolu olan çarpılmış bir tabak tutuyordu. Diğer eliyle ise kahverengi bir silindiri sıkıca yakalamıştı.

Dave posteri Lukey'den alıp inceledi. "Güzel olmuş Lukey."

Ayyaş sevinçle güldü. Sonra da resimdeki o kahverengi cismi işaret etti. "Bak, Dave! Elinde sigar var! Kahrolasıca bir sigar!"

"Gerçekten de öyle. Çok güzel. İstiyorsan içeri girip televizyonu aç. Uzay Yolu neredeyse başlayacak. Sen ne âlemdesin Dolph?"

Rudolph, "Ben sarhoşken daha iyi resim yapıyorum," diye mırıldanarak posteri Dave'e verdi. Resimde, çizgilerle gösterilmiş kadın ve erkekler dev bir tavuk buduna bakıyorlardı. Rudolph, Sam'e döndü. "Hayali bir yaklaşım bu." Biraz da somurtkanca bir tavırla konuşmuştu.

"Resmi beğendim." Sam doğruyu söylüyordu. Rudolph'un posteri ona *New Yorker* dergisinde gördüğü bir karikatürü hatırlatmıştı. Çok sürrealist oldukları için anlayamadığı o karikatürlerden birini.

"İyi." Rudolph emlakçıyı dikkatle süzdü. "Üzerinde bir yirmi beşlik olmadığından emin misin?"

Sam, "Evet," dedi.

Rudolph başını salladı. "Bir bakıma bu iyi bir şey sayılır. Ama bir bakıma da çok kötü." Lukey'in peşinden içeri girdi. Bir süre sonra *Uzay Yolu*'nun müziği duyuldu. William Shatner, şarapçılara ve Melak Sokağı'ndaki mahvolmuşlara, "Görevimiz şimdiye kadar hiçbir insanın erişmediği yerlere gitmek," diye açıkladı. Sam diğer ayyaşların da ekranın başına toplanmış olduklarını tahmin etti.

Dave, "Yemeklere fazla kimse gelmiyor," dedi. Yalnızca biz oluyoruz. Bir de kentteki kurum üyeleri. Ama hiç olmazsa böylece oyalanıyoruz. Lukey artık hemen hemen hiç konuşmuyor. Ancak resim yaparken birkaç kelime söylüyor."

Sam, "Çok iyi resim yapıyorsun, Dave," dedi. "Gerçekten çok yeteneklisin. Sen niçin..." Birdenbire durakladı...

Ayyaş yavaşça sordu. "Evet? 'Ben niçin'... ne, Bay Peebles? Para kazanmak için neden sağ elimi kullanmadığımı mı soracaktınız? Devamlı bir işe neden girmiyorsam ondan. Nedenler aynı. Ben başka şeylerle ilgilenirken saatler geçiveriyor."

Sam söyleyecek bir şey bulamadı,

"Ama çabalamadım değil. Des Moines'teki Lorillard Sanat Okulu'na tam bursla girdiğimi biliyor muydunuz? Orası orta-batıdaki en iyi güzel sanatlar okuludur. Ama ilk sömestr başım derde girdi. İçki yüzünden. Ama bu önemli değil. İçeri girip bir fincan kahve içmek ister miydiniz Bay Peebles? İsterseniz bekleyin. Böylece Sarah'yla tanışmış olursunuz."

"Hayır, geri dönmem gerekiyor. Yapmam gereken bir şey var."

Bu doğruydu.

"Pekâlâ. Bana kızmadığınızdan emin misiniz?"

"Hiç kızmadım."

Dave ayağa kalktı. "Öyleyse ben de biraz içeri gireyim. Hava çok güzeldi ama serinlemeye başladı. İyi geceler Bay Peebles."

Sam, "Sağ ol," dedi ama bu cumartesi gecesini keyifli geçireceğini pek sanmıyordu. Annesinin sık sık söylediği başka bir söz daha vardı: "Tadı pek kötü olan bir ilacı çabucak içersen fazla bir şey fark etmezsin." Sam da bunu yapmak niyetindeydi.

Basamaklardan inerken, Pis Dave Duncan da içeri girdi.

2

Sam tam arabasına yaklaşırken birdenbire Yeniden İşleme Merkezi'ne doğru döndü. Küllü, otlu açıklıkta yavaş yavaş yürüyor, o uzun yük treninin Camden ve Omaha yönünde gözden kayboluşunu izliyordu. Furgonlardaki kırmızı lambaların ışıkları ölmekte olan yıldızlarınki gibi titreşiyorlardı. Yük trenleri Sam'in kendisini çok yalnız hissetmesine neden olurlardı. Ve şimdi, Pis Dave'le yaptığı konuşmadan beri kendisini daha da yalnız hissediyordu. Ayyaşla gazete toplarken birkaç kez karşılaşmıştı. O zaman Dave, emlakçıya, palyaçoya benzeyen, neşeli bir adam gibi gözükmüştü. Ama Sam bu

gece o palyaço makyajının gerisindeki insanı gördüğünü sanıyordu. Ve gördükleri onu mutsuz etmiş, kendisini âciz bulmasına neden olmuştu. Dave mahvolmuş bir adamdı. Sakindi ama çoktan tükenmişti. Ve şimdi o büyük yeteneğini kilise yemeği için posterler hazırlamakta kullanıyordu.

Yeniden İşleme Merkezi'ne çöplerin arasından geçerek ulaşılabiliyordu. Önce eski Gazette'den düşmüş olan, sararmış reklam ekleri vardı. Sonra yırtılmış plastik çöp poşetleri ve sonunda da kırılmış şişeler ve ezilmiş metel kutular. Küçük tahta binanın kepenkleri kapatılmıştı. Kapıya ise üzerinde sadece KAPALI yazılmış bir levha asılmıştı.

Sam bir sigara yakıp arabasına gitmek için döndü. Ancak altı adım kadar sonra yerde tanıdık bir şeyin yattığını gördü. Eğilip bunu aldı, Amerikan Halkının En Sevdikleri Şiirler kitabının şömiziydi bu. Üzerine de bir damga basılmıştı. JUNCTION KENTİ KÜTÜPHANESİ'NE AİTTİR.

Sam artık gerçeği kesinlikle öğrenmişti işte. Kitapları, Johnnie Walker kutusundaki gazetelerin üzerine koymuş, sonra da onları unutmuştu. Ve diğer gazeteleri de kitapların üzerine bırakmıştı. Salı, çarşamba ve perşembe günlerinin gazetelerini. Sonra perşembe sabahı Pis Dave gelmiş ve kutuyu olduğu gibi plastik torbasına boşaltmıştı. Torbayı el arabasına koymuş ve buraya gelmişti. Ve geriye yalnızca bu kalmıştı. Üzerinde lastik ayakkabı izi olan bir kâğıt parçası.

Sam şömizi yere atıp ağır ağır arabasına gitti. Yapılacak bir işi vardı. Bunu akşam yemeği saatinde yapması da çok uygun olacaktı.

Gidip burnunu sürtecekti.

ALTINCI BÖLÜM

KÜTÜPHANE (II)

1

Sam kütüphaneye giderken yolda birdenbire aklına bir şey geldi. Öyle basit bir şeydi ki, bunu daha önce düşünememiş olmasına inanamadı. İki kitabı kaybetmişti. Onların ortadan kalktıklarını öğrenmişti. O halde bu kitapların parasını ödeyecekti.

Hepsi o kadar!

Emlakçı, *Ardelia Lortz, kendimi dördüncü sınıf öğrencisi gibi hissetmem konusunda sandığımdan daha başarılı oldu,* diye düşündü. Bir çocuk, bir kitap kaybettiği zaman dünyanın sonunun geldiğini sanırdı. Çaresiz durumda, bürokrasinin gölgesinde bir köşeye büzülür ve Kütüphane Polisi'nin gelmesini beklerdi. Ama aslında Kütüphane Polisi diye biri de yoktu. Artık olgun bir insan olan Sam de bunu çok iyi biliyordu. Yalnızca Bayan Lortz gibi memurlar vardı. Onlar bazen çalıştıkları yeri pek önemsemeye başlıyorlardı. Bir de Sam gibi vergi yükümlüleri bazen kuyruğunu köpeğin salladığını, tersinin olmadığını unutuyorlardı.

Sam, *kütüphaneye gideceğim,* diye düşündü. *Özür dileyeceğim. Sonra da kadına kitapların yenileri alındığı zaman faturayı bana yollamasını söyleyeceğim. Hepsi bu kadar! Bu iş sona erecek!*

Çözüm şaşılacak kadar basitti.

Sam arabasını kütüphanenin karşısındaki kaldırıma park etti. Biraz sinirliydi ve utanıyordu ama pirenin deve olduğu bu olayda kontrolü eline almıştı artık. Kütüphanenin ana kapısının iki yanındaki eski arabalara takılanlara benzeyen lambalar yanıyorlardı. Bunlar merdivenleri ve binanın granit cephesini yumuşak beyaz bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Binaya ilk geldiği zaman hiç de var olmayan bir yumuşaklık ve hatta dostça bir hava veriyorlardı. Ya da artık bahar iyice gelmişti. Sam'in canavarla karşılaştığı o mart günü hava iyice kapalıydı. Kütüphanenin cephesi taş bir robotu andırmıyordu artık. Yeniden bir kütüphaneye dönüşmüştü sanki.

Sam tam arabadan inerken durakladı. Bir şeyi kavramıştı. Şimdi de ikinci gerçekle karşı karşıyaydı. Pis Dave'in posterindeki kadının yüzünü hatırlamıştı. Elinde tavuk tabağını tutan kadının yüzünü. Dave, onun, "Sarah," olduğunu söylemişti. Kadın Sam'e tanıdık gibi gelmişti. Ve şimdi beynindeki bir merkez çalışmış ve durumu anlamıştı.

Posterdeki kadın Naomi Higgins'ti.

2

Sam basamaklarda, montlu iki çocuğun yanından geçti ve kapı iyice kapanmadan kanadı tuttu. Sonra antreye girdi. İlk dikkatini çeken ses oldu. Mermer basamakların ötesindeki okuma odasından fazla gürültü gelmiyordu. Ama Sam'in tam bir hafta önce karşılaştığı o derin sessizlik kaybolmuştu.

Eh, diye düşündü. *Bugün cumartesi ne de olsa... Çocuklar var şimdi. Belki de yıl ortasındaki sınav için hazırlanıyorlar.*

Ama Ardelia Lortz, hafif de olsa bu mırıltılara izin verir miydi? Sese bakılırsa bu sorunun cevabı, evet, olmalıydı. Ama açıkçası bu da kadının kişiliğine hiç uymuyordu.

Sam'in dikkatini çeken ikinci şey de sehpaya konulmuş olan o kesin emirle ilgiliydi.

SUSUNUZ!

Bu yoktu artık. Onun yerine Thomas Jefferson'ın bir resmi yerleştirilmişti. Altında şu satırlar vardı:

"Kitapsız yaşayamam..."
– Thomas Jefferson (John Adam'a yazdığı bir mektuptan)
10 Haziran 1815

Sam bir süre resmi inceledi. Kütüphaneye girmeye hazırlanan bir insanın keyfini kaçırıyordu resim.

SUSUNUZ!

Sözcük insanı korkutuyor ve endişelendiriyordu. (Örneğin insanın karnı guruldarsa ne yapacaktı? Ya da pek de sessiz sayılmayacak bir biçimde gaz kaçırırsa?) Öte yandan,

"Kitapsız yaşayamam."

sözleri insanda zevk ve beklenti duygularını uyandırıyordu. Sonunda yemeğin geldiğini gören kadın ve erkekler kadar açlık hissediyordu insan.

Sam böyle küçücük bir şeyin ne büyük bir etkisi olduğunu hayretle düşünerek kütüphaneye girdi... Ve donmuş gibi kalakaldı.

3

Ana salon ilk geldiğinden çok daha aydınlıktı. Ama değişikliklerin sadece bir tekiydi bu. Gölgeler içindeki üst raflara kadar çıkan

merdivenler ortadan kaybolmuştu. Artık onlara ihtiyaç yoktu. Çünkü şimdi tavan yerden dokuz on metre değil sadece iki buçuk metre kadar yüksekti. Daha yukarıdaki raflardan bir şey almak istediğiniz zaman, oraya buraya konulmuş olan taburelerin birinden yararlanacaktınız. Dergiler, geniş bir masanın üzerine bir yelpaze biçimde yerleştirilmişlerdi. Davet edici bir havaları vardı. Dergilerin ölü hayvanların postları gibi sarktıkları o meşe raf da yoktu artık. Üzerinde:

DERGİLERİ YERLERİNE KOYUNUZ!

yazılı levha da.

Yeni romanların dizili olduğu raf hâlâ oradaydı. Ama onların yedi gün için kiraya verildiklerini açıklayan levhanın yerini bir başkası almıştı. Bunda, "Sırf eğlenmek için en çok satan kitaplar listesinden bir yapıt okuyun!" deniliyordu.

İnsanlar gelip gidiyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Çoğu gençti bunların. Bazen biri hafifçe gülüyordu. Rahatlıkla, utanç duymadan.

Sam tavana bakarak çaresizce burada ne olduğunu anlamaya çalıştı. O tepe camları kaybolmuştu. Şimdi yukarıda modern bir asma tavan vardı. Eski tip kürelerin yerini yeni tavana yerleştirilmiş floresan panolar almıştı.

Kucak dolusu polisiye romanla ana masaya doğru giden bir kadın Sam'in bakışlarını izleyerek başını kaldırdı. Ama tavanda olağanüstü bir şey görmediği için onun yerine emlakçıyı süzdü. Dergilerin sağındaki uzun masanın başında oturan delikanlılardan biri arkadaşını dürtüp Sam'i işaret etti.

Ama Sam ne meraklı bakışları ne de alaylı gülüşleri fark etti. Temel okuma odasının kapısında durduğunun ve ağzı bir karış açık tavana baktığının farkında bile değildi. Değişikliği kavramaya çalışıyordu.

İyi ya! Sen buraya geldikten sonra tavanı değiştirmişler. Ne olmuş yani? Herhalde bu ısıyı daha iyi koruyor. İyi de Lortz denilen o

kadın yapılacak değişikliklerden hiç söz etmedi... Sana bir şey söylemek zorunda da değildi. Sen kütüphaneye devamlı gelen biri değildin ki!... Ama kadının bir hayli sarsılmış olması gerekirdi, tutucu biriydi çünkü. Bu değişiklik hoşuna gitmezdi. Hiç gitmezdi hem de!

Bu doğruydu. Ama başka bir şey daha vardı. Daha da endişe verici bir şey. Asma bir tavan büyük bir yenilikti. Ve Sam bu işin bir haftada nasıl başarıldığını da anlayamıyordu. Ya o yüksek raflar ve dizilmiş olan sürüyle kitap? Raflar neredeydi? Ya kitaplar?

Diğerleri de Sam'e bakmaya başlamışlardı artık. Hatta kütüphane yardımcılarından biri "Çıkış Masası"nın arkasından ona bakıyordu. Salondaki alçak sesle ama heyecanla yapılan konuşmalar da kesilmişti.

Sam gözlerini ovuşturdu. Sonra da floresan panolu asma tavana yeniden baktı.

Ardından da deli gibi, *yanlış kütüphaneye gelmişim,* diye düşündü. *Gerçek bu!...*

Şaşkın kafası önce bu fikre sıkıca sarıldı. Sonra da geriledi. Gölgeye saldırması için oyuna getirilen bir kedi yavrusu gibiydi. Junction kenti, orta Iowa bölgesi standartlarına göre oldukça büyük sayılırdı. Nüfusu otuz beş bin kadardı. Ama kentin iki kütüphaneyi kaldırabileceğini düşünmek de saçmaydı. Ayrıca binanın yeri ve odanın biçimi aynıydı... Ama başka her şey yanlıştı.

Sam bir an çıldırmak üzere olup olmadığını düşündü. Sonra bu fikri de kafasından kovdu. Etrafına bakındı ve ilk kez o zaman herkesin elindeki işi bırakmış olduğunu fark etti. Hepsi de gözlerini ona dikmişlerdi. Sam bir an, *işinize dönsenize,* demek için çılgınca bir istek duydu. *Yalnızca kütüphanenin bu hafta eskisinden tamamen değişik olduğunu fark ettim.* Bunları söylemek yerine dergi masasına doğru ağır ağır gidip oradan, *U.S. News-World Report* dergisini aldı. Büyük bir ilgi duyuyormuş gibi dergiyi karıştırmaya başladı. Bir taraftan da yavaş yavaş onunla ilgilenmekten vazgeçen gençleri gözucuyla izliyordu.

Artık fazla dikkati çekmeyeceğine karar verdiği zaman dergiyi yerine bırakıp ağır ağır Çocuk Kitaplığı'na doğru gitti. Kendisini düşman ülkesine girmeye hazırlanan bir casus gibi hissediyordu. Kapıdaki levha eskisi gibiydi. Yazılar, altın yaldızla koyu renk meşe tahtasının üzerine yazılmışlardı. Ama poster farklıydı. Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesinin yerini kurdun aldığını anladığı o korkunç sahnenin yerinde Donald Duck'ın kuzenleri, yani Huey Dewey ve Louie vardı şimdi. Ayaklarında mayoları, kitaplarla dolu bir havuza dalıyorlardı. Hemen altında ise iki cümle vardı.

HADİ GELİN! OKUMAK ÇOK HOŞ!

Sam, "Burada neler oluyor?" diye mırıldandı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Sırtının ve kollarının ter içinde kaldığının farkındaydı. Yalnızca o poster değiştirilmiş olsaydı, Sam de Lortz denilen kadının kovulduğuna karar verecekti... Ama sorun sadece poster değildi. Her şey farklıydı.

Sam Çocuk Kitaplığı'nın kapısını açıp içeriye baktı. Yine alçak masalar ve iskemleler, aynı parlak mavi perdeler ve musluktan oluşan o güzel küçük dünyayı gördü. Ama buradaki asma tavan da ana salondakine uyuyordu. Ve bütün posterler değiştirilmişti. Siyah arabada çığlıklar atan çocuk yoktu artık. (Aptal Simon. Onu "Aptal Simon" diye çağırıyorlar. Onu aşağı görüyorlar. Bu sağlıklı bir şey değil mi?) O çok köşeli yıldızı olan yağmurluklu Kütüphane Polisi de ortadan kaybolmuştu. Sam, geri çekilerek döndü. Ağır ağır ana "Çıkış Masası"na gitti. Ona bütün vücudu camlaşmış gibi geliyordu.

İki yardımcı memur Sam'in yaklaşmasını seyrettiler. Üniversite çağında bir delikanlıyla genç bir kız. Sam, onların biraz endişeli olduklarını fark etmeyecek kadar kendinden geçmemişti. Kendi kendine, *dikkatli davran...* dedi. *Hayır... NORMAL davran. Zaten senin kaçığın teki olduğunu düşünmeye başladılar bile.*

Birdenbire aklına Lukey geldi ve korkunç yıkıcı bir isteğe kapıldı. Ağzını açıp bu endişeli iki gence olanca sesiyle, *bana sigar verin*, diye haykıracaktı. Birkaç sigar verin! Kahrolasıca sigarlardan!"

Onun yerine alçak ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Belki bana yardım edebilirsiniz. Kütüphane görevlisiyle konuşmam gerekiyor."

Kız, "Ah, çok üzgünüm," dedi. "Bay Price cumartesi geceleri gelmiyor."

Sam masaya baktı. Kütüphaneye ilk gelişinde orada, mikrofilm cihazının yanında küçük bir levhanın durduğunu görmüştü. Bu levha şimdi de yerindeydi. Ama üzerinde:

A. LORTZ

yazılı değildi artık, yerini:

BAY PRICE

almıştı. Sam'in kafasında Naomi'nin sözleri yankılandı bir an. "Uzun boylu bir adam mı? Elli yaşlarında kadar?"

Sam, "Hayır," dedi. "Aradığım Bay Price değil. Bay Peckham da. Ben diğeriyle görüşmek istiyorum. Ardelia Lortz'la."

Kızla delikanlı birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Sonra delikanlı, "Burada Ardelia Lord adında biri çalışmıyor," diye açıkladı. "Belki burayı başka bir kütüphaneyle karıştırdınız."

"Adı Lord değil." Sam'e sesi çok uzaklarda yankılanıyormuş gibi geldi. *"Lortz."*

Kız başını salladı. "Hayır. Gerçekten yanılmışsınız efendim."

Delikanlıyla genç kız yine ihtiyatlı tavırlar takınmaya başlıyorlardı. Sam, ısrar etmek, "Ardelia Lortz burada çalışıyor," demek istedi. "Ben onunla *daha sekiz gün önce* karşılaştım." Ama sonra kendisini

zorlayarak geriledi. *Bir bakıma bu son derecede mantıklı,* diye düşünüyordu. *Tam bir çılgınlık çerçevesi içerisinde çok mantıklı. Delilik bu ama içerikteki mantık yerli yerinde. Posterler, tepe camları ve dergi rafı gibi, Ardelia Lortz da ortadan kayboluverdi.*

Kafasının içinde yine Naomi'nin sesi çınladı. "Ah? Bayan Lortz öyle mi? Çok eğlenmiş olmalısın."

Sam, "Naomi bu adı tanıdı," diye mırıldandı.

Şimdi iki yardımcı da ona yüzlerinde aynı korku ifadesiyle bakıyorlardı.

Sam, "Affedersiniz," diyerek gülümsemeye çalıştı. Tebessümü çarpılmış gibi geldi. "Bu o aksiliklerle dolu günlerden biri."

Delikanlı, "Evet," dedi.

Kız, "Herhalde..." diye mırıldandı.

Emlakçı, *benim deli olduğumu düşünüyorlar,* dedi kendi kendine. *Sana bir şey söyleyeyim mi? Onları hiç de suçlu bulmuyorum.*

Delikanlı, "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Sam, *hayır,* demek için ağzını açtı. Ardından telaşla kütüphaneden kaçacaktı. Ama sonra fikrini değiştirdi. Artık olan olmuştu. "Bay Price ne zamandan beri bu kütüphanede çalışıyor?"

İki yardımcı yine bakıştılar. Kız, omzunu silkti. "Biz buraya geldiğimizden beri. Tabii fazla olmadı, Bay..."

Sam, elini uzattı. "Peebles. Affedersiniz. Aklımla birlikte terbiyem de uçtu sanırım."

İki genç biraz gevşediler. Bu belli belirsiz bir şeydi ama Sam'in de rahatlamasını sağladı. Sarsılmış olsun olmasın hiç olmazsa o etkileyici yeteneğinin birazını kullanmayı başarabilmişti. Yani insanları rahatlatma yeteneğini. Bunu başaramayan bir insanın emlak ve sigortadan başka bir iş bulması da gerekirdi.

Kız, adamın elini çabucak sıktı. "Adım Cynthia Berrigan. Arkadaşım da Tom Stanford."

Tom Stanford da, "Tanıştığımıza sevindim," diye mırıldandı. Bundan pek emin değilmiş gibiydi ama o da Sam'in elini çabucak sıkmaktan kaçınmadı.

Kucağı polisiye romanlarla dolu olan kadın, "Affedersiniz," diye atıldı. "Biri bana yardım edebilir mi? Briçe geç kalacağım."

Tom, Cynthia'ya, "Ben bu işi hallederim," diyerek masanın ucuna doğru gitti.

Kız, "Tom'la Chapelton Lisesi'ne gidiyoruz Bay Peebles," diye açıkladı. "Burada hem çalışıyor hem öğreniyoruz. Ben kütüphaneye geleli üç sömestr oldu. Beni işe geçen bahar Bay Price aldı. Tom ise yazın geldi."

"Burada tam gün çalışan yalnızca Bay Price mı?"

"Evet." Kızın kahverengi gözleri pek güzeldi. Sam bu gözlerde hafif bir üzüntü olduğunu fark etti. "Kötü bir şey mi oldu Bay Peebles?"

"Bilmiyorum." Sam başını kaldırıp tavana baktı. Bunu yapmamak elinde değildi. "Siz burada çalışmaya başladığınız sırada bu asma tavan yerinde miydi?"

Kız, Sam'in bakışlarını izledi. "Şey... Tavana bu adın verildiğini bilmiyordum. Ama evet, ben geldiğimden beri tavan böyle."

"Anlayacağınız bana burada tepe camları varmış gibi geliyordu."

Cynthia gülümsedi. "Ah, tabii. Yani dışarı çıkıp binanın yan tarafına gittiğiniz zaman o tepe camlarını görebilirsiniz. Tabii dama çıktığınız zaman da. Ama camlar içeriden tahtalarla kapatılmış. Yıllar önce yapılmış bu sanırım."

Yıllar önce.

"Ve Ardelia Lortz adını hiç duymadınız, öyle mi?"

Kız başını salladı. "Öyle. Çok üzgünüm."

Sam içinden gelen isteğe uydu. "Ya Kütüphane Polisi?"

Kız güldü. "Onu yaşlı teyzemden duydum. Kitapları kütüphaneye zamanında geri götürmezsem Kütüphane Polisi'nin beni ya-

kalayacağını söylerdi. Ama bu çok eskidendi. Küçük bir kızken. O günlerde Long Island eyaletinde, Providence'ta oturuyorduk. Uzun yıllar önce."

Sam, *ah, tabii*, diye düşündü. *On, on iki uzun yıl önce. Dinozorların dünyada dolaştıkları çağlardı.*

Sonra, "Şey," dedi. "Verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim. Sizi korkutmak istemedim."

"Korkutmadınız ki."

"Biraz korkuttum sanırım. Bir an aklım karıştığı için."

Tom Stanford geri geldi. "Bu Ardelia Lortz kim? Bu adı duymuş gibiyim ama bilemiyorum."

Sam, "İşte sorun da bu ya," dedi. "Ben de bilmiyorum bunu!"

Delikanlı, "Yarın kapalıyız," diye açıkladı. "Ama Bay Price pazartesi günü öğleden sonra burada olacak. Gece de öyle. Belki o size öğrenmek istedikleriniz konusunda bilgi verebilir."

Sam başını salladı. "Evet, gelip onu görmem iyi olur. O arada size tekrar teşekkür ederim."

Tom, "Biz elimizden geleni yapmak için buradayız," dedi. "Keşke size de daha fazla yardım edebilseydik, Bay Peebles."

Sam mırıldandı. "Keşke..."

4

Sam kolaylıkla arabasına kadar gidebildi. Ama sonra kapıyı açarken mide ve bacak kaslarının hepsi de birdenbire cansızlaşıverdiler sanki. Kapıyı açarken yere yığılmamak için diğer elini arabaya dayamak zorunda kaldı. Aslında otomobile doğru dürüst binemedi. Direksiyonun gerisine, kanepeye yığılıp kaldı. Kesik kesik soluyor, endişeyle bayılıp bayılmayacağını düşünüyordu.

Burada ne oluyor? Kendimi Rod Serling'in programındaki kahramanlardan biri gibi hissetmeye başladım. Eskiden Junction kentinde oturan ve şimdi hem sigorta poliçeleri ve hem de tüm yaşamını Alacakaranlık Kuşağı'na satan Sam Peebles'ı tanıyın.

Evet, durum gerçekten buna benziyordu. Birtakım insanların televizyonda açıklanamayacak olaylarla başa çıkmaya çalışmalarını seyretmek eğlenceliydi. Ama olaylarla boğuşan siz olduğunuz zaman, oyun da sevimliliğini yitiriyordu.

Sam karşı tarafa, kütüphaneye doğru baktı. Lambaların yumuşak ışığında birileri içeri girip çıkıyorlardı. Her şey çok normal görünüyor... Öyleydi de... Anormal olan, Sam'in bir hafta önce girdiği kütüphaneydi. İçinden, *artık bunu düşünme*, dedi. *Scarlet O'Hara gibi yap ve olayı yarın düşün. Güneş doğduğu zaman her şey sana daha mantıklı gelecek.*

Motoru çalıştırdı ve eve gidinceye kadar bu olayı düşünüp durdu.

YEDİNCİ BÖLÜM

DEHŞET GECESİ

1

Sam evine ulaştıktan sonra ilk olarak telesekreteri kontrol etti. MESAJ BEKLİYOR ışığının yandığını görünce de kalp atışları hızlandı. "Arayan o kadın olmalı. Aslında onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama beni çıldırtmadıkça rahat edemeyeceğinden de eminim."

Kafasının başka bir yeri, *o halde mesajı dinleme*, dedi. Ve Sam'in aklı o kadar karışmıştı ki, bunun mantıklı bir şey olup olmadığına karar veremedi. Aslında mantıklıya benziyordu ama korkakça bir şeydi de. Sam orada, kımıldamadan durduğunu fark etti. Ter içinde kalmıştı ve tırnaklarını kemiriyordu. Birdenbire hafifçe homurdandı. "Dördüncü sınıftan tımarhaneye. Ama bana bunu yapmana izin verecek değilim tatlım." Düğmeye bastı.

Aygıttan viskiden boğuklaşmış bir ses yükseldi. "Merhaba. Ben Olağanüstü Akrobat Joe, Bay Peebles. Yerimi aldığınız için teşekkür etmek istedim. Gösteri için size sürüyle bilet yollayacağım. Arkadaşlarınıza dağıtıverin."

Sam ne kadar endişelendiğini hatırlayarak sinirlendi. Sonra da aklına başka bir şey geldi. Telesekreterdeki teybi yeniden sarmak âdetindeydi. Yani yeni mesajlar geldiği zaman eskileri siliniyordu. Akrobat Joe'nun konuşması da Ardelia Lortz'un sözlerini silmişti

herhalde. *O kadının varlığını kanıtlayan tek delil de ortadan kalktı,* dedi kendi kendine.

Ama bu doğru değil. Kütüphane kartım var ya? O lanet olasıca masanın önünde durdum ve kadının o süslü imzasını atışını seyrettim. Sam cüzdanını çıkardı. Kartın yok olduğunu, ancak cüzdanını üç kez aradıktan sonra kendi kendisine itiraf edebildi. Ve bunun nedenini de anladı. Çünkü kartı kaybolmaması için kitaplardan birinin içine soktuğunu hayal meyal hatırlıyordu. "Harika! Şahane!"

Sam kanepeye çökerek alnını avucuna dayadı. Başı ağrımaya başlıyordu.

2

Sam on beş dakika sonra konserve kutusundaki çorbalardan birini ısıtırken yine aklına Naomi geldi. Pis Dave'in posterindeki o kadına çok benzeyen Naomi. Belki genç kadın Sarah adıyla gizli bir yaşam sürüyordu. Ama şu anda bu da o kadar önemli değildi. Çünkü bundan daha önemlisi vardı. Naomi, Ardelia Lortz'un kim olduğunu biliyordu. Ama onun kadının adına gösterdiği tepki... bu biraz tuhaf değil miydi? Naomi bir an şaşırdı. Sonra da şaka yapmaya kalkıştı. O arada telefon çaldı. Arayan Burt Iverson'du ve... Sam konuşmayı başından sonuna kadar hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. O sırada bunun üzerinde durmamıştı. Çünkü iş hayatı birdenbire canlanmaya başlamıştı. Bu da önemliydi. Hâlâ da önemli sayılırdı ama... kütüphanedeki o asma tavanı hatırlayıp duruyordu. Bu işin içyüzünü anlamazsa çıldıracağını da sanıyordu.

Sam çalışma odasına geçip Naomi'nin telefon numarasını buldu. Karşıdan yaşlıca biri çatlak bir sesle, "Alo?" dedi. "Kim arıyor?" Sam sesi hemen tanıdı. Ama yaşlı kadını hemen hemen iki yıldan beri görmemişti. Naomi'nin enkaza dönmüş annesinin sesiydi bu.

Sam, "Merhaba Bayan Higgins," dedi. "Ben Sam Peebles." Sonra da kadının, "Ah, merhaba Sam!" ya da "Nasılsın?" demesini bekledi. Ama yalnızca Bayan Higgins'in hırıltılı solukları duyuluyordu. Kadın Sam'den pek hoşlanmazdı. Onu görmediği aylar boyunca sevgisinin artmamış olduğu da anlaşılıyordu.

Emlakçı o soruyu kadının yerine sormaya karar verdi. "Nasılsınız Bayan Higgins?"

"İyi günlerim de oluyor, kötü günlerim de."

Sam bir an ne diyeceğini bilemedi. "Buna çok üzüldüm..." sözleri duruma uymayacaktı. "Ah, ne harika Bayan Higgins!" cümlesi de. Adam sonunda Naomi'yi istedi.

"O bu akşam evde değil. Ne zaman döneceğini de bilmiyorum."

"Naomi'ye beni aramasını söyler misiniz?"

"Ben şimdi gidip yatacağım. Benden ona bir not bırakmamı da istemeyin. Artritim iyice azdı."

Sam içini çekti. "Naomi'yi yarın ararım."

Kadın o ifadesiz sesiyle, "Yarın sabah kilisede olacağız," diye cevap verdi. "Birinci Baptist Gençlik Pikniği de yarın öğleden sonra. Naomi yardım edeceğine söz verdi..."

Sam telefonu kapatmaya karar verdi. Bayan Higgins'in yardım etmek niyetinde olmadığı kesindi. Tam, "İyi geceler..." diyeceği sırada fikrini değiştirdi. "Bayan Higgins, Lortz adının sizce bir anlamı var mı? Ardelia Lortz adının?"

Kadının hırıltılı solukları bir an kesildi. Sonra Bayan Higgins, kin dolu, alçak bir sesle, "Siz Tanrısız dinsizler daha ne kadar zaman o kadını yüzümüze vuracaksınız?" dedi. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz? Yoksa zekice bir şey olduğunu mu?"

"Bayan Higgins, anlamıyorsunuz. Ben yalnızca..."

Bir çatırtı oldu. Kadın telefonu kapatmıştı.

3

Sam çorbasını içti. Yarım saat kadar televizyon izlemeye çalıştı ama boşunaydı. Aklına birdenbire Pis Dave'in posteri ya da Kırmızı Başlıklı Kız'ın ortadan kaybolan resmi geliyordu. Ve sonunda aynı noktaya varıyordu. Junction Kenti Kütüphanesi'nde ki yeni tavana.

Sonunda çabalamaktan vazgeçerek, gidip yattı. Hatırladığı en kötü cumartesilerden biriydi bu. Hatta belki de hayatının en kötü cumartesi günüydü. Şimdi bütün istediği deliksiz bir uykuya dalmak ve rüya da görmemekti.

Ama uyuyamadı.

Onun yerine dehşete kapıldı.

Onu en çok korkutan çıldırmak üzere olduğu düşüncesiydi. Kütüphane bir haftada böylesine değişmiş olamaz. Ben çıldırıyorum. Ya da beynimde tümör var. Ya da Alzheimer hastalığına yakalandım.

Gece yarısına doğru Ardelia Lortz'u düşünmeye başladı. Ve o zaman durumu iyice kötüleşti. Ya Ardelia Lortz dolaptaysa? Ya da karyolamın altındaysa? Bu ne kötü olur... Kadının hayali gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sam yarıma doğru daha fazla dayanamayacağını anlayarak yatakta doğruldu. Başucundaki lambayı yakmak için uzandı. Ve aynı anda bu kez de başka bir hayalin etkisinde kaldı. Yatak odasında yalnız değildi artık. Ama ziyaretçisi bir başkasıydı şimdi. Çocuk Kitaplığı'ndan yok olan posterdeki polisti. Kütüphane Polisi. Orada, karanlıkların arasında duruyordu. Bir trençkota sarınmış uzun boylu, uçuk renkli bir adam. Kütüphane Polisi'nin cildi bozuktu. Sol yanağında zikzaklı bir yara izi vardı. Sol gözünün altından başlıyor, burun köküne kadar uzanıyordu.

Biraz sonra peltek peltek konuşan Kütüphane Polisi, "O bodur ağaççıklar konusunda yanıldın," diyecekti. "İki yanlarda bodur ağaçlar var. Türüyle hem de. Ve bit onları inceleyeceğiz. İkimit bir arada."

"Hayır! Dur... Yapma!"

Sam titreyen eliyle sonunda lambanın düğmesini buldu. Işık odayı aydınlattı ama bir an uzun boylu bir adamı görür gibi oldu. Sonra da bunun şifoniyerin duvara vuran gölgesi olduğunu anladı.

Ayaklarını yere sarkıtarak yüzünü avuçlarına gömdü. Sonra da sigara paketine uzandı. Kendini toplamalısın... Kahretsin! Ne saçma sapan şeyler düşünüyorsun öyle.

İçinden bir ses hemen, *bilmiyorum,* diye cevap verdi. *Dahası bilmek de istemiyorum... Hiçbir zaman... O bodur ağaçlar çok gerilerde kaldı. Onları tekrar hatırlamam gerekmiyor. O tadı da. O iç bayıltıcı tadı.*

Sam bir sigara yakarak dumanı içine iyice çekti. İşin kötüsü şu: Gelecek sefere trençkotlu adamı gerçekten görebilirim. Veya Ardelia'yı. Ya da Pellucidar İmparatoru Gorgo'yu.

Ayağa kalkıp mutfağa indi. Bir bardağa süt doldurup biraz konyak kattı. Saat bire çeyrek vardı. Şafak saatler sonra sökecekti. O arada Ardelia Lortz'la Kütüphane Polisi'nin dişlerinin arasında hançerlerle merdivenden çıktıklarını hayal edecekti.

Emlakçı, *ya da oklarla...* diye düşündü. *Dişlerinin arasında siyah, uzun oklarla. Ardelia'yla Kütüphane Polisi dişlerinin arasına uzun, siyah okları sıkıştırarak yavaşça merdivenden çıkacaklar. E, bu hayale ne dersiniz dostlar ve komşular?*

Oklar mı? Ama neden oklar? Sam bunu düşünmek istemiyordu. İçindeki o varlığından kuşku bile duymadığı karanlıkların arasından fırlayan düşüncelerden bıkmıştı. *Bunu düşünmek istemiyorum. Ve düşünmeyeceğim...*

Sütle karışık konyağını içip tekrar yattı.

4

Başucundaki lambayı söndürmemişti. Bu yüzden kendisini biraz sakin hissediyordu. Olaylardan bazıları herhalde oldu... HEPSİ de halüsinasyon olamaz... Naomi, Ardelia Lortz adını biliyordu. Annesi de öyle. Lortz'u birilerine sorabilirim. Bayan Higgins o adı bil-

diğine göre başkaları da biliyor olmalı. Uzun süreden beri bu kentte oturan kimseler. Belki Frank Stephens. Ya da Pis Dave..."

Sam birdenbire uykuya daldı. Kafasındaki düşünceler yüzünden rüya görmeye başladı. Sonra bu bir kâbusa dönüştü.

Yine Melak Sokağı'ndaydı. Üç alkolik verandada resim yapıyorlardı. Sam, Pis Dave'e ne yaptığını soruyordu.

Adam, "Ah, yalnızca oyalanıyorum," diyor sonra da Sam'in görmesi için posteri utana sıkıla ona doğru çeviriyordu.

Posterde Aptal Simon'ın bir resmi vardı. Çocuğu bir şişe geçirmiş, ateşte kızartıyorlardı. Simon'ın bir elinde kırmızı meyankökü şekerleri vardı ve erimeye başlamışlardı. Çocuğun elbiseleri alev almıştı, ama o hâlâ yaşıyordu. Ağzını açmış çığlıklar atıyordu yine. Bu korkunç sahnenin üzerinde bazı yazılar vardı.

KÜTÜPHANENİN YANINDAKİ AĞAÇÇIKLARIN ARASINDA
ÇOCUKLAR İÇİN YEMEK ELDE EDİLEN PARA
KÜTÜPHANE POLİSİ FORMUNA AKTARILACAKTIR.
GECE YARISINDAN İKİYE KADAR.
BİRİNİZ GELİN! HEPİNİZ GELİN!

Sam, rüyasında, "Dave, çok korkunç bu," diyordu.

Pis Dave, *hiç de değil,* diye cevap veriyordu. *Çocuklar onu "Aptal Simon" diye çağırıyorlar. Bu çok sağlıklı bir şey değil mi?*

Rudolph bağırıyordu. *Bakın! Bakın! Sarah bu!*

Sam başını kaldırıyor ve Naomi'nin Melak Sokağı'yla "Yeniden İşleme Merkezi"nin arasındaki ot ve çöp dolu arsadan geldiğini görüyordu. Genç kadın ağır ağır ilerliyordu. Çünkü içi yüzlerce *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* ve *Konuşmacının Arkadaşı* kitabıyla dolu bir el arabasını itiyordu. Geride güneş etrafı tuhaf bir kızıla boyayarak batmaktaydı. Uzun bir yolcu treni ağır ağır geçiyordu. En aşağı otuz vagondan oluşmuştu. Bütün vagonlar siyahtı. Pencerelere takılı siyah perdeler dalgalanıyorlardı. Sam bunun bir cenaze treni olduğunu anlıyordu.

Sonra Pis Dave'e dönerek, "Onun adı Sarah değil ki," diyordu. "Naomi. Proverbia'dan Naomi Higgins."

Pis Dave, "Hiç de değil Bay Peebles," diye başını sallıyordu. "Gelen ölüm. Ölüm bir kadındır."

Sam dönüp bakıyor ve kadının iyice yaklaşmış olduğunu görüyordu. Ama o artık Naomi değil, Ardelia'ydı. Fırtına bulutları renginde bir trençkota sarılmıştı kadın. Arabada da artık kitap değil, çubuk biçimi uzun meyankökü şekerleri vardı. Sam bakarken avuçla şeker alıp ağzına tıkıyordu. Dişleri takma değildi şimdi. Uzun ve sarıydı. Vampirlerin dişlerine benziyordu. Hem sivri hem de çok sağlamdılar. Ardelia şekerleri dişlerinin arasında ezerken ağzından parlak kırmızı kanlar fışkırıyordu. Kırılmış birkaç şeker çubuğu yere düşüyordu. Şekerlemeden hâlâ kan fışkırıyordu.

Kadın, birer pençeye dönüşen ellerini kaldırıyor ve Sam'e, "Seeeen o KİTAPLARIIIIII kaaaybettin!" diye bağırarak saldırıyordu.

5

Sam irkilerek uyandı. Soluğu kesilmişti. Kapalı perdenin altından günün ilk sönük ışıkları süzülüyordu. Yatağın başucunda ki saat beşi elli üç geçtiğini gösteriyordu.

Sam yataktan kalkarak banyoya geçti. Başı hafifçe ağrıyordu. İlaç dolabını açarak iki aspirin aldı. Sonra ayaklarını sürüyerek yatağına döndü. Tekrar uyuyamayacağını biliyordu.

Sam başını yastığa dayarken birdenbire başka bir şeyi daha bildiğini anladı. Bu şaşırtıcı ve beklenmedik bir şeydi. Pis Dave ve... Ardelia Lortz'la ilgiliydi.

Buna rüya neden oldu, diye düşündü. *Bu gerçeği o kâbus sırasında kavradım.*

Birdenbire uyuyakaldı. Rahat bir uykuydu bu kez. Sabah uyandığı zaman on bire geliyordu. Hava çok güzeldi. Sam taze çimleri aydınlatan güneş ışınlarını gördüğü zaman kendisini çok iyi hissetti. Sanki yeniden doğmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (II)

1

Sam yemek hazırlarken birdenbire kavradığı o gerçeği düşündü. Yanılmadığından çok emindi. Ancak bu delice işi daha fazla üstelemek istediğini sanmıyordu pek.

Bu güneşli bahar sabahında geceki korkuları ona hem çok gülünç hem de pek gerilerde kalmış şeyler gibi görünüyordu. O yüzden de konuyla bir daha ilgilenmemeyi çok istiyordu. Başıma bir şey geldi. Mantıklı bir açıklaması olmayan bir olay. Peki ne olmuş? Bu konuda çok kitap okudum. Önseziler, hayaletler, şeytanlar... Ama aslında böyle şeyler beni hiç ilgilendirmiyor... Hiç...

Gülümsedi. Birdenbire kararını çoktan verdiğini fark etmişti. Bu çılgınca olayı biraz daha inceleyecekti.

Ama birazcık.

2

Sam, Melak Sokağı'na saat yarımda ulaştı. Naomi'nin eski mavi arabasının eski binanın önündeki yolda durduğunu görünce de pek şaşırmadı. Sam de otomobili kadının arabasının arkasına park etti.

Arabadan inip verandanın kırık basamaklarından çıktı. Kapıya vurdu ama bir cevap alamadı.

"Hey! Merhaba!" Sam kapıyı iterek içeri girdi. Holde ilerledi. Soldaki büyük oda boştu. Dipteki mutfak da öyle. Emlakçı kulağına birtakım sesler geldiği için gidip pencereden dışarı baktı. Binanın arka tarafındaki çim alan yeşillenmeye başlıyordu. Daha ilerideki sebze bostanı sıcak günleri bekliyordu.

Çim alana daire biçiminde konulmuş olan portatif iskemlelerde on iki kişi oturuyordu. Sam, Naomi, Dave, Lukey ve Rudolph'u tanıdı. Birkaç dakika sonra ise Junction kentinin en zengin avukatı Burt Iverson'ı ve kulüpteki konuşmasını dinlememiş olmasına rağmen onu yine de kutlayan Banker Elmer Baskin'i tanıdı. Rüzgâr, Elmer'ın gümüş saçlarını uçuruyordu. Banker yüzünü güneşe doğru çevirerek gülümsedi. Adamın yüzündeki keyifli ifade Sam'i etkiledi. Belki küçük bir kentin en zengin adamıydı, ama ayrıca uzun ve soğuk bir kıştan sonra baharı karşılayan diğer insanlardan farkı yoktu. Hasta olmadığı, acı çekmediği ve yaşadığı için mutluydu.

Sam'e gördükleri gerçek değilmiş gibi geldi. Naomi'nin burada, Junction kentinin yersiz yurtsuz alkolikleriyle birlikte olması zaten şaşılacak bir şeydi. Üstelik genç kadın başka bir isim de kullanıyordu. Ama kentin en saygı gören bankeriyle, en takdir edilen hukukçusunun da burada olması inanılacak gibi değildi.

Yırtık pırtık yeşil bir pantolon ve bir tişört giymiş olan bir adam elini kaldırdı. Rudolph, onu işaret etti. Adam, "Adım John," dedi. "Ve ben bir alkoliğim."

Sam çabucak pencereden geriledi. Yüzü alev alev yanıyordu. Kendisini bir casus gibi hissetmeye başlamıştı. Bu alkoliklerin gizli toplantısı. Herhalde çoğu zaman pazar günü öğleyin içerideki salonda toplanıyorlar. Ama bugün hava çok güzel olduğu için sandalyelerini dışarı çıkarmışlar. Bunun Naomi'nin fikri olduğundan da eminim.

Bayan Higgins, Naomi'nin kilise pikniği için görevlilere yardım edeceğini söylemişti. Sam, acaba kadın kızının alkoliklerin yanında olduğunu biliyor mu, diye sordu kendi kendine. Herhalde biliyor. Ve ben Naomi'nin neden benimle iki kez çıkmasının yeterli olacağını düşündüğünü de anlıyorum. Sam'le genç kadın ilk buluştukları zaman sinemaya gitmişlerdi. Ama ikincisinden sonra Naomi'nin bütün ilgisi sönmüştü. İkincisinde birlikte yemek yemişlerdi. Ve Sam garsondan şarap istemişti.

Emlakçı, *Tanrı aşkına*, dedi. *Kadının alkolik olduğunu nereden bilecektim? Ben falcı mıyım?* Ama yüzü büsbütün yanmaya başlamıştı. *Belki de sorun içki değil... Ya da yalnızca içki değil. Belki Naomi'nin başka dertleri de var.*

Sonra... Burt Iverson ve Elmer Baskin. İkisi de güçlü insanlar. Birer alkolik olduklarını öğrendiğimi anlarlarsa ne yaparlar acaba. Herhalde iş hayatımı mahvederler.

Sam oradan çabucak ve sessizce ayrılmaya karar verdi. Ama kendisini düşündüğü için değil; Melak Sokağı'ndaki bu arka bahçede oturan insanların çok ciddi, ortak bir dertleri vardı. Bunu bir rastlantı sonucu öğrenmişti. Orada bile bile durmak ve konuşulanları dinlemek niyetinde değildi.

Sam holden geçerken yan masada duran kumbaralı telefonun üzerinde bir deste kâğıt olduğunu gördü. Duvardaki çividen ise sicimle bağlı, güdük bir kurşunkalem sallanıyordu. İçinden gelen sese uyup bir kâğıdı önüne çekti. Çabucak birkaç satır karaladı.

Dave,

Bu sabah seni görmek için uğradım. Ama evde kimse yoktu. Seninle Ardelia Lortz adlı bir kadın hakkında konuşmak istiyorum. Bana sen onun kim olduğunu biliyormuşsun gibi geliyor. Ve ben kadın konusunda bilgi edinmek istiyorum. Bugün öğleden sonra ya da akşam, fırsat bulursan beni arar mısın? Numaram 555-8699. Teşekkür ederim.

Sam notun altına imzasını atıp kâğıdı katladı. Üstüne Dave'in adını yazdı. Notu götürüp salondaki televizyonun üzerine koydu. Sonra dışarı çıktı. Kimse farkına varmadan güneşe çıkabildiği için seviniyordu. Arabasına binerken Naomi'nin otomobilinin arkasındaki yazıyı gördü.

HER ŞEYİ TANRI'YA BIRAK

Sam, arabayla geri geri çıkarken, "Ardelia yerine Tanrı'yı tercih ederim," diye mırıldandı.

3

Akşama doğru yarı uykusuz geçen gecenin acısı çıkmaya başladı, Sam'in iyice uykusu geldi. Televizyonu açtı, Cincinnati-Boston beyzbol maçını izlemek için kanepeye uzandı. Hemen uyuklamaya başladı. İyice uyuyakalmadan önce telefon çaldı. Cevap vermek için kalktı. Kafası bulanıklaşmış, aklı karışmıştı.

"Alo?"

Pis Dave hiçbir giriş yapmadan, "O kadın hakkında konuşmaktan vazgeçin," dedi. "Hatta onu düşünmeyin bile."

Naomi'nin annesi ne demişti? "Siz Tanrısız dinsizler, o kadını daha ne kadar yüzümüze vuracaksınız? Bu çok mu komik? Çok mu zekice bir şey?"

Sam'in uykusu hemen açılıverdi. "Dave, bu kadının nesi var? Herkes ya o bir iblismiş ya da hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyor. Kim o? Ardelia, seni böyle sarsacak ne yaptı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sam bekledi. Kalbi hem göğsünde hem de boğazında şiddetle çarpıyordu. Dave'in kesik kesik soluduğunu duymasaydı adamın telefonu kapadığını da sanacaktı.

Sonunda Dave, "Bay Peebles," dedi. "Yıllar boyunca bana gerçekten yardımcı oldunuz. Yaşamayı istediğimden pek de emin olmadığım günlerde hayatta kalmamı sağladınız. Siz ve diğerleri. Ama o dişi köpek hakkında konuşamam. Bu imkânsız. Ve kendi iyiliğiniz için ondan kimseye söz etmemelisiniz."

"Bu bir tehdide benziyor."

"Hayır!" Dave'in sesinden yalnızca hayret etmekle kalmadığı, şok geçirdiği anlaşılıyordu. "Hayır. Ben yalnızca sizi uyarıyorum Bay Peebles. Üzeri otlarla kaplı olduğu için görmediğiniz bir kuyunun yanında dolaşmaya kalksaydınız, yine aynı şeyi yapardım. O kadın hakkında konuşmayın. Onu düşünmeyin bile. Bırakın da ölü yine ölü kalsın."

"Bırakın da ölü yine ölü kalsın."

Bu sözler Sam'i pek şaşırtmadı. O zamana kadar olanlardan aynı sonuç çıkıyordu: Ardelia Lortz yaşamıyordu artık. O, küçük bir kentte emlakçılık ve sigortacılık yapan Sam Peebles bir hayaletle konuşmuş ama bunu anlayamamıştı. Konuşmuş muydu? Kahretsin! Onunla iş bile yapmıştı. Hayalete iki dolar vermiş ve karşılığında da kütüphane kartı almıştı.

İşte Sam bu yüzden fazla şaşırmadı... Ama bütün kemiklerinden etlerine doğru bir soğukluk yayılmaya başladı. Başını eğdi. Kollarının tüyleri diken diken olmuştu.

Kafasının bir yanı, *artık bu işi kurcalamayacaktın,* diye inledi. *Sana bunu söylemedim mi?*

Sam, Dave'e, "Kadın ne zaman öldü?" diye sordu. Sesi kendi kulaklarına bile boğuk ve cansız geldi.

"Bundan söz etmek istemiyorum." Dave iyice telaşlanmıştı. Sesi titremeye başlayarak tizleşti. *"Lütfen!"*

Sam öfkeyle kendi kendisine, bırak adamın yakasını, diye çattı. Yeteri kadar derdi yok mu? Bir de bu saçma sapan şey yüzünden endişelenmesi mi gerekiyor?

Evet. Sam, Dave'in yakasını bırakabilirdi. Herhalde kentte ona Ardelia Lortz'dan söz edecek birileri vardı... Tabii onlara çıldırdığını sanmalarına neden olmayacak bir biçimde sokulabilirse. Ama bir şey daha vardı. Bunu ise belki de yalnız Pis Dave Duncan cevaplayabilirdi.

"Bir zamanlar kütüphane için birkaç poster yaptın değil mi, Dave? Dün verandada yaptığın afişi gördüğüm zaman tarzını tanıdım. Kütüphanedeki posterleri senin yaptığından hemen hemen eminim. Bunlardan birinde siyah bir arabaya binmiş olan küçük bir çocuk vardı. Diğerinde ise trençkotlu bir adam. Yani... Kütüphane Polisi. Sen..."

Daha sözlerini tamamlayamadan Dave utanç, keder ve korkuyla öyle bir çığlık attı ki, Sam de sustu.

"Dave, ben..."

Alkolik, "Bu konuyla ilgilenmeyin," diye hıçkırdı. "Bu benim elimde değildi. Siz lütfen..."

Hıçkırıkları birdenbire hafifledi. Biri ahizeyi onun elinden kaparken hafif bir takırtı duyuldu.

Sonra Naomi, "Artık yeter," dedi. Onun da ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. Ama çok da öfkeliydi. "Artık bu işten vazgeçemez misin, seni aşağılık yaratık?"

"Naomi..."

Genç kadın ağır ağır, "Buradayken adım Sarah," dedi. "Ama ben hangi adı kullanırsam kullanayım senden yine de nefret ediyorum Sam Peebles. Bürona bir daha adımımı atmayacağım." Sesi tizleşmeye başlıyordu. "Neden Dave'i zorladın? Neden o eski iğrenç şeyi hortlatmaya çalışıyorsun? Niçin?"

Sinirleri iyice gerilen ve kontrolünü hemen hemen kaybetmiş olan Sam bağırdı. "Beni neden kütüphaneye gönderdin? Madem o kadınla karşılaşmamı istemiyordun, niçin beni o lanet olasıca kütüphaneye yolladın Naomi?"

Genç kadın inledi.

"Naomi? Biz..."

Genç kadın telefonu kapattı.

4

Sam hemen hemen dokuz buçuğa kadar çalışma odasında oturup o sarı yapraklı not defterine birbiri ardına birkaç isim yazdı. Bir taraftan da naneşekeri yiyip duruyordu. Her ismi inceliyor ve bir süre sonra çiziyordu. Bir kentte altı yıl kalmak insana çok uzun bir süreymiş gibi geliyordu... Hiç olmazsa bu geceye kadar Sam'e öyle gelmişti. Ama şimdi bunu çok kısa buluyordu. Hafta sonu gibi bir şey.

Adam "Craig Jones" diye yazdı.

Sonra bu ada bakarak, *Craig'in Ardelia konusunda bilgisi olabilir...* diye düşündü. *Ama o da kadınla neden ilgilendiğimi merak eder.*

Craig'i soracağı soruya dürüstçe cevap verecek kadar iyi tanıyor muyum? Hayır. O yalnızca bir ahbap!

Sam bu ismi de çizdi.

Junction kentine geldikten sonra gerçekten iki samimi arkadaş edinmişti. Onlardan biri doktordu, diğeri de polis. Ve ikisi de daha sonra kentten ayrılmış, başka yerlere gitmişlerdi.

E... Şimdi ne yapacağım.

Bunu bilmiyorum. Bütün bildiğim Ardelia Lortz adının bu kentte bazı insanlarda bir bomba etkisi yarattığı. Ardelia'yla karşılaştığımı da biliyorum. Ama kadın ölmüş.

Ben bir hayaletle karşı karşıya geldim. Daha doğrusu bir hayaletin içindeki bir hayaletle! Girdiğim kütüphane Junction Kenti Kütüphanesi'nin eski haliydi. Ardelia'nın sağ olduğu günlerdeki hali. Orayı kadın yönetiyordu. İşte o yüzden kütüphane bana öyle tuhaf ve garip geldi. Bu zaman içinde

yolculuk yapmaya da benzemiyordu. Sanki bir an için kendimi boşlukta buldum. Ve o kütüphane gerçekti. Gerçek olduğundan eminim. Sam duraklayarak parmaklarını masaya vurdu.

Kadın, bana nereden telefon etti. Boşlukta telefonlar da mı var.

Karaladığı isimlerle dolu listeye uzun bir süre baktı. Sonra kâğıdı buruşturarak sepete attı.

Yine kafasının bir yanı, *bu işe burnunu sokmayacaktın,* diye inledi.

Ama sokmuştu işte. Şimdi ne olacaktı?

Güvendiğin adamlardan birini ara. Russ Frame'i ya da Tom Wycliffe'i. Bunlar kentten ayrılan doktorla polisin adlarıydılar. Telefona uzan ve onlarla konuş.

Ama Sam bunu yapmak istemiyordu. Hiç olmazsa bu gece. Bu gece doğru dürüst uyuyabilirsem belki sabaha aklıma daha uygun bir şey gelir... Ayrıca... Dave Duncan ve Naomi Higgins'in gönlünü almam da gerekiyor sanırım. Ama önce ne olduğunu öğrenmeliyim.

Tabii bu mümkünse...

DOKUZUNCU BÖLÜM

KÜTÜPHANE POLİSİ (I)

1

Sam gerçekten de çok rahat uyudu. Rüya da görmedi. Ertesi sabah duş yaparken birdenbire ne yapması gerektiğini de anladı. "Gazete!" diye bağırdı.

Yirmi dakika sonra aşağıya inmiş, giyinmişti. Yalnızca kravatı ve paltosu yoktu. Çalışma odasında kahve içiyordu. O sarı not defteri yine önündeydi. Yine bir liste yapmaya başlamıştı.

1. *Ardelia Lortz... kim? Ya da kimdi?*
2. *Ardelia Lortz... ne yaptı?*
3. *Junction Kenti Kütüphanesi... yenilendi mi? Ne zaman? Resimler?*

Tam o sırada kapı çaldı. Sam kapıyı açmak için ayağa kalkarken saate göz attı. Sekiz buçuğa geliyordu. Büroya gitme zamanı yaklaşıyordu. Saat onda oradan *Gazette*'e gidebilirdi. Orada eski gazetelere bakacaktı. Ama hangilerine? Bu soruyu düşünürken gazeteyi getiren çocuğa para vermek için elini cebine soktu. Zil tekrar çaldı.

Sam, "Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalışıyorum Keith," diye seslenerek, arka kapıya gitti. Kapı tokmağına uzandı. "Şu lanet olasıca kapıyı delecek..."

Aynı anda başını kaldırdı ve kapıdaki cama takılı ince perdenin arkasında Keith Jordan'ınkinden çok daha büyük bir siluet olduğunu gördü. Aynı anda buz gibi bir korku kalbine saplandı. Dışarıdaki adamın yüzünü görmesine gerek yoktu. İnce perdenin arkasından bile o silueti tanımıştı. Vücudunun duruşunu... Ve trençkotu da tabii.

Sam'in ağzına kırmızı meyankökü şekerinin keskin, iç bayıltıcı ve mide bulandırıcı tadı yayıldı.

Tokmağı hemen bıraktı. Ama bir saniye geç kalmıştı. Arka verandada duran adam kapıyı hızla iterek açtı. Sam mutfakta geri geri gitti. Dengesini bulmak için kollarını salladı. Arka kapının yakınındaki çubukta asılı olan paltoların yere düşmesine neden oldu.

Kütüphane Polisi içeri girdi. Etrafını soğuk bir hava sarmış gibiydi. Ağır ağır ilerliyordu. Çok zamanı varmış gibi. Kapıyı arkasından kapattı. Bir elinde, gazetecinin Sam için bıraktığı Gazette vardı. Dikkatle katlanmış, sonra da rulo haline getirilmişti. Kütüphane Polisi, gazeteyi bir sopa gibi kaldırdı.

"Gazeteni getirdim." Sesi, sanki kalın bir camın arkasından geliyordu. "Totuğa parasını da veretektim, ama galiba ateleti vardı. Bilmem neden?"

Bankonun önünde büzülüp kalmış olan Sam'e doğru geldi. Sam, adama dehşete kapılmış bir çocuğun korku dolu gözleriyle bakıyordu. Dördüncü sınıftan zavallı bir Aptal Simon'un gözleriyle.

Sam, *bu bir hayal*, diye düşündü. *Ya da kâbus görüyorum. Hem de öyle korkunç bir kâbus ki, iki gece önceki artık bana tatlı bir rüyaymış gibi geliyor.*

Ama bu bir kâbus değildi. Dehşet verici bir şeydi ama kâbus? Hayır. Sam sonunda çıldırdığını düşünüp umutlanacak kadar zaman bulabildi. Delirmek kumsalda piknik yapmaya benzemezdi ama hiçbir şey evine giren bu erkek biçimindeki yaratık kadar dehşet verici olamazdı. Bu kendi kış mevsimini birlikte getiren şey kadar.

Sam'in evi eskiydi, tavanlar da yüksekti. Ama Kütüphane Polisi içeri girerken başını eğmek zorunda kalmıştı. Şimdi de gri fötr şapkasının tepesi hemen hemen tavana değiyordu. Bundan da Kütüphane Polisi boyunun iki ondan daha uzun olduğu da anlaşılıyordu.

Yaratık, şafak zamanı görülen sislerin renginde, kurşuni bir trençkota sarınmıştı. Cildi kâğıt kadar beyazdı. Yüzü bir ölününki gibiydi. Şefkat, sevgi ya da merhametin ne olduğunu anlayamayan bir yaratığın suratıydı bu. Dudakları duygusuz ve sonsuz bir otoriteyle gerilmişti. Sam bir an şaşkın şaşkın kütüphanenin kapalı kapısının, taştan bir robotun ağzına ne kadar benzediğini düşündü. Kütüphane Polisi'nin gözleri ortaları küçücük saçmalarla delinmiş gümüş halkalara benziyordu. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. Sanki etleri kanayıverecekti. Kirpikleri yoktu adamın. Ve işin en kötüsü de; Sam bu suratı tanıyordu. Ona, Kütüphane Polisi'nin kara bakışları karşısında böyle ilk kez büzülmüyormuş gibi geliyordu. Ve Sam'in kafasının derinliklerinden hafif bir ses yükseldi. Biri peltek peltek, "Benimle gel, oğlum... dedi. Ben politim."

Sam'in mutfağında bir canavar vardı. İşin en kötü yanı da canavarın suratını hemen hemen tanıyordu. Sanki kafasının dibinde üç kilitli bir kapı açılması için zorlanıyordu. Kaçmak aklına gelmiyordu. Kaçmak onun hayal bile edemeyeceği bir şeydi artık. O bir çocuktu yine. Suçüstü yakalanmış bir çocuk. Sam kaçacağı yerde iki büklüm oldu. Bankonun önündeki iki taburenin arasına yığıldı. Ellerini başının üstüne doğru kaldırmıştı.

Boğuk boğuk bitkince, "Lütfen," dedi. "Yapmayın. Hayır. Lütfen, lütfen. Yapmayın. Artık doğru dürüst davranacağım. Canımı yakmayın." İşte aşağılık bir duruma düşmüştü ama bu da önemli değildi. Kurşuni trençkotlu dev tepesine dikilmişti.

Sam birdenbire, *kitabı geri götürmekte geciktim,* dedi kendi kendine. Ama o *Konuşmacının Arkadaşı* değildi. *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* de... Kitap Robert Louis Stevenson'ın *Kara Ok*'uydu.

Sam başını önüne eğdi. Sanki kafası bin kilo ağırlığındaydı. Gözlerini yere dikmiş, anlaşılmaz bir biçimde dua ediyordu. Başını kaldırdığı... başını kaldıracak gücü bulduğu zaman o devin ortadan kaybolmuş olması için.

O uzaklardan gelen ses, "Bana bak," diye emretti. Kötü bir Tanrı'nın sesiydi bu.

Sam soluk soluğa bir çığlık attı. "Hayır!" Sonra da ağlamaya başladı. Nedeni yalnızca duyduğu dehşet değildi. Tabii dehşet de kötüydü ve gerçekti. Ama ayrıca çocukça bir korku ve çocukça bir utanç da duyuyordu. Hatırlamaya cesaret edemediği şey neyse, ona sıkıca yapışmışlardı sanki. Bütün bunlar Sam'in hiç okumadığı o kitapla ilgiliydiler: Robert Louis Stevenson'ın *Kara Ok*'uyla.

Şırrak!

Bir şey Sam'in başına indi ve adam bir çığlık attı.

"Bana bak!"

Sam, "Lütfen..." diye yalvardı. "Beni zorlamayın."

Şırrakk!

Sam başını kaldırdı. Lastiğe dönmüş olan koluyla yaşlar akan gözlerini korumaya çalışıyordu. Aynı Anda Kütüphane Polisi'nin elinin indiğini gördü.

Şırrakkk!

Yaratık Sam'e o rulo haline getirdiği gazeteyle vuruyordu. Tıpkı birinin yeri pisleyen köpek yavrusunu dövdüğü gibi.

Kütüphane Polisi sonra, "Bu daha iyi," diyerek güldü. Dudakları gerilerek sivri dişlerinin uçları gözüktü. Bir hayvanın dişlerinden farksızdı dişleri. Adam elini trençkotunun cebine sokup deri bir cüzdan çıkardı. Açtı ve o çok köşeli yıldızı gösterdi. Sabahın o temiz ışığında pırıldadı yıldız.

Sam artık bakışlarını o amansız surattan, küçücük bebekli gümüş gözlerden kaçıramıyordu. Salyaları akarak ağlıyordu. Bunun farkındaydı ama elinden bir şey de gelmiyordu.

Kütüphane Polisi, "Tende bite ait iki kitap var," dedi. Sesi yine sanki kalın bir camın arkasından ya da çok uzaklardan geliyordu. "Mit Lortz tana çok tinirlendi, Bay Peeblet."

Sam büsbütün ağlamaya başladı. "Onları kaybettim." Bu adama kitaplar ya da başka bir şey konusunda yalan söylemesi imkânsızdı. Polis tam bir otorite, güç ve kudretin simgesiydi. Yargıç, jüri ve cellattı o.

Sam, şaşkın şaşkın, "Kapıcı nerede?" diye sordu kendi kendine. "Kadranları kontrol eden ve sonra da akıllı insanların dünyasına dönen bekçi? O dünyada böyle şeyler olmuyor..."

Sonra kekeledi. "Be... ben... Ben..."

Kütüphane Polisi, "Tenin gülünç materetlerini dinlemek ittemiyorum," diyerek cüzdanını kapattı. Trençkotunun sağ cebine soktu. Aynı anda elini sol cebine sokarak kını upuzun ve çok keskin bir bıçak çıkardı. Üniversite parası bulabilmek için üç yaz çalışmış olan Sam bıçağı tanıdı. Karton kesmek için kullanılırdı bu. Herhalde Amerika'da her kütüphanede böyle bir bıçak vardı. "Tana gece yarıtına kadar türe tanıyoruz. Tonra..." Eğilerek bir kadavranınkini andıran beyaz elinde tuttuğu bıçağı uzattı. Yaratığın etrafını saran dondurucu hava Sam'in suratına çarparak uyuşturdu. Bağırmaya çalıştı ama yalnızca sessizce soluk verebildi.

Bıçağın ucu Sam'in boyun derisini çizdi. Sanki buzdan bir çubuk battı boynuna. Çizikte bir damla kan belirdi. Ve çabucak dondu. Şimdi küçücük kırmızı bir inciye benziyordu.

Kütüphane Polisi o acayip sesiyle peltek peltek, "Tonra," dedi. "Ben tekrar geleceğim. Kaybettiklerini bulman tenin için tok daha iyi olur, Bay Peeblet." Bıçağı cebine attı. Sonra iyice doğruldu. "Bir tey daha var. Tağda tolda torular toruyortun. Artık toru tormak yok, Bay Peeblet. Beni anlıyor mutun?"

Sam cevap vermeye çalıştı ama ancak boğuk boğuk inleyebildi.

Kütüphane Polisi yine eğilirken o buz gibi hava dalgalandı. "Teni ilgilendirmeyen itlere burnunu tokma. Beni anlıyor mutun?"

Sam, "Evet!" diye haykırdı. *"Evet! Evet! Evet!"*

"İyi. Çünkü seni götetleyeceğim. Ve yalnıt da değilim." Kütüphane Polisi, trençkotunu hışırdatarak döndü. Mutfakta ilerleyip arka kapıya doğru gitti. Dönüp bir kez olsun Sam'e bakmadı bile. Yaratık yürürken bir an güneşin parlak ışınlarının aydınlattığı bir yerden geçti. Sam o zaman korkunç, dehşet verici bir şeyi fark etti. Adamın gölgesi yoktu.

Kütüphane Polisi arka kapıya vardı, tokmağı kavradı. Dönmeden alçak ama korkunç bir sesle, "Beni tekrar görmeyi ittemiyortan," diye homurdandı. "O kitapları bulurtun."

Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Sam'in kafasında da bir tek düşünce belirdi. Kütüphane Polisi verandayı aşarken onun ayak seslerini dinleyerek, "Arka kapıyı kilitlemeliyim," dedi.

Yarı doğruldu, ama sonra etrafını kurşuni bir bulut sardı. Kendinden geçip yüzüstü yere kapaklandı.

ONUNCU BÖLÜM

TARİH SIRASINA GÖRE

1

Danışmadaki kadın, "Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Masaya yaklaşan adama tekrar dikkatle bakarken bir an duraklamıştı.

Sam, "Gazette'in eski sayılarına bakmak istiyorum," dedi. "Tabii mümkünse."

Kadın başını salladı. "Tabii mümkün. Ama... affedersiniz, belki haddim değil... fakat size bir şey sorabilir miyim? Hasta mısınız? Renginiz çok kötü."

Sam, "Galiba hastalanıyorum," diye cevap verdi.

Kadın, ayağa kalkarak, "Bahar nezlesi kadar kötüsü yok," dedi. "Öyle değil mi? Bankonun ucundaki şu kapıdan girer misiniz, Bay..."

"Peebles. Sam Peebles."

Altmış yaşlarında kadar olan tombul kadın duraklayarak başını yana eğdi. Tırnağı kırmızıya boyalı parmağını ağzının yanına dayadı. "Siz sigorta poliçesi satıyorsunuz, değil mi?"

Adam, "Evet, efendim," dedi.

"Yanılmadığımdan emindim. Geçen hafta gazetede fotoğrafınız vardı. Bir ödül mü kazandınız?"

Sam, "Hayır, efendim," diye konuştu. "Bir konuşma yaptım. Rotary Kulübü'nde." Sonra kendi kendine, *zamanı geri döndürmek için her şeyimi verirdim*, dedi. *Craig Jones'a başka bir ahmak bulmasını söylerdim.*

Kadın, "Şey..." dedi. "Harika..." Ama kuşkusu varmış gibi konuşmuştu. "Fotoğrafta biraz farklı görünüyordunuz."

Sam alçak kapıyı açarak, içeri girdi.

Kadın, tombul elini uzattı. "Ben Doreen McGill'im."

Sam elini sıkarken uygun bir şeyler mırıldandı. Ama bunu yapabilmek için kendisini iyice zorladı. İnsanlarla konuşmak ve özellikle onlara dokunmak için bir süre çok çaba harcamak zorunda kalacağını anlıyordu. O eski rahat tavırları kaybolmuştu.

Kadın, Sam'i halı döşeli bir merdivene doğru götürüp bir düğmeyi çevirdi. Merdiven dardı, tepedeki ampul de sönüktü. Sam dehşete kapılmaya başladı. Belki de Kütüphane Polisi aşağıdaydı, karanlıkların arasında onu bekliyordu. Bembeyaz ölü suratlı, etrafı kırmızı gümüş gözlü, peltek peltek konuşan Kütüphane Polisi...

Kendi kendine, *yavaş*, dedi Sam. *Kendine gel. Belki engel olamıyorsun ama hiç olmazsa kontrol altına al. Bunu yapmak zorundasın. Çünkü bu senin tek şansın. Bir büronun bodrumuna bile inemezsen, bundan sonra ne yaparsın? Evinde saklanır ve gece yarısını mı beklersin?*

Doreen McGill işaret etti. "İşte Morg orada. Siz yalnızca..."

Sam, kadına döndü. "Morg mu?" Kalbi yine şiddetle çarpmaya başlamıştı. "Morg?"

Doreen McGill güldü. "Herkes bu tavrı takınıyor! Ne korkunç değil mi? Ama herkes arşivden böyle söz ediyor. Amerikalı gazetecilere özgü gülünç bir deyim bu sanırım. Endişelenmeyin, Bay Peebles. Aşağıda ceset filan yok. Orada yalnızca makara makara mikrofilm var."

Sam, *kadının peşinden basamaklardan inerken bundan o kadar emin olma*, diye düşündü. Ama kadın önde olduğu için de seviniyordu.

Doreen McGill merdivenin altındaki birkaç düğmeyi çevirdi. Floresan ışıkları yanarak alçak tavanlı bir odayı aydınlattı. Buraya da, merdivene olduğu gibi koyu mavi halı döşenmişti. Duvarlara takılı raflara küçük kutular dizilmişti. Sol duvarda saç kurutma makinelerine benzeyen dört mikrofilm okuma aygıtı vardı. Onlar da halı gibi maviydiler.

Doreen, "Siz yalnızca defteri imzalayacaksınız diyecektim demin," diye açıkladı. Bu kez de kapının yanındaki masaya zincirlenmiş olan büyük bir defteri işaret ediyordu. "Tarihi ve geliş saatinizi de kaydetmeniz gerekiyor." Kolundaki saate bir göz attı. "Saat onu yirmi geçiyor. Çıkış saatinizi yazmayı da unutmayın."

Sam eğilip deftere imzasını attı. Kendi adının üstünde Arthur Meecham ismi vardı. Adam arşive 27 Aralık 1989'da gelmişti. Yani üç aydan daha uzun bir süre önce. Bu iyi aydınlatılmış, bilgi dolu yerin pek fazla kullanılmadığı anlaşılıyordu.

Doreen memnun bir ifadeyle, "Burası pek güzel değil mi?" diye sordu. "Çünkü federal hükümet gazete morglarını destekliyor. Ya da arşivlerini. Belki bu kelimeyi tercih edersiniz. Ben ediyorum."

Aradaki geçit yerlerinden birinde bir gölge kıpırdadı. Sam'in kalbi yine hızla atmaya başladı. Ama bu Doreen McGill'in gölgesiydi. Kadın adamın saati doğru yazıp yazmadığına bakmak için defterin üzerine eğilmişti.

Sam, *Kütüphane Polisi'nin gölgesi yoktu,* diye düşündü. Sonra kafasına üşüşen diğer düşünceleri kovmaya çalıştı, ama başaramadı. Böyle yaşayamam. Bu tür bir korkuyla yaşamam imkânsız. Bu iş uzun sürerse başımı hava gazı fırınına sokarım. Bunu yaparım! Bunun nedeni yalnızca... adam mı, yoksa yaratık mı o neyse... ona karşı duyduğum korku değil. Neden kafamın hissettikleri. İnsanın kafası inandığı her şey ortadan kaybolurken acı acı haykırıyor.

Doreen sağ duvarı, oradaki rafa konmuş olan üç büyük cildi işaret etti. "1990 yılı ocak, şubat ve mart aylarının gazeteleri. Her temmuz ilk altı aylık gazeteleri mikrofilmlerinin alınması için

Nebraska'da Grand Island'a göndeririz. Aynı şey aralık ayının sonunda da yapılır. Şu taraftakiler de mikrofilmler. Onlar da tarih sırasına göre diziliyorlar. Modern zamanlar sağınızda, eski günler solunuzda." Sözlerinin şaka olduğunu belirtmek için gülümsedi.

Sam, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil. Biz bunun için buradayız. Ya da bu işlerden biri için." Parmağını ağzının kenarına götürerek gülümsedi. "Mikrofilm okuma aygıtının nasıl çalıştırıldığını biliyor musunuz Bay Peebles?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Pekâlâ. İstediğiniz bir şey olursa ben yukarıdayım. Yardım istemekten çekinmeyin."

Sam, "Siz..." diye başladı. Sonra da cümlenin gerisini söylememek yani... *beni burada yalnız mı bırakacaksınız*, dememek için ağzını sıkıca kapattı.

Kadın kaşlarını kaldırdı.

Sam telaşla ekledi. "Hiç... Hiç..." Doreen'in yukarı çıkışını izledi. Kadının peşi sıra basamakları ikişer üçer çıkmamak için kendisini zor tutuyordu. Çünkü, güzel mavi halıyla da döşeli olsa burası da yine bir Junction Kenti Kütüphanesi sayılırdı.

Ve üstelik buradan, "Morg," diye söz ediyorlardı.

2

Sam ağır ağır mikrofilm kutularıyla dolu raflara doğru gitti. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Tavandaki floresan lambalarını gölgelerin çoğunu yok edecek kadar güçlü olmalarına seviniyordu. Doreen McGill'e Ardelia Lortz adını hatırlayıp hatırlamadığını sormaya çekinmişti. Ya da kütüphanenin hangi tarihte yenilendiğini sormaya. Kütüphane Polisi, "Torular torup duruyormuttun," demişti. "Teni ilgilendirmeyen teylere karıtma. Anlıyor mutun?"

Evet, Sam anlıyordu. Tabii buraya gelmekle Kütüphane Polisi'ni öfkelendireceğini de biliyordu... Ama hiç olmazsa sorular sormuyordu. Ayrıca bütün bunlar onu ilgilendiren şeylerdi. Hem de çok ilgilendiren şeyler...

"Teni götetleyeceğim. Yalnıt da değilim."

Sam endişeyle omzunun üzerinden baktı. Hiçbir şey göremedi. Ama yine de kesin bir tavırla hareket edemedi. Bu noktaya kadar gelmişti. Ancak daha fazla ilerleyip ilerleyemeyeceğini bilmiyordu. Yalnızca sinmek ve korkmak değildi; bunlardan da öte bir şeydi bu. Sanki param parça olmuştu.

Sonra haşince, "Bunu yapmak zorundasın," diye homurdanarak titreyen eliyle ağzını sildi. "Yapman şart."

Kendisini zorlayıp sol ayağını öne attı. Bir an öyle durdu. Sonra sağ ayağını uzattı. Sonunda böyle istemeye istemeye ciltli gazetelerin durduğu yerin en yakınındaki rafa ulaştı. Rafın ucundaki kartta:

1987-1989

yazılıydı. Fazla yeniydi bu mikrofilmler. Sam kütüphanenin, 1984'te Junction kentine yerleşmeden önce yenilendiğinden emindi. Bu iş daha sonra yapılmış olsaydı, kentlilerin bu konudan söz ettiklerini duyar, işçileri fark eder, gazetelerde olayla ilgili haberleri okurdu. Ancak bu yenilemenin son on beş yirmi yıl içerisinde yapıldığını tahmin edebiliyor, süreyi daha fazla daraltamıyordu. Kafam daha iyi çalışabilseydi! Ama çalışmıyordu. O sabah olanlar normal bir biçimde, mantıklıca düşünmesini imkânsızlaştırmıştı.

Sam sola doğru gitti. Daha çok hareket etmezse olduğu yerde donup kalacağından korktuğu için. Üzerinde:

1981-1983

yazılı rafların birinden gelişigüzel bir mikrofilm kutusunu seçti. Okuma aygıtlarının birine götürdü. Aleti çalıştırıp bütün dikkatini mikro-

film makarasına vermeye çalıştı. Bu da maviydi. Mikrofilmi okuma aygıtına takmak çok kolaydı. Ama elleri öylesine titriyordu ki, bu işi ancak beş dakikada başarabildi. Hâlâ şokun etkisinden kurtulamamış olan kafası, dikkatinin dağılmasına neden oluyordu. Sonunda makarayı taktı, ama geriye doğru. Yazılar tepe üstü duruyorlardı.

Sam sabırla mikrofilmi yeniden sardı. Sonra döndürerek yeniden taktı. Ama bu duraklama, onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. Bu sefer Junction kenti *Gazette*'inin 1 Nisan 1981 sayısı gözlerinin önünde belirdi. Yazılar bu kez doğruydu. Manşette bir memurun ani istifasından söz ediliyordu. Adamın adını bile duymamıştı. Sonra gözleri sayfanın sonundaki, çerçeve içine alınmış bir açıklamaya kaydı.

RICHARD PRICE VE JUNCTION KENTİ
KÜTÜPHANESİ'NDE ÇALIŞANLAR
SİZE 6-13 NİSAN ARASINDAKİ SÜRENİN
KÜTÜPHANE HAFTASI OLDUĞUNU HATIRLATIYORLAR.
GELİN, BİZİ GÖRÜN!

Sam kendi kendine, *bunu biliyor muydum*, diye sordu. *Bu kutuyu onun için mi seçtim? Bilinçaltım bana nisanın ikinci haftasının Milli Kütüphaneler Bayramı olduğunu mu hatırlattı?*

Ona hafif bir fısıltı cevap verdi. "Benimle gel, oğlum... Ben politim."

Sam'in tüyleri diken diken oldu, titredi. O soruyu da, hayali sesi de kafasından kovmaya çalıştı. Sonuç olarak *Gazette*'in 1981 Nisan sayısını neden seçtiği önemli değildi. Bunu bulmuştu. Şanslı bir rastlantı bile sayılırdı. Belki.

Sam çabucak 6 Nisan sayısını buldu. Ve umduğu açıklamayı da gördü.

ÖZEL KÜTÜPHANE EKİMİZİ İSTEYİN!

Makarayı hemen çevirdi. Ekin ilk sayfasında iki fotoğraf vardı. Bunlardan birinde kütüphanenin dışı görünüyordu. Diğeri ise Kütüp-

hanenin Müdürü Richard Price'ın bir resmiydi. Adam tıpkı Naomi Higgins'in tarif ettiği gibiydi. Kırk yaşlarında, ince bıyıklı, uzun boylu biri. Ama Sam'i daha çok fotoğrafın fonu ilgilendiriyordu. Fonda şok geçirmesine neden olan o asma tavan vardı. Demek ki kütüphane 1981 nisanından önce yenilenmişti.

Ekte Sam'in ilgisini çeken bir tek yazı vardı. Price'ın bir yazısı...

JUNCTION KENTİ KÜTÜPHANESİ
Yüz Yıllık Tarihçe

Ama Sam'in heyecanı fazla sürmedi. Yazıda Ardelia'nın adı geçmiyordu. Tam aygıtı kapatacağı sırada durakladı. Price kütüphanenin müdürlerinden, onların binada yaptıkları değişikliklerden söz ediyordu: Bayan Culpepper, Bay Lavin ve en sonunda da kendisinden.

Sam'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. 1951'de Christopher Lavin adlı bir adam Price'ın adeta bir azize saydığı Felicia Culpepper'in yerini almıştı. Richard Price ise 1964'te kütüphanenin başına geçmişti. Price, Lavin'i mi izlemişti? Sam hiç sanmıyordu. Arada on üç yıl var. Ve Price'ın hiç sözünü etmediği bu sürede Ardelia Lortz adlı kadının Lavin'in yerine geçtiğinden eminim... Fazla geveze Bay Price'ın ondan hiç söz etmemesinin de bir nedeni var. Çünkü kadın bir şey yapmış. Ayrıntı meraklısı Price'ın ondan söz etmekten kaçınmasına neden olacak kadar kötü bir şey. Cinayet... Evet Ardelia bir cinayet işlemiş olmalı. En kötüsü bu olabil..."

Aynı anda bir el Sam'in omzuna dokundu.

3

Sam haykırırsa arkasında duran insanı dehşete düşürecekti. Onu da kendisi kadar korkutacaktı. Ama zaten bağıracak halde değildi.

Onun yerine ciğerlerindeki hava boşaldı ve dünya yine kurşuniye boyandı. Göğsü, bir filin ayakları altında ezilen bir akordeona dönüşmüştü. Bütün kasları da pişmiş makarnaya.

Birinin, "Sam?" dediğini duydu. Bu ses sanki biraz uzaktan gelmişti. Örneğin Kansas'ta bir yerden. "Bu sen misin?"

Sam hızla döndü. Az kalsın mikrofilm okuma aygıtının önündeki sandalyesinden yuvarlanıyordu. Arkasında duran Naomi'ydi. Bir şeyler söyleyebilmek için soluk almaya çalıştı. Ama göğsü yalnızca hırıldadı. Oda adamın gözlerinin önünde dalgalanmaya başladı. Önce etrafını o kurşunilik sarıyor, sonra da kayboluyordu.

Sam sonra Naomi'nin sendeleyerek bir adım gerilediğini gördü. Genç kadının gözleri dehşetle irileşmişti. Bir elini ağzına bastırıyordu. Naomi bir rafa oldukça hızla çarptığı için iki, üç kutu aşağıya, halının üzerine yuvarlandı.

Sam sonunda, "Omes..." demeyi başardı. Sesi gıcırtılı bir fısıltıdan farksızdı. St. Louis'de geçen çocukluk yılları sırasında bir keresinde beyzbol kasketini bir farenin üzerine kapatmıştı. Hayvan kaçacak yer arayarak sağa sola koşarken böyle bir ses çıkarmıştı işte.

"Sam, sana ne oldu?" Naomi'nin de haykırmak istediği, ama geçirdiği şok yüzünden soluğunun kesildiği anlaşılıyordu. Sam, *harika bir çift oluşturuyoruz,* diye düşündü. *Abbott ve Costello, canavarlarla karşılaşıyorlar.*

Sonra Sam, "Burada ne işin var?" diye sordu. "Ödümü patlattın. Zaten çok kötüyüm." İçin için de, *işte yine ağzımı bozdum,* dedi. *Ayrıca onu "Omes" diye de çağırdım. Çok üzgünüm.* Şimdi kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Ayağa kalkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Şansını fazla zorlaması saçma olacaktı. Hâlâ kalbinin birdenbire duruvermeyeceğinden emin değildi.

Genç kadın, "Seni görmek için bürona gittim," dedi. "Cammy Harrington, seni buraya girerken gördüğünü sandığını söyledi. Sen-

den özür dilemek istiyordum. Önce Dave'e zalimce bir oyun oynadı ğını sandım. Ama o senin hiçbir zaman böyle bir şey yapamayacağını söyledi. O zaman ben de senden böyle bir şey beklenemeyeceğini dü şünmeye başladım. Sen her zaman çok iyiydin..."

Sam, "Galiba teşekkür etmem gerekiyor..." dedi.

"Ve... telefonda... çok şaşkınmış gibi bir halin vardı. Dave'e ko nunun ne olduğunu sordum, ama bana bir açıklama yapmak isteme di. Yalnızca telefonda söylediklerinin bir bölümünü duymuştum... Bir de Dave'in seninle konuşurken yüzünde beliren ifadeyi. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi."

Sam, genç kadına, *hayır,* demeyi düşündü. *Hayaleti gören benim. Ve bu sabah ondan daha kötü bir şeyle karşılaştım.*

"Sam, Dave... ve benim hakkımda anlaman gereken bir şey var. Tabii Dave'in durumunu zaten biliyorsun. Ama ben..."

Sam, "Bunu bildiğimi sanıyorum," diye cevap verdi. "Dave'e yazdığım notta Melak Sokağı'ndaki evde kimseyi görmediğimden söz ettim. Ama bu doğru değildi. Önce kimseyle karşılaşmadım. Ama Dave'i bulmak istediğim için odaları dolaştım. Sonra sizin arka bahçede toplanmış olduğunuzu gördüm. Onun için... ben her şeyi biliyorum. Ama açıkçası bunu isteyerek öğrenmiş de değilim. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Naomi, "Evet," dedi. "Neyse... Zararı yok... Ama... Sam... Tanrım... Sana ne oldu? Saçların..."

Sam sert sert, "Saçlarıma ne olmuş?" diye sordu.

Naomi titreyen elleriyle çantasını karıştırıp bir pudriyer çıkardı. "Bak."

Sam, pudriyerin aynasına baktı ama, ne göreceğini biliyordu.

Saçları o sabah sekiz buçuktan sonra hemen hemen bembeyaz kesilmişti.

4

Sam'le Naomi, merdivenden çıktıkları zaman Doreen McGill, genç kadına, "Arkadaşınızı bulmuşsunuz," diyerek parmağını ağzının kenarına götürdü. Ve yine, *ah, ben ne şirinim değil mi*, der gibi gülümsedi.

"Evet."

"Defteri imzalamayı unutmadınız ya?"

Naomi yine, "Evet," dedi. Genç kadın bu işi ikisi adına da yapmıştı.

"Kullandığınız mikrofilmleri de yerlerine koydunuz mu?"

Bu kez de Sam, "Evet," diye cevap verdi. Aslında kullandığı mikrofilmi yerine koyup koymadığını bilmiyordu. Ya da bu işi Naomi'nin yapıp yapmadığını... Ama buna aldırdığı da yoktu. Bütün istediği buradan çıkmaktı çünkü...

Doreen hâlâ cilveli bir tavırla konuşuyordu. Parmağıyla alt dudağına vuruyor ve başını yana eğmiş Sam'i süzüyordu. "Gazetedeki fotoğrafınız biraz farklıydı. Ama farkın ne olduğunu anlayamıyorum bir türlü..."

Sam'le Naomi kapıdan çıkarlarken genç kadın, "Sonunda aklı başına geldi ve saçlarını boyamaktan vazgeçti," dedi.

Sam dışarıdaki basamaklarda durarak kahkahalarla gülmeye başladı. İki büklüm olmuştu. Sinir bozukluğunun neden olduğu bir gülüştü bu. Kahkahaları hemen hemen çığlığa yakındı, ama buna aldırdığı da yoktu. Böyle gülmek onu rahatlatıyor, sanki içini temizliyordu.

Naomi, Sam'in yanında duruyordu. Sam'in kahkahalarından da, gelip geçenlerin meraklı bakışlarından da sıkılmış gibi bir hali yoktu. Hatta bir ara bir tanıdığına el bile salladı. Sam ellerini bacaklarının üst kısmına dayamış gülüyordu. Ama kafasının bir yanı, *Naomi bu tür reaksiyonları daha önce de görmüş*, diyecek kadar kendindeydi. *Aca-*

ba nerede? Ama adam daha bu soru tamamlanmadan cevabı buldu. Naomi bir alkolik. Diğer alkoliklerle ilgilenerek onlara yardım ederek iyileşmeye çalışıyor. Herhalde Melak Sokağı'nda geçirdiği günlerde gülme krizinden çok daha kötü şeylere de tanık oldu.

Sam kendisini banyodaki aynanın önünde sabırla saçlarını boyarken hayal etti ve yine âcizce kahkahalar attı. Bir taraftan da, *Naomi şimdi beni tokatlayacak*, diye düşünüyordu. *Beni tokatlayacak. Çünkü sinir krizi geçiren kimselere böyle yapılır.*

Ama Naomi'nin de bu konuda daha bilgili olduğu anlaşılıyordu. Genç kadın, Sam'in yanında sabırla duruyor, onun kendisini toplamasını bekliyordu. Sonunda Sam'in kahkahalarının yerini hıçkırığımsı sesler aldı. Karın kasları sızlıyordu. Yanakları yaşlardan ıslanmıştı, etrafı bulanık görüyordu.

Genç kadın, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Sam, "Ah Naomi..." diye başladı. Sonra yine anırır gibi bir kahkaha attı. "Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi bilemezsin."

Naomi, "Ama biliyorum," dedi. "Hadi, gel. Arabama binelim."

"Nereye..." Yeniden hıçkırdı Sam. "Nereye gidiyoruz?"

Naomi sokağın adını tabelada yazılı olduğu gibi söyledi. "Melak Sokağı'na. Dave için çok endişeleniyorum. Bu sabah ilk iş oraya gittim. Ama Dave sığınakta değildi. Korkarım kentte dolaşıp içki içiyor."

Sam, Naomi'nin yanında basamaklardan inerken, "Bu yeni bir şey sayılmaz," dedi. "Öyle değil mi?" Genç kadın arabasını kaldırımın kenarına, Sam'inkinin arkasına park etmişti.

Naomi, adama baktı. Daha doğrusu bir göz attı. Ama karmaşık bir bakıştı bu. Gözlerinde öfke, bıkkınlık ve merhamet vardı. Sam, *herhalde bu bakış şu anlama geliyor*, diye düşündü. *Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun. Ama suç sende değil.*

"Dave bu kez bir yıla yakın bir süredir içki içmiyor. Ama genel sağlığı hiç iyi değil. Dediğin gibi yeniden içkiye başlamak onun için yeni bir şey sayılmaz. Ama bu kez ölebilir."

"Ve bunun sorumlusu da ben olurum." Sam artık gülmüyordu.

Naomi hayretle baktı. "Hayır. Kimse bundan sorumlu tutulamaz... Ama bu Dave'in ölmesini istediğim anlamına da gelmiyor. Ya da bunun şart olduğunu düşündüğüm anlamına. Hadi, gel. Benim arabamı alalım. Yolda konuşuruz."

5

Kentin sınırına doğru giderlerken Naomi, "Bana başına gelenleri anlat," dedi. "Her şeyi anlatmalısın. Değişen yalnızca saçlarının rengi değil Sam. Şimdi on yaş daha büyük görünüyorsun."

"Saçmalama." Sam, Naomi'nin aynasında yalnızca saçlarına bakmakla yetinmemişti. Suratını da incelemişti. "Yirmi yaş büyük görünüyorum. Ve bana yüz yaş ihtiyarlamışım gibi de geliyor."

"Ne oldu? Bütün bunlara neden olan ne?..."

Sam olanları genç kadına anlatmak için ağzını açtı. Sonra hikâyenin nasıl bir etki yapacağını düşünerek başını salladı. "Hayır. Hemen anlatmayacağım. Önce sen, bana bir şey söyleyeceksin. Ardelia Lortz'dan söz edeceksin. Geçen gün şaka yaptığını sandın. O zaman bunu fark etmemiştim. Ama şimdi biliyorum. Onun için bana o kadından söz et. Ardelia kimdi ve ne yaptı?"

Naomi, Junction kentinin granitten yapılmış eski itfaiye merkezinin ilerisinde arabayı kaldırıma yanaştırdı. Hafif makyajına rağmen bembeyaz kesildiği belliydi. Gözleri iyice irileşmişti. "Yani şaka yapmıyor muydun, Sam? Yani şimdi bana şaka yapmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet, öyle."

"Ama Sam..." Naomi durakladı. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra çok hafif bir sesle konuşmaya başladı. Sanki karşısında kötü

bir şey yaptığını bilmeyen bir çocuk vardı. "Ama Sam, Ardelia Lort/ öldü. O öleli otuz yıl oldu."

"Onun öldüğünü biliyorum. Yani... bunu öğrendim artık. Şimdi gerisini öğrenmek istiyorum."

"Sam kimi gördüğünü sanıyorsan..."

"Ben kimi gördüğümü biliyorum."

"Bana neden böyle düşündüğünü söyle..."

"Sen önce bana istediklerimi anlat."

Naomi dikiz aynasına baktıktan sonra arabayı tekrar Melek Sokağı'na doğru sürdü. "O konuda fazla bir bilgim yok. Anlayacağın o öldüğü zaman ben beş yaşındaydım. Bazı dedikodular duydum Bilgimin kaynakları onlar zaten. Ardelia, Proverbia'daki Birinci Baptist Kilisesi'nin cemaatindendi. Yani hiç olmazsa kiliseye giderdi Ama annem ondan söz etmekten hoşlanmıyor. Kiliseye devam eden diğer yaşlı kimseler de öyle. Hepsi de sanki Ardelia adlı biri hiç yaşamamış gibi davranıyor."

Sam başını salladı. "Bay Price kütüphane hakkındaki yazısında aynı biçimde davranmış. Elini omzuma koyduğum ve hayatımın yirmi yılını daha götürdüğüm sırada ben de onu okuyordum. Bu, cumartesi gecesi Ardelia Lortz'dan söz ettiğim zaman annenin neden o kadar kızdığını da açıklıyor."

Naomi şaşkınlık içinde adama baktı. "Sen beni onun için mi aradın?"

Sam başını salladı. "Evet."

"Ah, Sam, belki daha önce annemin kara listesinde değildin. Ama artık adının o listede olduğu kesin."

Sam, "Ah, adım daha önce de o listedeydi," diye güldü. Sonra da yüzünü buruşturdu. Karın kasları hâlâ sızlıyordu. "Ama galiba annen, beni artık listenin başına geçirdi. Hadi, anlat Naomi."

Genç kadın, "Alkoliklerin gizli toplantılarında bu konuda bazı şeyler duydum," dedi. "Onların gerçek toplantı dedikleri sürede.

Yani alkolikler, konuşmalardan önce ve sonra toplanıp kahve içerler. O sırada akıllarına gelen şeylerden de söz ederler."

Sam merakla kadına baktı. "Sen ne zamandan beri o gruptasın Naomi?"

Naomi sakince, "Dokuz yıldan beri," dedi. "İçkiyi bırakalı altı yıl oldu. Ama alkolik olarak doğmuşum, Sam. İnsan sonradan alkolik olmaz, öyle doğar."

Adam şaşkın şaşkın, "Ya?" diye mırıldandı. "O da grupta mıydı? Ardelia Lortz yani?"

"A, Tanrım! Ne münasebet! Ama bu grupta onu hatırlayan hiç kimse yok anlamına da gelmiyor. Kadın 1956 ya da 57'de Junction kentine gelmiş sanırım. Kütüphanede, Bay Lavin'in emrinde çalışmaya başlamış. Adam bir, iki yıl sonra birdenbire ölmüş. Galiba ya kalp krizi geçirmiş ya da felç olmuş. Ve belediye onun işini Lortz denilen o kadına vermiş. Kadının bu işi iyi bildiğini duydum. Ama olanlara bakılırsa Ardelia Lortz'un insanları aldatmakta usta olduğu da anlaşılıyor."

"Peki ne yapmış Naomi?"

Naomi, "İki çocuğu öldürmüş," diye açıkladı. "Sonra da kendini. Olay 1960 yazında olmuş. Çocukları aramışlar. Ama kimsenin aklına kütüphaneye bakmak gelmemiş. Çünkü kütüphanenin o gün kapalı olması gerekiyormuş. Onları ertesi gün bulmuşlar. Kütüphanenin açılması gerekmesine rağmen kapı hâlâ kapalı olduğu için. Kütüphanenin damında tepe camları var..."

"Biliyorum."

"... Ama onları artık dışarıdan görebiliyorsun. Çünkü kütüphanenin içini değiştirmişler. Isıyı koruması için tavanı alçaltmışlar. Ya da öyle bir şey. Her neyse... O tepe camlarının pirinçten iri sürgüleri varmış. Herhalde içeri hava girmesi için o sürgüleri uzun bir sırıkla açıyorlarmış. Ardelia o sürgülerden birine bir ip bağlamış. Bunu yapmak için raflara dayalı uzun merdivenlerden birini kullanmış sa-

nırım. Ve kadın o iple kendisini asmış. Bunu çocukları öldürdükten sonra yapmış."

"Anlıyorum..." Sam'in sesi sakindi, ama kalbi ağır ağır fakat şiddetle atıyordu. "Kadın nasıl... kadın o çocukları nasıl öldürmüş?"

"Bilmiyorum. Kimse açıklamadı. Ben de hiçbir zaman sormadım. Herhalde korkunç bir olaydı."

"Evet. Herhalde."

"Şimdi bana başına gelenleri anlat."

"Önce sığınağa gidip Dave'i görmek istiyorum."

Naomi hemen sinirlendi. "Ben içeri girip Dave'in orada olup olmadığına bakacağım. Ve sen de arabada bekleyeceksin. Sana acıyorum, Sam. Dün gece durumu yanlış biçimde yorumladığım için de üzgünüm. Ama artık Dave'i sarsamayacaksın. Buna engel olacağım."

"Naomi, Dave de bütün bu olanların bir parçası."

Kadın, "Bu imkânsız," dedi. *Artık bu konuyu kapatıyoruz*, dermiş gibi kesin bir tavırla konuşmuştu.

"Kahretsin! Bütün bu olanlar da imkânsız!"

Artık Melak Sokağı'na yaklaşıyorlardı. İleride bir kamyon zangırdayarak Yeniden İşleme Merkezi'ne doğru gidiyordu. Arkasına şişe ve teneke doldurulmuş karton kutular yerleştirilmişti.

Naomi, "Sana söylediklerimi anlamadın sanırım," dedi. "Ama buna şaşmadım. Toprak İnsanlar durumu ender olarak anlarlar. Onun için kulaklarını iyice aç, Sam. Sana durumu tek hecelik sözcüklerle açıklayacağım. Dave içtiği takdirde ölür. Şimdi anladın mı? Kafana girdi mi bu?" Sonra Sam'e bir göz attı Naomi. Bakışları çok öfkeliydi. Sam kendi derdi arasında bile bir şeyi fark etti. Naomi'yi iki kez gezmeye götürdüğü zaman kadının "hoş" olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun gerçekten güzel olduğunu anlıyordu.

Sam, "Toprak İnsanlar da ne demek?" diye sordu.

Naomi adeta tükürür gibi, "İçki, hap, uyuşturucu, öksürük ilacı ya da insanların yaşamlarını altüst eden diğer şeyler yüzünden baş-

ları derde girmeyen insanlar demek," diye cevap verdi. "Ahlak dersleri verecek, başkalarını yargılayacak durumda olanlar."

Kamyon merkeze giden bozuk yola sapmıştı. Melak Sokağı hemen ilerideydi. Sam verandanın önünde bir şey durduğunu görüyordu. Ama bu bir otomobil değildi. Pis Dave'in el arabasıydı.

Sam, "Bir dakika dur," dedi.

Naomi isteğini yerine getirdi ama ona bakmadı. Gözlerini ön camdan ilerideki bir noktaya dikmişti. Çene kasları titriyordu. Yanakları iyice kızarmıştı.

Sam, "Dave'le ilgileniyorsun," dedi. "Buna seviniyorum. Benim durumum da seni ilgilendiriyor mu, Sarah? Bir Toprak İnsan olmama rağmen?"

"Beni Sarah diye çağırmaya hiç hakkın yok. Bu ismi kullanabilirim. Çünkü bu benim göbek adım. Ben, Naomi Sarah Higgins'im. Onlar da beni bu isimle çağırabilirler. Çünkü bir bakıma hepsi de bana aramda kan bağı olan akrabalarımdan çok daha yakınlar. Aslında biz akraba da sayılabiliriz. Çünkü kanımızda bizi bu hale getiren bir şey var. Ama sana gelince, Sam... senin buna hiç hakkın yok."

Sam, "Belki de var," dedi. "Belki ben de artık sizden biriyim. Sizin derdiniz içki. Bu Toprak İnsan'ınki ise Kütüphane Polisi."

Naomi o zaman dönüp adama baktı. İrileşmiş gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Sam, anlayamıyorum..."

"Ben de öyle. Bütün bildiğim yardıma ihtiyacım olduğu. Hem de nasıl! Ben, artık var olmayan bir kütüphaneden ödünç iki kitap aldım. Ve şimdi kitaplar da ortada yok. Onları kaybettim. Kitapların nereye götürüldüklerini biliyor musun?"

Genç kadın başını iki yana salladı.

Sam sol tarafı işaret etti. Orada kamyondan inmiş olan iki adam kartonları taşıttan boşaltıyorlardı, "Oraya. Kitaplar oraya götürüldü. Kâğıt hamuru haline getirildi. Bana bu gece yarısına kadar süre tanıdılar, Sarah. Ondan sonra Kütüphane Polisi beni hamura dönüştürecek. Geride ceketimin bile kalacağını sanma."

6

Sam, Naomi'nin arabasının arka kanepesinde ona pek uzun gelen bir süre bekledi. İki kez elini kapının tokmağına attı, ama her seferinde de vazgeçti. Genç kadın yumuşamıştı... Dave onunla konuşmak istediği... hâlâ konuşacak halde olduğu takdirde Naomi de buna izin verecekti. Yoksa dönüp gideceklerdi.

Sonunda binanın kapısı açıldı ve Naomi'yle Dave Duncan dışarı çıktılar. Genç kadın, kolunu ayyaşın beline dolamıştı. Adam ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Sam'in yüreğine indi. Sonra Naomi'yle Dave güneşe çıktılar ve Sam de o zaman adamın sarhoş olmadığını anladı... Ya da öyle olması şart değildi. Dave'e bakmak, Naomi'nin aynasına bir göz atmaya benziyordu nedense. Dave Duncan yaşamının en korkunç şokunu atlatmaya çalışıyormuş gibiydi... Ve pek başaramıyordu galiba...

Sam arabadan inip kararsızca durdu.

Naomi, "Verandaya gel," diye seslendi. Sesi hem bıkkın hem de korku doluydu. "Onun basamaklardan inebileceğini sanmıyorum."

Sam onların yanına gitti. Dave Duncan herhalde altmışındaydı, bu pazar günü yetmiş, yetmiş beşinde bir adam gibiydi. Bunun nedeni alkoldü herhalde. Ancak şimdi yaşlılardan daha yaşlı duruyordu. Sam buna kendisinin neden olduğunu biliyordu. Dave'in çoktan gömüldüğünü sandığı şeyler birdenbire hortlamış ve adam da şok geçirmişti.

Sam, *bilmiyordum ki*... diye düşündü. Ama bu sözler doğru olsalar bile artık onu teselli etme gücünü kaybetmişlerdi. Dave'in burun ve yanaklarındaki çatlak damarlar dışında suratı eski kâğıt rengindeydi. Şaşkın bakışlı gözleri sulanıyordu. Dudakları morumsuydu.

Naomi, "Onun seninle konuşmasını istemedim," dedi. "Dave'i Dr. Melden'e götürecektim. Ama seninle konuşmadıkça doktora gitmeyeceğini söyledi."

Dave bitkin bir sesle, "Bay Peebles," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm, Bay Peebles. Bütün suç bende, öyle değil mi? Ben..."

Sam, "Özgür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın ki," dedi. "Gel, otur."

Sam'le Naomi, Dave'i verandanın köşesindeki salıncaklı sandalyeye götürdüler. Ayyaş ağır ağır yerleşti. Sam'le Naomi de oturacak yerleri biraz çökmüş olan iki hasır koltuğu çekerek Dave'in iki yanına geçtiler. Bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Raylara ve gerideki dümdüz uzanan çiftliklere bakıyorlardı.

Dave, "O kadın sizin peşinizde değil mi?" diye sordu. "Cehennemin dibinden gelmiş olan o dişi köpek?"

Sam, "Peşime birini taktı," dedi. "Senin yaptığın posterlerde olan birini. Biliyorum, bu sözlerim delice... ama o Kütüphane Polisi. Bu sabah beni görmeye geldi. Bana bunu..." Saçlarına dokundu. "... o yaptı. Bunu da." Boğazındaki küçük kırmızı noktaya dokundu. "Ve bana yalnız olmadığını söyledi."

Dave uzun bir süre sesini çıkarmadı. Ta uzaklara bakıyordu. Sonunda, "Gördüğünüz o adam gerçek değil," dedi. "Onların hiçbiri gerçek sayılmaz zaten. Sadece o var. O iblis kadın."

Naomi yavaşça sordu. "Bunu bize anlatabilir misin Dave? Anlatamayacaksan bunu açıkça söyle: Ama konuşmak seni rahatlatacak, durumunu kolaylaştıracaksa o zaman anlat..."

"Sevgili Sarah." Dave, genç kadının elini tutarak gülümsedi. "Seni seviyorum. Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

Naomi de gülümseyerek başını sağa sola salladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hayır. Ama buna seviniyorum Dave."

Ayyaş, "Her şeyi anlatmam gerekiyor," dedi. "Bunun rahatlayıp rahatlamayacağımla da bir ilgisi yok. Alkoliklerin ilk gizli toplantısından aklımda nelerin kaldığını biliyor musun?"

Naomi yine kafasını sağa sola salladı.

"Bize bunun dürüstlükle ilgili bir program olduğundan söz ettiler. 'Her şeyi açıklamalısınız,' dediler. 'Yalnızca Tanrı'ya değil, bir

başkasına da...' Ve ben, eğer ayık dolaşmam için gereken buysa o zaman ben hapı yuttum diye düşündüm. 'Beni Waywern Tepesi'ndeki ayyaşlar ve her zaman kaybeden zavallılar için ayrılmış olan yere atacaklar. Çünkü hiçbir zaman gördüklerimi ve yaptıklarımı anlatamam.' "

Genç kadın yavaşça, "Başlangıçta hepimiz öyle düşündük," dedi.

"Bunu biliyorum. Ama gördüklerimi gören, yaptıklarımı yapan pek kimse yok. Olamaz. Ama ben yine de elimden geleni yaptım. Yavaş yavaş elimden gelenin en iyisini yaptım. Kendimi toparlamaya çalıştım. Ama eski o günlerde yaptıklarım ve gördüklerim... Onlardan hiç kimseye söz etmedim. Hiç kimseye. Hatta Tanrı'ya bile. Kalbimin derinliklerinde bir mahzen buldum. O şeyleri oraya koydum ve kapıyı da kilitledim." Sam'e baktı. Yaşlar, mahvolmuş yanaklarından ağır ağır, yorgun yorgun akıyorlardı. "Evet. Bunu yaptım. Kapıyı kilitledikten sonra üzerine keresteler de çaktım. Ondan sonra üzerine de çelik bir levha geçirerek lehimledim. Bu iş de bitince kapının önüne büyük bir dolap çektim. Oradan uzaklaşmadan önce dolabın üzerine de tuğlaları yığdım. Ondan sonraki yıllar boyunca da kendi kendime, 'Ardelia'yı da, onun garip davranışlarını da unuttum,' deyip durdum. Yapmamı istediği şeyleri de. Bana anlattıklarını da. Verdiği sözleri de. Ve onun asıl içyüzünü de. Bol bol 'unutma ilacı' içtim. Ama bu hiçbir zaman işe yaramadı. Alkolikler derneğine girdikten sonra da yine bu yüzden zaman zaman gidip içki içmekten kendimi alamadım. O mahzendeki şey... O şeyin bir adı da vardı, Bay Peebles. Adı Ardelia Lortz'du onun. İçkiyi bıraktıktan bir süre sonra kâbuslar görmeye başlıyordum. Genellikle Ardelia için yaptığım o posterleri görüyordum rüyamda. Çocukları çok korkutan o posterleri. Ama en kötü rüyalar onlar değillerdi." Sesi titrek bir fısıltıya dönüşmüştü. "Hayır, en kötü rüyalar değillerdi onlar."

Sam, "Belki biraz dinlenmen iyi olur," dedi. Dave'in anlatacakları ne kadar önemli olursa olsun, bir yanı onları dinlemek istemiyordu. Hatta korkuyordu.

Dave, "Dinlenmem şart değil," diye mırıldandı. "Doktor diabet olduğumu söylüyor. Pankreasım berbat halde. Karaciğerim neredeyse parça parça olacak. Yakında uzun bir tatile çıkacağım. Bilmiyorum, cennete mi gideceğim, yoksa cehenneme mi? Ama her iki yerde de içki satan dükkân ve barların kapalı olduklarından eminim. Bunun için de Tanrı'ya şükrediyorum. Ama dinlenme zamanım şimdi değil. Eğer konuşacaksam tam sırası." Dikkatle Sam'i süzdü. "Başınızın dertte olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

Emlakçı başını salladı.

"Evet. Ama bu derdin ne müthiş bir şey olduğundan haberiniz yok. İşte o yüzden konuşmam gerekiyor. Bence o... dişi şeytan bazen hareketsiz yatmak zorunda kalıyor. Ama şimdi o süre sona erdi. Ve o sizi seçti, Bay Peebles. İşte o yüzden konuşmam şart. İstediğimden değil tabii. Dün gece Sarah gittikten sonra dışarı çıktım ve kendime bir testi şarap aldım. Her zaman yaptığım gibi demiryolu makaslarının olduğu yere gittim. Uzun süre oturdum orada. Otlar, küller ve kırık camların arasında. Testinin kapağını açıp kokladım. Testi şarabının kokusunu bilir misiniz? Bu kokuyu her zaman ucuz otel odalarındaki duvar kâğıtlarının kokusuna benzetirim. Ya da kentteki çöplükten geçerek akan bir derenin kokusuna. Ama her şeye rağmen bu kokudan hoşlanırım. Çünkü bu uykunun kokusuna da benzer.

Testideki şarabı koklarken o şeytanlar kraliçesinin kapattığım mahzende konuştuğunu duyuyordum. Tuğlaların, dolabın, çelik levhanın, tahtaların ve kilitlerin arkasından. Diri diri mezara gömülmüş biri gibi konuşuyordu. Sesi biraz boğuk geliyordu ama söyledikleri yine de iyice duyabiliyordum. 'Tamam Dave,' diyordu. 'Çare bu. Senin gibi insanlar için tek çare. Etkili olan tek çare. Ve çarelere artık gerek kalmayıncaya kadar başvuracağın tek yol.'

Bolca şarap içmek için testiyi kaldırdım. Ama son saniyede içki bana o iblis gibi koktu... Ve sonunda Ardelia'nın yüzünün ne hale girdiğini hatırladım. Suratı incecik tellerle kaplanmıştı... Ağzı

değişmişti. O zaman testiyi kaldırıp attım. O bir traverse çarparak parçalandı. Çünkü bütün bu pisliklerin sona ermesi gerekiyor artık. O iblisin bu kentten bir kurban daha almasına izin vermeyeceğim!" Titrek sesi güçlü bir bağırışa dönüşmüştü. "Bu kötülük yeteri kadar sürdü!"

Naomi, elini Dave'in koluna koydu. Yüzünde korku ve endişe vardı. "Dave? Nedir bu?"

Ayyaş, "Emin olmak istiyorum," dedi. "Önce siz bana başınızdan geçenleri anlatın, Bay Peebles. Başınıza gelenlerin hepsini de anlatmalı, en ufak ayrıntıyı bile unutmamalısınız."

Sam, "Anlatacağım," diye cevap verdi. "Ama bir şartla."

Dave hafifçe gülümsedi. "Neymiş o şart?"

"Beni Sam diye çağıracağına söz vermelisin... Buna karşılık ben de bundan sonra senden hiçbir zaman Pis Dave diye söz etmeyeceğim."

Dave'in tebessümü yüzüne yayıldı. "Tamam anlaştık Sam."

"İyi." Sam derin bir nefes aldı. "Bütün suç o lanet olasıca akrobatta," diye başladı.

7

Sam'in hikâyesi adamın tahmin ettiğinden daha uzun sürdü. Ama olanları açıklarken tarif edilemeyecek kadar rahatladı. Hatta sevinç bile duydu. O konuşurken Naomi'nin gözleri gitgide daha irileşti. Sam, Çocuk Kitaplığı'nın kapısındaki Kırmızı Başlıklı Kız'dan söz ederken Dave başını salladı.

"Yalnızca o posteri ben yapmadım. O, Ardelia'nın yanındaydı. Posteri hiçbir zaman bulamadıklarından eminim. Hâlâ o ibliste olmalı. Benim yaptığım resimleri beğenirdi ama en sevdiği o posterdi."

Sam, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Dave sadece başını salladı. "Devam et."

Emlakçı kütüphane kartını anlattı. Aldığı kitapları ve dışarı çıkarken kadınla yaptığı o tuhaf tartışmayı.

Dave kesin bir tavırla, "Tamam," dedi. "Bu kadarı yetmiş. Belki bana inanmayacaksın ama ben, Ardelia'yı bilirim. Sen onu kızdırmışsın. Kahretsin! Kızdırmışsın onu. Sinirlendirmişsin. Bu yüzden o da seni hedef olarak seçmiş."

Sam hikâyesini mümkün olduğu kadar çabuk tamamladı. Ama Kütüphane Polisi'nin sise benzeyen trençkotuyla eve gelişini anlatırken ağırlaştı. Neredeyse susuyordu. Hikâye sona erdiği zaman az kalsın ağlayacaktı. Elleri yine titremeye başlamıştı.

Boğuk bir sesle Naomi'ye, "Bana bir bardak su verebilir misin?" dedi.

"Tabii." Genç kadın suyu getirmek için ayağa kalktı. İki adım attı. Sonra dönerek Sam'i yanağından öptü. Dudakları serin ve yumuşaktı. Suyu getirmeye gitmeden önce Sam'i çok mutlu eden iki sözcük de söyledi. "Sana inanıyorum."

8

Sam suyu dökmemek için bardağı iki eliyle tutarak ağzına götürdü. Su içtikten sonra bardağı bırakırken, "Ya sen Dave?" diye sordu. "Sen de bana inanıyor musun?"

"Evet." Dave adeta dalgın dalgın konuşmuştu. Sanki bu daha başlangıçtan beri belli bir şeymiş gibi. Sam, *Dave için gerçekten öyle olmalı,* diye düşündü. *O esrarlı Ardelia Lortz'u yakından tanımış ne de olsa. Fazla yaşlı, mahvolmuş suratından da onlarınkinin sevgi dolu bir ilişki olmadığı anlaşılıyor.*

Dave birkaç dakika başka hiçbir şey söylemedi. Ama yüzüne biraz renk gelmişti. Sonra daldığı düşüncelerden uyanarak Sam'e

döndü. "Benim Kütüphane Polisi'min... yani Ardelia için yaptığım resimdeki adamın... yüzünde yara izi yoktu."

Sam yabancının, uzun, beyaz suratını düşündü. O yaratığın yüzünde yara vardı gerçekten. Gözünün altından burun köküne doğru ince bir çizgi halinde uzanıyordu. "E? Bu ne anlama geliyor?"

"Benim için bir anlamı yok. Ama senin için var sanırım, Bay... Sam. O cüzdanı biliyorum... 'Çok kenarlı yıldız' dediğin şeyi de. Onu Junction Kenti Kütüphanesi'ndeki armalarla ilgili kitapta buldum. Ondan Malta Haçı diye söz ediliyordu. Haçlı Seferleri sırasında şövalyeler göğüslerine takarlarmış. Sihirli güçleri varmış o haçın güya. Malta Haçı'nın biçimi o kadar hoşuma gitti ki onu resme de koydum. Ama... bir yara izi? Hayır, benim Kütüphane Polisi'min suratında öyle bir yara yoktu. Senin Kütüphane Polis'in kimdi Sam?"

Sam, ağır ağır, "Neden... neden söz ettiğini bilmiyorum," diye mırıldandı. Ama o alaylı, hafif sesi duydu yine. "Benimle gel, oğlum... Ben politim." Ve ağzında yine o tat belirdi. Kırmızı meyankökü şekerinin iç bayıltıcı tadı. Dili büzüldü, midesi bulandı. Ama budalaca bir şeydi bu. Gerçekten budalaca bir şey. Yaşamı boyunca meyankökü şekeri yememişti hiç. Ondan nefret ederdi üstelik.

"Madem meyankökü şekeri hiç yemedin, ondan nefret ettiğini nereden biliyorsun?"

Sam daha güçlü bir sesle, "Ne demek istediğini gerçekten anlayamıyorum," dedi.

Naomi, "Ama aklına bir şey geliyor," diye başını salladı. "Şu anda biri karnına bir tekme atmış gibi oturuyorsun."

Sam öfkeyle genç kadına bir göz attı. Naomi, ona sakin sakin bakıyordu. Emlakçının kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dave, "Şimdi bunu bir tarafa bırakalım," dedi. "Ama bunu uzun bir süre için de yapamazsın, Sam. Bu dertten kurtulmak istiyorsan bunu yapmamalısın. Şimdi izin ver de sana hikâyemi anlatayım. Bunu şimdiye kadar hiç kimseye açıklamadım... Bir daha da anlatacak değilim. Ama artık konuşma zamanım geldi."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

DAVE'İN HİKÂYESİ

1

Adam, "Ben her zaman Pis Dave Duncan değildim," diye başladı. "Bin dokuz yüz ellilerin başında yalnızca Dave Duncan'dım. Ve herkes benden hoşlanırdı. Geçen gece konuşma yaptığın o Rotary Kulübü'nün de üyesiydim, Sam. Neden olmasın? Kendi işim vardı. Para kazanıyordum. Tabelacıydım. Hem de çok iyi bir tabelacı. Junction ve Proverbia'da yeterince iş buluyordum. Ama bazen Cedar Rapids için iş yaptığım da oluyordu. Pek çok müşterim vardı. Bunu da hak etmiştim. Çünkü işimde iyiydim. Bu bölgedeki en iyi tabela ressamı bendim.

"Burada kalmayı tercih ediyordum. Çünkü beni ciddi bir biçimde ilgilendiren tek şey resim yapmaktı. Ve insanın bunu her yerde yapabileceğine inanıyordum. Sanat eğitimi görmemiştim. Bunu denemiş, ama başaramamıştım. Ama pek çok ressamın eğitim görmeden de başarıya ulaşmış olduğunu biliyordum. Örneğin Grandma Moses'ın. Onun eğitime filan hiç ihtiyacı yoktu.

"Belki bu bakımdan başarılı da olabilirdim. Bazı tabloları mı satmıştım. Ama birkaç tanesini. Aslında buna ihtiyacım da yoktu. Çünkü evli değildim ve tabela işinden bol para kazanıyordum. Ayrıca ressamların yaptıkları gibi ileride sergi açmak için tablolarımın çoğunu

saklıyordum. Gerçekten eserlerimi sergiledim de. Önce burada. Sonra Cedar Rapids'te. Ve sonunda Des Moines'te. *Democrat* gazetesinde sergimden söz ettiler. Duyan da benim ikinci bir James Whistler olduğumu sanırdı." Dave bir an düşünceli düşünceli sustu. Başını kaldırmış o boş tarlalara bakıyordu yine. "Alkoliklerin toplantılarında bir ayağı geçmişte, bir ayağı da gelecekte olan ve bu yüzden bugünün üzerine işeyen kimselerden söz ediyorlar. Ama bazen, 'Şöyle yapsaydım, ne olurdu acaba?' diye düşünmekten kendinizi alamıyorsunuz." Adeta suçlu suçlu Naomi'ye baktı.

Genç kadın gülümseyerek adamın elini sıktı.

"Gerçekten iyiydim. Amacıma da yaklaşmıştım. Ama o günler de bile çok içiyordum. Ancak buna pek aldırdığım yoktu. Kahretsin! Gençtim, güçlüydüm. Ayrıca bütün büyük ressamlar içmiyorlar mıydı? Ben içtiklerini sanıyordum. Ama yine de başarılı olabilirdim. Hiç olmazsa bir süre için. Ancak tam o sırada Ardelia Lortz, Junction kentine geldi."

"O geldi... ve ben mahvoldum."

Dave, emlakçıya baktı. "Hikâyeni anlatırken onu tanıdım tabii, Sam. Ama eski günlerde öyle değildi. Tabii sen yaşlı bir kütüphane görevlisi göreceğini sanıyordun. Bu da Ardelia'nın işine geldi. İşte o yüzden sen yaşlıca bir kadın gördün. Ama Ardelia 1957 yazında Junction kentine geldiği zaman saçı kül rengine çalan sarıydı. Yalnızca malum yerleri tombuldu.

"O sırada Proverbia'da oturuyordum. Baptist Kilisesi'ne gidiyordum. Çok dindar değildim ama cemaatin arasında güzel kadınlar vardı. Onlardan biri de senin annendi, Sarah."

Naomi inanamayacakları bir şey söylendiği zaman kadınların takındıkları o tavırlarla güldü.

"Herkes Ardelia'dan hemen hoşlandı. Bugün kiliseye giden o insanlar Ardelia'dan söz ediyorlarsa, herhalde, 'Daha başında Lortz denilen o kadında bir acayiplik olduğunu anlamıştım,' diyorlar. Ya da, 'Gözlerindeki ifade hiçbir zaman hoşuma gitmedi.' Tabii Ardelia'dan

söz edebiliyorlarsa. Ama o günlerde durum hiç de böyle değildi. Erkekler de, kadınlar da Ardelia'nın etrafında pervane oluyorlardı. Baharda ilk açan çiçeğe üşüşen arılara benziyorlardı. Kente geldikten sonra daha bir ay geçmeden Bay Lavin'in yardımcılığına getirildi. Ama bundan iki hafta önce Proverbia'da çocuklara kilise okulunda ders veriyordu.

Onlara neler öğrettiğini düşünmek bile istemiyorum. Derslerin Matyö İncili'yle bir ilişkisi olmadığından da eminim. Ama kadının çocuklara bir şeyler öğrettiği kesin. Ve herkes küçüklerin Ardelia'yı çok sevdiklerine yemin ediyordu. Çocuklar da öyle. Ama bu sözleri söylerken gözlerinde... dalgın bir ifade oluyordu. Sanki nerede olduklarını bilmiyorlarmış gibi bir ifade. Hatta kim olduklarını bilmiyorlarmış gibi.

Neyse... Ardelia dikkatimi çekti... Ben de onun. Şimdiki halime bakmayın. O günlerde bayağı yakışıklıydım. Dışarıda çalıştığım için cildim her zaman yanıktı. Vücudum kaslıydı. Saçlarım güneşten iyice açılıp sapsarı olmuştu. Karnım da senin ütü tahtan gibi dümdüzdü, Sarah.

Ardelia kiliseden iki buçuk kilometre kadar uzakta bir çiftlik evini kiralamıştı. Fena bir yer değildi. Ama evin boyanması gerekiyordu. Kilisede Ardelia'yı fark ettikten bir hafta sonra ona evini boyamayı teklif ettim. Aslında kiliseye sık gitmiyordum ve ağustosun ortalarına da gelmiştik.

Eminim, hayatınızda Ardelia'nınki kadar iri gözler hiç görmemişsinizdir. Çok kişi onun gözlerinin gri olduğunu söylerdi herhalde. Ama Ardelia, size baktığı zaman gözlerinin gümüş gibi olduğuna yemin edebilirdiniz. Ve o gün ayinden sonra bana dikkatle baktı. Bir koku sürmüştü. O zamana dek duymadığım, bir daha da duyamayacağım bir koku. Galiba lavanta çiçeğiydi. O kokuyu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ama o kokuyu duyduğum zaman aklıma güneş battıktan sonra açan o küçük beyaz çiçekler gelirdi. Ve Ardelia'ya tutuldum. Hemen oracıkta.

Bana iyice sokulmuştu. Vücutlarımız birbirine dokunuyordu neredeyse. Biçimsiz siyah bir elbise giymişti. Yaşlı bir kadının giyeceği tipte bir şey. Başındaki şapkanın kısa bir tülü vardı. Ve çantasını önüne doğru tutuyordu. Pek namuslu bir kadınmış gibi bir tavır takınmıştı. Ama gözlerindeki ifade hiç de öyle değildi. Ne münasebet!

Bana, 'Yeni evimin duvarlarına çiğneme tütünü ve çamaşır suyuyla ilgili reklam resimleri yapmayacağınızı umarım,' dedi.

Ben de, 'Hayır efendim,' diye cevap verdim. 'İki kat beyaz boya sürmeyi düşünüyorum. Aslında evleri boyamak benim işim değil. Ama kentte yenisiniz. Komşular da birbirlerine yardım etmeli..."

Ardelia, 'Evet, gerçekten öyle,' diyerek omzuma dokundu." Dave özür dilermiş gibi Naomi'ye baktı. "İstiyorsan gidebilirsin. Biraz sonra açık saçık şeylerden söz etmeye başlayacağım Sarah. Biraz utanıyorum. Ama Ardelia'yla olan ilişkimi iyice açıklamak niyetindeyim."

Genç kadın, adamın kırışmış, çatlamış elini okşadı. "Hadi. Her şeyi anlat."

Dave derin bir nefes aldı. "Ardelia, bana dokunduğu zaman ona sahip olmam gerektiğini anladım. Ya da bu uğurda ölecektim. Bana bir an yavaşça dokunması bile beni çıldırtmıştı. Şimdiye kadar hiçbir kadın beni böyle etkilememişti. Ardelia da bunun farkındaydı. Bunu gözlerinden okuyordum. O gümüş gözlerde sinsice bir ifade vardı. Zalimce bir ifade de... Ama nedense bu bakış beni her şeyden daha fazla alevlendirdi.

Ardelia, 'Evet, bu komşulara özgü bir iyilik olur Dave,' dedi. 'Ve ben çok iyi bir komşu olmak istiyorum.'

Böylece onu evine kadar götürdüm. Diğer gençleri kilise kapısında bıraktık diyebilirim. Hepsi de öfkelenmişlerdi. Herhalde bana küfredip duruyorlardı. Aslında ne kadar şanslı olduklarından haberleri yoktu. Hiçbirinin de...

Ford'umu dükkânımda bırakmıştım. Ardelia'nın ise arabası yoktu. Yürümek zorunda kaldık. Buna hiç üzülmedim. Ardelia'nın da sıkılmış gibi bir hali olmadığını söylemeliyim. Truman yolundan iler-

ledik. O günlerde o yol henüz asfaltlanmamıştı. Ama iki, üç haftada bir tozların yatışması için yola yağ döküyorlardı.

Ardelia, yolun yarısında durdu. O yaz günü tam öğle zamanı bomboş yolun ortasında karşılıklı duruyorduk. Bir tarafta Sam Orday'in mısır tarlaları göz alabildiğine uzanıyordu. Diğer tarafta da Bill Humpe'ninkiler. Mısırların boyu bir insanınkini geçmişti. Hepsi de hışırdıyorlardı. Mısırlar rüzgâr yokken bile hışırdarlar ya, işte öyle. Büyükbabam, 'O sesi büyüyen mısırlar çıkarır,' derdi. Bilmem doğru, bilmem yalan... Ama tüyler ürpertici bir hışırtıdır bu. Bundan emin olabilirsiniz.

Ardelia sağı işaret etti. 'Bak.'

Baktım ama mısırdan başka bir şey göremedim. Bunu ona da söyledim.

'Sana göstereceğim,' diyerek mısırların arasına daldı. Üstünde kilise elbisesi, ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılar olmasına karşın... Tüllü şapkasını bile çıkarmamıştı.

Orada birkaç saniye sersem sersem durdum. Sonra Ardelia'nın güldüğünü duydum. Mısırların arasında gülüyordu. Peşinden koştum. Hem onun gördüğü şeyin ne olduğunu anlamak için hem de o kahkahadan etkilendiğimden. İyice alevlenmiştim.

Ardelia'nın girdiğim sıranın ilerisinde durduğunu gördüm. Sonra gülerek diğer sıradaki mısırların arasında kayboldu. Ben de gülmeye başlayıp koştum. Sam Orday'in mısırlarından bazılarını kırdığıma da aldırmıyordum. Zaten tarlaları çok büyüktü. Bir, iki mısırın kırılmış olduğunu fark etmeyecekti. Mısır püskülleri omzuma yapıştı. Yeşil bir yaprak iğne gibi boyunbağıma kondu. Mısırların arasından çıktım ve gülmekten de vazgeçtim. Çünkü Ardelia orada yoktu. Sonra onun diğer tarafta koştuğunu duydum. Ben görmeden oraya nasıl geçtiğini anlayamadım. Ama geçmişti işte. O yüzden geri dönerek Ardelia'nın ikinci sıraya daldığını gördüm.

Galiba yarım saat kadar böyle saklambaç oynadık. Ve ben onu yakalayamadım. Yalnızca gitgide daha ateşleniyor ve terliyordum.

Ardelia'nın önümdeki sırada olduğunu sanıyor, ama sonra onun arkamda olduğunu anlıyordum. Bazen ayağını ya da bacağını görüyordum. Tabii yumuşak toprakta izler de bırakıyordu. Ama bunların bana bir yararı olmuyordu. Çünkü ayak izleri her yöne doğru gidiyordu.

Sonra, tam öfkelenmeye başladığım sırada Ardelia'nın şapkasını bir mısıra asmış olduğunu gördüm. Tülü rüzgârda dalgalanıyordu. Yeni gömleğim ter içinde kalmış, boyunbağım çözülmüş, ayakkabılarıma da toprak dolmuştu.

Ardelia birdenbire, 'Gel de beni yakala Dave,' diye seslendi. Şapkasını kaparak, yandaki sıradan çaprazlamasına geçtim. Ama o gitmişti. Biraz önce durduğu yerdeki mısırlar sallanıyorlardı. Ancak kadın oraya da ayakkabılarını bırakmıştı. Ondan sonraki sırada ipek çoraplarından birini buldum. Bunu da bir koçana asmıştı. Ve Ardelia'nın hâlâ güldüğünü duyuyordum. Diğer tarafımdaydı yine. Ve o dişi köpeğin oraya nasıl geçtiğini de Tanrı bilirdi. Ama artık buna da aldıracak halde değildim.

Boyunbağımı çıkarıp kadının peşinden koştum. Oradan oraya... Sıcak bir günde uzanıp yatmayı bile beceremeyen ahmak bir köpek gibi soluk soluğa kalmıştım. Size bir şey daha söyleyeyim... geçtiğim her yerde mısırları kırıyor, geride kırılmış, ezilmiş mısırlardan bir iz bırakıyordum. Ama Ardelia bir tek mısırı bile kırmamıştı. Aralarından geçerken bitkiler biraz sallanıyorlardı, işte o kadar. Kadın hafif bir yaz rüzgârıydı sanki...

Ardelia'nın elbisesini, gömleğini ve jartiyerini buldum. Sonra sutyen ve külotunu. Artık onun kahkahalarını duyamıyordum. Şimdi mısırların hışırtısından başka bir ses işitilmiyordu. O sıralardan birinde durdum. Delik bir kazan gibi sesler çıkarıyordum. Ardelia'nın eşyalarını göğsüme bastırmıştım. Hepsine sürdüğü parfümün kokusu sinmişti. Bu da beni çıldırtıyordu.

'Neredesin?' diye bağırdım. Ama cevap vermedi. Eh, sonunda aklımı iyice kaçırdım... Tabii Ardelia'nın istediği de buydu. Olanca

sesimle, 'Kahretsin!' diye haykırdım. 'Neredesin sen?' O zaman yanımdaki mısırların arasından beyaz kolunu uzattı ve tek parmağıyla ensemi okşadı. Fena halde sarsıldım.

Ardelia, 'Ben de seni bekliyordum,' dedi. 'Neden bu kadar geciktin? Beni görmek istemiyor musun?' Beni yakalayarak mısırların arasına çekti. Çıplak ayaklarını toprağa basmış öyle duruyordu. Çırılçıplaktı. Gözleri, sisli bir günde yağan yağmur damlaları gibi gümüşümsüydü."

2

Dave bol bol su içti. Sonra gözlerini kapayıp hikâyesine devam etti. "Orada, mısırların arasında sevişmedik. Ardelia'yla geçirdiğim o günler boyunca bir kere olsun aşk yapmadık. Ama başka bir şey yaptık. Ardelia'ya sahip oldum sayılır. Bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği her biçimde! Hatta sizin imkânsız olduğunu düşüneceğiniz biçimlerde de. Bunların hepsini hatırlayamıyorum. Ama Ardelia'nın vücudunu unutmadım. Ne kadar beyaz olduğunu da. Bacaklarının biçimini de. Tırnaklarını enseme ve boynuma nasıl sürdüğünü de.

Saatler birbirini izledi. Hiç yorulmadım. Mısırların arasına girdiğim zaman bir heykele saldıracak kadar ateşlenmiştim. Her şey sona erdiği sırada da hâlâ öyleydim. Ardelia'ya doyamıyordum. Galiba içkiye benziyordu. Ardelia'ya doymam imkânsızdı. Ve bunu o da biliyordu.

Ama sonunda durduk. Kara toprakların üzerinde yatıyorduk. O ellerini başının altına sokarak beyaz omuzlarını oynattı. Gümüş gözleriyle bana bakıp, 'Ee Dave?' dedi. 'Artık komşu olduk mu?'

Ona her şeye yeniden başlamak istediğimi söyledim. 'Şansını o kadar zorlama,' diye mırıldandı. Beni rahatlıkla itiverdi. Ona yeniden sarılmaya çalıştım, ama yüzümü tırmaladı. Yanağımda iki çizik

oldu. Bu da bütün ateşimin sönmesine yol açtı. Ardelia bir kedi kadar çevik ve iki katı da güçlüydü. Oyun zamanının sona erdiğini kavradığımı anladığı zaman giyindi. Beni mısırların arasından çıkardı. Onu bir kuzu gibi uysalca izledim.

Yürüyerek evine kadar gittik. Yanımızdan kimse geçmedi. Belki de böylesi daha iyi oldu. Üstüm başım toprak ve mısır püskülü içindeydi. Gömleğimin etekleri dışarı çıkmıştı. Boyunbağımı arka cebime tıkmıştım. Ve bu şimdi arkamda bir kuyruk gibi dalgalanıyordu. Elbisemin dokunduğu her yer yanıyordu. Cildim tahriş olmuştu çünkü. Ama Ardelia... o gayet sakin, üstü başı da tertemizdi. Saçları hiç karışmamış, ayakkabılarına bir parça toprak bile yapışmamıştı. Eteklerine bir mısır püskülü teli bile...

Eve vardık. Binayı inceleyip ve ne kadar boya gerektiğini hesaplamaya çalışırken o bana uzun bir bardakla içki getirdi. İçine bir kamış ve bir sap nane koymuştu. Bardaktan bir yudum alıncaya kadar Ardelia'nın bana çay verdiğini sandım. Ama bu sek viskiydi.

Az kalsın boğuluyordum. Tanrım.

Ardelia o alaycı tavırlarıyla bana güldü. 'İstemiyor musun? Belki buzlu kahveyi tercih edersin?'

'Ah, istiyorum,' dedim. Ama yalnızca istemek değil, o içkiye ihtiyacım da vardı. O günlerde öğle zamanı içki içmemeye çalışıyordum. Çünkü alkoliklerin öyle yaptıklarını biliyordum. Ama artık buna da aldırmayacaktım. Ardelia'yla birlikte geçirdiğim o sürede hemen hemen bütün gün içtim. Her gün, her gün. Eisenhower'ın başkanlık ettiği o iki buçuk yıl içkide yüzdüm sanki.

Ardelia'nın evini boyayıp... onunla izin verdiği şeyleri de yaparken... kadın da kütüphaneye alışıyordu. Bay Lavin, onu hemen işe almış ve Çocuk Kitaplığı'nın başına geçirmişti. Fırsat buldukça oraya gidiyordum. Yani sık sık. Çünkü iş kendimindi. Bay Lavin orada ne kadar çok kaldığımı söylediği zaman da hemen kütüphanenin içini bedava boyamaya söz verdim. Adam ondan sonra kütüphaneye istediğim gibi gelip gitmeme ses çıkarmadı. Ardelia, bana öyle olacağını söylemişti. Ve haklı da çıkmıştı. Her zaman olduğu gibi.

Kadının büyüsüne kapıldığım günlerdeki anılarım birbirlerine pek bağlı değiller. Kopuk kopuk... Aslında kadın olmayan bir yaratık beni büyülemişti. Sarhoşlar gibi zaman zaman bilincimi kaybettiğim yoktu. Yalnızca olanları daha sonra hatırlamamaya çalışıyordum. Onun için anılarım, dediğim gibi kopuk kopuk...

Ardelia'nın üzerinde Kırmızı Başlıklı Kız'ın resminin olduğu posteri Bay Lavin'in ölümünden bir ay kadar önce Çocuk Kitaplığı'nın kapısına astığını hatırlıyorum. Küçük bir erkek çocuğun elinden tutarak onu afişin önüne götürdüğünü de. Ardelia, 'Şu küçük kızı görüyor musun?' diye sordu. Çocuk, 'Evet,' dedi. Kadın, ekledi. 'O kötü şeyin kızı neden yemeğe hazırlandığını da biliyor musun?' Çocuğun iyice irileşmiş olan ciddi bakışlı gözleri doldu. 'Hayır.' Ardelia, 'Çünkü kütüphanenin kitabını zamanında geri getirmeyi unuttu,' diye açıkladı. 'Sen böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi, Willy?' Küçük, 'Hayır, hiçbir zaman,' dedi. Ardelia homurdandı. 'Bunu unutmamalısın.' Sonra onu çocuk odasına soktu. Hikâye Saati gelmişti çünkü. Hâlâ küçüğün elini tutuyordu. Willy Klammert'di o. Sonradan Vietnam'da öldü. Willy omzunun üzerinden bana baktı. Ben iskeleye çıkmış, elimde boya fırçasıyla duruyordum. Gözlerindeki ifade, gazete manşetlerinden farksızdı. Willy bakışlarıyla bana, 'Beni ondan kurtar,' diyordu. 'Lütfen, Bay Duncan.' Ama bunu nasıl yapabilirdim? Benim kendimi bile kurtarmam imkânsızdı." Dave cebinden temiz ama buruşuk bir mendil çıkarıp burnunu sildi.

Bay Lavin başlangıçta Ardelia'nın adeta bir melek olduğunu düşünüyordu. Ama bir süre sonra fikrini değiştirdi. Adam ölmeden bir hafta önce Kırmızı Başlıklı Kız posteri yüzünden fena halde kavga ettiler. Bay Lavin o resimden hiç hoşlanmamıştı. Belki Hikâye Saati sırasında neler olduğunu pek bilmiyordu. Size bunu biraz sonra anlatacağım... Ama adam tamamen kör de değildi. Bay Lavin, çocukların o postere nasıl baktıklarını görüyordu. Sonunda Ardelia'ya o resmi indirmesini söyledi. İşte o zaman tartışmaya başladılar. Hepsini duyamadım. Çünkü iskelenin üzerindeydim ve akustik de kö-

tüydü. Ama yeteri kadarını işittiğimi de söylemeliyim. Bay Lavin, Ardelia'nın çocukları korkuttuğunu söyledi. Ya da onları kötü biçimde yaraladığını. Ardelia ise bu sayede gürültücü çocukları kontrol altında tutabildiği cevabını verdi. Resimden, 'öğretici bir araç,' diye söz ediyordu. Ceviz ağacından kesilmiş sopa gibi bir şey.

Ama adam gerilemedi. Sonunda Ardelia posteri indirmek zorunda kaldı. O akşam evinde öfkeli bir kaplandan farkı yoktu. Büyük adımlar atarak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Çırılçıplaktı. Saçları uçuşuyordu. Ben yataktaydım. İyice sarhoştum yine. Ama dönüp bana baktığı zaman gümüş gözlerinin parlak bir kırmızıya dönüştüğünü hatırlıyorum. Beyni alev almış gibiydi. Ağzı ise bir tuhaf olmuştu. Sanki dudakları yüzünden ileriye doğru uzamayı istiyorlardı.

Ardelia, 'O adamın icabına bakacağım,' dedi. 'O yaşlı, şişko köpeği pişman edeceğim Dave! Bak göreceksin!'

Ona budalaca bir şey yapmamasını söyledim. 'Öfkene kapılıp haddini aşma,' dedim. Daha buna benzer şeyler. Ama tabii Ardelia, bana aldırmadı bile. Ama bir süre dinledi, sonra da odada koştu. Hem de öyle bir hızla koştu ki... Şey... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ta kapının önünde dururken birdenbire onu tepemde buldum. Dudaklarını beni öpmeyi çok istiyormuş gibi iyice uzatmış, suratının derileri gerilmişti. Onun bu kez beni tırmalamakla kalmayıp etlerimi belkemiğim ortaya çıkıncaya kadar koparacağını sandım.

Ama bunu yapmadı. Yüzünü benimkine yaklaştırıp baktı. Ne gördüğünü bilmiyorum. Herhalde çok korktuğumu anladı. Ama nedense bu onu memnun etti. Başını arkaya atarak güldü. 'Konuşmayı bırak, kahrolasıca sarhoş,' dedi. 'Eğlenmemize bakalım. Sen başka ne işe yararsın?'

İstediğini yerine getirdim. Çünkü artık içmek ve kadını memnun etmekten başka bir işe yaramıyordum. Resim yaptığım yoktu. Tabela da. 1958'de ya da 1959'un başlarında üçüncü kez borç senetlerimi ödeyemediğim için lisansım elimden alınmıştı. Yaptığım tabelalar yüzünden de şikâyet etmişlerdi beni. Çünkü artık o tabelaları na-

sıl yaptığıma aldırmıyordum. Bütün istediğim Ardelia'ydı! Herkes Dave Duncan'ın güvenilemeyecek bir adam olduğundan söz ediyordu... Ama bunun nedeni her zaman içki değildi aslında. Ardelia'yla ilişkimiz pek duyulmamıştı. Kadın bu konuda çok dikkatliydi. Adım çoktan lekelenmişti. Ama Ardelia'nın eteklerinin ucuna birazcık çamur bile bulaşmamıştı.

Galiba Bay Lavin aramızda bir ilişki olduğundan kuşkulanıyordu. Adam önce Ardelia'yı çok beğendiğimi, ama kadının iskeleden ona tatlı tatlı baktığımın farkında olmadığını sandım. Ama sonlara doğru iyice kuşkulandı sanırım. Sonra Bay Lavin öldü. Herkes buna kalp krizinin yol açtığını söyledi. Ama ben hiç de öyle olmadığını biliyorum. O gece, olaydan sonra Ardelia'nın arka verandasındaki hamak da yatıyorduk. Kadın arzuları yüzünden iyice çıldırmıştı sanki. Sonra memnun memnun yanıma uzandı. Gözleri yine kızıl korlar gibi ışıldıyordu. Sözünü ettiğim bir hayal değil. Ardelia'nın gözlerindeki kızıl ışığın koluma vurduğunu görebiliyordum. Ve sıcaklığını da hissediyordum, kömür doldurulduktan sonra ağzı kapatılan bir sobanın yanında oturmaya benziyordu. Ardelia alayla ve zalimce, 'Sana o adamın icabına bakacağımı söyledim Dave,' dedi.

Yine sarhoştum ve yorulmuştum. Onun için ne dediğini pek anlayamadım. Bana bir bataklığın dibinde uykuya dalmak üzereymişim gibi geliyordu. Uykulu uykulu, 'Ona ne yaptın?' diye sordum.

Ardelia, 'Ona sarıldım,' dedi. 'Ben bazen insana özel bir biçimde sarılırım Dave. Sen benim özel sarılmalarımı bilmiyorsun. Şansın varsa bunu hiçbir zaman da öğrenmezsin. Adamı kitapların arasına çektim. Ona sarıldım. Kendisine aslında nasıl bir şey olduğumu gösterdim. O şişko o zaman ağlamaya başladı. O kadar korktu ki... Gözlerinden özel yaşlar aktı. O yaşları öperek kuruttum. İşim sona erdiği zaman kollarımda ölmüştü bile.'

'Özel yaşlar aktı,' dedi. Onlardan böyle söz ediyordu. Sonra yüzü... değişti. Dalgalandı. Sanki suyun altındaydı yüzü. Ve bir şey gördüm..." Dave susarak ileriye doğru baktı. Elleriyle veranda-

nın parmaklığını kavramıştı. Sonra, "Bunu hatırlamıyorum..." diye mırıldandı. "Ya da hatırlamak istemiyorum. Yalnız iki şey aklımda kaldı: Gördüğüm yaratığın kapaksız kırmızı gözleri vardı. Ağzının etrafında derileri iyice bollaşmıştı. Kat kat kıvrılmışlardı. Ama deri de sayılmazdı. Ve o yaratık... tehlikeliye benziyordu. Sonra ağzının etrafındaki kıvrımlar oynamaya başladı. Ve galiba ben de bir çığlık attım. Sonra o surat kayboldu. Yanımda yine Ardelia vardı. Güzel meraklı bir kedi gibi bana bakıyor ve gülümsüyordu.

Sonra, 'Endişelenme,' dedi. 'Onu görmen gerekmiyor Dave Yani sana söylediklerimi yaptığın sürece. İyi Bebekler'den biri olduğun takdirde. Doğru dürüst hareket ettiğin sürece. Bu gece çok mutluyum. Çünkü sonunda o yaşlı budala ortadan kalktı. Encümen beni onun yerine geçirecek. Ben de kütüphaneyi istediğim gibi yönelteceğim.'

O halde Tanrı hepimizin de yardımcısı olsun, diye düşündüm ama bunu söylemedim. Siz de söyleyemezdiniz. Kırların ortasındaki bu evde, kimsenin feryatlarınızı duyamayacağı bir yerde hamakta yanınızda kızıl gözlü bir yaratığın yattığını görseydiniz, siz de konuşamazdınız.

Ardelia daha sonra eve girdi. Döndüğünde elinde yine viski dolu uzun iki bardak vardı. Kısa bir süre sonra hiçbir şeye aldıramayacak hale geldim.

Ardelia, kütüphaneyi bir hafta kapalı tuttu... 'Bay Lavin'e duyduğum saygı dolayısıyla...' dedi tabii. Kütüphaneyi yeniden açtığı zaman Kırmızı Başlıklı Kız, yine Çocuk Kitaplığı'nın kapısında asılıydı. Ardelia bundan bir, iki hafta sonra bana çocuk odası için birkaç yeni poster yapmamı istediğini söyledi." Dave bir an durdu sonra konuşmasını alçak sesle sürdürdü. "Şimdi bile bir yanım işi idare etmeyi, oynadığım rolü daha iyi bir hale sokmayı istiyor. Ardelia'yla kavga ettiğimi, onunla savaştığımı, çocukları korkutmasına yardım etmeyeceğimi haykırdığımı söylemek isterdim... Ama bu doğru olmazdı. Ardelia'nın istediği her şeyi yapmaya razı oldum. Tanrı yardımcım

olsun, boyun eğdim. Bunun bir nedeni artık Ardelia'dan iyice korkmaya başlamış olmamdı. Ama daha çok hâlâ Ardelia'nın büyüsünden kurtulamadığım için... Sonra... bir şey daha vardı. İçimde kötü ve hain bir yer kadının yaptıklarından hoşlanıyordu. Hoşlanıyordu. Belki bu herkeste yok. Ama bana çoğumuzda varmış gibi geliyor.

Şimdi ne yaptığımı düşünüyorsunuz. Bunun hepsini size açıklayamam. Çünkü her şeyi iyice hatırlamıyorum. O günler kafamda birbirlerine karıştılar.

Kimseyi öldürmedim. Tek emin olduğum şey bu. Ardelia bunu istedi. Az kalsın onun bu isteğini de yerine getirecektim... Ama son anda geriledim. Olanlardan sonra anılarımla yaşamayı başarabilmemin tek nedeni de bu. Sonunda sürünerek uzaklaşmayı başarabilmem. Ardelia ruhumun bir kısmını eline geçirmişti. Belki de en iyi tarafını. Ama bütün ruhumu zapt edememişti." Dave, Sam'le Naomi'ye düşünceli bir tavırla baktı.

Şimdi daha sakinleşmiş ve kendisini toplamış gibiydi. Sam, *belki artık huzur bile duyuyor,* diye düşündü.

Dave hikâyesini sürdürdü. "1959 sonbaharında bir gün kütüphaneye gittiğimi hatırlıyorum. Evet, 59'daydı sanırım. Ardelia, bana çocuk odası için bir poster yapmamı söyledi. Nasıl bir şey istediğini bana iyice açıkladı. Ben de hemen hemen uysalca razı oldum. Bu işin kötü bir tarafını görmemiştim. Hatta bana komik bile gelmişti. Ardelia sokağın ortasında, bir buharlı silindirin ezdiği bir çocuğun resmini yapmamı istiyordu. Bunun altına, 'Acele İşe Şeytan Karışır,' diye yazacaktım. 'Ödünç aldığınız kitapları süreleri dolmadan geri getirin!'

Bunu bir şaka sandım ben. Ya da komik bir sahne. Hani çizgi filmlerde kötü yaratığı yük treni ezip yamyassı eder ya. İşte öyle bir şey. O yüzden, 'Olur,' dedim. Ardelia çok sevindi. Onun bürosuna girip posteri hazırladım. Fazla uzun sürmedi. Çünkü karikatür gibi bir şeydi.

Ardelia'nın afişi beğeneceğini sandım. Ama o hiç hoşlanmadı. Kaşları iyice çatıldı. Dudakları ortadan kayboldu sanki. Ben bir çocuğun karikatürünü çizmiş, göz yerlerine çarpı işaretleri koymuştum. Şaka olsun diye buharlı silindiri süren adamın ağzının yanına bir balon yapmıştım. Bunun içinde, 'Pul olsaydı onu bir posta kartı gibi kutuya atabilirdin,' diye yazılıydı.

Ardelia gülümsemedi bile. 'Hayır Dave,' dedi. 'Sen durumu anlamıyorsun. Bu karikatür çocukların kitapları zamanında geri getirmelerini sağlamaz. Yalnızca gülmelerini sağlar. Zaten fazla gülüyorlar.'

Ben, 'Eh,' diye cevap verdim. 'Galiba ne istediğini pek iyi anlayamadım.'

'Çıkış Masası'nın gerisinde duruyorduk. İçeridekiler ancak bellerimizden yukarısını görebiliyorlardı. Ardelia eğilerek canımı çok yakan bir şey yaptı. Bir taraftan o da iri gümüş gözleriyle bana bakıyordu. 'Posterin gerçeklere uygun olmasını istiyorum.'

Ancak bir, iki saniye sonra onun aslında ne demek istediğini anlayabildim. Ve o zaman da buna inanamadım. 'Ardelia,' dedim. 'Sen ne söylediğinin farkında değilsin. Buharlı bir silindir bir çocuğu gerçekten ezer ve...'

'Yine canımı yaktı. Sanki elinde olduğumu hatırlatmak istiyordu. 'Ne söylediğimin pekâlâ farkındayım. Artık beni anladın sanırım. Onların gülmelerini istemiyorum Dave. Çocuklar ağlamalılar! Neden şimdi tekrar odama gidip posteri bu kez doğru dürüst yapmıyorsun?'

Ardelia'nın bürosuna gittim yine. Ne yapacağımı pek bilmiyordum. Ama kararımı çabuk verdim. Masada temiz bir karton, içine kamış ve bir tutam nane konulmuş, uzun bir bardak dolusu viski ve Ardelia'nın notu vardı. Notta 'D... Bu kez bol bol kırmızı boya kullan,' diyordu." Ciddi bir tavırla Naomi ve Sam'e baktı. "Oysa o odaya hiç girmemişti. Bir saniye bile."

3

Naomi, Dave'e tekrar bir bardak su getirdi. Genç kadın geri döndüğü zaman rengi iyice uçmuş, gözlerinin yanları kızarmıştı. Ama sessizce yerine oturup Dave'e hikâyesini sürdürmesi için işaret etti.

Adam, "Ben alkoliklerin en iyi yaptıkları işi tekrarladım," dedi. "İçkiyi başıma diktim ve Ardelia'nın söylediğini yaptım... Sanki... cinnet geçiriyordum. Kadının masasında iki saat çalıştım. Ucuza aldığım suluboyalarla çalışıyordum. Ardelia'nın yazı masasına boya ve suları sıçratıyordum. Ama buna da aldırdığım yoktu. Sonunda, şimdi hatırlamak bile istemediğim bir resim çıktı ortaya... Ama yine de onu hatırlıyorum. Bu vücudu ezilip Rampole Sokağı'na yayılmış bir çocuğun resmiydi. Ayakkabıları ayaklarından fırlamış, kafası güneşte eriyen bir kalıp tereyağı gibi yayılmıştı. Buharlı silindiri süren adam yalnızca bir siluetti. Ama başını çevirmiş arkaya bakıyordu. Onun güldüğünü görebiliyordunuz. Bu adam, Ardelia için daha sonra yaptığım her posterde tekrar tekrar boy gösterdi. Senin sözünü ettiğin posterdeki arabayı da o sürüyordu, Sam. Çocukları yabancıların arabalarına binmemeleri için uyaran o afişi kastediyorum.

Babam annemi ben doğduktan bir yıl kadar sonra terk etmişti. Kadıncağızı ortada bırakıvermişti. Şimdi o posterlere babamın resmini yapmaya çalıştığımı anlıyorum. Ondan, 'Kara Adam,' diye söz ediyordum. Yanılmıyorsam benim babamdı o. Belki de Ardelia onu bilinç altından çekip çıkarmam için beni zorlamıştı. Ve o ikinci posteri götürüp kendisine gösterdiğim zaman Ardelia çok beğendi. Resme bakarak güldü, güldü. 'Kusursuz bu Dave!' dedi. 'Bu resim o piç kurularının ödlerini iyice patlatacak! Bunu hemen asacağım!' Ve öyle de yaptı. Posteri cocuk odasındaki 'Çıkış Masası'nın önüne astı. O zaman kanımı gerçekten donduran bir şeyi fark ettim. Çünkü resmini çizdiğim o ezilmiş çocuğu tanıyordum. Bu Willy Klemart'dı. Farkına varmadan postere onun yüzünü çizmiştim. Çocuğun suratının geri

kalan kısmında Ardelia'nın Willy'yi elinden tutarak çocuk odasına soktuğu zaman fark ettiğim o ifade vardı.

Çocuklar 'Hikâye Saati' için geldikleri zaman ben oradaydım. Yani o posteri ilk kez gördükleri zaman. Hepsi de çok korktular. Gözleri irileşti, küçük bir kız ağlamaya başladı. Ve onların korkmaları benim hoşuma gitti. Evet, *bu piç kurularının ödlerini iyice patlatacak*, diye düşündüm. Böylece Ardelia'yı kızdırdıkları, onun istediklerini yapmadıkları zaman başlarına neler gelebileceğini anlayacaklar. Ve bir yanım bana, 'Sen de Ardelia gibi düşünmeye başladın Dave,' dedi. 'Çok geçmeden ona benzeyeceksin. O zaman sonsuza kadar da kurtulamayacaksın.'

Ama yine de devam ettim. Yalnızca bir gidiş bileti almıştım ve son istasyona kadar da trenden inemeyecekmişim gibi geliyordu bana. Ardelia, bazı üniversiteli gençleri işe aldı. Ama onları her zaman kiralık kitaplar, referans bölümü ve bir de ana masada çalıştırıyordu. Çocukların tam yönetimi Ardelia'nın elindeydi... Çünkü korkutulması en kolay olanlar onlardı. Ve en *lezzetli* korku da onlarınkiydi. Ardelia'yı en iyi besleyen korku. Çünkü... o iblis korkuyla besleniyordu. Çocukların korkusuyla! Başka posterler de yaptım tabii. Hepsini hatırlamıyorum. Ama Kütüphane Polisi'ni hiç unutmadım. Zaten posterlerin çoğunda vardı o. 'Kütüphane Polisi de Tatile Çıkar,' yazılı bir afişte adam bir derenin kenarında durmuş balık tutuyordu. Ama oltasına yem olarak küçüklerin 'Aptal Simon' diye adlandırdıkları çocuğu takmıştı. Bir diğerinde ise Aptal Simon'u bir roketin burnuna bağlamıştı. Çocuğu uzaya gönderecek olan kolu indiriyordu. Bu resmin altında da, 'Kütüphanede Bilim ve Teknoloji Konularında Daha Fazla Bilgi Edinin' diye yazılıydı. 'Ama Bu İşi Doğru Dürüst Yapın ve Kitapları Zamanında Geri Getirin.' Çocuk odasının oraya gelen küçükler için bir kâbuslar evine dönüştürdük." Dave ağır ağır konuşuyordu, sesinde gözyaşları gizliydi. "O ve ben... İşte çocuklara bunu yaptık. Ama ne oldu biliyor musunuz? Çocuklar

yine de kütüphaneye geldiler. Her zaman. Daha fazlası için. Ve o posterlerden hiç kimseye söz etmediler. Ardelia bunu sağladı."

Naomi birdenbire, "Ama ya anne ve babalar?" diye bağırdı. Sesi o kadar sertti ki, Sam sıçradı. "Herhalde anne ve babalar o resimleri gördükleri..."

Dave, ona, "Hayır," dedi. "Çocukların anne ve babaları hiçbir şey görmediler. Gördükleri korkutucu tek poster Kırmızı Başlıklı Kız ve kurtla ilgili olandı. Ardelia onu hiç kaldırmıyordu. Ama diğerlerini sadece 'Hikâye Saati'nde asıyordu. Perşembe geceleri okuldan sonra ve cumartesi sabahları. Ardelia bir insan değildi, Sarah. Bunu iyice anlamalısın. *Ardelia insan değildi.* O büyüklerin ne zaman geleceklerini biliyordu. O zaman benim yaptığım posterleri indiriyor ve onların yerine, üzerlerinde, 'Eğlenmek İçin Kitap Okuyun,' yazılı zararsız afişleri asıyordu.

Ben genellikle Hikâye Saati'nde kütüphanede oluyordum. O günlerde Ardelia'nın yanından ayrılmayı hiç istemiyordum. Buna fırsat da buluyordum. Çünkü artık resim yapmayı bırakmıştım. Tabela işim sona ermişti. Biriktirmeyi başardığım az bir parayla geçinmeye çalışıyordum. Çok geçmeden o para da bitti. Ondan sonra eşyalarımı satmaya başladım. Televizyon, gitarım, kamyonum ve sonunda da evim. Ama bu önemli değil. Önemli olan... Kütüphaneden hiç çıkmamamdı. O yüzden de olanları görüyordum. Hikâye Saati'nde, çocuklar iskemleleriyle Ardelia'nın etrafında bir daire oluşturuyorlardı. O iblis ortada oturuyordu. Ben de odanın bir köşesinde çocuklar için yapılmış iskemlelerden birine ilişiyordum. Üstümde çoğu zaman boya lekeleri içindeki gömleğim oluyordu. Her zaman sarhoştum. Sakalım uzamış oluyordu. Leş gibi viski kokuyordum. O iblisse bir kitaptan hikâye okuyordu. Kendine özgü hikâyelerinden birini. Bazen susuyor ve etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğiyordu. Çocuklar o zaman endişeyle kıpırdanıyorlardı. Ayrıca Ardelia'nın neden olduğu derin bir uykudan uyanıyormuş gibi davranıyorlardı.

Sonra Ardelia, 'Konuğumuz var,' diyerek gülümsüyordu. 'Ne hoş değil mi, çocuklar? Şimdi İyi Bebekler'den bazıları büyükleri karşılamam için bana gönüllü olarak yardım edecekler mi?' Çocukların hepsi de ellerini kaldırıyorlardı. Çünkü hepsi de İyi Bebekler'den olmak istiyorlardı. Yaptığım posterler onlara doğru dürüst davranmayan Kötü Bebekler'in başlarına neler geldiğini açıklıyordu. Ben bile oturduğum yerden elimi kaldırıyordum. Eski, pis gömleğimle dünyanın en yaşlı ve yorgun çocuğuydum ben. Sonra çocuklar ayağa kalkıyorlardı. Kimisi posterleri indiriyor, kimisi ise kadının çekmecesinden doğru düzgün afişleri çıkarıyordu. Astıktan sonra yerlerine oturuyorlardı. Ardelia da o dehşet verici hikâyesini yarıda bırakarak, *Prenses ve Bezelye Tanesi* gibi bir masal anlatmaya başlıyordu. Ve gerçekten de birkaç dakika sonra çocukların annelerinden biri kapıdan başını uzatıyordu. İyi Bebekler'in, o sevimli Bayan Lortz'un okuduğu hikâyeyi dinlediklerini görmek hoşuna gidiyordu kadının. Hangisi kendi çocuğuysa ona gülümsüyordu. Küçük de karşılık veriyordu."

Sam, "O dehşet verici hikâyesi" sözleriyle neyi kastettin?" diye sordu. Ağzı kurumuş, sesi boğuklaşmıştı. Dave'i dinlerken duyduğu dehşet ve tiksinti gitgide artmıştı.

Dave, "Ardelia'nın anlattıkları peri masallarıydı," dedi. "Ama kadın onları dehşet dolu hikâyelere dönüştürüyordu..."

Sam mırıldandı. "Anlıyorum..."

Ayyaş başını salladı. "Bulabildin mi Sam? Yani senin Kütüphane Polisi'nin kim olduğunu anladın mı?"

Sam, "Hâlâ anlamış değilim," diye cevap verdi. Ama ona kafasının bir yanı her şeyi kavramış gibi geliyordu.

Dave, "Bence anladın," dedi. "Ya da anlamaya başlıyorsun. Ve onun açıklanması da gerekecek Sam. Bana inan."

Naomi başını salladı. "Ben bu hikâye işini hâlâ doğru dürüst kavramış değilim."

"Ardelia'nın en sevdiği hikâyelerden biri, *Altın Saçlı Kız'la Üç Ayı*'ydı. Bu masalı bilirsin. Ama bu kentteki bazı kimseler çocukla-

rında bu masalın değişik bir türünü dinlediler. Bankerler, avukatlar ve zengin çiftçiler. Ardelia'nın masalına göre Altın Saçlı Kız, doğru dürüst davranmayan bir Kötü Bebek'ti. Üç Ayı'nın evine giriyor ve gördüğü her şeyi parçalıyordu. Sonra Üç Ayı'nın sofradaki sütlacına zehir katıyordu. Aslında evde kimselerin oturduğunu bilmiyordu ama yine de onların ölmesini istiyordu. Çünkü o bu tür bir Kötü Bebek'ti."

Naomi, "Bu korkunç bir şey," diye bağırdı. İlk defa bütün soğukkanlılığını kaybetmişti. Ellerini ağzına dayamış, irileşmiş gözlerle şarapçıya bakıyordu.

"Evet. Öyle. Ama hepsi bu kadar değil. Altın Saçlı Kız evdeki eşyaları iyice parçaladıktan sonra yorgun düşüyor ve Bebek Ayı'nın yatağına uzanarak uyuyordu. Üç Ayı eve geldikleri ve kızı gördükleri zaman ona saldırıyorlardı. Ardelia böyle söylüyordu işte. 'Ona saldırdılar ve Kötü Bebek'i diri diri yediler. Kız bağırıp haykırırken onu ayaklarından başlayarak yediler. Kafası dışında. Kafasına dokunmadılar. Çünkü onun sütlaçlara ne yaptığını biliyorlardı. Anlayacağınız zehirin kokusunu almışlardı. Onlar bunu yapabiliyorlardı, çocuklar. Çünkü birer ayıydılar.' Ardelia böyle söylüyor ve bütün çocuklar da başlarını ciddi ciddi sallıyorlardı... Ardelia'nın İyi Bebek'leri... 'Ayılar, Altın Saçlı Kız'ın başını mutfağa götürerek bir güzel haşladılar. Ve kahvaltıda beynini yediler. Hepsi de bunun çok lezzetli olduğunu söylediler... ve sonsuza kadar da mutlu yaşadılar.' "

4

Verandaya ağır bir sessizlik çöktü. Sanki bir ölüm sessizliği... Dave su dolu bardağa uzandı. Eli çok titrediği için az kalsın deviriyordu. Sonra bardağı iki eliyle kavrayarak uzun uzun su içti. Ardından da Sam'e, "İç içmemin kontrolden çıkmış olmasına şaşıyor musun?" diye sordu.

Sam başını iki yana salladı.

Dave, Naomi'ye döndü. "Şimdiye kadar bu hikâyeyi neden açıklayamadığımı artık anladın mı?"

Genç kadın iç çekişi andıran bir sesle, "Evet," diye fısıldadı. "Çocukların o hikâyelerden neden söz etmediklerini de anlıyorum. Bazı şeyler... çok... çok dehşet verici."

Dave, "Belki bizim için," dedi. "Ama çocuklar için? Bunu bilmiyorum Sarah. Çocukların dehşet verici canavarları ilk görüşte tanıdıklarını sanmıyorum. Onlara canavarları nasıl tanıyacaklarını aileleri öğretiyor. Ayrıca Ardelia'nın bir üstünlüğü daha vardı. Demin o iblisin büyüklerin geldiklerini söylediği zaman çocukların derin bir uykudan uyanıyormuş gibi etraflarına bakındıklarını anlattım. Bunu hatırlıyorsun değil mi? Aslında çocuklar tuhaf bir biçimde gerçekten uyuyorlardı. İpnotizma değildi bu. Yani... ipnotizma olduğunu sanmıyorum. Ama yine de ona benzer bir şeydi. Ve çocuklar evlerine gittikleri zaman o hikâyeleri de, posterleri de hatırlamıyorlardı. Hiç olmazsa bilinçlerinin üst düzeyiyle. Ama kafalarının derinliklerinde her şeyi hatırladıklarından eminim... Sam'in Kütüphane Polisi'nin kim olduğunu hatırladığı gibi. Ve onların bugün bile bu hikâyeleri unutmadıklarına da inanıyorum. Bir zamanlar Ardelia'nın İyi Bebek'leri olan bankerler, avukatlar ve zengin çiftçilerin. Hepsini de hâlâ görür gibiyim. O küçük sandalyelerinde oturmuşlar, iyice irileşmiş ve birer fincan tabağına dönüşmüş gözleriyle dairenin ortasındaki Ardelia'ya bakıyorlar. Ve karanlık bastığı ve fırtına çıktığı zaman ya da uyurken kâbuslar başladığı zaman çocukluklarına geri dönüyorlar. Kapı açılıyor ve Üç Ayı'yı görüyorlar. Ardelia'nın Üç Ayı'sını. Altın Saçlı Kız'ın beynini tahta kaşıklarla yiyiyorlar. Bebek Ayı, kızın kafa derisini altın saçlı uzun bir peruk gibi başına geçiriyor. Sonra ter içinde uyanıyorlar. Mideleri bulanıyor ve korkuyorlar. Bence Ardelia bu kente bu anıyı bıraktı. Gizli kâbuslardan oluşan bir mirası.

Ama olayın en kötü yanına henüz gelmedim. Anlayacağınız o hikâyeler ve posterler... ama çoğu zaman o masallar çocuklardan bi-

rinin hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oluyordu. Ya da bayılmasına. Ardelia o zaman, 'Başınızı eğip biraz dinlenin,' diyordu. 'Ben onu banyoya götüreceğim. Ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağım.'

Çocukların hepsi de aynı anda başlarını önlerine eğiyorlardı. Bunu ilk gördüğüm zaman iki dakika kadar bekledim. Yani Ardelia küçük bir kızı odadan çıkardıktan sonra. Ve kalkıp çocukların oluşturduğu daireye yaklaştım. Önce Willy Klemmart'ın yanına gittim.

'Willy,' diye fısıldayarak omzunu dürttüm. 'İyi misin Willy?'

Ama çocuk hiç kımıldamadı. Bu yüzden onu daha da şiddetle dürttüm. Ama Willy yine de kımıldamadı. Soluk aldığını duyuyordum. Burnu tıkalıymış gibi nefes alıyordu. Çocukları bilirsiniz, çoğu zaman biraz nezledirler. Willy soluk alıyordu ama ölmüş gibiydi. Gözkapakları hafifçe aralıktı. Ama yalnızca akları görünüyordu gözlerinin. O zaman korktum ve diğer iki, üç çocuğa daha baktım. Ama hiçbiri kafasını kaldırmadı, bir şey de söylemedi."

Sam, "Ardelia'nın onları büyülediğini söylemek istiyorsun değil mi?" diye sordu. "Çocukların durumu Pamuk Prenses'in zehirli elmayı yedikten sonraki haline benziyordu."

Dave, "Evet," diye başını salladı. "Gerçekten halleri öyleydi. Bir başka açıdan benim durumum da buna benziyordu. Willy Klemmart'ı yakalayıp iyice sarsacağım sırada Ardelia'nın banyodan döndüğünü duydum. Beni yakalamaması için hemen koşup yerime oturdum. Çünkü Ardelia'nın bana yapabilecekleri, çocukların başlarına gelenlerden daha çok korkutuyordu.

Ardelia içeri girdi. Kadın kendisini dışarı çıkardığı zaman suratı kirli bir çarşaf gibi grimsi olan, yarı baygın kız, şimdi biri ona dünyanın en güzel yatıştırıcı toniğini içirmiş gibi görünüyordu. İyice uyanmıştı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri parlamıştı. Ardelia, onun sırtına vurdu. Küçük kız da koşarak yerine gitti. Sonra o iblis ellerini birbirine vurarak, 'Bütün İyi Bebekler başlarını kaldırsınlar,' dedi.

'Sonja kendisini daha iyi hissediyor. Hikâyeyi bitirmemizi de istiyor. Öyle değil mi, Sonja?'

Sonja, 'Evet, efendim,' dedi. Bir serçe kadar keyifliydi. Ve bütün çocuklar kafalarını kaldırdılar. İki saniye önce hepsinin ölüye benzediklerine inanamazdınız.

Bu olaylar tekrarlanıyordu. Üçüncü ya da dördüncü kez Ardelia odadan çıktığı zaman onu izledim. Anlayacağınız kadının çocukları bilerek korkuttuğunu biliyordum. Bunun bir nedeni olması gerektiğini düşünüyordum. Benim de ödüm patlıyordu ama ne olduğunu anlamak da istiyordum.

Ardelia bu kez Willy Klemmart'ı banyoya götürdü. Çocuk, Ardelia'nın, *Hansel ve Gretel* üzerine çeşitlemesini dinlerken sinir krizi geçirmeye başlamıştı. Banyonun kapısını sessizce, yavaş yavaş açtım. Ardelia, lavabonun yakınında, Willy'nin önünde diz çökmüştü. Çocuk artık ağlamıyordu ama onu göremiyordum. İblisin arkası bana dönüktü, Willy ise o kadar kısaydı ki, durduğum yerden onu da görmem imkânsızdı. Çocuk ellerini Ardelia'nın omuzlarına dayamıştı.

Topuklarımın yere çarpmamaları için ayaklarımın ucuna basarak birkaç adım attım. Ama yine de Ardelia'nın beni duyacağını sanıyordum... Kadının kulakları lanet olasıca radar çanakları gibiydi. Ardelia'nın dönerek o kıpkırmızı gözleriyle bana bakmasını bekliyordum. Ama duracak halde de değildim. Görmem gerekiyordu. Yavaş yavaş sağa doğru kayarken onları izlemeye de başladım.

Ardelia'nın omzunun üzerinden Willy'nin suratını gördüm. Kadının ise o bukle bukle sarı saçlarını görebiliyordum. Sonra onun suratını da görebileceğim bir yere ulaştım. Ne yaptığını da anladım. O zaman bacaklarımın bütün gücü kesiliverdi. Ardelia'nın da, Willy'nin de beni fark etmeleri imkânsızdı. Belki uzanıp yukarıdaki borulardan birine olanca gücümle vurduğum zaman banyoya girdiğimi anlayacaklardı. İkisinin de gözleri kapalıydı. Ama beni görmemelerinin nedeni bu değildi. Yaptıkları şeye dalmışlar, sanki kendilerini kaybetmişlerdi. Çünkü aralarında bir bağ vardı.

Ardelia'nın suratı artık bir insanınkine benzemiyordu. Yüzü sıcak karamela gibi akmış ve kadın böceklerinkine benzeyen bir hortum oluşturmuştu. Burnu yassılaşmış, gözleri çekilerek yanlara doğru kaymıştı. Kadın şimdi bir böceğe benziyordu... Bir karasineğe ya da bir arıya. Ağzı da ortadan kaybolmuştu. Bay Lavin'i öldürdükten sonra hamakta yan yana yatarken bir an gördüğüm şeye dönüşmüştü. Bu hortumun en dar yerini oluşturuyordu. Üzerinde acayip kırmızı lekeler vardı. Önce onların kan olduğunu sandım. Ya da derisinin altındaki damarlar. Sonra o lekelerin dudak boyası olduğunu anladım. Ardelia'nın dudakları yoktu artık. Ama o boyalar dudaklarının yerini belirtiyorlardı. Ardelia, o hortumuyla Willy'nin gözlerinden bir şeyi içiyordu."

Sam, müthiş bir hayretle Dave'e baktı. Bir an, *adam çıldırdı mı acaba,* diye düşündü. Hayaletler hadi neyse ama... bu. Emlakçı "bu"nun ne olduğunu da bilmiyordu. Ama Dave'nin suratında çok içten ve dürüstçe bir ifade vardı. Sam, kendi kendine, *belki Dave yalan söylüyor,* dedi. *Ama bunun farkında değil.*

Naomi, kararsızca, "Dave, Ardelia Lortz'un çocuğun gözyaşlarını içtiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet... ve hayır. Ardelia, çocuğun özel gözyaşlarını içiyordu. Bütün suratı çocuğa doğru uzamıştı. Bir kalp gibi de atıyordu. Yüz hatları gerilip yassılmıştı.

Willy'nin gözpınarlarından yapışkan ve pembe bir sıvı akıyordu. Kanlı sümüğe benziyordu. Ya da hemen hemen sıvılaşmış et parçalarına. Ardelia bunu şapırtıya benzeyen bir ses çıkararak emiyordu. Kadın, çocuğun korkusunu içiyordu. Nasılsa bu korkuyu gerçek bir cisim haline sokmuştu. Ve bunu öylesine büyütmüştü ki o korku ya gördüğüm o korkunç gözyaşları halinde fışkıracak ya da çocuğu öldürecekti."

Sam, "Sen Ardelia'nın bir tür vampir olduğunu anlatmaya çalışıyorsun sanırım," dedi.

Dave rahatladı. "Evet. Öyle. Sonradan o günü düşündüğüm, düşünmeye cesaret ettiğim zaman kadının gerçekten bir vampir olduğunu anladım. Vampirlerin dişlerini insanların boyunlarına batırıp kanlarını içtikleriyle ilgili hikâyeler yanlış. Fazla değil. Ama bu işte gerçeğe yakın bir açıklama yeterli olamaz. Onlar bir şeyi içiyorlar. Ama insanların boyunlarından değil. Kurbanlarından aldıkları şey sayesinde şişmanlıyor, sağlıklı bir hal alıyorlar. Ama içtikleri şey kan değil. Belki kurbanlarını olgun kimselerden seçtikleri zaman içtikleri şey daha kırmızı, daha kanlı oluyor. Belki Bay Lavin'den de böyle bir şeyi aldı Ardelia. Ben öyle sanıyorum. Ama bu kan değildi. Korkuydu."

5

"Bilmiyorum, orada ne kadar durup Ardelia'yı seyrettim. Ama herhalde süre pek uzun değildi. Çünkü kadın okuma odasından beş dakikadan fazla uzaklaşmıyordu. Bir süre sonra Willy'nin göz pınarlarından fışkıran sıvının rengi gitgide uçuklaşmaya başladı. Miktarı da giderek azalıyordu. Görebiliyordum... Ardelia'nın hortumunun gitgide uzadığını da. İblis, o sıvıyı son damlasına kadar içmek istiyordu. Artık işin sonuna gelmiş olduğunu anlıyordum. Biraz sonra uyanacaklar ve Ardelia da beni görecekti. O zaman kadının beni öldüreceğinden emindim.

Ağır ağır, adım adım gerilemeye başladım. Kaçmayı başaramayacağımı sanıyordum. Ama sonunda banyo kapısına çarptım. Az kalsın haykırıyordum. Çünkü iblisin bir yolunu bulup arkama geçtiğini sandım. Kadının diz çökmüş olmasına rağmen bundan emindim.

Çığlığın dudaklarımın arasından kaçmaması için elimle ağzımı kapattım. Ve kapıdan çıktım. Kapanırken orada bir süre durdum. Kapı sanki yüzyıllar sonra kapanabildi. Ben de ön kapıya doğru git-

tim. Yarı çıldırmıştım. Bütün istediğim kütüphaneden kaçmak ve bir daha da oraya dönmemekti. Sonsuza kadar koşmak istiyordum.

Antreye vardım. Ardelia oraya senin de gördüğün o levhayı koymuştu. Üzerinde 'SUSUNUZ!' yazılı tabelayı. Sonra kendimi toparladım. Ardelia, Willy'yi çocuk odasına geri götürdüğü zaman benim orada olmadığımı görecekti. O zaman o sahneyi seyrettiğimi de anlayacaktı. Beni kovalayacak ve tabii yakalayacaktı. Bunu yapmak için fazla zorlanacağını da sanmıyordum. O gün mısır tarlasında olanları, kadının benimle nasıl oynadığını hatırlıyordum. Beni oradan oraya koşturmuş ama kendisi terlememişti bile.

Sonra döndüm ve gidip çocuk odasındaki yerime oturdum. Hayatım boyunca yaptığım en zor işti bu. Ama yine de başardım. İki saniye sonra da onların geldiklerini duydum. Ve tabii Willy mutlu mutlu gülümsüyordu. Canlanmıştı. Ardelia ise bir boks şampiyonuyla maça hazırmış gibiydi.

Kadın, 'Bütün İyi Bebekler başlarını kaldırsınlar,' diye bağırarak ellerini birbirine vurdu. Küçükler kafalarını kaldırıp ona baktılar. 'Willy kendisini daha iyi hissediyor ve hikâyeyi de bitirmemi istiyor. Öyle değil mi Willy?'

Çocuk da, 'Evet efendim,' dedi. Ardelia, Willy'yi öptü ve o da koşup yerine geçti. Ben de hikâyeyi dinledim. Hikâye Saati sona erdiği zaman da içmeye başladım. Ve o andan itibaren işin sonuna dek durmadan içtim."

6

Sam, "Olay nasıl sona erdi?" diye sordu. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sürekli sarhoş olmasaydım daha çok şey öğrenecektim. Ama yine de istediğimden daha fazlasını biliyorum. O son devre... bunun ne kadar sürdüğünden bile emin değilim. Galiba dört ay sürdü. Ama

altı ya da sekiz ay da olabilir. Artık o sırada mevsimlerin bile pek farkında değildim. Benim gibi bir ayyaş çukurun dibine kaymaya başladığı zaman, yalnız şişenin içindeki mevsimi fark eder, Sam. Ama yine de iki şey biliyordum. Ve aslında önemli olan şeyler de bunlar. Bir kez biri Ardelia'nın içyüzünü anlamaya başlamıştı. Ve iblisin uykuya yatma zamanı gelmişti. Değişme zamanı. Bu da ikinci önemli ayrıntıydı.

Bir gece onun evindeyken Ardelia, bana, 'Uykum geliyor Dave,' dedi. 'Hep uykum var. Çok geçmeden uzun dinlenme zamanı gelecek. O zaman senin de benimle birlikte uyumanı istiyorum. Anlayacağın seni seviyorum.' Ardelia bir kere bile benim evime gelmemişti.

Ben tabii sarhoştum. Ama sözleri yine de buz gibi olmama yol açtı. Onun neden söz ettiğini bildiğimi sanıyordum. Ama yine de sordum. Ardelia güldü yalnızca.

'Hayır, o değil.' Bana alaycı bir tavırla ve aşağılarcasına baktı. 'Ben uyumaktan söz ediyorum, ölümden değil. Ama senin de benimle birlikte beslenmen gerekecek.'

O zaman hemen ayıldım. Ardelia neden söz ettiğini bilmediğimi sanıyordu. Ama ben biliyordum. Olanları görmüştüm.

Ardelia, ondan sonra bana çocuklar hakkında sorular sormaya başladı. Hangilerinden hoşlanmıyordum. Hangileri sinsiydi. Hangileri gürültücüydü. Hangileri en şımarık. Bana, 'Onlar Kötü Bebekler,' diyordu. 'Yaşamaya hakları yok. Kabalar, yıkıcılar. Kitapları geri getirdikleri zaman, sayfalarına kurşunkalemle işaretler koymuş olduklarını görüyorum. Sayfaları kopartıyorlar da. Dave sence hangileri ölmeyi hak etti?'

İşte o zaman Ardelia'dan kaçmam gerektiğini anladım. Bunun tek yolu kendimi öldürmekse, bunu da yapacaktım. Ardelia'ya da bir şeyler oluyordu. Parlak saçları donuklaşıyor, kusursuz cildi lekelenmeye başlıyordu. Bir şey daha vardı. Cildinin hemen altındaki o şeyi artık her zaman görebiliyordum. Ağzının aldığı şekli. Ama cildi sarkıp kırışmaya başlamıştı. Üzerinde örümcek ağına benzeyen iplikçikler beliriyordu.

Bir gece yataktayken Ardelia saçlarına baktığımı fark etti. 'Bendeki değişikliği görüyorsun değil mi Dave?' diyerek yüzümü okşadı. 'Ama önemli değil. Bu çok normal. Tekrar uyumaya hazır olurken böyle değişmeye başlarım. Bunu çok yakında yapmam gerekiyor. Eğer benimle gelmek istiyorsan sen de yakında çocuklardan birini öldürmelisin. Ya da ikisini. Veya üçünü. Ne kadar çok olursa o kadar eğleniriz.' Deli gibi güldü. Bana tekrar baktığı zaman gözleri kıpkırmızıydı. 'Her neyse... Seni geride bırakmak niyetinde değilim. Her şey bir tarafa, bu tehlikeli olur. Bunu biliyorsun değil mi?'

Bildiğimi söyledim.

'Onun için ölmek istemiyorsan bu işi yakında yapmalısın Dave. Pek yakında. Ama istediğimi yapmamaya karar verdiysen bunu da bana şimdi söylemelisin. Bu gece birlikte geçirdiğimiz günleri acısız ve hoş bir biçimde sona erdirebiliriz.'

Üzerime doğru eğildi. Soluğunun kokusunu duydum. Bu bayat köpek mamasının kokusuna benziyordu. O kokunun arasından etrafa yayıldığı dudakları ayık ya da sarhoş öpmüş olduğuma inanamadım. Ama içimde bir yer –küçücük bir nokta– hâlâ yaşamak istiyordu sanırım. Çünkü Ardelia'ya onunla gitmek istediğimi söyledim. 'Ama hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım var,' dedim. 'Yani kafamı hazırlamak için.'

Ardelia, 'Yani içmek için,' diye homurdandı. 'Dizüstü çöküp o aşağılık, uğursuz yıldızlarına benimle karşılaştığın için şükretmelisin Dave Duncan. Ben olmazsam bir yıl içerisinde bir kaldırımın kenarında ölürsün. Hatta daha da çabuk. Ama benimle hemen hemen sonsuza kadar yaşayabilirsin.'

Dudakları bir an uzandı. Hortumu yanağıma dokununcaya kadar. Ve ben nasıl olduysa kendimi tuttum ve haykırmadım." Dave, Sam'le Naomi'ye çukura kaçmış, kederli gözleriyle baktı. Sonra da gülümsedi. Sam Peebles bu korku uyandıran tebessümü hiçbir zaman unutmadı. Ondan sonra kâbuslarında Dave'in gülümsediğini gördü zaman zaman.

Ayyaş, "Ama zararı yok," dedi. "O zamandan beri için için haykırıyorum."

7

"Sonunda Ardelia'nın etkisinden kurtulmayı başardığımı söylemek isterdim. Ama bu yalan olur. Ben bir rastlantı sonucu kurtuldum. Ya da alkoliklere yardıma çalışan kimselerin sık sık söyledikleri gibi, bu tanrıların işiydi. Sam, sana bir zamanlar Rotary Kulübü'ne üye olduğumu söyledim. Bunu hatırlıyorsun değil mi? 1960 yılının şubatında o üyeler beni tuvaletleri temizlemem için bile tutmazlardı. Junction kenti için ben bir serseri gibi yaşayan başka bir Kötü Bebek'tim. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar, sokakta beni gördükleri zaman kaldırım değiştiriyorlardı. O günlerde sağlıklı bir gençtim. Ama içki beni yine de mahvetmeye başlamıştı. Alkolün yapamadığını da Ardelia başarıyordu.

Bazen, 'Ardelia sakın ihtiyacı olan şeyi benden almaya kalkmasın,' diye düşündüğüm oluyordu. Ama bunu hiçbir zaman yapmadı. Belki de bu bakımdan onun işine yaramayacağımı düşünüyordu... Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ardelia'nın beni sevmediğinden eminim. O hiç kimseyi sevemezdi. Ama bence çok yalnızdı. Yanılmıyorsam çok uzun bir süreden beri yaşıyordu. Tabii buna yaşamak denilirse... Ve bu sürede..." Dave'in sesi hafifledi. Adam çarpılmış el parmaklarını huzursuzca dizlerine vurdu. Sonra yine uzaklara doğru baktı. "Galiba en uygun kelime ahbap. Ardelia'nın o uzun yaşantısı boyunca bazı ahbapları olmuştu sanırım. Ama Junction kentine geldiği sırada uzun bir süreden beri arkadaşı, ahbabı yoktu. Kadının böyle düşünmeme neden olacak ne gibi sözler söylediğini bana sormayın. Çünkü hatırlamıyorum. Olayların çoğu gibi bunu da unuttum. Ama böyle olduğundan eminim. Ve Ardelia bu kez dost olarak beni seçmişti. Eğer işin aslı anlaşılmasaydı herhalde ben de onunla gidecektim."

Naomi öne doğru eğilerek, "Onun içyüzünü kim anladı Dave?" diye sordu. "Kim?"

"Şerif Yardımcısı John Power. O günlerde Norman Beeman, şerifti. Aslında hiçbir işe yaramıyordu ama bir savaş kahramanıydı. Patton'un ordusunda savaşmış ve bavul dolusu madalya kazanmıştı. Bir de tebessümü pek tatlıydı. Konuşması da öyle. Herkes Norm'un başarılı bir şerif olduğuna inanıyordu. İki nedeni vardı bunun. Yani tebessüm ve tatlı dili dışında. Bir kere çok dürüsttü. İkincisi ise yanında her zaman kafası çalışan en az bir yardımcısı olurdu. Norm, adamlarını her zaman kollardı. Yardımcıları terfiyle başka kentlere gönderilecekleri zaman da onları öve öve göklere çıkarırdı.

Ama John Power için bunu yapamadı. Çünkü John öldü. Gazetede çıkan ölüm ilanında kalp krizinden gittiği açıklanıyordu. Oysa Power daha otuzunda bile değildi. Ayrıca bazen genç yaşta insanın kalbini bozan o kötü alışkanlıklardan hiçbiri onda yoktu. Ama ben gerçeği biliyorum! John kalp krizinden ölmedi. Lavin de öyle! John'ı o kadın öldürdü!"

Sam, "Bunu nereden biliyorsun Dave?" dedi.

"Biliyorum... Çünkü o son gün kütüphanede üç çocuk öldürülecekti." Dave'in sesi hâlâ sakindi. Ama Sam bu adamın uzun yıllar birlikte yaşadığı dehşetin gizli sesini duyabiliyordu. Dave konuşmasını sürdürdü. "İki çocuk öldü. Patys Harrigan ve Tom Gibson. Üçüncü çocuk ise benim giriş ücretim olacaktı. Ardelia Lortz'un yönettiği nasıl bir sirkse, ona girmek için ödeyeceğim ücret. Aslında kadın daha çok bu çocuğu istiyordu. Çünkü kız dikkatleri Ardelia'nın üzerine çekmişti. Tam o iblisin karanlıkta çalışması gerektiği bir sırada hem de. Üçüncü çocuğu ben öldürecektim. Çünkü kızın kütüphaneye gelmesine izin verilmiyordu artık. Ve Ardelia'nın ona yaklaşmasına da imkân yoktu. Üçüncü Kötü Bebek Tansy Power'dı. Şerif Yardımcısı Power'ın kızı."

"Tansy Ryan'dan söz etmiyorsun değil mi?" Naomi yalvarırcasına konuşmuştu.

"Evet, ondan söz ediyorum. Postanede çalışan Tansy Ryan'dan. Bizimle birlikte alkolikler toplantılarına katılan Tansy Ryan'dan. Adı eskiden Tansy Power olan Tansy Ryan'dan. Ardelia'nın Hikâye Saati'ne gelen çocukların çoğu alkolik oldu, Sarah. Artık bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin. 1960 yazında Tansy Power'ı az kalsın öldürüyordum... Ve en kötüsü de bu değil. Keşke öyle olsaydı."

8

Naomi izin isteyerek içeri girdi. Sam birkaç dakika sonra peşinden gitmeye kalktı.

Dave, "Bırak yalnız kalsın," dedi. "O harika bir kadın, Sam. Ama kendini toparlaması için zamana ihtiyacı var. Onun yerinde sen olsaydın, aynı derecede sarsılırdın. Sonuç olarak Sarah yaşantısında pek önemli yeri olan bir grubun üyelerinden birinin, en samimi arkadaşını öldürmeyi planladığımı öğrendi. Onu biraz yalnız bırak. Biraz sonra gelir. Sarah güçlüdür."

Gerçekten de Naomi birkaç dakika sonra geri döndü. Yüzünü yıkamıştı. Şakaklarındaki saçlar hâlâ ıslaktı. Elindeki tepside üç bardak buzlu çay vardı.

Dave, "Ah," dedi. "Sonunda kafayı çekeceğiz değil mi, hayatım?"

Naomi de gülümsemeye çalıştı. "Tabii ya. Daha fazla dayanamadım."

Sam, genç kadınınkinin soylu bir çaba olduğunu düşündü. Ama yine de bardaklardaki buzlar şıkırdayıp duruyorlardı. Emlakçı ayağa kalkıp tepsiyi Naomi'nin elinden aldı. Genç kadın, ona minnetle baktı. Yerine geçip, "Şimdi," dedi. "Hikâyeni bitir, Dave. Maceranı sonuna kadar anlat."

9

Dave konuşmaya başladı. "Geri kalanların çoğu Ardelia'dan duyduğum şeyler. Çünkü artık o sırada olanları görecek halde değildim. Ardelia, 1959'un sonlarına doğru bana artık kütüphaneye gelmememi söylemişti. 'Seni orada görürsem kapı dışarı ederim,' demişti. 'Dışarıda beklersen de polis çağırırım. Kılığın kıyafetin iyice kötüleşti. Seni burada görürlerse, dedikodular da başlar.'

'Yani bizim hakkımızda dedikodu mu yaparlar?' diye sormuştum ben de, 'Buna kim inanır ki, Ardelia?'

O iblis, 'Kimse inanmaz,' demişti. 'Beni endişelendiren hakkımızda çıkarılacak dedikodular değil sersem.'

'O halde ne?'

Ardelia, 'Çocuklarla senin hakkında dedikodular çıkarılması,' diye cevap vermişti. Galiba ilk kez o zaman ne kadar düştüğümü anlamıştım. Toplantılara katıldığımız günden beri beni görüyorsun, Sarah. Yine berbat haldeydim. Ama beni iyice çamurlara bulanmış halde hiç görmedin. Buna da seviniyorum.

Artık geride yalnızca Ardelia'nın evi kalmıştı. Kadın, onu görmeme yalnız evinde izin veriyordu. O iblis evine yoldan gitmememi de söylemişti. Bu yüzden tarlalardan geçiyordum. 'Dediğimi yapmaz, beni kandırmaya kalkışırsan bunu hemen anlarım,' da demişti. Ona inanıyordum. O gümüş gözleri kızıla döndüğü zaman her şeyi görüyordu Ardelia. Kadının evine gece on birle bir arası gidiyordum. Bu biraz da içtiğim içkiye bağlıydı. Çoğu zaman iliklerime kadar da donuyordum. Size aylar konusunda fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Ama 1959-1960 kışının pek soğuk geçtiğini biliyorum. Bazı geceler ayık bir insanın o mısır tarlalarında donarak ölebileceğini düşünüyordum.

Şimdi size anlatmak istediğim gece öyle bir derdim yoktu. Artık 1960 yılının temmuz ayındaydık. Her yer cehennemden de sıcaktı. O

gece ayın sanki şişmiş gibi durduğunu hatırlıyorum. Üstelik kıpkırmızıydı. Mısır tarlalarına doğru alçalmıştı. Kentteki her köpek başını kaldırmış uluyordu sanki.

Ardelia'nın evine girdiğim zaman kendimi sanki bir tayfunun ortasında buldum. O hafta –hatta bütün ay– boyunca kadın uykulu uykulu dolaşmıştı. Hareketleri de ağırlaşmıştı artık. Ama o gece değil. Ardelia iyice uyanıktı o akşam. Ve çok da öfkeliydi. İblisi, Bay Lavin'in Kırmızı Başlıklı Kız posterini indirmesini söylediği geceden beri bu kadar hiddetli görmemiştim. Ardelia önce içeri girdiğimi fark etmedi bile. Aşağı katta, öfkeyle dolaşıp duruyordu. Çırılçıplaktı yine. Başını eğmiş, yumruklarını sıkmıştı. Hiddetinden çıldırmıştı sanki. Gözleri kızıla dönüşmüştü. Sanki yuvalarından uğrayacaklardı. Vücudu ter içindeydi. Benim üstüm başım pisti ama yine de kadının ter kokusunu duydum. Kızgın bir dağ keçisi gibi kokuyordu.

Sonra Ardelia'nın yalnız öfkelenmiş değil, aynı zamanda da korkmuş olduğunu fark ettim. Biri iblisin ödünü iyice patlatmıştı. Ve vücudundaki değişme de hızlanmıştı. Ardelia yaşlanmış gibi durmuyordu. Ama saç telleri iyice incelmişti. Aralarından kadının kafa derisi görünüyordu. Derisinin üzerinde ikinci bir cilt oluşmaya başlıyordu sanki. Yanaklarında, burun deliklerinin etrafında, gözlerinin kenarlarında ve parmaklarının arasında o incecik teller belirmişti. Cildin kat yerlerinde daha iyi gözüküyorlardı. Kadın yürürken o incecik teller de dalgalanıyorlardı. Size delice bir şey söyleyeyim mi? Artık keten helva görmeye dayanamıyorum. Sirkte satıcıların bu helvayı nasıl yaptığını biliyorsunuz değil mi? Makineyi yani... Durmadan dönüyor. Satıcı ortaya bir külah sokuyor ve üzerine o incecik telleri sarıyor. İşte Ardelia'nın cildi de bu haldeydi. Şimdi gördüğümün ne olduğunu anlıyorum. İblis tırtılların uykuya yatacakları zaman yaptıklarını taklit ediyordu. Koza örüyordu yani.

Bir süre kapıda durarak kadının bir aşağı bir yukarı dolaşmasını seyrettim. Uzun bir zaman beni fark etmedi. Kendisini öfkelendiren neyse onu düşünmeye dalmıştı. İki kez duvarı yumrukladı ve deldi.

Kâğıdı, badanayı... Bir çatırdı duydum. Sanki kemikleri kırılıyormuş gibi. Ama iblisin canı yanmadı bile. Kanı da akmadı. Duvara her vuruşunda da haykırdı. Ama can acısıyla değil. Öfkeli bir dişi kediden farkı yoktu. Fakat dediğim gibi bu öfkenin altında korku yatıyordu.

Ardelia, 'John Power!' diye haykırdı. Sonra, 'Güm!' Yumruğu duvarı delip geçti. 'Kahrol, John Power. Sana işime burnunu sokmamayı öğreteceğim! Bana bakmak mı istiyorsun? Güzel. Ama sana bunun nasıl yapılacağını öğreteceğim, bebeciğim!' Gözleri her zamankinden de kırmızıydı. 'Buna cesaret edemezsin, John Power! Bana karşı gelemezsin!' "

Ama suratına baktığım zaman Ardelia'nın John'un buna cesaret edeceğinden korktuğunu anladım. Şerif Yardımcısı John Power'ı tanısaydınız, Ardelia'nın korkmakta haklı olduğunu da anlardınız. Çok zeki bir adamdı. Ve hiçbir şeyden de korkmazdı. İyi bir polis ve çekinilecek bir düşmandı.

Ardelia sonra beni gördü. Gözlerini gözlerime dikti. Dudakları gerilerek hemen boru biçimini almaya başladı. Ama şimdi üzeri o incecik tellerle kaplıydı. Ve ben, *beni öldürecek*, diye düşündüm. John Power'ı bulamayacağına göre, beni öldürecek.

Ardelia, bana doğru geldi ve yere yığıldım. Durakladı. Gözlerindeki o kızıl ışık söndü. Göz açıp kapayıncaya kadar değişti kadın. Sanki onun kibarlara verdiği bir kokteyl partiye gelmişim gibi, 'Dave,' diye bağırdı. 'Geldiğine çok sevindim. Bir içki iç. Hatta iki içki.'

Beni öldürmek istiyordu. Bunu gözlerinden anlıyordum. Ama bana ihtiyacı da vardı. Artık yalnızca bir arkadaş olarak da değil. Tansy Power'ın öldürülmesi işinde benden yararlanacaktı. Ardelia, polisin icabına bakabileceğini biliyordu. Ama bunu yapmadan önce adama, 'Kızın öldü,' demek istiyordu. O yüzden bana ihtiyacı vardı.

Ardelia, 'Fazla zamanımız yok,' dedi. 'Şu Şerif Yardımcısı Power'ı tanıyor musun?'

Tanımam gerektiğini söyledim. John, beni sarhoş olduğum için altı kez tutuklamıştı.

İblis, 'Sence o nasıl bir insan?' diye sordu.

'John hem sert hem de korkusuzdur,' dedim.

'Canı cehenneme! Senin de öyle!'

Sesimi çıkarmadım. Bunun daha akıllıca bir şey olacağını biliyordum.

Ardelia, 'O lanet olasıca, geri kafalı ahmak bugün öğleden sonra kütüphaneye geldi ve bana belgelerimi sordu,' dedi. 'Beni soru yağmuruna tuttu. Junction kentine gelmeden önce nerede oturduğumu, nerede okula gittiğimi, hangi kentte yaşadığımı öğrenmek istedi. Onun bana nasıl baktığını görmeliydin Dave. Ama ona benim gibi bir hanımefendiye nasıl bakılması gerektiğini öğreteceğim. Göreceksin!'

'Şerif Yardımcısı Power konusunda bir hata yapmamalısın,' diye onu uyardım. 'Hiçbir şeyden korkmuyor.'

'Pekâlâ korkuyor. Benden korkuyor o! Ama bundan henüz haberi yok.' Ama Ardelia bunları söylerken gözlerinde yine o korku dolu ifade belirmişti. Anlayacağınız John en olmayacak zamanda sorular sormaya başlamıştı. Çünkü Ardelia uyku ve değişim için hazırlanıyordu."

Naomi, "Ardelia sana şerif yardımcısının ondan neden kuşkulandığını söyledi mi?" diye sordu.

Sam, "Bu belli bir şey," dedi. "Herhalde kızı adama bir şeyler söyledi."

Dave mırıldandı. "Bunu Ardelia'ya sormadım. Cesaret edemedim. Çünkü öfkeden çıldırmış gibiydi. Ama Tansy'nin babasına bir şey söylediğini sanmıyorum. Herhalde yapamazdı. Çünkü küçükler çocuk odasından çıktıkları an Ardelia'nın söylediklerini... ve yaptıklarını unutuyorlardı. İblis onlara olanları yalnızca unutturmakla kalmıyor, kafalarının içini başka anılarla da dolduruyordu. Uydurma anılarla. Bu yüzden de çocuklar neşeyle evlerine dönüyorlardı. Anne ve babaların çoğu Junction Kenti Kütüphanesi'nde Ardelia gibi biri olduğu için çok memnundular.

Galiba, John'u Ardelia'nın Tansy'den aldığı şey endişelendirdi. Adamın kütüphaneye gidip kadını görmeden önce bir hayli araştırma yaptığını sanıyorum. Bilmiyorum John, Tansy'de ne değişiklik gördü. Çünkü küçükler vampir romanlarında kanları emilen kimseler gibi renksiz ve bitkin değillerdi. Boyunlarında da hiçbir iz yoktu. Ama kadın yine de onlardan bir şeyler alıyordu. John Power de ya bunu gördü ya da sezdi."

Sam, "Şerif yardımcısı bir şey gördü diyelim," diye Dave'in sözünü kesti. "Ardelia'dan neden kuşkulandı?"

"John'un burnu iyi koku alırdı. Herhalde Tansy'ye de bazı sorular sordu. Tabii açık açık değil. Adam, kızının ağzını yavaş yavaş aradı. Ve aldığı cevaplar kütüphaneyle ilgilenmesine neden oldu. Tabii o gün kütüphaneye gittiği zaman kesin bir şey bilmiyordu. Ama bazı kuşkuları vardı. Ardelia'nın dikkatli davranmak zorunda kalmasına neden olacak kadar. O iblisi en çok neyin öfkelendirdiğini de hatırlıyorum. En çok neyin korkuttuğunu da. Ardelia, John Power'ın bakışlarından hoşlanmamıştı. O gece tekrar tekrar, 'Bana nasıl bakılacağını sana öğreteceğim!' diye bağırdı. O zaman kendi kendime sordum. 'Biri ona kuşkuyla bakmayalı ne kadar olmuş acaba?' diye. 'Ne olduğunu sezmeye başlayalı?' Ardelia'nın bu yüzden iyice telaşlandığından eminim. Herhalde sonunda yeteneklerini kaybetmeye başlayıp başlamadığını düşünüyordu."

Naomi çekine çekine, "Belki şerif yardımcısı diğer çocuklarla da konuştu," diye mırıldandı. "Onların anlattıkları hikâyeleri karşılaştırdı. Ve bazı şeylerin birbirini tutmadığını gördü. Hatta belki de çocuklar Ardelia'yı başka başka görüyorlardı. Sen ve Sam'in gördüğü gibi."

"Olabilir... Bunların hepsi de olabilir. Her neyse... John, iblisin planlarını daha çabuk uygulamaya karar vermesine neden oldu.

Ardelia, bana, 'Yarın kütüphanede olacağım,' dedi. 'Çok kişinin beni orada görmesini sağlayacağım. Ama sen sen Şerif Yardımcısı Power'ın evini ziyaret edeceksin, Dave. Evi gözetleyecek ve çocuk yalnız kalıncaya kadar bekleyeceksin. Fazla beklemene gerek kalaca-

ğını sanmıyorum. Kızı yakalayacak ve koruya götüreceksin. Orada Tansy'nin gırtlağını keseceksin. Kesecek ve ölüyü kolaylıkla bulabilecekleri bir yerde bırakacaksın. O köpeğin kendisini görmeden önce kızının öldürülmüş olduğunu öğrenmesini istiyorum.'

Hiçbir şey söyleyemedim. Belki de dilimin böyle tutulması benim için daha iyi oldu. Çünkü Ardelia söyleyeceğim her şeyi yanlış anlayacak ve kafamı koparacaktı. Ama elimde içki bardağıyla mutfağındaki masanın başında öyle oturdum. Ona bakıyordum. Ardelia da bu sessizliğimi, 'Kabul,' anlamında aldı sanırım.

Ondan sonra yatak odasına geçtik. Son kez beraber oluyorduk onunla. Daha sonra ya uyuyakaldım ya da sızdım. Artık bilmiyorum. Ardelia'nın beni çıplak ayağıyla güneşin aydınlattığı köşeye itmesiyle uyandım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Midem sanki asit içinde yüzüyordu. Kafam zonkluyordu tabii.

Ardelia, 'Gidip o işi halletmenin zamanı geldi,' dedi. 'Kente dönerken sakın kimseye gözükeyim deme, Dave. Sana söylediklerimi de unutma! Kızı bu sabah kaçır! Koruya götürüp öldür! Karanlık basıncaya kadar saklan. Seni daha önce yakalarlarsa elimden hiçbir şey gelmez. Ama buraya ulaşabilirsen güvende olursun. Bugün bir, iki çocuğa yarın kütüphaneye gelmelerini söyleyeceğim. Yarın kütüphane kapalı tabii. O iki çocuğu seçtim bile. Bu kentteki en şımarık piç kuruları onlar. Seninle birlikte kitaplığa gideceğiz... Çocuklar da gelecekler... Kentteki diğer aptallar bizi buldukları zaman hepimizin ölmüş olduğunu sanacaklar. Ama sen ve ben ölmeyeceğiz, Dave. Kurtulacağız. O ahmakları aldatacağız!'

Sonra gülmeye başladı. Yatakta oturuyordu. Ben yerde, ayağının dibinde yatıyordum. Zehirli peynir yemiş bir fare kadar hastaydım. Ardelia ise gülüyor, gülüyordu. Çok geçmeden suratı bir böceğinkine dönüşmeye başladı. O hortum yine uzandı. Tıpkı Vikinglerin boynuzlarından birine benziyordu. Gözleri suratının iki yanına doğru kayıyordu. Midemin ağzıma gelmek üzere olduğunu fark ettim.

Kendimi dışarı atıp sarmaşığın üzerine kustum. Onun içeride hâlâ güldüğünü duyuyordum. Gülüyor, gülüyordu.

Ben evin yanında giyinirken Ardelia pencereden bana seslendi. Onu görmüyordum ama sesini duyuyordum. 'Beni hayal kırıklığına uğratma, Dave,' diyordu. 'Beni hayal kırıklığına uğratma yoksa seni öldürürüm. Ve öyle çabucak da ölmezsin.'

'Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Ardelia,' dedim. Ama dönüp pencereye, o iblise bakmadım. Artık ona bir kez daha bakmaya dayanamayacağımı biliyordum. Sabrımın sonuna gelmiştim. Dayanma gücümün de. Ama yine de... İçimde bir yer Ardelia'ya gitmek istiyordu. Bu daha önce çıldıracağım anlamına gelse bile. Tabii Ardelia bütün suçu benim üzerime yıkmaya hazırlanıyor da olabilirdi. Ondan beklenmeyecek bir şey değildi bu. Ardelia'dan her şey beklenirdi.

Mısır tarlalarından geçerek Junction kentine doğru gittim. Genellikle sabahları böyle yürürken ayılırdım. Ama o gün öyle olmadı. İki kez durup kustum. İkincisinde bana hiç duramayacakmışım gibi geldi. Sonunda midemde bir şey kalmadı. Ama mısırların kan içinde kalmış olduklarını gördüm. Kente ulaştığım zaman başım her zamankinden daha da fazla ağrıyordu. Her şeyi çift görüyordum. Ölmek üzere olduğumu sanıyordum, ama kulaklarımda Ardelia'nın sözleri çınlıyordu. 'Kızın gırtlağını kes.'

Tansy Power'a zarar vermek istemiyordum. Ama yine de yapacağımı düşünüyordum. Ardelia'ya karşı koyamayacaktım... O zaman sonsuza kadar lanetlenmiş olacaktım. 'İşin kötüsü,' diyordum kendi kendime. 'Ardelia doğru söylediyse, o zaman sonsuza kadar bu vicdan azabıyla da yaşayacaktım.'

Gidip eski istasyonda bir köşeye kıvrıldım. Birkaç saat uyudum. Uyandığım zaman kendimi daha iyi hissediyordum. Ardelia'yı da, kendimi de engelleyemeyeceğimi bildiğim için John Power'ın evine doğru yürümeye başladım. Küçük kızı bulacak ve onu kaçıracaktım.

Ancak yolda bir dükkânın vitrinine baktım. Ve donmuş gibi kalakaldım. Vitrinde ölü çocukların yattığını görmüştüm. Gözlerimi açıp

kapadım. O zaman bunların bebek olduğunu anladım. Ancak gözümü kırptığım zaman onlar yine küçücük cesetlere dönüştüler. O zaman birinin bana mesaj göndermeye çalıştığını düşündüm. Belki de biri bana, 'Henüz geç değil,' diye fısıldıyordu. Belki Ardelia'ya engel olamayacaktım, ama kendimi onunla birlikte uçuruma yuvarlanmaktan kurtarabilecektim.

İlk kez o zaman gerçekten dua ettim Sarah. Tanrı'ya bana güç vermesi için yalvardım. Tansy Power'ı öldürmek istemiyordum. Ama dahası da vardı. Mümkün olabilirse diğer çocukları da kurtarmak istiyordum.

Telefon kulübesine doğru gittim. Bir ara yere eğilerek birkaç çakıl taşı aldım. Ağzıma atıp şerifin bürosunun numarasını çevirdim.

Telefona Şerif Yardımcısı Power'ın kendisi çıktı. Şimdi Patsy Harrigan ve Tom Gibson'un bu yüzden öldüklerini düşünüyorum... John Power de aynı nedenle öldü. Ve Ardelia da durdurulamadı. Anlayacağınız karşıma santraldeki kızın çıkacağını sanıyordum. Hannah Verrill'in. Ona gereken açıklamayı yapacaktım.

Onun yerine adamın sert sesini duydum. 'Şerifin bürosu. Ben Şerif Yardımcısı Power. Size nasıl yardım edebilirim?' Az kalsın ağzımdaki çakılları yutuyordum. Bir an bir şey söyleyemedim.

John, 'Kahrolasıca çocuklar,' diye söylendi. Telefonu kapatmak üzereydi.

O zaman, 'Dur,' dedim. 'Telefonu kapatma.'

John, 'Kim arıyor?' diye sordu.

'Bu önemli değil,' dedim. 'Kızının senin için bir değeri varsa onu hemen buradan götür. Kütüphaneye yaklaşmasına bile izin verme. Durum çok ciddi. Kızının hayatı tehlikede.'

Sonra telefonu kapattım. Karşıma Hannah çıksaydı daha başka açıklamalar da yapardım sanırım. Tom ve Patsy'den söz ederdim. Ardelia'dan da... Ama John beni korkuttu. Sanki ahizeye bakacak ve beni görecekti.

Çakılları avucuma tükürüp çabucak telefon kulübesinden çıktım. Artık Ardelia'nın etkisinden kurtulmuştum. Telefon konuşması hiç olmazsa bunu sağlamıştı. Ama paniğe kapılmıştım. Saklanmak istiyordum. Kahretsin! Saklanmam gerekiyordu. Ana caddeden inmeye başladım. Yolun sonuna geldiğim sırada neredeyse koşuyordum. Kafamda Ardelia, Kütüphane Polisi ve buharlı silindiri süren adamla birbirine karışmıştı. Yine eski istasyona gidip saklandım. Orada, bir köşeye kimbilir ne zaman önce yarım testi şarap saklamıştım. Bulup başıma diktim. Sonra kendimden geçtim. Uyandığım zaman aradan uzun bir süre geçmemiş olduğunu sandım. Çünkü ışık ve gölgeler aynıydı. Ama artık başım ağrımıyor, ama karnım açıklıktan guruldu-yordu."

Naomi tahmin etmeye çalıştı. "Yirmi dört saat uyudun galiba?"

"Hayır. Hemen hemen kırk sekiz saat. Şerifin bürosuna pazartesi sabahı onda telefon etmiştim. Uyandığım zaman ise çarşamba sabahı saat yediydi. Ve tabii artık her şey olup bitmişti. Patsy Harrigan'la Tom Gibson'ın ölülerini henüz bulamamışlardı. Ama olay yine de sona ermişti. Bunu daha istasyondan çıkmadan anladım. İçimde boş bir yer vardı. Kafamda... O zaman ne olduğunu hissetmiştim. O iblis gitmişti. Gitmişti Ardelia.

Ayağa kalktığım zaman açlıktan neredeyse bayılacaktım. Ama yine de kente gitmeyi başardım. Açık büfeye doğru giderken gözüm gazetelerin konulduğu o camlı kutulardan birine ilişti. İçinde o günün gazeteleri vardı. İşte o zaman bir değil iki gün uyumuş olduğumu anladım. Sonra manşetleri gördüm. 'Kayıp Çocuklar Aranıyor' ve 'Polis Doktoru, Şerif Yardımcısının Kalp Krizi Sonucu Ölmüş Olduğunu Açıkladı.'

Gazetelerden birini alarak kutunun üzerine bir beş sent bıraktım. Sonra da kaldırımın kenarına oturup haberleri okudum. Çocuklarla ilgili olan daha kısaydı. Aslında kimsenin fazla endişelendiği yoktu. Şerif onların evlerinden kaçtıklarını sanıyordu.

John Power'la ilgili haber daha uzundu. Onu pazartesi akşama doğru bulmuşlardı. Orday çiftliğinin iki kilometre batısında, arabasının içinde. Adam direksiyonunun üzerine yığılıp kalmıştı.

Tabii ne olduğunu anlamıştım. John Power fazla beklemekten hoşlanan bir adam değildi. Herhalde o gün karısına telefon ederek Tansy'yi evde tutmasını söylemiş, sonra da Ardelia'yı görmeye gitmişti. O iblis şerif yardımcısını görür görmez onu ele verdiğimi anlamış ve adamı öldürmüştü. Bay Lavin'e yaptığı gibi... Adama sarılmış ve onu öldürmüştü. Sonra John'u devriye arabasına bindirip adamı buldukları yere götürmüştü. Başka ne yapabilirdi ki? Arabayı yolda bırakmış ve sonra da benim gibi mısır tarlalarının arasından geçerek evine dönmüştü." Dave bir Sam'e baktı, bir Naomi'ye... Sonra tekrar Sam'e döndü. "Ondan sonra ne yaptığını da biliyorum. Herhalde Ardelia, beni aramaya çıktı.

Kadının arabasına atlayıp Junction kentinde dolaştığını zannetmiyorum. Bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Ardelia yıllar boyunca bana ihtiyacı olduğu zaman bulunduğum yerde beliriverirdi. Ya da çocuklardan birini bir notla bana yollardı. Berber dükkânının ya da sürüyle kutunun arkasında oturuyormuşum ya da çayda balık tutuyormuşum pek fark etmezdi. Beni nerede bulacağını bilirdi o.

Ama işte o son gün bulamadı. Beni bulmayı en çok istediği o gün. Ve ben bunun nedenini bildiğimi sanıyorum. Eski istasyonda kendimden geçtiğim zaman uykuya dalmadım. Bu daha çok komaya benziyordu. Hatta ölmeye. Ve Ardelia kafasının içindeki o gözle beni bulmak için etrafı araştırdığı zaman bunu başaramadı. Beni göremedi. O gün ve o gece bakışlarının kaç kez yattığım yerin üzerinde dolaştığını düşünmek bile istemiyorum. Ama beni bulsaydı herhalde bu kez bir çocukla notta yollamayacaktı. Kendisi gelecekti. Planlarını altüst ettiğim için bana ne yapardı, bunu hayal bile edemiyorum.

Herhalde zaman olsaydı beni sonunda bulacaktı da. Ama zamanı yoktu. Bir kere planının geri kalan kısmını uygulamak istiyordu. Sonra vücudundaki o değişme hızlanıyordu. Uyku saati yaklaşıyordu

ve beni arayarak zaman kaybedemezdi. Ayrıca... daha ileride benden intikam alma fırsatını bulacağını da biliyordu. Ve şimdi o fırsatı yakaladı."

Sam, "Ne demek istediğini anlayamadım," diye mırıldandı.

Dave cevap verdi. "Pekâlâ anladın. Başına bu belayı açan kitapları kim aldı? Onları gazetelerinle birlikte hamur haline getirmeleri için kim götürdü? Ben! Ardelia'nın bunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

Naomi, "Ardelia, seni hâlâ istiyor mu dersin?" diye sordu.

"Evet. Ama eskisi gibi değil. O şimdi yalnızca beni öldürmek istiyor." Dave parlak gözlerinde derin bir kederle Sam'e baktı. "Şimdi asıl istediği sensin."

Sam endişeyle güldü. "Onun otuz yıl önce şahane olduğundan eminim. Ama kadın yaşlanmış artık. Ayrıca benim tipim de değil."

Dave, "Galiba yine anlayamadın," dedi. "Ardelia seni yatmak için istemiyor, Sam. Onun arzusu sen olmak."

10

Sam uzun bir sessizlikten sonra, "Dur, dur," dedi. "Bir saniye."

Dave, "Söylediklerimi dinledin," diye cevap verdi. "Ama onları gerektiği kadar ciddiye almadın." Sesi sabırlı ama yorgundu. Çok yorgun. "Onun için izin ver de sana bir şeyler daha anlatayım. Ardelia, John Power'ı öldürdükten sonra kendisinden hemen kuşkulanmamaları için cesedi alıp biraz uzağa götürdü. Sonra gidip kütüphaneyi açtı. Öğleden sonra... Her zamanki gibi. Bunun bir nedeni bir suçlunun her zamanki gibi davranmadığı zaman ondan hemen kuşkulanılacağını bilmesiydi. Ama hepsi bu kadar değil. Kadın değişmek üzereydi. Ve çocukların canlarını almak da istiyordu. Bana bunun nedenini hiç sorma. Çünkü bilmiyorum. Belki o da bir ayı gibiydi. Ayılar kuş uykusuna yatmadan önce iyice tıkınırlar ya. Ben yalnızca bir tek

şeyden eminim: Ardelia pazartesi günü akşamı bir Hikâye Saati olmasını sağlamak istiyordu. Bunu da başardı.

Sonra 'Hikâye Saati' sırasında çocukların yine trans haline girmelerine neden oldu. Ve Tom'la Patsy'ye salı sabahı kütüphanenin kapalı olmasına rağmen oraya gelmelerini söyledi. Kütüphane yazları salı ve perşembe günleri açılmıyordu. Çocuklar, onun dediğini yaptılar. Ardelia ikisini de öldürdükten sonra uykuya daldı... Ölüme çok benzeyen o uykuya. Ve otuz yıl sonra sen geldin, Sam. Beni tanıyorsun. Ardelia ise benden intikam almak istiyor. Bu bir başlangıç... Ama daha önemli bir neden de var... Sen Kütüphane Polisi'ni biliyorsun."

"Bunu nasıl..."

"Bunu nasıl bildiğini anlayamıyorsun. O yüzden Ardelia için daha da uygun bir kurbansın. Çünkü çok kötü oldukları için kendi kendimizden sakladığımız sırlar... Ardelia'nın çok hoşuna gider. Sonra şu işin güzel taraflarına bir bak: Gençsin, bekârsın ve samimi arkadaşların da yok. Öyle değil mi?"

Sam bir an düşündü. "Bugüne kadar Junction kentine geldiğimden beri edindiğim iki samimi dostun buradan ayrıldığını söylerdim. Ama artık seni ve Naomi'yi en yakın dostlarım sayıyorum, Dave. En iyi arkadaşlarım. Dostların en iyileri."

Naomi, Sam'in elini tutarak hafifçe sıktı.

Dave, "Bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama bu önemli değil. Çünkü Ardelia, beni ve Sarah'yı da ortadan kaldırmak niyetinde. Bana bir keresinde dediği gibi, 'Ne kadar çok olursa, o kadar eğleniriz. O iblisin değişim zamanını geçirebilmesi için başkalarının canlarını alması gerekiyor... Uyanmak da onun için yine bir tür değişim olmalı."

Naomi, "Yani Ardelia'nın Sam'i bir bakıma zapt etmek istediğini söylüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ben bunun biraz fazlasını söylemeye çalışıyorum sanırım Sarah. Bence Ardelia, Sam'in içindeki bir şeyleri mahvetmek istiyor. Onu Sam yapan şeyleri. Genç dostumuzun içini iyice temizlemek niyetin-

de. Aşçının bir kabağın içini temizlemesi gibi bir şey olacak bu. Sonra Sam'i, yeni bir kılık giyermiş gibi, üzerine geçirecek. Ondan sonra dostumuz Sam Peebles'a benzeyen bir insan gibi etrafta dolaşacak. Ama artık bir erkek olmayacak. Ardelia Lortz'un hiçbir zaman bir kadın olmadığı gibi. İblisin derisinin altında insan olmayan bir şey var. Ve galiba ben bunu başından beri biliyordum... O şey iblisin içinde... Ama her zaman yabancı olarak da kalacak. Ardelia Lortz nereden geldi? Junction kentine yerleşmeden önce nerede oturuyordu? Kontrol edildiği takdirde kadının Bay Lavin'e verdiği belgelerde yazılı olan şeylerin hepsinin de uydurma olduklarının ortaya çıkacağına inanıyorum. Kentte kimsenin Ardelia'yı tanımadığının anlaşılacağına da. Bence John Power'ın merakı adamın ölümüne yol açtı. Ama yanılmıyorsam bir zamanlar gerçek bir Ardelia Lortz da vardı... Şu ya da bu eyalette yaşıyordu kadın. Sonra o iblis genç kadını ele geçirdi ve onun kimliğini bir elbise gibi giydi. Şimdi aynı şeyi tekrarlamak istiyor. Buna izin verirsek bir yıl veya daha sonra San Francisco'ya ya da Kingston'da Sam Peebles adlı biri ortaya çıkacak. Kentlilerin çoğu ondan hoşlanacaklar. Özellikle çocuklar... Bir bakıma ondan korkacaklar da... Anlayamadıkları ve açıklayamadıkları bir biçimde. Ve tabii bir kütüphanede çalışacak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

UÇAKLA DES MOINES'A GİDİŞ

1

Sam saatine baktı. Saatin üç olduğunu görüp şaşırdı. Gece yarısına dokuz saat kalmıştı. Ondan sora gümüş gözlü dev adam geri gelecekti. Ya da Ardelia Lortz. Ya da ikisi birlikte.

"Sence ne yapmam gerekiyor Dave? Mezarlığa gidip Ardelia'nın ölüsünü bulmam ve kalbine bir kazık saplamam mı?"

Adam, "Bu başarılı bir numara olurdu," dedi. "Çünkü kadının cesedi yakıldı."

"Ah..." Sam umutsuzca içini çekerek arkasına yaslandı.

Naomi elini tuttu. "Zaten yalnız başına bir şey yapacak değilsin." Sesi kesindi. "Dave, kadının yalnız seni değil onu ve beni de öldürmek istediğini söyledi. Ama neredeyse, 'Bu konumuzun dışında' diyeceğim. Bir sorun çıktığı zaman dostlar insanı desteklerler. Önemli olan da budur. Dostlar başka ne işe yararlar?"

Sam, genç kadının elini dudaklarına götürerek öptü. "Sağ ol. Ama ne yapabilirsiniz? Ben de ne yapacağımı bilmiyorum. Galiba yapılacak hiçbir şey yok. Tabii..." Umutla Dave'e baktı. "Belki kaçabilirim."

Dave başını sağa sola salladı. "Kadın –ya da o yaratık– her şeyi görüyor. Arabanı hızla sürdüğün ve polisler de seni durdurmadıkları

takdirde herhalde gece yarısı olmadan Denver'a erişirsin. Ama arabandan indiğin zaman Ardelia Lortz da seni karşılar. Ya da karanlık yolda ilerlerken başını çevirir ve Kütüphane Polisi'nin arabada yanında oturduğunu görürsün."

Bu sahnenin hayali bile Sam'in ürpermesine neden oldu. "Peki, ne yapacağım?"

Dave, "İkiniz de önce ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz sanırım," dedi. Buzlu çayını bitirip bardağı yere bıraktı. "Biraz düşünün. O zaman ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Sonra hepsi de bir süre ufka doğru baktılar. Sam'in kafası iyice karışmıştı.

Naomi'nin gözleri birden parladı. "Tabii! Ne aptalım! Ama..." Dave'e bir soru sordu. O zaman durumu kavrayan Sam'in gözleri irileşti.

Dave, "Hatırladığım kadarıyla Des Moines'ta bir yer var," dedi. "'Pells' diye bir yer. Bize yardım edebilecek birileri varsa bu işi ancak onlar yapabilirler. Neden telefon etmiyorsun, Sarah?"

2

Sam, genç kadın içeri girdikten sonra, "Belki onlar gerçekten bize yardım edebilirler," dedi. "Ama işyeri kapanmadan oraya ulaşamayız. Tabii denerim ama..."

Dave, "Arabayla gidecek değilsin ki," diye cevap verdi.

"Hayır. Sarah'yla Proverbia Havaalanı'na gitmeniz gerekiyor."

Sam gözlerini kırpıştırdı. "Proverbia'da havaalanı olduğundan haberim yoktu."

Dave güldü. "Şey... Ben biraz abarttım. Stan Soames'ın 'pist' diye tanımladığı bir kilometre uzunluğunda bir yer var. Stan'in misafir odası aynı zamanda Batı Iowa Kiralık Uçaklar şirketinin bürosu. Sarah'yla gidip Stan'le konuşun. Onun küçük, Navajo tipi bir uçağı

var. İkinizi Des Moines'a götürür. Ve saat sekizde de geri getirir. Bilemedin dokuzda. Sizi götürmek istemezse ona, 'Bizi Dave Duncan yolladı,' deyin. Ve şu sözleri de tekrarlayın. 'Dave beyzbol toplarının ücretinin ödenmesinin zamanının geldiğini düşünüyor.' Bunu hatırlayabilir misiniz?"

"Evet. Ama bu sözlerin anlamı nedir?"

Dave, "Bunun maceramızla bir ilgisi yok," dedi. "Stan sizi Des Moines'a götürür. Önemli olan da bu. Geri döndüğünüz zaman buraya gelmeyin. Doğruca kente gidin."

Sam vücuduna müthiş bir korkunun yayılmaya başladığını hissetti. "Kütüphaneye..."

"Evet, öyle."

"Dave, Naomi'nin dostlukla ilgili sözleri çok hoştu. Hatta belki de doğruydu bunlar. Ama bence bundan sonra sorunu kendi başıma çözümlemeye çalışmam iyi olur. İkinizin de bu son olayla bir ilişkisi yok. Kadının canlanmasına ben neden oldum."

Dave uzanıp Sam'in bileğini tuttu. Parmakları inanılmayacak kadar güçlüydü. "Gerçekten böyle düşünüyorsan o zaman anlattıklarımın bir kelimesini bile duymamışsın demektir! Sen hiçbir şeyden sorumlu değilsin! John Power'ın ve o iki çocuğun ölümü yüzünden vicdan azabı çekiyorum. Birçok çocuğun duyduğu dehşet yüzünden de. Ama bütün bunlardan ben de sorumlu değilim... Gerçekten... Ben Ardelia Lortz'un ahbabı olmak istemezdim. Otuz yılını içerek geçiren bir ayyaş olmayı da. Ama bu ikisi de oldu. Ardelia, bana kin besliyor. Ve hesaplaşmak için bana gelecek. O sırada sizinle beraber değilsem, yalnızsam önce beni ziyaret edecek. Onun ziyaret edeceği tek insan da ben olmayacağım. Sarah haklı, Sam. İkimiz seni korumak için yanında olmayacağız. Üçümüz birbirimizi korumak için bir arada bekleyeceğiz. Sarah, Ardelia konusunu biliyor. Eğer o iblis bunun farkında değilse bile, bu gece gelir gelmez durumu anlayacak. Ardelia, Junction kentinden sen olarak ayrılmayı planlıyor, Sam. O iblisin geride yeni kimliğini bilen birini bırakacağını sanıyor musun?"

"Ama..."

Dave, "Aması maması yok!" diye bağırdı. "Bu eninde sonunda bir seçime dönüşecek. Bu benim gibi yaşlı bir ayyaşın bile anlayacağı bir şey. Kendimizi birlikte savunacağız ya da Ardelia'nın ellerinde öleceğiz." Öne doğru eğildi. "Sarah'yı Ardelia'nın elinden kurtarmak istiyorsan, o zaman bir kahraman gibi davranmaya kalkma. Hemen senin Kütüphane Polisi'nin kim olduğunu hatırlamaya başla. Bunu yapmak zorundasın. Çünkü Ardelia'nın istediği herhangi bir insanı ele geçirebileceğini sanmıyorum. Bu olayda da yalnızca bir tek rastlantı var. Ama öldürücü bir rastlantı bu. Sen de bir zamanlar bir Kütüphane Polisi'yle karşılaşmışsın. Ve o olayı hatırlamalısın."

Sam, "Bunu denedim," dedi. Aslında yalan söylediğinin farkındaydı. Çünkü o sesi her hatırlamaya çalışışında kafası sanki ürkerek gerilemişti.

"Benimle gel, oğlum. Ben politim."

Ağzında kırmızı meyankökünün tadı da belirmişti. Oysa o şekerden hiç yememiş, ondan nefret etmişti.

Dave, "Daha fazla çabalamalısın," dedi. "Yoksa bizim için hiç umut kalmaz."

Sam derin bir soluk aldı. Sonra da verdi. Dave ensesine dokundu. Sonra da yavaşça sıktı. "Bu işin anahtarı o, Sam. Hatta belki de bunun yaşamın boyunca çektiğin bütün sıkıntıların anahtarı olduğunu bile anlayacaksın. Yalnızlığının ve kaderinin."

Emlakçı hayretle ayyaşa baktı.

Dave gülümsedi. "Ah, evet. Sen yalnız ve kederlisin. Diğer insanlarla aranda her zaman bir engel var. Evet, tatlı tatlı konuşuyorsun. Ama davranışların sözlerine uymuyor. Bugüne kadar ben senin için ayda bir kez gelip gazetelerini alan Pis Dave'dim yalnızca. Ama benim gibi insanlar çok şeyi fark ederler, Sam. Ve yalnızlar birbirlerini tanırlar."

"Her şeyin anahtarı..." Sam'in sesi düşünceliydi.

Dave, "Bu doğru," diye ısrar etti. "Öyle olayların korkunç bir güçleri vardır. Onu hatırlamak istemediğin için sana hak veriyorum. Ama istersen bunu yapabilirsin. Bu seçeneğin var."

"Bunu da alkoliklerin toplantılarında mı öğrendin Dave?"

Adam güldü. "Eh, bunu o toplantılarda öğretiyorlar. Ama galiba ben bu gerçeği çoktan beri biliyordum."

Naomi tekrar verandaya çıktı. Gözleri ışıl ışıldı.

Dave yavaşça, "Ne şahane değil mi?" diye fısıldadı.

Sam, "Evet," dedi. "Gerçekten öyle." İki şeyin farkındaydı. Naomi'ye âşık olmak üzereydi ve Dave Duncan da bunu biliyordu.

3

Naomi, "Adam o kadar araştırdı ki sonunda endişelenmeye başladım," dedi. "Ama neyse şansımız varmış."

Dave, "İyi," diye başını salladı. "Siz ikiniz şimdi Stan Soames'a gidin. Kütüphane, yine akşam sekize kadar açık mı Sarah?"

"Evet. Bundan hemen hemen eminim."

"O halde beşe doğru oraya giderim. Sizinle arka tarafta, yükleme rampasında buluşuruz. Sekizle dokuz arası. Sekiz daha iyi... ve emin. Lütfen geç kalmamaya çalışın."

Sam, "İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu.

"Endişelenme, ben o işi hallederim. Hadi gidin artık."

Emlakçı, "Belki Soames'a buradan telefon etmemiz iyi olur," dedi. "Orada olup olmadığını anlarız."

Dave başını iki yana salladı. "Bu bir işe yaramaz. Stan'in karısı onu bir başkası için dört yıl önce terk etti. Çocukları da yok. Stan şimdi tarlasında çalıştığı için telefona da cevap vermez. Hadi, gidin artık."

Naomi eğilip Dave'i yanağından öptü. "Her şeyi anlattığın için teşekkür ederiz."

"Bunu yaptığıma seviniyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi."

Sam, Dave'e elini uzatacaktı. Sonra vazgeçti. Eğilerek yaşlı adamı kucakladı.

4

Stan Soames uzun boylu, iri kemikli, uysal yüzlü bir adamdı. Ama gözleri öfkeyle alev alev yanıyordu. Daha baharın başlarında olmalarına karşın yüzü güneşten bronzlaşmıştı bile. Naomi'yle Sam, onu tarlada buldular.

Adam önce onları uçakla Des Moines'a götürmeye razı olmadı. Ama Dave'in sözlerini duyunca fikrini değiştirdi.

"Dave Duncan bunca yıl sonra ortaya çıkıp borcumu ödememi istiyor! Kahretsin! Hadi, gidip şu uçağa binin! Ben de geliyorum. Dave Duncan! O sarhoş köpeğin hesaplaşmamızı isteyemeden gebereceğini sanıyordum!"

Yerler biraz çamurluydu. Uçağa doğru giderlerken Naomi'nin ayağı bileğine kadar çamura gömüldü. Ayağını çektiği zaman da mokaseni çıktı. Sam eğilerek genç kadını kucağına aldı.

Naomi şaşırdı, sonra da gülmeye başladı. "Sam, yapma! Bel kemiğini kıracaksın!"

Emlakçı, "Hayır," dedi. "Çok hafifsin."

Gerçekten de öyleydi. Ve Sam kendisini sarhoş gibi hissetmeye başlamıştı. Naomi'yi uçağın yanında yere bıraktı. Kadın pırıltılı ve huzur dolu gözleriyle Sam'e baktı. Sam ise hiç düşünmeden eğildi ve onu öptü. Bir süre sonra Naomi de ona sarılarak öpücüğüne karşılık verdi.

Sam, genç kadına tekrar baktığı zaman soluğu biraz kesilmişti. Naomi ise gülümsüyordu. Genç kadın, "Beni istediğin zaman Sarah diye çağırabilirsin," dedi. Sam güldü ve onu tekrar öptü.

5

Küçük uçak, hava akımları yüzünden sarsılıp duruyordu. Stan Soa–mes'ın aldırdığı yoktu. Olanca sesiyle eski şarkıları söylüyordu.

Naomi ise büyülenmiş gibi aşağıyı seyrediyordu.

Sam sonunda omzuna vurdu. "Şimdiye kadar hiç uçağa binmemiş gibi davranıyorsun."

Genç kadın bir an ona bakarak bir okul öğrencisi gibi güldü. "Binmedim tabii." Sonra yine manzaraya daldı.

Sam, "Vay vay vay..." deyip kemerini sıkıştırdı.

6

Uçak, Des Moines'taki küçük bir alana indiği sırada saat dördü yirmi geçiyordu.

Stan, "Bana bu acil durumun ne olduğunu açıklar mısınız?" dedi. "Mümkün olursa size seve seve yardım ederim. Dave'e bu uçuştan çok daha fazlasını borçluyum."

Sam, "Kente gitmemiz gerekiyor," diye cevap verdi. "Pell's adlı bir kitapçıya. Bizim için iki kitap ayırdılar."

Stan Soames'ın gözleri irileşti. "Anlayamadım."

"Pell's."

Pilot, "Pell's'i biliyorum," dedi. "Yani siz şimdi iki kitabı almak için mi bütün eyaleti aştınız?"

Naomi, Stan'in tarlada çalışmaktan nasır tutmuş olan eline yavaşça dokundu. "Onlar çok önemli kitaplar, Bay Soames. Şu anda yaşamımdaki en önemli şeyler o kitaplar. Sam için de öyle."

Sam, "Dave için de," diye ekledi.

Soames, "Bana olanları anlattığınızda, onlardan bir anlam çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Sam, "Hayır," dedi. Naomi de öyle.

Soames derin derin içini çekti. "Zaten bu önemli değil. Dave'e on yıldır borcum vardı. Bazen üzülüyordum."

Bir yakıt tankeri yaklaşmıştı. Pilot tankere doğru giderek şoförle konuşmaya başladı.

Naomi, "Kendimi öyle iyi hissediyorum ki, Sam," dedi.

Sam, genç kadının uçan saçlarını yavaşça arkaya itti. Onu okşarcasına; "Çılgınca bir gün oldu bu. Geçirdiğim günlerin en delicesi." Ama sonra içinde bir yerden bir ses yükseldi. İşte bu doğru değil. Yine böyle çılgın bir gün geçirdin sen. Daha çılgınca hatta. Kırmızı meyankökü şekeri ve *Kara Ok* adlı kitapla ilgili o olayı kastediyorum.

Naomi, "Rengin birdenbire uçtu," dedi.

Sam, sıkılmıştı. "Sinirlerim çok gergin."

Stan Soames yanlarına döndü. Tankerin şoförünü başparmağıyla işaret ederek, "Dawson, onun arabasını ödünç alabileceğimi söyledi," dedi. "Sizi kente kadar götüreceğim."

Naomi gülümsedi, "Sağ olun, Bay Soames."

Pilot küçük bir çocuk gibi güldü. "Boş ver. Beni de Stan diye çağır. Dawson, Colorado'dan alçak hava basıncının yaklaştığını söyledi. Yağmur başlamadan Junction kentine dönmek istiyorum."

7

Pell's koskocaman, ambara benzeyen bir yerdi. Ve Naomi'nin istediği kitapları paketlemişlerdi bile, *Amerikan Halkının En Sevdiği Şiirler* ve *Konuşmacının Arkadaşı*'nı. Sam, kitaplar için yirmi iki dolar elli yedi sent ödedi.

Kitapçıdan dışarı çıkarlarken Sam, "Buna inanamıyorum," dedi. Naomi'yle birlikte Stan Soames'ın arabayla beklediği köşeye doğru gidiyorlardı, "Bu işin bu kadar kolaylıkla halledilmesine bir türlü

inanamıyorum... Yani kitapları geri vereceğim ve her şey sona erecek öyle mi?"

Naomi, başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

8

Havaalanına dönerlerken Sam, Stan Soames'a, "Bize şu beyzbol topları hikâyesini anlatamaz mısın?" diye sordu. "Tabii bu kişisel bir şeyse, bir diyeceğim yok. Yalnızca merak ettim."

Soames, Sam'in kucağındaki kitap paketine baktı. "Ben de onları merak ediyorum. Şimdi bir anlaşma yapalım. Beyzbol toplarıyla ilgili olay on yıl önce oldu. Onu sana anlatacağım. Ama sen de on yıl sonra bana bu kitapların sırrını açıklayacaksın."

Naomi, Sam'den önce atıldı. "Tamam, anlaştık!" Sonra Sam'in aklından geçen şeyi ekledi. "Tabii o sırada hayatta olursak."

Soames güldü. "Evet. Bu ihtimal her zaman var. Öyle değil mi?"

Sam başını salladı. "Böyle berbat şeyler bazen oluyor."

"Gerçekten de öyle. Ve böyle bir şey 1980'de tek oğlumun başına geldi. Doktorlar buna, 'Lösemi,' dediler. Ama aslında o senin dediğin o berbat şeylerdendi."

Naomi, "Ah, çok üzüldüm," diye bağırdı.

"Sağ ol. Bazen o darbenin sarsıntısından kurtulduğumu sanıyorum. Sonra her şey yeniden başlıyor. Neyse... Şimdi gelelim hikâyemize. Ben Dave'i yıllardan beri tanırım. Onunla birlikte büyüdük, aynı okula gittik. Ayık ya da sarhoş dünyanın en iyi insanıdır o. Oğlum Joey'yi de çok severdi. Joey beyzbola bayılırdı. Bayılmak ne kelime, o oyun için çıldırırdı. Dave'le ben onu arada sırada maçlara götürürdük. İşim olduğu zaman bu görevi Dave üslenirdi. Ama Joey lösemi olduğu zaman doktorlar onun maçlara gitmesini yasakladılar. Oğlum kanser olmasından çok buna üzüldü. Dave, ona, 'Aldırma

Joey,' dedi. 'Madem maçlara gidemiyorsun, ben Royal takımını sana getiririm.'

Joey hayretle ona baktı. 'Yani oyuncuların kendilerini mi getireceksin Dave amca?'

Dave, 'Bunu yapamam,' dedi. 'Ama yine de buna yakın bir şeyler başarabilirim.'

Dave bu konuşmadan on gün sonra hastaneye geldi. Oğlumun yattığı odaya girdi. Kucağında iki kesekâğıdı vardı. İçindekileri Joey'in yatağının üzerine boşalttı. 'Sana Royal takımını getireceğimi söylemiştim ya!'

Yatağın üzerinde yirmi dört beyzbol topu vardı. Ve Dave her birinin üzerine Royal oyuncularının resimlerini yapmıştı. Suratlarını yani. Joey'i görmeliydiniz. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yüzünde öyle mutlu bir ifade vardı ki! Bu kadar da değil. Dave topları götürüp Royal oyuncularına da teker teker imzalatmıştı. Arkadaşım Dave yapmıştı bunu! Herkesin Pis Dave diye çağırdığı ayyaş!" Soames birdenbire susup gözlerini kuruladı. "İşte artık bugün ikinizi Des Moines'a neden uçurduğumu biliyorsunuz. Gerekseydi o iki kitabı almanız için sizi ta New York'a kadar da götürürdüm. Dave şahane bir insandır."

Sam, "Bence sen de öylesin," dedi.

Soames ağzını çarpıtarak yavaşça güldü. "Şey... Sağ ol." Arabanın kapısını açtı. "Eh, yağmurdan kaçmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız. Kitaplarınızı unutmayın."

On Üçüncü Bölüm

KÜTÜPHANE POLİSİ (II)

1

Des Moines'tan havalandıktan yirmi dakika sonra Naomi manzarayı seyretmekten vazgeçerek Sam'e döndü. Ve gördükleri onu korkuttu. Emlakçı başını pencereye dayayarak uyuyakalmıştı. Ama yüzünde hiç de öyle huzur dolu bir ifade yoktu. Müthiş azap çektiği belliydi. Kapalı gözkapaklarının altından sızan gözyaşları yanaklarından akıyordu.

Naomi, Sam'i sarsarak uyandırmak için eğildiği zaman küçük bir çocuk gibi, "Başım dertte mi, efendim?" dediğini duydu. Genç kadın bir an durakladı. Sonra da elini çekti.

Sam'in Kütüphane Polisi kimse onu yeniden buldu, diye düşündü. *Şimdi beraberler. Çok üzgünüm, Sam... Ama seni uyandıramam. Şimdi olmaz. Şu anda... olman gereken yerdesin. Çok üzgünüm ama rüya görmeyi sürdürmelisin. Ve uyandığın zaman da gördüklerini hatırlamalısın. Hatırlamalısın.*

"Hatırlamalısın."

2

Sam Peebles rüyasında Kırmızı Başlıklı Kız'ın kolunda bir sepetle, tahta oymalarla süslü bir evden çıktığını görüyordu. Büyükannesinin evine gidiyordu. Ve kurt orada onu ayaklarından başlayarak yemek için bekliyordu.

Ama burada bir terslik vardı. Çünkü Sam'in rüyasında Kırmızı Başlıklı Kız bir erkek çocuktu. Ev de, Sam'in annesiyle St. Louis'de oturduğu iki katlı binaydı. Sepette de yiyecek değil bir kitap vardı. Robert Louis Stevenson'ın *Kara Ok* adlı romanı. Çocuk bu romanın her kelimesini okumuştu. Ve şimdi büyükannesinin evine değil, St. Louis Kütüphanesi'nin, Briggs Caddesi'ndeki şubesine gidiyordu.

Sam olanları seyrediyordu.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam elinde kitapla köşedeki tütüncüye giriyordu. Sepet kaybolmuştu artık. Çocuk en çok sevdiği o şekerden alıyordu. Öküz Gözü denilen kırmızı meyankökü şekerinden. Sonra dışarı çıkıyor, çubuk biçimi şekerlerden birinin ucunu kemirerek kütüphaneye doğru gidiyordu.

Sam çocuğa seslenmeye çalışıyordu. "Dikkatli ol. Dikkatli ol. Kurt seni bekliyor, küçük! Kurttan sakın! Kurttan sakın!"

Ama çocuk hiç aldırmadan yürüyor ve kırmızı tuğladan yapılmış olan kütüphaneye yaklaşıyordu.

Ve kütüphanenin önündeki basamaklarda o adam bekliyordu. Kütüphane Polisi.

Rengi uçuk değildi adamın. Kızarmıştı. Alnında morumsu sivilceler vardı. Trençkot değil, bir palto giymişti. Bu da garipti. Çünkü sıcak bir yaz günüydü. Kütüphane Polisi uzun değil, orta boyluydu. Belki gözleri gümüş rengiydi. Ama Yürüyen Küçük Beyaz Sam onların rengini göremiyordu. Çünkü Kütüphane Polisi yuvarlak kara camlı bir gözlük takmıştı. Körler gibi.

O Kütüphane Polisi değil! Kurt o! Dikkatli ol! Kurt o! Kütüphane Kurdu!

Ama Yürüyen Küçük Beyaz Sam bu sözleri duymuyordu. Korkmuyordu. Ortalık aydınlık, kent de tuhaf insanlarla doluydu. Çocuk St. Louis'de büyümüştü. Kentten de korkmuyordu. Bu durum değişmek üzereydi.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam, Kütüphane Polisi'ne yaklaşıyor ve o zaman yara izini de fark ediyordu. Bu incecik beyaz çizgi adamın sol yanağından başlıyor, gözünün altından geçerek burun kökünde sona eriyordu.

Kara gözlüklü adam, "Merhaba, oğlum," diyordu.

Yürüyen Küçük Beyaz Sam de, "Merhaba," diye cevap veriyordu.

Yabancı soruyordu. "İteri girmeden önce bana koltuğunun altındaki kitap konutunda bir teyler töyler mitin?" Sesi yumuşak ve nazikti. Öyle tehdit dolu da değildi. Peltek peltek konuşuyordu. "Anlayacağın ben titaplıkta çalıtıyorum."

Yürüyen Küçük Beyaz Sam de terbiyeli bir tavırla, "Bunun adı *Kara Ok*," diyordu. "Bay Robert Louis Stevenson yazmış. Ama ölmüş. Veremden ölmüş. Hikâye çok güzel. Harika savaşlar var."

Kütüphane Polisi'nin yolundan çekilmesini bekliyordu. Ama adam yerinden kımıldamıyordu. "Bir torum daha var. Kitabı geri getirmekte gecikmedin mi?"

Yürüyen Küçük Beyaz Sam o zaman korkmaya başlıyordu. "Evet... ama fazla değil. Sadece dört gün. Anlayacağınız kitap çok uzundu. Ben de Çocuklar Beyzbol Takımı'nda oynuyorum. Sonra Gündüz Kampı da var..."

"Benimle gel, oğlum... Ben politim."

Yabancı elini uzatıyordu. Sam bir an kaçmayı düşünüyordu. Ama karşısındaki bu adam Kütüphane Polisi'ydi. Çocuk elini kaldırıyor, sonra geri çekmeye başlıyordu. Meyankökü şekerleri olan

elini. Ama yabancı elini yakalıyordu. Şekerler yere düşüyordu. Yürüyen Küçük Beyaz Sam bir daha bu şekerlerden yiyemeyecekti.

Kütüphane Polisi, Sam'i çekip götürürken çocuk ağlamaya başlıyordu. "Başım dertte mi, efendim?"

Adam, "Evet," diyordu. "Hem de natıl! Dertten kurtulmak için benim dediklerimi yapmalıtın. Anlıyor mutun?"

Sam cevap veremiyordu. Yaşamı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

Kütüphane Polisi, onu sarsıyordu. "Anladın mı?"

Sam, "E... evet," diye inliyordu.

Yabancı, "Timdi tana kim olduğumu açıklayacağım," diyordu. "Ben Kütüphane Politi'yim. Kitaplarını geç getiren erkek ve kız çocuklarını cezalandırmak da benim görevim."

Yürüyen Küçük Beyaz Sam, hıçkırıkları arasında, "Para cezasını ödeyeceğim," diye açıklıyordu. "Yanımda para var. Doksan beş sent. Hepsini alabilirsiniz!"

Ama Kütüphane Polisi, Sam'i binanın yakınındaki bodur ağaçların arasına sürüklüyordu. "Gel! Bir polit sana 'gel' dediği zaman bunu yapmalıtın!" Ağaççıkların arası karanlıktı ve etraf ardıç kokuyordu. Sam artık avaz avaz bağırarak ağlıyordu.

"Ket tetini!" Kütüphane Polisi Sam'i hiddetle sarsıyor, sonra da sol eliyle tokatlıyordu. "Ket tetini! Yokta annene telefon eder ne kötü bir çocuk olduğunu töylerim. Bunu yapmamı itter mitin?"

Sam, "Hayır," diye ağlıyordu. "Cezayı ödeyeceğim! Ödeyeceğim ama beni dövmeyin."

Ancak Kütüphane Polisi, onu dinlemiyor ve sağ elini kaldırıyordu. Bu elinde sımsıkı sararak bir rulo haline getirdiği bir gazete vardı. Ve sopa kadar sert şeyle çocuğu dövmeye başlıyordu... "Atağılık köpek! Piç kurutu! Bir daha kitapları geç getirdiğini görmeyeyim. Bunu yapan küçük çocukları öldürürüm."

Yarı baygın Sam gözleri yumulu öyle duruyordu. Tekrar gözlerini açtığı zaman yalnız olduğunu görüyordu. Ağlamak istiyordu ama gözyaşları kurumuştu. Sam ancak yıllar sonra tekrar ağlayabilecekti. Çocuk yere düşmüş olan *Kara Ok*'u alıyordu. Bunu kütüphaneye götürmeyecekti. Bir daha hiçbir kütüphaneye gitmeyecekti. Hiçbir kütüphaneye. Bu olayı da, Kütüphane Polisi'ni de unutacaktı.

Ama yine de o yıllar boyunca Sam kâbuslarında o adamı görecekti. Kütüphane Polisi bir gölge gibi izleyecekti onu. "Benimle gel, oğlum... Beni politim."

Sam her zaman bu sesten kaçmaya çalışarak, "Cezamı hâlâ ödemedim mi?" diye haykıracaktı.

Ve hep aynı cevabı alacaktı. "Bu hiçbir zaman ödenemeyecek, oğlum. Hiçbir zaman ödenemeyecek. Asla!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KÜTÜPHANE (III)

1

Uçak sarsılarak yere indiği zaman Sam de tiz bir çığlık attı. Çabucak gözlerini açtı.

Naomi eğilip hemen adama sarıldı. "Geçti artık, Sam. Geçti artık. Yalnızca bir rüya gördün. Şimdi uyandın. Ben yanındayım."

Sam dehşet içerisinde genç kadına sıkıca sarıldı. "Naomi, ah, Naomi! Tanrım! Ne korkunç bir kâbustu o! Ne korkunç bir rüyaydı."

Genç kadın hafifçe gerileyip Sam'in kızarmış olan gözlerine baktı. "Bu bir kâbus muydu?"

"Evet. Aynı zamanda da gerçekti. Hepsi de doğruydu."

"Kütüphane Polisi'ni mi gördün, Sam? Kendi Kütüphane Polisi'ni?"

Emlakçı, "Evet," diye fısıldayarak yüzünü genç kadının sarı saçlarına gömdü.

"Onun kim olduğunu biliyor musun? Bunu biliyor musun, Sam?"

Sam uzun bir sessizlikten sonra yine fısıltıyla cevap verdi. "Evet. Biliyorum."

2

Stan Soames, Naomi'yle Sam uçaktan inerken emlakçının yüzüne baktı ve hemen özür diledi. "Çok üzgünüm. Rahatsız bir uçuş oldu bu. Aslında yağmurdan kaçabileceğimizi sanıyordum ama yine de yakalandık. Tabii rüzgâr önden estiği için..."

Sam, "Kendime çabuk gelirim," dedi. Gerçekten de yüzüne renk gelmeye başlamıştı bile.

Naomi başını salladı. "Evet, öyle. Sağ ol, Stan. Sana çok çok teşekkür ederiz, Dave de ediyor."

"İstediğinizi ele geçirdiyseniz..."

Sam kesin bir tavırla, "Evet, geçirdik," dedi. "Gerçekten." Saatine göz attı. Yediyi çeyrek geçiyordu. "Bu kitapları hemen kente götürmemiz gerekiyor."

Naomi de, "Bu çok önemli," diye ekledi.

Stan, "Evet," deyip başını salladı. "Halinizden öyle olduğu anlaşılıyor. Ama unutmayın. Bana ileride bir gün hikâyeyi anlatacağınıza söz verdiniz."

Sam, "Anlatacağız," diyerek Naomi'ye baktı. Genç kadının gözlerinden onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu. "Eğer o kadar yaşayabilirsek."

3

Sam arabayı sürüyor, iyice hızlanmamak için de kendisini zor tutuyordu. "Sekizde orada olacağımızı umarım. Ama bilmiyorum..."

"Sen elinden geleni yap, Sam." Naomi bir an durdu sonra da ekledi. "Ondan söz edebilir misin? Gördüğün kâbustan yani?"

Sam, "Edebilirim ama bu konuyu şimdi açmayacağım," dedi. "Zamanı değil."

Naomi bir an düşündü. Sonra da başını salladı. "Pekâlâ."

"Ama sana şu kadarını açıklayabilirim: Dave, çocukların Ardelia için en iyi besin olduklarını söylediği zaman haklıydı. Kadının korkuyla beslendiğini söylediği zaman da."

Kentin dış mahallelerine gelmişlerdi. Yağmur iyice şiddetlenmişti artık. Sam, "Kütüphaneye gitmeden önce bir yere uğrayacağım," dedi. "Piggly Wiggly yolumuzun üzerinde değil mi?"

"Evet ama Dave'le kütüphanenin arka tarafında saat sekizde buluşacaksak fazla zamanımız yok demektir. Bu havada fazla hızlanamayız da."

"Biliyorum... ama bu iş uzun sürmeyecek."

"Ne alacaksın?"

Sam, "Bilmiyorum..." diye cevap verdi. "Ama onu gördüğüm zaman anlayacağımı biliyorum."

Naomi, ona baktı. Ve Sam ikinci kez genç kadının o ince güzelliğine hayran oldu. Naomi'yle iki kez çıkmış, ama bunu hiç fark etmemişti.

Genç kadın ise Sam'in renginin ne kadar uçmuş olduğunu düşünüyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki kaslar gerilmişti. Acayip bir hali vardı... Ama artık dehşetle titremiyordu. Naomi, *o, en kötü kâbusuna... elinde güçlü bir silahla geri dönme fırsatı bulmuş olan birine benziyor,* diye düşündü. *Belki de bu benim âşık olmaya başladığım birinin yüzü...* Bu düşünce genç kadını endişelendirdi.

"O dükkâna uğramak... Bu senin için önemli değil mi?"

"Öyle sanıyorum... Evet..."

Sam beş dakika sonra Piggly Wiggly dükkânının park yerinde arabayı durdurdu. Yanında bir telefon kulübesi vardı. Dave'in yıllar önce şerifin bürosunu aradığı telefon olmalıydı bu. Bu konuşma Ardelia'nın ölümünü sağlamamıştı... Ama yaratık hiç olmazsa uzun bir süre ortadan kaybolmuştu.

Sam telefon kulübesine girdi. İçeride görülecek bir şey yoktu. Çelik duvarlarına numaralar ve türlü sözler yazılmış bir kulübeydi

bu. Sonra emlakçının gözleri yere kaydı. Ve böylece aradığını bulmuş oldu. Bir kâğıttı bu. Kâğıdı alıp düzeltti. Üzerinde Öküz Gözü-Kırmızı Meyankökü Şekeri yazılıydı.

Naomi, sabırsızca arabanın kornasına basıyordu. Sam elinde şeker kâğıdıyla kulübeden çıktı. Kadına el sallayarak yağmurda koşa koşa dükkâna gitti.

4

Piggly Wiggly'deki satıcı genç 1969'da dondurulmuş ve ancak bu hafta buzları eritilmiş gibi görünüyordu. Hafifçe camlaşmış, kızarmış gözlerinden uzun süreden beri uyuşturucu kullandığı anlaşılıyordu. Sam, yandaki rafa giderek bütün Öküz Gözü paketlerini alırken delikanlı da ona şaşkın şaşkın baktı.

Sam bankoya yaklaşarak yirmi şekeri oraya bıraktığı zaman satıcı da, "Yeteri kadar aldığından emin misin, ahbap?" diye sordu. "Arka odada bir, iki kutu daha olacak. Böyle durumların ciddi olduğunu bilirim."

Sam, "Bu kadarı yeter," dedi. "Lütfen parayı al. İşim acele." Sonra bankonun üzerinde duran bir lastik banda gözü ilişki. "Bunu alabilir miyim?"

"Senin olsun, ahbap. Bu bir armağan sayılır. Yağmurlu bir pazartesi akşamı Piggly Wiggly Prensi'nin Meyankökü Lordu'na sunduğu bir hediye."

Sam lastiği bilezik gibi koluna geçirirken şiddetli bir rüzgâr camları sarstı. Tavandaki lambalar titreştiler.

Piggly Wiggly Prensi başını yukarı kaldırdı. "Yavaş, aslanım! Meteoroloji haberlerinde bundan söz etmediler. Sadece yağmur yağacağını söylediler." Sonra hesabı yaptı. "On beş kırk bir."

Sam acı acı gülerek ona bir yirmi dolar uzattı. "Çocukluğumda bu şeker çok ucuzdu."

Satıcı, "Her şey çok pahalılaştı," diye başını salladı. "Bu şekeri çok sevdiğin anlaşılıyor, ahbap."

Emlakçı paranın üstünü cebine atarken, "Sevmek mi?" dedi. "Ondan nefret ediyorum. Bunu bir başkası için alıyorum." Yine güldü. "Bunu bir armağan sayabilirsin."

Delikanlı o zaman Sam'in gözlerindeki ifadeyi fark ederek telaşla geriledi. Emlakçı şekerleri ceplerine sokup dükkândan çıktı.

5

Direksiyona Naomi geçmişti. O gaza basarken Sam de kitapları paketten çıkarıp lastik bandı üstlerine geçirdi. "Bütün bunlara iki kitap neden oldu... Ama tabii aslında bu olayın kitaplarla hiçbir ilgisi yok." Cebinden çıkardığı bir beş doları lastiğin altına sıkıştırdı.

Naomi, "Neden?" diye sordu.

"Para cezası. Bu iki kitap ve uzun yıllar önce aldığım bir romanın para cezası. Robert Louis Stevenson'ın *Kara Ok*'unun. Böylece her şey sona eriyor."

Kitapları bırakarak cebinden şeker paketlerinden birini çıkardı. Ucunu yırtar yırtmaz burnuna o eski koku çarptı. Ve midesinin kasları birdenbire büzüldü. Sam bir an kucağına kusacağını sandı. Bazı şeylerin hiç değişmediği anlaşılıyordu. Ama yine de diğer şeker paketlerini açmayı sürdürdü.

"Sam, Tanrı aşkına, neler yapıyorsun?"

Sam aslında ne yaptığını bilmediği için, "Korku, Ardelia'nın besiniyse," dedi. "O zaman diğer şeyi bulmamız gerekiyor. Korkunun karşıtını. Çünkü o neyse... Ardelia'yı zehirleyecek... Sence bu ne olabilir?"

"Onun kırmızı meyankökü olduğunu sanmıyorum."

Emlakçı sabırsızca elini salladı. "Bundan nasıl emin olabilirsin? Haçların vampirleri öldürdüğü düşünülür. Şu kan emenleri yani.

Ama bir haç birbirleriyle diklemesine açı yapan iki tahta çubuk ve madenden oluşur. Belki bir marul da aynı işi görür."

Naomi düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Enerji verilmiş bir marul."

"Doğru!" Sam altı tane kadar uzun kırmızı şekeri havaya kaldırdı. "Bütün bildiğim elimde yalnızca bunların oluşu. Belki bu gülünç bir şey. Herhalde öyle. Ama buna aldırdığım da yok. Kütüphane Polisi'nin elimden aldığı her şeyin simgesi bu. Sevgi, dostluk, birilerine ait olma duygusunun. Bütün yaşantım boyunca kendimi bir yabancı gibi hissettim, Naomi. Ve nedenini de hiçbir zaman anlayamadım. Ama artık nedenini biliyorum. Bu şeker de onun benden aldığı şeylerden biri yine. Çocukken bunu çok severdim. Şimdi kokusuna bile dayanıyorum. Ama zararı yok. Katlanabilirim. Ancak bu silahımı nasıl etkili bir hale getirebileceğimi öğrenmem gerekiyor." Sam, şekerleri avucunda yuvarlamaya başladı. Sonunda onları yapışkan bir top haline soktu. En kötüsünün şekerin kokusu olduğunu sanmıştı. Ama buna dokunmak daha da kötüydü. Ve şekerin boyası avuçlarına da çıkıyordu. "Belki de işi fazla karmaşık bir hale sokuyorum. Belki de korkunun karşıtı yine de cesaret. Cevap bu mu? Hepsi bu kadar mı? Naomi'yle Sarah arasındaki fark yalnızca cesaret mi?"

Genç kadın şaşırdı. "Bana içkiyi bırakmanın cesurca bir şey olup olmadığını mı soruyorsun?"

Sam, "Ne sorduğumu ben de bilmiyorum," dedi. "Ama galiba buna yaklaştın. Fakat korkuyu sormama gerek yok. Bunun ne olduğunu biliyorum. Korku, değişmeyi engelleyen bir şey. İçkiyi bırakman cesurca bir davranış mıydı?"

Naomi, "Ben içkiyi hiçbir zaman gerçekten bırakmadım ki," diye açıkladı. "Alkolikler öyle yapmazlar. Yapamazlar. Onun yerine birtakım yan yollara saparlar. 'Bir iş günden güne yapılır' derler. 'Yavaş yavaş.' 'Onlar bana karışmasın, ben de onlara.' Aslında sorun şudur: İnsan içki içmesini kontrol altında tutabileceğine inanmaktan vazgeçer. Kendi kendine, *bu zaten bir masal,* der. Ve böylece bundan vazgeçer. Masaldan yani. Şimdi bana söyle... cesaret mi bu?"

"Tabii. Ama savaştaki cesarete benzer bir şey değil."

Naomi güldü. "Haklısın. Ben biz ilk kadehi içmemeye çalışırız... Bu dediğin türde bir cesaret de sayılmaz. Yaptığımız öyle dramatik bir şey değildir." Bir an durdu sonra da kararsızca ekledi. "Bence korkunun gerçek karşıtı dürüstlük olabilir. Dürüstlük ve inanç. Buna ne dersin?"

Sam yavaşça tekrarladı. "Dürüstlük ve inanç. Fena değil. Her neyse... Onlarla yetinmek zorundayız. Kütüphaneye geldik."

6

Arabanın panelindeki saat yediyi elli yedi dakika geçtiğini gösteriyordu. Sonunda sekizden önce oraya ulaşmışlardı.

Naomi, "Arka tarafa gitmeden önce beklememiz daha iyi olur sanırım," dedi. "Belki içeride birileri vardır."

"Evet. İyi düşündün."

Kütüphanenin karşısındaki kaldırımın kenarına yanaştılar. Naomi'nin arabasındaki saat sekizi yedi geçtiğini gösterdiği sırada kütüphanenin kapısı açıldı ve bir kadınla, bir adam dışarı çıktılar. Sam, adamı hemen tanıdı. Richard Price'tı bu. Kız ise emlakçının cumartesi gecesi konuştuğu yardımcı Cynthia Berrigan.

Price, elindeki şemsiyeyi havaya kaldırdı. Kızla birlikte merdivenden indiler. Cynthia başına plastik bir eşarp bağlıyordu. Kaldırıma geldiklerinde birbirlerinden ayrıldılar. Price eski büyük bir arabaya doğru koştu. Kızsa yarım blok ötedeki bir Yugo'ya. Hızla aksi yönlere doğru gittiler.

Artık orada Naomi, Sam, kütüphane ve belki de Ardelia vardı. Herhalde onları binanın içinde bir yerde bekliyordu.

Sam'in eski ahbabı Kütüphane Polisi'yle birlikte...

7

Naomi arabayı ağır ağır sürerek blokun etrafını dolaştı ve kütüphanenin arka tarafına geldiler. Rüzgâr şiddetlenmişti, arabayı sarsıyordu.

Naomi endişeden incelmiş bir sesle, "Tanrım..." dedi. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Sam başını salladı. "Ben de bayıldığımı söyleyemeyeceğim."

Bir çatırtı oldu ve yakındaki bir ağaçtan kopan bir dal arabanın hemen ilerisine düştü. Naomi haykırdı. Rüzgâr da ona cevap veriyormuş gibi uludu.

Sam, genç kadını yatıştırmak için ona dokundu. Naomi'ye sarılacaktı. Ama aynı anda arka kapı açıldı ve Dave Duncan gözüktü. Emlakçıya Dave'in yüzü çok beyazmış gibi geldi. Suratında adeta tuhaf bir korku ifadesi vardı. Dave bir eliyle kapının çarpmaması için kanadı tutarken onlara telaşla gelmeleri için işaret etti.

"Naomi, bak, Dave."

"Nerede o... Ah, evet, görüyorum." Genç kadının gözleri irileşti. "Tanrım! Hali çok korkunç!" Rüzgâr çok şiddetli olduğu için kapıyı zorlukla açıp indi. Eteği birkaç dakika içerisinde sırılsıklam kesilip vücuduna yapıştı. Saçları uçuşup duruyordu.

Sam de arabadan zorlukla atlayabildi. Kitaplar ve şekerden oluşmuş top elindeydi. Bir taraftan da, *bu fırtına nereden çıktı*, diye düşünüyordu. *Ardelia... Belki de bu Ardelia'nın fırtınası.*

Dave bunu desteklemek istermiş gibi bağırdı. "Çabuk olun! Burnuma her yerde onun lanet olasıca parfümünün kokusu geliyor!"

Aynı anda ışığın rengi değişti. Parlak bir turuncudan beyaza dönüştü. Sam'e sanki gözleri yuvalarında donmuş gibi geldi. Hızla döndü. Turuncu ışıklı ark-sodyum lambası kaybolmuştu. Yerini eski tip cıva buharlı bir sokak lambası almıştı. Arka kapının etrafında rüzgârda inleyerek dans eden ağaçlar iyice sıklaşmışlardı. Şimdi

haşmetli kara ağaçlar meşelerin tepelerinden bakıyorlardı. Kütüphanenin biraz önce çıplak olan duvarını şimdi sarmaşıklar kaplamıştı.

Sam, *1960'a hoş geldiniz,* diye düşündü. *Junction Kenti Kütüphanesi'nin Ardelia Lortz yönetimindeki günlerine hoş geldiniz.*

Naomi arka kapının önündeki basamaklardan çıkmış Dave'e bir şeyler söylüyordu. Yaşlı adam, ona cevap verdikten sonra omzunun üzerinden geriye baktı. Vücudu sarsıldı. Naomi haykırdı. Sam hızla koştu. Basamaklardan çıkarken karanlıkların arasından uzanan bir elin Dave'in omzunu tuttuğunu gördü. Bu el yaşlı adamı içeri çekti.

Sam, olanca sesiyle, "Kapıyı tut!" diye bağırdı. "Naomi, o kapıyı tut. Kapanmasına izin verme."

Ama bu işte onlara rüzgâr yardım etti. Hızla kapıyı ardına dek açarken kanat Naomi'nin omzuna çarptı. Genç kadın sendeledi. Sam uzanıp tuttu.

Naomi dehşet dolu siyah gözleriyle ona baktı. "Senin evine gelen adam Sam! Gümüş gözlü, uzun boylu adam. Onu gördüm! Dave'i yakaladı!"

Düşünecek zamanı yoktu. "Gel!" Sam kolunu Naomi'nin beline dolayarak kütüphaneye soktu. Arkalarında rüzgâr birdenbire hafifledi ve kapı gürültüyle kapandı.

8

Kitapların listelerinin yapıldığı yere girmişlerdi. İçerisi loştu, ama tamamen karanlık da değildi. Kütüphane memurunun masasında püsküllü kırmızı bir abajuru olan bir lamba yanıyordu. İki kitap rafının arasındaki açıklıkta Kütüphane Polisi duruyordu. Dave Duncan'ı yakalamış kendinden geçmiş bir biçimde tutuyordu. Yaşlı adamın ayakları yerden kesilmişti.

Kütüphane Polisi, Sam'le Naomi'ye baktı. Gümüş gözleri parladı, gülümserken ağzı bembeyaz suratında hilal biçimini aldı. "Bir

adım daha atmayın. Yoksa onun boynunu tavuk temiği gibi kırarım. Çatırtıyı tizde duyarsınız."

Sam düşündü bir an. Etrafa keskin, iç bayıltıcı bir lavanta çiçeği kokusu yayılmıştı. Dışarıda rüzgâr inliyor, uluyordu. Kütüphane Polisi'nin duvara vuran ince gölgesi dans ediyordu sanki. Sam birdenbire durumu kavradı. Daha önce gölgesi yoktu. Bu ne anlama geliyor... Belki de Kütüphane Polisi'nin daha gerçekmiş gibi bir hal almaya başladığı anlamına... Kütüphane Polisi, Ardelia ve arabadaki o esmer adam aynı kimse. Bir tek kişi var yalnızca. Ve bütün bunlar bu yaratığın bir maske gibi kolaylıkla takıp çıkardığı görüntüler.

Sonra Kütüphane Polisi'ne, "Yani sana yaklaşmazsak yaşamasına izin vereceksin, öyle mi?" dedi. "Buna inanacağımızı mı sanıyorsun? Hadi oradan." Kütüphane Polisi'ne doğru yürümeye başladı.

Uzun boylu adamın suratında buna hiç uymayan bir ifade belirdi. Hayretti bu. Kütüphane Polisi bir adım geriledi. Trençkotu bileklerinin etrafında dalgalanarak kitaplara süründü. "Teni uyarıyorum!"

Sam, "Uyarıyorsan uyarıyorsun! Canın cehenneme," diye homurdandı. "Kavgan onunla değil. Benimle hesaplaşman gerekiyor. Öyle değil mi? Pekâlâ. Hesaplaşalım bakalım."

Polis, "Kütüphane memuru bu ihtiyarla hetaplatmak ittiyor," diyerek bir adım daha geriledi. Yüzüne tuhaf bir şeyler oluyordu. Sam bir saniye sonra bunun ne olduğunu anladı. Kütüphane Polisi'nin gözlerindeki gümüşümsü ışık sönükleşiyordu.

Sam, "İyi ya," dedi. "O hesaplaşırsa hesaplaşsın! Ama benim işim seninle, iri çocuk. Otuz yıl önceki bir olayla ilgili bu."

"Pekâlâ!" Kütüphane Polisi yarım dönerek Dave Duncan'ı fırlattı. Yaşlı adam çamaşır dolu bir torba gibi uçarken hayret ve korkuyla yalnızca bir kez boğuk bir sesle bağırdı. Kendisini korumak için elini kaldırmaya çalıştı ama iyice sersemlemişti. Merdivenin yanındaki yangın söndürme aletine çarptı. Sam kırılan kemiklerin boğuk çatırtısını duydu.

Naomi, "Dave!" diye haykırarak yaşlı adama doğru atıldı.

"Naomi, dur!"

Ama genç kadın Sam'e aldırmadı. Kütüphane Polisi yine güldü ve Naomi tam önünden geçerken onu yakaladığı gibi kendine çekti. Başını eğdi ve yüzünü genç kadının ensesini örten kestane rengi saçlarına gömdü. Garip öksürüğü andıran boğuk bir ses çıkardı. Beyaz uzun parmaklarını Naomi'nin koluna batırdı. Kadın tekrar haykırdı ve sanki vücudu biraz gevşedi.

Sam kitap raflarına ulaşmıştı. Dokunduğu ilk kitabı yakaladığı gibi fırlattı. Bu döne döne uçtu ve Kütüphane Polisi'nin şakağına çarptı. Adam öfke ve hayretle bağırarak başını kaldırdı. Naomi, onun elinden kurtuldu. Sendeleyerek yan yan gitti ve raflardan birine çarptı. Sallandı ve müthiş bir gürültüyle geriye doğru devrildi. Yıllardan beri raflarda duran kitaplar etrafa dağıldılar.

Naomi bütün bunlara aldırmadı, Dave'in yanına giderek dizüstü çöktü. Adamın adını tekrarlayıp duruyordu. Kütüphane Polisi o tarafa doğru döndü.

Sam, "Onunla da bir kavgan yok," dedi.

Kütüphane Polisi tekrar ona baktı. Gümüş gözlerinin yerini küçük siyah camlar almıştı. Şimdi kör bir köstebeğe benziyordu. "Teni o ilk gün öldürmeliydim," diyerek Sam'e doğru yürümeye başladı. Adımlarını atarken süpürgenin hışırtısını andıran tuhaf bir ses çıkarıyordu. Sam yere baktı Kütüphane Polisi'nin yağmurluğunun eteklerinin yere süründüğünü anladı. Boyu kısalıyordu.

Sam yavaşça, "Ceza ödendi," dedi. Kütüphane Polisi durakladı. Sam, beş dolar iliştirdiği kitapları havaya kaldırdı. "Ceza ödendi ve kitaplar da geri getirildi. Hepsi sona erdi artık, dişi köşek... Ya da hayvan... Ya da neysen!"

Dışarıda rüzgâr şiddetlenerek çığlığa benzer bir ses çıkardı. Kütüphane Polisi dilini çıkarıp dudağını yaladı. Dili çok kırmızı ve sipsivriydi. Alnında ve yanaklarında sivilceler belirmeye başlıyordu. Cildi yağlı ve bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Ve lavanta çiçeği kokusu daha da artmıştı.

Kütüphane Polisi, "Yanılıyortun!" diye bağırdı. "Yanılıyortun! Ödünç aldığın kitaplar değil bunlar! Biliyorum. O tarhot buradan ödünç aldığın kitapları götürdü. Onlar..."

Sam, adamın cümlesini tamamladı... "hamur haline getirildiler." Yine yürümeye başlayarak Kütüphane Polisi'ne yaklaştı. Her adımda lavanta çiçeği kokusu daha da keskinleşiyordu. Sam'in kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "Bunun kimin fikri olduğunu da biliyorum. Ama bu kitaplar, diğerlerinin yerine konabilir. Al onları!" Sesi haşin bir emir halinde yükseldi. "Kahrolasıca hayvan, al onları!" Kitapları uzattı.

Şaşırmış ve korkmuş bir hali olan Kütüphane Polisi de onları almak için elini uzattı.

Sam kitapları yukarı kaldırdı. "Hayır, hayır öyle değil. Böyle!" Kitapları, Polis'in suratına indirdi. Olanca gücüyle hem de. Kitaplar adamın burnunu kırdıkları zaman da o zamana kadar duymadığı kadar büyük bir sevinç hissetti. Yuvarlak siyah camlar Kütüphane Polisi'nin gözlerinden havalanarak yere düştüler. Altında kara göz çukurları vardı. Kenarları beyazımsı bir sıvıyla kaplanmıştı. Bunlardan incecik iplikler uzanıyordu. Sam, Dave'in hikâyesini hatırladı. "Sanki ikinci bir deri oluşuyordu..."

Kütüphane Polisi bir çığlık attı. "Bunu yapamattın! Canımı acıtamattın! Teni natıl dövdüğümü unuttun mu?"

Sam, "Unutmadım," dedi. "Şimdi bu kitapları al. Al ve defolup git. Çünkü ceza ödendi." Kitapları Polis'in göğsüne vurdu. Adam onları tutmaya çalışırken Sam dizini kaldırarak yaratığın kasığına müthiş bir darbe indirdi. "Bu diğer çocuklar için! Senin dövdüğün, o kadının da yediği küçükler için!"

Yaratık acıyla inledi. Eğilerek ellerini kasıklarına dayamaya çalışırken kitaplar yere düştü. Yağlı siyah saçları yüzüne düştü ve böylece o iplikçiklerle dolu göz çukurlarını da örttü.

Sam, *gözleri tabii yok*, diye düşündü. *O gün siyah camlı gözlük yüzünden gözlerini hiç göremedim...* Sonra, "Cezan böylece ödenmiş olmuyor," dedi. "Ama bu doğru yolda atılmış bir adım sayılır. Öyle değil mi?"

Kütüphane Polisi'nin trençkotu dalgalanıp kıvrılmaya başladı. Sanki bunun altında hayal edilemeyecek bir değişme başlamıştı. Ve sonra adam –yaratık– başını kaldırdığı zaman Sam dehşet ve tiksintiyle bir adım geriledi.

Yarısı Dave'in posterinden, yarısı da Sam'in kafasından çıkmış olan adam çarpık çurpuk bir cüce halini almıştı. Şimdi de başka bir şeye dönüşüyordu bu cüce. İğrenç, garip bir yaratığa. Kütüphane Polisi'nin suratında ve dalgalanıp kabaran trençkotun altında bir seks fırtınası esiyordu sanki. Adamın saçlarının yarısı hâlâ siyahtı. Diğer yarısı ise küllü sarı. Bir göz oyuğu hâlâ boştu. Diğerinde ise mavi bir göz vahşice bir kinle parlıyordu.

Cücemsi yaratık, ıslıklar çalar gibi, "Seni istiyorum!" dedi. "Seni istiyorum. Ve elime de geçireceğim."

Sam, "Bir dene, Ardelia," diye cevap verdi. "Gel seninle rock and roll yapalım..." Karşısındaki yaratığa doğru uzandı. Ama eli trençkota dokunur dokunmaz haykırarak geriledi. Artık o bir yağmurluk değil, iğrenç, gevrek bir deriydi.

Yaratık hızla koşarak dipdeki gölgelerin arasında kayboldu. Lavanta çiçeği kokusu birdenbire daha da arttı. Gölgelerin arasından zalimce bir kahkaha yükseldi. Bir kadın kahkahası. "Çok geç, Sam. Artık çok geç. Gereken yapıldı."

Sam, *Ardelia geri geldi*, diye düşündü. Dışarıda müthiş bir gürültü koptu. Devrilen bir ağaç kütüphaneye çarparken bina sarsıldı ve ışıklar söndü.

9

Ancak bir saniye karanlıkta kaldılar ama bu süre Sam'e çok daha uzunmuş gibi geldi. Ardelia tekrar güldü. Ama bu kez kahkahası tuhaflaşmıştı. Bir fabrika düdüğünün sesine benziyordu.

Sonra bir duvarın yukarısındaki "Acil Durum Lambası" yandı. Sam lambanın pilinin cızırtısını duyabiliyordu. Dave'in yanından kalkmış olan Naomi'ye doğru gitti. Genç kadın başını kaldırıp ona doğru baktı. Yüzündeki ifadeden şok geçirdiği anlaşılıyordu. Rengi iyice uçmuş, yanaklarında yaşların izleri kalmıştı.

"Sam, o galiba ölüyor..."

Sam de Dave'in yanında diz çöktü. Yaşlı adamın gözleri kapalıydı. Düzensizce, hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Burnunun iki deliğinden ve kulaklarının birinden kanlar sızıyordu. Alnında, tam sağ kaşının üzerinde kemik içeri çökmüştü. Sam, ona bakarken mide kasları büzüldü. Dave'in elmacık kemiklerinden birinin kırılmış olduğu belliydi. Yangın söndürme aletinin sapının biçimi yüzünün bu tarafına kanla çizilmişti.

"Onu bir hastaneye götürmeliyiz Sam!"

"O kadının buradan çıkmamıza izin vereceğini sanıyor musun?" diye sordu. Sanki biri sorusuna cevap veriyormuş gibi çok kalın bir cilt onlara doğru uçtu. Sam, Naomi'yi geri çekti. İkisi de tozlu yere yuvarlandılar. Ve kitap bir saniye önce Naomi'nin kafasının bulunduğu yere çarptı, sonra da yere düştü.

Gölgelerin arasından tiz bir kahkaha yükseldi. Sam dizlerinin üzerinde doğrulduğu sırada kamburumsu bir gölgenin devrilmiş rafın gerisinden koşarak geçtiğini gördü. Emlakçı, *hâlâ değişiyor*, diye düşündü. *Ne biçime gireceğini Tanrı bilir!*

Naomi boğuk bir sesle, "Onu yakala, Sam," dedi. Adamın bir elini sıkıca tutuyordu. "Lütfen onu yakala, lütfen yakala!"

"Deneyeceğim." Sam, Dave'in bacaklarının üzerinden atlayarak devrilmiş rafın gerisindeki koyu gölgelerin arasına girdi.

10

Koku Sam'in başını döndürüyordu. Lavanta çiçeğinin tozlu kitapların kokusuna karışan kokusu. Sam açıklıkta ağır ağır ilerledi. Sol elindeki kırmızı şeker topunu sinirli sinirli sıkıyordu. "Neredesin?" diye bağırdı. "Ardelia, madem beni istiyorsun, neden gelip almıyorsun? Ben buradayım işte!"

Cevap veren olmadı. Kendi kendine, *ama kadının kısa bir süre sonra ortaya çıkması gerekiyor,* dedi. Öyle değil mi? Dave yanılmadıysa, kadının değişme saati geldi. Ve zamanı da az... Gece yarısı... Kütüphane Polisi, bana gece yarısına kadar süre tanıdı. Belki kadının da bu kadar zamanı kaldı. Ama gece yarısına daha üç buçuk saat var... Dave o kadar süre bekleyemez. Sonra aklına daha da kötü bir şey geldi. Ben burada karanlıkta oyalanırken ya Ardelia yandan dolaşıp Naomi'yle Dave'in yanına gittiyse.

Birdenbire yukarıdan gelen hafif, fısıltıya benzeyen sesi duydu. Başını kaldırdı. Altı kadar kalın kitap raftan kayıyorlardı. Sam bağırarak geriledi. Kitaplar üst bacaklarına çarparak düştüler. Adam Ardelia'nın rafın öbür tarafında deli gibi güldüğünü duydu.

Sam, kadını hayal edebiliyordu. Zehirle şişmiş bir örümcek gibi raflara tutunmuştu. Sam'in vücudu, kafası daha bir düşünce oluşturamadan harekete geçti. Hızla dönerek sırtıyla raflara vurdu. Raflar adamın ağırlığı altında arkaya doğru yatarlarken kadının kahkahası korku ve hayret dolu bir çığlığa dönüştü. Yaratık tünediği yerden kendisini aşağıya atarken Sam boğuk bir gürültü duydu. Bir saniye sonra da raflar devrildi.

Ondan sonra Sam'in önceden tahmin edemediği bir şey oldu. Raf devrilirken bir diğerine çarptı. O da devrilirken bir diğerine. Bu koskocaman, loş kitap deposunda rafların devrilmesi birbirini izledi. Sam ileri doğru atıldı. Cehenneme yakışacak kadar biçimsiz, beyaz bir şey yığınla kitabın altından çıkıyordu. Saçları sarı, gözleri de maviydi. Ama insanlarla ortak tarafı ancak bu kadardı. Yaratık artık göz

boyayamıyordu da. Şişman, çıplak bir şeydi. Kolları ve bacakları ek lemli pençelerle sona eriyordu. Boynundan sönmüş bir guatra ben zeyen deri bir torba sarkıyordu. Vücudunu incecik beyaz iplikçikler sarmıştı. Yaratık korkunç bir biçimde bir böceğe de benziyordu. Sam birdenbire için için haykırmaya başladı. İşte yaratık böyle. Tanrı yardımcım olsun! Yaratık böyle! Müthiş bir tiksinti duydu. Aynı anda dehşeti birdenbire geçti. Artık yaratığı iyice görebildiği için rahatlamıştı.

Ama yaratık tekrar değişmeye başladı ve Sam de yine endişelendi. Şimdi o şeyin suratı yoktu pek. Ama patlak mavi gözlerin altından bir hortum uzanmaya başlıyordu. Sonra gözleri iki yana kayarak kısıldı. Sonunda da böcek gözlerine dönüştü. Sam, yaratığın kendisine doğru uzanırken etrafı kokladığını da hissetti.

Üzeri dalgalanan titreşen, tozlu iplikçiklerle doluydu.

Sam'in bir yanı gerilemek istiyordu. Adama, "Gerile," diye haykırıyordu. Ama Sam yerinden kımıldamamaya kararlıydı. Yaratığın etli hortumu kendisine dokunduğu zaman gücünü hissetti. Birdenbire uyuşuklaştı. Orada durmayı ve olacaklara göz yummayı istiyordu.

Naomi, "Sam?" diye seslendi. Ama sesi uzaklardan geliyordu ve önemli de değildi. "Sam, iyi misin?"

Sam, *ona âşık olduğumu mu sanıyordum,* diye düşündü. *Ne saçma! Adeta gülünç...* Şimdiki durumu çok daha iyiydi... Bu yaratık ona hikâyeler anlatacaktı. Çok ilginç hikâyeler.

Yaratığın hortumu daha uzadı. İblis bir tüp halini aldı. Bütün gücünü o etten yapılmış olan boruya vermişti. Onun yardımıyla Sam'in bütün canlılığını, özünü emecekti.

Ve oldukça hoştu bu.

Sam hortumun yüzüne erişebilmesi için diz çöktü. Gözleri bir an yandı. Hoş bir biçimde... Şimdi gözlerinden bir sıvı akıyordu. Ama bu gözyaşı değildi. Daha yoğun bir şeydi. Borunun ucu yüzünden bu yapışkan sıvıya doğru yükseldi. Biçimsiz koyu mavi gözler ona aç aç bakıyorlardı.

"Ama ceza ödendi."

Sam bütün gücünü toplayarak sağ eliyle hortumu yakaladı. Bu sıcaktı ve pis pis kokuyordu. Üzerindeki etten oluşan incecik iplikler Sam'in avucunu yaktı. Yaratık hortumunu geri çekmeye çalıştı. Az kalsın etten boru adamın avucundan kayıyordu. Ama yumruğunu sıkarak tırnaklarını hortuma bastırdı.

"Al!" diye haykırdı. "Al! Sana bir şey getirdim, dişi köpek! Bunu ta Doğu St. Louis'ten getirdim!" Sol elini öne doğru uzatarak kırmızı meyankökü şekerinden oluşan yapışkan küreyi borunun ucuna soktu. Vaktiyle arkadaşları Tommy Reed'e oyun olsun diye çocuğun arabasının ekzoz borusuna patates tıkmışlardı. Tıpkı böyle. Yaratık bir çığlık atmaya çalıştı ama sesi bir mırıltı gibi çıktı. Sam'den uzaklaşmaya çalışıyordu. Adam hortumu daha da sıkıca kavrayarak yaratığın üzerine atıldı. Yerlerde yuvarlanmaya başladılar. Yaratık son derecede güçlüydü. Bir ara Sam'le göz göze geldiler. Bu gözlerdeki korku ve nefret az kalsın Sam'in felce uğramasına yol açacaktı.

Sam yaratığın şişmeye başladığını hissetti. Onu bırakarak geriledi. Soluk soluğa kalmıştı. Kitaplar saçılmış açıklıkta duran yaratık şimdi gövdesi olan acayip bir deniz topunu andırıyordu. Üzeri durmadan dalgalanan iplikçiklerle kaplı bir topa. Yaratık açıklıkta yuvarlanıyor, borusu, düğüm yapılmış bir itfaiye hortumu gibi şişiyordu. Ardelia Lortz adını almış olan şey, yapışkan şekeri hortumundan atmaya çalışırken, Sam dehşet ve merakla izledi. Yaratığın iyice gerilemiş olan iki yanında parlak kan damarları belirdi. Gözleri yuvalarından uğradı. Yaratık şimdi Sam'e hayretle sersem sersem bakıyordu. Meyankökünden oluşan topu çıkarabilmek için son bir çaba harcadı. Ama o şey, besleneceğini sandığı için hortumunun ucunu iyice açmış, top da oldukça içeriye kadar girmişti.

Sam ne olacağını anladı ve patlamadan bir saniye önce koluyla yüzünü örttü.

İnsanlarınkine benzemeyen et parçaları etrafa saçıldı. Sam'in kollarına, göğsüne ve bacaklarına koyu bir kan sıçradı. Hem tiksinti duyduğu için haykırdı hem de rahatlık...

Bir saniye sonra duvardaki lamba da söndü. Etraflarını karanlık lar sardı.

11

Karanlık yine kısa sürdü. Ama bu Sam'in değişikliği hissetmesine neden olacak kadar da uzadı. Kafasının içinde hissetti. Kopuk kopuk düşünceler birbirlerine bağlandı. Acil durum lambaları yandı. Şimdi dört lamba etrafı iyice aydınlatıyor, pilleri vızıldar gibi bir ses çıkarıyorlardı. Ark–sodyum lambası cıva buharına dönüştüğü zaman kendilerini buldukları 1960'a özgü dünya gerçek miydi, yoksa bir hayal miydi, bunu bilmiyordu. Ama ortadan kaybolduğunun farkındaydı.

Devrilmiş raflar şimdi dimdik duruyorlardı. Dışarıda fırtınanın uğultusu çok hafiflemişti. Yağmur yavaş yavaş yağıyordu.

O Ardelia yaratığı gitmişti. Yerde, kitapların ya da Sam'in üzerinde kan lekeleri ya da et parçaları yoktu.

Kadından geride bir tek şey kalmıştı. Yerde ışıldayan bir tek küpe.

Sam titreyerek ayağa kalktı ve küpeyi bir tekmede bir köşeye fırlattı. Sonra etrafını kurşuni bir sis sardı ve yalpaladı. Bayılıp bayılmayacağını anlamak için bekledi.

"Sam!" Seslenen Naomi'ydi ve galiba ağlıyordu. "Sam, neredesin?"

"Buradayım!" Sam bir tutam saçını yakaladığı gibi hızla çekti. Belki bu budalaca bir davranıştı ama işe de yaradı. Dalgalanan o kurşuni sis tamamıyla ortadan kaybolmadı ama geriledi. Adam dikkatle geniş adımlar atarak geri döndü.

Naomi, hâlâ Dave'in yanında diz çökmüş bekliyordu. Sam onlara yaklaştığı zaman yangın söndürme aletinin duvardaki yerinde olduğunu gördü. Ama sapının izi yine de Dave'in yüzünde ve alnında kalmıştı.

Yaşlı adamın gözleri açıktı. Sam'i görünce de gülümsedi. "Hiç... de... fena... sayılmaz... Kendinde... böyle bir güç... olduğunu... bilmediğinden de... eminim."

Sam birdenbire çok rahatladı. "Öyle. Bilmiyordum." Eğilip üç parmağını Dave'in gözlerine doğru uzattı. "Kaç parmak görüyorsun?"

Yaşlı ayyaş, "Yetmiş dört... kadar," diye fısıldadı.

"Ambulans çağırayım." Naomi kalkmaya çalıştı. Ama Dave hemen onun sol bileğini yakaladı.

"Hayır. Hemen olmaz." Yine Sam'e baktı. "Biraz eğil. Fısıldamam gerekiyor."

Emlakçı, yaşlı adamın üzerine eğildi. Dave titreyen eliyle ensesinden tuttu. "Sam... O kadın bekliyor. Bunu unutma... O bekliyor."

"Ne?" Sam iyice şaşırmıştı. "Dave, ne demek istiyorsun?"

Ama Dave'in eli yanına düşmüştü. Göğsü hafifçe ama hızla inip kalkıyor, Sam'e görmeyen gözlerle bakıyordu.

Naomi çok sarsılmıştı. "Gidiyorum. Şuradaki masada bir telefon var."

Sam, "Hayır," dedi.

Genç kadın, ona döndü. Gözleri hiddetle parlıyordu. Öfkesinden dudakları gerilmiş, düzgün beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. "Ne demek hayır? Sen çıldırdın mı? Kafatası kırıldı. Başka..."

Sam şefkatle, "O gidiyor, Sarah..." diye açıkladı. "Hemen... Yanında kal. Ona dostluğunu göster."

Naomi başını eğerek Dave'e baktı ve bu kez Sam'in gördüklerini fark etti. Yaşlı adamın sol gözbebeği iyice küçülmüş, sağındaki ise çok irileşmişti. Genç kadın korkuyla, "Dave?" diye fısıldadı.

Ama Dave yine Sam'e bakıyordu. "Unutma... O bek..." Gözleri sabitleşti. Göğsü bir kez daha kalkıp indi... Sonra hareketsiz kaldı.

Naomi hıçkırmaya başladı, Dave'in elini yanağına bastırdı. Sonra da yaşlı adamın gözlerini kapattı. Sam zorlukla yere diz çöküp kolunu Naomi'nin beline doladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MELAK SOKAĞI (III)

1

Sam Peebles o gece uyuyamadı. Ertesi gece de. İkinci katın bütün ışıklarını yakarak yatağına uzandı ve Dave Duncan'ın son sözlerini düşündü. "O bekliyor."

İkinci gece şafak zamanına doğru yaşlı adamın ne söylemeye çalıştığını anladığına inanmaya başladı.

2

Dave'in cenazesi 11 Nisan'da kaldırıldı. Rüzgârlı bir gündü bu. Hava kâh kapıyor kâh güneş çıkıyordu.

Cenaze töreninden sonra Melak Sokağı'nda toplanıldı. İçeride hemen hemen yetmiş kişi vardı. Hepsi de Dave'i tanıyorlardı. Ondan saygı ve gerçek bir sevgiyle söz ediyorlardı. Gazoz içiyor ve küçük sandviçlerden yiyorlardı. Sam oraya gelirken biraz alışveriş de yapmıştı.

Ve Sarah orada değildi.

Sam evden ayrılacağı sırada Lukey'le Rudolph'u gördü. Bir köşede oturuyorlardı.

Sam onlara doğru gitti. "Merhaba! Herhalde beni hatırlamıyorsunuz ama..."

Rudolph, "Tabii hatırlıyoruz," dedi. "Sen bizi ne sanıyorsun? Sen Dave'in arkadaşıydın. Posterleri yaptığımız gün buraya geldin."

Lukey bağırdı. "Öyle ya!"

Sam paketleri uzattı. "Size bir şeyler getirdim."

Lukey'in gözleri parladı. "Sigar getirmiş, Dolph! Sarah'nın erkek arkadaşı bize sigar getirmiş. Çikolata da!"

Sam, "Sarah nerede?" diye sordu.

Rudolph cevap verdi. "Cenaze töreninden sonra yanıma geldi. 'Sam beni görmek istiyorsa nerede bulacağını biliyor,' dedi. Onu daha önce de orada görmüşsün."

"O Dave'i çok severdi." Lukey'in yanağından tek bir damla aşağıya doğru kaydı. Elinin tersiyle sildi. "Hepimiz de öyle. Dave o kadar çok çabalardı ki. Çok kötü bu, çok kötü." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sam, "Şimdi size bir şey söyleyeceğim," diyerek çömeldi. Kendisi de neredeyse ağlayacaktı. Şimdi yapması gereken şey onu çok korkutuyordu. "Dave sonunda bu işi başardı. Öldüğü zaman ayıktı. Ne söylerlerse söylesinler bunu unutmayın. Çünkü ben doğru olduğunu biliyorum. Öldüğü zaman ayıktı."

Rudolph saygıyla mırıldandı. "Amin..."

Lukey de ona katıldı. "Amin."

3

Sam önce Naomi'nin kütüphaneye gitmiş olabileceğini düşündü. Ama bu Rudolph'un söylediklerine uymuyordu... Sonra birdenbire

Sarah'yı bir pencerede görmüş olduğunu hatırladı. Burada, Melek Sokağı'nda olmuştu bu. Genç kadın diğerleriyle arka bahçede oturuyordu. Sam mutfak kapısından arka verandaya çıktı. Arka bahçe boştu, ama Sam'e en dipteki bodur ağaçların gerisinde pastel renkli bir şey varmış gibi geldi.

Sam verandanın basamaklarından inerek çim alanda ilerlerken kalbinin şiddetle çarpmaya başladığını fark etti. Elini cebine sokup iki paket daha çıkardı. Bunlarda Öküz Gözü vardı. Paketleri açarak şekerleri yine yoğurmaya başladı. Sonunda bunları bir top haline soktu. Ama kütüphanede kullandığından daha küçüktü. O iç bayıltıcı, tatlı koku yine midesini bulandırdı adamın. Uzaklardan bir tren geliyordu. Sam gördüğü bir rüyayı hatırladı. Naomi, Ardelia'ya dönüşmüştü rüyasında.

"Çok geç, Sam. Artık çok geç. Olan oldu."

"Unutma, Sam. O kadın bekliyor... O bekliyor."

Bazen rüyalarda gerçek payı oluyordu.

Ardelia aradaki sürede nasıl yaşadı? O uzun yıllar boyunca? Bu soruyu hiçbir zaman kendi kendimize sormadık. Öyle değil mi? Ardelia, bir insandan diğerine nasıl geçti? Bu soruyu sormayı da unuttuk. Belki de Ardelia Lortz adlı bir kadına benzeyen nesne, o ışıltılı görünüşünün altında aslında kanatlı böceklerden farksızdı. Yumurtasını bıraktıktan sonra sürfenin üzerine bir koza örüyordu. Sonra da gidip bir yerde ölüyordu. Kozadaki sürfe ise sessizce yatıyor, bekliyordu... değişiyordu.

"O bekliyor."

Sam yürürken hâlâ şekerden topu mıncıklıyordu. Kütüphane Polisi bir zamanlar şekerini almış ve onu kâbuslara yaraşır bir hale getirmişti. Ama sonra bu şeker, Dave ve Naomi'nin yardımıyla bir kurtarıcıya dönüşmüştü.

Kütüphane Polisi... Naomi'yi kendisine çekmişti. Sanki genç kadını öpecekmiş gibi ağzını onun ensesine dokundurmuştu. Ama sonra öksürmüştü.

Ardelia denilen yaratığın çenesinin altında bir kese sallanıyordu. Gevşek. Boş.

"Yalvarırım... çok geç kalmış olmayayım."

Sam bodur ağaçların arasına girdi. Naomi Sarah Higgins ellerini kavuşturmuş, diğer tarafta duruyordu. Sam'e bir göz attı. Adam, genç kadının yanaklarının solgunluğunu ve gözlerindeki bitkince ifadeyi gördüğü zaman şok geçirdi. Naomi gözlerini raylara dikti. Tren daha yaklaşmıştı artık. Biraz sonra onu göreceklerdi.

"Merhaba Sam."

"Merhaba Sarah."

Sam kolunu genç kadının beline doladı. Naomi itiraz etmedi ama vücudu dimdik ve kaskatıydı. Adam yine, "Yalvarırım," diye sessizce dua etti. "Çok geç kalmış olmayayım." Aklına yine Dave geldi.

Onu kütüphanede bırakmışlardı. Arka kapının kapanmaması için kanadın altına bir lastik parçasını sıkıştırmışlardı. Sam iki sokak ötedeki telefon kulübesinden polise kütüphanenin kapısının açık olduğunu haber vermişti. Böylece Dave'i bulmuş ve onun kazara öldüğü sonucuna varılmıştı.

"Kütüphanenin kapısını açık buldu herhalde, şarabını içeride içmeye karar verdi. Karanlıkta yangın söndürme aletinin üzerine devrildi."

Sam, "Sen nasılsın, Sarah?" diye sordu.

Genç kadın, ona yorgun yorgun baktı. "Pek de iyi değilim, Sam. Hiç iyi değilim. Uyuyamıyorum... Yemek yiyemiyorum... Kafamın içi hep korkunç düşüncelerle dolu. Bunlar kendi düşüncelerime de hiç benzemiyorlar... Ve içmek istiyorum. En kötüsü de bu. İçki içmek istiyorum... İçmek... İçmek... Toplantıların da bir yararı olmayacak.

Hayatımda ilk kez onların da yararı olmayacak." Gözlerini yumarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkları bitkinceydi.

Sam yavaşça, "Öyle..." diye mırıldandı. "Yararları tabii olmayacak. Olamayacak. Ve galiba o tekrar içki içmeye başlamana sevinecek. O bekliyor... Ama bu aç olmadığı anlamına da gelmez."

Naomi gözlerini açarak ona baktı. "Ne... Sam, sen neden söz ediyorsun?"

Adam, "Bu azim sanırım," dedi. "Kötülüğün azmi. Israrı. Sabırla beklemesi. O sinsi, şaşırtıcı ve güçlü." Elini ağır ağır havaya kaldırarak açtı. "Bunu tanıdın mı Sarah?"

Naomi, adamın avucundaki kırmızı meyankökü şekerini görünce irkilerek geriledi. Gözleri bir an irileşti. Nefret ve korkuyla parlıyordu bu gözler. Gümüşümsü ışıltılarla. Genç kadın. "Onu at," diye fısıldadı. "O lanet olasıca şeyi at!" Elini bir şeyi korumak istiyormuşçasına ensesine götürdü. Kızılımsı kahverengi saçları ensesini örtüyordu.

Sam, sakin sakin, "Seninle konuşuyorum," dedi. "Onunla değil, seninle. Seni seviyorum, Sarah."

Genç kadın, tekrar adama baktı. Şimdi yüzünde yine o çok bitkince ifade vardı. "Evet. Belki gerçekten seviyorsun. Ve belki de beni sevmemeyi öğrenmelisin."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Sarah. Bana arkanı dönmeni. Bak tren geliyor. O trene bakmanı ve ben söyleyinceye kadar bana doğru dönmemeni istiyorum senden. Bunu yapabilir misin?"

Naomi'nin dudağı büküldü. Yorgun suratında yine o nefret ve korku belirdi. "Hayır! Bırak beni! Git artık!"

Sam, "İstediğin bu mu?" diye sordu. "Gerçekten bu mu? Dolph'a seni nerede bulabileceğimi söylemişsin, Sarah. Şimdi gitmemi gerçekten istiyor musun?"

Naomi tekrar gözlerini yumdu. Titreyen dudakları acıyla büküldü. Gözlerini tekrar açtığı zaman bakışları dehşet doluydu. Gözleri

yaşarmaya başlamıştı. "Ah, Sam, bana yardım et! Kötü bir şey var ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum! Ne yapmam gerektiğini de!"

Sam, genç kadına, "Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedi. "Bana güven, Sarah. Pazartesi gecesi kütüphaneye giderken söylediklerini de öyle. Dürüstlük ve inanç. İşte korkunun karşıtları bunlar. Dürüstlük ve inanç."

Naomi, "Ama bu çok zor..." diye fısıldadı. "Güvenmek de. İnanmak da."

Sam gözlerini dikmiş bekliyordu.

Naomi'nin üst dudağı birdenbire yukarıya kalktı. Alt dudağı büküldü. Bir an bir hortuma benzedi bu. Kadın, "Cehennem ol!" diye bağırdı. "Defol Sam Peebles!"

Naomi ellerini kaldırarak şakaklarına bastırdı. "Bu sözlerimde ciddi değildim. Onları neden söylediğimi de bilmiyorum. Ben... başım... Sam, zavallı başım. Sanki ikiye ayrılıyor."

Yaklaşan tren Proverbia Nehri'ni aşarak Junction kentine girerken düdük çaldı. Öğleden sonra geçen yük treniydi bu. Sam artık treni görebiliyordu.

"Fazla zamanımız yok Sarah. Ne olacaksa şimdi olmalı. Arkanı dön ve trene bak. Onun yaklaşmasını seyret."

Naomi birdenbire, "Evet," dedi. "Peki. Ne istiyorsan onu yap, Sam. Ama bunun bir işe yaramayacağını anlarsan... o zaman beni it. Trenin önüne it. Ondan sonra diğerlerine rayların üzerine atladığımı söylersin... İntihar ettiğimi." Adama yalvarırcasına baktı. Gözlerinde çok yorgun bir ifade vardı. Yüzünde de öyle. "Programı uygulayanlar... pek kendimde olmadığımı biliyorlar. İnsan duygularını onlardan gizleyemiyor. Bir süre sonra bu imkânsızlaşıyor. Trenin önüne atladığımı söylersen sana inanırlar. Yanılmış da olmazlar. Çünkü böyle yaşamak istemiyorum. Ama en korkuncu şu, Sam: Çok geçmeden yaşamayı isteyeceğimi sanıyorum..."

Sam, "Sus," diye emretti. "İntihardan söz edecek değiliz. Trene bak, Sarah. Ve seni sevdiğimi de unutma."

Genç kadın trene doğru döndü. Tren ancak bir kilometre ötedeydi ve hızla da yaklaşıyordu. Naomi ellerini ensesine götürüp saçlarını kaldırdı. Sam, eğildi... İşte, aradığı oradaydı. Genç kadının temiz beyaz ensesinin yukarısında. Adam, Naomi'nin beyin sapının bunun ancak bir santim aşağısından başladığını biliyordu. Midesi tiksintiyle büzüldü.

Adam, genç kadının boynundaki kabarcığa doğru iyice eğildi. Üzeri örümcek ağını hatırlatan incecik beyaz iplikçiklerle kaplanmıştı. Ama onların altında pembemsi, pelte gibi bir şey vardı. Naomi'nin kalp atışlarına uyarak kımıldanıyordu.

Ardelia Lortz birdenbire Sam'in âşık olduğu kadının ağzından haykırdı. "Bırak yakamı. Bırak beni aşağılık köpek." Ama Naomi'nin elleri bile titremiyor, Sam'e yardım için hâlâ saçlarını tutuyordu.

"Lokomotifin üzerindeki numaraları görebiliyor musun, Sarah?" diye sordu.

Kadın inledi.

Sam başparmağını şekerden topa bastırarak Naomi'nin boynundaki asalaktan biraz daha büyükçe bir çukur yaptı. "Onları bana oku Sarah. Numaraları oku."

"İki... Altı... Ah, Sam, başım çok ağrıyor... Sanki iri eller beynimi ikiye bölüyorlar."

Sam, "Numaraları oku Sarah," diye mırıldanarak şekeri o kalp gibi çarpan asalağa doğru yaklaştırdı.

"Beş... Dokuz... Beş..."

Emlakçı meyankökü şekerini yavaşça asalağın üzerine kapattı. Asalağın birdenbire şekerden oluşmuş örtünün altında kıvrılıp büküldüğünü hissetti. *Ya şeker koparsa,* diye düşündü. *Ya ben asalağı Sarah'nın boynundan alamadan ikiye ayrılırsa?* Bütün bunların nedeni Ardelia'nın güçlü zehiri... *Ya ben asalağı alamadan şeker parçalanırsa?*

Yaklaşan tren yine düdük çaldı. Bu ses Naomi'nin acı dolu çığlığını boğdu.

"Yavaş..." Sam şekeri geri çekip hemen katladı. Yaratığı yakalamıştı. Şekerin içine hapsolmuştu o. Küçük, hasta bir kalp gibi çarpıyor, çırpınıyordu. Naomi'nin ensesinde küçük, koyu renk üç delik vardı. Birer iğne deliği kadardılar.

Genç kadın, "Gitti o!" diye haykırdı. "Sam, gitti o!"

Sam öfkeyle, "Henüz tam anlamıyla değil," dedi. Şeker avucundaydı yine. Bir hava kabarcığı bunun yüzeyini itiyor. Yarmaya çalışıyordu.

Tren şimdi homurdanarak eski istasyonun önünden geçiyordu. Bir zamanlar Dave Duncan'ın kendisinden geçtiği yerdi burası. Artık trenle onların arasında üç yüz metre bile kalmamıştı. Katar hızla geliyordu. Sam, Naomi'nin yanından geçti ve rayların yanında diz çöktü.

"Sam, ne yapıyorsun?"

Adam, "Hadi bakalım Ardelia," diye homurdandı. "Bir de şunu dene." Kalp gibi atan, gerilen kırmızı şekeri ışıldayan raylardan birine vurarak oraya yapıştırdı.

Kafasının içinde sözcüklerle anlatılamayacak, öfke ve dehşet dolu bir çığlık yankılandı. Sam ayağa kalkıp geri çekildi. Şekerin içine hapsedilmiş olan yaratık çırpınıyor, meyankökünü itiyordu. Şeker ortadan yarıldı. Emlakçı içteki daha koyu kırmızı şeyin dışarı çıkmaya çalıştığını gördü... Sonra da Omaha'ya gitmekte olan yük treni üzerinden geçti. Pistonlar vuruyor, tekerlekler takırdıyordu.

Şeker gözden kayboldu. Sam'in kafasında yankılanan feryatlar da birdenbire sanki bıçakla kesildi.

Sam gerileyerek Naomi'ye döndü. Genç kadın olduğu yerde yalpalıyordu. İrileşmiş gözlerinde şaşkınca bir mutluluk vardı. Tankerler, furgonlar önlerindeki gürültüyle geçerlerken adam kollarını Naomi'nin beline doladı. İkisinin saçları da uçuşuyordu.

Son vagon, küçük kırmızı ışıklarıyla karanlıklarda kaybolunca ya kadar öyle durdular. Genç kadın Sam'den biraz uzaklaştı... Ama kol larından ayrılmadı. Dikkatle Sam'e bakıyordu.

"Artık kurtuldum mu, Sam! Ondan gerçekten kurtuldum mu? Bana öyle geliyor. Ama buna inanamıyorum."

Sam başını salladı... "Kurtuldun! Sen de cezanı ödedin, Sarah Artık sonsuza kadar senden cezanı ödemen istenmeyecek."

Genç kadın yüzünü adamınkine yaklaştırarak onun dudakları na, yanaklarına ve gözlerine öpücükler kondurdu. Gözlerini yum mamıştı. Sam'in gözlerinin içine bakıyordu.

Sonra Sam, genç kadının ellerini tuttu. "Neden içeri girip saygı larımızı sunmayı sürdürmüyoruz? Arkadaşların seni merak etmeye başlayacaklar."

"Onlar senin de arkadaşların olabilirler, Sam... Tabii bunu isti yorsan."

Sam başını salladı... "İstiyorum. Hem de çok istiyorum."

"Dürüstlük ve inanç." Naomi, adamın yanağına dokundu.

"Evet, öyle." Emlakçı, genç kadını öptü, sonra da kolunu uzattı. "Benimle birlikte gelir misiniz, hanımefendi?"

Naomi koluna girdi. "İstediğiniz her yere gelirim, efendim. Her yere."

Kolkola çim alandan ağır ağır geçerek Melak Sokağı'na doğru gittiler.

BU HİKÂYEYİ JOHN D. MACDONALD'IN ANISINA İTHAF EDİYORUM. ESKİ DOSTUM SENİ ÇOK ÖZLÜYORUM... VE KAPLANLAR HAKKINDA SÖYLEDİKLERİN DOĞRU.

GECE YARISINI DÖRT GEÇE

GÜNEŞ KÖPEĞİ HAKKINDA NOTLAR

Arada sırada bana, "Steve bu korku zırvalarından ne zaman bıkıp doğru dürüst ciddi bir roman yazacaksın?" diye sorarlar.

Bu soruda dile getirilmek istenen hakaretin kötü niyetle yapılmadığına kendimi inandırmıştım. Ama aradan yıllar geçtikçe bu sorunun ciddi olduğunu fark ettim: Bu soruyu soran insanların yüzlerini incelemeye başladım. Çoğu attıkları bombayla hedefi on ikiden vurarak yok etmenin beklentisi içindeki bombacılara benziyorlardı.

Aslında, hemen hemen yazdıklarımın hepsi –buna mizah yazılarım da dahil– büyük bir ciddiyet içinde yazılmıştır. Arada sırada daktilonun başına otururken aklıma gelen çılgınca bir düşünceye kahkahalar atarak gülerim. Ama ben asla bir Reynolds Price ya da Larry Woiwode olmayacağımı biliyorum –bu içimde yok– ama bu da ele aldığım konuyu baştan savma yaptığım anlamına gelmez. Yapmam gerekeni yapıyorum, ama bir zamanlar Nils Lofgren'in dediği gibi: "Ama ben kendi çöplüğümde öterim... başka konularda ahkâm kesmem."

Eğer gerçek anlamda ASLINDA BİR ŞEY GERÇEKTEN OLACAKSA, ciddinin tanımını yapacaksanız, yanlış kapı çaldınız. Buyurun artık binayı terk edebilirsiniz. Ama dışarı çıkarken bu sahada benim tek tabanca olduğumu lütfen düşünmeyin. Bir zamanlar burada da Franz Kafka'nın, George Orwell'ın, Shirley Jackson'ın Jorge Luis Borges'in, Jonathan Swift'in ve Lewis Carroll'un ofisleri olduğunu unutmayın. Lobideki listeye bir göz atacak olursanız binanın yeni kiracıları arasında Thomas Berger, Ray Bradbury, Jonathan Carroll, Thomas Pynchon, Thomas Disch, Kurt Wonegut Jr., Peter Straub, Joyce Carol Oates, Isaac Bashevis Singer, Katherine Dunn ve Mark Halpern gibi yazarların bulunduğunu göreceksiniz.

Ben bu işi çok ciddi nedenlerle yapıyorum: aşk, para ve tutku.

Yaşadığım dünyada akıl sağlığımı koruyabildiğim tek yol akla uymaz mantıkdışı hikâyelerdir. Bu hikâyeler bana hem mecazi anlamda hem de etik anlamda değer öğelerini kullanabilmemde yardımcı oluyorlar; ayrıca nesneleri nasıl algıladığımızı veya üstümüzde nasıl mantıki bir etki bıraktığı ya da davranışlarımızın temelinde bu algılamaların yatmadığını gösteren büyük bir pencere olmaya devam ediyorlar. Yeteneğimin ve akıl sınırlarımın elverdiği kadar bu soruları inceledim. Ben Ulusal Kitap Ödülü ya da Pulitzer Ödülü kazanmış biri değilim, ama yeterince ciddi bir yazarım. Hiçbir şeye inanmıyorsanız bile, buna inanın; dostum, elinizi tutup konuşmaya başladığımda, ben ağzımdan çıkan her kelimeye inanıyorum.

Büyüdüğüm ve hâlâ yaşadığım kasabanın küçük dünyası hakkında sizlere anlatacak çok hikâyem var, hem de gerçekten çok ciddi hikâyeler. Hikâyeler ve romanlar bizim gülerek "gerçek hayat" diye tanımladığımız yaşamın küçük modelleridir. Ve küçük kentlerdeki yaşamda yine bizlerin gülerek "sosyete" dediğimiz toplumun küçük bir modeli olduğuna inanıyorum. Tabii bu tartışmaya açık bir düşüncedir. Tartışma da iyi bir şeydir. (Eğer tartışma olmasa birçok edebiyat öğretmeni ve eleştirmen bugün iş aramak zorunda kalırlardı.)

İşte ben de bir yazarın fırlama platformuna ihtiyacı olduğunu düşünerek kendime küçük bir dünya yarattım ve bunu romanlarımda denemeye başladım.

Ve Castle Rock hikâyelerim böyle doğdu. (Aslında Castle Rock Jerusalem's Lot'ta küçük bir kasabadır ve orada vampirler yoktur.) O hikâyeleri yazdığımdan bu yana her geçen Castle Rock'ı benim kentim olarak benimsedim. Tıpkı Ed Mc Bain'ın efsanevi kenti Isola, Davis Grubb'ın Batı Virginia'daki Glory köyü gibi.

Dört beş yıldır kendimi Castle Rock hikâyeleri yazmaya adadım. Bu hikâyelerin birincisi 1986 yılında yayımlanan *Hayatı Emen Karanlık*'tır. Onu *Hayvan Mezarlığı* ve *Ruhlar Dükkânı* izledi.

İlişikte okuyacağınız hikâyeyi 1987 yazında bir gece yazdım, ama düşünce süresi bir yıl sürdü. Sanırım benden bu kadar. Sizinle tekrar buluştuğuma çok sevindim. Ama benden kolay kolay kurtulacağınızı sanmayın. Castle Rock'ın küçük bir kentinde doğum günü partisine davetliyim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Eylülün on beşi Kevin'ın doğum günüydü. Çocuğa tam istediği gibi bir armağan da verildi. Bir Sun'dı bu.

Sözünü ettiğimiz çocuk Kevin Delevan'dı ve on beş yaşına basıyordu. Sun ise bir Polaroid fotoğraf makinesiydi. Bu işe yeni hevesленen amatörler için gereken her şeyi yapan Sun 660... Sosisli sandviç yapmak dışında her şeyi başarıyordu!...

Tabii başka armağanlar da vardı. Kız kardeşi Meg, Kevin'a kendi ördüğü bir çift eldiveni verdi. Des Moines'taki büyükannesi on dolar gönderdi. Hilda halası ise her zaman yaptığı gibi o ipe benzeyen kravatlardan... Üzerindeki klips korkunçtu tabii. Hilda hala bu boyun bağlarını ilk defa Kevin üç yaşındayken göndermeye başlamıştı. Yani çocuğun şifoniyerinin çekmesinde şimdi kullanılmamış, iğrenç klipsli on iki kordon kravat vardı. Onlara bir yenisi daha eklenecek ve sayı on üçe çıkacaktı. Uğurlu on üç sayısına... Çocuk onları takmıyordu, ama annesiyle babası boyun bağlarını atmasına izin de vermiyorlardı. Hilda hala, Portland'da oturuyordu. Kevin'ın ya da Meg'in doğum günü partilerinin hiçbirine de gelmemişti. Ama birdenbire aklına eser ve kalkıp geliverirdi. Tanrı da biliyordu ya, bunu bile yapabilirdi. Alt tarafı Portland, Castle Rock'ın yalnızca yetmiş beş kilometre güneyindeydi. Ve Hilda hala geldiği ve... Kevin'ın diğer boyun bağlarından birini görmek istediğinde ne olacaktı? Ya da Meg'in diğer eşarplarını görmek istediğinde?... İnsan başka akrabalardan özür

dileyebilirdi. Ama Hilda hala farklıydı. Çünkü o hem zengindi hem de yaşlı...

Kevin'ın annesi onun günün birinde oğluyla kızı için BİR ŞEYLER YAPACAĞINA inanıyordu. Tabii bu BİR ŞEYLER herhalde kadın öldükten sonra anlaşılacaktı. Vasiyetnamedeki bir madde açıklayacaktı bunu. O arada o korkunç kordon boyun bağlarıyla aynı derecede korkunç eşarpları saklamak daha akıllıca olacaktı. Böylece bu on üçüncü kravat diğerlerine katılacak ve Kevin da Hilda halaya bir teşekkür mektubu yazacaktı. Annesi ısrar ettiği ya da yaşlı kadının ileride bir gün kendisi ve kız kardeşi için BİR ŞEYLER YAPACAĞINI düşündüğü için değil, ince düşünceli bir çocuk olduğu için Kevin'ın iyi alışkanlıkları vardı ve kötü bir yanı da yoktu...

Kevin ailesine teşekkür etti. Annesiyle babası ona başka küçük armağanlar da vermişlerdi. Ama tabii en önemli hediye Polaroid fotoğraf makinesiydi. Çocuğun sevinci anne ve babasını da memnun etti. Kevin, kız kardeşi Meg'i de öpmeyi unutmadı. Kız kıkır kıkır güldü ve yanağını siliyormuş gibi yaptı, ama memnun olduğu belliydi. "Eldivenleri bu kış kayak timiyle çalışırken kullanacağım," bile dedi Kevin. Ama bütün dikkatini Polaroid kutusuna vermişti. Ek film paketine de...

Kevin doğum günü pastası ve dondurma konusunda da sabırlı davrandı. Oysa fotoğraf makinesini çıkarıp denemek için çıldırdığı belliydi. Ve sonunda kutuyu açtı.

Bütün dert işte o zaman başladı.

Kevin broşürü dikkatle okudu. Tabii sabırsızlığının izin verdiği kadar. Sonra ailesi beklenti ve biraz da endişeyle onu seyrederken makineye film taktı. (Çünkü nedense en çok istenen armağanlar genellikle doğru dürüst çalışmazlar.) Broşürde yazılanlara uygun olarak fotoğraf makinesi film paketinin tepesindeki dört köşe kartonu dışarı attığı zaman hepsi derin bir nefes aldı. Polaroid'in üzerinde önce kırmızı, ardından da yeşil ışık yandı. Kevin mümkün olduğu kadar kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak, "Makine hazır," dedi. "Neden hep bir arada durmuyorsunuz?"

Meg, "Ben resmimin çekilmesinden nefret ediyorum!" diye bağırıp yüzünü örttü. Bunu yeniyetme kızların ve kötü aktrislerin o tiyatro kokan tavrıyla yaptı...

Bay Delevan, "Hadi Meg," dedi.

Bayan Delevan mırıldandı. "Kaz gibi davranma."

Meg ellerini indirdi ve karşı koymaktan vazgeçti. Üçü masanın bir ucunda durdular. İyice küçülmüş olan doğum günü pastası da önlerindeydi.

Kevin vizörden bakıp sol eliyle işaret etti. "Meg, anne, birbirinize biraz daha sokulun. Sen de baba." Bu kez sağ elini salladı.

Meg, annesiyle babasına, "Beni sıkıştırıyorsunuz," dedi.

Kevin elini düğmeye götürdü ama sonra broşürde çabucak okuduğu bir not aklına geldi. "Resmini çekeceğiniz kimselerin kafaları kolaylıkla dışarıda kalabilir." Çocuk, *kafaları kopsun*, diye düşündü ama nedense sonra bu düşüncesini hiç de komik bulmadı. Kuyruksokumunda bir karıncalanma oldu ama çabuk geçti ve Kevin da unuttu. Fotoğraf makinesini biraz kaldırdı. İşte... Şimdi hepsi de çerçevenin içindeydi...

Çocuk, "Tamam," diye seslendi. "Şimdi gülümseyin ve 'Cinsel birleşme' deyin."

Annesi, "Kevin!" diye bağırdı.

Babası kahkahalarla gülmeye başladı. Meg ise kötü aktrislerin bile pek denemedikleri biçimde tiz bir kahkaha attı. Ancak on, on iki yaş arasındaki kızlar böyle gülmeyi başarabilirlerdi.

Kevin düğmeye bastı.

Flaş patladı ve odayı bir an beyaz bir ışıkla aydınlattı.

Kevin, *bu fotoğraf makinesi benim*, diye düşündü. Bu, on beşinci doğum gününün en heyecanlı anı olmalıydı. Ama birden yine o acayip karıncalanmayı hissetti. Bu kez daha belirgindi.

Polaroid hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. Fotoğraf hazırdı.

Meg, "Ver bakayım!" diye bağırdı.

Bay Delevan, "Acele etme, bebeğim," dedi. "Fotoğrafın belirginleşmesi biraz zaman alıyor."

Meg kartondaki grimsi yüzeyi, kristal bir küreye bakan bir kadının dikkatiyle inceliyordu. Diğerleri de onun etrafında toplandılar.

Kevin müthiş bir gerilim içinde olduğunu fark etti. Kasları geriliyordu. Bu sefer aldırmazlık etmesi de imkânsızdı. Nedenini bilemiyordu ama gözlerini o dört köşe grilikten alamıyordu.

Meg neşeyle bağırdı. "Kendimi görüyorum sanırım!" Bir dakika sonra ekledi. "Hayır. Göremiyorum. Galiba fotoğrafta..."

Kâğıttaki grilik kaybolup resim belirmeye başlarken hepsi de sessizce izlediler.

Sessizliği ilk bozan Bay Delevan oldu. "O da nesi? Bir şaka mı bu?"

Kevin fotoğrafın belirmesini daha iyi görebilmek için makineyi dalgınca masanın kenarına koymuştu. Meg resmin ne olduğunu görünce bir adım geriledi. Yüzünde ne korku ne de hayranlık vardı. Sıradan bir şaşkınlık ifadesiydi. Babasına doğru dönerken bir elini kaldırdı. Tam o sırada eli makineye çarptı. Polaroid yere düştü. Bayan Delevan belirginleşmeye başlayan fotoğrafa büyülenmiş gibi bakıyordu. Yüzünde çok şaşıran ya da migrenin başlamak üzere olduğunu hisseden kadınlara özgü bir ifade vardı. Polaroid yere çarparken çıkan ses yüzünden irkilerek hafifçe bağırdı. O arada Meg'in ayağına takılıp dengesini kaybetti. Bay Delevan, ona doğru uzandı. O sırada hâlâ aralarında olan Meg'i de hızla itti, karısını yakaladı. Üstelik de zarif bir hareketle. Onları gören tango yaptıklarını sanırdı.

Meg on bir yaşındaydı ve babası kadar da zarif değildi. Geriye doğru giderken karnıyla masaya çarptı. Hem de çok şiddetli bir biçimde. Yaralanabilirdi. Ama bir buçuk yıldan beri bale dersleri alıyordu. Hareketleri pek zarif değilse de, dans etmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca dans yüzünden karın kasları iyice güçlenmişti. Bu yüzden yaralanmadı, ama ertesi sabah mavimsi mor çürüklerden bir çizgi oluşmuştu karnında.

Ama bu garip kaza sırasında Meg hiçbir şey hissetmedi. Yalnız ca masaya çarpınca bağırdı. Masa sallandı. Kevin'ın ilk fotoğrafında görülmesi gereken doğum günü pastası yere kaydı. Bayan Delevan daha, "Meg, iyi misin?" diyemeden yarım pasta sulu bir şapırtıyla Sun 660'ın üzerine düştü. Kremalar hepsinin ayaklarına ve duvarlardaki süpürgeliklere sıçradı.

Hollanda çikolatasına bulanmış olan vizör şimdi bir periskopa benziyordu. Hepsi o kadar...

"Mutlu yıllar Kevin!"

Kevin'le Bay Delevan o akşam oturma odasındaki kanepeye yerleşmişlerdi. Bayan Delevan içeri girip elindeki birbirlerine zımbalanmış buruşukça kâğıtları salladı. Kevin'le babasının kucaklarında açık birer kitap vardı. Ama aslında daha çok, sigara masasındaki Polaroid fotoğrafların arasında rezilce duran Sun'a bakıyorlardı. Bütün resimlerde hemen hemen aynı şey görülüyordu.

Meg önlerinde yere oturmuş, kiraladıkları bir video bandını izliyordu. Kevin hangi filmin oynadığının pek farkında değildi. Ama herkesin koşuşup bağırmasından, korku filmi olduğunu tahmin ediyordu. Megan bu tür filmlere bayılırdı. Hem annesi hem de babası bunu bayağılık sayarlardı. Özellikle Bay Delevan "işe yaramaz süprüntüler" diye tanımladığı bu filmlere deli olurdu. Ama bu gece ne karısı bir şey söyledi ne de o. Kevin, Meg'in çürümüş karnından şikâyet etmesinden dalağının parçalanmış olabileceğinden endişe ederek sorular sormasından kurtuldukları için minnet duyduklarını tahmin ediyordu.

Bayan Delevan, "İşte," dedi. "Onları çantamı ikinci arayışımda en dipte buldum." Satış makbuzlarını kocasına uzattı. "Böyle şeyleri hemen bulamıyorum. Galiba hiç kimse beceremiyor bunu. Doğa kanunu gibi bir şey bu." Ellerini beline dayayarak kocasıyla oğluna baktı. "Sizi gören de birinin kedimizi öldürdüğünü sanır."

Kevin, "Bizim kedimiz yok ki," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Tabii üzülecek bir şey bu. Ama bu sorunu çabucak çözümleriz. Penney mağazası makineyi memnunlukla değiştirir..."

John Delevan, "Bundan pek de emin değilim diyerek," fotoğraf makinesini aldı ve hoşnutsuzlukla, hatta horgörüyle baktı. Sonra tekrar yerine bıraktı. "Makine yere çarptığı zaman çatlamış. Bak görüyor musun?"

Bayan Delevan, Sun 660'a kayıtsızca bir göz attı. "Eh, Penney istediğimizi yapmazsa o zaman Polaroid Şirketi yapar. Bundan eminim. Sonuçta hataya fotoğraf makinesinin neden olmadığı belli. İlk resim de diğerlerinden farksızdı. Ve Kevin o fotoğrafı Meg makineyi masadan düşürmeden önce çekti."

Meg dönmeden, "Onu düşürmeyi istemedim," dedi. Ekranda kötü bir bebek olan Chucky, küçük bir erkek çocuğu kovalıyordu. Bebek mavi bir tulum giymişti, elindeki bıçağı sallıyordu.

"Biliyorum, hayatım. Karnın nasıl?"

Meg, "Acıyor," diye cevap verdi. "Biraz dondurma yersem yararı olur sanırım. Hiç dondurma kaldı mı?"

"Evet, sanırım."

Meg, annesine pek şirin bir tavırla gülümsedi. "Bana dondurma getirir misin?"

Bayan Delevan da nazikçe, "Hayır," dedi. "Kalk kendin al. İzlediğin bu korkunç şey de ne?"

Megan, "Adı 'Çocuk Oyunu'," diye açıkladı. "Chucky adlı bir oyuncak bebek canlanıyor. Çok hoş."

Bayan Delevan burun kıvırdı.

John Delevan ise, "Oyuncak bebekler canlanmazlar, Meg," diye itiraz etti. Ama sözlerinin bir yararı olmayacağını biliyormuş gibi bir tavırla konuşmuştu.

Meg, "Ama Chucky canlandı," dedi. "Filmlerde her şey olabilir." Bandı durdurup dondurma almak için ayağa kalktı.

Bay Delevan, karısına yakınıyormuş gibi, "Bu berbat şeyleri ne den izliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, hayatım."

Kevin bir eline fotoğraf makinesini, diğerine de fotoğrafları almıştı. On iki kadar fotoğraf çekmişlerdi. Kevin, "Makinenin değiştirilmesini istediğimden pek de emin değilim," diye mırıldandı.

Babası, ona hayretle baktı. "Ne? Tanrım!..."

Kevin biraz da kendisini savunmak istercesine, "Şey," dedi. "Ben yalnızca bu konuyu düşünmemizin yararlı olacağını söylemek istedim. Aslında bu sıradan bir kusur sayılmaz, öyle değil mi?... Yani resimlerde ışık fazla olsaydı... ya da az... veya kartlar boş çıksaydı... Ama böyle bir sonuç nasıl alınır? Yani... tekrar tekrar aynı resim nasıl çıkar? Yani... şunlara bak. Üstelik bunların hepsi de açık havada çekilmiş. Oysa biz bütün resimleri içeride çektik."

Babası, "Bu bir şaka olmalı," diye başını salladı. "Başka türlü olamaz. Şu lanet olasıca şeyi verip yerine bir başkasını almalı. Ondan sonra da olanları unutmalı."

Kevin, "Ben bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bir kez bu bir şaka olamayacak kadar karmaşık bir olay. Bir fotoğraf makinesinin arka arkaya aynı resmi çekmesini nasıl sağlarsın? Ayrıca psikoloji de yanlış."

Bay Delevan gözlerini devirerek karısına baktı. "Sıra psikolojiye geldi!"

"Evet, psikoloji!" Kevin'ın sesi kesindi. "Biri sana yaktığında patlayacak bir sigara verdiği zaman eğlenceyi izlemek için yakınından ayrılmaz. Ama annemle bana bir şaka yapmıyorsanız..."

Bayan Delevan çok belirgin bir şeyi yavaşça açıkladı... "Baban şaka yapmaktan pek hoşlanmaz, hayatım."

Bay Kevin dudaklarını birbirine bastırmış oğluna bakıyordu. Kevin belirli bir yöne doğru ilerlemeye başladığı zaman bu tavrı takınırdı. Sezgileri çok güçlüydü. Bu da adamı her zaman şaşırtıyor ve

sarsıyordu. Çocuğun bu özelliği nereden aldığını bilmiyordu. Ama kendi ailesinden almadığından emindi.

Bay Delevan içini çekerek tekrar fotoğraf makinesine baktı. Üzerinden küçük, siyah bir plastik parça kopmuştu. Vizörün ortasında da saç teli inceliğinde bir çatlak belirmişti. Bu çatlak öylesine inceydi ki, vizörü gözüne yaklaştırdığın zaman görünmez oluyordu. Çekebileceğin fotoğrafların örnekleri ise sigara masasında duruyordu. Yemek odasında da yine bir düzine kadar örnek vardı.

Fotoğraflarda yerel hayvan sığınağından kaçmışa benzeyen bir yaratık görülüyordu.

Bay Delevan, "Pekâlâ," dedi. "Bu makineyi ne yapacaksın? Yani... bu konuyu mantıklı bir biçimde düşünelim, Kevin. Hep aynı resmi çeken bir fotoğraf makinesi ne işe yarar?"

Ama Kevin'ın işin pratik yanını düşündüğü yoktu. Aslında düşünmüyordu bile. O sadece hissediyor... ve hatırlıyordu. Düğmeye bastığı zaman o beyaz flaş gözlerini kamaştırırken kafasında bir tek düşünce belirmişti: "Bu benim!..." Tam olarak ifade edilmeyen bu düşünceye çok güçlü, karmaşık duygular eşlik etmişlerdi. Çocuklar hâlâ bunların ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyordu... Ama korku ve heyecanın çok belirgin olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca... babası her zaman olaylara mantık açısından bakmasını istiyordu. Kevin'ın sezgilerini ve Meg'in Chucky adlı katil oyuncak bebeklere duyduğu ilgiyi hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Meg elinde dondurma dolu koskocaman bir tabakla gelerek videoyu tekrar çalıştırdı. Şimdi ekranda biri Chucky'yi kaynak makinesiyle kavurmaya çalışıyordu, ama bebek hâlâ bıçağını sallayıp duruyordu. "İkiniz hâlâ tartışıyor musunuz?"

"Biz bir konuyu inceliyoruz." Bay Delevan dudaklarını birbirine daha da sıkıca bastırdı.

"Evet, doğru." Meg yere tekrar bağdaş kurdu. "Her zaman öyle söylersin."

Kevin şefkatle, "Meg," dedi.

"Efendim?"

"Parçalanmış dalağınla o dondurmayı yersen bu gece feci bir biçimde ölürsün. Belki de dalağın parçalanmadı ama..."

Meg, ağabeyine dilini çıkardı, sonra da videoya döndü.

Bay Delevan, oğluna hem sevgi hem de öfkeyle bakıyordu. "Buraya bak, Kev... bu sonuçta senin fotoğraf makinen. Bu tartışma götürmeyecek bir gerçek. Onunla ne istiyorsan yaparsın. Ama..."

"Baba makinenin neden o fotoğrafı çektiğini biraz olsun merak etmiyor musun?"

John Delevan, "Hayır," dedi.

Bu kez de Kevin gözlerini devirdi. O arada Bayan Delevan iyi bir tenis maçını zevkle seyrediyormuş gibi bir kocasına bakıyordu, bir oğluna... Bu gerçeğe de yakındı. Kadın yıllar boyunca oğluyla kocasının birbirlerini bilemelerini seyretmişti. Bundan henüz bıkmamıştı da. Kadın bazen, "Acaba birbirlerine ne kadar benzediklerini bir gün anlayabilecekler mi?" diye soruyordu.

"Şey... Ben bu konuyu düşünmek istiyorum."

"İyi. Benim istediğim de şu: Yarın Penney'e giderek makineyi değiştirebilirim. Tabii bunu yapmamı istiyorsan ve onlar da çatlamış bir makinenin yerine yenisini vermeye razı olurlarsa. Ama fotoğraf makinesinin sende kalmasını istiyorsan, bence bunun bir sakıncası da yok. Ondan sonra bu konuyla bir daha ilgilenmem."

Meg, "Herhalde benim fikrimi öğrenmeyi istemiyorsunuz," diye mırıldandı.

Kevin, "Öyle," dedi.

Bayan Delevan atıldı. "Tabii istiyoruz, Meg."

Meg, "Bence bu doğaüstü bir fotoğraf makinesi," diye açıkladı. Kaşığına bulaşmış olan dondurmayı yalıyordu. "Bu bir 'Görünme'."

Bay Delevan hemen atıldı. "Çok saçma!"

Meg, "Hayır," dedi. "Hiç de değil. Yalnızca böyle açıklanabilir bu durum. Ama böyle şeylere inanmadığın için kabul edemiyorsun. Bir hayalet yanına yaklaşsa bile, yine de göremeyeceksin baba. Sen ne diyorsun, Kev?"

Çocuk bir an cevap vermedi. Veremedi. Ona yine bir flaş patlamış gibi geliyordu. Ama bu kez gözlerinin önünde değil, beyninde.

"Kev? Dünya, Kevin'ı arıyor!"

John Delevan ayağa kalktı. "Ah, Tanrım! Freddy'yle Jason'ın intikamı bu. Oğlum, doğum gününde kendisine armağan edilen fotoğraf makinesinin içinde bir hayalet olduğunu sanıyor. Gidip yatacağım. Ama önce bir şey daha söylemek istiyorum. Bence aynı şeyin resmini tekrar tekrar çeken bir makine, doğaüstü güçlerin pek sıkıcı bir belirtisi sayılır. Üstelik fotoğraflardaki hayvan da sıradan bir şey."

Kevin, "Ama..." diye mırıldandı. Resimleri, elinde ne olduğunu bilmeyen bir poker oyuncusu gibi havaya kaldırdı.

Bayan Delevan hemen, "Artık yatsak iyi olur," diye atıldı. "Meg, bu şaheseri ille de sonuna kadar görmek istiyorsan bu işi yarın sabah yapabilirsin."

Meg bağırdı. "Ama neredeyse bitiyor!"

Kevin, "Ben onunla yukarı çıkarım anne," dedi.

On beş dakika sonra, yani kötü Chucky ortadan kaldırıldığı zaman öyle de yaptı. Ama Kevin o gece rahat rahat uyuyamadı. Bir makinenin aynı resmi nasıl tekrar tekrar çektiğini düşünüp durdu. Tam dalacağı sırada kararını vermiş olduğunu da fark etti: Sun'ı bir süre daha evde tutacaktı.

Çocuk yine, *o benim,* diye düşündü ve yan dönerek gözlerini kapattı. Kırk saniye sonra mışıl mışıl uyuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Reginald "Baba" Merrill kalem kadar ince bir el fenerinden çıkan ışığı Kevin'ın Polaroid fotoğraf makinesinin üzerine tuttu. Sürüyle saat takırdayıp duruyordu. Kevin da hemen yanındaydı. Baba gözlüğünü kel kafasına doğru itmişti. Yakına bakacağı zaman o gözlüğe ihtiyaç olmuyordu.

Adam, "Hım..." diyerek feneri söndürdü.

Kevin, "Yani makinenin nesi olduğunu anladınız mı?" diye sordu.

Baba Merrill, "Hayır," dedi. "Hiçbir şeyi anlamış değilim." Kevin bir şey söyleyemeden saatler dördü çalmaya başladı. Birkaç dakika konuşmadılar.

Aslında Kevin bir türlü karar verememişti.

1. Bir Polaroid fotoğraf makinesi istemişti. Doğum gününde makineyi ona armağan etmişlerdi. Ama, kahretsin, onun istediği doğru çalışan bir makineydi!

2. Meg'in "doğaüstü" sözcüğü ilgisini çok çekmişti.

Kız kardeşi biraz kaçıktı, ama aptal değildi. Kevin, Meg'in bu kelimeyi kayıtsızca ya da düşüncesizce kullanmadığından da emindi.

O tuhaf resimleri gördükleri zaman hepsinin de aynı şeyi düşünmeleri gerekirdi. Ama içlerinden yalnızca Meg cesaretle aklından geçeni söyleyebilmişti.

Kevin ikinci günün sonunda en çok saygı duyduğu öğretmenine gitmişti. Baker'a... Ona fotoğraf makinesi tamir eden birini tanıyıp tanımadığını sormuştu.

"Yani... fotoğrafçılarda çalışan kimseler gibi değil," diye açıklamıştı. "Daha çok... şey... düşünceli bir adam."

Bay Baker, "Yani bir tür filozof mu?" demişti. Kevin'ın ona saygı duymasının bir nedeni de böyle sözler söylemesiydi. Zekice bir laftı bu: "Bir fotoğraf bilgini mi?

Kevin kurnazca, "Çok şey görmüş bir adam..." demişti.

Bay Baker başını sallamıştı. "Baba Merrill."

"Kim?"

"Emporium Galorium'un sahibi."

"Ya? Şu yer."

Bay Baker gülmüştü. "Evet, orası. Yani... bazı şeyleri düzeltebilecek birini arıyorsan oraya gitmelisin."

"Evet, galiba öyle birini arıyorum."

"Dükkânda hemen her şey var!"

Kevin da aynı fikirdeydi. Haftada belki on, on beş kez oradan geçiyordu. Dükkân tavana kadar türlü eşyayla doluydu. Bunların çoğu da makine ile çalışıyordu. Annesi dükkândan, "Eskici," diye söz ediyordu. Babası ise, "Bay Merrill yazı geçirmeye gelen insanları soyarak para kazanıyor," diye söyleniyordu. O yüzden Kevin dükkâna hiç gitmemişti.

Bay Baker, "Dükkânda hemen her şey var," diye tekrarlamıştı. "Eşyaların çoğunu o tamir etmiş. Bay Merrill bir köy-filozofu tavrıyla insanları aldattığını sanıyor. Yani... gözlükleri yukarı itiyor, özdeyişler söylüyor. Onu tanıyanlar bir şey demiyorlar. Buna kimsenin cesaret edebileceğini de sanmıyorum."

"Niçin? Ne demek istiyorsunuz?"

Bay Baker omzunu silkmişti. Tuhaf bir biçimde hafifçe gülümsüyordu. "Baba... yani Bay Merrill'in bu kentte hemen her işte parmağı var. Gerçeği bilseydin şaşırırdın, Kevin."

Kevin'ı bu konu ilgilendirmiyordu. Onun bilmek istediği bir tek şey vardı. "Ona Baba mı diyeceğim?" diye sormuştu. "Yoksa Bay Merrill mi?"

Bay Baker ciddi ciddi cevap vermişti. "Galiba adam kendisini baba diye çağıran altmış yaşından küçük kimseleri öldürüyor."

Ve işin garibi Kevin, Bay Baker'ın pek de şaka etmediğini sezmişti.

Saatlerin sesleri hafiflerken, "Demek anlayamadınız?" diye mırıldandı. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun nedenini de bilmiyordu. Sanki başka bir şey olacağını ummuştu. Baba Merrill'in bir yayı çıkararak, "İşte bu..." diyeceğini. "Düğmeye her basışında resimde köpeğin belirmesine neden olan nesne bu. Bu bir köpek-yayı. Yani kurulduğu zaman yürüyen ve havlayan o oyuncak köpeklere konulan yaylardan. Ve Polaroid Sun 660'ın yapıldığı fabrikada şakacı heriflerden biri her lanet olasıca makineye bundan bir tane koyuyor."

Böyle bir şeyi mi beklemişti?

Hayır... Ama yine de bir şeyler ummuştu.

Baba neşeyle, "Hiçbir şeyi anlamış değilim," diye tekrarladı. Arkaya doğru uzanıp mısır koçanından oyulmuş piposunu aldı. Deri taklidi keseden tütün doldurmaya başladı. "Bildiğin gibi bu makineleri parçalarına ayırmak bile imkânsız."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Baba bir kuş kadar neşeliydi. Başparmağıyla gözlüğünü çekiştirdi. Gözlük burnuna doğru kaydı. "Eskileri sökebilirdik." Yeleğinin cebinden eski tip bir kibrit çıkardı. (Yelek giyiyordu tabii.) Sağ elinin sarımsı, kalın başparmağını piponun tepesine bastırdı. Evet, bu adam yazlığa gelenleri gözleri kapalı soyabilirdi. Henüz on beşinde olan Kevin bile anlıyordu bunu. Baba Merrill'in kendine özgü bir tarzı vardı. "Polaroid Land fotoğraf makinelerini yani. Hiç o güzelleri gördün mü?"

Kevin, "Hayır," dedi.

Baba daha ilk denemede kibritin tutuşmasını sağladı. Tabii her zaman böyle olacaktı. Piposunu yaktı. Etrafa pis bir koku yayıldı.

Adam, "Ah, evet," diye mırıldandı. "Onlar, geçen yüzyılın sonunda Mathew Brady gibilerinin kullandıkları eski tip fotoğraf makinelerine benziyorlardı. Yani şunu demek istiyorum..." (Kevin, Baba Merrill'in en sevdiği cümlenin bu olduğunu öğrenmeye başlıyordu. Bu sözleri söylerken bir taraftan da düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu.) "Makineyi biraz süslediler. Krom ayrıntılar ve yanlara gerçek deriden panolar koydular. Ama bu yine de eski tiplere benziyordu. Ve onlar gibi siyah beyaz resimler çekiyordu."

Kevin istememesine rağmen ilgi duymaya başlamıştı. "Öyle mi?"

Baba, bir ağustosböceği gibi keyifle, "Ah, evet," dedi. Çerçevesiz gözlüğünün arkasında mavi gözleri ışıldıyordu. Bu ışıltı keyif anlamına da gelirdi, açgözlülük anlamına da, "Yani şunu demek istiyorum; Herkes o fotoğraf makinelerine güldü. Volkswagen, ilk kaplumbağaları çıkardığı zaman güldükleri gibi... Ama VW'leri aldıkları gibi, Polaroid Land'leri de aldılar. Bunun bir nedeni vardı."

"Fotoğraf hemen çıkıyordu."

Baba gülümsedi. "Şey... Pek de değil. Yani... fotoğraf çektiğin zaman kartonu çıkarman gerekiyordu. Ucunu tutup çekiyordun. İçinde motor yoktu. Modern Polaroid'ler gibi tuhaf bir ses de çıkarmıyordu. İnlemeye benzeyen bir ses. Sonra zamanı ayarlaman gerekiyordu."

"Zamanı mı?..."

Baba bir solucan yakalamış bir kuşun keyfiyle, "Ah, evet," dedi. "Yani şunu demek istiyorum... o günlerde öyle otomatik ayarlar falan yoktu. Kâğıdın ucunu çekiştiriyordun. O zaman uzun bir şerit çıkıyordu dışarı. Onu masaya koyuyor ve saatine bakarak altmış saniye bekliyordun. O kadar beklemediğin takdirde resim karanlık oluyordu."

Kevin saygıyla, "Vay vay vay..." diye mırıldandı.

"O bir dakika sona erdiği zaman kartonun arkasını çekip ayırıyordun. Fotoğraf onun üzerinde oluyordu. Sonra okulda kullanılan

silgilere benzeyen ufak pembe bir şeyi resmin üzerine çabucak sürüyordun. Bundan etere benzeyen bir sıvı sızıyordu..." Baba piposundan bir nefes çekti. "Öyle bir fotoğraf makinesi... Onun içinde ne olduğunu sadece Polaroid fabrikasındakiler biliyorlardı. Onlar da sırlarını açıklamıyorlardı. Ancak o fotoğraf makinesini sökebiliyordun." Bir kuşunkini andıran parlak gözlerinden birini çabucak kırptı. "O tür makineleri çok tamir ettim ben. Polaroid'i olanlar makine çalışmayınca telaşa kapılıyorlardı. Oysa çoğu zaman buna gevşek bir vidanın neden olduğunu biliyordum... Ama bu fotoğraf makinesi." Kevin'ın Sun'ına nefretle baktı. "Bunu sökemem. Tabii çekici vurduğum gibi onu kırabilirim. Ama tamir etmek?" Ellerini açtı. "Hayır, efendim."

"O halde bunu artık..." Kevin cümlesini, "... geri vermem gerekecek," diye tamamlayacaktı. Fakat Baba, onun sözünü kesti.

"Ama yanılmıyorsam bütün bunları sen de biliyordun, oğlum. Yani şunu demek istiyorum, zeki bir çocuksun. Bu makinenin açıklamayacağını da gördün sanırım. Polaroid'i bana tamir edilmesi için de getirmedin. Yanılmıyorsam bana bu makinenin ne işler karıştırdığı sormak istiyordun."

Kevin, "Bunu açıklayabilir misiniz?" diye sordu. Bütün vücudu gerilmişti.

Baba sakince, "Belki," diyerek fotoğrafların üzerine eğildi. Masada yirmi sekiz resim vardı. Yirmi yedinciyi Kevin durumu açıklamak için çekmişti. Sonuncuyu ise Merrill. "Bu resimler çekiliş sırasına göre mi dizili?"

"Hayır. Ama yine de sıralanmış sayılırlar. Bu önemli mi?"

Baba, "Öyle sanırım," dedi. "Aralarında biraz fark var, öyle değil mi? Fazla değil, biraz."

Kevin başını salladı. "Evet. Bazılarının farklı olduğunu ben de görebiliyorum. Ama..."

"İlk fotoğrafın hangisi olduğunu biliyor musun? Tabii ben bunu tahmin edebilirim. Ama zaman, para demektir, oğlum."

"Bu kolay." Kevin karışık yığının içinden bir fotoğrafı seçti. "Pasta süsünü görüyor musunuz?" Resmin beyaz kenarındaki küçük, kahverengi bir lekeyi işaret ediyordu.

"Evet..." Baba resme dikkatle baktı. Sonra çekmecesini açarak dibinde bir düğme olan bir büyüteci çıkardı. Polaroid'in üzerine eğilerek düğmeye bastı. Işıktan oluşan parlak bir daire resmi aydınlattı.

Kevin, "Çok güzel!" dedi.

"Evet..." Kevin, Baba'nın kendisini hemen hemen unutmuş olduğunu fark etti. Adam fotoğrafı incelemeye dalmıştı.

Aslında çekimle ilgili ayrıntılar o kadar tuhaf olmasaydı fotoğrafla bu kadar ilgilenmeye değmezdi. Resim berraktı ve ayrıntılar da iyice gözüküyordu. Polaroid'lerin çoğu gibi hiç de dramatik bir fotoğraf değildi bu. Ama bunda yine de bir gariplik vardı. Daha doğrusu insanda bu duyguyu uyandırıyordu. Kevin, ailesinin resmini çekmeye hazırlanırken duyduğu endişeyi hatırlıyordu. Flaş odayı aydınlattığı sırada "Bu benim," diye düşünmesini, kuyruksokumunun karıncalanması da. Çekilen resimlerin hepsi de insanda kötü duygular uyandırıyordu.

Kevin, *sanki fotoğraftan dışarıya doğru bir rüzgâr esiyor*, diye düşündü. *Hafif ama çok soğuk bir rüzgâr.*

İlk kez o zaman bunun doğaüstü bir şey olabileceği fikri Kevin'ı meraklandırmakla kalmadı, birdenbire kendi kendine, *keşke bu işi üstelemeseydim*, dedi. *Ondan korkuyorum... Onun yaptıklarından.*

Bu düşünce çocuğu kızdırdı. Kevin, Baba Merrill'in omzunun üzerinden baktı. Kararını vermişti. Ne görürse görsün ona bakacak, onu inceleyecekti. Hiçbir zaman görmezlikten gelmeye kalkışmayacaktı. Bu mümkün olsa bile... Ama çocuğun içinde üzgün bir ses, *görmezlikten gelmenin zamanı çoktan geçti...* diye fısıldıyordu. *Artık bunu başaramayacaksın. Belki de sonsuza kadar.*

Resimde, beyaz bir parmaklığın önünde duran iri siyah bir köpek görülüyordu. Ama parmaklığın boyaları dökülmeye başlamıştı. Bakımsızmış gibi bir hali vardı.

Köpek parmaklığın önünde, kaldırımda duruyordu. Arkası dönüktü. Uzun, tüylü kuyruğu yere doğru sarkmıştı. Sanki parmaklıktaki tahtalardan birini kokluyordu.

Hayvan, Kevin'a bir sokak köpeğiymiş gibi geliyordu. Bir kulağı, eski kavgalardan birinde bir yara almış gibiydi. Tüyleri uzun ve karışıktı. Dikenler takılmıştı tüylerine. Gölgesi, parmaklığın içindeki çim alana kadar uzanıyordu. Bu gölge Kevin'ın, *fotoğraf ya şafaktan hemen sonra çekilmiş ya da güneş batmadan kısa bir süre önce*, diye düşünmesine neden oldu.

Fotoğrafın en solunda otların arasında çocukların oynadığı kırmızı lastik toplara benzeyen bir şey vardı. Parmaklığın içindeydi. Etrafı ot içinde olduğu için kesin bir şey söylemek imkânsızdı.

Ve hepsi bu kadar.

Baba, büyüteci resmin üzerinde dolaştırarak, "Tanıdığın bir şey var mı?" diye sordu. Büyüteç, otların arasındakinin gerçekten bir top olduğunu ortaya çıkardı. Kevin topun ortasındaki yıldızlardan oluşan şeridi bile görebiliyordu şimdi. Böylece Baba'nın büyüteci sayesinde yeni bir şey öğrenmiş oluyordu çocuk. Biraz sonra büyüteç olmadan bir şeyi daha fark edecekti. Ama bu birkaç dakika sonra olacaktı.

Kevin, "Ah, hayır," dedi. "Tanıdığım bir şey olabilir mi ki, Bay Merrill?"

Baba sabırla, "Burada bazı şeyler var," diye mırıldandı. Hâlâ büyüteci fotoğrafın üzerinde dolaştırıyordu. "Bir köpek, bir kaldırım, boyanması ya da yıkılması gereken bir parmaklık. Bakılması gereken bir çim alan. Kaldırım iyice görünmüyor. Ama köpek belli. Onu tanıdın mı?"

"Hayır."

"Parmaklığı?"

"Hayır."

"Ya o kırmızı lastik top? Ona ne dersin, oğlum?"

"Hayır... Ama onu tanımamam gerekiyormuş gibi bakıyorsunuz."

Baba, "Hayır," dedi. "'Belki tanırsın,' dermiş gibi bakıyorum. Küçükken öyle bir topun yok muydu?"

"Hayır. Öyle bir şeyi hatırlamıyorum."

"Kız kardeşin olduğunu söylemiştin sanırım."

"Evet. Megan."

"Onun da böyle bir topu yok muydu?"

"Sanmıyorum. Meg'in oyuncaklarıyla pek ilgilenmezdim. Şu ipe bağlı toplardan vardı onda. Ama rengi daha koyuydu."

"Ya... O topları bilirim. Bu onlardan değil. Bu sizin evin önündeki çim alan olabilir mi?"

"Tanrım! Hayır." Kevin biraz alınmıştı. Evin etrafındaki çim alana o ve babası çok iyi bakıyorlardı. Koyu yeşildi bu. Dökülen yaprakların altında bile ekimin ortasına kadar öyle kalacaktı. "Zaten bahçenin etrafında parmaklık yok." Ve için için ekledi. Olsaydı bu hale gelmezdi.

Baba, büyütecin ışığını kapatıp yerine kaldırdı. Sonra da dikkatle Kevin'ı süzdü. Piposunu bir yana bırakmıştı. O yüzden dumanlar yüzünün iyice görülmesini engellemiyordu. Yaşlı adamın bakışları yine zekiceydi, ama gözlerinde o pırıltı yoktu. "Yani şunu demek istiyorum, bu evin, siz onu almadan önceki hali olamaz mı? On yıl önce..."

Kevin şaşırdı. "Ev on yıl önce de bizimdi."

"Pekâlâ. Yirmi yıl önce? Ya da otuz? Yani şunu demek istiyorum... burayı tanıdın mı? Bahçe sanki biraz yokuşmuş gibi gözükmüyor mu?"

"Bizim ön bahçe..." Kevin derin derin düşündü, sonra da başını salladı. "Hayır. Bizim bahçe dümdüz. Hatta biraz aşağıya doğru meyilli sanırım. Belki de bodruma ilkbaharlar yağışlı geçtiği zaman bu yüzden su sızıyor."

"Evet, evet, olabilir. Ya arka bahçe?"

Kevin, "O tarafta kaldırım yok," dedi. "Yanlarda da..." Duraksladı. "Fotoğraf makinemin geçmişin resimlerini çekip çekmediğini

anlamaya çalışıyorsunuz!" Çocuk ilk defa iyice korkmaya başlamıştı. Dilini damağına sürdü. Ağzında madeni bir tat belirdi.

"Sadece sordum." Baba, parmaklarını fotoğrafların yanına vurdu. Sonra da Kevin'dan çok kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi mırıldandı. "Zaman zaman önemsemediğimiz iki alet yüzünden sanki tuhaf şeyler oluyor. Bunların kesinlikle olduklarını söylemiyorum. Ama olmuyorsa bu dünya yalancılarla dolu demektir."

"Hangi aletler?"

Baba hâlâ sanki Kevin orada değilmiş gibi bir tavırla konuşuyordu. "Polaroid fotoğraf makineleri ve teypler. Teypleri alalım... Kaç kişi ölülerin seslerini banda aldıklarını iddia ediyor, biliyor musun?"

Kevin, "Hayır," dedi. Kısık sesle konuşmak istememişti ama sesi boğuk çıkmıştı. Sanki ciğerlerinde yeteri kadar hava kalmamıştı.

"Ben de öyle." Baba, tek parmağıyla resimleri karıştırdı. Bu parmağın ucu küttü, eklemleri şişmişti. Onu gören bu parmağın beceriksizce şeylere neden olduğunu sanırdı. İnsanları dürtmeye yaradığını. Masalardan vazoları düşürdüğünü. Ama Kevin, yaşlı adamın ellerine bakarken, *onun tek parmağında Meg'in bütün vücudundakinden daha fazla zarafet var*, diye düşündü. *Belki benimkinden de daha fazla.*

Kevin kendi kendine, *doğaüstü*, diyerek titredi. Bu onu şaşırttı ve üzdü. Babanın bu halini görmemiş olmasına rağmen biraz da utandırdı.

Baba, "Ama bunu yapmanın bir yolunu bulmuşlar," dedi. Sonra da Kevin, *kim*, diye sormuş gibi ekledi. "Kim mi? Kahretsin! Ne bileyim ben? Galiba onlardan bazıları "psişik araştırmacılar." Daha doğrusu kendilerine böyle bir ad veriyorlar. Ya da buna benzer bir isim. Ama bence çoğu oyun oynuyor. Partilerde Ouija levhasıyla oynayanlar gibi." Başını kaldırarak Kevin'a onu ilk defa görüyormuş gibi haşince baktı. "Senin Ouija'n var mı, oğlum?"

"Hayır."

"Hiç onunla oynadın mı?"

"Hayır."

"Oynayayım da deme." Babanın sesi daha da haşinleşmişti. "O lanet olasıca şeyler çok tehlikeli."

Kevin yaşlı adama o sözünü ettiği şeyin ne olduğunu bilmediğini itiraf edemedi.

"Her neyse!... Teybi kayıt yapması için boş bir odaya koyuyorlar. Tabii eski bir evde. Yani "Tarihi" olan bir binada. Öyle bir şey bulabildikleri takdirde. "Tarihi olan bir ev" dediğim zaman neyi kastettiğimi anlıyor musun, oğlum?"

Kevin düşünmeye çalıştı. "Şey... Hayaletler olan bir ev gibi bir şey mi?

"Eh, bu yeterli. Bu insanlar... şiddetli olaylar geçmiş olan evleri tercih ediyorlar... Ama öylesini bulamazlarsa diğerleriyle yetiniyorlar. Her neyse... Aleti boş bir odaya koyuyorlar. Ertesi gün... yani bu işi gece yapıyorlar. Özellikle gece yarısı. Ertesi gün bandı dinliyorlar."

"Boş odada kaydettikleri bandı mı?"

Baba dalgın dalgın, "Bazen..." diye mırıldandı. "Sesler duyuluyor."

Kevin yine titredi. "Gerçek sesler mi?"

Baba bütün bunları önemsemiyormuş gibi, "Genellikle böyle şeyleri hayal ediyorlar," dedi. "Ama bir, iki kez güvendiğim kimseler bana bantlarda gerçek sesler olduğunu söylediler."

"Ama siz onları hiç duymadınız değil mi?"

Baba kısaca, "Bir kere duydum," dedi. Uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra ekledi. "Bir tek sözcük. Ama bu çan sesi kadar berraktı. Bath'taki boş bir evin salonunda kaydedilmişti. Bir adam 1946'da o odada karısını öldürmüştü."

Kevin, "Neydi o sözcük?" diye sordu ama Merrill'in bunu açıklamayacağını sanıyordu.

Ancak Baba açıkladı. "Lavabo."

Kevin gözlerini kırpıştırdı. "Lavabo mu?"

"Evet."

"Ama bunun bir anlamı yok ki."

Baba sakin sakin, "Olabilir," dedi. "Yani... adamın, karısının gırtlağını kestiğini ve kanların akması için kafasını lavabonun üzerine tuttuğunu biliyorsan..."

"Ah, Tanrım!"

"Evet."

"Ah, Tanrım! Gerçekten mi?"

Baba bu soruya cevap vermek zahmetine katlanmadı.

"Bu işte bir hile olamaz mı?"

Merrill piposunun sapıyla Polaroid'leri işaret etti. "Onlarda var mı?"

"Ah, Tanrım!"

Baba, "Şimdi gelelim Polaroid'lere," dedi. Bir romanın yeni bir bölümüne geçen bir okuyucu gibi konuşmuştu. "Bazı resimler gördüm. Birtakım insanlar olan fotoğraflar. Ve birkaç kişi fotoğraf çekildiği sırada bu kimselerin orada olmadıklarına yemin ettiler. Ve bir hanımın İngiltere'de çektiği bir fotoğraf var. Ünlü bir olay bu. Kadın günün sonunda tilki avından dönen bir grubun resmini çekmiş. Fotoğrafta onları görüyorsun. Yirmi kişi kadarlar. Tahta bir köprünün üzerinden geçiyorlar. Köprünün iki yanında ağaçlıklı bir köy yolu uzanıyor. Grubun önünde yürüyenler köprüyü geçmişler bile. Fotoğrafın sağında yolun kenarında bir kadın duruyor. Uzun bir elbise ve tüllü bir şapka giymiş. O yüzden suratını göremiyorsun. Çantasını koluna almış. Hatta insan boynunda bir madalyon olduğunu bile fark ediyor ya da bir saat...

"Fotoğrafı çeken hanım resmi gördüğü zaman çok sarsılmış. Kimse şaşmamış buna oğlum. Çünkü eve dönen avcıların fotoğrafını çekmiş. Orada onlardan başkası da yokmuş. Ama resimde o kadın belirmiş işte. Fotoğrafa baktığın zaman kadının arkasındaki ağaçları hayal meyal görebiliyorsun."

Kevin, *bütün bunları uyduruyor*, diye düşündü. *Benimle alay ediyor. Ben gittikten sonra katıla katıla gülecek.* Ama aslında Baba Merrill'in öyle bir şey yapmadığının da farkındaydı.

"Resmi çeken hanım, o büyük köşklerden birinde kalıyormuş. Fotoğrafı gösterdiği zaman evin beyi düşüp bayılmış. Hikâyenin bu kısmı uydurma olabilir. Öyle gibi gözüküyor, değil mi? Ama ben o fotoğrafı bir dergide gördüm. Yanına da o adamın büyük annesinin ninesinin bir portresini basmışlardı. Hayalet o olabilirdi. Tabii kesinlikle bir şey söylemek imkânsızdı. O tül kadının suratını gizliyordu. Ama olabilirdi bu."

Kevin güç duyulacak bir sesle, "Bu da bir oyun olabilir," dedi.

"Olabilir tabii." Baba kayıtsız bir tavır takınmıştı. "İnsanlar türlü oyunlar oynamaya kalkışırlar. Örneğin yeğenim Ace." Burun kıvırdı. "Dört yıl hapis yatacak. Neden? Bir barı bastığı için. Ahmak! Oyuna kalkıştı, Şerif Pangborn da onu içeri tıkıverdi. Bu, budalaya azdır bile."

Kevin yaşına göre çok akıllıca davrandı ve bir şey söylemedi.

"Ama fotoğraflarda hayaletler belirdiği zaman... ya da birtakım kimselerin hayalet olduklarını iddia ettikleri şekiller gözüktüğünde... resimlerin Polaroid makineyle çekildiklerinden emin olabilirsin. Ve hemen her zaman bu bir rastlantı sonucu ortaya çıkıyor. Ama uçan dairelerin ya da Loch Ness Canavarı'nın resimleri... bunlar başka! Onları uyanık biri karanlık film banyo odasında hazırlıyor." Baba, Kevin'a göz kırptı. "Şimdi... bu Polaroid resimlerde bildiğin bir şey olup olmadığını sormak istiyorum."

Kevin içtenlikle, "Ama yok," diye cevap verdi ve Baba'nın yalan söylediğini sanacağına da karar verdi.

Ama Baba, ona o kadar çabuk inandı ki, çocuk sinirlendi. "Pekâlâ oğlum, pekâlâ."

Yalnızca saat tıkırtılarının duyulduğu uzun bir sessizlikten sonra Kevin, "Eh," dedi. "Hepsi bu kadar sanırım."

Baba, "Belki de değil," diye karşılık verdi. "Yani şunu demek istiyorum... benim küçük bir fikrim var. O makineyle birkaç fotoğraf daha çeker misin?"

"Ama bunun ne yararı olur? Fotoğrafların hepsi de birbirinin aynı..."

"İşte önemli olan da bu; aynı değil."

Kevin ağzını açtı, sonra da kapattı.

Baba, "Hatta film alman için biraz yardım da ederim," dedi. Çocuğun yüzündeki hayret dolu ifadeyi görünce de çabucak düzeltti. "Pek az..."

"Kaç resim istiyorsunuz?"

"Şey... kaç tane çektin? Yirmi sekiz. Öyle değil mi?"

"Evet. Öyle sanırım."

Baba bir an düşündü. "Otuz daha isterim."

"Neden?"

"Bunu sana söyleyecek değilim. Yani, hemen şimdi." Beline çelik bir zincirle bağlanmış olan ağır bir para çantasını çıkardı. Bir on dolarlık seçti. Durakladı. Buna istemeye istemeye iki birer dolarlık kattı. "Herhalde bu film masrafının yarısını karşılar."

Kevin, *evet, öyle*, diye düşündü.

"Fotoğraf makinesinin oynadığı oyun seni gerçekten ilgilendiriyorsa o zaman masrafın yarısını da karşılarsın. Öyle değil mi?" Babanın gözleri yaşlı ve meraklı bir kedininkiler gibi parlıyordu.

Çocuk, yaşlı adamın onun evet demesinden daha fazla bir şeyler beklediğini anladı. Kevin'ın onu reddetmesini aklı almayacaktı. Çocuk, *hayır dediğim takdirde bunu anlamayacak bile*, diye düşündü. İyi, anlaştık öyleyse, diyecek. *Ve sonunda ister istemez kendimi cebimde onun parasıyla kaldırımda bulacağım.*

Ve ona doğum gününde para da vermişlerdi.

Ama o soğuk rüzgârı düşünmesi de gerekiyordu. Fotoğrafların yüzeylerinden değil de, sanki ta içlerinden esen o rüzgârı. O rüzgâr ne anlama geliyordu?

Kevin bir an kararsızca durdu. Çerçevesiz gözlüklerin gerisindeki parlak gözler onu tartıp duruyorlardı. Baba Merrill bakışlarıyla, "Sana, 'İnsan mısın, yoksa bir fare misin?' diye sormayacağım," diyordu. "On beş yaşındasın. Belki on beşinde henüz bir erkek olamazsın. Ama bir fare olamayacak kadar da büyüksün. Ve bunu ikimiz

de biliyoruz. Ayrıca sen buraya dışarıdan gelmedin. Benim gibi bu kenttensin."

Kevin yalancı bir kayıtsızlıkla, "Tabii," dedi. "Herhalde filmleri bu akşam alabilirim. Fotoğrafları da yarın okuldan sonra getiririm."

Baba, "Olmaz," diye başını salladı.

"Yarın kapalı mısınız?"

Baba, "Hayır," dedi. Kevin da o kentten olduğu için beklemek zorunda kaldı. "Otuz fotoğrafı arka arkaya çekmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Galiba..."

Baba, "Bu işi öyle yapmanı istemiyorum," diye açıkladı. "Onları çektiğin yer önemli değil. Ama zamanın çok önemli olduğunu söylemeliyim. Dur bakalım. Şunu bir hesaplayayım." Biraz düşündükten sonra bir kâğıda saatleri yazdı. Kevin da bunu cebine koydu.

"Eh..." Baba ellerini ovuşturdu. Sanki iki zımpara birbirine sürtünüyormuş gibi bir ses çıktı. "Artık beni... üç gün sonra göreceksin. Öyle değil mi?"

"Evet... Sanırım."

"Herhalde pazartesi günü okuldan sonra gelmeyi tercih edeceksin." Baba yine göz kırptı. Ağır ağır, sinsice ve gurur kırıcı bir biçimde. "Böylece arkadaşların dükkâna geldiğini görmez, seni de sıkıştırmazlar."

Kevin kızararak gözlerini masaya dikti. Bir şeyler yapmış olmak için Polaroidleri toplamaya başladı. Böyle bir iş bulamadığı zaman eklemlerini çıtırdatırdı hep. İkisini de inandırmayacak bir biçimde itiraz etmek için, "Ben..." diye başladı. Sonra da duraklayarak fotoğraflardan birine baktı.

Baba, "Ne var?" diye sordu. Kevin dükkânına geleli beri ilk defa insanca davranıyordu. Ama Kevin, onu duymadı. Yaşlı adamın sesindeki hafif telaşı da fark etmedi. "Şimdi gerçekten bir hayalet görmüş gibi bir halin var, oğlum."

Kevin, "Hayır," dedi. "Hayalet görmedim. Resmi kimin çektiğini gördüm. Bu fotoğrafı gerçekten çeken kimseyi."

"Tanrı aşkına, neden söz ediyorsun sen."

Kevin bir gölgeyi işaret etti. O, babası, annesi, Meg ve Bay Merrill bunu fotoğrafta olmayan bir ağacın gölgesi sanmışlardı. Ama ağaç değildi bu. Kevin bunu şimdi anlıyordu. Ve gördüğün şey bir daha kafandan silinemezdi.

Baba, "Ne demek istediğini anlayamıyorum," diye mırıldandı. Ama çocuk, ihtiyar adamın onun bir şeyler keşfettiğini sezdiğinin farkındaydı. Ve Merrill bu yüzden sinirlenmişti.

Kevin, "Önce köpeğin gölgesine bakın," dedi. "Sonra da tekrar buna bir göz atın." Fotoğrafın sol tarafına vurdu. "Resimde güneş ya batıyor, ya doğuyor. O yüzden gölgeler iyice uzamış. Onlara nelerin yol açtığını anlamak da zor. Ama az önce fotoğrafa bakarken durumu anladım."

"Neyi anladın, oğlum?" Baba çekmeyi açtı. Galiba yine büyüteci alarak lambasını yakacaktı... Sonra durakladı. Çünkü büyütece gerek kalmamıştı. Merrill de durumu anlamıştı artık. "O bir adamın gölgesi, oğlum. Öyle değil mi?"

"Ya da bir kadının. Bunu söylemek zor. Şunlar bacakları. Bundan eminim. Ama bu pantolon giymiş bir kadının gölgesi de olabilir. Hatta bir çocuğun. Gölgeler çok uzadığı için..."

"Evet. Kesin bir şey söylemek zor."

Kevin, "Bu resmi çeken kimsenin gölgesi," dedi. "Öyle değil mi?"

"Evet."

Çocuk, "Ama bu ben değilim," diye ekledi. "Bu resim benim fotoğraf makinemden çıktı. Hepsi de öyle. Ama bu fotoğrafları ben çekmedim. O halde bu işi kim yaptı, Bay Merrill? Kim yaptı?"

Yaşlı adam dalgın dalgın, "Beni, 'Baba,' diye çağırabilirsin," dedi. Hâlâ resimdeki gölgeye bakıyordu. Çocuk göğsünün sevinçle kabardığını hissetti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kevin, pazartesi günü okuldan sonra fotoğrafları Emporium Galorium'a götürdü. Yaprakların rengi dönmeye başlamıştı artık. Çocuk on beşine basalı ise iki hafta olmuş ve o "yenilik" duygusu da kaybolmuştu. Ama "doğaüstü" olayın verdiği heyecan sürüyordu hâlâ. Ancak çocuk bunu kendisini mutlu edecek şeylerden de saymıyordu. Kevin fotoğrafları Baba'nın verdiği programa göre çekmişti. Yaşlı adamın resimleri neden öyle aralıklarla çekmesini istediğini de anlamıştı o zaman. İlk on resmi her saat başı çekmeyi unutmamıştı. İkinci onu, yüz yirmi dakika, üçüncü onu ise yüz seksen dakikalık aralarla. Yani üç saatte bir. Çocuk son birkaç fotoğrafı o gün okulda çekmişti. O arada başka bir şeyin daha farkına varmıştı, başlangıçta hiçbirinin görmesine imkân olmayan bir şeyin. Biraz belirsizdi. Ama son üç fotoğrafta belirginleşmişti. Kevin bu ayrıntı yüzünden öylesine korkmuştu ki, resimleri daha Baba'nın dükkânına götürmeden önce Sun 660'ı başından atmak istediğine karar vermişti. Hayır, onu verip yerine bir yenisini de almayacaktı. Bunu hiç istemiyordu. Çünkü o zaman fotoğraf makinesi elinden çıkacaktı. Yani onun kontrolünden. Buna razı olamazdı.

Kevin, *bu benim,* diye düşünmüştü. O düşünce sık sık kafasında beliriyordu ama aslında doğru bir fikir değildi. Yalnızca o, yani Kevin, Sun 660'ı kullandığı ve resimde beyaz parmaklığın önünde duran kara sokak köpeğinin gözüktüğü zaman durum farklı sayılırdı. Ama

gerçek böyle değildi. *Sun*'ın içinde ne tür kötü bir sihir varsa bunun yalnızca Kevin'ın kontrolünde olmadığı anlaşılıyordu. Babası da aynı (daha doğrusu hemen hemen aynı) resmi çekmişti. Baba Merrill de öyle. Hatta Meg de.

Kevin fotoğrafları teslim ederken Baba, "Onları istediğim gibi numaraladın mı?" diye sordu.

Kevin, "Evet, birden elli sekize kadar," diyerek resimlerin arkasındaki rakkamları gösterdi. "Ama bunun önemi olup olmadığını da bilmiyorum. O makineyi başımdan atmaya karar verdim."

"Başından atmak mı? Söylemek istediğin bu değil sanırım."

"Belki... Açıkçası makineyi bir balyozla kıracağım."

Baba kurnazlık dolu küçücük gözleriyle çocuğu süzdü. "Öyle mi?"

"Evet." Kevin gözlerini Baba'dan kaçırmadı. "Geçen hafta bu düşünce beni güldürdü. Ama artık gülmüyorum. Bence o fotoğraf makinesi tehlikeli bir şey."

"Şey... Haklı olabilirsin. İstiyorsan makineye dinamit bağlayarak onu parça parça da edebilirsin. Yani şunu demek istiyorum... o fotoğraf makinesi senin. Ama neden bir süre daha beklemiyorsun? Bu resimlerle yapmak istediğim bir şey var. Belki bu seni de ilgilendirir."

"Ne?"

Baba, "Bunu şimdi açıklamayacağım," diye cevap verdi. "Başarılı olmayabilirim. Ama elime bu hafta sonu bir şeyler geçebilir. Daha iyi karar vermene yardım edecek bir şeyler."

Kevin, "Ben kararımı verdim," diyerek son iki fotoğrafta ortaya çıkan ayrıntıya vurdu.

Baba, "O nedir?" diye sordu. "Ona büyütecimle baktım. Bu şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bir duygu var içimde. Bu dilinin ucuna kadar gelen, ama bir türlü bulup söyleyemediğin bir ada benziyor. Ben de o cismin ne olduğunu bulamıyorum."

Kevin, yaşlı adamın sorusunu cevaplamadı. "Herhalde cumaya kadar bekleyebilirim. Açıkcası daha fazla beklemek istemiyorum."

"Korkuyor musun?"

Çocuk kısaca, "Evet," dedi. "Korkuyorum."

"Annenle babana bundan söz ettin mi?"

"Hayır. Her şeyi açıklamadım."

"Eh... Açıklayabilirsin. Yani şunu demek istiyorum... babana açılmayı düşünebilirsin. Ben tasarladığım şeyi yaparken sen de düşünebilirsin."

Kevin, "Siz ne yaparsanız yapın," dedi. "Cuma günü makineyi babamın balyozuyla kıracağım. Hatta ben artık başka bir fotoğraf makinesi de istemiyorum. Ne Polaroid ne de diğer türden bir şey."

"Fotoğraf makinesi şimdi nerede?"

"Şifoniyerimin çekmesinde. Ve orada da kalacak."

Baba, "Cuma günü buraya gel," dedi. "Makineyi de getir. Benim şu küçük fikrimi inceleriz önce. Sonra o lanet olasıca şeyi parçalamak istersen sana balyozu elimle veririm. Para da istemem. Hatta arkada üzerine koyabileceğin bir tahta bile var."

Kevin, "Anlaştık..." diyerek gülümsedi.

"Şimdi, ailene ne söyledin?"

"Buna hâlâ karar vermeye çalışıyorum. Onları endişelendirmek istemedim. Özellikle annemi." Çocuk merakla yaşlı adama baktı. "Neden durumu babama açmayı isteyebileceğimi söylediniz?"

Baba, "Fotoğraf makineni parçalarsan baban sana kızar," dedi. "Belki bu o kadar kötü değil. Ama baban biraz aptal olduğunu da düşünebilir. Ya da tahtalar gıcırdadığı için, 'Polis!' diye bağıran evde kalmış bir kız gibi çığlıklar attığını."

Kevin biraz kızardı. Babasının "Doğaüstü olay" konusu açıldığı zaman ne kadar kızdığını hatırlamıştı. Sonra içini çekti. Makineyi parçalama konusuna bu açıdan bakmamıştı. Ama galiba Baba haklıydı. Babasının ona öfkelenmesi hoşuna gitmeyecekti. Yine de buna katlanabilirdi, ama babasının onun korkak ya da aptal olduğunu... ya da ikisini birden düşünmesi konusu başkaydı.

Baba zeki bakışlarla, Kevin'ı süzüyordu. Kevin'ın yüzündeki ifadeden çocuğun kafasından geçenleri okuyordu; bir gazetenin manşetlerini okuyan biri gibi. "Baban cuma günü akşamüzeri saat dörtte seninle burada buluşamaz mı?"

Kevin, "Bu imkânsız," dedi. "Babam Portland'da çalışıyor. Eve ancak altıda dönebiliyor."

Baba, "İstersen ona telefon edebilirim," diye mırıldandı. "Ben çağırırsam gelir."

Kevin irileşmiş gözlerle yaşlı adama baktı.

Baba yavaşça, alaycı bir tavırla güldü. "Ah, ben babanı tanıyorum. Eski günlerde tanıştık onunla. Tabii bunu açıklamak istemiyor. Sen de buraya geldiğini açıklamaktan hoşlanmadığın gibi. Bunu anlıyorum. Ama şunu demek istiyorum... babanı tanıyorum. Bu kentte çok tanıdığım var zaten. Kimleri tanıdığımı bilseydin, çok şaşırırdın, oğlum."

"Nasıl?"

"Babana bir zamanlar iyilik yaptım." Baba başparmağıyla bir kibrit çakarak piposunu yaktı. Duman yüzünden gözlerindeki ifade anlaşılamıyordu artık. Bu neşeli bir ifade miydi? Yoksa duygusal mıydı? Ya da aşağılayıcı mıydı?...

"Nasıl bir iyilik?"

Baba, "Bu onunla benim aramda..." dedi. "Bu iş de..." Masadaki fotoğraf yığınını işaret etti. "... seninle benim aramda. Ben bunu demek istedim."

"Pekâlâ... İyi ya... Babama bir şey söyleyeyim mi?"

Baba neşeyle, "Hayır," diye cevap verdi. "Sen her şeyi bana bırak." Ve Kevin Delevan bütün o dumana rağmen Baba Merrill'in gözlerinde hiç de hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Dükkândan çıkarken aklı iyice karışmıştı. Bir tek şeyden emindi: Bu iş bir an önce bitmeliydi.

Kevin gittikten sonra Baba hemen hemen beş dakika hiç kımıldamadan sessizce oturdu. Piposunun sönmesine aldırmadı. Parmaklarını masaya vuruyordu. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı.

Birdenbire piposunu bırakıp Leviston'daki bir dükkâna telefon etti. Sorduğu iki soruya da, evet, cevabını aldı. Telefonu kapadıktan sonra yine parmaklarını masaya vurmaya başladı. Aslında planladığı şey Kevin'a karşı haksızlık olacaktı. Ama anlayamadığı bir şeyin ucunu yakalamıştı. Üstelik bunun ne olduğunu anlamak da istemiyordu.

Haklı ya da haksız, Baba, Kevin'ın istediğini yapmasına da izin vermeyecekti. Aslında kendisi de ne yapacağına karar vermemişti. Ama hazırlıklı olması gerekiyordu. Bu akıllıca bir şey olurdu.

Baba parmaklarını masaya vurarak, "Çocuk neyi gördü?" diye kendi kendisine sordu. "Bunu benim bildiğimi... ya da göreceğimi sanıyor. Ama hiçbir fikrim yok. Belki Kevin cuma günü açıklar. Belki de açıklamaz. Ama Delevan'ı açıklamaya zorlayabilirim."

Baba bir zamanlar Bay Delevan'a dört yüz dolar vermişti. Adam bir basketbol maçı yüzünden bahse girmiş ve kaybetmişti. Karısının bu durumdan haberi yoktu. "Tabii Delevan bu sırrı biliyorsa. Bazen en iyi babalar bile çocuklarını iyi tanımıyorlar. Özellikle oğulları on beşine bastıktan sonra... Kevin on beşinde olmasına rağmen hâlâ pek toy. O yüzden babası çocuğun bütün sırlarını biliyor sanırım... Ya da onları öğrenebilir." Merrill gülümseyerek parmaklarını masaya vurmaya devam etti. Saatler yorgun yorgun çalarak beş olduğunu haber verdiler.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Baba Merrill cuma günü saat ikide dükkânın kapısında asılı olan ve üzerinde, AÇIK yazılı olan küçük levhayı çevirdi. Böylece, KAPALI, yazısı üste gelmiş oldu. Yaşlı adam eski arabasına binerek Lewiston'a gitti. Oysa bu kentten pek hoşlanmazdı. Lewiston'a ancak işini başka yerde gördüremeyeceğini anladığı zaman gelirdi. Yaşlı adam arabasını uygun bir yerde bırakarak yürümeye başladı. Çıplak kafalı, uzun boylu, zayıf bir ihtiyardı. Yine çerçevesiz gözlüğünü takmıştı. Ayağında haki rengi temiz bir pantolon, sırtında da mavi bir gömlek vardı. Bütün düğmelerini iliklemişti.

Baba Merrill birkaç dakika sonra "İkiz Kent Fotoğraf ve Video" dükkânından içeri giriyordu. Sahibini yıllardan beri tanıyordu. Adam, onu arka odaya davet etti. Orada birer içki içtiler.

Dükkân sahibi, "O kahrolasıca resimler çok garip," dedi.

"Öyle."

"Hazırladığım video bandı ise daha da garip."

"Bundan eminim."

"Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Evet."

"Kahrol, emi!" İki adam kahkahalarla güldüler. Yaşlılıktan kahkahaları tizleşmiş, gıdaklamaya dönüşmüştü.

Baba yirmi dakika sonra dükkândan çıkarken elinde iki şey vardı: bir video kaseti ve bir de Sun 660 fotoğraf makinesi.

Merrill dükkânına döndükten sonra Kevin'ın evine telefon etti. Karşısına John Delevan çıktığı zaman da buna hiç şaşırmadı.

Delevan hiçbir giriş yapmadan, "Oğluma bir oyun oynarsan seni öldürürüm, yaşlı yılan," dedi. Merrill, Kevin'ın üzüntüyle, "Baba!" diye bağırdığını duydu.

Baba'nın dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Pipodan sararmışlardı ve çarpıktılar. Ama yine de yaşlı adamın kendi dişleriydiler. Takma değildiler. Kevin, Merrill'i o anda görseydi, onun öyle göründüğü gibi tatlı bir ihtiyarcık olmadığını hemen anlardı. Merrill, "Yapma, John," dedi. "O fotoğraf makinesi konusunda oğluna yardım etmeye çalışıyorum. Bütün yaptığım bu." Bir süre durdu. "Bir zamanlar sana da yardım ettiğim gibi..."

Uzun bir sessizlik oldu. Gerilimli bir sessizlikti bu. John Delevan'ın söyleyecek çok şeyi olduğunu açıklıyordu. Ama oğlu odada olduğu için konuşamayacaktı.

Babanın yüzündeki o pis tebessüm iyice yayıldı. "Tabii oğlun bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Bu işin onu ilgilendirmediğini söyledim. Yani şunu demek istiyorum... Seni buraya getirmenin başka bir yolu olsaydı o konuyu açmazdım bile. Ve elimdeki şeyi görmelisin, John. Çünkü bunu görmediğin takdirde oğlunun ona aldığın fotoğraf makinesini neden parçalamak istediğini anlayamazsın..."

"Parçalamak mı?"

"... neden bu fikri doğru bulduğumu da. Şimdi... Kevin'le birlikte buraya gelecek misin, yoksa gelmeyecek misin?"

"Kahretsin! Şu anda Portland'da olmadığımı bilmiyor musun?"

Baba yıllar boyunca her istediğini yaptıran ve daha uzun süre de yaptırtacağına inanan bir tavırla, "Kapıdaki, KAPALI levhasına aldırmayın," dedi. "Sadece kapıya vurun."

"Lanet olsun! Oğluma senin adını kim verdi, Merrill?"

Baba yine insanı çileden çıkaran o sakin tavırlarıyla, "Ona bunu sormadım," diye cevap vererek telefonu kapattı. Sonra da kendi kendine, "Gelecek," diye mırıldandı. "Hepsi de gelir zaten."

Baba Merrill, Kevin'la Bay Delevan'ı beklerken Lewiston'dan aldığı Sun 660'ı kutusundan çıkardı. Kutuyu çalışma masasının yanındaki çöp sepetinin dibine gömdü. Fotoğraf makinesine düşünceli bir şekilde baktı. Sonra da film taktı. Önce kırmızı ışık yandı, sonra da yeşil. Baba biraz endişe duyduğunu fark etti ama buna şaşırmadı. *Eh,* diye düşündü. "Tanrı korkaklardan nefret eder." Düğmeye bastı. Makine o iniltiye benzeyen hafif sesi çıkardı. Sonra da fotoğrafı adeta tükürdü. Baba büyülenmiş gibi bakıyordu. "Bu makine aynı şeyi yapacak değil. Ne münasebet!" Ama yine de bütün kasları gerilmişti. Fakat resim sıradan bir şeydi. Dükkânın içini gösteriyordu. Saatleri, sicimle bağlanmış dergi destelerini, ekmek kızartma makinelerini, cep kitaplarını. Fotoğrafta ne mezarın ötesinden gelmiş kambur bir yaratık ne de bıçağını sallayan mavi tulumlu bir bebek vardı.

Baba Merrill, *fotoğraf çekmeye kalkışmamdan,* diye düşündü. *Bu olayın beni çok derinden etkilemiş olduğu anlaşılıyor.* İçini çekerek resmi de sepetteki çöplerin altına gömdü. Çekmecesini açarak küçük bir çekiç çıkardı. Fotoğraf makinesini sol eliyle sıkıca tutarak diğeriyle çekici salladı. Fazla güç harcamadı. Buna gerek de yoktu. Mercek kırıldı. Etrafındaki plastik parçalar etrafa sıçradı. O zaman Baba'nın aklına bir şey geldi. Bu sağda mıydı, yoksa solda mı? Kaşlarını çattı. Soldaydı, galiba. Ama nasıl olsa bunun farkına varmazlar. Varırlarsa da çatlağın ne tarafta olduğunu hatırlayamazlar. Her zaman hazırlıklı olmalıydı. Akıllıca bir şeydi bu.

Baba Merrill çekici yerine koyarak cam ve plastik parçalarını küçük bir fırçayla süpürdü. Sonra ince uçlu bir keçe kalemle bir çakı aldı. Kevin Delevan'ın Sun'ından kırılmış olan parçayı hatırlamaya çalışarak bir şekil çizdi. Sonra çakıyla üzerinden gitti. Sonunda makineyi masanın yanına koyarak eliyle vurdu. Makine yere düşerken o parça da koptu. Baba Merrill fotoğraf makinesini inceledi. İşte bunun da merceği çatlamış ve yanından da bir parça plastik kopmuştu. Yaş-

lı adam başını salladı, sonra da makineyi çalışma masasının altındaki koyu gölgelerin arasına sakladı. Kopmuş olan plastik parçayı bularak çöplerin arasına atmayı unutmadı.

Artık Delevan'ların gelmelerini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Baba kaseti yukarıya, yaşadığı küçük daireye çıkardı. Porno film seyretmek için aldığı videonun üzerine koydu. Oturup gazetesini okumaya başladı. Yine bir uçak kazası olmuş ve yüz elli kişi ölmüştü. "Ahmaklar, durmadan ölüyorlar! Ama bu da iyi bir şey sayılır. Böylece dünyadaki budalaların sayıları azalmış oluyor." Spor sayfasını açtı.

Beşinci Bölüm

Baba, oğul evden çıkmaya hazırlanırlarken Kevin, "Ne oldu?" diye sordu. Evde yalnızdılar. Meg bale dersine, Bayan Delevan da briç oynamaya gitmişti.

Bay Delevan sertçe, "Seni ilgilendirmez," diye söylendi. Sesinde hem öfke hem de utanç vardı. Sonra mırıldandı. "Pekâlâ. Bugüne kadar sana hiç böyle davranmadım. Bundan sonra da davranacak değilim. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım."

Kevin, "Evet," dedi. Sonra da yavaşça ekledi. "Yani şunu demek istiyorum... neden söz ettiğini anlıyorum."

"Annen bu konuyu bilmiyor."

"Ona söylemem."

Babanın ses tonu yine sertleşmişti. "Böyle söyleme. O yola sapma. Yoksa bir daha duramazsın."

"Ama sen annemin..."

Bay Delevan ceketini giydi. "Annene bu olaydan hiç söz etmedim. Bana bir şey sormadı, ben de anlatmadım. O sormazsa, sen de açıklama yapmak zorunda değilsin. Ama konu açılırsa o zaman durum değişir tabii. O zaman sen... yani biz, her şeyi açıklarız. Açılmazsa dilimizi tutarız. Olgun insanların dünyasında işler böyle yürür. Bu gerçeğe dayanabilecek misin?"

"Evet. Öyle sanırım."

"İyi. Hadi gidelim."

Yan yana bahçe yolundan ilerlediler. Rüzgâr, John Delevan'ın şakaklarındaki saçları uçuşturuyordu. Kevin endişeli bir şaşkınlıkla ilk defa babasının saçlarının şakaklarından ağarmaya başlamış olduğunu fark etti.

Bay Delevan, "Aslında bu öyle önemli bir şey değildi," dedi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Baba Merrill öyle biridir. Yani önemli işlerin adamı değildir o. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Çocuk başını salladı.

"Aslında o oldukça zengin bir adam. Ama bunun nedeni de eskici dükkânı değil. Tefeci o. Borç para veriyor. Yasaların belirttiğinden daha yüksek faizle hem de."

Şimdi, ağaçlıklı kaldırımdan kentin merkezine doğru gidiyorlardı.

Kevin, "O halde ondan neden borç alıyorlar?" diye sordu.

Bay Delevan ekşi ekşi, "Çünkü başka yerden borç para bulamıyorlar," dedi.

"Yani kredileri yok mu?"

"Öyle bir şey."

"Ama biz... sen..."

"Evet. Artık durumumuz iyi. Ama eskiden öyle değildi. Annenle evlendiğimiz zaman durumumuz hiç de iç açıcı sayılmazdı." Bay Delevan sustu ve bir süre konuşmadı. Sonra, "Bir gün... biriyle bahse girdim," diye devam etti. "O 'Celtics' takımının kazanacağına inanıyordu." Yan gözle oğluna bir göz attı. "Aslında sık sık böyle bahislere girerdik. Beş dolarına filan. O sırada annenle evleneli iki yıl olmuştu. Biliyor musun? O günlerde sigara da içerdim ben. O olaydan sonra sigarayı da bıraktım, bahse girmekten de vazgeçtim. Neyse... O Celtics taraftarı ahbapla dört yüz dolara bahse girdim. Ve tabii kaybettim. Ve ertesi gün adama o parayı ödedim."

"Ödedin mi? Bunu nasıl başardın?"

"Parayı 'Baba' Merrill'den aldım. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Baba senden ne kadar faiz istedi?"

Bay Delevan başını birdenbire oğluna çevirdi. "Merrill onu 'Baba,' diye çağırmanı mı istedi?"

"Evet. Neden?"

Adam, "O halde dikkatli ol," dedi. "Merrill bir yılan kadar sinsidir." Sonra içini çekti. "Benden yüzde on faiz aldı."

"Bu o kadar..."

Bay Delevan ekledi. "Her hafta ödenmek üzere."

Çocuğun dili tutuldu bir an. Sonra, "Ama bu yasal bir şey değil ki!..." diye bağırdı.

Bay Delevan alaycı bir tavırla, "Çok doğru..." dedi. "Dünya böyle, Kevin. Ve eninde sonunda da bizi öldürüyor."

"Ama..."

"Aması falan yok. Şart buydu. Merrill bu faizi ödeyeceğimi de biliyordu. Ve ben bu borç yüzünden gece gündüz çalışmaya başladım. Bitkin haldeydim, ama bunu annene belli etmemeye de çalışıyordum. O yüzden çok neşeliymişim gibi davranıyor, annene komik hikâyeler anlatıyordum. Ve her hafta Merrill'e elli dolar veriyordum. Bunun kırkı faizdi. Onu da ana borcun karşılığı. Sonunda borcumu ödedim." Bay Delevan derin derin içini çekti. "Artık Baba Merrill'le nasıl tanıştığımı ve ona neden güvenmediğimi biliyorsun. Cehennemde on hafta geçirdim ben. Adam alnımdan akan terleri on dolarlık banknotlar halinde topluyordu. Herhalde onları sonra benim gibi başı belaya girmiş olan başka bir ahmağa veriyordu."

"Herhalde ondan çok nefret ediyorsun?"

Bay Delevan, "Hayır," dedi. "Nefret etmiyorum. Ondan da, kendimden de. Birdenbire hastalanmıştım, işte o kadar. Durum çok daha kötü olabilirdi. Evliliğim sona erebilirdi. Sen ve Meg hiçbir zaman dünyaya gelemezdiniz, Kevin. Ya da ben durmadan çalıştığım için ölebilirdim. Ve Baba Merrill, benim hastalığımı tedavi etti. Acı bir ilaçtı, ama etkiliydi. Ben aslında adamın çalışma tarzından nef-

ret ediyordum. Bütün paramı son sentine kadar alıyor ve bir deftere yazıyordu. Gözlerimin altındaki mor lekelere, sıskalaştığım için pantolonumun üzerimden nasıl sarktığına bakıyordu. Ve hiçbir şey söylemiyordu."

Emporium Galorium'a doğru gittiler.

Bay Delevan düşünceli bir tavırla, "O bana iyilik etmiş de sayılır," diye mırıldandı. "O borç yüzünden sigara içmekten vazgeçtim. Ama Merrill'e hiç güvenmiyorum. Sen de çok dikkatli olmalısın, Kevin. Ve ne olursa olsun, bırak da ben konuşayım. Onu artık biraz tanıyorum."

Böylece baba oğul, saatlerin tıkırdadığı loş dükkâna girdiler. Baba Merrill, onları kapının yanında bekliyordu. Gözlüğünü kel kafasına doğru itmişti. Ve bir, iki oyun oynamaya da hazırdı.

ALTINCI BÖLÜM

"Eh, baba oğul, geldiniz demek?" Merrill, Delevan'lara bakarak bir büyükbaba tavrıyla, hayranlıkla gülümsedi. Sakalı yoktu ama Kevin, onun Noel Baba'ya benzediğini düşündü. Yaşlı adam ekledi. "Oğlunuz gerçekten harika, Bay Delevan, Harika!"

Delevan da, "Biliyorum," dedi. "Size geldiğini duyduğum zaman da o yüzden endişelendim. Çünkü öyle kalmasını istiyorum."

Baba Merrill hafifçe sitem etti. "Sert sözler bunlar. Üstelik kimden yardım isteyeceğini bilemediği için bana gelen bir adam..."

Bay Delevan, "O günler çok eskilerde kaldı," diye hatırlattı.

"Evet, evet. Ben de bunu demek istiyordum."

"Ama bu olay henüz sona ermedi."

"Fakat erecek." Merrill elini Kevin'a doğru uzattı. Çocuk da ihtiyar adama fotoğraf makinesini verdi. Merrill ekledi. "Hem de bugün. Bu makine bir acayip. Ama acayipliğin neresinde olduğunu bilmiyorum. Oğlunuz makineyi tehlikeli bulduğu için parçalamak istiyor. Bence o haklı. Ama kendisine, 'Babanın senin bir muhallebi çocuğu olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?' dedim. İşte o yüzden seni buraya getirmesini istedim, John..."

"Beni Bay Delevan diye çağırmanız daha hoşuma gitmişti."

"Pekâlâ." Merrill içini çekti. "Bana ısınmak niyetinde olmadığınız belli. Eskiyi unutmak da istemiyorsunuz."

"Öyle."

Kevin üzüntüyle bir babasına bakıyordu bir yaşlı adama.

"Neyse... Önemli değil." Baba Merrill'in yüzünde birdenbire soğuk bir ifade belirdi. Artık Noel Baba'ya hiç benzemiyordu. "Geçmişin gerilerde kaldığını söylediğim zaman çok ciddiydim. Ama şunu da açıklamam gerekiyor, Bay Delevan. Ben hileli iş yapmam." Bu şahane yalanı pek inandırıcı bir tavırla söylemişti. "İş iştir. Siz, bana ne istediğinizi söylediniz, ben de buna karşılık ne alacağımı. İstediğimi bana verdiniz ve böylece her şey sona erdi. Ama bu olay farklı." Ve Baba daha da şahane bir yalan söyledi. "Benim bu işte bir çıkarım yok. Bay Delevan. Ben oğlunuza yardım etmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Ondan hoşlandım." Gülümsedi ve çabucak Noel Baba'ya dönüşüverdi. Bu öyle hızlı oldu ki, Kevin biraz önceki o soğuk ifadeyi de unuttu. Hatta Bay Delevan da öyle...

Baba Merrill, Kevin'ın Sun 660'ını, çalışma masasının iyice kenarına koydu. Sonra da baba oğulu merdivenden çıkararak dairesine götürdü. Bir taraftan da, *kahretsin,* diye düşünüyordu. Çok ustayım. Yüzünde hiç de hoş olmayan bir tebessüm vardı.

O zamana kadar ne John Delevan ne de Kevin, Baba'nın özel dairesine girmişlerdi. Aslında Merrill oraya kimseyi çağırmazdı. İçerisi pisti. Duvar kâğıtları lekelenmişti. Mutfak sardalya kokuyordu ve evyeye sürüyle kirli tabak yığılmıştı. Oturma odası küçücüktü. Buraya da pipo tütününün kokusu sinmişti.

Odadaki tek yeni şey büyük bir televizyonla bir videoydu. Videonun üzerine bir kaset konulmuştu.

Baba Merrill yamru yumru kanepeyi işaret ederek, "Oturun, oturun," dedi. Televizyona doğru gidip kaseti kutusundan çıkardı.

Bay Delevan kanepeye içinde haşarat gizlendiğinden kuşkulanıyormuş gibi baktı. Sonra da istemeye istemeye kenarına ilişti. Kevin da yanına oturdu. O eski korkuyu duyuyordu hem de daha da güçlü bir biçimde.

Baba kaseti videoya koydu. "Kentte bir tanıdığım var. Fotoğrafları banda almayı başarıyor."

Kevin hafifçe kımıldadı.

Baba gülümseyerek başını salladı. "Evet. Sen o fotoğraf makinenle elli sekiz fotoğraf çektin. Her biri bir öncekinden biraz farklıydı. Tabii bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Ama ben her şeyi kendi gözlerimle de görmek istedim."

Bay Delevan, "Yani o resimleri bir film haline getirmeye mi çalıştınız?" diye sordu.

Baba, "Çalışmadım," dedi. "Bu işi yaptım. Daha doğrusu kentteki o tanıdık yaptı. Ama fikir benimdi."

Kevin mırıldandı. "Bu bir film mi gerçekten?" Babanın ne yaptığını anlamış, bunu daha önce düşünemediği için üzülmüştü. Ama daha çok meraktı duyduğu.

Baba, "Kendin bak," diyerek televizyonu açtı. "Elli sekiz resim. O tanıdıktan, onları bir saniye aralıklarla banda almasını istedim."

Kevin titredi. Babası oğluna endişeyle baktı. Ama çocuk başını salladı. "Bir şeyim yok..."

Baba Merrill, "Yani şunu demek istiyorum..." diye konuşmasını sürdürdü. "Bant sadece bir dakika kadar sürüyor. Onun için bunu dikkatle seyretmelisiniz. Hazır mısınız?"

Kevin, kendi kendine, *hayır*, dedi.

Bay Delevan, "Galiba..." diye cevap verdi. Bütün bunlardan sıkılmış gibi konuşmaya çalışmıştı. Ama Kevin onun istememesine rağmen olaya ilgi duymaya başladığını sezdi.

Baba Merrill, "Pekâlâ," diyerek videonun düğmesine bastı.

Kevin kendi kendine, *korkman budalaca bir şey*, diye tekrarlıyordu. *Budalaca bir şey. Ama bunun bir yararı olmuyordu.*

Çocuk ne göreceğini biliyordu. Çünkü Meg'le Sun 660'ın aynı resmi tekrar tekrar çekmekten başka bir şey daha yaptığını fark etmişlerdi.

Meg, "Bak," demişti. "Köpek hareket ediyor."

Kevin her zamanki gibi kız kardeşine takılacağı yerde, "Öyle gözüküyor..." diye mırıldanmıştı. "Ama bundan emin olamazsın, Meg."

Kız, "Pekâlâ olabilirsin," demişti.

Kevin'ın odasındaydılar. Çocuk yazı masasının ortasında duran fotoğraf makinesine sıkıntıyla bakıyordu. Meg masa lambasını ortaya doğru çevirmiş ve üzerinde pasta lekesi olan ilk resmi oraya koymuştu.

"Köpeğin arkasıyla fotoğrafın sağ kenarı arasındaki parmaklıkları say."

Kevin kardeşinin isteğini yerine getirmişti. Parmaklıktaki dört tahtayı görebiliyordu. Bir de beşincinin bir bölümünü. Ama köpeğin arkası bunu hemen hemen kapatıyordu.

"Şimdi de şuna bak."

Meg dördüncü Polaroid'i Kevin'ın önüne koymuştu. Ve çocuk beş çubuğu iyice gördüğünü fark etmişti. Altıncının da yarısını.

Onun için de şimdi ne göreceğini tahmin ediyordu. Gerçekten de öyle oldu. Ama fotoğraflar yine de onları büyüledi. Özellikle de Baba Merrill'i. Bandı üç kez izlediler.

Kevin'ın Polaroid fotoğrafları tuhaf biçimde bir filme dönüşmüştü sanki.

İlk yirmi sekiz saniyelik sürede kara sokak köpeği belli belirsizce sarsılarak parmaklığın önünden yürüdü. Beş, altı ve sonra yedi çubuk ortaya çıktı. Köpek durup birini kokladı. Sonra parmaklığa doğru yürüdü tekrar. Kevin o sırada daha önce fark etmediği bir şeyi gördü: Resmi çeken kimse hayvanın çerçevenin içinde kalmasına dikkat etmiş ve bunun için de fotoğraf makinesini hafifçe çevirmişti. Köpek yine parmaklığı kokluyordu. Sonra başını kaldırdı. Sağlam kulağı dikleşti. Bir kavga sırasında yaralanmış olan diğer kulağı da aynı şeyi yapmaya çalıştı. Tabii hiç ses duyulmuyordu. Ama Kevin köpeğin homurdanmaya başladığını sezdi. Hayvan bir şeyi ya da birini fark etmişti. Kimi ya da neyi?...

Kevin önce bir ağacın gölgesi sandıkları lekeye baktı. Ve durumu anladı.

Köpek başını çevirmeye başladı... Fotoğrafı çeken kimseye doğru... Önce düşük kulağı suratını ve hatta başının biçimini bile gizliyordu. Sonra akı kirli siyahımsı, kahverengiye çalan bir göz gördü. Bunu hayvanın ağzı izledi. Dudakları hafifçe gerilmişti, havlamaya ya da hırlamaya hazırlanıyormuş gibi. Ve en sonunda suratın dörtte üçü ortaya çıktı. Korkunç bir surattı bu. En hain bir köpeğinkinden daha da dehşet verici bir şey. Hayvanın burnundaki beyaz lekeler onun artık pek genç olmadığını gösteriyordu. Bandın sonunda köpeğin dudaklarının iyice gerilmiş olduğu anlaşılıyordu. Hatta resimde dişe benzeyen bir beyazlık da vardı. Kevin bunu ancak bandı üçüncü defa izlerken fark etti. Ama onu asıl etkileyen köpeğin gözü oldu. Öldürmeye hevesli bir hayvanın gözüydü bu. Başı boş bir köpekti. Ve isimsizdi. Kevin erkek kadın ya da çocuk hiçbir insanın ona isim vermediğinden emindi. Öylesine dalmıştı ki, Baba Merrill konuşmaya başladığı zaman az kalsın haykıracaktı.

"Bu fotoğrafları çeken adam... Yani şunu demek istiyorum... bu fotoğrafları biri çektiyse, ona ne oldu dersiniz?" Baba son fotoğrafı dondurmuştu.

Köpek aptalca bir öldürme isteğiyle dolu gözlerle öfkeli öfkeli onlara bakıyordu. Hayır, bu istek aptalca değildi. İnsanı dehşete düşüren de buydu işte. Ayrıca kimsenin Baba'nın sorusunu cevaplamasına da gerek yoktu. Bu andan sonra neler olacağını anlamak için yeni fotoğraflar çekilmesi de gerekmiyordu. Köpek bir şey duymuştu. Kevin bunun ne olduğunu biliyordu. Hayvan, Polaroid'in o iniltiye benzeyen sesini işitmişti.

Diğer resimler hayvanın döndüğünü gösterecekti. Sonunda köpek bütün çerçeveyi dolduracaktı.

Saldırmak üzere olan o köpek.

Mümkün olduğu takdirde karşısındakini öldürecek olan o köpek.

Kevin kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle, "Köpek fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor sanırım," dedi.

Baba, garip bir tavırla güldü.

Bay Delevan, "Filmi tekrar sarın," diye rica etti.

Baba. "Hepsini yeniden görmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır. Son on saniye kadarını."

Merril bu isteği yerine getirdi. Kevin, "Burada durun!" diye bağırmak istedi. "Durun artık! Bu kadarı yeter! Durun ve gidip fotoğraf makinesini kıralım!" Çünkü başka bir şey daha vardı. Kevin'ın düşünmek istemediği bir şey. Ama çok geçmeden onu düşünmeye de başlayacaktı. İstesin istemesin bunu yapacaktı.

Bay Delevan, "Bir kere daha," dedi. "Bu sefer kare kare görelim. Bunu yapabilir misiniz?"

Baba başını salladı. "Tabii. Bu kahrolasıca makine çamaşır yıkama dışında her şeyi yapıyor."

Bu sefer resimleri tek tek incelediler. Köpeğin başı dönmeye başladı. Biraz sonra o hiç de aptalca olmayan, amansız gözü göreceklerdi.

Bay Delevan, "Şu nedir?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Hangisi?" dedi. Sanki çocuğun birkaç gün önce konuşmaktan kaçındığı şeyin bu olduğunu anlamamış gibi. Kevin'ın fotoğraf makinesini kırmaya kesinlikle karar vermesine neden olan şeyin.

Bay Delevan, "Köpeğin boynunun altındaki şey," diyerek işaret etti. "Hayvanın boynunda tasma yok. Ama yine de önde bir sicim ya da ince ipe takılı bir şey sallanıyor."

"Bilmem..." Baba pek sakindi. "Belki bunu oğlunuz biliyordur. Gençlerin gözleri biz ihtiyarlarınkinden daha keskin olur."

Bay Delevan, oğluna döndü. "Onu seçebiliyor musun?"

"Ben..." Kevin durakladı. "Çok küçük bu." Yalan söylemek istememiş, durumu böyle idare etmeye çalışmıştı. Aslında hayvanın boynundaki şeyi gerçekten de iyice göremiyordu. Ama yine de onun ne olduğunu biliyordu. Bir tahmindi ama, kalbi de katılıyordu buna.

Eğer yanılmıyorsa, o fotoğraf makinesinin gerçekten ortadan kaldırıl ması gerekiyordu. Gerçekten...

Baba Merrill'in aklına o zaman dâhice bir fikir geldi. "Asıl fotoğ raflar aşağıda. Onları ve büyütecimi getireceğim."

Kevin, "Biz de sizinle aşağıya inelim," dedi. Yaşlı adamın hiç is temediği bir şeydi bu.

Ama Delevan söze karıştı. "Son fotoğraflara büyüteçle baktıktan sonra filmi tekrar görmek isteyebilirim..."

Baba, "Bu iş bir dakika bile sürmez..." deyip babayla oğul daha itiraz edemeden odadan fırladı.

Kevin da o istemediği şeyi düşünmeye başladı. Polaroid fotoğraf- lar ikiboyutluydular tabii. Ama köpek dışında. Köpek öyle yamyassı bir görüntü değildi. Üçboyutlu gibiydi.

Kevin, o bir Polaroid köpek değil, diye düşündü. Polaroid fotoğraf ma kinelerinin resimlerini çektikleri dünyadan da olmadığı gibi. Bu delice bir düşünce. Ama bunun doğru olduğundan da eminim. O halde bu ne anlama geliyor? Neden fotoğraf makinem arka arkaya bu hayvanın resimlerini çeki yor?... Köpeğin fotoğrafını çeken, Polaroid erkek ya da Polaroid kadın kim? O adam ya da kadın köpeğin farkında mı? Ama bu üçboyutlu köpek, ikiboyutlu bir dünyaya düşmüşse belki de o adam ya da kadın hayvanı göremiyor. Za manın dördüncü boyut olduğunu söylüyorlar. Ama biz onu göremiyoruz. Hatta onun geçtiğini bile gerçekten anlayamıyoruz...

Ama bütün bunların hiç önemi yok. Asıl önemli olan şu: O köpek neden benim fotoğraf makinemin içinde?

Benden istediği bir şey mi var? Yoksa bunu herhangi bir kimseden mi istiyor? Evet, bu olabilir... Olabilir ama köpeğin boynundaki o şey... Tasma olmayan o şey... Bunun yalnızca benimle ilgisi var. Kevin Delevan'la, bir başkasıyla değil. Köpek bana bir şey yapmak mı istiyor? Bunun cevabı evetse o zaman diğer şeyleri unutabilirim. Çünkü... Kahretsin!... köpeğin ne yap- mak istediği o kadar açık ki. Bu onun bulanık gözünden anlaşılıyor. Dudak- larını gererek dişlerini göstermeye başlamasından da. Köpek iki şey istiyor.

Önce kaçmayı.

Sonra da öldürmeyi.

Orada elinde fotoğraf makinesi olan bir kadın ya da adam var. Belki onlar köpeği görmüyorlar bile. Eğer öyleyse hayvan da onları göremiyor demektir. Ama köpek gerçekten üçboyutluysa, belki o zaman dışarıya bakabiliyor. Ve benim fotoğraf makinemi kimin kullandığını da fark ediyor. Belki de hedefi ben değilim. Sadece benim Polaroid'imi kullanan biri.

Ama... köpeğin boynundaki şey. Buna ne dersin?

Kevin hayvanın kinci bir pırıltının aptal olmaktan kurtardığı o koyu renk gözlerini düşündü. Makineyle her resim çekilişinde köpek daha da yaklaşacak. Sonunda... e, sonunda ne? Dışarı fırlamanın bir yolunu mu bulacak?

Kevin, "Ama bu aptalca bir fikir," diye söylendi. "Hiçbir mantığa da uymuyor."

Babası daldığı düşüncelerden uyandı. "Aptalca olan nedir?"

Kevin, "Hiç," dedi. "Ben sadece düşünüyor..."

Birdenbire Baba Merrill'in aşağıda üzüntü, öfke ve hayretle bağırdığını duydular. "Kahretsin! Kahretsin!..."

Kevin'le babası şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Bay Delevan ayağa kalktı. "Gel gidip ne olduğuna bakalım. Aşağıya yuvarlanıp kolunu kırmadığını umarım. Aslında, bir yanım bunu istiyor ama... biliyorsun."

Çocuk kendi kendine, "Ya Baba fotoğraflar çektiyse?" dedi. "Ya köpek şimdi oradaysa?"

Ama yaşlı adamın sesinde korku olmadığını fark etmişti. Ancak babasının peşinden aşağıya inerken yine de korkuyordu Kevin. İkisi... üçü için korkuyordu.

Baba Merrill aşağıya inerken pek mutluydu.

Aslında gerektiğinde iki fotoğraf makinesini babayla oğulun gözleri önünde değiştirmeye karar vermişti. Ama böylesi daha iyiydi.

Yaşlı adam hemen çalışma masasına gitti. Eğilerek Sun 660'ı sakladığı yerden aldı. Kevin'ın makinesini masanın çekmesine kilitledi.

Sonra da öteki Polaroid'i masadan itiverdi. Ve babayla oğulun duyabilecekleri kadar yüksek sesle, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Kahretsin!..." Sonra da yüzünde üzgün bir ifadeyle Delevanların gelmelerini bekledi.

Kevin, "Baba?" diye bağırdı. "Bay Merrill? Bir şeyiniz yok ya?"

Yaşlı adam, "Yok, yok," dedi. "Sadece gururum kırıldı. Galiba o fotoğraf makinesi uğursuz. Yani şunu demek istiyorum... büyüteci çekmeden almaya çalışırken kahrolasıca makine yere yuvarlandı. Ama bu sefer daha kötü zarar gördü sanırım. Üzgün olduğumu söylemem gerekip gerekmediğini de bilemiyorum. Yani... sen aslında..." Makineyi özür dilercesine Kevin'a uzattı.

Kevin makineyi alıp kırık merceğe ve etrafındaki parçalanmış plastik levhaya baktı. "Hiç zararı yok. Ben zaten bunu parçalamak niyetindeydim."

"Eh, demek ki seni bu zahmetten kurtardım."

Kevin, "Yalnız..." diye başladı.

"Evet, evet... İyice emin olmak istiyorsun."

Kevin, babasına baktı. "Arkada bir tahtası olduğunu söyledi baba..."

"Arkada çok iyi bir balyozum da olacak. Tabii biri onu çalmadıysa."

"Sence bunun bir sakıncası var mı, baba?"

"Makine senin Kev." Bay Delevan, Baba Merrill'e kuşkuyla bir göz attı. "Ama bu senin kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa o zaman doğru karar verdin demektir."

"İyi." Kevin'a omuzlarından çok ağır bir yük kalkmış gibi geldi. Hayır, kalbinin üzerinden kalkmıştı bu ağırlık.

Baba, "Size bu makinenin parasını ödemem gerekiyor sanırım, Delevan," dedi. Ama aslında Bay Delevan'ın nasıl bir tepki göstereceğini biliyordu.

Bay Delevan, "Hayır, hayır," diye karşı koydu. "Şu makineyi parçalayalım ve olanları da unuta..." Durakladı. "Az kalsın unutu-

yordum. O son birkaç fotoğrafa sizin büyütecinizle bakacaktık. Köpeğin boynundakinin ne olduğunu anlamak istiyorum. Nedense bu bana tanıdık bir şeymiş gibi geliyor."

Kevin, "Bunu makineyi parçaladıktan sonra da yapabiliriz," dedi. "Öyle değil mi baba?"

"Tabii."

Merrill, "Ondan sonra fotoğrafları yakmamız da iyi olur sanırım," diye başını salladı. "Sobama atıveririz."

Kevin, "Bence bu harika bir fikir," dedi. "Sen ne dersin, babacığım?"

Delevan başını salladı. "Bence Bayan Merrill'in hiçbir çocuğu aptal değildi."

Baba Merrill esrarlı bir tavırla gülümsedi. "Eh, biz beş kardeşiz."

Baba oğul, eskici dükkânına gelirlerken gökyüzü parlak maviydi ama şimdi bulutlanmıştı. Yağmur yağacağa benziyordu.

Bay Delevan, "Bunu yapmak istediğinden emin misin oğlum?" diye sordu.

"Evet."

"Pekâlâ." Bay Delevan saatine baktı. "Yap bakalım."

Çocuk balyozu havaya kaldırdı. Sonra da fotoğraf makinesine karşı duyduğu öfkeyi fark ederek olanca gücüyle indirdi. Bir taraftan da, *balyozun makinenin üzerine inip inmemesi hiç önemli değil*, diye düşünüyordu. Bu sihirli bir şey. Ve onu kırmak da İMKÂNSIZ. Balyoz, makinenin üstüne inse bile sekecek. Daha başka bir şey düşünecek zamanı olmadı.

Balyoz, makinenin üzerine indi. Sun 660 parçalanmaktan çok patladı sanki. Etrafa siyah plastik parçaları saçıldı.

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Baba Merrill, "İşte bu kadar," dedi. "Doğrusu balyozu çok ustalıkla salladın, Kevin." Sonra yerdeki parçaları dikkatle toplamaya başlayan Bay Delevan'a döndü. "Buna hiç gerek yok. Bir çocuk haftada

bir gelip avluyu temizliyor. Biliyorum burası şimdi bile berbat halde ama o çocuk da olmasaydı... Tanrım!..."

Bay Delevan doğruldu. "Öyleyse gidip büyütecinizle o resimlere bakalım."

Baba, "İyi ya," dedi.

Kevin hatırlattı. "Daha sonra onları da yakacağız. Bunu unutmayın."

Merrill, "Unutmuş değilim," diye cevap verdi. "Onlar yakıldıkları zaman kendimi daha iyi hissedeceğim."

John Delevan, "Tanrım!" dedi. Baba Merrill'in çalışma masasının üzerine eğilmiş, sondan bir önceki fotoğrafı ışıklı büyüteçle inceliyordu. Köpeğin boynundaki şey bu resimde daha iyi gözüküyordu. "Kevin, şuna bir bak. Ve bana bunun sandığım şey olup olmadığını söyle."

Kevin, babasının isteğini yerine getirdi. Aslında o nesnenin ne olduğunu biliyordu o da başka. Sonra büyüteci Delevan'a geri vererek, "Evet," dedi. "Bu o sandığın şey..." Sesi ifadesizdi.

Baba Merrill bekledi. Ama babayla oğulun bir şey söylemeyeceğini anlayınca, "E," dedi. "Beni meraktan çatlatmayın! Kahretsin!... Nedir o?..."

Kevin bunu yaşlı adama açıklamak istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Sonra, *aptal gibi davranma*, dedi kendi kendine. *Adam ihtiyacın olduğu zaman sana yardım etti. Nasıl para kazandığından sana ne!... Ona durumu açıkla ve fotoğrafları yak. Ondan sonra da bütün bu saatler beşi vurmaya başlamadan babanla buradan çıkıp git. Yoksa o saatlerin gürültüsü yüzünden çıldırabilirsin*. Sonra yine ifadesiz bir sesle Baba'ya, "Polaroid fotoğraf makinesi bir doğum günü hediyesiydi," diye açıkladı. "Köpeğin boynundaki ise bir başka doğum günü armağanı."

Baba gözlüğünü ağır ağır kel kafasına doğru itti. Gözlerini kısarak çocuğa baktı. "Korkarım ne demek istediğini anlayamadım oğlum."

Kevin, "Bir halam var," dedi. "Daha doğrusu o annemin halası. Hilda hala. Her neyse... Hilda halanın kocası ona bir hayli para bıraktı. Annem servetinin bir milyon dolardan fazla olduğunu söylüyor. Ama cimri..." Babasının itiraz etmesi için durakladı. Ama Bay Delevan sadece ekşi ekşi gülerek başını salladı. Baba Merrill ise sesini çıkarmadan bekledi. Yaşlı adamın Castle Rock ve dolayları konusunda bilmediği hiçbir şey yoktu. Kevin konuşmasını sürdürdü. "Hilda hala üç yılda bir bize geliyor ve Noel'i bizimle geçiriyor. Biz de ancak o zaman kiliseye gidiyoruz. Çünkü Hilda hala kiliseye gitmekten hoşlanıyor. O bizdeyken bol bol küçük lahanalardan da yiyoruz. Bu sebzeyi hiçbirimiz sevmiyoruz aslında. Üstelik kız kardeşimin midesi ağzına geliyor! Ama Hilda hala o küçük lahanaları seviyor. Bu yüzden de ondan yemek zorunda kalıyoruz. Yazın okumamız gereken kitapların arasında, Büyük Beklenti adlı bir yapıt da vardı. Ondaki kadın Hilda halaya çok benziyordu. Para kesesini yakınlarının gözleri önünde sallamaktan hoşlanıyordu. Adı Bayan Havisham'dı kadının. Bayan Havisham, 'Kurbağa,' dediği zaman herkes zıplıyordu. İşte biz de sıçrıyoruz. Ailemizin geri kalan üyeleri de öyle sanırım."

Bay Delevan birdenbire atıldı. "Ah, annen Randy dayının yanında solda sıfır kalır." Sesi çok acıydı. "Hilda hala, Randy'nin evinde, 'Kurbağa,' dediği zaman bütün aile damda parende atıyor."

Kevin, Baba Merrill'e baktı. "Her neyse... Hilda hala her yıl doğum günümde bana aynı şeyi yolluyor. Yani... aslında hepsi farklı ama aynı türden şeyler."

"Ne yolluyor oğlum?"

Kevin, "Kordondan yapılmış bir boyunbağı," dedi. "Her yıl klipsi değişik oluyor. Ama boyunbağı her zaman ip gibi."

Baba büyüteci kaparak resmin üzerine eğildi. "Tanrım!" Doğruldu. "Kordondan yapılmış bir boyun bağ! Resimdeki gerçekten bu! Nasıl oldu da bunu fark etmedim?"

Kevin yine o ifadesiz sesle, "Herhalde köpeğin boynunda öyle bir şey olamayacağı için," diye cevap verdi. Babasıyla oraya geleli henüz

kırk beş dakika olmuştu. Ama çocuğa on beş yaş ihtiyarlamış gibi gö liyordu. Kafası ona tekrar tekrar, *sadece şunu hatırla,* diye tembih edi yordu. *Fotoğraf makinesi parçalandı, parça parça oldu o. Makineyi, Polaroid fabrikasında çalışan ustalar bile tamir edemezler artık.*

"Evet! Çok şükür! Çünkü bu yolun sonu artık. Seksenime basın caya kadar 'Doğaüstü' bir olayla karşılaşmayacağımı da umarım."

Bay Delevan da, "Ayrıca boyunbağı resimde pek küçük gözükü yor," dedi. "Kevin armağanı kutudan çıkardığı zaman ben de oraday dım. Tabii hepimiz hediyenin ne olduğunu biliyorduk. İşin tek esrarlı yanı klipsin bu yıl ne biçim olacağıydı. Hatta bu konuda şakalar da yaptık."

Baba tekrar fotoğrafa baktı. "Şu klipsin üzerinde ne var?"

Kevin, "Bir kuş," diye açıkladı. "Onun bir ağaçkakan olduğun dan da eminim. Ve fotoğraftaki köpeğin boynunda da bu var. Klipsin de bir ağaçkakan olan kordondan yapılmış bir boyunbağı."

"Tanrım!" Baba Merrill aslında dünyanın en usta aktörlerinden biri sayılırdı. Ama bu sefer çok şaşırmış gibi rol yapmasına hiç gerek yoktu.

Bay Delevan birdenbire fotoğrafları topladı. "Bu lanet olasıca şey leri sobaya atalım."

Kevin'la babası eve döndükleri zaman saat beşi on geçiyordu ve yağmur başlamıştı. Bayan Delevan'ın iki yıllık Toyota'sı bahçe yolun da değildi. Kadın mutfak masasına bir not bırakmıştı. Kevin kâğıdı açtığı zaman bir on dolarlık düştü içinden.

Sevgili Kevin,

Briç oynarken Jane Doyon, beni ve Meg'i, Bonanza'da yemek yeme ye davet etti. Kocası iş için Pittsburgh'a gitmiş. O da evde yalnız kalmış. Jane'e buna çok sevineceğimizi söyledim. Özellikle Meg'in. Onun büyükle rin arasına katılmaktan ne kadar hoşlandığını bilirsin. Yalnız başına yemek yemeye bir itirazın olmayacağını umarım. Neden kendin için gazoz ve pizza

ısmarlamıyorsun? Baban da eve geldiği zaman istediğini seçer. Biliyorsun o pizzanın yeniden ısıtılmasından hoşlanmıyor. Bir, iki kutu bira içmeyi isteyeceğini de biliyorsun.

Sevgiler,
Annen.

Baba oğul bakıştılar. İkisi de sessizce, *hiç olmazsa bu bakımdan endişelenmemize gerek kalmadı,* diyordu. Bayan Delevan'ın da Meg'in de adamın arabasının hâlâ garajda olduğunu fark etmedikleri anlaşılıyordu.

Kevin, "Şimdi benim..." diye başladı ama sözünü bitirmesine gerek kalmadı.

Babası, "Evet," dedi. "Git bak. Hemen, şimdi."

Kevin basamakları ikişer ikişer çıkarak odasına gitti. Şifoniyerin çekmecesini açarak Hilda halanın armağanlarını çıkardı. Yaşlı kadının on üç doğum gününde yolladığı on üç boyunbağını. Kravatları saydı. Ama şimdi burada on üç değil, on iki boyunbağı vardı. Kevin yeniden saymaya başladı. Ama sonuç aynıydı. On iki boyunbağı.

"Orada değil mi?"

Yere çökmüş olan Kevin haykırarak ayağa fırladı.

Bay Delevan kapıdan, "Affedersin," dedi. "Aptalca davrandım."

Kevin başını salladı. "Yok canım." Ölmeden önce bir insanın kalp atışlarının ne kadar hızlanması gerektiğini düşünüyordu. "Sadece... sinirlerim biraz gergin. Budalaca bir şey bu."

"Hayır, değil." Babası, ona ciddi bir tavırla baktı. "O bandı gördüğüm zaman o kadar korktum ki, elimi uzatıp ağzıma gelen yüreğimi geri itmem gerektiğini düşündüm."

Çocuk, babasına minnetle baktı.

Bay Delevan, "Boyunbağı orada değil sanırım," dedi. "Üzerinde ağaçkakan olan boyunbağı."

"Öyle. Burada değil o."

"Fotoğraf makinesini o çekmeceye mi koydun?"

Kevin başını ağır ağır salladı, "Baba... Bay Merrill, makineyi zaman zaman dinlendirmemi söyledi. Programı da buna göre yapmıştı." Bir an aklına bir şey gelir gibi oldu, sonra bu kayboldu. "Ben de makineyi o çekmeceye koydum."

Bay Delevan yavaşça, "Tanrım..." diye mırıldandı.

"Evet..."

Baba oğul loş odada birbirlerine baktılar. Sonra Kevin birdenbire gülümsedi. Bu, güneşin bulutların arasından gözüküşünü seyretmeye benziyordu. "Baba?"

"Efendim?"

Kevin, "O işi nasıl yaptığımı hatırladım," dedi. "O balyozu öyle şiddetle salladım ki..."

Bay Delevan da gülümsemeye başladı. "... kolunun kopacağını sandım."

"Balyoz, makineye indiği zaman bir çatırtı oldu.."

"... ve parçaları etrafa saçıldı,"

Kevin, "BOOM," dedi. "Makine yok oldu."

Baba oğlu kahkahalarla gülmeye başladılar. Kevin neredeyse böyle bir olay yaşadığı için sevinecekti. Çünkü duyduğu rahatlık harikaydı.

Kevin, "Fotoğraf makinesi yok oldu, değil mi?" dedi.

Bay Delevan, "Tabii," diye cevap verdi. "Parça parça oldu. Yani şunu demek istiyorum... toz oldu o."

Çocuk ağzı bir karış açık babasına bakakaldı. Sonra deli gibi gülmeye başladı. Bay Delevan da ona katıldı. Şimdi gürültülü kahkahaları evde yankılanıyordu.

Merrill, baba oğul Delevan'lar dükkândan çıktıktan sonra arkalarından kilitledi. Çalışma masasının üstündeki dışında bütün ışıkları söndürdü. Anahtarlarını çıkarıp masanın çekmecesini açtı. Oradan Kevin'ın Sun 660'ını aldı. Fotoğraf makinesine dikkatle baktı. Bu makine hem çocuğu korkutmuştu hem de babasını. Merrill bunu çok iyi

biliyordu. Ama makine aynı zamanda onun da ödünü patlatmıştı. Hâlâ da patlatıyordu. Ama böyle bir şeyi parça parça etmek? İşte bu delilik olurdu.

Bu lanet olasıca şeyden para kazanmanın bir yolu olmalıydı.

Her zaman bir yol vardı.

Baba makineyi tekrar çekmeceye kilitledi. Bu gece uyuyacak, ertesi sabah ne yapacağına karar verecekti. Ama aslında bu konuda parlak bir fikri de vardı.

Yaşlı adam ayağa kalkıp masanın üzerindeki ışığı söndürdü. Karanlıkta dairesine çıkan merdivene doğru gitti. Bunu yapmaya o kadar alışmıştı ki, duraklamıyordu bile.

Ama sonra birdenbire durdu.

Dönüp fotoğraf makinesine bakmak için tuhaf bir istek duyuyordu. Şaşılacak kadar güçlü bir istek. Tanrı aşkına, bunu neden yapacağım? Bende o lanet olasıca şeye göre film bile yok... Zaten fotoğraf çekmek niyetinde de değilim. Başka biri fotoğraf çekerek köpeğin ilerleyişini izlemek istiyorsa bunu kendi bilir. Bana gelince... ben elimden lanet olasıca bir kamçı ve iskemle olmadan aslanlarla dolu bir kafese girmeyi tercih ederim!

"Ama yine de..."

Baba karanlıkta, kabaca, "Bırak artık," diye söylendi. Sesi kendisini şaşırttı. Yaşlı adam arkasına bakmadan yukarı çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kevin o gece sabaha karşı korkunç bir kâbus gördü. Bu öyle dehşet verici bir şeydi ki, çocuk sonradan ancak bazı bölümlerini hatırlayabildi.

Kevin rüyasında atölyelerle dolu, küçük ve kasvetli bir kente giriyordu. Serserice dolaştığı anlaşılıyordu. Çünkü sırtında bir çanta vardı. Kentin adı Oatley'di. Kevin kentin Vermont eyaletinde olduğunu sanıyordu ya da New York eyaletinin kuzeyinde bir yer. Taşları çatlamış kaldırımda bir el arabasını süren yaşlı bir adama, "Oatley'de iş bulabilir miyim?" diye soruyordu. El arabasında yiyecek yoktu. Ne olduğu anlaşılmayan şeylerle doluydu. Kevin adamın şarapçı olduğunu anlıyordu. Sarhoş, "Defol!" diye haykırıyordu. "Yaylan bakalım! Toz ol. TOZ ol! Hırsız! HIRSIZ!"

Kevin koşarak yolun karşı tarafına geçiyordu. Korkuyordu. Ama kendisini hırsız sanacaklarından değil. Onu şarapcı korkutuyordu. Yaşlı adam, onun arkasından bağırıyordu. "Burası Oatley değil! Hildas kenti! Buradan defolup git, lanet olasıca hırsız!"

Kevin o zaman burasının Oatley de, Hilda kenti de olmadığını anlıyordu. Normal adı olan bir yer değildi burası. Tamamen anormal bir kentin adı normal olabilir miydi?

Burada her şey... sokaklar, binalar, arabalar, tabelalar ve birkaç yaya... ikiboyutluydu. Her şeyin boyu ve eni vardı. Ama derinliği yoktu. Çocuk, bir kadının yanından geçiyordu. Meg'in bale öğretme-

ni yetmiş beş kilo daha alsaydı tıpkı bu kadına benzerdi. Tuhaf renkte bir pantolon giymiş olan kadın bir el arabasını itiyordu. Tekerleği gıcırdıyordu arabanın. İçi Sun 660 fotoğraf makineleriyle doluydu. Kadın, Kevin'a müthiş bir kuşkuyla bakıyordu. Tam birbirlerinin hizasına geldikleri zaman kadın birdenbire ortadan kayboluyordu. Gölgesi hâlâ oradaydı ve çocuk tekerlek gıcırtısını da duyuyordu. Ama kadın yoktu. Sonra yeniden beliriyor ve yamyassı suratında müthiş bir kuşkuyla yine Kevin'a bakıyordu. Kevin onun kaybolmasının nedenini anlıyordu. Her şeyin dümdüz, ikiboyutlu olduğu bir dünyada "yan görüntü" yoktu. Olamazdı.

Kevin, *burası Polaroid kenti*, diye düşünüyordu. Hem rahatlıyor, hem de korku duyuyordu. Ve bu da yalnızca rüya gördüğümü gösteriyor.

Kevin sonra o beyaz parmaklığı, köpeği ve kaldırımın kenarında duran fotoğrafçıyı görüyordu. Adam çerçevesiz gözlüklerini kel kafasına doğru itmişti. Baba Merrill'di.

Bu ikiboyutlu Polaroid Baba gözünü vizörden ayırmadan, "Eh, oğlum," diyordu. "Sonunda onu buldun. İşte şuradaki o köpek. Schenectady'de çocuğu parçalayan hayvan. Yani şunu demek istiyorum... senin köpeğin o."

Sonra Kevin birdenbire uyandı. Haykırmış olmasından korkuyordu. Ama önce rüyayı değil de, yerinde olup olmadığını düşündü. Tabii odasındaydı. Ama yine de ters bir şey vardı.

Çocuk, "Budalaca bir rüya bu," dedi. "Neden artık o konuyu unutmuyorsun? Her şey sona erdi. Fotoğraflar yakıldı. Elli sekizi de. Ve fotoğraf makinesi de par..." Birdenbire durakladı. Kafasında bir an bir düşünce belirdi. Bu çocuğa tersliğin nerede olduğunu açıklıyordu. Ama sonra kayboldu. Kevin, "Henüz hiçbir şey sona ermedi," dedi. "Çünkü..."

Ama sonra birdenbire uykuya daldı. Rüya da görmedi. Sabah kalktığı zaman kâbusu pek hatırlamadı bile.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Baba Merrill, Kevin Delevan'ın Sun 660 fotoğraf makinesini eline geçireli iki hafta olmuştu. Adamı sinirlendiren, öfkelendiren ve gururunu kıran iki hafta. Castle Rock'ta, *oh olmuş,* diyecek kimseler vardı. Ama tabii durumu bilen yoktu. Bu da Merrill'i bir dereceye kadar teselli ediyordu.

Ama DELİLER'in onu böyle kötü bir biçimde hayal kırıklığına uğratacakları kimin aklına gelirdi?

Bu insanın, *acaba kaçırmaya mı başladım,* diye düşünmesi için yeterliydi.

Tanrı korusun!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Baba Merrill eylülde Polaroid'i satıp satınayacağını düşünmek zahmetine bile katlanmamıştı. Önemli olan bunu ne kadar çabuk yapabileceği ve kaç para alacağı sorularıydı. Delevanlar "Doğaüstü" sözcüğünü kullanıp durmuşlardı. Baba Merrill onların bu hatasını düzeltınemişti. Ama adam psişik araştırmacıların bu olayı "Doğaüstü" değil "paranormal bir fenomen" diye tanımlayacaklarını biliyordu. Yaşlı adamın bu konuda bilgisi vardı. Bunun bir nedeni de Baba'nın DELİLERİM diye tanımladığı kimselerdi.

Bu Deliler pahalı aygıtlarla boş odalarda ses kayıtları yapıyorlardı. Onların Quija tahtaları vardı ve onları kullanmakla kalmıyor, "diğer dünya"daki "rehber ruhlar"la da konuşuyorlardı. Bu rehberler onların dostlar, akrabalar, kraliçeler, ölmüş olan rock and roll şarkıcıları ve hatta dünyanın en kötü insanlarıyla bağlantı kurmalarını sağlıyorlardı. Baba, Vermont'taki bir Deli'nin haftada iki defa Hitler'in ruhuyla konuştuğunu biliyordu. Hitler, ona, "Beni boşuna suçluyorlar," demişti. "Ben 1943'ün ocak ayında barış çağrısı yaptım. Ama Churchill denilen köpek beni reddetti." Hitler kadına Paul Newman'ın aydaki bir mağarada doğmuş bir "uzaylı" olduğunu da açıklamıştı.

Sonra Massachusetts'te, Dunwich'te bir adam vardı. Baba, ona doksan dolara "ruhları çağıran borazan" diye adlandırdığı bir şeyi satmıştı. Adam borazanı Dunwich mezarlığına götürmüştü. Herhalde orada pek kötü bir şey de duymuştu. Çünkü altı yıldan beri akıl

hastanesindeydi. İyice çıldırmıştı. Mezarlığa girdiği zaman saçları simsiyahken bir gecede iyice ağarmıştı.

Baba böyle pek çok DELİ tanıyordu.

Ve şimdi onlardan yararlanmasının zamanı da gelmişti. Bu insanlar Kevin Delevan'ın Sun 660'ı için çok para verebilirlerdi.

Reginald Marion "Baba" Merrill'in dolabında üzerinde DELİLER yazılı bir dosya yoktu. Zaten adamın dolabı olduğu da söylenemezdi. Baba'nın dosyaları kafasının içindeydi. Onun gibi işler çeviren bir insan için de en uygunu buydu. Merrill yıllar boyunca sekiz ZIRDELİ'yle iş yapmıştı. Bunlardan en zengini artık işi bırakmış olan bir endüstri kralıydı. Adam kıyıdan on sekiz kilometre ötedeki özel adasında yaşıyordu. McCarty adındaki bu adam deniz teknelerinden hoşlanmıyordu. Gerektiği zaman da özel pilotu onu istediği yere uçuruyordu.

Baba, 28 Eylül'de McCarty'yi görmeye gitti. Yani Kevin'ın fotoğraf makinesini ele geçirdiğinin ertesi günü. (Yaşlı adam bunu hırsızlık saymıyordu. Ne de olsa çocuk makineyi kırmayı planlıyordu.) Baba Merrill milyonerin özel uçağıyla adaya yaptığı yolculuk sırasında çok rahatsız oldu, ama başka çare de yoktu.

Cedric McCarty, Baba'yı evinin kapısında bekliyordu. Merrill'in Noel hindim diye düşündüğü milyoner heyecan ve beklentiyle gülümsüyordu. Baba, ona, "Size şimdiye kadar rastladığım şeylerin en garibini göstereceğim," diye söz vermişti. Şimdi Cedric McCarty'nin çok sabırsızlandığı anlaşılıyordu. Baba, onun laf olsun diye fotoğraf makinesine çabucak bir göz atacağını ve sonra da parayı sayacağını düşünüyordu. Ama yaşlı adam kırk beş dakika sonra adadan dönerken o kadar düşünceliydi ki, uçağın sarsıntısını bile fark edemedi.

Baba, DELİ'nin fotoğrafını çekmişti. DELİ de onun. Flaş patladığı zaman Merrill bir şey duyduğunu da sanmıştı. O kara köpeğin hafif, kötü homurtusu muydu bu? Yoksa buna hayal gücü mü neden olmuştu?

Emekli harika işadamı ve olağanüstü Deli Cedric McCarty resimlerin belirginleşmesini de çocuksu bir heyecanla beklemişti. Ama sonra fotoğraflara bakmış, yüzünde alaycı ve hatta belki de Baba'yı aşağılayan bir ifade belirmişti. Elli yıldır insanları soyan Merrill de Cedric McCarty'nin fotoğraf makinesini almayacağını anlamıştı.

"Ama neden?"

"Kahretsin! Neden?"

Babanın çektiği resimde, Kevin'ın fark ettiği beyazlık bir diş halini almıştı. Sivri, iri bir diş halini. McCarty'nin çektiğinde ise diğer dişler belirmeye başlamıştı.

Baba, *kahrolasıca köpek,* diye düşünmüştü. Bu koskoca dişlerle dolu ağzı bir ayı kapanına benziyor. Birdenbire köpeğin bir insanın kolunu kaptığını görür gibi olmuştu. Hayvan bu kolu ısırmıyor ya da yemiyordu. Onu parça parça ediyordu.

Sonra istediğin zaman saatlerce uğraşarak Ned Amca'nın ruhunu çağırmaktan kaçınmayan Olağanüstü Deli ortadan kaybolmuş, onun yerini Amerika'nın en zengin adamlarından sayılan gerçekçi bir işadamı almıştı. İş Psişik Fenomen'e geldi mi zırdelinin tekiydi McCarty. Ama onun dışında tam bir köpekbalığıydı. Baba Merrill gibilerin çamurlu bir birikintide yüzen kurbağa yavrularına benzemelerine neden olan bir canavar.

McCarty, "Çok ilginç," diyordu. "Özellikle iki fotoğraf arasında zaman farkını gösteren küçük işaretler. Nasıl çalışıyor bu? İçinde bir fotoğraf makinesi daha mı var?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

McCarty kendi kendisine konuşuyordu. "Hayır, içinde bir fotoğraf makinesi olamaz. Herhalde bir rulo var. Evet, bir rulo. Bunun üzerine yarıklar yapılmış." Bir çocuk gibi keyiflenmişti. Ama sonra yüzündeki ifade birdenbire değişmişti. "Joe, sizi uçakla geri götürecek." Sesi de buz gibiydi. "İşinizi biliyorsunuz, Bay Merrill. Bunu itiraf ediyorum. Ama bu sefer haddinizi aştınız. Beni uzun süre kan-

dırmayı başardınız. Peki, beni ne kadar kazıkladınız? Bana sattıklarınızın hepsi de böyle uydurma şeyler miydi?"

Baba, inatla yalan söylemişti. "Sizi hiçbir zaman kazıklamadım. Hakkım olmayan bir tek kırmızı senti bile almadım. Ben size hakiki olduklarına inandığım şeyleri sattım. Aynı şey bu fotoğraf makinesi için de geçerli."

McCarty, "Midemi bulandırıyorsunuz," demişti. "Size güvendiğim için değil. Ben başka sahtekârlara da güvendim. Paramı aldığınız için de değil. Size önemli bir para vermedim sonuçta. Midemi bulandırıyorsunuz çünkü psişik fenomenin incelenmesini sizin gibiler engellediler. Bunun deliler ve ahmaklara göre bir şey olduğunun düşünülmesine yol açtılar. Tek tesellim şu: Sizin gibiler er geç fazla ileri giderler. Açgözlülüğünüz tutar ve şunun gibi gülünç bir şeyi yutturmaya kalkışırsınız. Hemen gitmenizi istiyorum, Bay Merrill."

Baba, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, titreyen elinde bir kibrit tutuyordu. McCarty parmağıyla işaret etmişti. Buz gibi gözleri yüzünden parmağı insana bir tabancanın namlusuymuş gibi geliyordu. "O pis kokulu şeyi burada yakmaya kalkışırsanız, Joe, onu ağzınızdan çekip alır. Yanan tütünleri de pantolonunuzun arkasına boşaltır. O sıska kaba etlerinizin yanmasını istemiyorsanız hemen..."

Baba Merrill koyun melemesini andıran bir sesle, "Neniz var sizin, Bay McCarty?" demişti. "Bu fotoğraflar makineden develope edilmiş biçimde çıkmadılar. Gözünüzün önünde belirginleştiler."

McCarty soğuk soğuk, "On iki dolarlık kimya takımı olan bir çocuk bile bu maddeyi oluşturabilir," diye cevap vermişti. "Bu Polaroid fabrikasındakilerin kullandıkları katalizör–sabitleştirici değil. Ama ona yakın bir şey. Fotoğrafları çekiyor ve karanlık odada üzerlerine o sıvıyı sürüyorsunuz. Fotoğrafları kuruduktan sonra makineye takıyorsunuz. Bunlar fotoğraf makinesinden dışarı çıktıkları zaman belirginleşmemiş Polaroid resimlere benziyorlar. Etrafında beyaz bir çerçeve olan gri bir kare. Sonra ışık evde yaptığınız o sıvıyı

etkiliyor ve böylece kimyasal bir değişme başlıyor. Sıvı buharlaşıyor ve ortaya saatler, günler ya da haftalar önce çektiğiniz bir resim çıkıyor... Joe?"

Baba daha bir şey söyleyemeden Joe, onu kollarından yakalayarak cam duvarlı, büyük oturma odasından çıkarmıştı. Hoş, Merrill de bir şey söyleyecek değildi. İyi bir işadamı ne zaman yenildiğini bilirdi. Ama yaşlı adam omzunun üzerinden, saçları boyalı, kristal küreli ahmak bir karı karanlık odada bir kitabı uçurduğu zaman hepiniz de kendinizden geçiyorsunuz, diye bağırmak istemişti. Ben şimdi sana başka bir dünyanın fotoğraflarını çeken bir makineyi gösteriyorum ve sen, beni kovuyorsun! Sen gerçekten delinin tekisin! Eh, canın cehenneme! Denizde başka balıklar da var.

Bu da doğruydu.

Baba 5 Ekim'de eski arabasına bindi. "İrin Kardeşler"i görmek için Portland'a gitti.

"İrin Kardeşler" ikizdiler ve Portland'da oturuyorlardı. Seksenindeydiler ve çok daha yaşlı duruyorlardı. Camel içiyor ve herkese mutlu mutlu, "Bunu on yedi yaşından beri yapıyoruz," diyorlardı. İkisi her gün altı paket sigarayı bitiriyor, ama hiç öksürmüyorlardı. Ender olarak kırmızı tuğla evlerinden çıktıkları zaman cenaze arabasına benzeyen bir otomobile biniyorlardı. Bunu "İrin Kardeşler"den biraz daha genç olan bir zenci kadın kullanıyordu. Galiba dilsizdi de. Baba öyle olup olmadığını aslında bilmiyordu. Bunu hiç sormamıştı. Bu ihtiyar kadınlarla otuz yıldan beri iş yapıyordu. Ve o zenci kadını da her zaman onların yanında görmüştü. Ama evin dışında. Arabayı sürer ya da yıkarken. Çimleri biçerken. Merrill, zenci kadının eve girmesine izin verilip verilmediğini de hiçbir zaman öğrenememişti.

Yaşlı ikizlerin evi Portland'ın en kibar semti olan Bramhall'daydı. Tabii aklı başında hiç kimse onları "İrin Kardeşler" diye çağırmazdı. Bunu ancak kadınların arkasından söylerdi. Onlar o pek kibar

"Deere" ailesindendiler. Asıl adları da Bayan Eleusippus Deere ve Bayan Meleusippus Verrill'di. Hem iyi bir Hıristiyan hem de çok bilgili bir adam olduğunu göstermek isteyen babaları kızlarına azizlik mertebesine erişen üçüzlerden ikisinin adlarını vermişti... Ama ne yazık ki o azizler erkektiler.

Meleusippus'un kocası Verrill 1944'de Leyte Körfezi'ndeki çarpışma sırasında ölmüştü. Ama kadın kocasının soyadından vazgeçmemişti. Bu yüzden de yaşlı kadınları toptan, "Deere Kardeşler" diye tanımlamak imkânsızdı. Hayır, o lanet olasıca adlarını söylemeyi pratik yaparak iyice öğrenmeniz gerekiyordu. Bir hata yaptınız mı kadınlar buna sinirleniyor ve sizinle altı ay ve hatta bazen bir yıl iş de yapmıyorlardı. Hata ikileşti mi, sizi defterlerinden siliveriyorlardı.

Baba arabayı sürüyordu. İçinde Polaroid fotoğraf makinesinin bulunduğu çelik kutuyu yanına koymuştu. Alçak sesle kadınların adlarını tekrarlayıp duruyordu. "Eleusippus. Meleusippus. Eleusippus ve Meleusippus. Tamam. İyi işte."

Ama "iyi" olan sadece buydu. Kadınlar da McCarty gibi Polaroid'i istemediler. Oysa yaşlı adam milyonerle yaptığı o konuşma yüzünden öylesine sarsılmıştı ki, makineyi on bin dolar eksiğine satmaya bile karar vermişti. Yani yüzde elli bir indirim yapacaktı.

Yaşlı zenci kadın, ekim ayında olmalarına karşın hâlâ zümrüt gibi duran çim alandaki yaprakları süpürüyordu. Baba Merrill, kadına başıyla selam verdi. Zenci, sanki Baba saydamlaşmış gibi onun arkasındaki bir noktaya baktı. Ve yaprakları süpürmeyi sürdürdü. Merrill kapının zilini çaldı, "İrin Kardeşler"in bir malikânede oturdukları söylenebilirdi.

Otuz saniye sonra kapıyı açan "İrin Kardeş," sadece ölmüş değil, aynı zamanda da mumyalanmış gibi duruyordu. Birinin dudaklarının arasına şaka olsun diye bir sigara sıkıştırdığı bir mumyaya benziyordu.

Kadın, "Merrill," dedi. Elbisesi koyu maviydi. Saçları da aynı renge boyanmıştı. Yaşlı kadın Baba'yla yanlışlıkla ön kapıya gelmiş bir

satıcıymış gibi konuşmaya çalıştı. Ama o da aşağılık köpek McCarty kadar heyecanlıydı. Yalnız "İrin Kardeşler", Maine eyaletinde doğup büyümüşlerdi. Ve orada öleceklerdi. Buna karşılık McCarty orta-batı bölgesindendi. Ve orada çocuklara dillerini tutma sanatı da öğretilmiyordu anlaşılan.

Baba, yaşlı kadının sıska, kemikli omzunun üzerinden holün dibinde bir gölgenin kaydığını gördü. Diğer "İrin Kardeş"ti bu. Ah, ikisi de gerçekten çok heyecanlı ve hevesliydiler. Baba, belki onlardan on iki bin dolar alabileceğim, diye düşündü. Hatta on dört bin.

Kapıyı açan kadına, *Bayan Deere'le mi, yoksa Bayan Verrill'le mi konuşma şerefine erişiyorum,* diye sorabileceğini biliyordu. Bu çok terbiyelice ve uygun bir davranış da sayılırdı. Ancak adam bu eksantrik ikizlerle daha önce de iş yapmıştı. Bu soruyu sorduğu takdirde kapıyı açan kadın tek kaşını kaldırmayacak ve ona kiminle konuştuğunu da söylemeyecekti. Ama Merrill bu yüzden en aşağı bin dolar da kaybedecekti. İkizler o tuhaf erkek adlarıyla çok gururlanıyorlardı. Bu korkakça yolu seçen birini de kolay kolay affetmeyeceklerdi.

Bu yüzden ihtiyar adam dilinin bu kritik anda kendisine ihanet etmemesi için çabucak dua ettikten sonra, "Eleusippus'la mı görüşüyorum?" diye sordu. "Yoksa Meleusippus'la mı?"

Kadın, "Meleusippus'la, Bay Merrill," dedi.

Adam, *ah, iyi,* diye düşündü. *Artık Bay Merrill'im. Her şeyin yolunda gideceği anlaşılıyor.*

Kadın ekledi. "Lütfen içeri girer misiniz?"

Baba, "Çok teşekkür ederim," diyerek karanlık Deere Malikânesi'ne girdi.

Polaroid fotoğraf belirginleşmeye başlarken Eleusippus Deere, "Ah, Tanrım..." dedi.

Meleusippus Verrill de gerçek bir üzüntü ve korkuyla, "Ne iğrenç bir hayvan," diye söylendi.

Baba da köpeğin gitgide korkunçlaştığını itiraf etmek zorunda kaldı. Şimdi yaşlı adamı daha fazla endişelendiren bir şey vardı. Fotoğraflarda zaman hızlanmaya başlamıştı sanki.

Baba, "İrin Kardeşler"i' Kraliçe Anne stili kanepeye oturtarak fotoğraflarını çekmişti. Tabii fotoğrafta yan yana oturan iki yaşlı kadın yoktu. O kara köpek vardı. Hayvan artık iyice dönmüştü. Yüzü fotoğraf makinesine doğru dönüktü. Onun resmini çekecek kadar kaçık olan fotoğrafçıya doğru da. Hayvan, öldürme isteğini açıklayan çılgınca bir tavırla dişlerini gösteriyordu. Başını hafifçe sola doğru eğmişti. Baba, *hayvan, kurbanının üzerine saldırıncaya kadar kafasını böyle eğmeyi sürdürecek,* diye düşündü. *İki işe yarayacak bu. Bir: Savunmasız olan boynunu muhtemel bir saldırıya karşı koruyacak. İki: Dişlerini kurbanının etine geçirdiği zaman başını tekrar öne doğru çevirecek ve böylece iri bir parça koparabilecek.*

Eleusippus, mumyalanmış elini pulluymuş gibi duran boynuna götürdü. "Çok korkunç!"

Meleusippus, "Dehşet verici," diye inleyerek eski sigarasının izmaritiyle bir yenisini yaktı. Elleri çok titriyordu.

Baba zaferle, "Açıklanacak gibi değil!" diye hatırlattı. Sonra da kendi kendine, keşke sen de burada olsaydın, Bay McCarty, dedi. Seni mutlu köpek! Burada olmanı çok isterdim. Bu iki hanım fotoğraf makinesinin panayırlara yakışacak uydurma bir şey olduğunu düşünmüyor bile.

Meleusippus, "Bu geçmişte olan bir şeyi mi gösteriyor?" diye fısıldadı.

Eleusippus da kendinden geçmişçesine fısıltıyla ekledi. "Yoksa olacak bir şeyi mi?"

Baba, "Bilmiyorum," dedi. "Bütün bildiğim şimdiye kadar bu fotoğraflar gibisine hiç rastlamadığım."

Eleusippus mırıldandı. "Buna şaşmadım."

Meleusippus da başını salladı. "Ben de öyle."

Baba, sözü fiyata getirmeye hazırlanıyordu. Bu her zaman ince bir konuydu. Ama "İrin Kardeşler"le iş yaparken daha da nazikleşiyordu bu. Sonra Eleusippus'un söylediklerini duydu ve fena halde şaşaladı.

"Kardeşimin ne düşündüğünü bilmiyorum, Bay Merrill. Ama... o... o... fotoğraf makinesini götürüp arabanıza koymadıkça... önerilerinizin hiçbirini rahatlıkla dinleyemeyeceğim."

Meleusippus yarısına kadar içtiği sigarasını izmarit dolu tablaya bastırdı. "Ben de aynı fikirdeyim."

Eleusippus, "Hayaletlerin fotoğraflarına bir diyeceğim yok," diye konuşmasını sürdürdü. "Onlarda bir tür..."

Meleusippus, "Ağırbaşlılık," dedi.

"Evet! Onlarda ağırbaşlılık vardır. Ama bu köpek..." Yaşlı kadın titredi. "Sanki fotoğraftan fırlayıp birimizden birini ısıracak."

Meleusippus düzeltti. "Hepimizi ısıracak!"

Baba bu son sözlere kadar iki kardeşin bir tür pazarlığa giriştiklerini sanmıştı. Ama yüzleri ve vücutları gibi birbirinin eşi olan ses tonları da onların pazarlık etmediklerini ortaya koyuyordu. Yaşlı ikizler rol de yapmıyorlardı, o fotoğraf makinesini istemediklerini söyledikleri zaman da samimiydiler. Sun 660'ın bir tür paranormal tepkiler gösterdiğinden hiç kuşkuları yoktu. Ama bu onlar için fazla paranormaldi.

Baba, salonda etrafına bakındı. Etrafta pek çok fotoğraf vardı. Hayaletlerin fotoğrafları. Ama Merrill'e göre burada sahte olduğu hemen anlaşılmayan iki resim vardı sadece. Diğerlerinin uydurma olduğunu on yaşında... Kahretsin... sekiz yaşında bir çocuk bile anlardı. Ve bu kadınlar o fotoğraflar için binlerce dolar vermişlerdi. Binlerce...

Meleusippus, "... var mı?" diyordu.

Baba Merrill kendisini zorlayarak gülümsedi. "Affedersiniz, hanımefendi. Bir an daldım. Galiba insan yaşlanınca böyle şeyler oluyor."

Eleusippus hoşnutsuzca, "Biz seksen üç yaşındayız," diye hatırlattı. "Ama kafalarımız cam kadar berrak."

Meleusippus da ekledi. "Yeni silinmiş cam kadar. Size... bize göstereceğiniz yeni resimler olup olmadığını soruyordum... Tabii o korkunç şeyi kaldırdıktan sonra." Bir an durdu sonra da şaşkınca ekledi. "Bay Merrill açıkçası hayret ediyorum. Şaşırdığımı itiraf etmem gerekiyor."

Eleusippus, "Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedi.

İki kardeş aynı anda, "O korkunç şeyi neden getirdiniz?" diye sordular.

Baba az kalsın, çünkü sizin ahmak iki bunak olduğunuzu bilmiyordum, diye bağıracaktı. Bu isteği öylesine güçlüydü ki bir an dehşetle bunu gerçekten yaptığını da sandı. Ama sonra kendisini topladı. "Aslında o fotoğraf makinesini bakmanız için getirdim. Yani... sizin bu konuda çok deneyimli olduğunuzu bildiğim için."

İki kardeş gururla, memnun memnun birbirlerine baktılar. Baba Merrill bir an onların üzerine benzin döküp tutuşturmak istedi. Sonra sözlerini, "Bana o fotoğraf makinesini ne yapmam gerektiğini söyleyeceğinizi düşündüm," diye tamamladı.

Eleusippus hemen, "O makineyi parçalayın," dedi.

Meleusippus ekledi. "Ben sizin yerinizde olsaydım dinamit kullanırdım."

Eleusippus, "Önce asit," diye düzeltti. "Sonra dinamit."

Meleusippus tamamladı. "Doğru. O makine tehlikeli. Bunu anlamak için o iblis–köpeğe bakmanıza da gerek yok." İki kadının suratında da tiksinti ve korku vardı.

Eleusippus yavaşça mırıldandı. "Ondan kötülük aktığını hissediyorsunuz. Bay Merrill, o makineyi ortadan kaldırın. Feci bir şey olmadan. Belki de o... sizi mahvetmeden. Belki dediğimi fark ettiniz sanırım."

Baba istememesine rağmen endişelenmeye başlamış ve bu yüzden de sinirlenmişti. "Yapmayın canım. Bu kadarı da fazla. Yani şunu demek istiyorum... Sonuçta bu yalnızca bir fotoğraf makinesi."

Eleusippus Deere yavaşça, "Birkaç yıl önce bir Ouija tahtası uçtu ve zavallı Colette Simineaux'nun gözünü çıkardı," diye mırıldandı.

Artık söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Baba fotoğraf makinesini aldı. Ama kayışından tutmaya özen gösterdi. Kendi kendine bunu iki ihtiyarı korkutmamak için yaptığını söyleyerek ayağa kalktı. "Eh, uzmanlar sizsiniz." İki kadın yine kurumlu kurumlu birbirlerine baktılar.

Evet. Baba gerileyecekti. Başka çare yoktu... Hiç olmazsa şimdilik. Ama bu işten vazgeçecek de değildi. "Artık zamanınızı almayayım. Sizi rahatsız etmeyi hiç istemem."

Eleusippus da ayağa kalktı. "Ah, bizi rahatsız etmediniz ki."

Meleusippus, "Son günlerde pek az ziyaretçi geliyor," diye açıklayarak kardeşini izledi.

Eleusippus ekledi. "O makineyi arabanıza koyun Bay Merrill. Sonra da..."

"... gelip çay için."

Baba oradan hemen kaçmak istiyordu. Ama incelikle eğilip hemen bir bahane uydurdu. "Zaten burada fazla kaldım. Korkarım siz genç hanımlar gecikmeme neden oldunuz. Ama bu biçimde etkilediğiniz ilk erkek de ben değilim."

İkizler kıkır kıkır gülerek kızardılar. Eleusippus, "Ah, Bay Merrill!" diye şakıdı.

Baba kendisini zorlayarak gülümsedi. "Bir dahaki sefere teklif edin çayı. O zaman bu teklifinizi ne çabuk kabul ettiğimi göreceksiniz."

Merrill evden çıktı. İkizlerden biri kapıyı arkasından kaparken yaşlı adam dönerek hâlâ dökülmüş yaprakları süpüren zenci kadının resmini çekti. Bunu içinden geldiği için yapmıştı.

Zenci'nin dudakları gerilirken dişleri ortaya çıktı. Kadın, nazarı engellediğine inanılan o işareti yaptığı zaman Baba da iyice sersemledi.

Arabasına binerek, hızla bahçe yolundan ilerledi. Tam caddeye çıkarken gözü Polaroid fotoğrafa iliști. Bu tam anlamıyla belirginleşmemişti ama Baba Merrill resme hayretle baktı. Soluğu kesilmişti. Kalbi durmuştu sanki.

Kevin'ın hayal ettiği şey oluyordu artık. Köpek dönüşünü tamamlamıştı. Ve şimdi amansızca makineye ve onu tutan kimseye yaklaşıyordu. Ah... Bu sefer fotoğraf makinesini elinde tutan kendisi değil miydi? O, Reginald Marion "Baba" Merrill tokatlanmış bir çocuk gibi öfkelendiği için fotoğraf makinesini kaldırmış ve zenci kadının resmini çekmişti.

Köpek geliyordu. Kevin bunun olacağını anlamıştı. Baba da bu konuyu düşündüğünde aynı sonuca varacaktı. Ama düşünmemişti. Ancak bundan sonra aklına Polaroid fotoğraf makinesi geldiği zaman köpekten başka bir şeyi de düşünemeyecekti. Ve bu gitgide sıklaşacaktı. Uyanıkken köpeği hatırlayacak, gece rüyasında da onu görecekti.

Baba, korku ve dehşetle, "Köpek geliyor," dedi kendi kendine. "Ah, Tanrım! O geliyor! Köpek geliyor!"

Ama hayvan sadece gelmekle kalmıyor, değişiyordu da.

Bunun nasıl olduğunu anlamak imkânsızdı. Yaşlı adamın gözleri, görmeleri gereken şeylerle, gördükleri arasında kalmışlardı, sızlıyorlardı. Baba sonunda yetersiz de olsa bir açıklama bulabildi. Sanki biri fotoğraf makinesinin objektifini değiştirdi. Normal merceği aldı ve yerine bir "balık–gözü"nü taktı. O yüzden köpeğin tüyleri birbirine yapışmış alnı aynı anda sanki hem geriledi hem de kabardı. Bir katile yakışacak gözlerinde hafif, kızılımsı bir pırıltı belirdi.

Köpeğin gövdesi de uzadı ama incelmedi. Hatta daha kalınlaştı. Şişmanlamadı ama kasları kabardı.

Dişleri daha irileşti. Uzadı. Sivrileşti.

Baba Merrill birdenbire Joe Camber'in köpeği Kujo'yu hatırladı. Hayvan kudurmuş, kaç kişiyi öldürmüştü. Köpek sonunda bu fotoğraftaki yabani yaratığa mı benzemişti?

Baba bir araba sürücüsünün sabırsızca korna çalması üzerine kendine geldi. Titreyerek gaza bastı.

Baba ondan sonraki beş gün kafasındaki listede adları yazılı olan diğer müşterileriyle konuştu. Başlangıçta fotoğraf makinesi için McCarty'den yirmi bin dolar istemeyi düşünmüştü. "İrin Kardeşler" yüzünden fiyat on bine düşmüştü. Merrill diğer müşterileriyle konuşurken bu düşüş devam etti. Sonunda geride Emory Chaffee kaldı. Merrill ondan ancak iki bin beş yüz dolar alabileceğini düşünüyordu.

Chaffee ilginç bir paradoks sayılabilirdi. Babanın uzun yıllar boyunca tanıdığı o DELİLER arasında sadece bu adamın hayal gücü hiç yoktu. Bu yüzden Chaffee'nin "öbür dünyaya" inanması şaşılacak bir şeydi. Üstelik bu inancıyla ilgili şeyler alabilmek için bir hayli para da harcıyordu. Baba Merrill, onu listesinin başına almak istiyordu ama adam pek zengin sayılmazdı. Bir zamanlar çok büyük olan aile servetinden elinde fazla bir şey kalmamıştı. İşte Baba da Polaroid için bu yüzden daha az para istemeye karar vermişti.

Yaşlı adam arabasını 1920'lerde Sebago Gölü'nün en güzel sayfiye evlerinden biri sayılan eski köşkün ot bürümüş bahçe yoluna sokarken, bu lanet olasıca şeyi alacak olan biri varsa, diye düşünüyordu. O da Emory'dir.

Baba Merrill'i listesindeki kimselerle boş yere konuşurken sıkan tek şey gösteri için resim çekmek zorunda kalmasıydı. Fotoğraf makinesinin ne yaptığını kan ter içinde kalıncaya kadar anlatabilirdi. Ama Emory Chaffee gibi garip bir adam bile sadece bir tarif karşılığında para vermezdi.

Baba bazen, o video bandını hazırlatabilmek için diye düşünüyordu. Kevin'a o kadar resim çektirmekle hata ettim. Ama... yine de bunun durumu fazla değiştirdiğini sanmıyorum. O dünyada da

zaman geçiyor... Yaşlı adam da Kevin gibi resimde gördüklerinin gerçek bir dünya olduğuna inanmaya başlamıştı. Ama bu dünyada kinden daha ağır... Fakat köpek fotoğraf makinesine yaklaşırken zamanın temposu hızlanmıyor mu?... Bana hızlanıyormuş gibi geliyor. Başlangıçta köpeğin parmaklığın önünde hareket ettiği belli belirsiz görülüyordu. Ama artık ancak bir kör, hayvanın her fotoğraf çekilişinde daha yaklaştığını fark edemez. Sanki zaman orada hızlanarak bizim dünyamızdakine uymaya çalışıyor.

Hepsi bu kadar olsaydı durum yine de kötü sayılırdı. Ama bu kadar değildi.

Kahretsin! O yaratık bir köpek değil!

Baba, o hayvanın ne olduğunu bilmiyordu. Ama adını nasıl biliyorsa, onun köpek olmadığını da öyle biliyordu.

Başlangıçta, parmaklığı koklayan hayvanın bir köpek olduğunu sanmıştı. Tabii suratı görünmeye başladığı zaman hayvanın haince baktığını da anlamıştı.

Ama şimdi... Baba hayvanın Tanrı'nın dünyasında yaşayan hiçbir yaratığa benzemediğini düşünüyordu. Hatta belki İblis'in cehenneminde bile öyle bir yaratık yoktu. Yaşlı adamı, gösteri fotoğraflarına bakan müşterilerinin bunu fark etmemeleri daha da endişelendiriyordu. Hepsi de irkiliyor ve, "Şimdiye kadar gördüğümüz sokak köpeklerinin en çirkini, en hain görünüşlüsü," diyorlardı. Ama hiçbiri de Kevin Sun 660'ındaki köpeğin fotoğrafçıya yaklaşırken bir tür canavara dönüştüğünü göremiyordu. Hayvan, fotoğraf makinesinin objektifine yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Belki de bu mercek iki dünya arasındaki bir kapıydı.

Baba da, (Kevin gibi), ama köpek oradan hiçbir zaman geçemez, diye düşünüyordu. Asla! Eğer bir şey olacaksa... ben bunu tahmin edebilirim. Çünkü bu yaratık bir HAYVAN. Belki çirkin bir yaratık. İnsanı da korkutuyor. Ama yine de bir HAYVAN o. Eğer bir şey olacaksa... bence son bir resim çekilecek. Bunda hiçbir şey göremeyeceksin. Bir lekeden başka hiçbir şey. Çünkü o iblis-köpek sıçramış olacak.

Zaten onun buna hazırlandığı da görülüyor. Ondan sonra da fotoğraf makinesi artık ya çalışmayacak ya da çekilen resimler kapkara çıkacak.

Emory Chaffee tahtaları kırılmış verandasına çıkmıştı. Tahtalar çarpılıyor, boyaları da dökülüyordu. Pencerelerdeki teller paslanmış ve yer yer de delinmişti. Emory'nin üstünde bir zamanlar lacivert olduğu anlaşılan bir blazer vardı. Ama bu artık o kadar çok temizlenmişti ki, rengi griye dönüşmüştü. Emory Chaffee dişlekti. Baba'yı görünce dişlerini göstere göstere gülümsemeye başladı. Alnı geniş ve geriye doğruydu. Saçları bir hayli dökülmüştü.

Baba fotoğraf makinesini kayışından tuttu. *Tanrım! Bu makineden öyle nefret ediyorum ki,* diye düşünerek arabadan indi. Kendisini zorlayarak Chaffee'nin tebessümüne karşılık verdi. Onun gibi el de salladı.

Ne de olsa iş işti.

"Köpek pek çirkin. Öyle değil mi?" Chaffee hemen hemen iyice belirginleşmiş olan fotoğrafı inceliyordu. Baba makinenin ne yaptığını açıklamıştı. Chaffee'nin ilgi ve merakı ona cesaret vermişti. Sonra da Sun'ı adama vererek ondan resim çekmesini istemişti.

Dişlek Emory Chaffee yüzünde o tiksinti uyandırıcı tebessümüyle Sun 660'ı Baba'ya doğru çevirmişti.

Yaşlı adam telaşla, "Benden başka her şeyin fotoğrafını çekebilirsiniz," demişti. "O makine yerine bana bir çifteyi çevirmenizi tercih ederim."

Chaffee hayranlıkla, "Bir şeyi satmayı çok iyi biliyorsunuz," diye mırıldanmıştı. Ama sonra fotoğraf makinesini göle bakan büyük pencereye doğru çevirmişti. Düğmeye basmış ve makineden o iniltiye benzeyen ses yükselmişti.

Baba yüzünü buruşturmuştu. Artık bu sesi her duyuşunda irkiliyordu. O hafif iniltiyi... Kendini tutmaya çalışmış ve sonra bunu başaramadığını fark ederek endişelenmişti.

Chaffee resmi iyice inceleyerek, "Evet, efendim," dedi. "Pek çirkin bir hayvan." Baba, artık onun dişlerini göstere göstere gülmedi-

ğini fark ederek ekşi bir sevinç duydu. Hiç olmazsa fotoğraf makinesi bunu başarmıştı.

Ama Merrill, Chaffee'nin kendisinin gördüğü şeyi fark etmediğini hissediyordu. Baba kendisini bu ana hazırlamaya çalışmıştı. Ama o ifadesiz Yankee maskesinin gerisinde çok sarsılmış bir adam gizleniyordu şimdi. Merrill, Chaffee'ye benim gördüğüm şeyi fark etme gücü verilmiş olsaydı, diye düşündü. Ahmak hemen kendisini en yakındaki kapıdan dışarı atardı.

Köpek... tabii aslında o bir köpek değildi. Köpeklikten çıkmıştı artık. Ama yaratığa bir isim vermek de gerekiyordu. Evet, köpek henüz fotoğrafçıya doğru atılmamıştı. Ama buna hazırlanıyordu. Arka bacaklarını kıvırmış, gövdesinin gerisi o taşları çatlamış kaldırıma doğru alçalmıştı. Hayvanın yüzü artık tanınacak gibi değildi. Bu çarpılmış, değişmiş, sirklerde gösterilen o garip yaratıklarınkine benzemişti. Sanki bir tek gözü vardı şimdi. Bu ne oval biçimli ne de yuvarlaktı. Adeta akıyordu... Çatalın ucu batmış bir yumurta sarısı gibi. Burnu, kara bir gagaya dönüşmüştü. İki yanında kara burun delikleri görülüyordu. Ve bu deliklerden dumanlar çıkıyordu. Bu bir yanardağın yamacındaki çatlaklardan fışkıran dumanlara mı benziyordu? Belki...

Baba kendi kendine, bu da önemli değil, dedi. Fotoğraf çekmeye devam et ya da bu işi bu budala gibilerine yaptır. Eninde sonunda her şeyi anlarsın. Öyle değil mi?

Ama ihtiyar adam her şeyi anlamak istemiyordu. Baba birbirine karışmış, yapışmış tüylerinin arasına dikenler takılmış olan o kara, öldürücü yaratığa baktı. Artık yaratığın tüyleri olduğu da pek söylenemezdi. Canlı dikenlere dönüşmüşlerdi sanki. Kuyruğu ise Ortaçağ'dan kalma bir silaha benziyordu. Merrill o lanet olasıca piç kurusunun ne olduğunu anladığı gölgeye baktı. Yere gölgesi vuran fotoğrafçı bir adım gerilemiş gibiydi. Hem de uzun bir adım atmıştı.

O dünyadaki fotoğrafçı sonunda köpeğin oturup sakin sakin resim çektirmek niyetinde olmadığını anlamıştı. Yaratık, oturmak değil, yemek niyetindeydi. Bunu planlıyordu.

Yemek ve Baba'nın anlayamadığı bir biçimde... kaçmak.

Yaşlı adam alayla, *istiyorsan öğren*, diye düşündü. *Hadi! Resim çekmeyi sürdür, yeter! O zaman her şeyi öğrenirsin! NELER öğrenirsin neler!*

Emory Chaffee, "Ve siz," diyordu. "Harika bir satıcısınız, efendim."

McCarty'yle aralarında geçenleri henüz unutmamıştı Baba. "Eğer bunun uydurma bir şey olduğunu sanıyorsanız..."

"Uydurma bir şey olduğunu mu? Ne münasebet! Ne... münasebet!" Chaffee gülümserken yine dişleri ortaya çıktı. "Ama korkarım bu makine konusunda sizinle iş yapamayacağız, Bay Merrill. Çok üzgünüm ama..."

"Neden? Madem şu lanet olasıca makinenin uydurma bir şey olmadığını düşünüyorsunuz, o halde onu neden istemiyorsunuz?" Baba sesinin şikâyetle karışık bir öfkeyle yükseldiğini fark ederek şaşırdı. Merrill yeryüzünde, tarih boyunca bu fotoğraf makinesi gibi bir şeyin hiç görülmediğinden emindi. Bir daha görülmeyeceğinden de. Ama galiba bu lanet olasıca şeyi kimseye *veremiyordu.*

"Ama..." Chaffee şaşırmış gibiydi. Çünkü söyleyeceği şey o kadar basitti ki. "Ama bu hiçbir şey yapmıyor, öyle değil mi?"

Baba az kalsın olanca sesiyle haykıracaktı. Hiçbir şey yapmıyor mu? Kontrolünü bu dereceye kadar kaybetmiş olduğuna bir türlü inanamıyordu. Üstelik bu gitgide daha da sıklaşıyordu. Ne oluyordu ona? Ya da... daha doğrusu... bu aşağılık fotoğraf makinesi ona ne yapıyordu. Hiçbir şey yapmıyor mu dediniz? Siz kör müsünüz? Bu makine *başka bir dünyanın* resmini çekiyor. Bir zamandan diğerine geçen resimler. Fotoğrafı, *bu dünyanın neresinde,* ne zaman çekerseniz çekin aynı şey oluyor! Ve o... o şey... o canavar...

Ah, Tanrım. Sonunda olan olmuş ve fazla ileri gitmişti. Bunu Chaffee'nin kendisine bakış tarzından anlıyordu.

Adam, Baba'yı yatıştırmak ister gibi alçak sesle, "Ama o sadece bir köpek," dedi. "Öyle değil mi?" Bir doktor bir deliyi yatıştırmak

için de böyle konuşurdu. O sırada hemşireler de enjektör ve yatıştırıcı ilaç getirmek için koşuşurlardı.

Baba ağır ağır, yorgun, "Evet," diye mırıldandı. "Evet, o sadece bir köpek gerçekten. Ama sizin de dediğiniz gibi pek çirkin bir hayvan."

Chaffee çabucak başını salladı. "Doğru. Çok doğru. Ben öyle dedim gerçekten." Dudaklarını germiş, dişlek dişlek gülümsüyordu. "Ama... bunun bir koleksiyoncu için... nasıl bir sorun yaratacağını... herhalde siz de görüyorsunuz, Bay Merrill... Ciddi bir koleksiyoncu için."

"Hayır, göremiyorum." Ama Baba bütün DELİLER listesini kafasından geçirdikten sonra durumu anlamaya başladı. Evet, Polaroid fotoğraf makinesi ciddi bir koleksiyoncu için pek çok sorun yaratabilirdi. Emory Chaffee'ye gelince... Onun ne düşündüğünü Tanrı bilirdi.

Chaffee, "Hayaletlerin fotoğrafları diye bir gerçek olduğu kesin," diye başladı. Ukalalığı ve bilgiçlik taslaması yüzünden Baba az kalsın adamın gırtlağını sıkacaktı. Chaffee ekledi. "Ama bunlar hayaletlerin resimleri değil. Onlar..."

"Ama onların normal resimler olmadıkları da kesin!"

Chaffee kaşlarını hafifçe çattı. "Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Ama... ne tür resimler bunlar? İnsan bunu kesinlikle söyleyemiyor, öyle değil mi?" Ve farkına varmadan Kevin'ın babasının sözlerini tekrarladı. "Kusuruma bakmayın, Bay Merrill. Ama siz bana hiçbir zaman göremeyeceğimi sandığım bir şeyi gösterdiniz: Açıklanamayacak, hemen hemen çürütülemeyecek, ama son derecede iç sıkıcı bir paranormal olayı."

Baba bu şaşırtıcı ama içtenlikle söylendiği anlaşılan sözler yüzünden durakladı. Sonra Chaffee'nin çıldırdığına büsbütün inanacağına aldırmayarak, "Yani sizce o sadece bir köpek öyle mi?" diye sordu.

Chaffee biraz şaşırdı. "Tabii. Çok huysuz olduğu anlaşılan bir sokak köpeği." İçini çekti. "Ve tabii kimse bu resimleri ciddiye almaz. Yani sizi tanımayan kimseler demek istiyorum, Bay Merrill. Bu konu-

larda çok güvenilir, dürüst bir insan olduğunuzu bilmeyenler. Çünkü... bu bir hileye benziyor. Anlıyorsunuz değil mi? Çocukları eğlendiren o oyunlara."

Baba iki hafta önce şiddetle karşı koyar, tartışmaya kalkardı. Ama o sırada McCarty denilen köpeğin evinden atılmamıştı. "Eh... Son sözünüz buysa..." Ayağa kalkarak, fotoğraf makinesinin kayışını kavradı.

"Buraya kadar boşuna geldiğiniz için üzgünüm..." Chaffee'nin suratında yine o korkunç tebessüm belirdi. "Siz geldiğiniz sırada ben de kendime sandviç yapmaya hazırlanıyordum. Bana katılmak ister misiniz, Bay Merrill? Övünmek gibi olmasın ama... Sandviçlerim hiç de fena değildir. İçine biraz bayır turpu ve Bermuda soğanı da koyuyorum. İşte sırrım bu. Sonra..."

Baba, ağır ağır, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "İrin Kardeşler"in salonunda olduğu gibi şu anda yalnızca çıkıp gitmek istiyordu. Bu sırıtan ahmakla aralarında binlerce kilometre olmalıydı. Baba kumar oynadığı ve kaybettiği yerlerden hiç hoşlanmazdı. Ve son zamanlarda hep kaybetmeye başlamıştı. "Yani şunu demek istedim... Yemeğimi çoktan yedim. Artık geri dönmem gerekiyor."

Chaffee neşeyle güldü. "İnsan bağlarda çok çalışır ama ürün çok olur."

Baba, son zamanlarda öyle olduğu yok, diye düşündü. Son günlerde hiç ürün alamıyorum. Sonra, bu da bir tür iş, dedi. Sonunda nemli ve soğuk evden çıkmayı başarabildi. İçerisi küf ve fare kokuyordu üstelik. Ev şubatta ne hale giriyordu. Baba bunu hayal bile edemiyordu. Göl ve çamların kokusunun karıştığı taze ekim havası yaşlı adama çok hoş geldi.

Sonra arabasına binerek motoru çalıştırdı. Chaffee ön verandada durmuş gülümsüyor ve ona el sallıyordu. Sanki Baba lanet olasıca bir yolculuğa çıkıyordu.

Ve Merrill hiç düşünmeden fotoğraf makinesini kaldırarak Chaffee'nin resmini çekti. Bunun farkında bile değildi aslında. Ancak

o iniltiye benzeyen sesi duyduğu zaman aklı başına geldi. Fotoğraf üzeri gri maddeyle kaplanmış bir dil gibi makineden uzandı. O inilti sanki Baba'nın sinirlerinin uçlarında titreşti. Ve bir çığlığa dönüştü. Merrill, Chaffee'nin bunun çok hoş bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi güldüğünü hayal meyal fark etti. Resmi, öfkeyle karışık bir dehşetle kaparcasına aldı. Kulağına başka bir sesin geldiğini kabul edemiyordu. Kendisine öyle geldiğini düşünmeye çalışıyordu. Ses bir homurtuyu andırıyordu. Aynı biçimde fotoğraf makinesinin yanlarının elinde bir an kabardığını da hayal etmişti tabii. Merrill torpido gözünü açarak fotoğrafı içine attı. Bu işi çabucak yapmaya çalışırken başparmağının tırnağı yarıldı.

Arabayı zorlukla çalıştırabildi. Bahçe yolundan çıkarken ona, Emory Chaffee hâlâ aptal aptal kahkahalar atıyormuş gibi geliyordu. "Ha! Ha! Ha!!!"

Merrill'in kalbi göğsünde çırpınıyor, sanki biri kafasının içinde balyozlar indiriyordu. Şakaklarındaki damarlar atıyordu.

Yaşlı adam yavaş yavaş kendisini toparladı. Yedi kilometre sonra kafasının içindeki küçük adam balyozları sallamaktan vazgeçti. On beş kilometre ötede ise kalbinin atışları normalleşti. Ve yaşlı adam kendi kendine, ona bakmayacaksın, dedi. O resme BAKMAYACAKSIN! Bırak o lanet olasıca şey orada çürüsün. Ona bakmaya ihtiyacın yok. Başka fotoğraflar çekmeye de. Artık o fotoğraf makinesini satamayacağını kabul etmenin zamanı da geldi. Aslında çocuğun onu kırmasına izin verecektin. Bunu şimdi sen yapmalısın...

Ve tabii uygun bir yer bulduğunda arabayı durdurup fotoğrafı torpido gözünden çıkardı. Yaratık iyice çömelmişti. Vücudunun arka tarafı iyice yere yapışmıştı. Saldırmak üzereydi. Dişleri ağzına fazla geliyordu artık. Dudaklarını kapatması imkânsızdı. Nasıl kapayabilirdi? O dişlerle etleri nasıl çiğnerdi kim bilir? Hayvan şimdi köpekten çok garip bir tür yaban domuzunu andırıyordu. Ama aslında yaratık Baba'nın o zamana kadar gördüğü hiçbir canlıya benzemi-

yordu. Resme bakmak gözlerini sızlatıyordu. *Kafasını* da. Çıldırdığını düşünmeye başlıyordu o zaman.

Baba birdenbire, neden fotoğraf makinesini şuracıkta başından atmıyorsun, diye düşündü. Bunu yapabilirsin! Arabadan in. Şuradaki parmaklığa kadar git. Makineyi, oradaki uçuruma fırlat. İşte o kadar!

Ama bu içinden geldiği gibi hareket etmek olurdu ve Baba Merrill mantığını kullanan insanlar grubundandı. Sonradan pişman olabileceği bir şeyi yapmak da istemiyordu.

Eğer bunu şimdi yapmazsan sonra pişman olursun.

Ama hayır. Ve hayır. Ve hayır. Bir adam kendi tabiatına karşı gelemezdi. Anormal bir şey olurdu bu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Emin olmalıydı.

Baba resmi atmakla işi idare etmeye çalıştı ve sonra hızla yoluna devam etti. Bir süre ona kusacakmış gibi de geldi. Ama sonra geçti. Artık kendisini daha iyi hissediyordu yaşlı adam. Dükkânına vardığında çelik kutuyu açarak içinde Sun 660'ı aldı. Çekmecesinin anahtarını buldu. Tam fotoğraf makinesini çekmeceye koyacağı sırada durakladı... Kaşları çatılmıştı. Gözlerinin önünde arka avludaki o kalın tahta belirmişti. Öyle berraktı ki, bir fotoğraftan farksızdı.

Merrill, bir adam kendi tabiatına karşı gelemez gibi saçmalıkları unut, dedi kendi kendine. Boş laflar bunlar. Bunu sen de biliyorsun. Toprak yemek de insan tabiatına aykırıdır. Ama biri tabancayı şakağına dayadığı ve bunu yapmanı istediği zaman toprağı pekâlâ yersin. Ne olduğunu biliyor musun ahbap? Çocuğun yapmasına izin vermen gereken şeyi yerine getirmenin zamanı geldi. Sonuç olarak bu işten para kazanamayacağın anlaşılıyor.

Ama o zaman kafasının başka bir yanı öfkeyle karşı koydu. Pekâlâ kazanabilirim! Pekâlâ kazanabilirim! O çocuk yepyeni bir Polaroid fotoğraf makinesini parçalamadı mı? Belki o bunun farkında değil. Ama ben bu yüzden yüz otuz dokuz dolar ziyan ettim.

Yaşlı adam telaşla, kahretsin, dedi. Sorun o değil. Sorun para değil.

Gerçekten de para değildi. Adam hiç olmazsa bunu itiraf edebilirdi. Zararı sineye çekebilirdi. Çünkü parası vardı. Porland'da Brant hall semtinde bir malikâne ve bir de yeni Mercedes Benz alacak kadar zengindi aslında.

Hayır, sorun para değildi. Sadece... Baba kazıklanmaktan hoşlanmazdı. Polaroid olayı da kalbini asit gibi kemiriyordu. Aslında makineyi kaldırıp atabilirdi. Ancak buna da henüz hazır değildi.

Bir ses ona, sen çıldırmışsın! diye bağırdı. Bu işe devam ettiğin için delisin!

Baba söylendi. "Ben bu işte kazık yedim. Buna katlanırsam ne olayım!"

Ama artık o pis makineyi satmak için sağa sola koşuşturacak da değildi. Onunla fotoğraf da çekmeyecekti. Kesinlikle! Ama yine de bir şeyler olabilirdi. Böyle şeyler önceden tahmin edilemezdi. Fotoğraf makinesini çekmecesine kilitlerse bu ne ona zarar verebilirdi ne de başkalarına. Öyle değil mi?

Baba, "Öyle ya," diyerek makineyi çekmeceye attı. Kilitleyip anahtarlarını cebine koydu. Sonra da sıkıcı bir sorunu halletmiş bir adam tavrıyla kapıya giderek oradaki, üzerinde KAPALI yazılı olan küçük levhayı, AÇIK tarafı gözükecek biçimde çevirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Baba o gece sabaha karşı üçte uyandı. Vücudu ter içinde kalmıştı. Korkuyla karanlıklara bakıyordu. Saatler yine yorgun yorgun çalmaya başlamışlardı.

Yaşlı adamı uyandıran bu gürültü değildi. Aslında bu da olabilirdi. Çünkü Baba yukarıya yatak odasına çıkmamıştı. Dükkândaydı.

Emporium Galorium karanlık bir mağaraya benziyordu. Dışarıdaki sokak lambasının ışığının dev gölgeler oluşturduğu bir mağaraya.

Baba Merrill'i saatler değil flaş uyandırmıştı.

Yaşlı adam üstünde pijamaları, elinde Sun 660'la çalışma masasının yanında durduğunu fark ettiği zaman dehşete kapıldı. O kilitli çekmece de açıktı. Merrill hâlâ fotoğraf makinesinin düğmesine basıyordu, ama bir tek resim çektiğinin de farkındaydı. Yalnızca şansı onun arka arkaya fotoğraf çekmesini önlemişti. Neyse ki makinede bir tek film kalmıştı.

Baba kollarını indirmeye çalıştı. Makineyi dükkânın önüne doğru tutuyordu. Ellerini kaburgalarının hizasına kadar indirdiği zaman titremeye başladı. Kasları gevşeyiverdi. Makine, tekrar çekmecenin içine düştü. O tek resim de yarıktan çıkarak yere doğru uçtu.

Baba şaşkın şaşkın, *kalp krizi,* diye düşündü. *Lanet olsun! Şimdi kalp krizi geçireceğim.*

Kolunu kaldırıp göğsünün sol tarafına masaj yapmak istedi. Ama başaramadı. Eli, bir ölününki kadar gevşekti. Sonra Merrill'in

göğsündeki sancı hafifledi. Adam o zaman yalnızca bayılmaya çalış tığını anladı.

Yaşlı adam masanın önündeki tekerlekli sandalyeye oturmaya çalıştı. Ama dizleri birdenbire büküldü ve sandalyeye yığıldı. Sonra başını dizlerinin arasına doğru sarkıttı. Baygınlık geçirenlerin böyle yapmaları gerektiğini biliyordu. Dakikalar geçti. Merril başını tekrar kaldırdığı zaman biraz kendine gelmişti. Şakakları zonkluyordu, ama ayağa kalkmayı başardı. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. O nesne beni iyice etkisine aldı. Uykumda yürümeme ve fotoğraf çekmeme neden oluyor! Bu kadarı da yeter! O lanet olasıca şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şey açık. Onunla uzlaşılamaz!

Artık çocuğun yapmasına izin vermem gereken şeyi yerine getirmenin zamanı. Evet ama bu gece olmaz.

Baba iyice bitkinleşmişti. Ter içindeydi ve titriyordu. "Sabaha... Fotoğraf makinesi o arada bir zarar veremez. Çünkü içinde film yok."

Baba Merril çekmeceyi kapatıp yeniden kilitledi. Sonra ağır ağır ayağa kalktı. Artık yetmişinde değil, sekseninde görünüyordu. Yavaş yavaş yukarı çıkarak yatağına girdi.

Herhalde uyuyamayacağım... Hayır, uyuyacaksın. Çünkü yarın sabah balyozu alıp o lanet olasıca şeyi kıracaksın.

Birdenbire uykuya daldı. Rüya da görmedi.

Ertesi sabah saatlerin gürültüsüyle uyandı. Sekiz olmuştu. Şimdi güneş ışığında geceki olay ona daha az korkunç geliyordu. Hadi, hadi. Biraz parlak bir güneş gerçeği değiştiremez. Sen uykunda yürüdün ve en aşağı bir fotoğraf da çektin. Eğer makinede daha film olsaydı resim sayısı da iyice artacaktı.

Yaşlı adam kalkarak giyindi. Sabah kahvesini içmeden makineyi parça parça etmeyi düşünüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kevin ikiboyutlu Polaroid kentine yaptığı ilk ziyaretin sonuncusu da olmasını diliyordu. Ama durum öyle değildi. İlk rüyayı on üç gece önce görmüştü. Ondan sonra da bu kâbus gitgide sıklaşmaya başlamıştı. Bunu bir gece görmediği takdirde rahatlayamıyordu. Çünkü ertesi gece rüyayı arka arkaya iki defa göreceğini biliyordu. Artık kâbus sırasında, *bu bir rüya,* diyebiliyordu. Şimdi bütün gereken uyanman. Bazen uyanıyordu, bazen de rüya belirsizleşiyor ve çocuğun uykusu da derinleşiyordu.

Rüyasında artık Oatley ya da Hildas kentine gitmiyordu. Her zaman Polaroid kentindeydi. Fotoğraflarda olduğu gibi kâbuslarında da olaylar ağır ağır gelişiyordu. Şimdi o şarapçının el arabasında çoğu Emporium Galorium'dan alınma saatler vardı. Tabii bunlar da araba gibi ikiboyutluydular. Yaşlı adam her seferinde de Kevin'a defolup gitmesini haykırıyordu. "Adi hırsız! Gitmezsen Baba'nın köpeğini üzerine saldırtırım."

El arabası Sun 660'larla dolu olan şişman kadın ise, "Babanın köpeği kayışını koparttı," diyordu. "Hain bir hayvan o. Buraya gelmeden önce Camberville'de üç dört kişiyi parçaladı. Onun fotoğrafını çekmek zor. Fotoğraf makinen olmadan bunu yapamazsın." Arabadan bir fotoğraf makinesi almak için eğiliyordu. Kevin da elini ona doğru uzatıyordu.

Ama kadın sonra "derinliği" olmadığı için bir an kayboluyordu. Tekrar ortaya çıktığı zaman ise artık Kevin'dan uzaklaşmış oluyordu.

Ayakları çocuğu o boyaları dökülmüş parmaklığa, Baba'ya ve köpeğe doğru götürüyordu... Ama artık o hayvan bir köpek değildi. Bir ejderha gibi ağzından dumanlar fışkıran, sıcaklığı etrafa yayılan korkunç, karmaşık bir yaratıktı. Dişleri ve yaralı, çarpık burnu bir yabandomuzununkini andırıyordu... Baba'yla, köpek aynı anda çocuğa doğru dönüyorlardı. Merrill'in elinde fotoğraf makinesi oluyordu. Kevin aslında bunun kendi makinesi olduğunu da anlıyordu. Çünkü yanında bir çatlak vardı. Baba, Sun 660'ı sağ gözüne götürüyor, diğerini de kapıyordu. Puslu güneş ışığında kafasına doğru ittiği gözlüğü parlıyordu. Baba ve köpek üçboyutluydular. Bu kasvetli ve sefil küçük hayal kentte üçboyutlu olanlar yalnızca onlardı.

Baba, korku dolu, tiz bir sesle, "İşte o!" diye haykırıyordu. "O hırsız! Ona saldır! Onun bağırsaklarını deş!"

Baba bir yandan bağırırken, bir taraftan da fotoğraf makinesinin düğmesine basıyor ve flaş etrafı aydınlatıyordu. Kevin o zaman kaçmak için dönüyordu. Rüya iki kez bu noktada sona ermişti. Ama şimdi her seferinde biraz daha ilerliyordu çocuk.

Kâbuslarda olduğu gibi pek ağır ağır koşuyordu. O korkunç köpek de onu kovalıyordu. Yine ağır ağır. Ama Kevin kadar da yavaş koşmuyordu o yaratık.

Ayakları, beton kaldırımda oyuklar bırakıyordu. Çünkü pençeleri iyice gelişmişti. Ve arka ayaklarının eklem yerinden mahmuza benzeyen, uzun, diken gibi kemikler çıkmıştı. Köpek, kırmızımsı bulanık gözünü Kevin'a dikiyordu. Burun deliklerinden sönük alevler fışkırıyordu.

Her gece kaldırımdan koşarak kaçarken köpek de ona gitgide yaklaşıyordu. Başını çevirip bakmadığı zaman bile yaratığın yaklaştığını seziyordu.

Baba'nın uyandığında, sadece uykusunda yürümekle kalmayıp, resim de çektiğini anladığı gece Kevin da ilk defa köpeğin soluğunu ensesinde hissetti. Artık yaratığın sırtına atlayacak kadar yakınlaşmış olduğunu anlıyordu. Sonra hayvan o iri dişlerini etine batıracaktı. İri bir parça koparacak ve Kevin'ın bel kemiği ortaya çıkacaktı.

Kevin bu rüyadan uyandığı sırada Baba da dükkânda ağır ağır merdivenden çıkıyordu. Çocuk nedense, *o yanlış,* diye düşünüyordu. *Numara yanlış. Üç diyor ama...* Sonra tekrar yatıp hemen uykuya daldı.

Çalar saat Kevin'ı sabah yedi buçukta uyandırdı. Yatakta doğrulup oturdu. Gözleri irileşmişti. Her şeyi anlamıştı. O kırdığım Sun benimki değildi. İşte o yüzden bu delice rüyayı tekrar tekrar görüyorum. O tatlı yüzlü Baba Merrill beni ve babamı ustalıkla aldattı.

"Babamı?..."

Çocuk sokak kapısının çarpılarak kapatıldığını duydu ve telaşla pencereye doğru atıldı. "Baba!" diye haykırdı. Adam o sırada işine gitmek için arabasına biniyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Baba birçok anahtarın arasından bir tanesini alıp çekmeceyi açtı ve fotoğraf makinesini aldı. Ama yine kayışından dikkatle tutarak. Umutla Polaroid'in önüne baktı. Makinenin, çekmeceye düşerken objektifin iyice kırıldığını ummuştu. Ama böyle bir şey olmamıştı ne yazık ki. Merrill çekmeceyi kilitledi. Dönerken uykusunda çektiği fotoğrafa gözü ilişti. Tersine dönmüş, yerdeydi. Baba dayanamadı. Resmi alarak çevirdi.

Köpek–yaratık sıçramıştı. Ön ayakları yerden yeni yükselmişti. Ama çarpılmış bel kemiğinin iki yanındaki ve çelik fırçalara benzeyen kılların altındaki kaslarda bütün kinetik enerjinin salıverildiği görülüyordu. Yaratık ağzını iyice açtığı için suratı biraz bulanık çıkmıştı. Ve sanki hırlamaya başlamıştı, tabii bu bir kükreyişle sona erecekti. Gölge–fotoğrafçı bir adım daha gerilemeye çalışıyormuş gibiydi. Ama bunun ne önemi vardı? Köpeğin burun deliklerinden ve açılmış ağzından fışkıran dumanlar herkesi korkutuyordu. Fotoğrafı çeken adamın ya da çocuğun kurtulma umudu hiç yoktu. Ayakta da kalsa, yere de yuvarlansa aynı biçimde ölecekti.

Baba resmi parmakları arasında buruşturdu. Sun 660'ı kayışından tutarak arkaya doğru gidecek oldu. Ama sonra beyninin içinde bir flaş patladı sanki. Yaşlı adam geri döndü. Şimdi gözleri parlak bir ışıktan geçici olarak körleşmiş gibi boş boş bakıyordu. Uzanarak duvardaki guguklu saatlerden birini aldı. Polaroid fotoğraf makine-

sini onun yerine astı. Ve tekrar dükkânın dibine doğru gitti. Gözleri hâlâ boş boş bakıyordu. Kafasız bir robottan farkı yoktu. Arka avluya çıkarak guguklu saati o kalın tahtanın üzerine koydu. Balyozunu yakaladığı gibi üzerine indirdi. Şimdi parçaladığının bir saat değil, Kevin'ın Polaroid fotoğraf makinesi olduğunu sanıyordu.

Yaşlı adam guguklu saatin parçalarına bakarak, "İşte," dedi. "Bu iş de oldu. Artık endişelenecek bir şey kalmadı." Sesinden çok rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. "Şimdi neye sıra geldi? Pipo tütünü almaya. Öyle değil mi?"

Ama on beş dakika sonra karşı taraftaki büyük mağazaya gittiği zaman pipo tütünü değil, film istedi.

Polaroid filmi.

On Üçüncü Bölüm

"Kevin, hemen gitmezsem işe geç kalacağım..."

"Onlara telefon etsene! Edemez misin? Yani çok çok önemli bir şey olduğu takdirde?"

Bay Delevan ihtiyatla, "Bu çok önemli olan şey nedir?" diye sordu.

"Bunu yapabilir misin?"

Bayan Delevan şimdi Kevin'ın odasının kapısında duruyordu. Meg de onun arkasındaydı. İkisi de merakla karşılıklı duran takım elbise giymiş adamla, külotlu, uzun boylu çocuğa bakıyorlardı.

"Herhalde... şey... evet, yapabilirim. Ama ne olduğunu öğrenmedikçe olmaz."

Kevin sesini alçalttı. "Bu Baba Merrill'le ilgili. Ve fotoğraf makinesiyle de." yavaşça annesine bir göz attı.

Bay Delevan, oğlunun annesine bakması yüzünden biraz şaşırmıştı. Sonra durumu anlayarak karısına bir şeyler mırıldandı. Bayan Delevan da başını salladı. Adam, Meg'in karşı koymasına aldırmayarak kapıyı sıkıca kapattı.

Kevin, "Anneme ne söyledin?" diye sordu.

Bay Delevan hafifçe gülümsedi. "Seninle erkek erkeğe konuşacağımızı. Herhalde seksten söz edeceğimizi sanıyor."

Kevin kızardı. Sonra kendisini toparlayarak, "Konu sana da söylediğim gibi Baba Merrill'le ilgili," dedi. "Gördüğüm bazı kâbuslarla da. Ama en çok fotoğraf makinesiyle. Çünkü Baba, onu çalmanın bir yolunu buldu."

"Kevin..."

"Biliyorum, onu balyozla parça parça ettim. Ama aslında o benim Sun 660'ım değildi. Başka bir fotoğraf makinesiydi. Ama işin en kötü yanı da bu değil. Felaket asıl şu: Baba, benim makinemle hâlâ resim çekiyor! Ve o köpek sonunda dışarı çıkacak. Ve o zaman beni de öldürecek sanırım. O diğer dünyada bana..." Kevin sözlerini tamamlayamadı. Birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı.

John Delevan, oğlunu yatıştırdığı sırada saat de sekizi on geçiyordu. Adam artık işe geç kalmayı göze almıştı. Delevan, oğlunu kucaklamıştı. *Sorun neyse bu çocuğu çok sarsmış,* diye düşünüyordu. *Eğer bu sadece birkaç rüyaysa, o zaman da seksle ilgili olmalı.*

Kevin'ın hıçkırıkları kesildiği zaman Bay Delevan kapıyı ihtiyatla açarak dışarı baktı. Karısı Kate'in Meg'i aşağıya indirdiğini umuyordu. Öyle de olmuştu. Adam, "Hiç olmazsa bu bakımdan rahatız," diyerek Kevin'ın yanına döndü.

"Artık konuşabilecek misin?"

Çocuk boğuk bir sesle, "Fotoğraf makinem Baba'da," dedi. Kızarmış gözleri hâlâ sulanıyor ve babasına sanki onu kolaylıkla göremiyormuş gibi bakıyordu. "Onu ustalıkla ele geçirdi. Ve şimdi de kullanıyor."

"Ve sen bunu rüyanda gördün, öyle mi?"

"Evet... Ve sonra bir şey hatırladım."

"Kevin... Parçaladığın senin makinendi. Çok üzgünüm, oğlum, ama gerçek bu. Ben yandaki o küçük parçanın koptuğu yeri bile gördüm."

"O makineden bilerek parça kopardı sanırım..."

"Kevin artık bu kadarı da..."

Çocuk telaşla, "Dinle, baba," dedi. "Lütfen beni dinler misin?"

"Pekâlâ. Evet. Dinliyorum."

"Şunu hatırladım. Baba Merrill, bana fotoğraf makinesini verdiği zaman... yani onu parçalamak için arka avluya çıktığımızda... Hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet..."

"Ben, fotoğraf makinesinden geride ne kadar film kaldığını gösteren o küçük deliğe baktım. Ve orada 'üç' yazılıydı, baba. Üç yazılıydı!"

"Ee? Ne olmuş?"

"Yani Sun 660'ın içinde hâlâ film vardı. Film! Oysa ben fotoğraf makinemi Baba'ya verdiğim zaman bu boştu. İçinde film filan yoktu! İşte olan bu! Ben yirmi sekiz fotoğraf çekmiştim. Baba Merrill otuz daha çekmemi istedi. Yani toplam elli sekiz film. Onun ne yapmayı planladığını bilseydim daha fazla film alırdım. Ama belki de almazdım. Çünkü o sırada makine beni korkutmaya başlamıştı."

"Beni de. Biraz."

Kevin, babasına kaygıyla baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Devam et. Sözü nereye vardıracağını tahmin ediyorum?"

"Şunu söyleyecektim: Baba film için biraz para da verdi. Ama yeteri kadar değil. Verdiği para film masrafının yarısını bile karşılamadı. Çok pinti, baba. Ahlaksız ve pinti."

John Delevan kinle gülümsedi. "Gerçekten öyle, oğlum... Dünyanın en kötü insanı. Hadi devam et, hikâyeni bitir. Dakikalar hızla geçiyor."

Kevin, "Pekâlâ," dedi. "Şunu söylemeye çalışıyorum: İsteseydim de daha fazla film alamazdım. Üç kutu film almak için bütün paramı harcamış ve hatta Megan'dan da bir dolar borç almıştım. Bu yüzden onun iki fotoğraf çekmesine de izin verdim."

"Ve ikiniz bütün filmleri bitirdiniz öyle mi? Her birini?"

"Evet, evet. Merrill bile 'elli sekiz fotoğraf' olduğunu söyledi. Ve ben ondan sonra hiç film almadım. Sun 660'ı dükkâna götürdüğü zaman bomboştu. O küçük delikte de sıfır yazılıydı. Onu gördüm! Çok iyi hatırlıyorum. O halde... kırdığım benim kendi makinemse, neden o küçük delikte üç yazılıydı?"

"Ama Merrill bunu..." Delevan durakladı. Yüzünde her zamanki haline hiç uymayan sıkıntılı bir ifade belirdi. Merrill'in her şeyi yapa-

bileceğini hatırlamıştı. Aslında gerçek şuydu: John Delevan, Baba'nın kendisini kandırdığına inanmak istemiyordu. O acı deneyimin bile bunu engellemek için yeterli olmadığına inanmayı.

"Evet baba? Ne düşünüyorsun? Aklına hemen şimdi bir şey geldi değil mi?"

Gerçekten de gelmişti. John Delevan o gün dükkânın üstündeki dairede hep birlikte aşağıya inmelerini önermişti. Ama sonra Baba Merrill yalnız başına aşağıya inmişti. Orada bir değil yirmi fotoğraf makinesini bile değiştirebilirdi.

"Baba?"

Delevan, "Evet," diye mırıldandı. "Merrill fotoğraf makinelerini değiştirmiş olabilir. Ama neden?"

Kevin sadece başını salladı. Bunun nedenini bilmiyordu. Ama sonra, *bu dünyadaki Baba Merrill'ler bir şeyi neden yaparlar*, diye düşündü. *Tabii kazanç için! İşte neden bu! Bütün neden!*

Bay Delevan, "Hadi giyin oğlum," dedi. "Ben aşağı inip büroya telefon edeceğim. Brandon'a biraz gecikeceğimi söyleyeceğim. Ama hiç gidememe ihtimalim olduğunu da açıklayacağım." Kafası bu konuşmayla meşguldü, ama yine de oğlunun endişeli suratını aydınlatan o minnet dolu tebessümü fark etti. Kendisi de hafifçe gülümsedi. Oğlu henüz ondan medet ummayacak kadar büyümemişti. Adam kapıya doğru giderken ekledi. "Bence Baba Merrill'i ziyaret etmemiz yerinde olur." Kevin'ın başucunda duran saate bir göz attı. Sekizi on geçiyordu.

Baba Merrill o anda avluda balyozu bir guguklu saatin üzerine indiriyordu.

"Merrill dükkânı genellikle sekiz buçukta açar. Biz de tam o sırada orada oluruz. Tabii elini biraz çabuk tutarsan." Bir an durakladı ve dudakları soğuk bir tebessümle büküldü. "Merrill'in bize hesap vermesi gerekiyor." Dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Kevin çabucak giyinmeye başladı.

On Dördüncü Bölüm

Castle Rock'taki LaVerdiere mağazasında yok yoktu. Floresan lambaların ışığında her mal ayrı parlıyordu. Bunların her biri de sanki, beni al, diye haykırıyorlardı. Beni al, yoksa ölürsün! Veya karın ölür. Ya da çocukların! Ya da en yakın arkadaşın ölür! Ya da hepsi birden! Neden mi? Ben ne bileyim?

O sabah saat sekiz buçukta, yani LaVerdiere açıldıktan otuz dakika sonra Baba Merrill içeri girdi. Mağazada ondan başka müşteri yoktu. Yaşlı adam doğruca arkasında Molly Durham'ın durduğu tezgâha gitti.

Kadın, ah, Tanrım, diye düşünerek yüzünü buruşturdu. Şimdi beni pis pis süzecek.

Baba genellikle Molly'den pipo tütünü alır o arada da kadının vücudunu inceler dururdu. Alışverişi uzatmak için de elinden geleni yapardı.

Molly bu nedenle hazırlıklı olmaya çalışarak yalandan gülümsedi. Kendi kendine, iyice geliştiğin yıllardan beri bütün erkekler sana bakıyorlar, diyordu. Bu doğruydu ama Baba'nın bakışları farklıydı yine de. Bir kere yaşlıydı o. Ve sanki bakışları birer ele dönüşerek insanın vücudunu yokluyorlardı. Molly o zaman, keşke işe gelirken üstüme rahibe kıyafeti giyseydim, diye düşünüyordu. Ya da bir zırh.

Her neyse... Molly, Baba Merrill'in ölerek bütün Castle Rock'lılara bir lütufta bulunacağı güne kadar bu duruma dayanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ama kadın bugün hoş bir sürprizle karşılaşacaktı. Ya da önce böyle düşünecekti. Baba tezgâha yaklaştı, ama Molly'ye öyle aç aç bakmadı. Gözleri camlaşmış gibiydi. Belki de derin derin düşündüğü için etrafın pek farkında değildi.

Molly, "Size yardım edebilir miyim, Bay Merrill?" diye sorarken raftaki tütünlere doğru uzanmaya hazırlandı.

Adam sakin sakin, "Evet," dedi. Ama ilgisizce. Karşısında bankalardaki o otomatik makinelerden varmış gibi. Sonra ekledi. "Bana..." Sözlerin bundan sonrası ya saçma sapandı ya da kadın Merrill'in sözlerini iyice duyamamıştı.

Molly, Baba'nın filmegrek, gibi bir şey söylediğini düşündü. Onlarda öyle bir marka yoktu. Tabii bu özel bir ilaç olabilirdi. "Affedersiniz, Bay Merrill. Ne dediğinizi anlayamadım."

Baba, çok belirgin bir biçimde, "Film," dedi.

"Ne tür film istiyorsunuz?"

Merrill, "Polaroid," diye açıkladı. "İki kutu."

Molly ne olduğunu pek bilmiyordu. Ama Castle Rock'un en aç bakışlı ihtiyarının o gün kendinde olmadığı kesindi. Gözleri boş boş bakıyordu hâlâ.

"Hangi model için, Bay Merrill?" Kadın bir oyuncu edasıyla düşündü. Ama Baba Merrill bunun farkına bile varmadı.

Yaşlı adam bir süre Molly'nin sol omzunun üzerindeki raftaki sigaralara baktı. Sonra çabucak, "Polaroid Sun fotoğraf makinesi," dedi. "Model 660."

Molly, Merrill'in yeğeninin bebeği Paulette gibi konuştuğunu düşündü. Bebek kısa cümleler söylüyordu. Kesik kesik. Zaten Baba'nın boş boş bakan gözleri de tuhaf bir biçimde Paulette'inkilere benziyordu. Kadın, her şeyi Merrill'in o pis bakışlarına tercih edeceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

Kadın eğilerek camlı tezgâhın altından filmleri çıkardı. Baba hâlâ sigaralara bakıyordu. İnsan önce paketleri saydığını sanıyordu. Ama bir, iki saniye sonra gözlerinde hiçbir ifade olmadığını anlıyordu.

Molly, "Lüften artık çıkıp git," diye sessizce yalvardı. "Filmi al ve git. Ve ne yaparsan yap sakın bana dokunma! Yalvarırım!"

Yaşlı adam bu haliyle ona dokunduğu takdirde çığlığı atacağını biliyordu. Tanrım! Neden mağaza boştu. Niçin bir müşteri daha yoktu. Özellikle Şerif Pangborn? Bu adamın bir tür sinir krizi geçirdiği belliydi.

Molly uydurma bir neşeyle, "İşte, Bay Merrill," dedi. Filmi tezgâha bırakıp hemen sola, yazar kasanın arkasına kaçtı.

Baba Merrill pantolonunun cebinden, zincire bağlı para çantasını çıkardı. Derisi çatlamış çanta ihtiyar kızlara yakışacak bir şeydi. Molly'in parmakları öyle titriyordu ki, kadın satışı kaydetmeye çalışırken yanlış tuşlara bastı. Sonra hepsini silmek zorunda kaldı.

Merrill, ona doğru iki tane on dolarlık uzatıyordu.

Molly kendi kendine, *çantada buruşmuşlar, işte o kadar*, dedi. *Belki aslında eski bile değiller. O çantada eskidiler.* Ama bu sözlerle kafasına üşüşen düşünceleri durduramadı. Onlar yalnızca buruşuk değiller üstleri de yağlı. Banknotlar çok eski. Onlara dokunmak istemiyorum.

Ama dokunmak zorundaydı.

Adam parasının üstünü isteyecekti.

Molly dişini sıkarak banknotları aldı, kasanın çekmecesine öyle bir telaşla soktu ki, tırnağı birden kırıldı. Ama kadın o müthiş can acısının farkına bile varmadı. Bütün isteği o yağlı paraları elinden çabucak atmaktı. Ancak daha sonra bile o onluk banknotlarının yüzeylerinin nasıl olduğunu hatırlayacaktı. Sanki kadının parmaklarının altında milyarlarca kıvranan mikrop vardı. Gözle görülebilecek kadar iri mikroplardı bunlar ve Molly'de adamın hastalığını geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Ama adam parasının üstünü bekliyordu.

Molly dudaklarını birbirine bastırarak bozuk paraları tek tek çıkarmaya başladı. Sessizce bekleyen yaşlı adam, ona yaklaşmıştı. Molly onun vücudunun pis kokusunu duyuyordu. Madeni paralar, kadının buz kesilip uyuşmuş parmaklarının arasından kayıyorlardı.

Molly'nin ensesi ter içinde kalmıştı. Burnuyla üst dudağı arasında da ter tanecikleri belirmişti. Artık başını kaldırıp Baba'ya bakmıyordu. Uzun uzun uğraştıktan sonra paranın üstünü toplayabildi. Kendi kendine, *bu bozuk paraları almak için elini uzatmayacağını umarım,* diyordu. *Ben de onun bir sürüngeninkini andıran kuru derisine dokunmak zorunda kalmam. Elleri bir pençeden farksız.* Midesi bulanmaya başlamıştı. Kusmak istiyordu. Kadın kendisini zorlayarak LaVerdiere'de çalışan bir satıcıya yakışacak bir biçimde gülümsedi ve başını kaldırdı. Ama dükkân boştu.

Baba gitmişti.

Molly paraları toplamaya çalışırken dükkândan çıkmıştı.

Kadın titremeye başladı. "İşte, ihtiyar köpeğin kendinde olmadığının kesin kanıtı! Kesin, reddedilemeyecek ve çürütülemeyecek bir kanıt bu. Baba Merrill bir restoranda yemek yediği zaman bile garsona bahşiş vermezdi. Ve şimdi kent tarihinde ilk kez parasının üstünü almadan çıkıp gitti."

Molly, kendisini zorlayarak parmaklarını açmaya ve bozuk paraları tezgâha bırakmaya çalıştı. Ama başaramadı. Sonunda diğer eliyle parmaklarını teker teker açtı. Babanın paraları tezgâhın üzerine yuvarlandı. Onları bir kenara itti. Bu madeni paralara da bir daha dokunmak istemiyordu.

Baba Merrill'i bir daha görmeyi istemediği gibi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Baba Merrill, LaVerdiere'den çıkarken hâlâ boş boş bakıyordu. Elinde film kutularıyla kaldırımı aşarken de. Ama adam tek ayağını yola atar atmaz birdenbire değişti. Şimdi bir ayağı kaldırımda, diğeri yoldaki ezilmiş sigara izmaritleri ve cips poşetlerinin arasında hareketsiz duruyordu. Yüzünde insanı sarsan bir ihtiyat belirmişti. Molly, Baba'yı şimdi görseydi hiç tanıyamazdı. Ama ihtiyar adamın suratındaki ifade kazık attığı bazı kimseler için hiç de yabancı sayılmazdı. Şimdi bu adam ne kadın düşkünü Merrill'di ne de robot Merrill; fena halde korkmuş bir Merrill'di. Ve ilk defa sokağın ortasında gerçek kimliğini gösteriyordu. Baba'ya göre insanın karakterini, kişiliğini herkese belli etmesi hiç de akıllıca bir şey sayılmazdı. Ama adam o sabah kendinde değildi. Zaten etrafta da onu görecek kimse yoktu. Eğer olsaydı karşısındakinin o köy-filozofu tavırla Baba'ya hiç benzemediğini fark ederdi. Hatta kazık atmaya meraklı Tefeci Baba'ya bile benzemediğini... Şimdi orada duran adamın ruhuydu sanki. Merrill'in içyüzünün ortaya çıktığı şu anda bir sokak köpeğine benziyordu. İyice vahşileşmiş, yersiz yurtsuz bir köpeğe... Gece yarısı kümeste, öldürdüğü tavukların arasında duran bir hayvana. Yırtık kulaklarını kaldırmış, başını yana eğmişti. Dudakları gerilmiş ve kanlı dişleri ortaya çıkmıştı. Çiftçinin evinden gelen hafif sesi duymuştu. Şimdi adamın o iri namlulu çiftesini düşünüyordu. Bir köpek çifteler konusunda bir şey bilmezdi ama sezgileri, içgüdüleri güçlü olduğu takdirde sonsuzluğun belirsiz biçimini tanıyabilirdi.

Baba Merrill meydanın karşı tarafındaki Emporium Galorium'un idrar sarısı cephesini görebiliyordu. Bina, en yakın komşularından biraz ayrıydı. Dar bir aralıktan sonra o yılın başlarına kadar iş yapan Köy Çamaşırlığı'nın boşalttığı bina geliyordu. Sonra Nan'in restoranı, tuhafiyeci.

Ama yolun aşağısındaki bütün dükkânların önünde park yerleri vardı. Hepsi de boştu... Yani bir teki dışında. Şimdi buna Baba'nın tanıdığı bir Station giriyordu. Motorun homurtusu sabaha özgü sessizlikte iyice duyuluyordu. Sonra motor duyuldu. Stop lambaları da söndü. Baba ayağını yoldaki süprüntülerin arasından çekti. Yavaşça LaVerdiere'in köşesine gitti. Şimdi orada, hafif bir ses yüzünden duraklayan o köpek gibi bekliyordu. Köpek kadar yaşlı ya da akıllıca olmayanlar o öldürme çığlığı sırasında bu sese aldırmazlardı.

Steyşının direksiyonunda olan John Delevan taşıttan indi. Oğlu ise öteki kapıdan aşağıya atladı. Babayla oğul Emporium Galorium'un kapısına gittiler. Adam kapıya vurmaya başladı. Öyle şiddetle vuruyordu ki, Baba gürültüyü sindiği yerden bile duydu. Delevan bir an durdu. Oğluyla birlikte içeriyi dinledi. Sonra Delevan yine kapıya vurmaya başladı. Artık yumrukluyordu. Çok öfkeli olduğunu anlamak için kafasından geçenleri okumaya da hiç gerek yoktu.

Baba, *her şeyi biliyorlar*, diye düşündü. *Nasıl olduysa gerçeği öğrenmişler. Neyse ki o lanet olasıca fotoğraf makinesini parçaladım. Bu çok iyi oldu.*

Bir dakika daha orada durdu. Yarı kapalı gözlerinden başka hiçbir yanı kımıldamıyordu. Sonra LaVerdiere'le yanındaki bankanın arasında uzanan dar geçide süzüldü. Bunu kendisinden elli yaş genç bir adamın bile kıskanacağı bir çeviklikle yaptı.

Bu sabah eve arka yoldan dönmem akıllıca olacak, diye düşünüyordu.

On altıncı bölüm

İçeriden yine ses çıkmayınca John Delevan kapıya üçüncü kez vurdu. Hem de öyle şiddetle ki, kapıdaki macunları yarı dökülmüş cam, zangırdadı. Adam elini de acıttı üstelik. Can acısı Bay Delevan'ın ne kadar öfkeli olduğunu iyice anlamasına yol açtı. Haksız yere hiddetlenmiş olduğunu da sanmıyordu. Merrill, *Kevin'ın tahmin ettiği şeyi yaptıysa kızmakta çok haklıyım,* diye düşünüyordu. Ve... evet, olayı düşündükçe oğlumun haklı olduğuna da inanmaya başlıyorum. Bence Kevin haklı... Ama şu ana kadar öfkemi fark etmemiş olmam şaşılacak bir şey...

Galiba bu sabah kendimle ilgili bazı şeyler öğrenmem için seçilmiş... Bu düşüncesi John Delevan'a bir ilkokul öğretmenine yakışacak bir şeymiş gibi geldi. Bu yüzden de hafifçe gülümseyerek biraz gevşedi.

Ama Kevin ne gülümsüyordu ne de gevşemiş gibi bir hali vardı.

Bay Delevan, oğluna, "Galiba şu üç şeyden biri oldu," dedi. "Merrill henüz kalkmadı... Ya da kapıyı düşünmüyor... Veya senin fotoğraf makineni alarak kaçtı." Bir an durdu sonra da dayanamayarak güldü. "Galiba dördüncü bir ihtimal daha var. Merrill uykusunda öldü."

"Hayır, ölmedi." Çocuk şimdi başını kapıdaki kirli cama dayamıştı. Kendi kendine, *bu kapıdan içeriye hiç girmemiş olsaydım...* diyordu. Girmez olaydım. Meydanın doğu tarafından yükselmekte olan güneşin ışıkları kapının camını parlattığı için ellerini boru gibi yaparak gözlerine götürdü. "Bak."

Bay Delevan da oğlu gibi elleriyle gözlerini koruyarak burnunu cama dayadı. Babayla oğul arkalarını meydana dönerek öyle durdular. Dünyanın vitrinlere bakmaya en meraklı insanlarıymış gibi Emporium Galorium'u inceliyorlardı.

Bay Delevan birkaç saniye sonra, "Eh," diye mırıldandı. "Galiba kaçmış ve bütün pisliğini de geride bırakmış."

"Evet... Ama ben bunu kastetmedim. Onu görüyor musun, baba?"

"Neyi görüyor muyum?"

"Şu çengelden sarkan şeyi. Dolabın yanındaki yere bak. Saatlerin asılı olduğu duvara."

Bay Delevan bir dakika sonra oğlunun kastettiği şeyi gördü. Bu bir Polaroid fotoğraf makinesiydi. Duvardaki bir çengele asılmıştı. Adam, "Galiba o küçük parça kopmuş olan yeri de görebiliyorum," diye devam etti. "Ama kendi kendimi kandırıyor da olabilirim."

"Hayır, kendini kandırmıyorsun!"

Babası, Kevin'ın neler hissettiğini anlamaya başlarken dudaklarındaki tebessüm de kayboldu. Korkunç bir makine çalışıyordu sanki. Adam da oğlu gibi bunu anlıyordu. Bu acayip ve sarsıcı gerçeği... Ve bu makine Baba'nın saatlerinin çoğunun tersine ne geri kalıyordu ne de ileri gidiyordu. Çok dakikti.

"Acaba şimdi yukarıda oturmuş, bizim gitmemizi mi bekliyor?" Bu sözleri yüksek sesle söylemişti ama aslında kendi kendine konuşuyordu. Kapıdaki kilit hem yeniye benziyordu hem de pahalı bir şeye... Ama adam ikisinden birinin kapıya gerektiği kadar hızla vurduğu taktirde çürük tahtaları kırabileceğinden de emindi... Herhalde Kevin'ın durumu onunkinden iyiydi. Bu işi çocuk başarabilirdi. Bay Delevan dalgın dalgın, "Bu kilit, ancak bunu taktığınız kapı kadar sağlamdır," diye söylendi. "Kimse böyle şeyleri düşünmüyor."

Kevin, babasına döndü. Yüz hatları iyice gerilmişti. O anda oğlunun suratı Bay Delevan'ın çok ilgisini çekti. Kendi kendine, *kaç*

baba oğlunun olgunlaştığı zaman nasıl bir erkek olacağını önceden görebilir, diye sordu. Tabii oğlumun suratının hatları her zaman böyle gergin olmayacak. Böyle sinirli de olmayacak o. Tanrım, sakın! Ama Kevin'ın ileride nasıl olacağını görebiliyorum. Ve, Tanrım! Çok da yakışıklı olacak!

Adam bu karmaşada bir an bu düşüncelere daldı. Çok kısa sürdü bu. Ama John Delevan bu anı hiçbir zaman unutmadı. Onu istediği zaman hemen hatırladı.

Kevin boğuk bir sesle, "Şimdi ne yapacağız, baba?" diye sordu. "Ne yapacağız?"

"Kapıyı kırmak mı istiyorsun? Bu işte sana uyacağımı söylemeliyim."

"Henüz istemiyorum. Buna gerek kalacağını da sanmıyorum. Bence Baba burada değil... Ama yakınlarda bir yerde."

Adam, *bunu bilemezsin*, diye düşündü. *Hatta böyle bir şeyi düşünemezsin bile.*

Ama oğlu düşünüyordu işte! Ve Delevan, Kevin'ın yanılmadığına da inanıyordu. Baba Merrill'e oğlu arasında bir tür bağ oluşmuştu. Adam kendi kendine, bir tür bağ mı? dedi. Ciddi ol biraz... Bu bağın nasıl bir şey olduğunu pekâlâ biliyorsun. Bu da içerideki çengelden sallanan o kahrolasıca fotoğraf makinesi. Bu olay devam ettikçe adam da gizli bir makinenin çalıştığını seziyordu. Ve bu durum onu gitgide rahatsız ediyordu. Makinenin duygusuz, düşüncesiz dişlileri çatırdayarak dönüyordu.

Bay Delevan, *fotoğraf makinesini kır*, diye kendi kendine emretti. *O bağı da kopar böylece*. Sonra oğluna baktı. "Bundan emin misin, Kev?"

"Arka tarafa gidelim. Oradaki kapıyı deneyelim."

"Avlunun bir kapısı var. Baba Merrill, onu kilitledi herhalde."

"Belki üzerinden atlayabiliriz."

Bay Delevan "Pekâlâ," diyerek oğlunun peşi sıra Emporium Galorium'un önündeki basamaklardan indi. Kevin'le birlikte yandaki

geçide giderken bir taraftan da kendi kendisine çıldırıp çıldırmadığını soruyordu.

Ama avlunun kapısı kilitli değildi. Nedense Baba bunu yapmayı unutmuştu.

Bay Delevan kapının üzerinden atlama fikrini beğenmemişti aslında. Belki bunu yapmaya çalışırken yuvarlanacak o arada orasını burasını da yaralayacaktı. Ama bu açık kapı da hiç hoşuna gitmedi. Fakat yine de Kevin'la birlikte o kapıdan Baba'nın arka avlusuna girdi. Ağaçlardan düşen sarı yapraklar bile buraya hoş bir hal verememişlerdi.

Kevin, Baba'nın oraya attığı ama sonradan toplayıp çöpçülere vermek zahmetine katlanmadığı türlü eşyanın oluşturduğu tepeciklerin arasından geçti. Babasıyla, Kevin üzerinde fotoğraf makinesini kırdığı tahtanın yanına geldiler. Tam o sırada Baba Merrill bir blok yanda, Bayan Althea Linden'ın arka bahçesinden, Mulberry Sokağı'na çıkıyordu. Kurt Çenesi Kereste Şirketi'ne varıncaya kadar bu yoldan inecekti. Şirketin kâğıt hamuru taşıyan kamyonları çoktan Batı Maine yollarında ilerliyorlardı. Bölgedeki gitgide azalan sert tahtalı ağaçların arasında elektrikli testerenin iniltisi duyulmaya çoktan başlamıştı. Altı buçuktan beri yani. Ama şimdi on beş dakika ilerideki şirketin ana bürolarına saat dokuza kadar kimse gelmeyecekti. Kereste şirketinin küçücük arka avlusunun gerisinde yüksek bir tahta perde vardı. Bir de kapı açılmıştı. Ve kapı her zaman kilitli oluyordu. Ama Baba'da anahtar vardı. Kapıyı açacak ve böylece kendi arka avlusuna girecekti.

Kevin o kalın tahtaya bakıyordu. Bay Delevan, oğlunun bakışlarını izledi. *Kahretsin, ne oluyor,* diye sormak için ağzını açtı. Sonra da kapattı. Kevin'ın yardımı olmadan da neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Kafasında böyle düşünceler olması doğru bir şey değildi. Normal bir şey sayılmazdı bu. Adam acı deneyimleri sonunda insanın içinden geldiği gibi davrandığında yanlış kararlar verdiğini ve

hazırlanmadan harekete geçtiğini öğrenmişti. Bay Delevan daha kısa bir süre önce oğluna, bu acı dersi öğrenmesinde Reginald Marion "Baba" Merrill'in de önemli bir rol oynadığını anlatmıştı. Ama artık hiçbir şeyi önemseyecek halde değildi. Yalnızca bütün bunlar sona erdiği zaman yine mantıklılar grubuna girebileceğini umuyordu. Tabii bunu kendi kendisine bu biçimde açıklamıyordu, o da başka.

Delevan önce parçalanmış bir Polaroid fotoğraf makinesinden geri kalan şeylere baktığını sandı. Ama bunun nedeni kafasıydı. Beyni olayın tekrarlandığını düşünerek durumu mantıklı bir hale sokmaya çalışıyordu. Aslında tahtanın üzerinde ve etrafında yatan parçaların fotoğraf makinesiyle ilişkileri olmadığı belliydi. Bütün bu parçalar ve dişliler ancak bir saate ait olabilirlerdi. Sonra adam küçük guguk kuşunu gördü ve saatin ne tür bir şey olduğunu da anladı.

Delevan, oğluna, "Tanrı aşkına, Baba neden bir guguklu saati buraya getirdi?" diye sormak için ağzını açtı. "Niçin onu balyozla parça parça etti?" Ama sonra bu soruları düşündü. Ve oğluna bir şey sormasına gerek olmadığına da karar verdi. Bu soruların cevaplarını bulmaya başlıyordu. Aslında bunu hiç istemiyordu. Çünkü Bay Delevan'a göre bu müthiş bir çılgınlığın habercisi gibiydi. Ama bunun da önemi yoktu. Çünkü cevaplar yine de kafasının içinde belirmeye başlıyordu.

Guguklu saati bir yere asman gerekir. Çünkü bunun altında ağırlıklı sarkaçlar vardır. Peki, saati nereye asarsın? Ah tabii ki bir çengele.

Belki de duvardan uzanan bir çengele.

Kevin'ın Polaroid fotoğraf makinesinin asılı olduğu çengele benzeyen bir kancaya.

Bay Delevan konuşmaya başladı. Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. "Kahretsin! Nesi var onun Kevin? Bu adam iyice çıldırdı mı yoksa?"

Çocuk, "Durup dururken çıldırmadı," diye açıkladı. Başını eğmiş, kalın tahtanın üzerindeki saat parçalarına bakıyordu. Onun da

sesi yine çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Onu çıldırttılar. Daha doğrusu Baba Merrill'i o fotoğraf makinesi çıldırttı!"

Bay Delevan, "O makineyi parçalamalıyız," dedi. Sözlerini bitirince sesi sanki uzun süre kulaklarında yankılandı.

Çocuk, "Hemen olmaz," diye cevapladı. "Önce mağazaya gitmeliyiz. Özel satış var."

"Özel satış mı? Ne sa..."

Kevin, babasının koluna dokundu. Adam ona baktı. Çocuk başını kaldırmıştı. Bu haliyle ormanın yandığını sezen bir geyiğe benziyordu. O anda yakışıklılıktan da öteydi görünüşü. Adeta ilahiydi. Ölüm saati yaklaşmış genç bir şaire benziyordu.

Delevan telaşla sordu. "Ne?"

"Bir şey duydun mu?" Kevin'ın dikkatli tavırları yerini kuşkuya bırakıyordu.

Delevan, "Sokaktan bir araba mı geçti?" dedi. Sonra da birdenbire kendi kendine, ben oğlumdan kaç yaş büyüğüm, diye sordu. Yirmi beş yaş mı? Tanrım! Artık olgun bir insan gibi davranmamın zamanı gelmedi mi?

O tuhaf halden kurtulmaya, etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Olgun bir insan olduğunu düşündü. Ama tutumu tıpkı yırtık pırtık bir paltoyu giymeye çalışmaya benziyordu.

"Sence gerçekten sokaktan bir araba mı geçti, baba?"

"Evet... Kevin, sinirlerin çok gerildi. Kendine hâkim olmaya çalış. Yoksa..." Yoksa ne? Bay Delevan ne demek istediğini anlayarak titrek bir sesle güldü. "Yoksa ikimizin de tavşan gibi kaçmasına neden olacaksın."

Kevin bir an babasına düşünceli düşünceli baktı. Sanki derin bir uykudan uyanıyordu. Ya da trans halindeyken kendisine geliyordu. Sonra başını salladı. "Hadi, gel."

"Kevin, neden? Ne istiyorsun? Belki de Baba Merrill yukarıda, kapıyı bilerek açmıyor..."

"Sana bunu oraya gittiğimiz zaman söylerim. Hadi gel." Çocuk, babasını süprüntü dolu avludan adeta sürükleyerek geçide çıkardı.

Kaldırıma ulaştıklarında Bay Delevan, "Kevin," dedi. "Niyetin kolumu koparmak mı? Yoksa başka bir düşüncen mi var?"

Çocuk, "Baba Merrill oradaydı," diye açıkladı. "Saklanmıştı. Bizim gitmemizi bekliyordu."

"O saklanmış..." Bay Delevan durakladı. Sonra yeniden çabaladı. "Şey... Öyle olduğunu kabul edelim. Yani çıkış noktası olarak. Geri dönüp o alçağı yakalamamız gerekmez mi?" Bir an durdu sonra da aklına yeni geldiği için sordu. "Neredeydi o?"

"Tahta perdenin diğer tarafında." Kevin'ın gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Bu gözler yerlerinden uğrayarak uçacaklardı sanki. Bu durum Bay Delevan'ı gitgide daha endişelendiriyordu. Oğlu, "O işini görmüş bile," diye ekledi. "Gidip ihtiyacı olan şeyi almış. Acele etmemiz gerekiyor."

Çocuk, kaldırımdan inmişti. Meydanın karşı tarafına geçerek LaVerdiere'e gitmek niyetindeydi. Bay Delevan elini uzatıp oğlunu kolundan yakaladı. Otobüse biletsiz binmeye kalkışan bir yolcuyu yakalayan bir biletçi gibi. "Kevin, sen neden söz ediyorsun?"

Ve Kevin o zaman Bay Delevan'ı iyice sarsan bir şey söyledi. Babasına baktı ve söyledi bunu. "O geliyor, baba. Lütfen. Benim için bir ölüm kalım meselesi bu." Adama yalvarırcasına baktı. Rengi uçmuştu. Gözleri yine kocamandı. "Köpek geliyor. Dükkânın kapısını kırarak içeri girmenin ve fotoğraf makinesini almanın bir yararı olmayacak. Artık bu olay bunu çoktan aştı. Lütfen bana engel olma. Lütfen beni uyandırma. Hayatım söz konusu."

Bay Delevan, kafasının içine yavaşça sızan bu deliliğe karşı koymak için son kez çabaladı... Sonra da boyun eğdi. "Hadi, gel." Oğlunun koluna girerek çocuğu adeta meydana doğru sürükledi. "Ne gerekiyorsa onu yapalım, olsun bitsin." Bir an durdu. "Yeteri kadar zamanımız var mı, oğlum?"

Kevin, "Emin değilim..." dedi. Sonra da istemeye istemeye ekledi. "Sanmıyorum..."

On Yedinci Bölüm

Baba Merrill tahta perdenin arkasında bekledi. Bir budak deliğinden Delevanları gözetliyordu. Tütün paketini arka cebine sokmuş, elleri de boş kalmıştı. Bu yüzden şimdi yumruklarını sıkıp sıkıp açabiliyordu. Sıkıp sıkıp açıyordu.

Kafası, babayla oğula, "Benim evimde, benim avlumdasınız," diye fısıldıyordu. Kafasının öldürme gücü olsaydı ondan da yararlanacak, iki Delevan'ı birden öldürecekti. "Benim yerimdesiniz! Kahretsin! Benim evimde, benim avlumdasınız!"

Aslında polis çağırmalı, dünyayı o Castle View'lu kibar kafalarınıza geçirmeliyim. İşte yapmam gereken bu. Size dünyanın kaç bucak olduğunu öğretmeliyim.

Baba Merrill aslında bunu da yapacaktı. Ama çocuk o parçalanmış fotoğraf makinesinin yanında duruyordu. İki hafta önce Baba'nın yardımıyla kırdığını sandığı Polaroid Sun 660'ın. Tabii bir yalan uydurup idare edebilirim. Ama bu kenttekilerin benim hakkımda neler düşündüklerini çok iyi biliyorum. Şerif Pangborn'un, Keton'ın, diğerlerinin. Onlar beni aşağılık buluyorlar. Hakkımda düşündükleri bu. Benim için, "Süprüntü," diyorlar.

Tabii başları derde girinceye ve çabuk para bulmaları gerekinceye kadar. Başları sıkışınca durum değişiyor.

Baba yine yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Sıkıp sıkıp açıyordu...

Babayla oğul avluda konuşuyorlardı. Ama Merrill onları dinlemek zahmetine girmedi. Kafası öfkesinden alevler saçan bir demirci ocağına dönmüştü. Şimdi durmadan, benim evimde ve benim avlumdalar, diye tekrarlıyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum! Kahretsin! Benim evimde ve benim avlumdalar ama ben hiçbir şey yapamıyorum! Kahrolsunlar! Kahrolsunlar!

Sonunda baba oğul oradan ayrıldılar. Baba Merrill avlunun kapısının paslı menteşelerinin gıcırtısını duyduğu zaman hemen anahtarını çıkardı. Tahta perdedeki kapıyı açtı. İçeriye süzüldü ve avludan koşarak geçti. Dükkânın arka kapısına gitti. Yetmişindeki bir insandan beklenmeyecek bir hız ve çeviklikle koşmuştu. Ama bir elini sağ bacağının üzerine dayamıştı. Romatizma ağrıları tutmuş gibi. Aslında Baba'nın ağrı sızı hissettiği yoktu. Yalnızca anahtarlarının ve para çantasının şıngırdamasını istemiyordu, hepsi o kadar. Sonuçta Delevan'lar hâlâ orada olabilirlerdi. Belki de Merrill'in göremeyeceği bir yere gizlenmişlerdi. Eğer öyleyse bu Baba'yı hiç de şaşırtmayacaktı. Kokarcalarla iş yaptığın zaman onların etrafı kokutmalarına da şaşırmazsın.

Baba Merrill, anahtarlarını cebinden çıkarırken şangırdadılar. Ses hafifti, ama yaşlı adama pek yüksekmiş gibi geldi. Baba telaşla sola doğru baktı. O piç kurusunun koyuna benzeyen suratını göreceğinden emindi. İhtiyar adamın korkuyla gülümseyen dudakları iyice gerildi. Ama o tarafta hiç kimse yoktu.

Henüz yani...

Baba uygun anahtarı bularak kilide soktu. Kapıyı açarak içeri girdi. Ama kanadı fazla itmemeye dikkat etmişti. Çünkü fazla açıldığı zaman çok gıcırdıyordu.

Yaşlı adam içeride kapıyı arkasından kapayarak öfkeli bir hareketle sürgüyü sürdü. Emporium Galorium'a gitti. Bu gölgeli yerde kendisini daha rahat hissediyordu. Eski eşya yığınlarının arkasındaki dar açıklıkları uykusunda bile bulabilirdi... Zaten öyle de yapmıştı ama bunu, diğer pek çok şey gibi unutmuştu.

Dükkânın ön tarafına yakın bir yerde, küçük bir yan pencere vardı. Camı kirli bu pencere Delevan'ların izinsiz arka avluya girmek için kullandıkları dar yan geçide açılıyordu. Ayrıca buradan kaldırım ve meydanın bir kısmı da görünüyordu.

Baba loş dükkâna müzelere özgü tozlu kokusunu yayan eski ve yararsız dergilerden oluşan yığınların arasından geçerek pencereye gitti. Geçide baktı. Orası boştu. Sağa bir göz attığı zaman Delevan'la-rın bandonun çaldığı yüksekçe yerin hemen aşağısından karşıya geç-tiklerini gördü. Kirli ve kötü cam yüzünden baba oğul suda yüzüyor-larmış gibi görünüyorlardı. Baba Merrill, Delevan'ları onlar gözden kayboluncaya kadar izlemedi. Babayla oğulu daha iyi görmek için ön cama da gitmedi. Bay Delevan'la Kevin'ın LaVerdiere'e gittikle-rini tahmin ediyordu. Buraya da geldiklerine göre mağazada Merrill hakkında sorular soracaklardı. O tezgâhın arkasında bekleyen küçük fahişe onlara ne söyleyebilirdi? Mağazaya gelip gittiğini tabii. Başka?

İki kese tütün aldığını.

Baba gülümsedi. "Herhalde beni bu yüzden asacak değiller."

Yaşlı adam bir kesekâğıdı bularak arka avluya çıktı. Kalın tahta-ya doğru giderken bir an durup düşündü. Sonra geçide açılan kapıya gidip kilitledi. Bir kere dikkatsizlik etmişti. Ama bu her zaman dik-katsizce davranacağı anlamına gelmiyordu.

Baba Merrill kalın tahtanın yanında durarak iyice kırılmış olan fotoğraf makinesinin parçalarını topladı. Mümkün olduğu kadar hız-lı davrandı ama hata yapmamaya da çalıştı.

Yaşlı adam küçücük kıymık gibi parçalar dışında her şeyi top-ladı. Polis laboratuvarından birkaç uzman belki orada kalan parça-larından bazılarını tanımlayabilirdi. Baba televizyonda polis prog-ramlarını çok seyretmişti. Yani videoda porno filmleri seyretmedi-ği zamanlar. Dedektif dizilerinde uzmanlar suç işlenen yeri küçük fırçalar ve elektrikli süpürgelerle tarıyorlardı. Hatta bazı parçaları cımbızla bile alıyorlardı. Ama Castle Rock şerifinin bürosunda öyle timler yoktu. Ve Baba, Şerif Pangborn'un eyalet polisini uzmanlarını

göndermesi için ikna edebileceğini de sanmıyordu. Tabii şerif onlara başvurması için kandırıldığı takdirde. Sonuç olarak bu yalnızca basit bir hırsızlık olayıydı. Bir fotoğraf makinesi çalmıştı, işte o kadar. Ve Delevan'lar onu hırsızlıkla suçladıkları zaman herkes onların çıldırdığını düşünürdü.

Baba Merrill avluda etrafına bir göz attıktan sonra dükkâna girdi. Kilitli çekmecesini açarak kesekâğıdını içine koydu. Çekmeceyi tekrar kilitledi ve anahtarı da cebine attı.

"Eh, her şey yolunda sayılır." Baba'nın, Araştırma İzni diye tanımlanan belge konusunda da bilgisi vardı. Delevan'ların şerifi, bölge mahkemesine başvurarak öyle bir izin çıkarttırması için ikna etmeleri hiç de kolay olmayacaktı. Pangborn böyle bir deliliğe kalksa bile o sırada lanet olasıca fotoğraf makinesinin parçaları çoktan ortadan kalkmış olacaktı. Tabii kırık parçaları şu ara atmaya kalkışmak, onları çekmede saklamaktan daha tehlikeliydi. Delevan'lar o sırada döner ve onu suçüstü yakalayabilirlerdi. En iyisi beklemekti.

Çünkü onlar geri geleceklerdi.

Baba Merrill kendi adını nasıl biliyorsa, bunu da öyle biliyordu.

İleride, bütün gürültü ve patırtı sona erdikten sonra belki çocuğa gidecek ve ona, evet, haklısın, diyecekti. Düşündüklerinin hepsini de yaptım. Neden artık bu olayı unutmuyor ve birbirimizi tanımaya çalışmıyoruz? Ha, buna ne dersin? Bunu yapacak durumdayız. Böyle düşünmeyebilirsin. Yani başlangıçta. Ama pekâlâ dost olabiliriz. Çünkü... fotoğraf makinesini kırmak istedin. Onun tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyordun. Bense fotoğraf makinesinin parçalanmasını istemedim. Çünkü onun değerli olduğuna inanıyor ve satmayı düşünüyordum. Sonunda senin haklı, benim de haksız olduğum ortaya çıktı. Benden intikamını aldın sayılır. Bundan daha fazlasına ihtiyacın yok ki. Beni daha iyi tanısaydın bunun nedenini de anlardın. Bu kentte bu sözleri söylediğim kimse pek yok. Yani şunu demek istiyorum... yanıldığımı itiraf etmek hoşuma gitmiyor. Ama bu da önemli değil. Yanıldığım zaman bunu itiraf edecek güçte bir insan

olduğumu sanıyorum. Bu beni ne kadar sarsarsa sarssın! Sonunda, senin başlangıçta istediğin şeyi yaptım, oğlum. Sonunda aynı noktaya vardık. Onun için artık geçmişi unutmalıyız. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Senin hakkında ne düşündüğümü de. İkimizin de birbirine bayıldığı yok. Ama bu da önemli sayılmaz. Öyle değil mi? O lanet olasıcı fotoğraf makinesi ortadan kalktığı için ikimiz de seviniyoruz. O halde bu olayı unutalım.

Ama Baba bunu daha sonra yapacaktı. Ama belki... Şu ara böyle bir şeye kalkışmak hiç doğru olmazdı. Babayla oğulun sakinleşmeleri için zaman gerekliydi. Şu anda Delevan'lar onun etlerini memnunlukla koparacak kadar öfkeliydiler. Tıpkı o...

(Resimdeki köpek gibi...)

Neyse... Önemli olan babayla oğul geri döndükleri zaman bir bebek kadar masummuş gibi tavırlar takınmaktı.

Çünkü onlar geri geleceklerdi.

Ama bunun da zararı olmayacaktı. Bu önemli değildi çünkü...

Baba, "Çünkü her şey kontrol altında," diye fısıldadı. "Söylemek istediğim bu."

Baba Merrill sokak kapısına gitti. KAPALI levhasını çevirdi. Ardından hemen eski haline getirdi. Levhada şimdi yine KAPALI yazılıydı, ama ihtiyar adam bunu yaptığının farkında değildi. Bu hareketini daha sonra da hatırlamayacaktı.

Pekâlâ... Bu bir başlangıçtı. Şimdi?... Sanki bu sıradan bir günmüş gibi davranmalıyım. Delevan'lar geldiği zaman çok şaşırmış gibi tavır takınmalıyım. Gözleri öfke saçarken, "Siz neden söz ediyorsunuz?" demeliyim... Masum masum.

Delevan'lar yalnız da gelebilir, yanlarında şerifle de... O sırada yapacağım en normal iş ne olabilir?

Babanın gözleri, bir ay ya da altı hafta önce Sebago'daki satıştan aldığı güzel dolabın yanındaki duvarda, çengele asılı olan guguklu saate ilişti. Pek de güzel bir saat değildi bu. Herhalde biri hesaplı davranmak isteğiyle, kutuların üzerindeki kuponları toplamış ve

karşılığında bu saati almıştı. Ama Baba bu saati biraz tamir edebileceğini sanıyordu. Böylece bir süre çalışır. Ben de onu bir, iki ay sonra buraya kayak yapmaya gelen gençlere satarım. Kulübelerinde saate ihtiyaçları olan birilerine. Çünkü Baba'nın o gençlere daha önce ucuza sattığı saat çoktan bozulmuştu. Ve bu gençler, ucuza alınacak bir şeyin çözüm değil, yeni bir sorun olduğunu anlayamıyorlardı. Belki de hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Evet... Baba Merrill şimdi çalışma masasının başına geçecek ve o saatle ilgilenecekti. Onu çalıştırıp çalıştıramayacağını anlayacaktı. Delevan'lar döndükleri zaman da onun saatle uğraştığını göreceklerdi. Hatta belki o sırada dükkânda birkaç müşteri de olurdu. Onlar da etrafta dolaşırlardı. Tabii aslında müşteri olması şart değildi. Önemli olan sahnelerin nasıl gözükeceğiydi. O gizlisi saklısı olmayan biri gibi davranacaktı. Sıradan bir günde, sıradan işlerini yapan biri gibi.

Baba duvara doğru giderek, guguklu saati aldı. Sarkaçları birbirlerine karıştırmamaya dikkat ediyordu. Yaşlı adam bir şarkı mırıldanarak saati çalışma masasına götürdü. Oturdu, arka cebini yokladı. Yeni tütün almıştı. Bu da iyiydi.

Baba, çalışırken pipomu da tüttüreceğim, diye düşündü.

On Sekizinci Bölüm

Kevin'le babası LaVerdiere'e girerlerken Bay Delevan hâlâ itiraz ediyordu. "Onun buraya geldiğinden emin olamazsın Kevin!"

Çocuk, babasına aldırmayarak doğruca Molly Durham'ın arkasında durduğu tezgâha gitti. Kadının midesindekileri çıkarma isteği geçmişti. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Artık bütün olay ona biraz gülünç de geliyordu.

Ama Kevin hatları gerilmiş, bembeyaz yüzüyle karşısında belirdiği zaman Molly de insanın her şeyden korkabileceğini anladı. Hatta gülünç şeylerden bile.

Çocuk, "Baba Merrill buradaydı sanırım," dedi. "Ne satın aldı?"

Bay Delevan atıldı. "Lütfen oğlumun kusuruna bakma. O kendisini pek de iyi..." Sonra Molly'nin suratındaki ifadeyi fark ederek durakladı. Kadın fabrikada bir işçinin makineye kolunu kaptırmasına tanık olmuş gibiydi.

Molly, "Ah," dedi. "Ah, Tanrım!"

Kevin, "Baba film mi aldı?" diye sordu.

Molly güç duyulacak bir sesle, "Nesi var onun?" dedi. "İçeri girdiği an bir derdi olduğunu anladım. Nedir bu? Bir şey mi yaptı?"

John Delevan, *Tanrım*, diye düşündü. *Baba gerçekten BİLİYOR öyleyse! Demek her şey doğru?* Adam o anda kahramanca bir karar da verdi. Artık kendisini oğlunun ellerine bırakacaktı.

Kevin ısrar etti. "Film aldı değil mi? Polaroid film."

"Evet." Molly'nin suratı bembeyaz kesilmişti. O sabah sürdüğü allık leke gibi duruyordu. "O... öyle... öyle tuhaftı ki. Konuşan bir bebekten farksızdı. Neyi var onun? Ne..."

Ama çocuk hızla babasına dönmüştü. "Bana bir fotoğraf makinesi gerekli. Hemen şimdi. Bir Polaroid Sun 660. Burada onlardan var. Hatta özel satışa bile başlamışlar. Görüyor musun?"

Bay Delevan verdiği karara rağmen yine de son mantık parçacıklarına sıkıca sarılmaya çalıştı. "Neden..." diyecek oldu. Ama Kevin, onu susturdu.

Çocuk, "Nedenini *BİLMİYORUM!*" diye haykırdı. Ve Molly Durham inledi. Şu anda kusmayı istemiyordu. Kevin Delevan'ın hali korkutucuydu. Yine de pek o kadar dehşet verici değildi. Kadın şu anda evine gitmek, yatağına girerek örtüyü tepesine kadar çekmek istiyordu.

Kevin kararlıydı, "Fotoğraf makinesi gerekli, baba! Ve zaman da sona ermek üzere!"

Bay Delevan titreyen eliyle cüzdanını çıkardı. "Bana o fotoğraf makinelerinden birini verin." Kevin'ın o tarafa doğru atılmış olduğunun farkında bile değildi.

Molly kendisininkine hiç benzemeyen titrek bir sesin, "Makinelerden birini alıverin," dediğini duydu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Baba Merrill meydanın karşı tarafında Kevin'ın fotoğraf makinesine film taktı. Adam sakin sakin, ucuz bir guguklu saati tamir ettiğine inanıyordu. Makineyi kapattı. Bu yine iniltiye benzeyen o sesi çıkardı. Baba, *kahrolasıca guguk kuşunun sanki bademcikleri şişmiş,* diye düşündü. *Eh, ben onu tedavi edebilirim.* Fotoğraf makinesini kaldırdı. Tek gözünü vizöre uydurdu. Düğmeye bastı. Flaş patladı. Yine o hafif inilti duyuldu. Kevin'ın fotoğraf makinesi bir resmi dışarıya doğru uzattı.

Baba sakin bir memnunlukla, "İşte," dedi. "Belki seni konuşturmaktan daha da öte bir şey yapabileceğim, guguk kuşu. Yani belki artık şakıyabileceksin de. Tabii söz vermiyorum ama elimden geleni yapacağım." Kuru dudaklarını gererek güldü ve tekrar düğmeye bastı.

FLAŞ parladı.

Meydanın ortasına geldikleri sırada John Delevan sessiz beyaz bir ışığın Emporium Galorium'un kirli camlarını aydınlattığını gördü. Işık sessizdi. Ama bunu hafif, kötü bir uğultu izledi. Bu ihtiyar adamın eskici dükkânından geliyordu. Daha doğrusu alttan, toprakların arasından...

Kevin, "Koş, baba!" diye bağırdı. "O başladı bile!"

Flaş tekrar parlayarak camları aydınlattı. Bunu yine o derin homurtu izledi. Sanki insan beyninin kavrayamayacağı kadar korkunç bir hayvan tekmeyle uykusundan uyandırılıyordu.

Bay Delevan duracak halde değildi. Ne yaptığının bile farkında değildi pek. Oğluna, bu kadar güçlü ve parlak bir ışık bir fotoğraf makinesinin flaşından geliyor olamaz, demek için ağzını açtı. Ama Kevin koşmaya başlamıştı bile.

Bay Delevan da oğlunu izledi. Ne yapmak istediğini pekâlâ biliyordu. Kevin'ı yakalayacak ve kavrayamayacağı kadar korkunç şeyler olmadan oğlunu sürükleye sürükleye oradan uzaklaştıracaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Baba'nın çektiği ikinci fotoğraf, birincisini dışarı itti. Fotoğraf masanın üzerine, kimyasal işlem görmüş bir karton parçasından umulmayacak bir gürültüyle düştü. Şimdi köpek bütün kartı kaplamış gibiydi. Ön planda hayvanın o korkunç kafası vardı. Kara çukur gözler, buharlı çıkan, iri dişlerle dolu ağız. Köpek-yaratık hızlanarak makinenin objektifine daha da yaklaşırken kafatası uzuyor ve bir kurşun biçimini alıyordu. Şimdi sadece parmaklığın tepesi gözüküyordu. Yaratığın omuzları çerçeveyi dolduruyordu.

Kevin'ın doğum gününde aldığı kordon boyunbağı çekmecede Sun 660'ın yanında durmuştu. Şimdi bu da çerçevenin dibinde belirmişti. Güneşin ışınlarında tembel tembel göz kırpıyordu sanki.

Baba, tiz ve çatlak bir sesle, "Seni az kalsın yakalıyordum, köpoğlu köpek," dedi. Işık gözlerini körleştirmişti. Artık ne fotoğraf makinesini görüyordu, ne de köpeği. Bütün gördüğü o sesi çıkmayan guguk kuşuydu. "Kahrol! Şakıyacaksın! Seni öttüreceğim!"

FLAŞ patladı.

Üçüncü fotoğraf ikincisini yarıktan dışarı çıkmaya zorladı. Bu da dört köşe bir karton parçası değil de, iri bir taşmış gibi masaya düştü. Oradaki eski sumeni delerek masaya çarptı. Etrafa kıymıklar uçuştu.

Bu resimde köpeğin kafası daha da flulaşmıştı. Bu etten uzun bir sütuna dönüşmüştü. Bu yüzden üçboyutluymuş gibi görünüyordu.

Fotoğraf makinesinden uzanmış olan üçüncü fotoğrafta köpeğin burnu olmayacak bir biçimde tekrar netleşmişti. Bu olacak gibi değildi. Çünkü artık objektife iyice yaklaşmıştı.

Baba, "Kahretsin," dedi. "Bu hâlâ doğru dürüst işlemiyor."

Polaroid'in düğmesine tekrar bastı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kevin dükkânın basamaklarından koşarak çıktı. Babası ona doğru uzandı ama çocuğun gömleğinin eteğini yakalayamadı. Sendeledi. Ve avuçlarının üzerine düştü. Elleri üst basamaktan ikinciye doğru kaydı ve avuçlarına ince kıymıklar battı.

"Kevin!" Bay Delevan başını kaldırarak baktı. Bir an her şeyi o göz kamaştırıcı ışıkta kayboldu sanki. Bu kez homurtu çok daha yüksekti.

Kafesinin kırılmak üzere olan çubuklarını iyice zorlayan, kudurmuş bir hayvanın homurtusuydu bu. Bay Delevan Kevin'ın başını eğmiş olduğunu gördü. Çocuk tek eliyle gözlerini bu fazla parlak, beyaz ışıktan korumaya çalışıyordu. Sanki o da bir fotoğrafa dönüşmüştü. Vitrin camlarında zikzaklar çizen çatlakların belirdiğini gördü.

"Kevin, dikkat..."

Cam, dışarıya doğru patlayarak, ışıltılı parçalara ayrıldı. Bay Delevan hemen başını önüne eğdi. Etrafında cam kırıkları uçuşuyordu. Saçlarının arasına dolduklarını hissetti. Yanakları çizildi. Ama cam kırıkları ona da, oğluna da fazla derin bir biçimde saplanmadılar. Parçaların çoğu adeta ufalanmışlardı.

Bay Delevan bir çatırtı duyarak, kafasını kaldırdı. Kevin içeri girmişti, artık camsız olan kapıyı omuzlayarak...

Adam, "KEVIN!" diye gürledi. "KAHRETSİN!" Ayağa kalktı. Ayakları birbirine dolaştığı için az kalsın tek dizinin üzerine düşüyordu. Sonra sendeleyerek doğruldu ve oğlunun peşinden atıldı.

Şu lanet olasıca guguklu saate bir şey olmuştu. Kötü bir şey.

Tekrar tekrar çalıp duruyordu. Bu da kötü sayılırdı. Ama hepsi bu kadar değildi. Baba'nın ellerinde ağırlaşmıştı da... Ayrıca fazla ısınmaya da başlamıştı.

Baba başını eğerek guguklu saate baktı. Birdenbire dehşetle bağırmaya çalıştı. Ama sanki çene kemiklerini tellerle birbirlerine bağlamışlardı.

Yaşlı adam kör olduğunu anlamış ve birdenbire elindekinin hiç de bir guguklu saat olmadığını kavramıştı.

Fotoğraf makinesini sıkıca tutan parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Ama bunu başaramayacağını dehşetle anladı. Fotoğraf makinesinin etrafındaki çekim alanı daha güçlenmiş gibiydi. Ve bu korkunç şey gitgide kızgınlaşıyordu. Baba'nın parmaklarının arasındaki gri plastikten dumanlar tütmeye başlamıştı.

Merrill'in sağ işaret parmağı kırmızı düğmeye doğru yaralı bir sinek gibi sürünmeye başladı. "Hayır..." Yaşlı adam sonra yalvardı. "Lütfen..."

Ama parmağı bu haykırışa aldırmadı bile. Kevin kapıyı omuzlayarak içeriye daldığı sırada Baba'nın parmağı da düğmeye dokundu. Kapıdan yere düşmüş olan cam parçaları çatırdadılar.

Baba düğmeye basmadı, körleşmiş olmasına, parmağının yanarak kavrulduğunu hissetmesine rağmen düğmeye basmadığını biliyordu. Ama parmağı düğmenin üzerinde dururken yer çekimi alanının gücü iki, sonra da üç katına çıktı. Merrill parmağını kaldırarak düğmeden uzaklaştırmaya çabaladı.

Sonra karanlıkların arasında çocuğun sesini duydu. Kevin, "At onu elinden!" diye haykırıyordu. "At onu! At!"

Baba da haykırdı. "Hayır! İmkânsız!"

Kırmızı düğme aşağıya doğru inmeye başladı.

Kevin ayaklarını açmış duruyordu. LaVerdiere'den yeni aldığı fotoğraf makinesinin üzerine eğilmişti. Telaşla makineye film koy-

maya çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. Sanki bu makine de kalleş bir düşman halini almıştı.

Baba Merrill tekrar haykırdı. Ama bu kez bir şey söylemek için değil. Can acısı ve korkuyla haykırmıştı yaşlı adam. Kevin'ın burnuna kızgın plastik ve kavrulan etin kokusu geldi. Başını kaldırdı. Polaroid, yaşlı adamın donmuş gibi duran ellerinin arasında eriyordu. Gerçekten eriyordu. Dört köşe biçimi değişiyor, garip kamburumsu bir biçim alıyordu. Nasıl olduysa vizör ve objektif de plastiğe dönüşmüşlerdi. Bunlar da kırılacakları ya da makinenin gitgide biçimsizleşen gövdesinden fırlayacakları yerde karamela gibi uzuyor ve korkunç birer göze dönüşüyorlardı. Tiyatro merkezindeki gözleri andıran bir biçime giriyorlardı.

Kızarak sıcak balmumu gibi yumuşamış olan koyu renk plastik Baba'nın parmaklarının ve ellerinin üzerinden akıyor, etlerini oyuyordu. Kevin o oyukların yanlarından kanlar sızdığını gördü. Masaya damlıyor ve kızgın yağ gibi de cızırdıyorlardı.

Babası, çocuğun arkasından, "Film hâlâ paketinde!" diye bağırıp Kevin'ın uğradığı felçten kurtulmasını sağladı. "Aç onu! Bana ver!" Bay Delevan uzandı. Az kalsın oğlunu deviriyordu. Üzeri yaldızla sarılı filmi kaptı. Yaldızın ucunu yırtarak filmi çıkardı.

Baba bir çığlık attı. "BENİ KURTARIN!" Doğru dürüst söylediği son sözler de bunlar oldu.

Bay Delevan, "Çabuk!" diye bağırarak filmi oğlunun eline sıkıştırdı. "Çabuk!"

Merrill'in kızgın etleri cızırdıyordu. Sıcak kanlar masaya damlıyordu. Ama artık Baba'nın parmakları ve ellerinin üzerindeki atardamarlar da patladığı için kanlar şakır şakır akıyordu. Eriyerek akan sıcak plastik bir şerit yaşlı adamın bileğini bir bilezik gibi kavradı. Oradaki, yüzeye çok yakın olan damarlar patlayıverdi. Kanlar etrafa sıçradı.

Baba bir hayvan gibi uludu.

Kevin filmi yine makineye takmaya çalıştı ama başaramadı. "Kahretsin!"

Delevan, "Ters tutuyorsun!" diye bağırdı. Fotoğraf makinesini Kevin'ın elinden almaya çalıştı. Ama çocuk ondan uzaklaştı. Adamın elinde oğlunun gömleğinin bir parçası kaldı sadece.

Kevin sonunda filmi çevirerek makineye takmayı başardı.

Baba yine uludu ve...

FLAŞ patladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sanki birdenbire patlayan bir güneşin tam ortasında duruyorlardı. Kevin'ın arkasındaki duvar birdenbire iyice pişti ve üzerinde binlerce küçük çatlak belirdi. Çocuğun gölgesinin düştüğü yer dışında.

Baba'nın elindeki fotoğraf makinesinin tepesi acayip bir ses çıkararak koptu. Köpek homurdandı. Bu sefer sesi çok belirgin, yüksek ve yakındı. Saatlerin camları parçalandı. Aynalar da öyle.

Fotoğraf makinesi bu sefer iniltiyi andıran bir ses çıkarmadı. Mekanizmasından çığlığı andıran bir ses yükseldi. Kulakları tırmalayan, tiz bir ses. Yarıktan zorla çıkan dört köşe kartondan dumanlar fışkırdı. Sonra bu çıkış yarığının etrafı da erimeye başladı. Son resmin parlak yüzeyinde bir hava kabarcığı beliriyordu. Fotoğraf yarığa yapışmış gibiydi.

Kevin donmuş gibi sahneyi seyrederken köpek yine kükredi. Bu kez ses daha hafifti. Ama daha öldürücüydü. Çünkü şimdi gerçek halini alıyor ve yakınlaşıyordu.

Eriyen makinenin bir parçası geriye doğru fırlayıp Baba Merrill'in boynuna bir gerdanlık gibi sarıldı. Birdenbire Baba'nın şahdamarı ve karotik arteri patladı, kanlar yukarıya ve etrafa fışkırdı. Baba'nın başı arkaya düştü.

Fotoğrafın yüzeyindeki hava kabarcığı büyüdü. Yayılmaya, çıkış yarığında sağa sola dalgalanmaya başladı. Sonra makineyi yararak ikiye böldü. Parçalardan biri bir deste derinin üzerine düşüp orada bir delik açtı.

Köpek yine kükredi. Öfkeli, çirkin bir sesti. Yalnızca parçalayıp öldürmeyi düşünen bir yaratığın sesi.

Sonra fotoğraf kuyuya atılan taşın hızıyla masaya düştü.

Kevin birinin omzunu sıkıca yakaladığını hissetti. Babası boğuk bir sesle, "O ne yapıyor?" diye sordu. "Tanrım! O ne yapıyor, Kevin?"

"Doğuyor!" Çocuğun sesi adeta kayıtsızdı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Baba Merrill çalışma masasının başında, iskemlesinde ölmüştü. Her zaman saatlerce oturmuştu bu sandalyede. Makineli şeyleri bir süre çalışacak kadar tamir etmiş ve akılsızlara satmıştı. Ya da güneş battıktan sonra içlerinden geldiği gibi davranan ve ihtiyatsızlık eden kimselere borç para vermişti. Baba gözleri tavana dikili ölmüştü. Bu tavandan kendi kanları yanaklarına ve açık gözlerine akıyordu.

Sonra Merrill'in iskemlesi arkası üstü devrildi. Adamın cesedi yere yuvarlandı. Para çantası ve anahtarı şakırdadı.

Masada son Polaroid huzursuzca kımıldanmasını sürdürdü. Sonra kenarları yayılmaya başladı. Ve Kevin bilinmeyen hem canlı ve hem de cansız bir şeyin anlatılamayacak kadar korkunç doğum sancıları yüzünden inlediğini hissetti.

Bay Delevan soluk soluğa, "Buradan gitmeliyiz," diyerek oğlunu çekiştirdi. Adamın gözleri dehşetle irileşmiş, bakışları çılgınlaşmıştı. Şimdi gitgide büyüyerek Merrill'in masasının yarısını kaplamış olan fotoğrafa bakıyordu. Artık bunun resme benzer bir tarafı kalmamıştı. İki yanı ıslık çalmaya çalışan birinin yanakları gibi şişmişti. Otuz santim yüksekliğe erişmiş olan o parlak hava kabarcığı titriyordu. Yüzeyinde acayip anlatılamayacak renkler birbirlerini kovalıyorlardı. Yüzeyi yağımsı bir maddeyle kaplanmıştı. Çaresizlik ve çılgınca bir açlığı yansıtan o kükreme John Delevan'ın kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Sanki adamın beynini yaracak ve onun çıldırmasını kolaylaştıracaktı.

Kevin, babasından uzaklaşırken gömleğinin omzu yırtıldı. Çocuğun sesinde tuhaf bir dinginlik vardı. "Hayır... O zaman peşimizden gelir. Bana, o beni istiyormuş gibi geliyor. Baba'yı isteseydi... onu ele geçirdi bile. Zaten fotoğraf makinesi önce benimdi. Ama artık bu yaratık benimle yetinmeyecek. Seni de yakalayacak. Belki bununla da her şey sona ermeyecek."

Adam, "Bir şey yapamazsın," diye haykırdı.

Kevin, "Hayır," dedi. "Bir şansım var."

Ve elindeki fotoğraf makinesini kaldırdı.

Fotoğrafın yanları, çalışma masasının kenarlarına ulaştı. Ama aşağıya doğru sarkmadı. Yukarıya doğru kıvrılarak yayılmaya devam etti. Şimdi tuhaf kanatları andırıyorlardı. Akciğerleri olan ve solumaya çalışan bir çift kanadı.

Bir kalp gibi atan biçimsiz şeyin bütün yüzeyi kabarmasını sürdürdü. Düz olması gereken yüzey korkunç bir tümör halini aldı. Yanlarından iğrenç bir sıvı akıyordu. Etrafa kızarmış et kokusuna benzer bir koku yayılıyordu.

Artık köpek sürekli kükrüyordu. Kaçmak isteyen bir cehennem yaratığının öfkeli sesiydi bu. Baba Merrill'in saatlerinden bazıları karşı koyuyormuş gibi çalmaya başladılar.

Bay Delevan'ın o müthiş kaçma isteği sönmüştü. Şimdi yoğun ve tehlikeli bir halsizlik hissediyordu. Bir tür öldürücü uyku.

Kevin makinenin vizörünü gözüne götürdü. Başarılı olup olmayacağını bilmiyordu. Hayvan da gelmek üzereydi. Bir ölüm makinesiydi bu yaratık. Bir kaplanı olduğu gibi yutacak kadar iri ve vahşi bir şey. Ve bu yaratık onu öldürmeyi düşünüyordu. Yani ilk olarak. Ve köpeği ancak Kevin durdurabilirdi.

Kevin, Polaroid'i babasına vermeyi düşündü bir an. Ama sadece bir an. İçindeki bir şey gerçeği biliyordu: Makineyi babasına vermek onu öldürmek ve sonra intihar etmek demek olacaktı. Babası bir şeye inanıyordu. Ama bu da belirgin ve kesin değildi. Bay Delevan ken-

disini toplayıp sersemlikten kurtulsa bile düğmeye bastığı zaman bir şey olmayacaktı.

Makineyi ancak Kevin kontrol edebilirdi.

Çocuk öylece bekledi. Vizörden gitgide daha genişleyen fotoğrafa yayılıp yükselen parlak hava kabarcığına bakıyordu.

Sonra köpeğin bu dünyaya doğma süreci başladı. Yaratık yine kükrerken çocuğun elindeki makine kurşuna dönüşüp ağırlaştı sanki. Şimdi Polaroid Kevin'ın elinde titriyordu. Çocuk terden kayan ellerini açmak ve makinenin yere düşmesine izin vermek istiyordu. Ama yine de sıkıca tutuyordu. Hastaymış gibi çaresizce gülümserken dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Gözlerine dolan terler bir an her şeyi çift görmesine neden oldular. Çocuk başını geriye atarak saçlarını kaldırdı. Sonra yırtılan kalın bir kumaşınkini andıran bir ses etrafta yankılanırken gözünü tekrar vizöre yaklaştırdı.

Hava kabarcığının parlak yüzeyi yarıldı. Kıpkırmızı dumanlar yükseliyordu.

Yaratık yine kükredi. Öldürme arzusuyla dolu, öfkeli bir sesti bu. Sonra sönmekte olan yırtık hava kabarcığından sivri dişlerle dolu bir ağız uzandı. Hava kabarcığının üzerindeki zar gibi nesneyi yarıyor, kemiriyor ve çiğniyordu.

Saatler hâlâ çalıyorlardı.

Bay Delevan, oğlunu yakaladı yine. Hem de öyle şiddetle ki, çocuk dişlerini fotoğraf makinesine çarptı. Az kalsın elinden düşürüyordu. Adam, yaratığın korkunç kükremeleri arasında, "Onun fotoğrafını çek," diye haykırdı. "Fotoğrafını çek! Tabii çekebilirsen... bunu hemen yap. FOTOĞRAFINI ÇEK! Tanrım! Yoksa o..."

Kevin, babasının elinden kurtuldu. "Hemen olmaz. Hemen, şimdi, o..."

Yaratık, Kevin'ın sesini duyunca haykırdı. Köpek neredeyse, oradan saldırdı ve fotoğrafın daha da genişlemesine neden oldu. İniltiyle gerilerek yırtıldı.

Ve köpek birdenbire o delikten başını uzattı. Kapkara tüyleri birbirine karışmıştı. Gözlerinde çılgınca bir öfke vardı.

Ama yaratık vücudunun geri kalan kısmını dışarı çıkaramadı. Oraya takıldı kaldı. Gövdesi deliğin etrafını yırttı. Köpek yine kükredi. Ağzından pis bir sarımsı kırmızı alev fışkırdı.

John Delevan bir adım geriledi ve üzerine Acayip Hikâyeler ve İnanılmayacak Kâinat ciltleri yığılmış olan bir masaya çarptı. Adam çaresizce kollarını salladı. Sonra masayla birlikte yere devrildi. Köpek yine kükredi. Ve başını ondan umulmayacak bir zarafetle eğerek etrafını sarmış olan o zarımsı şeyi dişleriyle çekiştirdi. Zar yırtıldı. Ağzından fışkıran alevler zarı yakıp küle dönüştürdü. Hayvan yine yukarıya doğru atılmaya çalıştı. Kevin yaratığın boynundaki kordonun artık bir klips değil, Baba Merrill'in piposunun temizlediği kaşık biçimi şeyle tutturulmuş olduğunu fark etti.

Aynı anda Kevin birdenbire sakinleşti. Babası, kitapların arasından çıkıp ayağa kalkmaya çalışırken korku ve hayretle bağırdı. Ama Kevin ona aldırmadı bile. Babasının sesi sanki çok uzaklardan gelmişti.

Vizörle, çırpınarak yukarı çıkan yaratığa bakarken, *endişelenme baba*, diye düşündü. *Her şey yolunda. Bunu anlamıyor musun? Her şey düzelebilir...* Çünkü taşıdığı tılsım değişti.

Belki bu resimdeki köpeğin de bir efendisi var. Ve o beni kolay kolay avlayamayacağını anladı.

Belki de o acayip yeri belirsiz Polaroid kentinde köpek yakalayan biri de var. Yoksa o şişman kadını rüyamda görür müydüm? O şişman kadın bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Belki bu işi kendi başına yaptı. Ya da köpek avcısı, kadını, onu görmem ve fark etmem için oraya koydu. Ve şişman kadın bana fotoğraf makinem olmadığı takdirde bu yaratıkla başa çıkamayacağımı da söyledi.

Ve şimdi elimde bir fotoğraf makinesi var. Öyle değil mi?

Köpek duraklayarak başını adeta amaçsızca çevirdi... Sonra alev alev yanan bulanık gözlerini Kevin Delevan'a dikti. Kara dudakları

geriledi. Bir yabandomuzununkini andıran çarpık dişleri ortaya çıktı. Yaratık ağzını açtı. Boğazından dumanlar çıkıyordu. Köpek öfkeyle, tiz bir sesle uludu. Geceleri Baba'nın dükkânını aydınlatan globlar teker teker kırıldılar ve sinek pisliği içindeki buzlu cam parçaları etrafa saçıldı. Yaratık ileriye doğru atılmaya çalıştı ve aldığı soluklarla kabarıp inen geniş göğsü iki dünyayı birbirinden ayıran zardan çıktı.

Kevin parmağını Polaroid düğmesine götürdü.

Köpek yine çabaladı ve ön ayakları zardan kurtuldu. Dev dikenlere benzeyen, kemikten olmuş korkunç mahmuzları hışırtıyla masaya süründü. Yaratık tutunacak bir yer arıyordu. Kalın meşe tahtasından yapılmış masada uzun çizgiler oluştu. Kevin, köpeğin arka ayaklarıyla yere iyice basmaya çalıştığını anladı. Çocuk, yaratığın ancak şu birkaç saniye savunmasız durumda kalacağını biliyordu. Ondan sonra çabalayacak ve masadan uçarcasına atlayacaktı. İçinde çırpındığı delikten kurtulur kurtulmaz bir yıldırım hızıyla hareket edecekti. Aralarındaki uzaklığı bir atılışta kapatacak ve alevli nefesiyle Kevin'ın pantolonunu tutuşturacaktı. Ondan sonra da çocuğun bağırsaklarını deşiverecekti.

Kevin sakince, "Şimdi gülümse bakalım, aşağılık yaratık," dedi.

Ve Polaroid'in düğmesine bastı.

Yirmi dördüncü bölüm

Flaş patladı. Işık o kadar parlaktı ki Kevin sonradan buna bir türlü akıl erdiremedi. Hatta ancak hayal meyal hatırlayabildi. Elindeki makine kızarak erimedi. Onun yerine birtakım çatırtılar oldu. Polaroid makinenin objektifleri patladı. İçteki yaylar da ya koptu ya da toz haline geldi.

Kevin o beyaz ışıkta köpeğin donmuş gibi durduğunu gördü. Kusursuz, siyah beyaz bir fotoğrafa benziyordu. Başını geriye atmıştı. Dişleri parlıyordu. Artık bunlar sarı değil beyazdılar. Eski kemikler kadar çirkin bir beyaz. Köpeğin şişmiş gözünün kara ve kanlı bebeği o amansız ışık yüzünden iyice irileşmişti. Burnundaki dumanları tüterek akan bir sıvı sıcak lavlar gibi aşağıya doğru kayıyordu.

Bu sahne, Kevin'ın o zamana dek gördüğü bütün Polaroid fotoğrafların bir negatifi gibiydi. Ama iki değil de üçboyutluydu. Kevin sanki Medusa'nın kafasına kayıtsızca baktığı için hemen taşlaşmış olan canlı bir yaratığa bakıyordu.

Kevin çatlak bir sesle deli gibi bağırdı. "İşin bitti!" Sonra yaratığın donmuş ön bacakları masadan kaydı. Köpek önce ağır ağır, sonra da hızla çıktığı delikte kayboldu.

Çocuk şaşkın şaşkın, *koşup o deliğe baksaydım ne olurdu,* diye düşündü. *O evi, parmaklığı, el arabasını süren adamı görür müydüm? O, sisli gökyüzündeki bir delikten kendisini süzen deve irileşmiş gözlerle, şaşkın şaşkın bakar mıydı? O dünya beni içine çeker miydi? Ne olurdu?*

Ama çocuk onun yerine fotoğraf makinesini yere atarak ellerini yüzüne götürdü.

Sahnenin sonunu yalnızca yerde yatan John Delevan gördü: Çarpılmış, ölü zarın büzüldüğünü, deliğin etrafında önemsiz bir çerçeve oluşturduğunu, sonra da aşağıya düştüğünü...

Etrafta tuhaf bir ses yankılandı. Bu önce bir iç çekişi andırırken sonra içinde su kaynayan bir çaydanlığın tiz sesine dönüştü.

Ve delik kayboldu. Sanki hiç var olmamıştı.

Bay Delevan titreyerek ağır ağır ayağa kalktı. Delikten kaçan havanın masadaki sümeni ve ihtiyar adamın çektiği fotoğrafları birlikte sürüklemiş olduğunu gördü.

Oğlu odanın ortasında duruyordu. Elleriyle yüzünü örtmüş ağlıyordu.

Bay Delevan yavaşça, "Kevin..." diyerek oğlunu kucakladı.

Kevin gözyaşları arasında, "Onun fotoğrafını çekmem gerekiyordu," diye açıkladı. "Yaratığı ancak bu şekilde yok edebilirdik. O iğrenç köpeğin fotoğrafını çekmek zorundaydım... İşte anlatmak istediğim buydu!"

"Evet," Bay Delevan, oğlunu göğsüne bastırdı. "Evet. Ve bu işi başardın."

Kevin yaşlar akan gözleriyle babasına baktı. "Onun fotoğrafını bu şekilde çekmem gerekiyordu, baba. Anlıyor musun?"

"Evet... Evet, anlıyorum." Adam, oğlunun alev alev yanan yanağını öptü. "Artık eve gidelim, oğlum." Kevin'ın omuzlarını sıkıca tuttu. Onu kapıya doğru götürmek ve ihtiyar adamın dumanlar tüten, kanlı cesedinden uzaklaştırmak istiyordu. Bay Delevan, Kevin'ın ölünün durumunu iyice fark etmediğini düşünüyordu. Ama orada kalırsa bu da olacaktı. Çocuk bir an babasına karşı koydu.

"Herkes ne diyecek?" Kevin adeta evde kalmış bir kız edasıyla ciddi bir şekilde konuşmuştu. Bay Delevan sinirlerinin çok gerilmiş olmasına rağmen dayanamayarak güldü.

"İstediklerini söylesinler, oğlum. Gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekler. Zaten fazla çaba göstereceklerini de sanmıyorum." Bay Delevan bir an durdu. "Aslında ondan hoşlanan pek yoktu."

Kevin, "Gerçeği öğrenmeyi ben de istemiyorum," diye fısıldadı. Eve gidelim, baba."

"Olur... Seni çok seviyorum, Kevin."

Kevin boğuk bir sesle, "Ben de seni, baba," dedi.

Unutulması daha doğru olan pis kokulu eski şeyleri geride bırakarak parlak gün ışığına çıktılar. Arkada bir yığın dergi birdenbire alev aldı... Ve açgözlü yangın turuncu alevden parmaklarını çabucak etrafa uzattı.

SONUÇ

Kevin'ın on altıncı yaş günüydü. Ve çocuğa istediği şeyi de armağan ettiler. Bu bir bilgisayardı. Bin yedi yüz dolar tutmuştu bu oyuncak. Eski günlerde olsaydı Kevin'ın annesiyle babası bu armağanı hiçbir zaman alamazlardı. Ama ocakta, yani Emporium Galorium'daki o son karşılaşmadan üç ay sonra Hilda hala uykusunda yavaşça ölmüştü. Ve kadın gerçekten Kevin'le Meg için de "bir şeyler yapmıştı." Hatta onun "çok şey yaptığı" da söylenebilirdi. Hem de bütün aile için. Haziranın başlarında vasiyetname onaylandığı zaman Delevan ailesi hemen hemen yetmiş bin dolar zenginleşmişti... Hem de vergiler çıktıktan sonra.

Kevin bilgisayarı görünce, "Ah, harika!" diye bağırarak annesini, babasını ve hatta kız kardeşi Meg'i bile öptü. (Kız kıkır kıkır güldü. Ama artık bir yaş daha büyümüş olduğu için yanağını siliyormuş gibi de yapmadı. Kevin bunun doğru yolda atılmış bir adım olup olmadığına karar veremedi.) Çocuk, öğleden sonraki saatlerin çoğunu kendi odasında geçiriyordu. Bilgisayarla ilgileniyor, deneme programını uygulamaya çalışıyordu.

Çocuk dörde doğru aşağıya inerek babasının çalışma odasına gitti. "Annemle Meg neredeler?" diye sordu.

"Kermese gittiler. Şeydeki... Kevin? Kevin ne oldu?"

Çocuk boğuk bir sesle, "Yukarı gelsen iyi olur," dedi.

Odasının kapısında rengi atmış olan suratını babasına doğru çevirdi. Adamın rengi de iyice uçmuştu. Bay Delevan, Kevin'ın pe-

şinden yukarı çıkarken, ödenmesi gereken bir şeyler daha var, diye düşünmüştü. *Tabii ya. Bunu da yine Reginald Marion "Baba Merill"den öğrenmedim mi? Girdiğin borç sana azap verir.*

Ama belini kıran bunun faizidir.

Kevin masasında duran bilgisayarı işaret etti. Sümeni sarı, mistik bir ışıkla aydınlatıyordu. "Bundan bir tane daha alabilir miyiz?"

"Bilmem ki..." Bay Delevan masaya yaklaştı. Kevin, onun arkasında durdu. Uçuk suratlı bir gözlemci gibiydi. "Tabii gerekiyorsa alabiliriz, oğlum. Yalnız..." Adam susarak ekrana baktı.

Kevin, "Programı bir tarafa bırakarak, 'Kahverengi çevik tilki, uyuyan tembel köpeğin üzerinden atladı,' diye yazdım. Bilirsin yazı makinelerini denerken bu cümleyi yazarlar. Ama baskı kısmından şu çıktı."

Bay Delevan sessizce kâğıtta yazılı olan mesajı okudu. Elleri ve alnı buz gibi olmuştu. Yazı şöyleydi:

```
Köpek yine başıboş dolaşıyor.
Uyumuyor.
Tembel de değil.
Ve o seni almaya gelecek Kevin.
```

Adam tekrar, *girdiğin borç sana azap verir*, diye düşündü. *Ama belini kıran bunun faizidir.*

```
Kâğıtta iki cümle daha vardı:
Köpek çok aç.
Ve ÇOK ÇOK da öfkeli!
```

SON